

Văn Còn Vương Văn

Contents

Văn Còn Vương Văn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14: Ngoại Truyện: Sai Lầm (Cola)	48
15. Chương 15: Chương 14	52
16. Chương 16: Chương 14 (tiếp)	55
17. Chương 17: Chương 15	57
18. Chương 18: Chương 16	59
19. Chương 19: Chương 17	63
20. Chương 20: Chương 18	66
21. Chương 21: Chương 19	70
22. Chương 22: Chương 20	74
23. Chương 23: Chương 21	77
24. Chương 24: Chương 22	81
25. Chương 25: Chương 23	85
26. Chương 26: Chương 24	88
27. Chương 27: Chương 25	93
28. Chương 28: Chương 26	96
29. Chương 29: Chương 27	99
30. Chương 30: Chương 28	103
31. Chương 31: Chương 29	107
32. Chương 32: Chương 30	112
33. Chương 33: Chương 31	116
34. Chương 34: Chương 32	119
35. Chương 35: Chương 33	123
36. Chương 36: Chương 34	127
37. Chương 37: Chương 35	130
38. Chương 38: Chương 36	134
39. Chương 39: Chương 37	137
40. Chương 40: Chương 38	141
41. Chương 41: Chương 39.1	145

42. Chương 42: Chương 39.2	147
43. Chương 43: Chương 40	149
44. Chương 44: Chương 41	153
45. Chương 45: Chương 42	156
46. Chương 46: Chương 43	160
47. Chương 47: Chương 44	163
48. Chương 48: Chương 45	167
49. Chương 49: Chương 46	170
50. Chương 50: Chương 47	173
51. Chương 51: Chương 48	177
52. Chương 52: Chương 49	180
53. Chương 53: Chương 50	184
54. Chương 54: Chương 51	187
55. Chương 55: Chương 52	190
56. Chương 56: Chương 53	194
57. Chương 57: Chương 54	198
58. Chương 58: Chương 55	202
59. Chương 59: Chương 56	206
60. Chương 60: Chương 57	209
61. Chương 61: Chương 58	213
62. Chương 62: Chương 59	216
63. Chương 63: Chương 60	220
64. Chương 64: Chương 61	223
65. Chương 65: Chương 62	227

Vẫn Còn Vương Vẫn

Giới thiệu

Dịch Mộ Tranh 20 tuổi, lại đau khổ vì mang danh “bắt cá hai tay” vô số lần... Ở trong đám đàn ông b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-con-vuong-van>

1. Chương 1

Lúc chuông điện thoại di động vang lên, tôi đang vui ở trong chăn xem tiểu thuyết mà lệ rơi đầy mặt, cặp mắt mơ hồ nhìn ba chữ to ‘Dịch Tiểu Liêu’ đang nhấp nháy trên màn hình, tôi lấy tay áo ngủ lung tung lau nước mắt, “Alo?”

Lời thăm hỏi đúng quy cách của Dịch Tiểu Liêu vang lên: “Bảo bối, nhớ mẹ không?”

“Không nhớ.”

“ ”

“Mẹ với Dịch Bách Sanh còn nhớ tới con sao?” Tôi hít hít lỗ mũi, trong lòng yên lặng thề về sau sẽ không bao giờ xem tiểu thuyết ngược luyến nữa. Quả thực là tự mình tìm ngược, xem đến mức nội tâm vốn tràn đầy ánh nắng mặt trời giờ trở nên hết sức âm u. Dịch Tiểu Liêu bên kia đột nhiên trầm mặc mấy giây, thế này tuyệt không giống mẹ già nói nhiều của mình nha!

“Mẹ?” Tôi thử kêu lên thăm dò, cũng dừng vào lúc Dịch Bách Sanh không có ở trước mặt mẹ, mà mẹ già gặp phải chuyện gì chứ. Đến lúc đó tôi không thể chịu nổi hậu quả ba già Dịch Bách Sanh bạo phát.

“Quả cam, con nhớ mẹ rồi! Còn khóc nữa, đừng ngượng ngùng.”

Tôi đầu hắc tuyến nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi chơi với ba con đi.” Nhất thiết đừng trở về làm loạn thêm!

“Con gái này, nhất định là di truyền từ ba con.” Dịch Tiểu Liêu ở bên kia lẩm bẩm, “Thâm trầm - cái tật xấu này, không tốt tí nào.”

“ ”

“Nhớ năm đó, ba con tính tình thâm trầm, ba mẹ đã bỏ lỡ sáu năm nha.”

“Mẹ, phí đường dài quốc tế rất đắt ——” mẹ rút cuộc muốn nói gì!

“Cái gì?” Dịch Tiểu Liêu lại dừng lại, tôi có thể tưởng tượng dáng vẻ mẹ ở bên kia đang vò đầu liều mạng suy nghĩ. Chắc chắn lại bị mình xoay chóng mặt không nhớ rõ chuyện chính, mẹ già cực phẩm của tôi nha. Tiếp đó trong điện thoại liên truyền đến thanh âm nghiêm túc của Dịch Bách Sanh, “Dịch Mộ Tranh, ba nghe nói con lại yêu đương rồi hả?”

Bàn tay đang cầm điện thoại của tôi run lên vì hoảng sợ, the thé giọng nói, “Mẹ nó, ai tung tin đồn nhảm?”

“ ” Trong điện thoại truyền đến tiếng hô hấp nặng nề.

Hồng bét, không cẩn thận để lộ ra ‘đức hạnh’ khi ở trường học. Tôi thận trọng mềm giọng, “Khụ, ba, cái đó. ”

“Ba cho con biết, để cho ba yên tĩnh một chút. Danh tiếng của con cũng đã truyền tới tận quân khu của chú con rồi đấy. Chủ nhật đang hoàng về nhà chờ ông nội con dạy dỗ!” Giọng của Dịch Bách Sanh siêu cấp lớn, tôi vội vàng cầm điện thoại cách xa lỗ tai một chút, chỉ nghe thấy ba già vẫn còn đang rống ở bên trong, “Ba là người tác phong nghiêm túc như vậy, làm sao con lại không di truyền được một chút nào. Một cô gái, thế nhưng lại nổi danh bắt cá hai tay. Còn bắt cá hai tay khắp nơi, con ——”

“Ách, ba. ” Tôi cầm lấy cái chìa khóa ở bên cạnh gõ vào loa điện thoại di động, cố ý chế tạo ra tiếng vang, “Điện thoại di động không có sóng, con nghe không rõ. Trở về con sẽ nhận lỗi...”

Tôi quả quyết cúp máy, chậm một giây nữa màng nhĩ cũng có thể bị Dịch Bách Sanh hét thủng. Tôi mài mài răng hàm, hung hăng hít sâu mấy cái, lấy điện thoại di động ra tìm được bốn chữ “Âm hồn bất tán” rồi nhanh chóng ấn xuống.

Tiếng tút vang lên một hồi lâu, tính nhẫn nại của tôi cũng sắp hết, bên kia mới truyền đến giọng nam lười biếng, “Nói.”

Nói cái đi cả nhà cậu! Tôi oán hận trợn trắng mắt, “Lâm Căn Nam, cút ra đây cho tôi.”

“ ”

Tôi nghi ngờ liếc nhìn màn hình điện thoại di động, là đang gọi điện thoại nha, lại áp điện thoại di động vào lỗ tai liền nghe được bên kia truyền đến thanh âm sột soạt, hình như là tiếng trở mình. Không đợi tôi mở miệng, bên kia mơ hồ truyền đến giọng nữ tinh tế, “Căn Nam, khăn tắm ở đâu vậy?”

“ ” Tên khốn kiếp tình trùng lên não.

Tôi cảm giận cúp điện thoại, nhét di động xuống dưới cái gối, càng chưa hết giận cầm gối đầu mạnh mẽ đập lên điện thoại di động mấy cái.

Còn có loại sinh vật khiến người ta chán ghét hơn Lâm Cẩm Nam không? Đáp án tuyệt đối là không có. Chính hắn mỗi ngày đối phụ nữ, so với đối quần lót còn đều đặn hơn. Mình thì sao, mình bị nội thương nằm bò trên giường, quen người bạn trai nào cũng bị hắn chia rẽ. Mình cũng đã 20 tuổi rồi, còn chưa thật sự kết giao với một người bạn trai nào, ngay cả móng vuốt cũng chưa bị người ta cầm qua, chứ đừng nói nụ hôn đầu.

Con gái 20 tuổi a, ai mà không muốn tìm một người đàn ông yêu thương che chở, đi thư viện đọc sách còn có người giúp giữ chỗ trước, đi nhà ăn cơm còn có người giúp xếp hàng. Nhiều phúc lợi như vậy, mình cũng chưa từng hưởng thụ qua, càng mấy năm về sau, phúc lợi mình hưởng thụ được lại càng ít a!

Lâm Cẩm Nam là một thằng cha có thù tất báo, không phải bởi vì lúc ở nhà trẻ mình đánh cậu ta trước mặt nhiều bạn nhỏ, trước mặt bạn gái nhỏ của cậu ta sao. Khuôn mặt tuần tú của cậu ta cũng không bị mình đánh hồng nha, vẫn khắp nơi gieo họa ấy cô gái, không phải sao. Mình rốt cuộc là đã làm sai điều gì mà chọc đến tên ôn thần như vậy chứ? Vấn đề này mình có nghĩ vài chục năm nữa cũng không hiểu rõ, cậu ta làm sao lại tính kế mình như vậy chứ.

Không được, mình phải nghĩ biện pháp hòa giải với cậu ta. Chuyện liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau, không thể tiếp tục vô tri vô giác như vậy nữa. Tiếp tục như vậy nữa thì đàn ông tốt, đàn ông đẹp trai trên đời này đều sẽ bỏ qua cô, đây là chuyện đau lòng nhức óc biết bao. Liên quan đến đại sự sinh sôi nảy nở của loài người, không thể tiếp tục qua loa đại khái nữa.

Di động ở dưới cái gối ong ong rung lên, tôi tức giận móc ra xem xét, lại là “Âm hồn bất tán”!

“Alô? Anh Cola, anh xong việc rồi?” Tôi cố ý dùng ngữ điệu buồn nôn gọi hắn. Lâm Cẩm Nam... mẹ hắn rốt cuộc nghĩ thế nào a, người đàn ông lớn như vậy mà có nhũ danh là Cola? Hắn chỗ nào là Cola chứ, quả thực là đáng ghét mới đúng.

Kì lạ là Lâm Cẩm Nam lại không như mình mong muốn, thanh âm trước sau như một trầm ổn bình tĩnh, “Gọi điện thoại làm gì lại không nói lời nào?”

Là ai không nói chuyện! Cậu còn có thể mất mủ thêm chút nữa. Trong lòng tôi oán thăm, nhưng vẫn vờ vĩnh hỏi, “Cậu ở đâu đấy?”

“Sao đột nhiên quan tâm tôi như vậy hả?”

Tôi hướng về phía điện thoại trợn mắt, cong khóe miệng, “Đã lâu không gặp, cũng không thể trao đổi chút tình cảm sao.”

Thanh âm của Lâm Cẩm Nam mang theo chút cảm xúc, giống như có chút vui mừng, “Tôi nhớ rõ chúng ta vừa mới gặp nhau hôm trước.”

“ ” Tôi ghen một hơi ở ngực, sáng sớm còn gây khó dễ ình như vậy sao.

“Ngày mai tôi sẽ về.”

“ Cậu không có ở trường học?”

“Trong nhà có việc.”

Tôi chép miệng, trong nhà cái quái gì, lừa gạt quỷ đi, rõ ràng có âm thanh của phụ nữ. Sớm muộn cũng có ngày Tinh Tấn Nhân Vong mà chết!

“Quả cam?”

“Oh, biết rồi. Vậy cúp ——” Tôi nghĩ nghĩ lại bổ thêm một câu, “Cola, âm thanh của cô gái này rất tiêu hồn a, ở trên giường cũng đặc biệt dễ nghe nhỉ?”

“ ”

Tôi âm hiểm cười cúp điện thoại, dám gạt tôi, cho rằng tôi là cô gái nhỏ ngu ngốc sao?

*

Ngày hôm sau lúc gặp lại Lâm Cẩm Nam, cậu ta vẫn một dáng vẻ đáng ghét như vậy. Không hề có một chút tức giận khi gian tình bị vạch trần, ngồi ở trước bàn ăn cực kỳ sáng khoái tinh thần. Trong đầu tôi nháy mắt hiện lên hình ảnh nữ yêu dựa vào Thái Âm Bồ Dương kéo dài tuổi thọ.

Lâm Cẩm Nam hình như nhìn ra ánh mắt ý vị sâu xa của tôi, liếc tôi một cái, “Đừng có dùng ánh mắt bỉ ổi như vậy nhìn tôi, giống như một giây kế tiếp muốn nhào lên vậy.”

Tôi bị sắc một hộp cà phê ở trong cổ họng, “Khụ, Lâm Cẩm Nam cậu rốt cuộc là hận tôi cỡ nào, mà lại muốn ghen chết tôi thế?”

“” Cậu ta lập tức liền không nói nữa, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy khinh bỉ.

Tôi đón nhận tầm mắt của hắn, trừng trở về, “Tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Cái gì?”

Tôi nghĩ nghĩ, quyết định trước tiên sẽ mềm mỏng, “Cậu có cảm giác tôi đây gần đây già đi nhiều hay không?”

Lâm Cẩm Nam nghe vậy nhìn kỹ tôi một chút, tay chống cằm nói, “Khóe mắt của cậu vẫn có nếp nhăn.”

Khóe miệng tôi giật giật, “. à, vậy sao? Mà sao tôi cảm thấy gần đây tôi càng lúc càng tiêu tụy chứ.”

“Ừm, bị cái gì kích thích sao?” Cậu ta ung dung uống nước, một đôi mắt không chút để ý quét qua mặt của tôi.

Tôi nắm chặt cơ hội, mặt ủ mày ê buồn bã nói, “Aiz, nữ vi duyệt kỹ giả dung(*), không có động lực kích thích nhiệt tình của tôi đối với cuộc sống a.”

(*) Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Cậu ta nghe xong lời tôi nói, khóe mắt có chút ý cười, để cái ly trong tay xuống, “Ý của cậu là, nhiệt tình của cậu đối với cuộc sống đều bắt nguồn từ... đàn ông?”

Ách, lời này nghe sao là lạ? Tôi nhú nhú mày, “Coi như là ý này đi.”

Lâm Cẩm Nam vuốt cằm, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, từ từ cúi người đến gần tôi một chút, “Quả cam, cậu muốn đàn ông sao?”

“?!”

“Lời của cậu nói không phải là ý này sao?”

“Tôi là nói, tôi thiếu đàn ông, bà đây muốn yêu đương!!” Tôi hỗn hển rống. Khốn kiếp, nhất định khiến tôi khàn cả giọng như thế, tôi vốn là thực nữ mà. Đều là do tên BT (biến thái) này bức cho.

Buổi chiều tiệm cà phê rất yên tĩnh, nơi này lại cách trường học của chúng tôi rất gần, sau khi gào xong liền nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc bên cạnh kính ngạc nhìn sang. Tôi đỏ mặt, cắn răng tiến tới gần nhỏ giọng nói, “Lâm Cẩm Nam, cậu lại dám giở trò xấu, tôi liền ——”

“Cậu liền cái gì?” Hắn vẻ mặt hứng thú nhú mày nhìn tôi, bàn cà phê vốn không rộng, hắn tới gần như vậy, chớp mũi của tôi đều là hơi thở nam tính nhàn nhạt trên người hắn. Tôi không để lại dấu vết lui về phía sau một chút, quả nhiên tiểu xử nữ định lực không cao a, chỉ là ngửi được mùi giống đực đáng ghét này cũng khiến mình không được tự nhiên rồi. Như vậy không được, không tốt.

Lâm Cẩm Nam khóe mắt cong cong, “Có phải lại muốn nói cắn chết tôi hay không? Aiz, mấy năm qua cậu đã từng cắn qua mấy người đàn ông rồi?”

Nhìn hắn trưng ra khuôn mặt tuần tú đáng đánh đòn, tôi có thể nói cho hắn biết tôi đời này, không đúng, 20 năm trước của tôi cũng chỉ cắn qua một tên lưu manh là hắn sao?

“Ai cần cậu lo, ngựa đực đáng ghét.”

Lâm Cẩm Nam lập tức liền trầm mặt, “Dịch Mộ Tranh, còn nói càn bừa nữa tôi lập tức làm cậu ngay tại đây.”

Tôi cả người khẽ run rẩy, thật là một tên không kén ăn. Ngay cả tôi, em gái từ nhỏ cùng nhau lớn lên với hắn, mà cũng muốn xuống tay, thử còn không ăn cỏ gần hang đấy.

“Nói lâu như vậy, cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Lâm Cẩm Nam không có tính nhẫn nại, trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau nhìn ta.

Tôi hướng hắn quơ quơ tay, “Đẹp không?”

“?”

“Một đôi tay đẹp như vậy, cũng bởi vì cậu giở trò xấu bên trong, mà cho đến bây giờ còn chưa được người khác nắm qua đấy. Đây không phải là phí của trời sao?”

Lâm Cẩm Nam lạnh lùng xem tôi, bàn tay khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng xoay xoay cái ly sứ màu trắng.

Tôi tiếp tục thương lượng cùng cậu ta, “Này, chúng ta miễn cưỡng cũng coi như thanh mai trúc mã, cậu người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ. Trước kia đánh cậu, làm cho cậu mất thể diện là tôi không đúng, cậu liền khai ân đi. Cứ tiếp tục như vậy, đàn ông tốt cũng đi tìm đàn ông tốt rồi.”

“Cậu yêu hay không liên quan gì tới tôi?” Hắn biểu tình cười như không cười, tôi thật sự muốn xông tới xé rách cái lột hồ ly của hắn.

Có thể không mắc mớ tới cậu sao! !

“Vậy bắt đầu từ giờ, cho dù tôi cùng ai, cậu cũng không được ở trước mặt người ta cố ý bôi đen quan hệ của hai ta, cũng không an tôi đi bắt kẻ thông dâm, cũng không cho ở trước mặt người ta gọi ba mẹ của tôi là ba mẹ, cũng không cho. . . .” Tôi còn chưa nói được một nửa, Lâm Cẩm Nam bỗng dưng đứng dậy, cũng không thèm nhìn tôi một cái mà xoay người rời đi.

Tên hồ ly thói tha này, quá không tôn trọng người khác!

“Này ——” Muốn đi ít nhất cũng phải tính tiền rồi mới đi chứ! Tôi buồn bực nhìn ví tiền xẹp lép của mình, sớm biết cũng không chọn nơi đất thế này.

2. Chương 2

Lâm Cẩm Nam mặc dù ngày đó không hề nói gì, có điều quả thực đã mấy ngày không xuất hiện trước mặt tôi rồi. Cậu ta chính là khắc tinh của tôi, ngày đó gặp mặt xong, di động của tôi cũng không biết rơi ở đâu. Chẳng qua tôi lạc quan coi như đây là điềm báo vận đen đã qua. Vì vậy, tôi bắt đầu vui mừng, không có cậu ta xuất quỷ nhập thần ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi, tôi cuối cùng coi như có thể yên tâm mạnh dạn kết giao bạn trai rồi.

Nhưng rất nhanh tôi liền không vui mừng nổi rồi.

Trước kia, bởi vì Lâm Cẩm Nam cố ý bôi đen, hễ là người tỏ tình với tôi đều hiểu lầm tôi cùng cậu ta có gì đó mập mờ.

Vì vậy đối với nam sinh ở trường, thanh danh của tôi từ lúc đầu đã không tốt lắm. Tôi có tiếng là một chân đạp hai thuyền, vừa ở bên con của cán bộ, cái này hiển nhiên chính là để chỉ tên họ Lâm nào đó có cha là bí thư thành ủy; lại vừa muốn tìm một tên mặt trắng nhỏ. Nói nhảm, cô gái nào mà không thích đàn ông vừa trắng lại đẹp trai? Chẳng lẽ tôi muốn tìm một gã rơi vào trong đồng than đá không kéo ra được sao?

Buồn nôn nhất, khó nghe nhất, thậm chí có người nói tôi là... là xe công cộng. Mẹ nó, muốn chết phải không! Bà đây rõ ràng vẫn còn là xử nữ. Có điều nói đến chuyện này, Lâm Cẩm Nam coi như trượng nghĩa, vừa nghe tên nam sinh kia nói tôi như vậy liền đánh tên khốn đó nhập viện rồi.

Khi đó hai chúng tôi vừa lúc ở nhà ăn ăn cơm, tên nam sinh phía sau không biết là cố ý gây sự hay là âm thanh vô tình quá lớn. Từng chữ rõ ràng truyền đến trong tai tôi, tôi còn chưa kịp nổi giận a. Lâm Cẩm Nam liền đi tới xách lấy cổ áo của tên kia, quả đấm hướng tới mặt gã chào hỏi.

Tôi không giống như nữ sinh khác, phản đối bạo lực. Tôi mặc dù không tán thành, nhưng vẫn ủng hộ cậu ấy dùng chút thủ đoạn đặc biệt trừng trị tên thói tha không tôn trọng phái nữ kia. Cho nên khi Lâm Cẩm Nam đánh tên kia ngã lăn ra đất, tôi cũng không hiền hậu mà đi lên thêm vào mấy cú đá. Vì chuyện này bị Dịch Bách Sanh giáo huấn không ít, thiếu chút nữa bị xử phạt nặng.

Rõ ràng là tên kia không đúng, có thể nói một cô gái như vậy sao. Nói giống như tôi là một cô gái chưa thỏa mãn muốn gì đó vậy. Trời đất chứng giám, tôi chính là mầm non chân chính, một cô gái nhỏ vô cùng thuần khiết a. Nhưng nói cho cùng vẫn là trách Lâm Cẩm Nam! Là cậu ta đã tạo thành hiểu lầm của mọi người đối với tôi.

Ký túc xá sáu người, chỉ còn mình tôi cô đơn chiếc bóng, vợ không nơi nương tựa. Nam sinh đầy trường, mắt của tôi phát sáng nhìn bọn họ. Tiếc rằng bọn họ thấy tôi liền cùng chạy nạn mà đi đường vòng. Đến nỗi này sao, tôi cũng không phải là lũ lụt thú dữ. Buồn bã a, không phải nói tình hình ở Trung Quốc bây giờ là nam nhiều nữ ít sao? Tôi đây một nữ thanh niên tốt đẹp như vậy làm sao lại không ai trêu chọc tôi chứ.

*

Điện thoại ở ký túc xá vang lên, tôi ôm đầu gối nhìn chằm chằm laptop xem phim. Dù sao cũng sẽ không phải là tìm tôi, không chừng là bạn trai của người nào đó gọi tới chuẩn bị nấu cháo điện thoại đấy. Quả nhiên, Đinh Kỳ Kỳ chạy đến nhanh hơn bất kì ai, hai ba bước liền vọt tới bên cạnh điện thoại.

Tôi điều chỉnh âm thanh trong tai nghe lớn hơn, đỡ phải nghe được mấy lời không đứng đắn đáng ghét kích thích đến thần kinh của mình.

“Dịch Mộ Tranh, thầy Lục tìm cậu.” Đinh Kỳ Kỳ dựa vào cánh tay của tôi.

“Ừ, biết rồi.” Tôi nhanh chóng đáp lời, suy nghĩ một chút lại hỏi, “Học kỳ này tớ không bị nợ môn a, lần cúp của gần nhất cũng không bị phát hiện nha, thầy Lục tìm tớ làm gì?”

“Tớ nào biết chứ.” Đinh Kỳ Kỳ cầm hộp phấn đang trang điểm lại, dừng một chút lại nhíu mày nhìn tôi, “Chắc không phải gần đây tác phong của cậu lại xảy ra vấn đề gì chứ?”

Tôi đầu đầy hắc tuyến, tác phong có vấn đề? Trong sạch của tôi còn trắng hơn cả đậu hũ trắng!

Đinh Kỳ Kỳ khe khẽ cười, “Mau đi đi, ở dưới lầu chờ đấy.”

“ ” Đây là chuyện lạ nha, thầy Lục lại đại giá quang lâm, mà còn đang chờ ở dưới lầu. Tôi ngượng ngùng di chuyển bước nhỏ đi xuống lầu. Dọc đường đi da đầu run lên, thầy Lục chắc không phải cũng nghe được mấy chuyện linh tinh gì đó, thay mặt chủ nhiệm khoa tôi tiêu diệt mình chứ?

Đạo này, những người thông minh đều xuyên không tới thời cổ đại rồi. Lời đồn chấm dứt trước người thông minh, tại sao bên cạnh tôi lại không một người thông minh xuất hiện giúp tôi dẹp đi tin đồn đấy?

Vừa tới dưới lầu liền nhìn thấy Lục Duệ Bạch đứng dưới cây liễu trước ký túc xá, thầy ấy dường như đang nhìn thứ gì đó, có chút thất thần nhìn chăm chú vào một nơi cách đó không xa. Tôi đi tới cung kính lễ phép gọi, “Thầy Lục.”

Lục Duệ Bạch là giáo viên hướng dẫn tài hoa tới lớp chúng tôi năm nay, giáo viên hướng dẫn lúc trước về nhà sinh con, thầy ấy tạm thay một năm. Nghe nói đang học nghiên cứu sinh, hẳn là tuổi tác cũng không lớn hơn nhiều so với chúng tôi. Nhưng tôi dù sao vẫn phải cho thầy ấy chút mặt mũi, không thể không Tôn Sư Trọng Đạo a.

Thầy ấy nhìn tôi cười cười, từ trong túi áo bành tô lấy ra một vật đưa cho tôi. Tôi vừa nhìn, hóa ra lại là điện thoại di động của tôi! Tôi vội vàng nhận lấy, ngượng ngùng cười với thầy ấy, “Cám ơn thầy, thầy Lục. Nhưng... thầy làm sao có thể nhặt được?”

“Hôm ấy, tôi cũng ở trong tiệm cà phê.” Lúc Lục Duệ Bạch nói lời này, khóe miệng cong lên.

Tôi nghe xong lời này cũng không bình tĩnh, ngày đó thầy ấy cũng ở đó. Vậy có phải nói rõ mấy lời nói mất mặt của tôi ngày hôm đó thầy ấy cũng nghe thấy rồi sao? Tôi có chút ngượng ngùng siết chặt điện thoại không lên tiếng.

Thanh âm ôn hòa của Lục Duệ Bạch nghe qua rất dễ chịu, “Hai ngày nay tôi vội vàng về nhà xử lý chút chuyện, không thể lập tức đưa điện thoại tới cho em. Có không ít người gọi điện thoại cho em, em xem có phải có chuyện quan trọng hay không.”

“Oh, được.” Tôi chậm chạp đáp một tiếng, máy móc mở mục nhật ký điện thoại ra, có cuộc gọi của Dịch Tiểu Liêu, của Dịch Mộ Kỳ, của ông bà nội, không có Lâm Cẩm Nam. Tôi cất di động vào túi áo, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt thâm thúy của Lục Duệ Bạch nhìn mình chằm chằm, tôi nheo mắt cười, “Cám ơn thầy, thầy Lục, nếu không em mời thầy ăn cơm nhé?”

“Không cần, tôi còn có việc.” Lục Duệ Bạch nhìn đồng hồ, “Vây tôi đi trước.”

“Thầy Lục, hẹn gặp lại.”

Nhìn bóng lưng Lục Duệ Bạch từ từ rời khỏi, tôi thở ra một hơi, cũng may Lục Duệ Bạch từ đầu đã không nhắc đến chuyện mất mặt của tôi hôm đó. Nghĩ như vậy, thầy ấy chính là người rất sắc sảo nha. Tốt hơn nhiều so với thằng cha không biết tốt xấu nào đó!

*

Chủ nhật, vẫn bị cuộc điện thoại của ông nội gọi về nhà họ Dịch. Vừa vào cửa trước tiên liền thấy bà nội Tưởng Mạch đang kèm Dịch Mộ Viễn học bài. Dịch Mộ Viễn nhìn thấy tôi liền bày ra dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa, giọng nói kì quái bĩu môi, “Chị, chị xong rồi. Ông nội cũng tìm xong rồi.”

Tôi cả người giật mình, roi của ông nội tôi đã thấy qua rồi. Nghe nói cả nhà họ Dịch chỉ có ba già Dịch Bách Sanh ném qua, chú Thiên Bắc vẫn luôn rất nghe lời ông nội, chưa bao giờ bị đánh. Chẳng lẽ tôi sắp trở thành người thứ hai sau ba già chịu sự thăm hỏi của cái roi này?

Bà nội vỗ gáy Dịch Mộ Viễn một cái, “Đừng dọa chị cháu, thật vất vả mới về nhà một chuyến, lại dọa nó chạy mất.” Bà nội kéo tôi ngồi xuống ghế sa-lon, mặt mày hiền lành cười với tôi, nhưng nụ cười kia thấy thế nào cũng cực kỳ luống cuống.

“Quả cam này, nói cho bà nội nghe, cháu có phải có nam sinh yêu thích rồi hay không?”

“Không có.” Tôi lập tức phủ nhận, thật ra cũng không tính là phủ nhận, trên thực tế là không có.

Tưởng Mạch chưa từ bỏ ý định, híp mắt lại nói: “Nhưng bà sao lại nghe Trà Xanh nói cháu ở trường học.”

“Ai nha, bà nội, bà đừng nghe Dịch Mộ Kỳ nói bừa. Chính anh ấy còn làm chuyện bậy bạ, cháu kể cho bà hay, cậu ấy và Trùng...”

“Dịch Mộ Tranh!”

Sống lưng của tôi cứng đờ, hậm hực quay đầu lại. Dịch Mộ Kỳ cùng Lâm Cẩm Nam đứng ở cửa trước nhìn tôi, khuôn mặt lạnh vạn năm không đổi của Dịch Mộ Kỳ cực kỳ giống Dịch Bách Sanh. Tôi khiếp sợ chà xát cánh tay, nhỏ giọng nói thầm cùng bà nội, “Bà nội, Trà Xanh ở nhà, sao bà không nói sớm chứ.”

“Nó không phải vừa trở về sao, bà nào biết hôm nay nó sẽ về nhà a.” Bà nội vẻ mặt vô tội.

Tôi làm như không có gì cầm quả táo từ trong đĩa trên bàn bắt đầu gặm, Lâm Cẩm Nam cùng Dịch Mộ Kỳ đều không để ý tới tôi, chào hỏi bà nội một tiếng liền đi lên lầu. Lâm Cẩm Nam hình như còn rất không muốn gặp tôi mà lườm tôi một cái, tôi oán hận cắn một miếng lên quả táo. Tiếng vang giòn giã trong không gian yên tĩnh cực kỳ chói tai, Dịch Mộ Kỳ quay đầu lại trừng tôi một cái, cái tên mấy ngày cũng rặn không ra một chữ chợt nói một câu rất dài, “Dịch Mộ Tranh, ăn có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung, nhớ đó.”

“ ” Tôi, đây là anh sinh đôi của tôi sao? Cùng phe với kẻ địch mà uy hiếp tôi.

Bà nội chờ Trà Xanh cùng Lâm Cẩm Nam lên lầu mới bát quái xích tới gần, “Cháu mới vừa nói Trà Xanh cùng ai?” Nhìn đôi mắt kích động lóe sáng của bà nội, ngấm lại nhiều năm bị Trà Xanh ức hiếp như vậy, tôi nhất thời đùa dai nên giả vờ ấp úng không lên tiếng.

Bà nội quả nhiên bị tôi khơi dậy lòng hiếu kỳ, “Quả cam, nói mau đi, bà nội muốn biết.”

“Bà nội, bà cũng đừng nói là cháu nói nha.” Tôi thần bí che miệng, “Bà không phát hiện Trà Xanh cùng cái tên Lâm Cẩm Nam đó mỗi ngày đều dính lấy nhau như một khối sao.” Nói một chút rồi dừng, đây mới là cảnh giới cao nhất của tung tin đồn nhảm nha.

Bà nội miệng há thật to, nửa ngày mới đóng lại, cuối cùng vẻ mặt nghiêm trang lại ghé tới gần, “Có ý gì?”

Phốc, tôi phun ra một búng máu. Nếu là Dịch Tiểu Liêu chắc chắn biết tôi đang nói gì, sự khác biệt a! !

Tôi chậm chạp thông thả, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Bà nội, bà có biết bây giờ nói yêu đương gì đó, cũng không nhất thiết là với con gái nha?”

“ ”

“Bây giờ cũng lưu hành chuyện nam với nam nói yêu đương, đâu còn có chuyện của con gái chúng cháu a. Bà nhìn Trà Xanh đi, bà có thấy anh ấy kết giao bạn gái sao? Anh ấy mỗi ngày đều ở cùng cái tên Lâm Cẩm Nam này. Lâm Cẩm Nam còn thường ngủ lại ở nhà chúng ta, bà không cảm thấy kỳ quái sao? Hai người đàn ông có nhiều chuyện như vậy để nói sao?”

Bà nội như có điều suy nghĩ sờ cằm, chợt gạt đầu một cái, “Hình như là cũng có lý.”

“Tuyệt đối có lý.” Tôi cắn quả táo, trong lòng ngáy ngất. Hừ hừ, lần này còn không phải một mũi tên trúng hai con chim. Vừa trả được mối thù bị Trà Xanh chèn ép, lại giải quyết âm mưu quỷ kế lấy lòng người nhà tôi của Lâm Cẩm Nam.

Bà nội ngẫm nghĩ một hồi, cau mày hỏi tôi, “Nhưng không đúng nha, Cola có bạn gái mà. Trước kia bà có thấy nó cùng bạn học nữ đi dạo cửa hàng a.”

Tôi cắn răng, Lâm Cẩm Nam tên ngựa đực này, đến chỗ nào cũng động dục. Ngay cả bà nội của tôi cũng đã thấy được còn dám không cho tôi gọi hần là ngựa đực, tôi càng thêm ác liệt nói, “Bà nội, đó là để che đậy cho tình cảm thật sự của bọn họ đấy. Nhất định là ba mẹ cậu ta thúc giục quá gắt gao, tùy tiện tìm một cô gái làm dáng một chút. Bà xem, bà không phải liền bị bộ dáng của cậu ta che mắt sao?”

Bà nội lại yên lặng ngẩng đầu nhìn trần nhà, hình như rất rối rắm suy tư cái vấn đề này. Tôi âm thầm vụng trộm vui vẻ, mở ti vi bắt đầu xem phim truyền hình. Xem một lúc đã cảm thấy chán, tôi nói một tiếng với bà nội vẫn còn đang rối rắm rồi lên lầu. Bà nội, thật sự rất xin lỗi. Không phải cháu gái không hiểu thuận, thật sự là cháu trai của bà quá không tử tế. Bắt tay với người ngoài khi dễ cháu gái của bà, cháu cũng là vì tự vệ thôi.

*

Trở về phòng, ở trên giường lớn nằm một lúc, tôi nhìn trần nhà ngẩn người. Vẫn là nhà mình thoải mái a, giường gỗ ở ký túc xá làm tôi ngủ đến đau lưng. Tôi mở ra tủ quần áo tìm quần áo ở nhà chuẩn bị thay, vừa tâm tình thật tốt ngâm nga một bài hát, vừa cởi nút áo sơ mi. Mới cởi được một nửa, cửa phòng liền bị đẩy ra, Lâm Cẩm Nam đứng ở cửa phòng nhìn tôi.

Tôi nuốt nước miếng, nửa buổi mới nhớ tới áo sơ mi của mình đã cởi được một nửa. Tôi cầm lên quần áo thể thao trên giường ném tới trên mặt cậu ta, “Lâm Cẩm Nam! Làm gì mà không gõ cửa?”

Lâm Cẩm Nam tiếp được quần áo tôi ném qua, nâng khóe môi cười, “Trước ngực sau lưng giống nhau, có cái gì sợ bị người ta nhìn chứ.”

Tôi hít vào thở ra, được, chính là không bằng mấy thứ to lớn mà hần đã gặp qua sờ qua. Tôi xoay người thở phà phò cái nút áo, “Tìm tôi làm gì?”

“ ” Nửa ngày không có tiếng động, tôi nghi ngờ quay đầu lại. Mới vừa quay đầu lại thiếu chút nữa đụng vào lỗ mũi của hần, Lâm Cẩm Nam người này, hần. Hần thể nhưng đứng gần tôi như vậy! Hai tay chống lên tủ quần áo giam tôi vào giữa hai cánh tay hần, vóc dáng của hần rất cao, cao hơn tôi nửa cái đầu. Ngẩng nhìn hần như vậy, không khỏi có chút sợ.

Tôi dời đi tầm mắt, âm thanh cũng thấp xuống mấy phần, “Phát thần kinh gì vậy, diễn vai nam chính trong ngôn tình tiểu thuyết à?”

Lâm Cẩm Nam không nói lời nào, chỉ là ánh mắt phức tạp nhìn tôi chăm chăm như vậy. Tôi thấy cậu ta không nói lời nào, lại lẩm bẩm nói: “Như vậy rất khó coi, Lâm Cẩm Nam, tôi không phải dám oanh oanh yển yển của cậu, buông tay.”

Thế nhưng cậu ta lại từ từ cúi người, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt tôi, mang theo chút ý cười nói, “Cậu không phải đã nói, tôi với anh của cậu có cái gì sao? Trong mắt cậu, tôi thích đàn ông à?”

Tôi vội vàng ngậm chặt miệng, hồng bét, tôi quên mất trong phòng khách còn có một tên Dịch Mộ Viễn gió chiều xuôi theo chiều này.

Lâm Cẩm Nam càng lúc càng gần, chóp mũi của tôi cơ hồ cọ vào chóp mũi cậu ta. Giọng nói trầm thấp của cậu ta ở bên môi tôi vang lên, “Quả cam, có muốn chứng minh cho cậu xem, tôi thật ra tuyệt đối không thích đàn ông hay không?”

Tôi nhìn khuôn mặt cậu ta gần trong gang tấc, nhìn kỹ như vậy, người này thật đúng là đẹp mắt khiến tôi đổ kỵ. Tôi trở mắt nhìn cậu ta từng tấc đến gần mình... hô hấp bắt đầu không bình thường. Dưới tình thế cấp bách, tôi không thể làm gì khác hơn là ——

3. Chương 3

Tôi “oa” một tiếng khóc lên, Lâm Cẩm Nam trợn mắt nhìn tôi, bộ dáng kia đặc biệt ngốc. Trong lòng tôi vui vẻ, nhưng trên mặt lại là biểu tình khóc đến rất nhiệt tình. Lúc này dĩ nhiên không thể lộ ra một chút xúu manh mỗi nào, Lâm Cẩm Nam từ trước đến nay rất giáo hoạt, chỉ cần tôi lộ ra chút sơ hở, cậu ta nhất định sẽ khi dễ tôi gấp đôi. Nhìn bộ dáng mới vừa rồi kia của cậu ta không phải muốn hôn tôi thì cũng là muốn cắn chết tôi.

“Này, tôi trêu chọc cậu, sao cậu khóc?”

Lâm Cẩm Nam cúi đầu giúp tôi lau nước mắt, tôi đem nước mũi cọ hết lên người cậu ta. Nước mắt thật ra đều là do hai ngày trước xem tiểu thuyết ngược văn mà chảy ra, tôi cũng không biết làm sao mà nói khóc là khóc được ngay, nói như vậy tôi thật có chút khả năng diễn xuất thiên phú.

Lâm Cẩm Nam cau mày, đoán chừng đang đau lòng cho cái áo sơ mi của chính mình. Mỗi lần tôi vừa khóc cậu ta sẽ không có cách nào, quả nhiên chỉ có thể cứng ngắc mặc cho tôi giày xéo áo sơ mi trắng của mình. Khóc một lúc tôi cảm thấy đã đỡ hơn, liền chậm rì rì chui ra khỏi cánh tay của cậu ta, mới vừa di chuyển đến bên giường còn chưa kịp ụt té chạy, Lâm Cẩm Nam đột nhiên đẩy ngã tôi lên trên giường.

Cậu ta cong người ép sát xuống người tôi, một đôi mắt chuyên chú nhìn tôi chăm chăm, chân dài còn kẹp hai bên người tôi khiến tôi không thể động đậy.

“Làm... làm gì?”

“Quả cam.” Thanh âm của Lâm Cẩm Nam chợt có chút khàn khàn, ngón tay phủ lên tóc tôi, tình tứ trượt xuống theo những sợi tóc của tôi, trên đầu truyền đến xúc cảm nhu hòa, còn rất thoải mái.

Tôi lắc đầu, hất tay của cậu ta ra, “Lâm Cẩm Nam, sao cậu ở đâu cũng có thể động dục được vậy?”

Lâm Cẩm Nam chợt cong khóe môi, trầm thấp cười, tiếng cười giống như từ trong lồng ngực truyền tới vậy. Động tác ngón tay chậm chậm từ cằm tôi một đường trượt đến vạt áo sơ mi, “Cậu tính cứ như vậy đi ra ngoài?”

Tôi cúi đầu nhìn qua vạt áo sơ mi của mình, NND, mới vừa rồi thế nhưng trượt tay, khiến mấy cái cúc áo bị cài lệch. Ở giữa lộ ra một mảng lớn khe hở, áo ngực màu đen viền tơ bên trong lộ ra ngoài không khí. Hắn chắc chắn thấy được! Cái tên cuồng sắc này! ! Bây giờ mới nói với mình.

Tôi phồng má, oán hận đẩy móng vuốt của cậu ta ra. Thế nhưng cậu ta chợt ngăn tay của tôi lại kiểm chế ở hai bên đầu tôi, “Dịch Mộ Tranh, trong mắt cậu... tôi rốt cuộc là cái dạng gì?”

Cái gì dạng gì chứ? Cái thằng cha này, chẳng hiểu ra sao cả. Tôi ra sức giãy giụa thân thể mấy cái, sức lực của cậu ấy vô cùng lớn, nắm lấy cổ tay tôi đau đến nóng rát. Tôi chau mày lại trừng cậu ta, “Lâm Cẩm Nam, cậu buông tay, đây là tư thế quái gì chứ? Đây là nhà tôi, cậu quậy nữa tôi sẽ kêu người đó.”

Lâm Cẩm Nam tên khốn này, cư nhiên lại cười đến đặc biệt vui vẻ, “Kêu người nào? Kêu bà nội đến xem cái bộ dáng này của chúng ta?”

Được rồi, bà nội tôi bị cao huyết áp không chịu nổi kích thích. Lâm Cẩm Nam nhìn ra sự do dự của tôi, cười như có thâm ý khác, “Sao cậu ngốc như vậy, cài cúc áo cũng cài không xong. Để anh đây giúp cậu...”

Giúp em gái nhà hần! Tôi vừa nghe lời này của cậu ta thì càng thêm dùng sức bắt đầu giãy giụa, “Biến, ở nhà tôi còn dám làm bừa. Cậu nếu dám đụng tôi, tôi sẽ chặt móng vuốt của cậu.”

Lâm Cẩm Nam nheo mắt, bộ dáng kia, chết tiệt, lại rất đẹp trai, “Dịch Mộ Tranh, cậu bây giờ sao giống con nhím vậy, mỗi ngày đều châm chích tôi. Cậu có phải ghen hay không?”

Cái tay hần của tôi dừng lại giữa không trung, đầu óc bối rối, ghen sao?

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi giống như ghen! Tôi điên sao? Tôi cũng không phải người cuồng chịu ngược, làm gì mà ăn dấm của loại ngựa đực như cậu.”

Lâm Cẩm Nam mím môi không nói lời nào, cái cằm cương nghị căng ra. Tôi nhìn ra cậu ấy có chút không vui, lúc cậu ấy nổi giận luôn là như vậy. Nhưng cậu ta sao lại mất hứng, người bị ép tới thở không nổi là tôi mà? Tôi cắn chặt răng tức giận nhìn cậu ta, “Cậu có phải tự luyện quá mức hay không, tưởng rằng cô gái nào cũng coi trọng cậu à? Tôi chính là thích ai cũng sẽ không thích cậu.”

“Vậy sao? Như nhau thôi.” Lâm Cẩm Nam rời khỏi người tôi, tấm lưng lạnh lẽo đưa về phía tôi, “Nếu không phải ghen, về sau cũng đừng không nhận điện thoại của tôi.” Cậu ta nói xong liền đi thẳng ra cửa.

Không nhận điện thoại của cậu ta? Chuyện khi nào chứ. Điện thoại của tôi bị mất mà, lại nói, cho dù thầy Lục đưa trả di động, trong nhật ký cuộc gọi căn bản cũng không có tên kia! ! Bệnh thần kinh, hừ.

Lâm Cẩm Nam vừa mới mở cửa phòng liền nhìn đến Trà Xanh đứng ở đó, cậu ta giơ tay còn chưa kịp gõ cửa, lúc thấy Lâm Cẩm Nam ánh mắt lóe lóe, hình như có chút ngoài ý muốn. Cuối cùng vẻ mặt lạnh băng vạn năm không đổi dường như nhìn tôi một cái, “Ăn cơm.”

Hai người rốt cuộc là thích giả vờ lãnh khốc cỡ nào, từng người xem tôi như gấu Bắc cực sao.

*

Trên bàn cơm tôi vẫn cảm thấy không bình thường, Dịch Mộ Kỳ cùng Lâm Cẩm Nam giống như giận dữ rồi. Hai người này bình thường cũng thỉnh thoảng nói đùa, bây giờ ngay cả thỉnh thoảng cũng không có, trực tiếp không để ý đến đối phương. Tôi vừa ăn vừa len lén quan sát bọn họ, chẳng lẽ dự đoán của tôi là thật? Nhưng Trà Xanh rõ ràng cùng với...

Cái đầu to của Dịch Mộ Viễn chợt sắp tới, “Chị, chị làm gì mà hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm anh Cola vậy?”

Đầu lưỡi của tôi chợt đau, không cẩn thận đã bị răng trên răng dưới của mình cắn phải. Tôi che miệng, đau đến hít hà, vẫn không quên trợn mắt uy hiếp Dịch Mộ Viễn, “Câm miệng, ai nhìn cậu ta chăm chú chứ.” Nói xong lời này tôi chợt dạ nhìn về phía hai tòa băng sơn đối diện. Quả nhiên sắc mặt của Dịch Mộ Kỳ càng khó coi hơn. Má ơi, tôi cũng có con mắt tinh tường quá chứ, hai người này thật sự có tình cảm bí mật a.

Lâm Cẩm Nam ngược lại không để ý lắm tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt ai oán của Trà Xanh. Anh, làm sao anh lại không mắt nhìn như vậy a, coi trọng tên BT nam nữ ăn sạch này.

Nghĩ như vậy, sự khinh bỉ của tôi với Lâm Cẩm Nam tăng thêm mấy phần, lại dám hạ độc thủ với anh của tôi. Đợi chút, nói như vậy... mới vừa rồi cậu ta ở trong phòng quấy rối tôi, chẳng lẽ là bởi vì ngũ quan của tôi cùng Trà Xanh cực kỳ giống nhau? Tại sao lúc nghĩ như vậy trong lòng tôi đặc biệt không có tư vị. Có lẽ là do tự tôn của con gái bị thương tổn, dù sao không có cô gái nào nguyện ý bị coi như thể thân của một tên con trai chứ?

Tôi trợn trắng mắt trừng Lâm Cẩm Nam, cậu ta cũng ngược mắt nhìn nên giao nhau với tầm mắt của tôi, không hiểu ra sao mà tìm tôi nhìn tôi. Tôi không tiếng động dùng khẩu hình nói một câu, “Cậu đi chết đi!”

“”

“Quả Cam, cùng Cola nói cái gì đó?” Bà nội tò mò nháy mắt.

Tôi thấy kỳ quái bà nội của tôi sao càng lớn tuổi càng bất quái như vậy chứ, tôi tự cười, “Không nói gì ạ.”

Lâm Cẩm Nam lại lộ ra cái vẻ giả nhân giả nghĩa, thuần lương cười, giả bộ lịch sự nói với bà nội, “Bà nội, Quả Cam nói để cho cháu đi ——”

“Cháu nói để cho cậu ấy ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.” Tôi vội vàng ngắt lời Lâm Cẩm Nam, cái tên hồ ly thời này, đợi lát nữa xem tôi chinh cậu thế nào.

“Oh, Cola a, cháu bây giờ có bạn gái không?” Bà nội giống như lơ đãng hỏi, thật ra cách chuyển hướng rất gượng gạo.

Lâm Cẩm Nam giả vờ xấu hổ phun ra, “Không có ạ.”

Tôi nhin không được “Cắt” một tiếng, bà nội lập tức trừng tôi một cái. Tiếp theo tôi liền nghe được âm thanh cực kỳ trấn định của bà nội tôi, “A, vậy bạn trai thì sao?”

Phốc —— ngay cả ông nội đang ngồi cũng phun ra. Trừ tôi ra, một bàn mọi người nhìn bà nội tựa như gặp quỷ.

Dịch Mộ Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn tôi... đầu tôi cũng sắp chôn vào trong chén rồi. Bà nội ơi, làm sao bà có thể đem chân tướng mà bọn họ đau khổ che giấu nói toạc ra như vậy chứ? Có người sẽ thẹn quá hóa giận a.

“Bà nội, bà thật biết nói đùa, cháu đã thích một cô gái rồi.” Lâm Cẩm Nam cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra những lời này.

Tôi nghe xong ngược lại vui lên, hắc, rốt cuộc đã có Yêu Tinh xuất hiện có thể bắt lại người này. Thật là một việc thiện lớn a.

*

Cơm nước xong không tránh được bị ông nội khiển trách một trận, tôi vừa tủi thân vừa giận mà không dám nói gì. Lúc đi, tài xế trong nhà chuẩn bị chờ tôi đi. Lâm Cẩm Nam ngăn cản, nói thuận tiện đưa tôi trở về trường học.

Lâm Cẩm Nam hôm nay lái xe của ba cậu ta, xem bộ dáng là chuẩn bị về nhà. Tôi thở phì phì xách theo túi dẫn đầu sải bước đi ra sân, tôi đã nghĩ rõ ràng, nếu như cậu ta mềm lời nhỏ nhẹ, vậy tôi liền gắng gượng ngồi xe của cậu ta về trường. Dù sao bây giờ đi tàu điện ngầm nhất định phải chen lấn quá mức.

Lâm Cẩm Nam lái xe với tốc độ nhanh như rùa đi theo phía sau tôi, chờ sau khi đi qua hai con đường gần nhà tôi, chân của tôi đã đau đến không chịu được. Tôi mang giày cao gót, đi quãng đường xa như vậy đã là cực hạn của tôi rồi. Tôi cố ý thả chậm bước chờ cậu ta, ai biết xe của thằng cha ấy lại giống như dừng tại chỗ, bò cũng nên bò qua đây đi chứ?

Tôi đen mặt lại xoay người, hướng về phía cậu ta kêu lên, “Nếu như cậu nói xin lỗi, tôi liền ngồi xe của cậu về trường.”

Cách quá xa, tôi cũng không thấy rõ thái độ của cậu ta. Nhưng cậu ta hồi lâu cũng không có động tác, chẳng lẽ còn muốn tôi chủ động đi qua? Tôi cúi đầu nhìn qua gót giày bầy phân của mình, cam chịu đi về phía cậu ta. Đến trước cửa xe, Lâm Cẩm Nam đột nhiên hỏi tôi, “Dịch Mộ Tranh, trong đầu của cậu cả ngày chứa cái gì thế?”

Chứa cái gì thế? “Hiển nhiên là giống với linh kiện trong đầu cậu a.”

Lâm Cẩm Nam không lên tiếng, dừng một chút hỏi tiếp, “Cậu rốt cuộc khi nào mới dám đối mặt với thực tế, rõ ràng chúng ta ——”

“Lâm Cẩm Nam! Cậu rút cuộc muốn chở tôi hay không? Nếu không thì mau biến đi.” Tôi biết rõ cậu ta muốn nói gì, tôi không nghĩ sẽ nghe. Tôi cũng không muốn nghe, những thứ đó bị tôi hết sức dè dặt ở trong lòng rất nhiều năm. Nếu cậu ta nói ra, mọi thứ sẽ không còn như trước. Tôi chính là người không tốt như vậy đây, có thể tránh tôi liền tránh. Cho đến khi không tránh được, tôi cũng sẽ chọn chạy trốn.

Lâm Cẩm Nam sắc mặt âm trầm nhìn tôi, rất nhanh khởi động xe, xe lướt qua bên cạnh tôi một giây cũng không chậm lại phóng đi. Tôi giương mắt chờ dẫn nhìn đèn ở đuôi xe biến mất, tên khốn Lâm Cẩm Nam!

Tôi dậm chân, giày cao gót trên chân ma sát khiến chân tôi càng đau. Tôi khập khiễng đi đến trạm xe điện ngầm, từ nhà cách trạm xe còn một đoạn nữa, dọc theo đường đi tôi thăm mắng tên khốn kia mấy lần. Nếu như không phải hần chủ động nói muốn chở tôi... tôi bây giờ đã ngồi xe nhà tới trường rồi. Lâm Cẩm Nam chính là một tên tiểu nhân tính toán chi li như vậy, tương lai tôi nhất định phải tìm một người đàn ông biết săn sóc hơn hần, dịu dàng hơn hần, chúng tôi cùng nhau xem thường hần, kỳ thị hần. Đứa bé tôi sinh ra sẽ đánh như từ đứa trẻ nhà hần, tôi càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, chợt có chút ê ẩm.

Xe điện ngầm quả nhiên như tôi tưởng tượng, tôi cơ hồ là bị dòng người chen chúc xô lấn. Thậm chí ngay cả chỗ để vịn vào cũng không có, tôi khóc không ra nước mắt. Ngay khi tôi cảm thấy bắp chân cũng sắp bị chuột rút, một đôi tay chợt đặt lên eo tôi từ phía sau.

Bàn tay quá rồi? Phản ứng đầu tiên của tôi chính là cái này, chờ lúc tôi cong khuỷu tay lên, nhìn thấy cư nhiên là đôi mắt chứa ý cười của Lục Duệ Bạch.

Cánh tay dài của thầy ấy chụp tới liền kéo tôi tới trước mặt, sau đó nhường chỗ ngồi của mình cho tôi. Tôi ngượng ngùng từ chối, thầy cường thế để lại bả vai của tôi để cho tôi ngồi xuống. Tôi gãi gãi đầu, không biết làm sao sẽ gặp phải thầy ấy dưới tình huống này. Tôi cũng không quen thuộc với thầy ấy, mặc dù là giáo viên hướng dẫn, nhưng chung quy cũng không nói qua mấy câu.

Lục Duệ Bạch liền đứng trước mặt tôi, bảo hộ tôi trong một không gian nho nhỏ, tôi thỉnh thoảng ngẩng đầu sẽ đụng phải ánh mắt ôn hòa của thầy ấy...

4. Chương 4

Trên người Lục Duệ Bạch có mùi cỏ xanh nhàn nhạt, tôi nghĩ thấy, trong lòng chợt có chút hoảng hốt, mùi hương như vậy không hiểu sao có chút quen thuộc. Tôi theo bản năng ngẩng đầu, phát hiện thầy ấy đang nghiêm túc nhìn tôi chăm chú. Lúc đụng phải tầm mắt của tôi hình như có hơi kinh ngạc trong nháy mắt, tôi nhếch môi cười, giả vờ bình thản, “Thầy Lục, thầy không phải có xe sao?”

“Cho bạn mượn rồi.”

Lúc thầy ấy nói chuyện, khóe môi luôn cong lên theo thói quen, tôi không khỏi cũng mím môi vui vẻ. Người đàn ông như vậy quá ôn hòa, nói chuyện cùng thầy ấy khiến tôi có loại cảm giác chính mình rất thực nữ, tốt hơn nhiều so với ai đó!

Không biết có phải cảm nhận được oán niệm của tôi hay không, Đoạt Mệnh Liên Hoàn Call của “Âm hồn bất tán” lại đúng lúc vang lên. Tôi vừa nhìn thấy là điện thoại của tên kia liền giận dữ sợ, mới vừa rồi không quan tâm quãng tôi qua một bên, bây giờ gọi điện thoại làm cái gì, muốn xin lỗi cũng muộn rồi. Cậu ta cho là chỉ mình cậu ta có tính khí thiếu gia sao, tôi cũng có, có được không.

Trực tiếp nhấn nút từ chối không nhận, Lục Duệ Bạch hỏi, “Sao không nhận?”

“A, 10086 phục vụ khách hàng đáp lễ.”

“” Lục Duệ Bạch cũng không vạch trần tôi, thật ra từ góc độ của thầy ấy hẳn đã sớm thấy được cái tên trên màn hình.

Điện thoại từ đó im lặng, Lâm Cẩm Nam không tiếp tục gọi tới. Tôi trừng mắt nhìn điện thoại của mình như đang nhìn kẻ thù, Lâm Cẩm Nam quả nhiên chỉ nhiệt tình trong ba phút, ngay cả áy náy cũng không có

một chút thành ý. Tôi dứt khoát tắt máy, nhét điện thoại xuống nơi sâu nhất trong túi, còn vô cùng không muốn nhìn thấy mà lấy khăn lụa phủ kín lên, mắt không thấy, tâm không phiền, tôi không muốn vừa mở túi ra thì làm ình ngột ngạt.

“Giận dữ với bạn trai hả?”

“Không ạ, em không có bạn trai.” Tôi phản bác quá nhanh, Lục Duệ Bạch có chút sửng sốt. Tôi cũng ý thức được mình phản ứng quá kích động, nhưng hết cách rồi, chỉ cần dính líu tới quan hệ với Lâm Cẩm Nam, tôi lúc nào cũng có thói quen phủ nhận trước tiên. Hơn nữa, Lục Duệ Bạch nói thế nào cũng xem như là thầy giáo của tôi, mặc dù đã năm thứ hai đại học, nhưng vẫn cảm thấy có loại ảo giác bị thầy giáo bắt gặp yêu sớm.

“Em cũng không phải học sinh trung học, tôi sẽ không can thiệp chuyện tình yêu của em.” Lục Duệ Bạch dường như đoán được ý nghĩ của tôi, vẻ mặt muốn cười mà không cười.

Tôi trợn tròn mắt nhìn Lục Duệ Bạch, thì ra là như vậy! Thầy ấy nhất định đã nghe được những lời đồn bên ngoài, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, trước đó không tiện chỉ trích tôi. Vì để ngừa mất thể diện của người thầy giáo, bây giờ bắt đầu dẫn dụ tôi chủ động khai báo “Tội trạng”. Tôi cảm thấy được tôi thật sự phải nói rõ ràng, vì vậy trong lòng trấn định lại, nghiêm mặt nói, “Em nói thật, em thật sự không có bạn trai. Hơn nữa cũng chưa từng nói yêu đương với ai, mối tình đầu của em vẫn còn đấy.”

Lục Duệ Bạch nhíu mày nhìn tôi, trong mắt có chút gì đó tôi nhìn không hiểu. Có phải cảm thấy tôi rất có chiều sâu hay không? Không dễ dàng bị tính kế như vậy. Trong lòng tôi cười trộm, thầy à, thầy còn kém quá, nhà em có mấy người phúc hắc. Em sớm đã đấu tranh tồn tại trong cảnh nước sôi lửa bỏng rồi, cỡ như thầy thì có hề gì.

“Vậy em cảm thấy tôi thế nào?” Lục Duệ Bạch chợt mở miệng, một đôi tròng mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào tôi.

Cảm tôi muốn rớt xuống, thật lâu mới tìm về suy nghĩ của chính mình, thầy... thầy ấy cũng quá đáng kính rồi! Thế nhưng vì cứu vãn học sinh lầm đường lỡ bước mà chủ động hiến thân. Tôi nhìn về phía ánh mắt thầy ấy mà tràn ngập kính nể, “Thầy Lục, thầy thật là hài hước, thầy thế nào em làm sao mà biết... em cũng không biết xem tướng.”

Tôi cười khan hai tiếng, giả vờ ngây ngốc gì đó thì tôi thành thạo nhất. Nhưng trái tim nhỏ vẫn không ức chế được bắt đầu nhảy ‘thình thịch’, cảnh tượng này cũng quá quý dị nha. Thầy giáo cao lớn đẹp trai đứng ở trước mặt học sinh của mình hỏi cô ấy cảm thấy mình như thế nào, cái này... xem như là đùa giỡn sao?

Lục Duệ Bạch cũng không để ý bên cạnh có người hay không, chợt đang cúi người ngồi xổm xuống trước mặt tôi, đôi tay còn phủ trên mu bàn tay tôi, “Dịch Mộ Tranh, em thật đáng yêu, tôi... thích em.”

Tôi rất không có cốt khí mà há to mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lục Duệ Bạch. Dung mạo đẹp đẽ đều mang vẻ nhu hòa, lòng bàn tay đang nắm lấy tay tôi khô ráo ấm áp, ngón tay còn khê siết chặt đầu ngón tay của tôi.

Cảm thấy một hồi Thiên Lô ầm ồ qua đỉnh đầu của tôi, mẹ nó, mới vừa rồi tôi còn không dám xác định, bây giờ tôi cơ bản đã có thể khẳng định xác định cùng với nhất định rồi. Tôi bị đùa giỡn rồi! Tôi lại bị chính thầy giáo của mình ở trên tàu điện ngầm đùa giỡn! !

Người ngồi cạnh cũng dựng thẳng lỗ tai dán tới đây, ánh mắt còn thường thường đảo qua giữa tôi cùng Lục Duệ Bạch. Câu dẫn trần trụi a, Lục Duệ Bạch sao có thể ở trước mặt mọi người công khai dụ dỗ học sinh của chính mình. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê người của Lục Duệ Bạch, tôi nuốt một ngụm nước bọt, cổ đè xuống bản tính háo sắc của mình.

“Thầy Lục, cái đó. Chúng ta đến trạm rồi.”

*

Bây giờ tôi cảm thấy, chân cũng không đau, giày cao gót cũng không cọ vào chân nữa, điện thoại di động cũng không chướng mắt nữa. Bởi vì tất cả tế bào não của tôi đều chạy đến trên mặt trắng vô lực suy nghĩ

rồi. Tôi len lén giương mắt nhìn Lục Duệ Bạch bên cạnh, thầy ấy vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bóng đêm phía trước. Không hề có chút dấu hiệu nào là mới vừa tỏ tình xong, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tôi cảm thấy không được tự nhiên, đó là thầy giáo của tôi, tôi chưa gặp qua thầy ấy mấy lần, nói cũng chưa nói được mấy câu. Thầy ấy tại sao đột nhiên lại thổ lộ với tôi? Nếu nói coi trọng về bề ngoài của tôi, vậy tôi cũng không vui mừng nổi. Tôi mặc dù về ngoài xinh đẹp, nhưng vẫn không hy vọng người đàn ông bị đáng ngoài của mình hấp dẫn mới đến gần mình.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của thầy ấy đường nét rõ ràng, tôi rút ra kết luận, thầy ấy không thể nào để ý về bề ngoài của tôi. Bởi vì thầy ấy còn đẹp hơn tôi. Như vậy, chính là muốn “Lấy mình làm gương”, hoàn toàn cảm hóa “cô gái hám tiền” bị dư luận đồn đãi là tôi đây?

Tôi liếc nhìn phía trước, đã sắp đến ký túc xá rồi. Vì vậy tôi quyết định chủ động mở miệng, kiên quyết không thể mất thể diện, cũng không thể cho thầy ấy cơ hội tính kế tôi.

“Thầy Lục, về chuyện thầy vừa nói ——”

“Dịch Mộ Tranh.” Lục Duệ Bạch dừng bước, bóng đêm trên người thầy ấy lại mang một tầng trong trẻo lạnh lùng, thầy ấy thoáng cúi đầu nhìn tôi, trong mắt tràn đầy ý cười, “Em có phải cho rằng tôi đang trên chọc em hay không?”

“” Không phải cho rằng, là khẳng định.

Thầy Lục khe khẽ thở dài, “Em thật sự không nhớ rõ tôi sao?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thầy Lục, “Chúng ta trước kia đã từng gặp nhau?”

Lục Duệ Bạch chỉ cười không nói, chỉ là chậm rãi giơ tay lên, bàn tay dày rộng phủ lên đỉnh đầu của tôi, động tác này chú Dịch Thiên Bắc thường làm. Trong nháy mắt, tôi cảm thấy rất an tâm, ánh mắt nhìn về phía thầy ấy cũng mềm mại hơn nhiều. Người đàn ông dịu dàng như vậy, người mà tôi muốn chính là người đàn ông giống như chú vậy. Dịu dàng thành thực, có thể cho tôi cảm giác an toàn 100%.

“Chờ đến ngày em yêu anh, anh sẽ nói cho em biết mọi chuyện.” Giọng nói thấp thấp trầm trầm của Lục Duệ Bạch vang lên, ánh mắt cũng là phức tạp khó có thể hiểu.

*

Tôi thất thần trở về ký túc xá, sau đó tới phòng vệ sinh rửa mặt, cuối cùng lại nhìn laptop ngăn người. Đinh Kỳ Kỳ quơ quơ móng vuốt với móng tay sơn màu đen trước mặt tôi, khuôn mặt tái nhợt hoảng sợ nhìn tôi, “Quả Cam, cậu làm sao vậy? Bị cái gì kích thích, sao cứ nhìn vào tấm ảnh của thầy Lục mà cười ngây ngô vậy.”

Tôi vội vàng hồi hồn, liếc nhìn websites trên laptop, sao lại dần dần u mê mở ra mục có Lục Duệ Bạch trên diễn đàn trường học vậy chứ.

Đinh Kỳ Kỳ ý vị sâu xa quan sát tôi, “Cậu hẳn không phải đang có chủ ý gì với thầy Lục chứ?”

Nói cái gì vậy, rõ ràng là thầy ấy đang tương tư tôi! Tôi mặt không đổi sắc nói, “Thì sao, sợ tố không bắt được thầy ấy sao?”

“ Dịch Mộ Tranh, cậu khiến Lâm Cẩm Nam làm sao chịu nổi a. Người ta chính là lạng lẽ thủ hộ cậu nhiều năm như vậy rồi.”

“Ngừng, cậu ta đang thủ hộ tố sao? Cậu ta là đang bôi đen tố thì có, cậu thấy cậu ta có từng dừng lại sao, cậu thấy cậu ta từng thủ thân như ngọc vì tôi sao? Cậu ta chính là không nhúng chàm tôi thành công, nên trong lòng khó chịu đấy.”

Đinh Kỳ Kỳ vô cùng sùng kính giơ ngón tay cái lên, “Năng lực không biết tốt xấu hạng nhất.”

Tôi không để ý tới cô ấy, tôi sâu sắc bị Lâm Cẩm Nam độc hại nên tôi đây biết rõ nhất tên kia ác độc cỡ nào. Chuyện Lâm Cẩm Nam không có việc gì lại mời các cô ấy ăn cơm cho là tôi không biết sao? Hừ, đồng bọn chính là do vậy mà luyện thành. Ánh mắt tôi quay trở lại laptop, dù sao mở ra xem một chút cũng không sao. Vì vậy tôi bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu chuyện bát quái về Lục Duệ Bạch.

Internet quả nhiên lợi hại, từ chiều cao cân nặng, nhóm máu, sở thích đến việc học cùng với sự nghiệp của Lục Duệ Bạch đều bị bắt quái. Một đường đều xuôi gió xuôi nước, có chút thành tích, nghe nói có một người cha rất giỏi chống phía sau. Quan trọng nhất là người đàn ông này 25 tuổi nha, cư nhiên chưa có một chút xì-căng-đan nào, cư nhiên chưa từng yêu đương! Tôi vô cùng thổn thức, quả thật chính là một con kim quy (rùa vàng) chợt xuất hiện là mù mắt mọi người a. Thế nhưng người như vậy thật sự có cần thiết tới trường của chúng tôi làm giáo viên hướng dẫn không?

Từ tư liệu của thầy ấy, tôi cố gắng lục tìm ở trong đầu rất nhiều lần cũng không nhớ ra mình đã từng gặp người như vậy. Cố tình, thầy ấy còn gợi lên lòng hiếu kỳ của tôi mà không nói cho tôi biết. Tôi có chút chán rồi, nhìn màn ảnh tối hơn một chút. Tâm tình cũng bắt đầu không khỏi phiền não, suy nghĩ một chút vẫn là lấy điện thoại ra nhấn nút mở máy.

Sau một hồi im lặng, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn.

Mở ra xem, quả nhiên là Lâm Cẩm Nam gửi tới, nhưng là một câu không giải thích được.

“Thì ra cậu thật sự...”

Tôi suy tư thật lâu cũng không hiểu ra cái gì, cậu ta không phải gửi nhầm tin nhắn chứ?

*

Buổi tối, tôi vẫn mơ thấy giấc mộng kia, giấc mơ đã lâu không quấy nhiễu tôi lại có thể đột nhiên xuất hiện. Trên trán tôi mồ hôi dày đặc, hô hấp nặng nề trong bóng đêm có chút đột ngột. Tôi lật người, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn đã ba giờ sáng. Tôi không ngủ được, lần qua lộn lại trong đầu đều là cảnh tượng đáng sợ đó. Tôi hít một hơi, từ từ bấm số của Cola.

Cậu ta rất nhanh nghe máy, chỉ là loáng thoáng có tiếng hít thở nhàn nhạt thuộc về cậu ấy. Tôi cũng không nói lời nào, chỉ là an tĩnh lắng nghe hô hấp của cậu ấy, nhịp tim bắt đầu dần dần trở nên bình tĩnh. Thanh âm của cậu ấy có chút giọng mũi khi mới vừa tỉnh ngủ, “Lại nằm mơ rồi hả?”

“Ừ.”

“ Kể chuyện xưa cho cậu nhé?”

“Được.”

Bên kia truyền đến tiếng vải vóc cọ xát rất nhẹ, tôi biết rõ cậu ấy nhất định là đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài hành lang ký túc xá nói chuyện điện thoại với tôi. Chuyện như vậy vào mấy năm trước thường xảy ra, khi đó Lâm Cẩm Nam còn ở trong nhà, có thể nhận điện thoại của tôi bất cứ lúc nào. Kể từ khi lên đại học, nửa đêm tôi giật mình tỉnh giấc gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy vì không ảnh hưởng đến bạn cùng phòng nghỉ ngơi luôn đi ra hành lang nghe điện thoại. Lúc nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy thật ra Lâm Cẩm Nam đối với tôi không tệ, lúc cậu ta không động kinh không làm chuyện xấu thì vẫn rất tốt.

“Quả Cam?”

“Hả?”

Lâm Cẩm Nam ở bên kia trầm mặc một chút, tiếp đó bắt đầu kể chuyện xưa, tôi cứ cảm thấy mới vừa rồi cậu ấy hình như muốn nói cái khác. Nhưng cậu ấy không nói, tôi cũng cũng không hỏi.

“Hoàng tử anh tuấn đắc tội mụ phù thủy, cho nên bị nguyên rửa biến thành con ếch ——”

“Cola, chuyện hoàng tử Ếch này, tôi nghe rồi.”

“Im miệng, đừng hoàng nghe đi.”

“ ”

“Mụ phù thủy nói, hoàng tử phải gặp được một cô gái thật lòng thương anh ta thì ma chú mới có thể bị phá giải. Một ngày kia, hoàng tử thật sự gặp được một vị công chúa. Công chúa hỏi hấn, nếu như ta nói rồi, cho dù ta trở nên xấu xí cỡ nào, bẩn thỉu cỡ nào, ngươi vẫn sẽ yêu ta chứ? Hoàng tử nói, đúng vậy. Vì vậy, công chúa hôn xuống. Hoàng tử khôi phục nguyên trạng, nhưng công chúa lại biến mất không thấy nữa. Công chúa biến thành một con ếch ——”

Tôi khúc khích cười, “Lâm Cẩm Nam, cậu quả nhiên BT, ngay cả kể chuyện xưa mà cũng dung tục giống như cậu vậy.”

“Chuyện xưa vẫn chưa xong đâu, còn nghe nữa không?”

Thanh âm của Lâm Cẩm Nam trong đêm tối xuyên qua sóng điện thoại truyền tới bên tai tôi, tôi nhắm hai mắt vùi vào trong gối. Giọng nói của cậu ấy trầm thấp êm ái, dường như mang theo nhân tố gây ngủ, từng chút lan tràn vào trong lòng tôi. Tôi bắt đầu ý thức mơ hồ, rõ ràng người này kể chuyện đồng thoại bậy bạ, nhưng tôi nghe được, thấy trong lòng thật ấm áp.

Ở thời điểm tôi sắp ngủ, hình như còn có thể nghe được cậu ấy nói nhỏ nỉ non, “Quả cam, cho dù cậu trải qua như thế nào, tớ đều yêu cậu ——” tôi không biết đây là nằm mơ hay là chân thực, chỉ là trong lòng ề ề chất chất.

Lâm Cẩm Nam, tại sao hết lần này tới lần khác nếu là cậu.

5. Chương 5

Tôi rốt cuộc cũng hiểu rõ ý đồ của Lục Duệ Bạch rồi, anh ta căn bản cũng không thích tôi, rõ ràng là đang hăm hại tôi. Khi anh ta vô số lần chẳng biết tại sao lại xuất hiện chung quanh tôi, lại vô số lần cố cố quấy rối tôi, cái thanh danh vốn không ra sao của tôi càng lúc càng tệ.

Tôi bị ghét bỏ, chỉ cần là lớp học mà Lục Duệ Bạch dạy, thì ánh mắt của cả đám nữ sinh háo sắc nhìn về phía tôi từ khinh bỉ biến thành khinh bỉ cấp cao nhất. Trong lòng tôi vừa uất ức vừa căm phẫn, đây đều là ánh mắt gì vậy hả. Rõ ràng là cái tên ra vẻ đạo mạo đó quyến rũ tôi! Nhưng lời đồn đãi chính là bắt đầu bay đầy trời, tôi cũng càng thêm bị yêu ma hóa.

Cái tên Lục Duệ Bạch này chỉ sợ thiên hạ không loạn, buổi trưa tôi cùng Đinh Kỳ Kỳ đang ăn cơm, anh ta không biết từ xó xỉnh nào nhảy ra, quang minh chính đại ngồi bên cạnh tôi, lại còn đem một phần cánh gà Coca đặc biệt mê người đặt trước mặt tôi. Tôi nhìn mấy cái cánh nhỏ tỏa hương bốn phía bên trong hộp cơm, mà nuốt một ngụm nước bọt, nhưng nghĩ đến lực sát thương của người này, vẫn phải không dấu vết xê dịch qua bên cạnh, vẻ mặt tràn đầy phòng bị nhìn anh ta.

Lục Duệ Bạch nhíu mày nhìn tôi, có điều ngụ ý, “Không ăn sao? Đặc biệt làm cho em.”

“... Là thầy làm?” Tôi có chút bất ngờ, ánh mắt bay tới những ngón tay thon dài nhẵn nhụi của anh ta.

“Đúng vậy, nghe nói em rất thích ăn, mới vừa học, ném thử đi.” Anh ta mỉm cười đẩy hộp cơm đến trước mặt tôi, chống cằm nhìn tôi, một đôi mắt tràn ngập mong đợi.

Đinh Kỳ Kỳ trợn mắt thật lớn, tôi thật sợ đôi đồng tử xinh đẹp của cô ấy sẽ rơi vào trong mâm cơm trước mặt. Cô ấy lặng lẽ nói thầm ở bên tai tôi, “Cậu rốt cuộc học được Vu thuật ở đâu, nghề nghiệp huy hoàng nhất trên đời này a, cứ nhiên cứ như vậy bị cậu quyến rũ...”

Tôi đầu đầy hắc tuyến, mẹ nó, các cô ấy từng người một, rốt cuộc là con mắt thế nào mà nhìn ra tôi muốn dụ dỗ anh ta? Mặc dù khuôn mặt của anh ta có chút làm cho người ta muốn tội phạm, mặc dù vóc người cao to âu phục phẳng phiu quả thật có chút làm cho tôi muốn đổ. Nhưng tôi có đạo đức đó, tôi có tôn nghiêm đó, đối với thằng cha khiến tôi mang tiếng xấu, tôi luôn luôn không muốn gặp nhất.

Tôi ho một tiếng, nghiêm mặt nói, “Thầy Lục, cái đó, em tuổi còn nhỏ, trong nhà không cho em yêu đương.”

“Ừm, ý của em là muốn tôi chủ động nói chuyện cùng ba mẹ của em?” Lục Duệ Bạch hơi gật đầu, “Tôi biết rồi, hôm nào đó tôi sẽ tự mình tới nhà thăm hỏi.”

Bên tai tôi thổi qua một cơn gió lạnh, thổi qua vài chiếc lá rụng, một con con quạ gầy loắt choắt từ phía sau tôi mang theo một chuỗi dấu ba chấm yên lặng khốn khổ bay qua. Thật đáng buồn, sự khác biệt cường hãn như vậy. Chúng ta làm sao có thể tu thành chính quả đây.

Tôi có ý này sao? ! Tôi đổi phương thức, dù sao cũng đã nói tới rồi, người ngay không nói lời tới. Tôi từ trước đến giờ thích nhất mình bạch rõ ràng, có một nói hai.

“Thầy Lục, em trước kia từng đắc tội với thầy sao?”

Lục Duệ Bạch nghe vậy ngớ người, không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt thản nhiên nhìn tôi, cuối cùng cười khẽ, “Tại sao nói như vậy?”

“Bởi vì thầy rõ ràng đang hãm hại em nha, em vốn đã bị đồn đại lung tung rồi, bây giờ thầy còn tới tham gia, em hiện tại há chỉ một có tiếng xấu có thể hình dung. Chỉ là thầy nói thích em còn chưa đến hai ngày đi, tỷ suất em out khỏi Internet đã tăng lên nhiều gấp mấy lần. Em ở trên diễn đàn cũng bị bới ra nát vụn, thầy là cố ý khiến cho giáo viên chủ nhiệm tìm em nói chuyện chứ gì?”

Lục Duệ Bạch nhăn lông mày, hình như thật sự đang suy nghĩ lời của tôi. Tôi thở phào một cái, lần này dù sao cũng phải hiểu chứ.

Nhân lúc thầy ấy đang suy nghĩ, tôi nhìn cánh gà trong hộp cơm, cũng sắp nguội rồi, nếu không ăn sẽ lãng phí. Vì vậy tôi liếc nhìn cái người còn đang suy nghĩ kia, vừa đưa đôi đũa gấp cánh gà. Lục Duệ Bạch chợt mở miệng, “Tôi hiểu rồi, em đang để ý thân phận của tôi chứ gì? Chỉ cần tôi không phải là thầy giáo của em là được, đúng không?”

Đôi đũa của tôi trượt đi, cánh gà lần nữa rơi trở về trong hộp cơm. Tôi ai oán quay đầu nhìn anh ta, “Thầy Lục, thầy làm sao có thể thi đậu Đại học Q vậy, đi cửa sau sao?” Chính là chỉ số thông minh cùng tình cảm trái ngược, rốt cuộc làm thế nào sống đến từng tuổi này a.

Lục Duệ Bạch bình tĩnh vỗ vỗ bả vai tôi, “Yên tâm, hiện tại tình yêu ngay cả giới tính cũng không phải là vấn đề, chớ nói chi là nghề nghiệp. Tôi chỉ là thầy phụ đạo tạm thời của các em, tôi có công việc của mình. Tin rằng ba mẹ em sẽ không để ý, hôm nào hẹn bọn họ ăn cơm nhé?” Tiếp đó thầy ấy nhìn vào đám cánh gà trong hộp cơm, “Hình như nguội rồi, đừng ăn nữa, hôm nào lại làm cho em một phần nhé.” Nói xong cũng trước mặt tôi lại lần nữa đẩy nắp hộp cơm rồi cầm đi. Tôi miệng mở rộng, nhìn chăm chú vào bóng lưng thầy ấy rời đi, chiếc đũa “lạch cạch” rơi trên bàn ăn, quá đáng như vậy, gọi lên con côn trùng tham ăn trong tôi rồi lại bỏ chạy, đây là kiểu người gì chứ.

Tôi quệt miệng xoay người, vừa đứng nhìn thấy Lâm Cẩm Nam cách đó không xa, cậu ta đứng cách một khoảng cứ như vậy liếc mắt dò xét tôi. Tôi đang muốn cười với cậu ta, thì bên cạnh cậu ta đột nhiên xuất hiện một tiểu mỹ nữ, vui vẻ cười với cậu ta. Khóe môi tôi vừa cong lên liền cứng đờ, phi, ai muốn cười với hắn, tôi cũng không phải người bán rẻ tiếng cười, làm gì mà cả ngày cười!

*

Chỉ chớp mắt liền đến cuối tuần, tôi không về nhà. Trở về cũng là bị Trà Xanh chèn ép, tôi dứt khoát ở lại ký túc xá làm trạch nữ một ngày. Nhưng buổi sáng chủ nhật tỉnh lại tôi liền không nhin nổi, tôi không thể ngồi ngốc trong phòng cả ngày, trải qua 24 tiếng như vậy tôi liền hồng mắt. Tôi nghĩ lại trước kia trải qua ngày Chủ nhật ở trường học như thế nào, rồi bị thống phát hiện ra cư nhiên đều là cùng tên gia hỏa đặc biệt chọc người hận kia tiêu hao một ngày.

Lâm Cẩm Nam mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng, không biết lại đang ở trong ôn hương nhuyển ngọc của cô gái nào. Cậu ta không gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng không muốn nghe thấy thanh âm của cậu ta. Ở trên giường lăn qua lăn lại vài cái, tôi có chút buồn chán rồi. Nhìn ký túc xá vắng vẻ, tôi cảm thấy có loại cảm giác gọi là tịch mịch bao quanh mình.

Đang lúc thương xuân bị thu, điện thoại di động vang lên, lúc thấy ba chữ Lục Duệ Bạch tôi vẫn do dự một chút, cuối cùng nghe máy.

“Không nhin nổi chứ gì? Muốn chuồn ra ngoài chơi không?” Lục Duệ Bạch vừa nghe máy thì chính tôi một câu như vậy, trong lòng tôi khê nguyên rủa, anh cho tôi là cái gì? Nói chuồn liền chuồn.

Suy nghĩ một chút ở trong ký túc xá thật sự không có ý nghĩa, vì ngăn ngừa mình biến thành nữ nắm mốc, tôi vẫn là bất mãn hỏi một câu, “Đi đâu à?”

“Nhanh thu xếp phòng hoang đi, tôi ở dưới ký túc xá chờ em.” Lục Duệ Bạch cũng không trả lời tôi mà nói..., rồi trực tiếp cúp máy. Tôi hướng về phía điện thoại trợn trắng mắt, muốn thu xếp tới trình độ nào mới gọi là phòng hoang a, phải nói cụ thể chứ. Tôi khẽ run rẩy, hẳn không phải muốn kéo tôi đi gặp cha mẹ chứ?

Cùng Lục Duệ Bạch quen biết một hồi, tôi phát hiện anh ta hình như không giống như tôi đã tưởng tượng. Tôi vẫn cho rằng anh ta là kiểu người khiêm tốn ôn hòa, tựa như ánh mặt trời mùa đông. Nhưng càng lâu tôi càng nhìn không thấu anh ta, quanh anh ta dường như có một tầng kén thật dày, khiến tôi có dự cảm muốn tiếp tục kéo tơ đi xuống, tôi rất muốn xem xem cuối cùng anh ta hiện ra sẽ là cái dạng gì. Đây không liên quan đến tình yêu, chỉ là tò mò, anh ta khơi dậy lòng hiếu kỳ của tôi.

Lục Duệ Bạch mặc áo sơ mi trắng, mái tóc đen bị gió nhẹ thổi qua có chút tán loạn, nhưng vẫn vô cùng đẹp trai. Tôi từ xa nhìn anh, chợt nghĩ, nếu người kia không thể là Lâm Cẩm Nam, có phải thật sự có thể cân nhắc đến người khác. ?

Xe của Lục Duệ Bạch là hiệu Nissan rất thông thường, từ cách ăn mặc thường ngày của anh mà xem, anh hình như là người không muốn nổi bật, luôn khiêm tốn trầm ổn, anh yên lặng lái xe, tay áo vén đến giữa cánh tay, đồng hồ màu bạc dưới ánh mặt trời chiếu ra tia sáng thỉnh thoảng quét qua đôi mắt của tôi.

Tôi không thoải mái xoa mắt, anh đã nhận ra động tác nhỏ nhất của tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nghiêng mặt hướng sang phía tôi cười cười. Trong vầng sáng lơ mơ, bởi vì ánh sáng chói mắt, tôi không thấy quá rõ ràng. Thế nhưng trong nháy mắt, tôi cảm thấy được nụ cười của anh quen thuộc đến mức ngực tôi cũng co rút đau đớn, hô hấp của tôi cứng lại, ngây ngơ nhìn anh.

Anh gỡ đồng hồ xuống bỏ vào trong hộp tủ, nhìn thấy tôi vẫn còn đang ngẩn ra, bèn đưa tay quơ quơ trước mặt tôi, “Ngẩn người cái gì đây?”

Tôi lúng túng dời đi tầm mắt, trái tim vẫn không nhận được đập bịch bịch. Tại tôi ù đi, dường như nghe không rõ lời của anh, trong đầu luôn có thứ gì đó muốn nhảy ra. Tôi căng thẳng nắm chặt tay, chỉ nghe được giọng nói run run của chính mình hỏi, “Thầy Lục, thầy... trong nhà thầy còn có những ai ạ?”

Lục Duệ Bạch sững sốt một chút, sau đó trêu ghẹo nói, “Làm gì thế, nhanh như vậy đã bắt đầu tra hỏi khẩu rồi hả?” Sau đó anh vẫn nhìn chăm chú vào tình hình giao thông phía trước, mắt nhìn thẳng trả lời tôi, “Người nhà của tôi rất ít, ngoại trừ tôi ra còn có ba mẹ.”

“. Không có người khác?” Tôi truy hỏi, tôi cũng không biết chính mình muốn xác định cái gì, chỉ là vội vàng muốn biết, “Ví dụ như, ví dụ như như em trai, em gái...”

Lục Duệ Bạch nhìn tôi một cái, “Không có.”

Lòng tôi trầm xuống, ngay sau đó cảm thấy bản thân mình quá nhạy cảm. Làm sao có thể chứ, khi đó, ba mẹ đã điều tra rồi, đáp án tôi cũng biết. Hiện tại sốt ruột như vậy là muốn làm gì đây? Muốn lương tâm nhận được một chút xui an ủi sao? Tôi nhắm mắt dựa vào lưng ghế, đã quá muộn, việc làm sai, bạn chỉ có thể cả đời gánh vác nó, cho đến chết, cũng không đền bù được.

Nhìn dáng người cường tráng của Lục Duệ Bạch ở trong nước, tôi nằm trên ghế dài dưới ô che nắng ngăn người. Tôi đã bao nhiêu năm chưa từng bơi lội rồi. Chính tôi cũng sắp không nhớ rõ. Hình như là, sau mười sáu tuổi.

“Quả Cam ——” Lục Duệ Bạch hai tay chống trên nền gạch men bên bể bơi nhìn tôi, “Tới đây.”

Tôi lắc đầu, hướng về phía anh ta quở nhẹ, “Tôi là sùng vật mà anh gọi thì tới sao?” Gọi một con chó nhỏ còn phải ném khúc xương cho nó đấy.

Lục Duệ Bạch trầm thấp cười, nước đọng trên lồng ngực màu lúa mạch của anh ta một đường trượt xuống. Ánh mắt tôi giấu sau cặp kính râm nhìn cũng không chớp rồi, mẹ nó, có biết xấu hổ hay không mà sắc dụ tôi như vậy nha. Người ta bình thường là một nữ lang có nguyên tắc, không tùy tiện đụng ngã người. Lục Duệ Bạch vẫn ở bên cạnh hồ nhìn tôi, hoàn toàn không để ý dáng vẻ lúng túng của tôi.

Tôi tức giận đá bước đi nghiêm đi tới, “Làm gì?”

Lục Duệ Bạch khê chống cánh tay liền nhảy lên trên bờ, trong bể bơi nước rầm rầm rào rào bắn tung tóe lên người tôi. Tôi mím môi, trợn mắt nhìn. Người này còn cười ác liệt, ngay thơ đến mức cũng không giống người 25 tuổi, bờ vai của anh dấn tới đây, mắt cong cong, “Có muốn tôi dạy em hay không?”

“Không cần.”

Lục Duệ Bạch quỷ dị cười, bỗng nhiên đưa tay lôi kéo cổ chân của tôi. Tôi đầu óc lơ mơ, cả người liền ngã xuống hồ bơi. Nước tanh mặn bao trùm toàn bộ thân hình tôi, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có mãnh liệt. Trong mũi, trong cổ họng tôi đều bị sặc nước vào, tôi không phát ra được âm thanh nào, lúc ý thức mơ hồ, hình như thấy được ánh mắt lạnh lẽo của Lục Duệ Bạch.

Một cánh tay mạnh mẽ ôm eo tôi, bên tai là hô hấp ầm ập. Lúc được Lục Duệ Bạch nâng lên bờ, tôi từng ngum từng ngum hô hấp không khí, hoảng sợ chưa hết, cặp mắt mê mang nhìn mặt đất gần người. Lục Duệ Bạch dường như đang nói gì đó bên tai tôi, nhưng tôi cũng không nghe thấy gì cả.

Một giây kế tiếp tôi liền thấy một bóng người đẩy đám người ra xông tới hướng Lục Duệ Bạch, chờ tôi phản ứng kịp, Lâm Cẩm Nam đã cùng Lục Duệ Bạch đánh nhau ở một lên.

Lâm Cẩm Nam đỏ mắt, cậu ấy đánh nhau lợi hại mạnh mẽ như thế nào, tôi đã thấy rất nhiều lần, lần này cũng cực kỳ hung hãn, trong miệng cậu ấy phun ra mấy câu mắng chửi không rõ ràng, tôi chỉ nghe rõ một câu.

“Khốn kiếp, biết rõ cô ấy sợ nước còn mang cô ấy tới đây!”

6. Chương 6

Đang đây đây, tôi chỉ mơ hồ thấy rõ khuôn mặt tái nhợt của Lục Duệ Bạch, một đôi mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Nam. Quyền cước đánh trả Lâm Cẩm Nam cũng là không lưu lại một phần tình cảm nào, Lục Duệ Bạch như vậy tôi chưa từng thấy qua, thì ra dưới bề ngoài cò vẻ nho nhã kia cũng có một mặt hung ác đáng sợ như vậy.

Tôi ho khan vài tiếng, cổ họng ngứa ngáy, thanh âm khàn khàn hô lên một tiếng, “Cola ——”

Lâm Cẩm Nam buông Lục Duệ Bạch ra, trầm mặc nhìn anh ta một hồi mới chậm rãi đi về phía tôi, vừa đi vừa cởi áo khoác trên người đem quàng lên người tôi. Lúc cậu ấy đưa tay ôm tôi, tôi không hề do dự ôm cổ cậu ấy. Lâm Cẩm Nam mang tôi rời khỏi đó, tôi cuối cùng vẫn quay đầu lại liếc nhìn Lục Duệ Bạch. Anh ta ngồi ở chỗ đó, nhẹ nhàng xoa khóe môi, tôi không hiểu ánh mắt anh ta nhìn tôi, so với lúc trước càng khó hiểu hơn.

Đoạn đường đi ra khỏi hồ bơi, Lâm Cẩm Nam cũng không nói chuyện, tôi dựa vào lồng ngực của cậu ấy, bên tai là cái cổ ầm ập của cậu. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, chỉ thấy cậu ấy mím chặt môi, mơ hồ còn có vết bầm nhàn nhạt. Chần chừ một lúc, tôi vẫn giữ tay sờ lên vết thương, “Đau không?”

“Không đau.”

Lâm Cẩm Nam lạnh lùng ném ra hai chữ. Tôi cũng không dám nói nữa, biết rõ lúc này tốt nhất không nên chọc cậu ta. Mỗi lần đánh nhau xong, sự hung hăng quanh người cậu ta đều thật lâu mới có thể tiêu tan, bộ dáng người sống chớ lại gần. Tôi sợ cậu ấy giận chó đánh mèo tôi, nên ngoan ngoãn vùi trong ngực cậu ấy không dám động.

Đường đến bãi đậu xe thật dài, giống như đi thế nào cũng đi không tới vậy, thân thể tôi cứng ngắc, để làm dịu không khí, tôi tự cho là hài hước toét miệng hỏi cậu ấy, “Aiz, Lâm Cẩm Nam, bộ dạng cậu mỗi lần đánh nhau xong đều giống như người khác thiếu nợ tiền cậu ấy, về sau có thể gây bạo hành gia đình hay không?”

Lâm Cẩm Nam dừng lại bước chân, ý vị không rõ nhìn tôi chằm chằm.

Tôi không được tự nhiên rũ mắt xuống, “Gì vậy, bị vạch trần nên thẹn quá hóa giận hả... Muốn đánh nhau thì để hôm khác, tôi hôm nay không...”

“Dịch Mộ Tranh.” Cậu ấy thả tôi xuống đất, đôi tay lại quấn trên eo tôi kéo tôi vào sát trong ngực, cũng không để ý tôi giãy giụa, nghiêm túc nhìn kỹ tôi, “Tôi lặp lại lần cuối cùng, cậu muốn chạy trốn tôi thì tùy cậu, muốn giả ngu tôi cũng phối hợp với cậu. Nhưng, đừng thử thách tính nhẫn nại của tôi nữa, Lục Duệ Bạch sẽ là người cuối cùng.”

Tôi nhìn cậu ta, càng nhìn càng mơ hồ, hốc mắt căng ra đến khó chịu.

Ánh mắt của cậu ta nghiêm túc nhìn tôi mới rời từ từ chuyển thành bất đắc dĩ, ngón tay lạnh như băng nhẹ vuốt ve gương mặt tôi, “Đồ ngốc, khóc cái gì?”

Tôi mím môi không để cho thứ chất lỏng mặn chát kia chảy vào khoe môi, cắn chặt hàm răng nói không ra lời. Lời như thế là lần đầu tiên cậu ấy nói với tôi, quan hệ giữa chúng tôi, từ sau mười sáu tuổi đã bị tôi phân rõ khoảng cách. Tôi thấy được cố gắng của cậu ấy, nhưng tôi chính là làm sao cũng không bước qua được đường ranh giới trong lòng kia.

Tôi bối rối xoa mặt, mạnh miệng nói, “Ai khóc chứ.”

Lâm Cẩm Nam mang theo ý cười, giọng nói dịu dàng làm cho lỗ mũi của tôi càng chua xót hơn. Cậu ấy khẽ cúi người nhìn tôi, nắm lỗ mũi của tôi, “Con sen, khó coi chết đi được.”

Tôi thừa dịp cậu ấy bóp lỗ mũi của tôi cố ý “vù vù” hỉ mũi ra bên ngoài, Lâm Cẩm Nam đã sớm biết tôi sẽ dùng đến chiêu này, tốc độ nhanh đến mức tôi còn chưa kịp nhìn cậu ấy thu tay lại. Cậu ấy chán ghét lau ngón tay lên trên người tôi, cau mày, “Dịch Mộ Tranh, cậu sao vẫn còn cái đức hạnh này. Ghê tởm chết mất!”

Tôi hít hít mũi, còn đặc biệt không có hình tượng nấc cục một cái, “Lau đi, lau đi. Dù sao áo tôi đang mặc cũng là áo khoác của cậu.”

“” Lâm Cẩm Nam im lặng.

“” Tôi nhìn cậu ấy đứng trước mặt cũng nhất thời không biết nên nói gì, lại một lần nữa nhìn trái nhìn phải. Nhưng không có lần sau, tôi biết rõ tôi không trốn được bao lâu. Tính nhẫn nại của Lâm Cẩm Nam đã bị tôi làm cho cạn kiệt, bốn năm thật sự rất nhanh. Tôi cho rằng tôi còn rất nhiều thời gian có thể phung phí.

Tôi xoay người dẫn đầu bước đi, “Đi thôi, ở đây giả làm tượng sao. Muốn làm hành động nghệ thuật cũng phải chờ lúc chị đây ăn mặc đẹp mắt chứ, bây giờ quả thật chính là một người không ra hình dạng.”

Lâm Cẩm Nam bước qua, giữ tay tôi lại. Tôi trừng lớn mắt, “Cola đáng ghét, buông tay. Tay của tôi có thể tùy tiện để cậu nắm hay sao?”

Lâm Cẩm Nam cong khoe môi, cười nhạt, “Tôi cho cậu biết, ngoại trừ tôi, thật đúng là không có người nào có bản lĩnh nắm tay cậu. Có muốn thử xem một chút hay không?”

Tôi thừa nhận tôi bị khí thế của cậu ấy áp đảo, nhưng vẫn rất tức giận, thở phì phì cắn răng, “Khốn kiếp, tôi đây là giữ lại cho chồng tương lai của tôi đấy!”

Cậu ấy nghe xong lời này càng hăng hái, dán lại gần tôi, “Vậy liền kết hôn đi, dù sao cậu cũng phải gả cho tôi. Tôi cũng chỉ là sử dụng trước quyền sở hữu của mình thôi. Đúng rồi.” Lâm Cẩm Nam nheo mắt cười với tôi.

Vừa thấy cậu ta cười như vậy tôi liền nhúc nhích, chắc chắn là miệng chó không mọc ra ngà voi rồi. Quả nhiên cậu ta đặc biệt mập mờ nâng lên hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi quơ quơ, “Mấy hôm trước là ai mỗi ngày la hét bàn tay xinh đẹp như vậy chưa từng được nắm lấy, thay vì tiện nghi cho người ngoài, không bằng để tôi nắm là được. Dù sao hai ta quen thuộc như vậy... trên người cậu có mấy cái nốt ruồi _____”

“A!” Tôi bịt tai dậm chân, “Cảnh sát, cứu mạng a, có lưu manh! !”

Lâm Cẩm Nam khúc khích cười, giơ tay lên vuốt tóc tôi, “Còn sợ không?”

Tôi sững sốt một chút, sợ hãi lúc ở hồ bơi hình như đã giảm bớt rất nhiều, tảng đá lớn trong lòng lại từ từ chìm xuống. Tôi ngập ngừng nói, “Làm sao cậu biết tôi ở nơi này?”

Lâm Cẩm Nam nghe xong lời này của tôi, giật mình tỉnh ngộ: “Aiz, tôi quên mất. Chu Manh vẫn còn ở trong hồ bơi——”

Tôi một hơi nghẹn đến ngực, bực mình rống, “Cút! Trở về bên cạnh Chu Manh của cậu đi.” Nói xong xoay người rời đi, cũng không quan tâm tới Lâm Cẩm Nam, Hoa Hồ Điệp khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt!

Lâm Cẩm Nam đứng là âm hồn bất tán theo tới, thò người tới, “Còn nói không ăn dấm.”

Tôi hướng về phía cậu ta nghĩ làm ra động tác buồn nôn, nhất thời trong bụng cuộn cuộn một hồi buồn nôn. Tôi che miệng vọt tới thùng rác bên cạnh, ối nữa ngày cũng không ra cái gì. Lâm Cẩm Nam vỗ lưng tôi, đặc biệt buồn bực nói, “Đến mức vậy sao, ghét bỏ tôi thành ra như vậy?”

Tôi trợn trắng mắt, nôn đến mức toàn thân cũng sắp mệt lả. Một phen gạt ra móng vuốt của cậu ta đang chiếm tiện nghi trên lưng tôi, “Vỗ chỗ nào đó...! Tôi là nhớ tới nước trong bể bơi đã ngâm qua chân thú của nhiều người như vậy nha, ghê tởm chết mất.”

Lâm Cẩm Nam cau mày nhìn tôi, lập tức móc ra chìa khóa xe đưa cho tôi, “Đi lên xe ngồi nghỉ đi, tôi đi mua nước cho cậu súc miệng. Không được, nếu không thì đi bệnh viện súc ruột đi, rất bẩn nha!”

“” Cậu, cái tên chết tiệt! Tôi bạo phát, “Rốt cuộc là ai ghét bỏ ai vậy, súc ruột, cậu cố ý hả?”

Lâm Cẩm Nam gãi gãi lỗ tai, nhưng trên mặt lại là nụ cười hiểm thấy.

Tôi nhìn nụ cười của cậu ấy, trong lòng cũng ấm áp. Ở bên cạnh cậu... có thể thấy cậu cười như vậy, như vậy là đủ rồi. Những thứ khác, tôi còn có thể yêu cầu xa vời gì chứ.

*

Quan hệ với Lâm Cẩm Nam dường như lại trở về giống trước kia, cả ngày dính vào nhau. Cùng nhau chơi game, cùng nhau tự học, tên gia hỏa không thích đọc sách cư nhiên cũng tốt tính cùng tôi chui vào thư viện. Không gian yên tĩnh như vậy thật ra tuyệt không thích hợp với tôi, nhưng tôi không có bạn trai, lúc ký túc xá không có người, tôi chỉ có thể ở thư viện giết thời gian.

Tôi cũng không thích học tập như vẽ bề ngoài, đọc sách gì đó đều là giả bộ. Ẩn giấu dưới cuốn sách giáo khoa thật ra là một quyển tiểu thuyết ngôn tình ngọt ngào. Trái lại Lâm Cẩm Nam thì sao, tôi len lén liếc nhìn cái người đang yên lặng viết viết gạch gạch trên sách giáo khoa, cậu ấy nghiêm túc hơn tôi nhiều. Cậu ấy và tôi không giống nhau, lúc nên chơi thì cậu ta chơi rất high, lúc nên học tập thì cũng rất cẩn thận tỉ mỉ. Lấy thành tích của cậu ấy thật ra có thể vào học trường tốt hơn. Cuối cùng lại.

“Cứ nhìn tôi làm gì?” Lâm Cẩm Nam nghiêng mặt sang bên nhìn tôi.

Tôi ‘phi’ cậu ta: “Yên tâm, có nhìn nữa cũng sẽ không nghĩ đem cậu chén sạch.”

“Vậy là muốn nuốt hay sao?” Cậu ta cười như không cười cong lên khóe môi, ngón tay xoay bút, “Hay là từng ngậm từng ngậm, từ từ ăn?”

Lỗ tai tôi nóng lên, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh cấm trẻ em, quanh co nói, “Ở nơi thiêng liêng như vậy, cậu lại nói chuyện bậy bạ như vậy, cậu rất không thuần khiết.”

“Quả cam, cậu có phải đặc biệt tò mò loại chuyện như vậy hay không? Mỗi ngày trong đầu đều đang mơ mộng nha.”

Tôi nhìn vẻ mặt giả hoạt của cậu ta, không lưu loát dời mắt, khẩu thị tâm phi nói, “Tò mò cái quỷ a, tôi đây có cái gì không hiểu.”

“Nha.” Lâm Cẩm Nam ý vị sâu xa gật đầu, “Khẳng định không cần tôi hướng dẫn cho cậu?”

Tôi không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu ta, “Lâm Cẩm Nam, cậu đang quyến rũ tôi?”

Lâm Cẩm Nam nghiêng người đến gần tôi, nửa bả vai cũng dính vào sau vai tôi, tay vắt qua bên eo của tôi. Tôi sống lưng cứng đờ, cúi đầu nhìn bàn tay kia, đen mặt nhìn cậu ta, “Muốn ăn đòn sao?”

Cậu ta giữ chặt tôi, nhỏ giọng nói ở bên tai tôi, “Ngoan, đây là thư viện, yên lặng. Chúng ta chỉ làm. không nói.”

Đại não của tôi “Oanh” một tiếng nổ tung, ngơ ngác nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cậu ta, cái gì... cái gì gọi là chỉ làm không nói? Làm cái gì, còn nói cái gì?

Lâm Cẩm Nam nhìn vẻ mặt ngây ngốc của tôi cứ nhiên cười đến vô cùng vui vẻ, nếu không thì sao nói cậu ta là biến thái chứ.

Ngón tay của cậu ta cách lớp vải chiffon thật mỏng cọ sát bên eo tôi, thân thể tôi càng cứng ngắc, bất an vụn vụn mấy cái. Cậu ta cười cười nhìn tôi, cánh tay cũng càng lúc càng xiết chặt.

Khuôn mặt tôi nóng đến không thể nóng hơn, nghĩ tới hiện tại sắc mặt của chính mình khẳng định rất giống quả cà chua. Tôi cắn răng nhỏ giọng quát, “Cậu, tên sắc lang chết tiệt, còn không dừng tay tôi cắn cậu.”

“Ừm, cậu không biết tôi thích nhất cậu cắn tôi sao, cũng đã bốn tháng không bị cậu cắn rồi, còn rất hoài niệm. Lần này cắn thế nào?”

Tôi trợn mắt há hốc mồm, ai tới nói cho tôi biết phương pháp có thể làm ghê tởm chết tên BT này, trước khi làm ghê tởm chết cậu ta thì tôi đã sắp bị cậu ta làm cho ghen chết rồi.

Ngón tay của cậu ta không thành thật, ngay cả thân thể cũng không đành lòng. Hơn nửa người đều đang cọ cọ trên người tôi, hô hấp của tôi bắt đầu có chút rối loạn, chân dưới bàn không nhịn được đá bắp chân của cậu ta một phát, cậu ta còn chưa kịp phản ứng, thì hai cô gái ngồi đối diện đã ghen ghét oán hận trợn mắt nhìn tôi.

Tôi hắc tuyến đầy mặt, bị người ta quấy rối, tôi còn không thể phản kháng, đây là cái thế giới gì a.

Lâm Cẩm Nam nhìn tôi không dám phản kháng, quả nhiên giống mấy tên biến thái trên xe buýt, làm không biết chán, được voi đòi tiên. Toàn bộ móng vuốt đều đang dao động bên hông tôi, còn càng ngày càng có khuynh hướng xâm nhập vào bên trong.

Tim tôi bắt đầu nhảy ‘thình thịch’, bên tai đều là tiếng hít thở nặng nề nong bóng của cậu ta. Tôi nhẫn nhẹn!

Một cái tay khác của cậu ta nắm tay tôi nhẹ nhàng vuốt ve, được rồi, cũng bị cậu ta “cưỡng ép nắm lấy” rồi, tôi cũng không phải liệt nữ trinh tiết gì, chút tiện nghi này tôi cũng cam chịu cho cậu ta chiếm. Nhịn nữa!

Nhưng ngón tay của tôi một hồi nóng bỏng, bị tay của cậu ta bao quanh đụng tới cái gì đó kỳ quái, hình như... thô ráp. Tôi tò mò dùng sức, mơ hồ còn có thể cảm thấy nó nhảy lên, tôi cứng cổ cúi đầu, vừa nhìn liền hút một ngụm khí.

Lật bàn! Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, bà đây không phải Ninja rùa! !

“Lâm Cẩm Nam, cậu, TM, sao ở đâu cũng có thể phản ứng vậy. Rốt cuộc là đói khát cỡ nào a!” Tôi bỗng đứng đứng dậy rống to. Không biết xấu hổ, tức chết tôi rồi, thế nhưng dụ dỗ tôi sờ, sờ cái đó.

Lâm Cẩm Nam sắc mặt nhìn không tốt, là vô cùng vô cùng khó coi tột đỉnh. Tôi quay cổ qua nhìn, toàn bộ người trong thư viện đang ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt chần động nhìn tôi cùng Lâm Cẩm Nam. Được, đời này hẳn là sẽ không có chuyện nào mất mặt hơn. Tôi ảo não thu dọn sách vở, lại xám xịt bị Lâm Cẩm Nam nắm lấy cổ áo kéo xuống lầu.

“Dịch Mộ Tranh, tôi sao lại biết cái hàng như cậu chứ? A, từ tình cầu nào tới, sao lại ngốc như vậy!” Lâm Cẩm Nam đến dưới lầu liền rống lên với tôi.

Tôi yên lặng cúi đầu đếm ngón tay, “Đây cũng không thể oán trách tôi.”

Lâm Cẩm Nam tức giận nửa buổi không nói lời nào, sắc mặt đã không thể dùng từ ‘đen’ để hình dung.

Tôi len lén liếc cậu ta một cái, cảm thấy phải nói chút gì đó, “. Cái đó, cậu kìm nén không thấy khó chịu sao? Có muốn đi toilet trước hay không, để cho tay phải giúp cậu giải quyết. Xong rồi lại tính sổ với tôi, kìm nén đến xảy ra sự cố, sẽ không tiện nói rõ với bà xã tương lai của cậu.”

“” Lâm Cẩm Nam bên kia hô hấp hình như càng thêm nặng nề.

Tôi cẩn thận dùng chân vẽ vòng vòng trên mặt đất, “Cái đó, hay là cậu thích tay trái, mau đi đi. Tôi sẽ không nói cho người khác biết, mọi người đều là người lớn, tôi hiểu, tôi ở đây đợi cậu, sẽ không chạy loạn.”

Lâm Cẩm Nam chợt tóm lấy cổ tay của tôi, tôi nghiêng ngả té vào trong lòng cậu ấy, đụng vào lồng ngực bèn chắc ấy, bả vai cũng có chút ê ẩm, “Cậu... cậu làm gì vậy?”

Lâm Cẩm Nam một tay nắm cổ tay của tôi, một tay cầm sách, nhưng khí lực lại vô cùng lớn, ánh mắt tối tăm, “Không phải tò mò tôi dùng tay thế nào sao, vậy liền dẫn cậu đi xem một chút.”

Tôi luống cuống, bám lấy tay vịn cầu thang không buông ra, “Tôi không muốn, không muốn... không muốn nhìn tiểu Cola, xấu chết mất.” Khi còn bé tôi từng thấy qua tiểu Cola của cậu ta, xấu vô cùng.

7. Chương 7

Thấy mình càng lúc càng gần cửa phòng vệ sinh, tôi cuối cùng cũng ý thức được Lâm Cẩm Nam không phải nói đùa. Trong đầu thỉnh thoảng hiện lên hình dáng rũ xuống của ‘tiểu Cola’, toàn thân tôi lạnh đến buồn nôn. Cậu ta biến thái, không có nghĩa là tôi cũng biến thái như vậy! Cậu ta thích khoe ‘em trai’, nhưng tôi không có sở thích ngắm ‘em trai’ của cậu ta.

“Cola chết tiệt, nếu còn không buông tay tôi sẽ nói chuyện ‘tiểu Cola’ vừa xấu vừa nhỏ ọi người biết!” Tôi hỗn hển rống lên, bởi vì giày giũa nên thanh âm hơi run run, sức lực rõ ràng chưa đủ. Tôi vội vàng ưỡn ngực, dù thế nào cũng không thể thua về khí thế, để cho cậu ta cho rằng tôi dễ bắt nạt.

Tầm mắt của Lâm Cẩm Nam dừng lại trên phần nhô lên của tôi một giây, cười như không cười nhìn tôi, “Ngay cả bánh bao nhỏ của cậu cũng sẽ lớn lên, giống như tôi - đàn ông trưởng thành tráng kiện, bộ phận quan trọng như vậy có thể không dài ra sao?”

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn tên lưu manh này, trước kia đã cảm thấy cậu ta không biết xấu hổ, bây giờ mới phát hiện, da mặt người này cần bản quá dày! !

Tôi tức giận hất tay cậu ta ra, “Tôi cũng không phải giáo viên môn Sinh vật, sao lại muốn nhìn chứ, cậu trưởng thành khỏe mạnh hay không hẳn nên tìm bác sĩ.” Ngón tay tôi bám chặt vào tay vịn hành lang, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị cậu ta kéo vào nhà vệ sinh nam, như vậy thanh danh vốn không trong sạch của tôi lại càng thêm đen rồi.

Tôi cẩn thận oán hận nhìn cậu ta, “Hơn nữa, nó có lớn hay không thì liên quan gì tới tôi? Tại sao muốn tôi nhìn nó!”

Lâm Cẩm Nam cười, nhưng nụ cười kia thấy thế nào cũng khiến người ta cực kỳ sợ hãi. Cậu ta nhẹ ôm tôi, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn vào mắt tôi, “Lát nữa cậu sẽ biết chuyện có liên quan đến cậu hay không ——”

“”

Tôi bị cậu ta dùng lực đẩy vào phòng vệ sinh, cũng may người sử dụng phòng vệ sinh ở tầng này không nhiều, cũng không xuất hiện cảnh tượng một đám người trung niên đang đi tiểu thoải mái, lại bị một cô gái đột nhiên xông vào dọa sợ đến mức chệch hướng, đi tiểu lên giày như trong phim. Tôi nhìn Lâm Cẩm Nam đang nhìn xuống tôi, hai tay đứng lúc che ở trước ngực, “Tôi... Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám cưỡng ép tôi, tôi liền bẻ gãy thứ kia của cậu.”

Thấy Lâm Cẩm Nam cau mày, tôi vội vàng nói tiếp, “Bây giờ mặc dù nhỏ, nhưng còn có thể dùng, nếu bị bẻ gãy cậu...”

Môi của Lâm Cẩm Nam cách môi tôi không tới một millimet, hơi thở nhẹ nhàng của cậu ta phả vào hai bên mũi tôi, tôi ngừng thở dính sát vào vách tường sau lưng, không nói được thêm từ nào. Cậu ta cứ như vậy đột nhiên cúi người xuống, nụ hôn đầu của tôi thiếu chút nữa đã không còn!

Mặc kệ tôi cảm ghét nhìn cậu ta thế nào, cậu ta đều dùng đôi mắt hoa đào phóng điện với tôi. Ánh mắt của cậu ấy vẫn đặc biệt hút hồn, bị cậu ta nhìn như vậy, tim tôi tự nhiên đập rất nhanh. Nuốt nước miếng một cái, tôi muốn nghiêng mặt sang bên không nhìn cậu ta, nhưng lại sợ động tác quá lớn. Vì vậy tôi rũ mắt xuống, đôi tay bám lấy vách tường sau lưng, di chuyển theo chiều ngang giống con cua.

Lâm Cẩm Nam đưa tay giữ người tôi, hai cánh tay chống hai bên hông tôi, “Quả Cam, chúng ta nói chuyện một chút, được chứ?”

Cậu ta đột nhiên trở nên rất dịu dàng, dường như dùng đến tất cả sự kiên nhẫn yên lặng nhìn tôi. Thân thể tôi cứng ngắc, tôi cắn chặt môi dưới không lên tiếng, thân thể giống như trong nháy mắt bị rút đi tất cả hơi sức, không di động được chút nào, ngơ ngác đứng tại chỗ giằng co với cậu ấy.

Toàn thân cậu ấy áp sát vào tôi, tôi hoảng hốt đưa tay chống trên ngực cậu ấy. Lồng ngực của cậu ấy nóng đến kinh người, cách vải áo sơ mi mà tôi cũng có thể cảm nhận được sự nóng bỏng đó, thân thể của chúng tôi dính sát vào nhau, quá nhiều ký ức giống như phá kén bay ra. Cậu ấy cao hơn tôi nhiều, tôi cứng người nhìn chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi của cậu ấy, nho nhỏ tròn tròn, rất muốn đưa tay sờ một cái.

Nhưng tôi biết, nơi đó vĩnh viễn đều sẽ không thuộc về tôi.

Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi, ngón tay dịu dàng xuyên qua tóc tôi, “Quả cam ——”

Tôi thẫn thờ nhìn cậu ấy nâng mặt tôi lên, ngón tay lạnh lạnh lướt qua má tôi, một mạch hướng lên, nhẹ nhàng vuốt lên lông mi của tôi. Trước mắt tôi nhất thời tối đen như mực, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt thuộc về cậu ấy. Giọng nói trầm thấp của cậu ấy vang lên bên tai tôi, “Không thấy được, có phải sẽ không sợ nữa... Dịch Mộ Tranh, nếu như người kia không thể là tôi, người khác. Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hốc mắt tôi chưa xót khó chịu, tôi nhắm chặt mắt, cảm giác mềm mại nơi khoe môi làm cho đầu óc tôi trống rỗng, mặc cho tay của cậu ấy thăm dò vào trong vật áo. Ngón tay của cậu ấy thon dài, nhẹ nhàng lướt qua rồi chui vào trong áo lót viền tơ trước ngực tôi, tôi căng thẳng nắm chặt tay cậu ấy, muốn ngăn cản động tác của cậu ấy. Cậu ấy có lẽ cảm nhận được sự căng thẳng của tôi, động tác của ngón tay dừng lại nhưng cổ chấp không chịu ra ngoài, chỉ là ôm lấy nơi mềm mại trước ngực tôi.

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, trong tình huống không nhìn thấy, thân thể hình như cực kỳ nhạy cảm, nhiệt độ trong lòng bàn tay của cậu ấy một đường lan tràn tới khắp tay chân tôi.

Bị cậu ấy đụng chạm như vậy không phải lần đầu tiên, nghĩ tới đây, suy nghĩ của tôi vốn đang hỗn loạn ngay lập tức trấn tĩnh.

“Buông tay.” Tôi thể mà bình tĩnh lạ thường, không giãy giụa cũng không la hét khàn cả giọng. Càng như vậy, càng có thể khiến Lâm Cẩm Nam cảm nhận được sự nghiêm túc của tôi.

Lâm Cẩm Nam quả nhiên yên lặng, tay từ từ rút ra khỏi quần áo của tôi. Tôi đang muốn thở phào, thì cảm lại bị một sức lực hung hăng xiết chặt. Tôi bị đau muốn hô lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại có vật lạ chui vào trong miệng. Cảm xúc nóng ầm lướt qua khắp nơi trong miệng tôi, dây dưa mâu thuẫn với đầu lưỡi của tôi.

Tôi hoàn toàn bối rối, sững sờ tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào. Nụ hôn đầu của tôi mất rồi, đối tượng là tên khốn Lâm Cẩm Nam này, hơn nữa địa điểm diễn ra nụ hôn đầu còn là nhà vệ sinh nam? !

Tôi kéo bàn tay của cậu ta đang che mắt tôi xuống, “Ai cho cậu hôn tôi!”

Lâm Cẩm Nam lại bày ra vẻ mặt trịnh trọng nhìn tôi, mặt không đỏ nhíp tim chắc hẳn cũng không tăng nhanh, nghiêm mặt nói, “Đã hôn rồi, thì sao?”

Tôi nghiêng răng, hoàn toàn nói không ra lời, đây quả thực là ông tổ của lưu manh mà. Tôi hít sâu để bản thân bình tĩnh, trên mặt dần dần nóng lên, “Tôi coi như bị chó cắn là được rồi!”

Lâm Cẩm Nam âm tình bất định nhìn tôi chăm chú, neho mắt lại trông như chim ưng. Tôi nhìn thấy mà sống lưng cũng bắt đầu ớn lạnh, ý thức được không ổn, tôi nhấc chân muốn chạy. Ai ngờ tên Lâm Cẩm Nam này dường như đã sớm đoán được đường đi của tôi, nhanh chóng tóm được cổ tay của tôi ấn tôi lên trên vách tường. Tôi giãy giụa không thoát được, trong lòng chấn động giống như đánh trống vậy.

“Quả cam, biết ‘cẩn’ là có ý gì không? Tuyệt đối không phải giống như chúng ta vừa rồi. . . .”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, toàn thân không có sức bị cậu ta đè lên tường. Nhấc chân muốn đá, lại bị cậu ta nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, cậu ta dùng đầu gối giữ chặt chân của tôi, cười có thâm ý khác, “Chỗ nào không nghe lời thì cẩn chỗ đó, xem cậu lát nữa làm sao đi ra ngoài.”

Tôi hoàn toàn hóa đá, sau đó đá nứt ra, cuối cùng răng rắc vỡ vụn đầy đất. Người này tuyệt đối có thể phá vỡ kỉ lục Guinness người không biết xấu hổ nhất.

Lâm Cẩm Nam nhìn tôi một lúc, cúi người bắt đầu cắn tôi. Là cắn! Tôi thề thật sự là cắn! ! Hàm răng của cậu ta gặm môi tôi, đau đến mức tôi muốn mắng chửi người, nhưng lại không dám há mồm, há miệng liền ăn phải nước miếng của người này.

Tôi nghĩ đến đây thì càng thêm đầy lòng căm phẫn, bốn mắt nhìn nhau, người ta yêu nhau thì nhất định là đấm đuổi đưa tình. Hai chúng tôi thề nhưng lại như kẻ thù gặp nhau, hết sức căm ghét. Bị cậu ta cắn đau, tôi cắn hận bắt đầu cắn cậu ta, lại bị cậu ta khéo léo cạy mở hàm răng. Lưỡi của cậu ta lại bắt đầu khuấy động trong miệng tôi, tôi thậm chí có thể cảm nhận được nước miếng của cậu ta và của tôi hòa chung một chỗ.

Tay của cậu ta cũng bắt đầu càng lúc càng không thành thật, cuối cùng trực tiếp chui vào trong quần jean của tôi. Tôi thật sự nổi giận, liền dùng lực cắn cái lưỡi của cậu ta vẫn còn đang trong miệng tôi.

Vẻ mặt của Lâm Cẩm Nam âm trầm, lui ra, ý vị không rõ nhìn tôi..

Tôi lấy mu bàn tay dùng sức lau môi của mình, oán hận nghênh đón ánh mắt của cậu ta, “Lưu manh, bản chết mất. Nước miếng của cậu có dính nước miếng bao nhiêu phụ nữ, tôi mới không cần uống nước miếng đó.”

Sắc mặt của Lâm Cẩm Nam càng khó coi hơn, cuối cùng lại cười lên. Cậu ta cúi đầu nhìn tôi, khoe môi cong nhẹ, “Cho nên, điều cậu thật sự quan tâm thật ra là cái này?”

“Thần kinh!” Tôi không muốn tiếp tục loại đề tài không có dinh dưỡng với cậu ta, xoay người liền chạy ra ngoài.

Lâm Cẩm Nam sai bước đuổi theo tôi, ở ngoài cửa phòng vệ sinh giữ lấy cổ tay tôi: “Quả cam, thật ra tôi...”

“Quả cam.”

Lục Duệ Bạch đứng ở chỗ rẽ cầu thang gọi tôi, nắng chiều hoàng hôn chiếu vào anh ta, hơi thở tịch mịch tràn ngập vây quanh anh ta. Tôi sửng sốt, không biết tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này. Liếc nhìn cổ tay của mình còn bị Lâm Cẩm Nam nắm chặt, tôi dùng sức tránh thoát được. Nhẹ nhàng xoa vuốt, chỗ cổ tay đã hằn vết đỏ, người này thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc.

“Quả cam, có thể nói chuyện một lát không?” Lục Duệ Bạch nụ cười nhạt nhòa, ánh mắt lại như có như không nhìn về phía Lâm Cẩm Nam bên cạnh tôi.

Chẳng lẽ hôm nay trong Hoàng Lịch ghi thích hợp để nói chuyện sao? Tại sao người nào cũng muốn nói chuyện với mình một lát?

Tôi hơi do dự, ngày đó tôi cũng nghe được đoạn đối thoại giữa anh ta và Lâm Cẩm Nam, nhưng không biết toàn bộ câu chuyện trong đó. Sau đó Lâm Cẩm Nam cũng không định nhắc tới chuyện đó với tôi, nhưng hình như. Lục Duệ Bạch biết rõ tôi sợ nước. Trong lòng tôi có chút sợ, đối với những người có lòng dạ thâm trầm, tôi từ trước đến giờ vẫn là xin miễn cho kẻ bất tài.

Lâm Cẩm Nam cũng không vui nhìn Lục Duệ Bạch, tư thế phòng ngự.

Lục Duệ Bạch ý cười càng sâu, vẫn là khuôn mặt tươi cười hiền lành, “Đừng sợ, tôi không có ác ý, tôi là thầy giáo của em, không phải sao?”

Tôi ngẫm nghĩ mấy giây, vẫn bước lên phía trước.

Lâm Cẩm Nam không thể tưởng tượng nhìn tôi, “Cậu. . . .”

Tôi không nói gì, chỉ nhìn sâu vào mắt Lâm Cẩm Nam, cái nhìn kia, tôi muốn nói gì, tôi nghĩ cậu ta cũng hiểu. Ánh mắt cậu ấy dần dần âm đạm, cuối cùng mím môi không nói tiếp lời đang muốn nói.

Tôi đi về phía Lục Duệ Bạch, lúc tôi sắp kề vai Lục Duệ Bạch, giọng nói của Lâm Cẩm Nam bỗng nhiên vang lên từ phía sau, “Dịch Mộ Tranh, có thể nghe lời tôi lần này không, đừng đi cùng anh ta.”

Bước chân của tôi nặng trĩu bước không nổi, sự ưu thương trong lời nói của cậu ấy làm tôi đau nhói, khiến tim tôi như bị kim đâm, rất khó chịu. Cuối cùng tôi vẫn đưa lưng về phía cậu ấy lắc đầu một cái, giả vờ thoải mái mỉm cười nói: “Lâm Cẩm Nam, nếu lúc trước không yêu tôi, vậy bây giờ. . . . cần gì lại...?”

Tôi không chần chờ nữa, bước nhanh hơn đi xuống cầu thang. Ngay cả dừng khí quay đầu lại nhìn cũng không có, tôi không cần thương hại, càng không cần đồng tình.

Loại tình yêu mang theo chuộc tội, tôi lại càng không cần.

8. Chương 8

Lục Duệ Bạch vẫn rất yên lặng đi bên cạnh tôi, hồi lâu cũng chưa mở miệng nói một câu, gió nhẹ thổi qua mái tóc đã che đi cảm xúc trên khuôn mặt của anh ta, tôi nhìn không thấy biểu tình chân thật nhất của anh ta, cũng không biết anh ta đang nghĩ gì. Giữa chúng tôi hình như không có gì có thể nói, mới vừa rồi chỉ vì thoát khỏi Lâm Cẩm Nam, bây giờ thật ra khỏi thư viện, tôi lại không có tâm tình nói thêm bất kỳ lời nào.

Tôi vẫn ngăn người nhìn bóng cây ở phía trước, không biết Lâm Cẩm Nam giờ như thế nào? Lần này cậu ấy. . . . nhất định rất giận tôi. Trong lòng tôi cực kỳ bối rối, lần đầu tiên có cảm giác có hàng trăm móng vuốt đang cào vào tim mình.

“Dịch Mộ Tranh?”

Thanh âm của Lục Duệ Bạch cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi vội vàng định thần lại, khẽ mỉm cười che giấu sự luống cuống vừa rồi, “Sao?”

Anh ta nhìn tôi, nhẹ chau lông mày nhìn kỹ tôi, cuối cùng cười nhẹ nói, “Những lời tôi vừa nói em đều không nghe sao?”

“À?”

Tôi gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, không tiện nói ‘vâng’, nhưng thật sự không thể mặt dày nói dối là ‘có nghe’.

Lục Duệ Bạch tốt bụng không nói tiếp đề tài này nữa, tiếp tục đi về phía trước. Tôi nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh mà trong ngực có chút ngột ngạt, tại sao người này luôn rất kỳ quái, mỗi lần dường như đều có rất nhiều lời muốn nói rồi lại giấu rất kỹ. Người khơi dậy sự hiếu kỳ của người khác là xấu nhất, anh ta rốt cuộc giấu bao nhiêu bí mật chứ. Hay là đã trải qua thế sự gì không muốn người biết? Đáng vẻ già dặn thật đúng là không hợp với ngoại hình của anh ta.

“Thầy Lục? Thầy rất không vui sao?”

Tôi hai ba bước đuổi theo anh ta, nghiêng đầu tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta. Anh ta thật sự là người đàn ông rất đẹp trai, nhưng tại sao vẫn luôn độc thân chứ? Vấn đề bất quái lại riêng tư như vậy, tôi không tiện hỏi, vì vậy đành phải lần nữa nuốt về trong bụng.

Lục Duệ Bạch hình như ngẩn ra, đôi mắt như có điều suy nghĩ nhìn tôi, “Tại sao hỏi như thế?”

“Bởi vì thầy luôn giấu mình rất sâu, cho tới bây giờ em cũng không nhìn thấy được biểu tình chân thật của thầy.”

Tôi nói xong lời này, lông mày của Lục Duệ Bạch nhíu lại càng sâu, giống như có chút rối rắm, lại có chút bất ngờ. Cuối cùng, lời mà thầy ấy nói ra lại hoàn toàn không liên quan đến câu trả lời của tôi.

“Em đã từng thật sự rất thích Lâm Cẩm Nam sao?”

Tôi không ngờ anh ta sẽ hỏi vấn đề này, sau khi ngẩn ngơ kinh ngạc qua đi thì vội vàng lắc đầu, “Thầy Lục, em thật sự là một học sinh ngoan đặc biệt tuân thủ nội quy trường học đó, mấy chuyện yêu sớm, nhà em chắc chắn cấm đoán. Thầy cứ yên tâm đi!” Tôi trịnh trọng vỗ ngực thề, còn thiếu nước giơ cao nắm tay giống như tuyên thệ trước cờ đảng nữa thôi.

Lục Duệ Bạch bắt đầu dĩ thử dài, vẫn ông nói gà bà nói vịt tiếp tục nói, “Lần trước, thật sự xin lỗi, tôi không biết em sợ nước như vậy.” Anh ta do dự một chút, rất nghiêm túc nhìn xuống tôi, “Tôi thật sự muốn hiểu em, cho nên mới tiếp cận Lâm Cẩm Nam lên lút hỏi thăm chuyện của em. Biết em sợ nước, tôi vốn là muốn giúp em vượt qua chuyện này. Ai biết. Em sẽ tha thứ cho tôi chứ?”

Về mặt của tôi giờ phút này nhất định rất ngây ngô, ngây ngốc gật đầu, “Ừm.” Nghĩ ngợi chốc lát, tôi vẫn có chút không hiểu nên nghiêng đầu, lặng lẽ đung đung cánh tay của Lục Duệ Bạch, “Nhưng thầy Lục, thầy muốn hiểu em làm gì?”

“ ”

“Thầy Lục, tiền lương trường học trả cho thầy rất cao sao?”

“? !”

Về mặt của Lục Duệ Bạch thật sự có chút buồn cười, lông mi dày rậm nhướn lên có chút ngây ngô. Tôi cố nén cười, nghiêm trang nói, “Mặc dù tấm lòng yêu nghề kính nghiệp của thầy thật làm cho người ta khâm phục, nhưng vì tiền lương ít ỏi như vậy của trường học mà ảnh hưởng đến thanh danh của mình thì thật sự rất không đáng giá. Thầy Lục, không cần tiếp tục thử dò xét em. Em thật sự bị tên Lâm Cẩm Nam kia bôi nhọ thanh danh, em cực kỳ vô cùng đặc biệt đơn thuần. Nam sinh trong trường, em còn chưa kịp nhúng chàm nửa đầu ngón tay của bọn họ nữa đây.”

“ ” Lục Duệ Bạch lần nữa á khẩu không trả lời được nhìn tôi, thật lâu mới xì cười, “Dịch Mộ Tranh, thì ra em vẫn luôn cho là tôi đang trêu chọc em, còn luôn cho rằng tôi muốn lấy chính mình làm gương, dần dần cảm hóa em?”

“ ”

Lục Duệ Bạch đặt ngón tay bên môi, đôi mắt cong cong. Anh ta chợt đến gần tôi hơn, cúi đầu nhỏ giọng nói bên mặt tôi, “Xem ra cho dù tôi nói thế nào, em đều không cảm nhận được thành ý của tôi. Đã vậy, chúng ta trực tiếp làm thôi.”

Hai má của tôi nóng lên, trong đầu chợt hiện lên câu nói của Lâm Cẩm Nam ở thư viện trước đó, lời nói khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Có thứ gì đó vi diệu ngửa ngửa tinh tế xẹt qua tim tôi, tôi lúng túng ngó mặt đi chỗ khác, “Àch, thầy Lục, mấy chuyện quy tắc ngầm này không có tác dụng với em đâu. Em một không vào đảng, hai không cầu phát triển, ba không nợ môn. Muốn quy tắc ngầm với em, thầy cũng không tìm được lý do ——”

Lục Duệ Bạch bỗng nhiên thò tay giữ chặt bàn tay của tôi, tôi cúi đầu giật mình nhìn mười ngón tay đan xen của chúng tôi, lại ngẩng đầu nhìn anh ta. Trên mặt anh ta mang theo ý cười, dưới ánh mặt trời chợt rực rỡ rất chói mắt. Tôi còn chưa kịp chất vấn lên tiếng liền bị anh ta dùng lực kéo đi tới con đường mòn bên cạnh.

Bóng cây rậm rạp lay động, ánh mặt trời nghiêng nghiêng xuyên qua khe hở giữa những cái cây len lén rắc xuống màu vàng óng ánh. Tôi đứng đối mặt với anh ta trong rừng cây nhỏ, nhìn gió nhẹ phất qua phần tóc đen trên trán, áo sơ mi của anh ta cũng bị gió thổi có chút phồng lên, thỉnh thoảng còn có hơi thở thuộc về anh ta tràn ngập ở chóp mũi của tôi.

Yên tĩnh như vậy khiến lòng tôi có chút tĩnh lặng kỳ lạ, đây là một thể nghiệm hoàn toàn khác với cảm giác hưng phấn kích thích khi ở bên cạnh Lâm Cẩm Nam. Tôi thở khẽ, đột nhiên cánh tay của Lục Duệ Bạch dùng lực kéo tôi vào trong ngực.

Tôi lão đảo va vào lồng ngực của anh ta. Thân thể của anh ta giống Lâm Cẩm Nam, cương nghị bền chắc, chỉ khẽ va chạm một chút, ngực tôi cũng có chút đau nhức. Tôi theo bản năng đưa tay chống đỡ lồng ngực anh ta, lắp bắp nói, “Làm, làm cái gì.”

“Nói là yêu, thì làm dĩ nhiên cũng giống vậy.”

Tôi ghen hòng nhìn trân trối, hoàn toàn nói không ra lời. Đây, đây là lời mà một thầy giáo, thân là nghề nghiệp vinh quang nhất trên đời nên nói sao? Tôi nuốt nuốt nước miếng, không dám tin lần nữa thử dò xét, “Thầy Lục, ngài, say rượu còn chưa tỉnh sao?”

Lục Duệ Bạch siết chặt cánh tay trên eo tôi, một cái tay khác che bên tai tôi, “Quả cam, người mà em cất giấu trong lòng, tôi sẽ giúp em từ từ quên đi cậu ta. Tôi có lòng tin, em thì sao? Muốn thử một lần không?”

Trái tim của tôi thỉnh thoảng nhảy cực nhanh, tại sao anh ta cái gì cũng biết, dường như biết được nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi, chẳng lẽ. Lâm Cẩm Nam cũng nói cho anh ta biết? Biết một mặt như vậy của tôi, anh ta còn có thể thích tôi sao? Cổ họng tôi căng lên, rữ mắt xuống, mờ mịt nhìn trái phải mà nói, “Em... em thật ra rất xấu, tuyệt không tốt, thầy không hiểu, thầy biết rồi sẽ không muốn em nữa, sẽ chán ghét em .”

Đôi mắt đen nhánh như màn đêm của Lục Duệ Bạch thâm thúy nhìn tôi chằm chằm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đưa bốn vành tai của tôi, “Quả cam, tôi hiểu. Thật đó! Có lẽ tôi chưa hiểu rõ, nhưng em có thể nói cho tôi biết. Chờ ngày nào đó em thật sự tiếp nhận tôi, được chứ?”

Giờ phút này anh ta dường như rất không giống lúc trước, có một loại ma lực kỳ diệu đang thu hút tôi. Tôi kinh ngạc ngược đầu, tế bào toàn thân đều nhạy bén cảm giác được hơi lạnh đầu ngón tay của anh ta đang khiến vành tai tôi tê dại.

Mặt của anh ta cách tôi càng lúc càng gần, tôi kinh ngạc trừng lớn mắt, tay xuôi ở bên người nắm chặt thành quyền, tôi không ngừng cảnh tỉnh mình, Dịch Mộ Tranh, anh ta là thầy của mày. Anh ta không thể chơi quy tắc ngầm với mày... mày phải bình tĩnh. Không nên kích động, nhưng khi nhìn anh ta tiến gần sát mặt tôi, tôi vẫn không khống chế được bản tính bạo lực cất giấu trong nội tâm của chính mình, không chút nghĩ ngợi vung tay đánh tới cánh mũi của anh ta.

Lục Duệ Bạch lập tức bắt được cổ tay của tôi, ánh mắt u ám mấy phần, “Em thật sự muốn thoát khỏi cậu ta sao? Muốn, tại sao vừa rồi không ngăn cản cậu ta, bây giờ, lại cứ không thể là tôi?”

Tôi ngây người, bị anh ta nắm lấy cổ tay giữa lòng bàn tay của hắn. Tôi không thích Lâm Cẩm Nam, bởi vì cậu ta cứ luôn cố gắng nhắc nhở tôi một chuyện. Tôi bây giờ cũng bắt đầu ghét Lục Duệ Bạch, bởi vì anh ta cuối cùng đang cố gắng thăm dò quá khứ của tôi. Cái bí mật bẩn thỉu... bị tôi chôn vùi trong lòng 4 năm.

*

Tâm tình tôi rất không tốt, chán nản trở về nhà họ Dịch. Dịch Tiểu Liêu và Dịch Bách Sanh đi du lịch đã trở về, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của tôi, Dịch Bách Sanh lại không chút đồng tình mà giáo dục lạnh tôi một phen.

Cái gọi là “giáo dục lạnh” là phương thức giáo dục do Dịch Bách Sanh ba tôi phát minh ra, giáo dục tâm lý cộng thêm khí lạnh. Ba Dịch tiến hành giáo dục tâm lý dài đến hai giờ, thời gian dành cho nội dung có chứa ngôn ngữ không tới 15 phút, còn lại 105 phút đều ở trong bầu không khí lạnh không tiếng động giày vò năng lực chịu đựng yếu ớt của tôi.

Ba Dịch bày ra vẻ uy nghiêm khi thẩm vấn phạm nhân ở cục cảnh sát, ôm ngực ngồi đó, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào tôi. Da đầu tôi tê dại, mắt cay cay, mệt mỏi vô cùng, nhưng lại không dám công khai kháng cự Bạo Quân nhà tôi. Dịch Tiểu Liêu thỉnh thoảng đi vào bưng trà đưa trái cây, dĩ nhiên là cho ông xã Dịch Bách Sanh thân yêu rồi. Về phần con gái đáng thương của Tiểu Liêu, chỉ có phần nuốt nước miếng.

Sau 120 phút hành hạ tâm lý cùng sinh lý cực hạn, Dịch Bách Sanh rốt cuộc lên tiếng, “Nói xem, lần này lại là chuyện gì? Trông như quả cà héo, xem bộ dáng là gặp rắc rối rồi, bị người ta đá rồi hả?”

Nhìn bộ dáng vui sướng khi người gặp họa của Dịch Bách Sanh, tôi thật sự nhịn không được muốn hỏi một câu, tôi có phải con gái ruột của ngài không? Có người cha nào lại nguyên rủa con gái mình như vậy không

chứ?

Trong lòng tôi vụng trộm phẫn nộ, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính trả lời, “Không có ạ, con đã nói rất nhiều lần rồi. Con không yêu ai, mấy chuyện bắt cả hai tay gì đó lại càng không có thật. Ba phải nhìn rõ mọi việc, tuyệt đối không thể phán sai án!”

Dịch Bách Sanh lạnh lùng hừ một tiếng, cầm ly trà uống một ngụm, cuối cùng còn đặc biệt xem thường trợn mắt nhìn tôi, “Con dĩ nhiên không yêu ai, bất kỳ ai không dùng chân thành để nói yêu thương đều là giở trò lưu manh, con chính là giở trò lưu manh.”

“” Tôi thật sự muốn vỗ tay khen Dịch Bách Sanh, ba già 46 tuổi của tôi rất nhanh trí nha, còn biết đổi từ. Trong lòng tôi yên lặng oán thầm, thế giới bây giờ đã thay đổi, mọi người đều nói bất kỳ ai không lấy chuyện lên giường làm mục đích nói yêu thương đều là giở trò lưu manh. Nghĩ như vậy, tôi thật sự là giở trò lưu manh a. Nghĩ như vậy, tôi liền thoải mái hơn nhiều.

Dịch Bách Sanh nhìn bộ dáng hời hợt của tôi, bực mình không trút ra được liếc mắt nhìn tôi, “Dáng vẻ cà lơ phất phơ, cũng không biết di truyền từ người nào.”

“” Trừ ba và Dịch Tiểu Liêu, trên người con hãnh không có gien của người nào khác người đâu.

Dịch Bách Sanh nhìn đôi mắt tủi thân của tôi, rốt cuộc đã lộ chút xúc động, vung tay lên, “Đi ra ngoài đi, còn không đành lòng ba sẽ tìm đàn ông gả con đi, đỡ cho ba phải cả ngày lo lắng.”

Khóe mắt tôi giật giật, còn có người cha không chịu trách nhiệm như Dịch Bách Sanh sao? Sao có thể đem trách nhiệm giáo dục con gái giao cho con rể tương lai chứ? Đó là ông xã của tôi, cũng không phải là bố dượng của tôi nha! !

Những ngày an nhàn của tôi còn chưa được mấy ngày thì phiên toái đã tới rồi, hơn nữa còn là một phiên toái lớn khiến tôi cực kỳ không giải thích được.

9. Chương 9

Lúc tôi đang ngủ say sưa, cả người chợt cảm thấy lạnh lẽo. Tôi mở mắt ra liền nhìn thấy Dịch Tiểu Liêu đang ôm chần trong tay, đôi mắt to nhìn tôi chăm chăm. Tôi chớp mắt, không kiềm chế được lẩm bẩm nói, “Gặp quỷ rồi” di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đônLàm sao có thể nằm mơ thấy Dịch Tiểu Liêu chứ? Nhất định là tối hôm qua bị Dịch Bách Sanh giáo huấn, thần kinh nào căng thẳng quá độ, sinh ra ảo giác.

Vì vậy, tôi trở mình định ngủ tiếp.

Dịch Tiểu Liêu khẽ chớp lông mi, nhặt lên cái gối ôm bên cạnh đánh về phía tôi. Kinh nghiệm đau thương ngày trước đã sớm khiến thân tôi nhẹ như yến, tôi bèn nhảy nhẩy lên từ trên giường, lại theo bản năng thốt lên, “Mẹ nó, thì ra không phải nằm mơ!”

di_ễn_đàn_lê_qu_ý_đôn

“Dịch Mộ Tranh, dám nói ‘mẹ nó’ nữa thử xem!”

Dịch Tiểu Liêu cực kỳ giận dữ, đảo mắt nhìn chung quanh, hình như lại đang tìm thứ gì đó để tập kích tôi.

Tôi đề phòng chú ý từng cử động của mẹ mình, còn chưa từ trong giấc mộng phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ cũng nhanh chóng xoay chuyển một vòng trong vài giây ngắn ngủi này. Tiếc rằng thật sự nghĩ không ra mình đã trêu chọc vị tổ tông này lúc nào, phải biết mẹ không vui, chính là Dịch Bách Sanh không vui. Dịch Bách Sanh không vui, thì có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Mà người này thường thường chính là tôi, người thuần lương nhất ở nhà. rồi.

Tôi đang thất thần, trên móng lại thật sự phải chịu một bàn tay, sức lực này, không nhẹ chút nào.

Tôi hoàn hồn ngay lập tức, tỉnh táo trợn mắt lên giận dữ nhìn mẹ mình, “Mẹ, con 20 tuổi rồi ! 20 rồi biết không? Không được đánh vào mông con nữa! !”

Dịch Tiểu Liêu không hề có chút cảm giác tội ác nào khi dùng cách xử phạt về thể xác đối với con mình, chỉ tay vào trán của tôi kêu lên, “Con bé này, không ra sao, bây giờ thấy sinh viên không thú vị, nên muốn có một đoạn tình yêu thầy trò hả?”

Đầu tôi oanh một tiếng nổ tung, dự cảm xấu từng chút từng chút dâng lên từ đáy lòng, sau lưng còn có cảm giác lạnh lẽo. Tôi ngượng ngùng cười, hi vọng chỉ là sáng sớm buồn ngủ mông lung nên nghe nhầm.

“Mẹ, tối hôm qua ba con lại bắt nạt mẹ rồi hả? Sáng sớm đã vọng tưởng quá độ?” Tôi bày ra mặt nghiêm đến gần Dịch Tiểu Liêu, lấy lòng hỏi.

di ễn đà n lê q uý đôn

Dịch Tiểu Liêu khinh thường liếc xéo tôi, nhưng gương mặt lại thoáng có một vết hồng khả nghi. Tôi giật thót cả người, nhất thời thật khó thích ứng được với dáng vẻ then thùng của Dịch Tiểu Liêu. Giây phút sững sờ qua đi, bà hung hãn quăng cái chăn trong ngực lên người tôi, “Nhanh xuống lầu, người ta chờ lâu lắm rồi.”

Tôi không tình không oán xoa mái tóc rối bởi như cái ổ gà, kì kèo mè nheo đá văng cái chăn trên người ra. Trong đầu lập tức có tia sáng lướt qua, đợi chút, người ta?

Tôi từ trên giường nhào qua ôm lấy tay của mẹ già, nghiêng mặt góc bốn mươi lăm độ nhìn mẹ mình, chờ mong mẹ có thể cho tôi một kết quả phủ định, “Mẹ, người nào vậy? Người nào vậy?”

Dịch Tiểu Liêu hừ lạnh một tiếng, nói gần từng chữ khiến tôi trợn mắt há hốc mồm, “Lục, Duệ, Bạch!” di ễn đà n lê q uý đôn

Sau khi bà nói xong lại kỳ quái dừng lại, tỉ mỉ vuốt ve cảm quan sát tôi. Rất lâu mới phun ra một câu, “Chẳng lẽ, con đã nhúng chàm nhiều thầy giáo rồi sao?”

Tôi khó tin nhìn mẹ mình, cho dù biết rõ mẹ từ trước đến giờ có lối suy nghĩ rất cực phẩm, nhưng vẫn không tránh được bị kết quả bà YY quá độ làm cho tức chết. Mắt tôi giật giật, khàn giọng hừ hừ nói, “Mẹ thật đúng là coi trọng con gái mình.”

Dịch Tiểu Liêu khẽ nhếch miệng, mãi sau mới chậm rãi hiểu ra, gạt đầu ra hình ra dáng, “Biết là tốt rồi, điều kiện kém thì tự giác một chút.”

Tôi ôm hận nhìn Dịch Tiểu Liêu rời khỏi phòng, im lặng nhìn trời. di ễn đà n lê q uý đônTôi rất cuộc là trên ai ghẹo ai chứ, cuối tuần nghỉ ở nhà ngủ nướng cũng bị người ta phá đám. Ngày này không có cách nào vượt qua rồi !

Nghĩ đến dưới lầu còn có một Lục Duệ Bạch chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn thêm hai lão ngoan đồng, tôi nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh tắm rửa tóc hành. Nhất định trước khi sự việc càng thêm hỗn loạn phải ngăn cản tất cả xảy ra.

*

Lúc tôi xuống lầu thì chân mềm nhũn thiếu chút nữa lăn xuống từ trên cầu thang, rốt cuộc có cần cần tình cảnh lớn như vậy không!

Ngoài Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu, trước mặt Lục Duệ Bạch còn có ông bà nội đang ngồi nghiêm chỉnh, thậm chí ngay cả chú Thiên Bắc cùng thím Ngôn Hạ cũng mang vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu xem xét kỹ lưỡng Lục Duệ Bạch.

Âm thầm vỗ trán, rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, thật TMD—— dọa, người, ...!

Tôi ho nhẹ hai tiếng, vừa nhắc chân lên lại lão đảo bước chân, tôi vội vàng mỉm cười nắm chặt tay vịn, mặt không đổi sắc đi về phía mọi người. di ễn đà n lê q uý đôn.Ghế sa-lon bị ngồi hết chỗ, tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh Lục Duệ Bạch. Ánh mắt của người nhà họ Dịch đồng loạt quét qua hai người chúng tôi, lóe sáng.

Tôi không được tự nhiên há mồm, “Cái đó ——”

“Con đừng nói chuyện.” Dịch Bách Sanh ngắt lời tôi, ánh mắt sắc bén một lần nữa dừng trên người Lục Duệ Bạch, nhưng lại đang nói với tôi, “Lời của con có độ tin cậy là số không, nói cũng như không nói.”

“” Tôi. Đây chính là hình tượng cha ruột trong lòng tôi, tôi muốn rơi lệ a.

Bộ dáng của Lục Duệ Bạch rất có thể lừa người, gia giáo tốt, từ đầu đến cuối khuôn mặt mỉm cười điềm tĩnh ứng đối với sự gây khó dễ của người nhà tôi. Tôi liếc mắt nhìn anh ta, trong lòng yên lặng nguyên rửa anh ta cần phải đầu lưỡi. Anh ta rốt cuộc là nhằm chán cỡ nào, nhất định lấy tôi làm đồ nhắm sao? Tôi đã xui xẻo đến mức ăn đường biến thành đen, anh ta còn phải hắt nước đen lên người tôi sao.

“Cho nên nói, là cậu chủ động theo đuổi Quả Cam sao?” Bà nội cười cười nhìn Lục Duệ Bạch, dường như rất hài lòng về anh ta. Tôi bắt đầu cảm thấy nguy cơ, người này hình như đã bắt đầu đánh vào trong nội bộ nhà tôi rồi.

Lục Duệ Bạch gật đầu, khẽ mỉm cười liếc nhìn tôi, “Cháu rất thích Quả Cam, nhưng cô ấy dường như rất tôn trọng ý kiến của người nhà, vẫn không dám tùy tiện yêu đương, cháu mấy lần thổ lộ đều bị cự tuyệt. Cho nên. cháu nghĩ trước hết phải có được sự đồng ý của các vị rồi sẽ tiếp tục theo đuổi Quả Cam.”

Tôi che trán, không dám liếc mắt nhìn về mặt của người nhà giờ phút này. Bọn họ một, hai, ba, bốn, năm, sáu người vút hết mặt mũi của tôi rồi.

Thế nhưng mắt trừng muốn rớt ra, miệng há thành hình chữ “O” chăm chú nhìn tôi vài giây. Đặc biệt Dịch Mộ Viễn là quá nhất, nó vậy mà cả gan hỏi ra lời, “Chị, thì ra chị thăm như vậy. Cũng đã bao nhiêu tuổi rồi còn chưa từng trải qua mối tình đầu! Thiệt thòi em vẫn cho là chị đã duyệt vô số đàn ông. Thật là, bi ai quá. Hèn chi vừa rồi lúc nhìn thấy thầy Lục, chị thiếu chút nữa đã bỏ tới rồi.” di_ễn_đàn_lê_quý_đôn.

Tôi mãi mãi rằng, tên nhóc chết tiệt này, bày ra bộ dạng đau lòng này là sao chứ. Còn nữa, bà đây vừa rồi bởi vì không đi giày cần thận mà dẫm lên gót chân sau thôi!

Tôi cảm thấy phải nói mấy câu hay ho vì mình, thừa cơ hội này biến hình tượng của chính mình trở nên chói lóa, “Thật ra thì, con vẫn luôn ——”

“Con đừng nói chuyện.” Dịch Bách Sanh lại ngắt lời tôi, rồi ra hiệu cho Lục Duệ Bạch nói tiếp, “Cậu tiếp tục.”

Tôi... tôi ngay cả quyền mở miệng cũng không có sao? Tôi muốn rơi nước mắt, lúc bị bôi nhọ cũng không được nói chuyện, mọi chuyện sáng tỏ vẫn không được nói chuyện. Rốt cuộc là vì cái gì?

Da mặt của Lục Duệ Bạch có thể so với tường thành, nói những lời khiến người ta nổi da gà cũng không chút sợ hãi, vẻ mặt lạnh nhạt đón nhận ánh mắt sắc bén của người nhà tôi, “Quả Cam ở trường thật ra rất ngoan, bị hiểu lầm cũng rất cố gắng sống tốt. Cháu bị sự thẳng thắn của cô ấy hấp dẫn, mặc dù chúng cháu là quan hệ thầy trò, nhưng chỉ là tạm thời, chính cháu đang mở một văn phòng luật sư, chỉ là giúp chị khóa trên của cháu dạy thay một thời gian.”

Tôi nhìn cả nhà khi nghe đến hai chữ “Luật sư” thì ánh mắt lóe sáng khác thường, tôi vội vàng giải thích, “Con đối với thầy Lục không có gì hết, con ——”. Thấy Dịch Bách Sanh có khuynh hướng mở miệng, tôi vội vàng nói một tràng như súng liên thanh, “Con lúc học đại học tuyệt không nghĩ tới chuyện yêu đương, cho nên mới dùng người nhà làm cớ. Con muốn học xong mấy năm đại học, sau đó đến vùng núi dạy học. Cứ như vậy qua cả đời!”

Rốt cuộc không để cho Dịch Bách Sanh ngắt lời, tôi thở phào một cái, cũng nói ra nguyện vọng mấy năm nay của bản thân, trong lòng liền nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lục Duệ Bạch nghiêng mặt sang nhìn tôi, dường như đang suy tư điều gì. di_ễn_đàn_lê_quý_đôn. Dịch Bách Sanh hơi nhíu mày, cặp mắt phức tạp nhìn chăm chú vào tôi, “Con xác định đây là ý nghĩ chân thật nhất của con? Cả đời, con có biết cả đời rất dài không?”

Tôi cười nhẹ, lần đầu tiên cùng với Dịch Bách Sanh nói tới tương lai của mình, mặc dù trong trường hợp này, nhưng tôi tuyệt đối không cảm thấy ý nghĩ như vậy của mình không đáng tin cậy.

“Con xác định.” Người trong nhà cũng trầm mặc, tôi hiểu bọn họ cũng đoán được nguyên nhân tôi làm như vậy.

Suy nghĩ này ở trong lòng tôi rất nhiều năm, tôi không biết người khác làm sai thì làm thế nào để bù đắp. Hoặc căn bản cũng không quá chấp nhất, mà tôi không được. Tôi muốn cho bản thân dễ chịu một chút, cho dù là giúp đỡ cũng được, chuộc tội cũng được.

*

Đưa Lục Duệ Bạch ra khỏi nhà, tôi có chút lúng túng, mấy lần muốn mở miệng nói nhưng đều bỏ cuộc.

Lục Duệ Bạch dọc đường cũng không mở miệng nói chuyện, bây giờ nghĩ kỹ lại, có nhiều khi anh ta đều trầm mặc, không biết anh ta có phải vẫn luôn là người ít nói như vậy không nữa. Đi một đoạn đường, Lục Duệ Bạch nhìn về phía trước đột nhiên hỏi tôi, “Quả Cam, nguyên nhân em từ chối tôi, thật sự là bởi vì như em đã nói, hay là chỉ vì người kia?”

Tôi sững sờ, cười với anh ta, “Đương nhiên là như em đã nói.”

Lục Duệ Bạch cúi đầu nhìn ta, vừa chuyên chú lại nghiêm túc, cuối cùng thấp giọng cười một tiếng, “Tôi hiểu rồi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tôi căng thẳng, ánh mắt vừa rời của Lục Duệ Bạch giống như muốn nhìn xuyên qua linh hồn của tôi. Tôi không biết anh ta hiểu những gì, nhưng tôi không cách nào phủ nhận, chỗ sâu nhất trong lòng tôi, người kia thật sự vẫn luôn ở đó. Cho dù tôi cố ý quên đi như thế nào, cậu ấy cũng đều ở đó.

Làm ra lựa chọn như vậy, thật ra nguyên nhân lớn nhất, thật sự là vì người kia, thật sự là bởi vì Lâm Cẩm Nam. Tôi không thể yêu cậu ấy, nhưng trừ cậu ấy ra, tôi dường như đã không còn hơi sức yêu người khác nữa.

Cho nên, tôi lựa chọn, buông tha quyền yêu.

“Quả Cam.” Lục Duệ Bạch nhìn phong cảnh phía xa, tầm mắt cũng không xẹt qua tôi, trong miệng lại trầm thấp kêu tên tôi.

Tôi mờ mịt nhìn gò má anh ta, có chút mất hồn, luôn lơ mơ cảm thấy có chút quen thuộc, anh ta quay mặt sang nhìn tôi, mang theo chút ý cười, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta thoải mái cười như vậy. Tôi trong phút chốc bị lạc trong nụ cười đơn thuần đó của anh ta, ngơ ngác nghe giọng nói trầm thấp của anh ta xuyên thấu trái tim tôi.

“Tôi không biết em đã trải qua những gì, nhưng em có vẻ không dễ vượt qua. Tôi vẫn cho rằng em rất vui vẻ, càng tiếp cận em tôi càng cảm nhận được em tự khép kín.” Anh ta đến gần tôi, cánh tay xuyên qua mái tóc dài của tôi vòng qua vai tôi, “Hi vọng cảm nhận của tôi giờ phút này là thật, nếu là như vậy, mọi thứ có lẽ thật sự sẽ khác.”

Tôi nghe không hiểu anh ta đang nói gì, hình như có chút ẩn ý sâu hơn. Anh ta vẫn luôn thâm trầm bí ẩn như vậy, tôi nhìn không ra cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu. Anh ta nhìn thấu tôi, khiến tôi có chút khó chịu. Tôi cũng không kỳ vọng có người có thể hiểu tôi, Lâm Cẩm Nam còn không hiểu, Lục Duệ Bạch – người ngoài cuộc làm sao có thể hiểu?

Cánh tay của Lục Duệ Bạch dùng sức kéo tôi vào trong ngực, anh ta chỉ nhẹ nhàng vùi mặt vào cổ tôi, chẳng nói thêm gì nữa.

Ánh mặt trời sau giữa trưa chiếu lên người chúng tôi, cảm giác ấm áp. Tôi mở mắt ra chỉ nhìn được ánh mặt trời chói mắt tràn đầy bao phủ toàn bộ mặt đất, Lâm Cẩm Nam đứng ở dưới ánh nắng vàng óng ánh. Ánh mặt trời quá mức chói mắt, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy phần tóc bị gió thổi vương trên trán, che đi hàng lông mày đẹp mắt của cậu ấy.

10. Chương 10

Tiến Lục Duệ Bạch đi rồi, Lâm Cẩm Nam vẫn luôn trầm mặc đi tới trước mặt tôi. Cậu ta không nói lời nào, nắng gắt nóng bỏng nướng tôi hoa mắt choáng váng. Nhìn dáng người cao to của cậu, trong lòng tôi không khỏi có chút khó chịu.

“Này, tôi cũng không cho cậu tới nhà tôi, cậu lại mặt dày mày dạn chạy tới làm gì?”

Bước chân của Lâm Cẩm Nam chậm rãi dừng lại, rõ ràng không có một chút tiếng vang, tôi lại bị tiếng bước chân nhẹ nhàng gấp rút của cậu ấy làm chấn động đến mức trống ngực đập dồn dập. Tôi đành ăn lệ q uý đ ôn Cậu ấy dừng lại mấy giây nhìn tôi, tôi để phòng nhìn tay cậu ấy, chỉ sợ cậu ấy quá tức giận liền đưa tay tới bóp cổ tôi. Cậu ấy lại không tiếng động đưa mắt nhìn tôi... tôi bị cậu ấy nhìn tới mức xù lông, ghét nhất bộ dáng rõ ràng không có nội hàm gì lại cố ý giả bộ trầm tư như vậy.

Lâm Cẩm Nam chột thổ thật dài, mang theo một loại cảm xúc ưu thương tôi chưa từng thấy qua, đôi mắt tràn đầy sâu lắng liếc nhìn tôi, “Quả Cam, cậu thích anh ta sao?”

Tôi nói không ra lời, không biết nên trả lời thế nào. Tôi đương nhiên không thích Lục Duệ Bạch, cho dù có phải là Lục Duệ Bạch hay không, tôi đều không thể nào yêu người khác.

Thế nhưng đây là cơ hội khiến Lâm Cẩm Nam hoàn toàn quên đi quá khứ, là cơ hội tốt nhất để chúng tôi giải thoát cho nhau.

Sự im lặng của tôi dường như đâm cậu ấy bị thương, đôi mắt vẫn luôn rất đẹp, sáng ngời trở nên ảm đạm trong nháy mắt. Tôi đành ăn lệ q uý đ ôn Cuối cùng cậu ấy vẫn dịu dàng cười đến gần tôi, bàn tay dày rộng của cậu ấy nhẹ xoa phần tóc trên đỉnh đầu tôi, hơi thở ấm áp phả vào trán tôi, ngứa ngứa nóng nóng an ủi da thịt của tôi.

Tôi yên lặng khắc ghi trong lòng, đây có lẽ là sự ấm áp cuối cùng thuộc về tôi.

“ Tôi cho rằng đời này cậu cũng chỉ có thể yêu tôi, là tôi quá tự phụ sao?” Cậu ấy cười tự giễu, tiếng cười thuần hậu từ lồng ngực của cậu truyền đến, từng tác hủ thực lòng của ta, thiếu chút nữa đã đánh tan vẻ kiên cường mà tôi thật vất vả mới ngụy trang được.

Trong lòng tôi khó chịu, lần đầu tiên có cảm giác mãnh liệt rằng từ nay chúng tôi sẽ là người xa lạ. Tôi thậm chí không dám ngăn đầu, tôi không giỏi che giấu cảm xúc của mình ở trước mặt bất kỳ người nào, chỉ có trước mặt Lâm Cẩm Nam tôi mới có thể che giấu tất cả cảm xúc của chính mình. Tôi đành ăn lệ q uý đ ôn

“Tôi đã tự nói với bản thân, cho dù cậu trừng phạt tôi thế nào... tôi cũng chờ cậu, cho đến khi bị phạt xong.” Lông mày của cậu ấy càng chau càng sâu, đứng trước mặt tôi rõ ràng cao hơn tôi nhiều như vậy, lại một mối tiêu tụy đến mức không còn cái thần thái cao cao tại thượng như lúc trước, “Là tôi đã sai rồi sao? Thì ra cậu không phải đang trốn tránh, chỉ là không yêu? Sống trong quá khứ, thực sự chỉ có tôi sao?”

Tôi gắt gao nắm chặt ngón tay, dùng hết tất cả hơi sức ngược mắt nhìn cậu ấy, “Cola.”

Cậu ấy ôm lấy tôi, sức lực lớn đến mức tôi ở trong lòng cậu ấy cũng sắp không thể hít thở. Cậu ấy dán lên môi tôi thì thầm, “Anh yêu em, tha lỗi cho anh đã quá muộn mới hiểu. Nhưng anh thật sự rất yêu rất yêu em, anh nên làm thế nào em mới có thể trở về? Anh không nỡ, không nỡ để em rơi vào vòng tay người khác.”

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ đau khổ như vậy của cậu ấy, ngay cả sau khi sự kiện kia xảy ra, cho dù tôi cuồng loạn như thế nào, cố tình gây sự như thế nào, cậu ấy đều mặc cho tôi giày vò. Tôi đành ăn lệ q uý đ ôn

Lần này, cậu ấy thật sự tuyệt vọng rồi. Tôi nhắm hai mắt, móng tay bám chặt vào lòng bàn tay mà không cảm thấy đau.

“Cola, tớ thật sự đã quên rồi. Cậu cũng buông tha cho chính mình đi, buông tha cho tớ, vui vẻ yêu một người. Được chứ?” Tôi hạ mí mắt ở trước ngực cậu ấy khẽ nói, bình tĩnh như vậy, trấn định như thế. Lời nói dối nói xong ngay cả chính tôi cũng thiếu chút nữa tin tưởng rằng tôi thật sự không yêu.

“” Cậu ấy trầm mặc, thân thể khi nghe được những lời này của tôi thì trong nháy mắt cứng đờ.

Tôi đưa tay vòng ôm eo cậu ấy, ngẩng đầu lên chủ động hôn lên môi của cậu, nhẹ nhàng hôn, “Cola, tự hỏi chính mình đi. Cậu yêu Lăng Phi như vậy, làm sao có thể quên được, làm sao có thể yêu tớ như vậy. diễ~đàn~le~quý~đôn Đừng nghĩ chuộc tội, cậu không sai. Người sai là tớ.”

Lâm Cẩm Nam ngẩn ra, cậu ấy mở miệng, còn chưa kịp nói chuyện đã bị tôi ngăn cản, tôi đưa tay che môi của cậu ấy, nhón chân lên dựa vào lồng ngực cậu ấy thấp giọng nỉ non, “Cho dù cậu quên mất rồi, nhưng tớ không quên được, không quên được cậu đã từng yêu, sâu sắc như vậy dụng tâm như vậy, cố tình, nhưng người kia lại không phải tớ.”

đi n đàn ê quý đ n

“” Lâm Cẩm Nam siết chặt cánh tay ôm tôi, trầm thấp thở dài.

Tôi hít sâu, đẩy cậu ấy ra, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Đi tìm cô gái mà cậu yêu đi, giống như Lăng Phi vậy, đừng lãng phí thời gian của chúng ta nữa.”

Tôi tự nhiên xoay người, nước mắt rơi đầy mặt.

“Bỏ lỡ, chính là cả đời sao? Quả Cam, lòng của cậu, thật ác độc ——”

“Ác độc sao? Tôi có ác độc, cũng không ác độc bằng cậu, Lâm Cẩm Nam.”

Lâm Cẩm Nam đi rồi, tôi đứng người tại chỗ nhìn mặt đường mơ hồ không rõ trước mặt, từ từ ngồi xuống ôm lấy chính mình. Tại sao đến cuối cùng vẫn nói câu nói kia, để cậu ấy yên tâm rời đi mới đúng. Như vậy, cho dù để cậu ấy đi, cũng không cách nào khiến cậu ấy yên tâm.

Dịch Mộ Tranh, mày thật sự là một con bé xấu xa, đến cuối cùng mày cũng muốn trả thù cậu ấy sao? Không phải nói buông tha cho nhau, mỗi người sống cuộc sống của chính mình sao? Tôi hu hu khóc thành tiếng, không coi ai ra gì mà đem mặt chôn ở giữa hai chân, hãy để cho tôi được yếu ớt một lần cuối cùng đi. Chính là ngay lúc này đây.

*

Ngày đó sau khi trở về tôi liền bị bệnh, vẫn mê man ngủ thật lâu.

Bên tai luôn loáng thoáng có rất nhiều người đang nói chuyện, nhưng nói gì thì tôi nghe không rõ. Chờ đến lúc tôi khôi phục ý thức đã là chuyện của ba ngày sau đó. diễ~đàn~le~quý~đônTật xấu này của tôi bắt đầu có từ lúc nào, tôi nhớ không rõ. Hình như là sau khi sự kiện kia xảy ra, tự sát không thành thì bệnh căn không dứt, một khi lo lắng sẽ sốt cao không lùi.

Mở mắt ra, điều đầu tiên mà tôi nhìn thấy chính là khuôn mặt lo lắng của Dịch Tiểu Liêu, đôi mắt của bà đỏ lên ngồi ở bên giường, nhìn đến khi tôi tỉnh lại thì khóe môi khẽ cong, cười còn khó coi hơn khóc.

“Nhóc con không để cho người khác yên tâm, muốn làm mọi người sốt ruột chết sao, không hiểu thuận.”

“” Tôi chưa xót cười, đoán chừng nụ cười ấy cũng khó coi giống như tiểu Liêu, vì vậy dứt khoát thôi cười, ngơ ngác nhìn trần nhà ngẩn người.

Dịch Bách Sanh thở phào nhẹ nhõm, xem lại nhiệt kế nhưng vẫn không yên tâm nên giơ tay thử nhiệt độ trên trán tôi, giọng nói cũng dịu dàng hiếm thấy, “Có đói bụng không, bà nội đã nấu cháo cho con rồi, ba đi hâm nóng lại.”

Tôi lắc đầu, cái bụng trống rỗng đã sớm kêu vang, nhưng vẫn không muốn ăn. Tôi lật người đưa lưng về phía bọn họ, kéo chăn qua che đầu, “Con còn muốn ngủ, ba mẹ đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Bên ngoài chần là tiếng thở dài nặng nề, tại sao bây giờ người nào người nấy đối với tôi đều than thở. Nghĩ tới hành động việc làm của mình vài năm nay, tôi thật đúng là một con bé không làm cho người ưa thích.

Dịch Bách Sanh kéo chăn của tôi xuống, vỗ nhẹ nhẹ, “Ba mẹ không làm ồn đến con, đừng gây khó dễ cho chính mình, không vui thì nói cho ba biết.”

Ánh mắt tôi đau xót, cắn góc chăn “Ừm” một tiếng.

Cửa phòng bị đóng lại, nước mắt tôi nhịn xuống hồi lâu lại tràn mi. Cảm xúc vẫn chất chứa trong lòng trào lên, tôi không biết nên làm gì bây giờ, cũng không biết nên nói với ai. Ngay cả Lâm Cẩm Nam cũng bị tôi đẩy ra rất xa, rõ ràng chỉ có cậu ấy hiểu tôi, rõ ràng chỉ có cậu ấy có thể giúp tôi. Nhưng tôi vẫn ích kỷ đuổi cậu ấy ra khỏi thế giới của tôi, ở trong bóng tối, vĩnh viễn chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi sợ, sợ đến mức gần như tuyệt vọng, tôi không biết mình có thể đi bao xa, cũng không biết mình có thể kiên trì bao lâu.

d iễ n_đ à n lē q u ý đ ô n

Không có Lâm Cẩm Nam làm bạn, tôi không biết tôi có thể khá hơn không, hay là chỉ bết bát hơn.

Trong nháy mắt mở mắt ra, không thể phủ nhận chính tôi đang cố gắng tìm bóng dáng của cậu ấy. Trước kia khi tôi xảy ra chuyện, mở mắt ra đều sẽ nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cậu ấy, chính là ánh mắt như thế khiến tôi trầm mê. Bây giờ cái gì cũng không có, trong lòng lại càng trống rỗng hơn.

Cửa phòng vang lên, có tiếng bước chân, tôi vội vàng nắm tay áo lung tung lau nước mắt, khàn giọng quát, “Đã nói muốn ngủ rồi mà, con cái gì cũng không muốn ăn.”

Quay đầu lại thấy khuôn mặt giống như quân bài poker của Dịch Mộ Kỳ, anh ấy cũng không để ý tới tiếng gào của tôi, khí định thần nhàn ngồi lên chiếc ghế sofa ột người ở đối diện quan sát tôi. Tôi ôm chần ngả về trên giường, thờ phỉ phò nhìn trần nhà, “Muốn cãi nhau thì hôm khác, hôm nay thể lực cạn kiệt.”

“ ”

Tôi nghi ngờ ôm đầu nhòm người dậy nhìn Dịch Mộ Kỳ, anh cũng đang yên lặng nhìn tôi. Tôi liếc anh một cái rồi lại ngả xuống giường, “Thần kinh, diện mạo của hai chúng ta giống nhau đến chín phần, thích nhìn như vậy thì về phòng ôm gương nhìn chính mình còn hơn.”

“Giống nhau chín phần? Anh ngược lại thật sự không nhìn ra trên người em có chút thông minh cơ trí nào của anh.”

“ ” Tôi khinh bỉ giật giật khóe mắt, cũng biết công lực độc miệng của tên Trà Xanh này là hạng nhất, nhưng cần gì phải đúng lúc tôi đang bị bệnh mà tới kích thích trái tim nhỏ bé yếu ớt của tôi chứ?

“Dịch Mộ Tranh, trong đầu em đang hồ đồ cái gì chứ? Định cùng Cola giày vò lẫn nhau tới khi nào? Giày vò mình thì thôi đi, bây giờ em đã hành hạ cậu ấy thành cái dạng gì rồi, biết không?”

Không ngờ anh ấy vì tên kia mà đến khởi binh vấn tội tôi! Tôi tức giận tới mức từ trên giường bắn lên, lời ra giọng nói vệt đục của mình cãi nhau với anh ta, “Anh có còn là anh trai em không, có phân biệt được đúng sai không? Lại vì cái tên biến thái chết tiệt nam nữ ăn sạch kia mà đứng đây bắt nạt em.” di_ễ n_đ à n lē q u ý đ ô n

“ Nam nữ đều xơi?” Trà Xanh có chút không hiểu tình huống, bán tín bán nghi nhìn tôi, “Cola thích đàn ông?”

“ ” Giả bộ cái đầu nhà anh, không phải thích anh sao?

Trà Xanh hình như đã nghĩ tới điều gì, xanh cả mặt, “Dịch Mộ Tranh, em ngu ngốc sao? Lần trước ở trước mặt bà nội bịa chuyện, anh còn chưa xử lý em đó. Bây giờ còn dám ở đây quanh co với anh! Anh dám lấy sự trong sạch của em ra đánh cược, Lâm Cẩm Nam thích phụ nữ, 100% thích phụ nữ! ”

Thích thì thích thôi, làm gì mà lấy sự trong sạch của người ta ra đánh cược, không biết sự trong sạch của Dịch Mộ Tranh mình đây rất đáng tiền sao!

“Còn nữa, giới tính của anh rất bình thường, so với em còn bình thường hơn.” Trà Xanh cuối cùng còn nham hiểm quảng thêm một câu, tôi chép miệng, từ chối cho ý kiến.

Trà Xanh không cẩu kính nữa, cực kỳ tức giận nhìn tôi một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ nói, “Quả Cam, anh nhìn hai người lớn lên như thế nào. Trong lòng em nghĩ gì, không có ai hiểu rõ hơn anh. Anh đã từng nói với cậu ấy, nếu không nghiêm túc thì đừng tới trêu chọc em, chính cậu ấy cũng đã từng bảo đảm, em tại sao vẫn luôn không dám bước ra ngoài.”

“Anh!” Tôi che lỗ tai, khổ sở khóc thành tiếng, “Đừng nói nữa... Cầu xin anh.”

diễ n đ àn lê q úy đ ôn

Trà Xanh ngồi ở bên giường, kéo hai tay của tôi ra, kiên nhẫn nói, “Không có ai cả đời đều không làm việc gì sai, em có, Cola cũng có. Em làm sai, em luôn trừng phạt chính mình, Cola cũng thế, trong lòng cậu ấy đau khổ hơn bất kì ai. Em như vậy, cậu ấy càng khó chịu, tại sao không thử buông tha ình, cũng là cứu cậu ấy chứ?”

Tôi che mắt, ngực đau như tê liệt, “Anh, Cola chưa quên, cậu ấy vẫn yêu Lăng Phi. Chính tai em đã từng nghe——”

11. Chương 11

Trà Xanh không thể tin nhìn tôi, sự kinh ngạc trong mắt từ từ biến thành bất đắc dĩ.

“Em thật sự cảm thấy cậu ấy yêu Lăng Phi? Vậy mấy năm nay cậu ấy yên lặng canh giữ bên cạnh em là vì cái gì? Chuộc tội?” [diễ n đ àn lê q úy đ ôn] Trà Xanh cười giễu cợt, chăm chú nhìn tôi chăm chăm, sâu xa nói, “Người thật sự có tội. . . . là cậu ấy sao? Cậu ấy có tội gì mà chuộc?”

Tôi ngây người, lần đầu tiên suy nghĩ vấn đề này. Thật sự. . . . dường như. . . . không hề liên quan đến cậu ấy, một chút xíu cũng không.

Trà Xanh thở dài, ý vị sâu xa nhìn tôi hồi lâu, “Suy nghĩ thật kỹ xem mấy năm nay em đang làm cái gì?”

.

Ở nhà thật lâu, tôi thật ra đã sớm không sao, ăn được ngủ được, nhưng lần nữa không chịu trở về trường đi học.

Bà nội thương tôi, Dịch Bách Sanh không vui nhưng cũng chỉ có thể tùy ý tôi, nhưng sau lưng vẫn không nhìn được nói thầm với Dịch Tiểu Liêu, “Hai năm qua thật không dễ dàng mới hiểu chuyện một chút, tuyệt đối đừng trở lại như trước kia.”

Tôi đứng ngoài phòng ngủ của hai người, mặt không chút biểu tình nghe bọn họ thì thầm, tiếng thở dài im lặng của Dịch Tiểu Liêu như kim châm vào lòng tôi. Tôi cười khổ, trách ai? [diễ n đ àn lê q úy đ ôn] Là tôi lần lượt làm bọn họ thương tâm mà.

Trước kia tôi như vậy, ngay cả cha mẹ của mình cũng không thích mình, tôi dựa vào cái gì mà hi vọng Lâm Căn Nam sẽ thích?

Cho nên, vì Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu, tôi phải mạnh mẽ hơn!

*

Sau khi trở về trường học, tôi hoàn toàn thay đổi chính mình, không trốn học không đến muộn, cố gắng làm một bông hoa rực rỡ hướng về phía mặt trời. Thỉnh thoảng lúc gặp phải Lâm Căn Nam ở những nơi công cộng, tôi cũng lẩn tránh từ xa, hoàn toàn trở thành người xa lạ.

Ánh mắt tò mò của Đinh Kỳ Kỳ đảo qua đảo lại giữa tôi và cậu ta, sau đó nằm bò ra bên cạnh tôi nhiều chuyện: “Giận rồi hả?”

“Không có ——”

“.”

Đinh Kỳ Kỳ giống như nghĩ tới cái gì, chặt chẽ che miệng, “Lâm Căn Nam rốt cuộc không chịu nổi sự kiêu ngạo của cậu, hoàn toàn không cần cậu nữa rồi hả?”

“.”

Đinh Kỳ Kỳ thấy tôi không nói lời nào, tiếp tục nhỏ giọng phân tích, “Mặc dù thầy Lục rất tốt, nhưng anh ta dù sao cũng là thầy giáo. Vẫn là Lâm Cẩm Nam có vẻ đáng tin hơn, thanh mai trúc mã, hiểu tận gốc rễ.”

Tôi im lặng tựa vào trên bàn, trong lòng càng thêm khó chịu tới cực điểm.

Nhớ tới trong khoảng thời gian này, tôi cùng Lục Duệ Bạch càng thêm thân thiết, tất cả lý do cự tuyệt gần như đều bị tôi dùng hết rồi. [diễn đàn quý đôn] Anh ta không phải người khiến người khác khó chịu, luôn vào đúng thời điểm mới đưa ra lời mời, hơn nữa luôn rất yên lặng cùng tôi ăn cơm, xem phim; nói chuyện phiếm cũng chọn những chủ đề thoải mái lại buồn cười, không giống lúc trước luôn cố ý thử dò xét tôi.

Bây giờ làm bạn với anh rất thoải mái.

Len lén liếc nhìn Lâm Cẩm Nam cách đó không xa, cậu ấy cúi đầu đang ghi chép. Mấy năm nay đây dựa quần quít cùng cậu ấy, mỗi người bên cạnh đều cho rằng chúng tôi thật sự sẽ thoát khỏi đoạn quá khứ ám ảnh kia, cuối cùng ở chung một chỗ. Đã từng có một giây, tôi cũng đã từng ao ước như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi càng thêm kiên định. Phân rõ giới hạn với Lâm Cẩm Nam là đúng, chắc chắn là quyết định chính xác.

Dịch Mộ Tranh, mày phải dũng cảm lên, đi đối mặt với chính mình, sống càng tốt hơn.

*

Thời gian thấm thoát đã đến cuối học kỳ, mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm. Sáng sớm có sương mù dày đặc, tôi mặc áo len thật to cùng giày đi trong tuyết, vùi mặt trong khăn quàng cổ thật dày đến thư viện đọc sách. [diễn đàn quý đôn] Sáng sớm rất lạnh lẽo, trên lông mi của tôi đều là một tầng hơi nước lạnh lạnh.

Ôm sách chen vào trong phòng ăn, vô tình va vào trong ngực một người. Bỗng dưng ngẩng đầu lại là cặp mắt quen thuộc kia. Tính toán thời gian một chút, chúng tôi đã sắp bốn tháng không gặp nhau rồi.

Lâm Cẩm Nam mặc áo khoác ngoài màu đen, hạ mí mắt nhìn tôi, mí mắt khép môi không nói lời nào, dường như đang chờ tôi mở miệng.

Do dự mấy giây, tôi ôm chặt sách trong ngực, “Chào buổi sáng!”

“ Chào buổi sáng.” Giọng nói của Lâm Cẩm Nam có chút khàn, có lẽ do mới vừa tỉnh ngủ.

Đôi mắt đen nhánh của cậu nhìn tôi thật sâu, tôi không nhận được tim đập dồn dập, vì vậy vội vàng xoa lỗ mũi, “Vậy... tôi đi mua bánh bao.”

“Quả Cam ——” Lâm Cẩm Nam đưa tay kéo tôi, đầu ngón tay của cậu ấy mang theo chút lạnh lẽo. Cậu ấy có một thói quen thật không tốt, cho dù trời lạnh hơn nữa cũng không mang theo găng tay, cho nên nhiệt độ trong lòng bàn tay luôn rất thấp.

Luồng nhiệt nơi cổ tay tôi tản đi một chút, hơi lạnh thuộc về cậu ấy lan khắp toàn thân tôi. Hô hấp của tôi cũng có chút nặng nề, giả vờ bình tĩnh cười quay đầu lại, “Hả?”

Lâm Cẩm Nam hình như có chút do dự, rất lâu sau đó, lâu đến mức tôi cũng sắp cho rằng cậu ấy sẽ không nói gì. [diễn đàn quý đôn] Cậu ấy chợt gian nan ngược mắt nhìn tôi, “ mẹ Lăng, bà đã trở lại. Muốn gặp cậu một lần, cậu. có rảnh không?”

Toàn thân tôi cũng bắt đầu dâng lên lạnh lẽo, lạnh đến mức âm thanh cũng có chút không ổn định, “ a.”

Tôi mơ hồ không rõ đáp một tiếng, đầu óc cực kỳ hỗn loạn, chỉ có một âm thanh không ngừng nhắc nhở chính mình, điều nên đến vẫn sẽ đến.

“Quả Cam?” Lâm Cẩm Nam lo lắng nhìn tôi, thanh âm thật thấp, “Nếu như không muốn đi, tôi có thể ——”

“Đi, tôi đi.” Tôi cố gắng cười nhìn cậu ấy, giật giật khóe môi, “Tôi nên đi gặp bác ấy một chút .”

“ Quả Cam?” Lâm Cẩm Nam nặng nề thở dốc, giống như đang đè nén cái gì đó, chỉ chốc lát sau mới bình tĩnh nhìn tôi, “Đừng sợ, tôi đi cùng cậu.”

“Cám ơn, không cần.” Tôi từ từ rút tay mình ra, dần trượt ra khỏi đầu ngón tay của cậu ấy, “Bác ấy thích cậu như vậy, tôi không muốn cậu khó xử.”

Lâm Cẩm Nam cau mày, ánh mắt phức tạp, “Dịch Mộ Tranh, đối với tôi mà nói, không gì quan trọng bằng cậu. Muốn tôi nói bao nhiêu lần cậu mới hiểu, cậu muốn làm tới khi nào!”

Tôi hạ mi, nhẹ giọng cười cười, “Tôi vốn chính là làm như vậy, muốn bị chỉnh như vậy. Là cậu nói, tôi chính là bệnh công chúa, cả đời cũng không sửa được.”

Lâm Cẩm Nam bị nghẹn, một chữ cũng nói không ra, đứng tại chỗ hung hăng nhìn tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, mặt bình tĩnh, “Tôi có thể làm một mình, vẫn luôn là một mình tôi. Về sau cũng sẽ không cần cậu.”

“Chúng ta thật sự phải như vậy?”

“ ”

“Mọi việc đều đang càng lúc càng tốt, kể từ sau khi cái tên Lục Duệ Bạch kia xuất hiện thì không giống nữa. Quả Cam, cậu hiểu được anh ta sao? [đi n đàn ê quý đ n] Tôi đã tìm người điều tra, anh ta thật không đơn giản. Tuổi còn trẻ đã có công ty luật của chính mình, hơn nữa hoàn toàn không dựa vào cha anh ta. Người khôn khéo như vậy, bối cảnh lại trống rỗng ——”

Tôi ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu một cái, “Tôi biết rồi, cậu yên tâm. Tôi sẽ cẩn thận.”

*

Hẹn lại thời gian gặp mặt với mẹ Lăng xong, không biết bởi vì sao lại do dự trốn tránh.

Trong lòng tôi nhẹ nhàng thở ra, không thể không thừa nhận sâu trong lòng tôi thật sự không dám đi gặp bà. Tôi không biết chuyển biến lúc này có phải bởi vì Lâm Cẩm Nam hay không, có lẽ cậu ấy biết ý nghĩ của tôi. Là trung gian hòa giải, thay đổi ý nghĩ của mẹ Lăng, những năm này vẫn luôn là như vậy.

Trong lòng tôi cảm giác rất vi diệu, mẹ Lăng thích cậu ấy như vậy, tôi lại quá rõ ràng nguyên nhân. Nếu như không phải bởi vì sự tồn tại của tôi, Lâm Cẩm Nam đã sớm làm con rể của bà.

Trong khoảng thời gian này, Lục Duệ Bạch hình như cũng bề bộn nhiều việc, rất ít tìm tôi. Tôi phần lớn thời gian đều ngâm mình trên mạng, đọc sách cũng đọc không vào. Trong lòng càng thêm sốt ruột tới cực điểm, mơ hồ có chút bất an.

Mẹ Lăng đột nhiên tìm đến trường học là điều tôi không tưởng tượng được, rõ ràng đã hẹn thời gian địa điểm xong rồi, bà ấy lại lần lượt thay đổi. Mà giờ khắc này bà ấy lại đột ngột tới trường học tìm tôi, tôi càng thêm không hiểu ý nghĩ thật sự của bà ấy rồi.

*

Ngồi trong tiệm cà phê ngoài trường học, bà Lăng vẫn mang bộ dáng lạnh lùng thản nhiên. Bà ta tinh tế nhấp cà phê, ánh mắt lại như có như không tìm kiếm thứ gì đó trên người tôi.

Tôi nắm chặt ngón tay, đầu cúi xuống thật thấp, ngay cả hít thở cũng không dám quá lớn tiếng.

“Chúng ta cũng bốn năm không gặp rồi. ”

Tôi ngẩng đầu nhìn bà, tim đập thình thịch không ngừng, “ Vâng”

“Mấy năm này Cola thường gọi điện thoại cho tôi nói về tình hình gần đây của cô.”

“ ” Tôi nhìn chằm chằm cái thìa sáng bóng trước mặt, phía trên có hình bóng nho nhỏ của tôi. Tôi xuất thần nhìn nó, từ từ mơ hồ. Trí nhớ bốn năm trước tựa như thước phim cũ kỹ phẳng phất thoáng qua trong đầu tôi.

“Chẳng qua hôm nay tôi tìm cô không phải là vì chuyện Phi Phi, là vì.” Bà dừng lại mấy giây mới chậm rãi mở miệng, “Con trai tôi.”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, giật mình trừng lớn mắt. Con trai của bà?

“Thật ra thì ——”

Tiếng chuông điện thoại di động của tôi bèn nhộn vang lên, cắt đứt lời của bà. Tôi nhìn vào màn hình, là Lục Duệ Bạch, mẹ Lăng gật đầu ý bảo tôi nghe điện thoại trước. Tôi mới vừa ấn nút nghe thì bên kia liền truyền đến âm thanh lo lắng của Lục Duệ Bạch, “Em ở đâu?”

“Tiệm cà phê Bắc Yến, sao.”

“Đang ở cùng ai?”

Biểu tình lo lắng của anh ấy khiến tôi có chút không hiểu, đành phải nói thật, “Ở cùng với mẹ của một người bạn.”

“Quả Cam.” Lục Duệ Bạch kêu tôi một tiếng rồi chỉ còn lại trầm mặc, cuối cùng thấp giọng trầm trầm nói, “Cho dù bà nói gì, cũng đừng tin. Chờ anh!”

“.” Tôi nhìn màn hình điện thoại tối đen, đôi mắt buồn bực nhìn đăm đăm. Lục Duệ Bạch biết tôi đang gặp ai sao!

Mẹ Lăng ý vị không rõ cười, bắt đầu đi lắc đầu, “Cô bây giờ, hình như đã thay đổi rất nhiều. Cola một lòng bảo vệ cô, ngay cả thầy Lục của các người cũng nói giúp cô.”

“.”

“Cô có biết sao việc gặp mặt vẫn luôn bị hoãn lại không, không có liên quan đến Cola, là bởi vì thầy Lục của các người.” Đôi tay của mẹ Lăng dè lên mặt bàn, nhìn tôi khẽ cười, nói, [diễn đàn lê qu ý đ ôn] “Nó dường như rất lo lắng tôi sẽ làm gì cô. Cô tò mò không? Thầy Lục cùng tôi có quan hệ như thế nào, có quan hệ gì với Phi Phi? Còn có. Cola cùng thầy Lục, trước đó có quen biết hay không?”

Tôi đã không biết làm sao hình dung cảm nhận của mình giờ phút này. Tôi bỗng nhiên buồn cười, thì ra toàn thế giới này người ngu nhất không phải heo, là tôi mới đúng.

Cửa quán cà phê bị một lực lớn đẩy ra, khí lạnh tràn tới. Lục Duệ Bạch mặc áo khoác vải ka-ki xuất hiện ở cửa, mái tóc đen như mực có chút lộn xộn, giờ phút này tôi rốt cuộc đã hiểu.

Khuôn mặt quen thuộc này của anh, nụ cười đẹp mắt, thì ra là... là giống Lăng Phi như vậy. Khó trách. Tất cả đều có giải thích hợp lý.

“. Mẹ.” Lục Duệ Bạch nhìn tôi, rồi trầm mặc ngồi bên cạnh mẹ Lăng.

Tôi cười nhạt nhìn về phía anh, không nói lời nào, yên lặng bật cười.

Sắc mặt của Lục Duệ Bạch hơi khó nhìn, đôi mắt thâm trầm nhìn tôi.

Tôi đã từng hiểu kỳ dưới tầng nguy trang kia của anh sẽ là cái gì, hiện tại mới tìm được, hẳn là quyết tâm báo thù của anh. [diễn đàn lê qu ý đ ôn] Đáng tiếc, khi anh còn chưa kịp làm gì, lại bị mẹ anh hoàn toàn làm xáo trộn, rất đáng tiếc. Đây lẽ ra là một kế hoạch rất hoàn mỹ.

Như vậy, Lâm Căn Nam ở trong này, sắm vai nhân vật nào đây? Cậu ta rất... rất yêu Lăng Phi.

Lòng tôi bắt đầu bị xé ra từng lớp, đau đến mức tôi cơ hồ không thấy rõ dáng vẻ người đối diện.

Lâm Căn Nam, làm sao cậu có thể, tại sao lại có thể đối với tôi như vậy?

12. Chương 12

Năm đó năm tuổi, tôi biết Lâm Cẩm Nam.

Thời điểm quen biết cậu ấy không thể nói là tốt đẹp, tràn đầy bạo lực cùng mùi gì là lạ, bởi vì chúng tôi quen biết nhau ở toilet nam của nhà trẻ. Hơn nữa, khi đó cậu ta đang đánh nhau với Trà Xanh.

Khi đó Trà Xanh, cũng chính là anh trai sanh đôi Dịch Mộ Kỳ của tôi, bởi vì một chút nguyên nhân đặc biệt mà đến năm tuổi còn không thể mở miệng nói chuyện. Anh ấy đặc biệt yên lặng, ở trong nhà trẻ luôn bị rất nhiều đứa bé không biết sống chết kì thị, chèn ép.

Lâm Cẩm Nam chính là một người trong số đó.

Ba cậu ta là bí thư thành ủy, cho nên từ nhỏ cậu ta hình như có cảm giác ưu việt không ai bì nổi với mình. Ở nhà trẻ kêu gọi bạn bè, kết bè kết đảng. Bây giờ nhớ tới vẫn khiến tôi cảm thấy cậu ta đặc biệt giống như tên thái giám Đông xưởng —— Lưu Cẩm, rất có ý thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Trà Xanh không thể nói chuyện, cũng không thích kết bạn. Nhưng lại cực kỳ nhiệt tình với em họ của Lâm Cẩm Nam, là Du Dĩ Nhiên, bởi vì Du Dĩ Nhiên, tôi cũng bắt đầu dây dưa cùng Lâm Cẩm Nam vài chục năm sau đó.

Thấy Trà Xanh cùng cậu ta đánh nhau, phản ứng đầu tiên của tôi chính là Trà Xanh bị bắt nạt rồi. Dịch Tiểu Liêu từ nhỏ đã dạy tôi phải bảo vệ người nhà mình, vì vậy tôi không nói hai lời vung quả đấm nhỏ lên, một đấm hướng tới khuôn mặt Lâm Cẩm Nam.

Lâm Cẩm Nam bị tôi làm kinh sợ, ngốc quá xá nhìn tôi, nắm đấm của cậu ta vung đến giữa không trung liên tục đờ.

Đó là lần đầu tiên tụi tôi gặp nhau. Bây giờ nghĩ lại một chút, có lẽ chính là lần này đã khiến hình tượng đứa con gái thô bạo của tôi hoàn toàn lưu lại trong mắt cậu ta. Bởi vì bắt đầu từ khi đó, cậu ta liên tục đứng trong đám người gọi tôi “con nhỏ thô bạo”, về mặt xem thường.

Chúng tôi khó khăn trải qua tiểu học, trung học, trong lúc đó tôi cùng Lâm Cẩm Nam không hợp nhau đủ kiểu. Đánh nhau, bày ra trò đùa quái đản, giữa hai chúng tôi hình như vĩnh viễn tràn ngập mùi thuốc súng, vừa chạm đã nổ.

Cậu ta không muốn gặp tôi...tôi cũng không ưa cậu ấy. Chúng tôi cứ thù địch lẫn nhau như vậy, ghét nhau đánh nhau mà vào năm đầu cấp ba.

Mà Lăng Phi, cũng chính là vào năm ấy xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi.

.....

Thi vào cấp ba qua đi, cái nắng chói chang tháng sáu nướng da đầu mỗi người giống như muốn bốc khói. Trà Xanh khi đó đã chữa hết bệnh, đã sớm có thể mở miệng nói chuyện. Nhưng mà chuyện quái đản chính là anh lại cùng Lâm Cẩm Nam tiêu tan hiềm khích lúc trước, dần dần trở thành đồng minh. Trong lòng tôi xem thường anh mình, rửa thắm anh ấy không có nguyên tắc, vì vậy liền hờ hững với anh ấy.

Tôi ôm một chồng manga đi lên lầu, lúc đi qua bên cạnh Trà Xanh thì lặng lẽ liếc qua chiếc balo không kéo khóa của anh. Bên trong như ẩn như hiện cái quần bơi màu xanh da trời cùng kính bơi của Trà Xanh.

Anh muốn đi bơi? Trong lòng tôi mừng thầm, muốn đưa tay ngăn cản anh, bắt đắc dĩ trong tay đang ôm manga nên không thể thò tay ra, vì vậy tôi như không có chuyện gì xảy ra đưa ra chân.

Trà Xanh quả nhiên không phát hiện, lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống cầu thang. Anh về mặt âm thầm quay đầu lại trừng tôi, “Làm gì? !”

Tôi bấu môi, hướng về balo của anh ra hiệu, “Anh muốn đi bơi? Dẫn em đi cùng chứ sao.”

Trà Xanh nhăn mày, nhưng không trả lời tôi, mà trực tiếp phóng qua tôi xuống lầu. Tôi tức giận, không mang theo tôi thì thôi, có cần coi tôi như trong suốt không?

Tôi ôm manga hì hà hì hực đuổi theo, dùng ánh mắt đánh chém trên người Trà Xanh, “Dịch Mộ Kỳ, anh đối xử với em gái mình như vậy sao? Không phải là cùng anh đi bơi sao, có cần khó chịu vậy không?”

“Đến lúc đó. sẽ không ngại ánh nắng mặt trời? Không sợ nắng đen da? Sẽ không lại la hét đòi bụng, một hồi lại muốn về nhà chứ?” Trà Xanh dù vội vẫn ung dung khoanh tay nhìn tôi, khóe miệng mang theo ý cười trên tức.

Mặt tôi nóng lên, cắn chặt môi nói không ra lời. Trước kia mỗi lần cả nhà đi ra ngoài bơi lội, tôi đều sợ râm đen, chơi một hồi thì hết hứng thú. Sau đó sẽ la hét đòi về nhà, ỷ vào ông bà nội thương tôi, người trong nhà cũng không có biện pháp với tôi, không thể làm gì khác hơn là cả nhà đều thu dọn đồ đạc ‘hồi phủ’, cho dù bọn họ rất không cam lòng.

Tôi không cảm thấy vậy thì có gì không ổn, người trong nhà thương tôi, chiều ý tôi, vậy thì có gì sai! Trà Xanh thuần túy là đang đồ kị với tôi. Tôi ưỡn ngực về phía anh trai, “Ít xem thường em đi, không phải là đi bơi sao, anh còn có thể bơi tới sáng mai mới về nhà sao?”

Trà Xanh cười như không cười quan sát tôi, cuối cùng gật đầu một cái, “Được, đến lúc đó muốn về nhà, có thể tự mình đi về được rồi.”

Tôi trợn trắng mắt, trong lòng suy nghĩ, thật sự chẳng lẽ chính là bởi vì mấy năm khi còn bé anh ấy nói không được, tính tình lại bị đè nén vụn vụn lợi hại như thế.

*

Tôi chuẩn bị đồ đạc của mình xong liền theo Trà Xanh ra bờ biển, thật xa đã nhìn thấy một đám mỹ nữ gọi cảm mặc bikini hấp dẫn lướt qua sinh động. Đối đồ bơi, tôi chạy chân trần tới bờ biển, gió biển mặn thoải qua da thịt lộ ra bên ngoài, không khí mát mẻ từng chút thấm vào tim gan, cảm giác nóng bức bức bối lúc đầu trở thành hư không.

Tôi vừa chạy vừa búi tóc đến đỉnh đầu. Trà Xanh ở phía sau tôi chậm rãi đi tới, xa xa đã nhìn thấy Lâm Cẩm Nam vẫy tay với Trà Xanh. Cậu ta nằm dưới ô che nắng, nghiêng người nhìn tôi, mắt từ ngực tôi một đường lướt qua bụng của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn bộ đồ bơi của mình, đặc ý nhìn về phía cậu ta đang nhú mào. Nơi cần che đều được che đầy cực kỳ chặt chẽ, tên sắc quỷ chết tiệt kia thích nhìn thế nào thì nhìn. Dù sao cái gì cũng không thấy được, tôi khiến hắn sốt ruột chết. Tôi ngồi ở trên ghế dựa bắt đầu bôi kem chống nắng, Lâm Cẩm Nam chột rầu rĩ cười ra tiếng, tôi trầm mặt nhìn cậu ta, bình thường loại thời điểm này cậu ta đều không nói được lời nào lọt tai.

Quả nhiên Lâm Cẩm Nam ngồi dậy khoanh chân, cùi chỏ chống lên đầu gối nhìn kỹ tôi. Tôi liếc cậu ta một cái tiếp tục động tác của mình, cậu ta chồm lên trước đến gần tôi một chút, mang theo chút cười mỉa, “Em gái bạo lực, cậu cả ngày che đầy kín đáo không lộ như vậy, cần gì lãng phí nhiều kem chống nắng như vậy?”

Tôi ngược mắt liếc cậu ta một cái, “Cậu quần được sao?”

Lâm Cẩm Nam duỗi lưng một cái, thân hình thon dài bại lộ ở trước mặt tôi, tôi không được tự nhiên quay đầu đi. Trà Xanh cũng đã xuống nước, tên lưu manh này còn ở lại chỗ này đây đưa cái quỷ gì chứ.

Cậu ta đột nhiên lặng lẽ đến gần bên tai tôi, “Thật ra thì cậu râm đen cũng tốt, như vậy. Người khác chắc chắn không nhìn ra cậu là ‘tiểu bạch (1) muội’ rồi.”

“ ”

Tôi sững sốt một chút, còn chưa tỉnh táo lại từ trong lời nói của cậu ta. Chỉ ngẩng đầu nhìn cậu ta vượt vút tóc tôi, vẻ mặt tươi cười xấu xa đi xuống nước. Tôi đỡ đầu xoay người, rửa thâm tên bệnh thần kinh này, ngón tay mới vừa chạm tới làn da thì trong nháy mắt một âm thanh “Đinh” vang lên trong đầu.

Tôi hậu tri hậu giác kêu thành tiếng, “Lâm Cẩm Nam, tên khốn kiếp, dám nói tôi là ngu ngốc! !”

(1) chữ ‘bạch’ () này nằm trong từ [báichī] có nghĩa là ngu ngốc.

Lâm Cẩm Nam ở trong nước cười nhạo tôi, kéo mắt kính xuống liền chìm vào trong nước. Tôi vừa oán hận nguyên rửa hai chân cậu ta rút gân toàn thân co rút, sau đó còn bị quỷ nước vỗ lấy làm thể thân, vừa xoa người tiếp tục bôi kem chống nắng của mình.

Chợt trong biển truyền đến một hồi tiếng huyền não, hình như trộm nghe được tiếng la có người vọt bề chết đuối. Sóng lưng tôi cứng đờ, không phải linh như vậy đã bị tôi nói trúng chứ?

Tôi vội vàng xoay người, quả nhiên chỗ mới vừa rồi Lâm Cẩm Nam xuống nước có rất nhiều người vây quanh. Trái tim tôi bỗng dưng căng thẳng, không biết vì sao có chút sợ hãi.

Lâm Cẩm Nam sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ? Thật sự là tôi rất ghét cậu ta, nhưng cũng không hi vọng cậu ta rơi vào kết cục như vậy. Bị chết đuối cũng quá thảm, cuối cùng còn vừa trắng bạch vừa sưng như con nhộng vậy. Cậu ta vốn có bề ngoài khỏe mạnh, nếu là bị như vậy, thực sự có chút thảm.

Tôi lo lắng vội vàng ném cái lọ trong tay, vội vã chen vào trong đám người. Lâm Cẩm Nam thật sự cứ như vậy không chút cảm giác nào nằm trên bờ cát, không nhúc nhích giống như con cá chết vậy. Tôi sốt ruột cũng không để ý được nhiều như vậy, xông tới túm lấy bả vai của cậu ta lắc lắc, “Lâm Cẩm Nam!”

Cậu ta không có phản ứng, vẻ mặt trầm tĩnh nhắm hai mắt, tôi hoàn toàn ngây ngốc, bắt đầu hối hận mới vừa rồi không nên nguyên rửa cậu ấy lung tung như vậy. Tôi học trên TV ấn huyết nhân trung - giữa mũi và miệng, áp ngực, làm hồi phục tim phổi cho cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn giống như ngủ thiếp đi. Tôi thật sự luống cuống, thanh âm cũng thay đổi, “Cola, cậu tỉnh dậy đi, đừng dọa tôi mà ——”

Tôi nhìn đám người chung quanh một chút, cổ tình cái tên Trà Xanh này không biết đã chạy đi đâu, tôi ngay cả một người để nhờ giúp đỡ cũng không có. Người vây xem đề nghị làm hô hấp nhân tạo, tôi ngây người. Chần chờ nhìn Lâm Cẩm Nam nhắm chặt hai mắt, làm thế nào đây, thật phải làm sao? Không làm thì cậu ấy có thể sẽ không được cứu, nếu làm

Lòng tôi dứt khoát, quẩn cái khí gió gì, nhắm lại mắt tôi liền cúi đầu. Trái tim nhảy thành thạch rất kịch liệt, bên tai yên tĩnh đến mức chỉ còn lại sóng biển cùng tiếng tim đập của tôi, nhìn cậu ấy an tĩnh ngủ, tôi không biết tại sao lại khẩn trương, cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Ha ha ——”

Lâm Cẩm Nam chợt lớn tiếng bật cười, tiếng cười của cậu ta cùng đám người vây xem xen vào nhau. Tiếng cười chói tai vây tôi vào một góc nhỏ, tôi giương mắt chờ đợi ngồi quỳ trên bờ cát.

Cậu ta chống người lên, cặp mắt đen nhánh phát sáng, trong mắt đều là ý cười không kìm chế được. Cậu ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn đám Trịnh Khải Văn và Dương Chính trong đám người, tôi lúc này mới phát hiện bọn họ vừa rồi lại ẩn trốn trong đám người kia.

“Thấy không, tớ nói cậu ấy thích tớ mà các cậu không tin, Dương Chính, chuyện đã hứa với tớ, không được nuốt lời.”

Cả bọn Dương Chính nhìn tôi, ý vị sâu xa cười, cuối cùng giơ tay lên về phía Lâm Cẩm Nam.

Tôi nhìn vẻ mặt tươi cười hả hê của Lâm Cẩm Nam, bàn tay rũ xuống trên đầu gối nắm thật chặt thành quyền. Cậu ta, cậu ta thể nhưng. Lâm Cẩm Nam nheo mắt nhìn tôi cười, cũng không có chút cảm giác áy náy, “Aiz, con nhỏ bạo lực, sao cậu dẫn như vậy chứ. Tùy tiện thử một lần đã kiểm tra được. Thật ra thì, tôi ——”

“Cậu đi chết đi!” Tôi đẩy cậu ta ra rồi đứng lên trước mặt cậu ta, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống cậu ta.

Lâm Cẩm Nam kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, lông mày nhíu chặt, “Làm sao vậy?”

Còn dám hỏi tôi ‘làm sao vậy’? Tôi bình tĩnh lại, đưa tay chỉ cậu ta, “Quỷ mới muốn thích cậu.”

Cái tên tự luyện ích kỷ lại kiêu căng tự đại! Mới vừa rồi có một giây, tôi thật sự cho rằng cậu ta sẽ chết, cậu ta lại lấy loại chuyện này ra đùa giỡn tôi. Tôi tức muốn bể phổi rồi, “Lâm Cẩm Nam, cậu cho rằng cậu là cái gì, ‘Khang sư phụ’ sao? Cả ngày mơ mộng ai cũng muốn tán tỉnh cậu! Đầu óc tôi cho dù bị ‘Nhị Sư Huỳnh’ đá cũng sẽ không thích cậu!”

Sắc mặt Lâm Cận Nam trầm xuống, đám người Dương Chính nhìn ra bầu không khí không bình thường liền vội vàng thức thời đi ra ngoài.

Lâm Cận Nam trầm mặc, đứng dậy đến gần tôi, nhỏ giọng nói, “Aiz, hôm nay sinh nhật tôi. Chính là trêu chọc cậu một chút, có cần tức giận như vậy không? Trước kia cũng không phải chưa từng trêu chọc cậu mà, hôm nay sao cơn tức lại lớn như vậy? Mua cho cậu bình Vương Lão Cát nhé?”

Tôi vẫn tức, tuyệt đối không muốn quan tâm cậu ta, oán hận liếc cậu ta một cái rồi hất tay đi về phía trước, tôi xoay người, trong lòng bắt đầu hoảng sợ. Tôi làm sao vậy? Lâm Cận Nam nói không sai, trước kia mấy trò đùa dai này cậu ta chơi không ít, mấy trò đùa tệ hơn cũng từng làm. Nhưng tại sao lần này tôi lại tức giận như vậy? Tôi biết rõ là bởi vì vừa rồi tôi bị cậu ta hù sợ, tôi thật sự sợ cậu ấy cứ như vậy mất đi.

Nhưng tôi vì cái gì lại sợ cậu ấy cứ như vậy biến mất?

13. Chương 13

Buổi tối, đám Dương Chính âm ỉ muốn đến một nông trang cạnh bờ biển chơi, thì ra hôm nay thật sự là sinh nhật của Lâm Cận Nam. Tôi vẫn còn khó chịu vì chuyện buổi chiều, nhìn Lâm Cận Nam liền cảm thấy chán ghét. Tôi kéo tay áo Trà Xanh ý bảo đi về, nhưng Trà Xanh không để ý tới tôi, trực tiếp quảng xuống một câu tàn nhẫn: “Tự mình ‘đi’ về!”

Tôi ai oán ôm túi, kì kèo mè nheo đi theo phía sau đám nam sinh bọn họ, Lâm Cận Nam thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại xem tôi có theo kịp hay không. Ngay lập tức tôi đáp lại cậu ta bằng mấy ánh mắt xem thường, có gì mà nhìn, trêu chọc tôi còn chưa đủ sao?

Đây một khu nông trang nhỏ cảnh vật rất được, phong cách cổ kính, bên trong còn có một cái bàn nhỏ bằng gỗ lim, phía trên phủ lên một tấm khăn trải bàn có họa tiết dân tộc. Tôi rất thích nơi này, ngồi ở trong sân hóng mát. Mấy tên kia thì ở trong phòng bao riêng hi hi ha ha, cũng không biết đang bàn luận cái gì.

Bên dưới giàn nho xanh mướt, tôi nhìn thấy một cô gái xấp xỉ tuổi của tôi, cô ấy đang yên lặng ngồi xõm rửa ly. Tôi nhìn động tác rất thành thạo của cô ấy, ly thủy tinh trong suốt chất đồng ở trong mâm bên cạnh, ánh mặt trời xuyên thấu qua những cái ly chiết xạ ra tia sáng chói mắt. Tôi giơ tay lên ngăn cản tia sáng đó, dời đi ánh mắt.

Thỉnh thoảng sẽ có người phục vụ mang đến những chiếc ly thủy tinh đã dùng rồi để cô ấy rửa sạch, cô ấy cũng rất tốt tính cười nhẹ, mặc kệ thái độ của người tới như thế nào, cô ấy đều luôn mỉm cười.

Trong lòng tôi không nhịn được liền nghĩ, người như vậy, tính tình chắc hẳn rất hiền lành? Cô ấy dường như đã rửa xong, đứng dậy nhẹ nhàng đầm đầm lưng, bệ cái mâm đi ngang qua chỗ tôi.

Tôi theo bản năng nhìn cô ấy một cái, dáng vẻ lịch sự, làn da trắng trẻo, đôi mắt cũng long lanh ánh nước, chắc hẳn là người đẹp trong mắt nam sinh rồi.

Ngồi một lúc, tôi cảm thấy không có ý nghĩa, đứng dậy vào phòng bao, lúc đi qua hành lang thể nhưng lại thấy Lâm Cận Nam đang nói chuyện cùng với cô gái rửa ly vừa rồi.

Cậu ta dựa vào lan can bên cạnh, khuôn mặt mang theo ý cười, nhìn cô gái kia chăm chú.

Cô gái kia cũng đang nhẹ giọng nói gì đó, thỉnh thoảng kèm theo mấy tiếng cười nhẹ. Nhìn dáng vẻ của bọn họ hình như không giống như mới quen.

Tôi sững sờ một chút, đột nhiên trong nháy mắt không biết có nên tiếp tục đi về phía trước hay không. Rất nhanh tôi liền bị ý nghĩ buồn cười của chính mình dọa sợ, bọn họ nói chuyện phiếm, tôi vì sao phải tránh?

Tôi bày ra vẻ mặt lạnh nhạt đi qua bên cạnh cậu ta, hai người vốn đang nói cười chợt yên lặng. Lúc tôi đi qua bên cạnh bọn họ thì cảm thấy tay chân đặt thế nào cũng không tự nhiên, luôn có thể cảm nhận được một ánh mắt nóng rực chiếu trên người tôi.

Vào phòng bao, tôi hồn bay phách lạc ngồi bên cạnh Trà Xanh, Trà Xanh đẩy ly nước chanh tới trước mặt tôi, “Sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy?”

Tôi phục hồi tinh thần, mê man nhìn anh ấy, “. Không có gì.” Sau đó suy nghĩ một chút lại bỏ thêm câu, “Đói.”

“.” Trà Xanh dường như không quá tin tưởng lời tôi nói, nhưng cũng không truy hỏi nữa.

Sau một lát, Lâm Cẩm Nam cũng đi vào, Trịnh Khải Văn vừa thấy cậu ta đi vào liền lén lút ra bên ngoài nhìn quanh, “Ai ôi, sao không dẫn vào đây?”

Nụ cười trên mặt Lâm Cẩm Nam vẫn còn, liếc nhìn Trịnh Khải Văn rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, “Hôm nay buôn bán được, cô ấy muốn giúp đỡ, không rảnh.”

Tôi đang cầm cái ly, vẫn luôn cúi đầu uống nước chanh, trong đầu lại đang suy tư một vấn đề không thể giải thích được. Tôi, chết tiệt, cư nhiên lại đang rối rắm vì đoạn đối thoại giữa Trịnh Khải Văn với Lâm Cẩm Nam, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng lúc nãy Lâm Cẩm Nam nói chuyện phiếm cùng cô gái kia ngoài hành lang.

Trà Xanh đụng vào cánh tay tôi, tôi nhú mày nhìn anh, tâm tình không khỏi có chút phiền não.

Trà Xanh nghiêng đầu nhìn tôi, “Cái ly không, sao cứ cầm mãi?”

“.” Tôi nhìn nhìn cái ly trong tay mình, ngượng ngùng đặt lại trên bàn.

Lâm Cẩm Nam lại gần hỏi tôi, “Còn tức giận sao?”

“Không rảnh lãng phí cảm xúc trên người cậu.” Tôi nhìn không chớp mắt, tầm mắt vẫn đang rơi vào trên bàn. Tôi cảm thấy có chút không ngồi yên, đụng tới người của Lâm Cẩm Nam cũng cảm giác không được tự nhiên. Chúng tôi không phải chưa từng ăn cơm cùng nhau, tôi cũng không phải chưa từng ngồi gần cậu ấy.

Nhưng hôm nay cảm giác rất kỳ quái, bắt đầu từ xế chiều lúc Lâm Cẩm Nam giả vờ chết đuối dọa tôi sợ hãi, cảm giác của tôi đối với cậu ta cũng rất quái dị.

Lâm Cẩm Nam thấy tôi không để ý, hình như cũng có chút nhàm chán, lại cùng đám bạn bè nói chuyện phiếm. Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, tôi chỉ nghĩ trong đầu mình đang ăn cái gì, tôi hoài nghi hôm nay vị giác của mình có vấn đề, cư nhiên ăn vào món gì cũng đều là một vị.

Cơm ăn được một nửa, cửa phòng bao bị đẩy ra, lần này người vào là cô gái vừa nãy. Trên mặt cô ấy mang theo ý cười, ánh mắt cong cong nhìn Lâm Cẩm Nam.

Dương Chính ngồi đối diện cửa, lập tức cười híp mắt, giọng ồm ồm kêu, “A, chị dâu tới.”

Trái tim tôi chợt căng thẳng, ngay người mấy giây mới ngẩng đầu nhìn cô gái ấy. Mặt cô ấy hơi ửng hồng, xấu hổ trừng mắt nhìn Dương Chính. Cô ấy đi tới bên cạnh Lâm Cẩm Nam, cúi người ghé vào lỗ tai cậu ấy nói mấy câu.

“Ồ... ồ..., còn không cho nghe à.” Mấy tên kia ngồi cạnh lại bắt đầu ồn ào đùa giỡn.

Tôi chỉ biết hạ mí mắt ăn đồ ăn, nhưng trong tim lại có thứ gì đó vỡ ra từng chút. Bên tai tôi ong ong, cũng không biết bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy trong phòng bao rất ngọt ngào, ngọt ngào đến mức ngay cả hô hấp... cũng rất khó khăn.

Cô gái ấy không ngồi xuống ăn cùng, chỉ thì thầm với Lâm Cẩm Nam mấy câu rồi rời đi.

Một bàn nam sinh lại giống như mấy tím bán thức ăn ngoài chợ, vừa nhiều chuyện vừa dài dòng, ngược tôi giống như bị tảng đá lớn ngàn cân đè ép, khó chịu một miếng cũng nuốt không trôi. Lâm Cẩm Nam chợt thêm thức ăn vào trong bát của tôi, là món ‘nha đam đường phèn’ mà tôi yêu thích. Tôi nắm chặt đũa, chăm chú nhìn chằm chằm khối nhỏ trong suốt kia, suy nghĩ một chút, tôi để đũa xuống.

“Sao vậy?” Lâm Cẩm Nam nghi hoặc nhìn tôi, ngay sau đó lông mày nhíu thật chặt, “Dịch Mộ Tranh, giận dữ như vậy là đủ rồi, tôi cũng xin lỗi rồi.”

Tôi dựa vào lưng ghế, thở nhẹ một hơi thật dài, sau đó quay đầu cười, “Ai nói tôi còn giận, tôi cũng không phải Nhị Sư Huynh, ăn nhiều như vậy làm gì.”

“ ” Mấy cô bạn gái mà đám Dương Chính mang tới há miệng nhìn tôi, chiếc đĩa dừng giữa không trung tiến tới cũng không được, rút lại cũng không xong.

Một bữa cơm không tính là quá vui vẻ, có lẽ tôi là cao thủ tẻ nhạt. Cuối cùng Lâm Cẩm Nam hình như cũng không có tâm tình gì, lúc đi tôi dẫn đầu ra khỏi cửa.

Lâm Cẩm Nam dây dưa thật lâu mới ra ngoài, có lẽ vừa chào tạm biệt bạn gái nhỏ của cậu ta. Tôi đứng ở cửa nhìn bầu trời mất hồn, không hiểu chính mình tại sao lại để ý từng cử động của cậu ta như vậy. Tôi rõ ràng là ghét cậu ấy, chán ghét vô cùng.

*

Lúc trở về, trên xe chỉ còn tôi và Trà Xanh. Tôi nhẫn nhịn không được vẫn hỏi ra miệng, “Bạn nữ kia... đáng đẹp rất xinh đẹp, sao lại không có mắt nhìn như vậy, lại coi trọng tên Cola kia.”

Trà Xanh lười nhác dựa vào trên ghế nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nửa ngày mới đáp một câu, “Đừng đem tiêu chuẩn của em tùy tiện đánh giá người khác.”

Câu trả lời của anh ấy khiến tôi càng không thoải mái, tôi mất ngủ, cả đêm đều không ngủ được. Mười sáu năm qua lần đầu tiên có chuyện như vậy, phải nói là tôi lần qua lần lại vẫn không ngủ được. Tôi nhìn trần nhà, trong đầu đều là bóng dáng của Lâm Cẩm Nam. Tôi rốt cuộc làm sao thế này? Chẳng lẽ.

Tôi tự nói với mình không thể nào, tôi sẽ không thích Lâm Cẩm Nam.

Người tồi tệ như vậy, chọc thủng bánh xe đạp của tôi; bôi kẹo cao su lên tóc tôi hại tôi phải cắt hơn nửa mái tóc dài; thừa dịp tôi ngủ lại bôi mực nước đỏ lên mũi tôi, biến tôi giống như tên hề, còn cầm điện thoại chụp lại, đến bây giờ cậu ta thỉnh thoảng vẫn lấy ra uy hiếp tôi.

Tôi dốc sức suy nghĩ tới những việc làm xấu xa của cậu ta, đúng, cậu ta chọc người hận như vậy, tôi làm gì tự ngược mà thích cậu ta. Lại nói, cậu ta có bạn gái rồi. Tôi mới không cần tìm hàng mà người khác đã xài rồi!

Cả kỳ nghỉ hè sau đó, tôi cũng không gặp lại Lâm Cẩm Nam. Số lần cậu ta tới nhà tôi cũng ít đi, có lẽ yêu đương luôn rất bận. Cậu ta thỉnh thoảng tới nhà chơi trò chơi với Trà Xanh, mỗi lần tôi đều trốn trong phòng của mình đọc truyện tranh, tóm lại sẽ không giống như trước kia theo chân bọn họ cùng nhau chơi đùa nữa.

*

Lúc khai giảng chúng tôi đều vào lớp mới. Bạn cùng lớp đều là những khuôn mặt mới, ngẫu nhiên có mấy bạn học cùng trường trung học lúc trước, trong đám người, tôi phát hiện ra bạn gái nhỏ của Cola, cũng biết cô ấy có một cái tên dễ nghe — Lăng Phi.

Nhân duyên của cô ấy rất tốt, rất nhanh đã thân quen với tất cả học sinh trong lớp, giáo viên còn chỉ định cô ấy làm lớp trưởng.

Lâm Cẩm Nam học ở lớp một, chúng tôi ở lớp ba, phòng học sát cạnh nhau. Nhưng lúc tan học, cậu ta luôn kiêu cạo chạy đến lớp chúng tôi, tôi biết rõ cậu ta đến gặp Lăng Phi, nhưng tên khốn này lại không biết bảo vệ tốt hình tượng trước mặt cô gái của mình, mỗi ngày vẫn chèn ép tôi như cũ.

Lúc hai chúng tôi cãi nhau, Lăng Phi cũng chỉ cười cười ở một bên nhìn. Tôi hoài nghi cô ấy thật ra có khuynh hướng tự ngược, có thể yêu cái tên con trai độc miệng lại thêm bạo lực này.

Nhưng sau đó, tôi mới phát hiện, Lâm Cẩm Nam đối xử với Lăng Phi hoàn toàn khác. So với tôi, quả thật là một cái thiên đường, một cái địa ngục.

Chớ nhìn cậu ấy bình thường một kiểu, lúc yêu đương cũng rất khéo léo, săn sóc dịu dàng giống như người yêu hoàn mỹ vậy. Cậu ấy sẽ cho Lăng Phi những điều ngạc nhiên vui mừng nhỏ, có đôi khi là động vật nhỏ mà con gái rất thích, có đôi khi là một chút quà vặt.

Nhìn cậu ấy cưng chiều Lăng Phi như vậy, ngẫm lại bộ dáng hai chúng tôi giường cung bật kiếm lúc bình thường, tôi không nhận được có chút mất mát. Tôi cùng cậu ấy cũng xem như thanh mai trúc mã, bây giờ suy nghĩ một chút, hai chúng tôi không có mấy lần có thể nói chuyện đằng hoàng.

Lăng Phi biết quan hệ giữa tôi cùng Lâm Cẩm Nam, vì vậy cũng cực kỳ thân thiết với tôi, luôn chạy tới nói chuyện phiếm với tôi, Chủ nhật còn hẹn tôi đi dạo phố gì đó. Tôi biết rõ cô ấy có ý tốt, nhưng trong lòng tôi vẫn mơ hồ có cảm giác bài xích cô ấy.

Tôi nhìn Lâm Cẩm Nam cùng Lăng Phi tình chàng ý thiếp, cái loại cảm giác trống trải không trọng lượng đó, tôi rốt cuộc không thể không thừa nhận, tôi thích cậu ấy, rất thích, trong quá khứ một ngày nào đó, tôi đã thích cậu ấy. Nhưng tôi lại hiểu ra quá muộn, tôi cũng không có cách nào làm cậu ấy thích tôi.

Chính tôi ở bên cạnh cậu ấy nhiều năm như vậy, thế nhưng cậu ấy vẫn thích người khác, nguyên nhân rất đơn giản, tôi không phải Lăng Phi. Tôi không dịu dàng khéo léo như vậy.

Tôi cố gắng hết sức tránh gặp mặt Lâm Cẩm Nam, thỉnh thoảng đụng phải cũng không nói nhiều với cậu ấy. Mặc kệ cậu ấy trêu chọc tôi thế nào, tức giận tôi, tôi đều bày ra vẻ mặt không có gì trực tiếp đi khỏi.

Lâm Cẩm Nam có lẽ bị sự khác thường của tôi dọa sợ, một ngày nọ chợt thần thần bí bí chặn tôi lại ở sân bóng rổ, kìm nén thật lâu mới hỏi ra miệng, “Quả Cam, tôi hỏi cậu một chuyện, cậu phải nói thật với tôi, cậu. không phải thật sự thích tôi chứ?”

Tôi nhìn dáng vẻ khẩn trương của cậu ấy, bắt đầu lo lắng. Ngữ điệu thành khẩn chụp vai cậu ấy, “Tôi còn không đến nỗi đói bụng ăn quàng, cái gì cũng ăn.”

Lâm Cẩm Nam sững sốt một chút, sau đó cười cười, “Vậy sau này không được tránh mặt tôi.”

“Cậu không phải đang yêu đương sao, tôi sao có thể mỗi ngày dính lấy cậu giống như trước kia chứ.”

Lâm Cẩm Nam khúc khích cười, đưa tay muốn vòng qua cổ tôi, tôi đẩy tay cậu ấy ra, cậu ấy cũng không để ý, mặt mày hớn hở lại gần tôi, “Tôi là người không có nhân tính thế sao?”

Kể từ sau khi nói rõ với cậu ta, cậu ta ngược lại càng ngày càng không để ý. Lúc nào hai người đó hẹn ăn cơm cũng gọi tôi... tôi từ chối không được, trốn tránh mấy lần vẫn bị cậu ta bắt được. Tôi thậm chí cũng đã nghĩ đến việc chuyển lớp, như vậy cậu ấy không tìm được tôi thì sẽ không kéo tôi theo nữa.

Mọi thứ lẽ ra đều rất tốt, nếu như không phải là lần đó, có thể tôi cùng Lâm Cẩm Nam sẽ cứ như vậy. Cũng sẽ không có nhiều đau khổ như sau này.

Lâm Cẩm Nam cùng Lăng Phi hẹn nhau đi xem phim, cố tình muốn mang tôi theo, còn nói biết tôi muốn xem phim ‘Điện viên’ nên đã đặc biệt mua vé. Tôi nhắm mắt đi cùng bọn họ, cậu ta cũng không mua ghế tình nhân, ba người chúng tôi cứ như vậy ngồi một hàng, cậu ta ngồi giữa.

Sau khi phim bắt đầu chiếu, tôi ôm Popcorn nhìn chăm chăm vào màn ảnh, mắt nhìn thẳng. Vốn là phim bắn nhau, cũng không biết tại sao thấy một màn Tạ Đình Phong bị cảnh sát truy đuổi, Quế Luân Mỹ bị xã hội đen truy đuổi kia, tôi nhìn không được liền cười ra tiếng. Tôi cười một tiếng rồi không kìm được nhìn sang bên cạnh, vừa nhìn, nụ cười của tôi liền cứng lại.

Bàn tay của Lâm Cẩm Nam cùng Lăng Phi quăn quít một chỗ, cho dù ở trong bóng tối, tôi cũng thấy rõ ràng như vậy, cậu ấy nắm cầm Lăng Phi, môi gần như sắp dán lên môi cô ấy. Tiếng động của tôi quá lớn, Lâm Cẩm Nam cùng Lăng Phi cuống quít tách ra, lúng túng ngồi lại.

Ngực tôi bị đè nén khó chịu, lỗ tai từng đợt nóng lên, ngồi không được hai phút tôi liền cuống quít lấy có đi vệ sinh mà trốn ra.

Phim đang chiếu, bên ngoài rạp trống vắng. Tôi thở hổn hển, dựa vào vách tường ngoài phòng vệ sinh ngăn người. Hốc mắt vừa mới đau, tôi ngồi xồm trong góc tường, vùi đầu vào đầu gối khóc thành tiếng.

Khi hai mắt đang mơ hồ đăm lẹ, một đôi giày màu trắng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt tôi. Tôi siết chặt ngón tay, chậm rãi nâng đầu lên, trong hành lang mờ tối, Lâm Cẩm Nam với vẻ mặt phức tạp đang nhìn tôi.

14. Chương 14: Ngoại Truyện: Sai Lâm (Cola)

Dịch Mộ Tranh là một cô nhóc không tim không phổi, tôi vẫn cho là như thế. Tôi nhìn không quen cái kiểu công chúa bướng bỉnh của cô ấy, cô ấy hình như cũng rất khó chịu tôi. Chúng ta không hợp nhau, nhưng lại luôn oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha.

Từ lúc còn nhỏ, cô ấy đã giống như cái đuôi đi theo phía sau tôi, bám rễ trong cuộc sống của tôi.

Tôi không muốn gặp cô ấy, nhưng cùng tranh hơn thua rất thú vị, cô ấy giống như mèo con mới sinh, móng vuốt không lợi hại, nhưng trêu chọc cô ấy, làm cô ấy tức giận sẽ gặp phải cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn bạn một cái.

Tôi đã nhớ không rõ mình bị cô ấy cắn bao nhiêu lần, trên người thường lưu lại mấy dấu răng không đều của cô ấy. Sau đó tôi cứ nhiên lại vui vẻ với chuyện này, từ dấu răng đó bắt đầu nghiên cứu xem răng của cô ấy lúc nào mới có thể mọc ra ngay ngắn?

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, chúng tôi gần như một đường đánh nhau mà lớn lên. Khi còn bé cái gì cũng không hiểu, gây gỗ đánh nhau cũng sẽ không nhường cô ấy, cô ấy sức yếu, luôn bị tôi không biết nặng nhẹ đánh bị thương cả người. Nhưng lần sau gặp lại, cô nhóc vẫn không biết sống chết trêu chọc tôi.

Tôi vẫn cho rằng quan hệ của chúng tôi chính là như vậy, oan gia.

Quan hệ giữa tôi và Trà Xanh đã trở nên thân thiết sau này, số lần gặp cô nhóc cũng nhiều hơn. Đến nhà cô ấy chơi, luôn gặp phải cô ấy đầu tóc lộn xộn, mặc áo in hình mèo mèo chó chó, hay quần cộc áo ba lỗ loè loẹt, diện mạo này của cô ấy chỉ còn thiếu mấy lọn tóc quăn là giống bà già cho thuê nhà rồi.

Hình tượng “cô gái phóng khoáng” của cô ấy trong cảm nhận của tôi ngày càng sâu sắc hơn, con gái như vậy hoàn toàn có thể đóng vai đàn ông được đấy. Tôi tự nhắc nhở chính mình, tương lai nhất định phải lau sạch mắt, phải cưới một cô dâu vừa dịu dàng vừa nhã nhặn, nhất định không được mắt mờ tìm một cô gái hung dữ như vậy để chính mình tìm tai vạ.

Quan hệ của chúng tôi xảy ra thay đổi hẳn là vào năm 16 tuổi ấy.

Ngày đó, tôi với Trà Xanh chơi bóng xong thì đến thẳng nhà cậu ấy. Trà Xanh đi phòng tắm trong phòng ngủ của ba mẹ, để tôi tắm ở phòng tắm trong phòng cậu ấy. Cả người tôi dính dính rất không thoải mái, vào phòng cậu ấy rồi tôi liền bắt đầu vừa đi vừa cởi quần áo chơi bóng, còn chưa đi đến cửa phòng tắm, cửa lại được mở ra từ bên trong.

Mái tóc dài ướt nhẹp của Quả Cam từ bên trong xuất hiện, mặc cái váy ngủ bằng vải bông màu trắng. Cô ấy đang dùng khăn lông lau khô tóc, cũng không thấy người trước mặt là tôi.

“Vòi nước trong phòng tắm của em hư rồi, mượn dùng của anh.” Quả Cam nói rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi... tôi biết cô ấy tưởng tôi là Trà Xanh, sững sờ nhìn đáng vẻ của cô ấy giờ phút này. Không thể không thừa nhận, tôi chưa từng thấy qua bộ dáng này của cô ấy, sạch sẽ, da thịt toàn thân cũng lộ ra một tầng hồng nhạt.

Quả Cam cũng ngây người, hẳn là không ngờ tới tôi sẽ xuất hiện tại đây vào lúc này. Phút kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, cô ấy lại bắt đầu khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày đối với tôi, cái miệng nhỏ rậm rì bắt đầu dậm chọc tôi, “Không có lẽ phép, ở trong nhà người khác mà quần áo không ngay ngắn, đáng vẻ như quý!”

Tôi liếc xéo nhìn cô nhóc, “Tôi nếu có thể giống quý thì đã có quý rồi.”

“ ”

Quả Cam phồng má oán hận nhìn tôi, mái tóc đen dài vẫn đang nhỏ nước xuống váy ngủ của cô ấy. Có thể bởi vì vừa tắm xong ra ngoài, váy ngủ dính sát trên người cô ấy, tôi thậm chí có thể loáng thoáng nhìn thấy những đường cong phập phồng dưới cái váy ngủ ấy. Cô ấy phồng má thì sẽ theo thói quen bĩu môi, tôi nhìn cánh môi màu hồng nhạt của cô ấy mà có chút không dời mắt được.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gần gũi như vậy, cũng là lần đầu tiên một mình đứng cùng nhau trong không gian tĩnh lặng như vậy.

Tôi không biết tại sao chợt có chút hồi hộp, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến tôi không dám nhìn nữa. Tôi bày ra vẻ mặt không có gì đi qua bên người cô ấy, cô ấy vẫn đứng ở cửa phòng vệ sinh mà chưa dịch ra. Trong lòng tôi có chút hoảng hốt, không chút suy nghĩ mà hung hăng đụng vào bả vai cô ấy, “Tránh ra.”

Tôi chân trước mới vừa bước vào phòng tắm, sau lưng liền mạnh mẽ mẽ bị đánh một cái. Tôi quay đầu nhìn lại, Dịch Mộ Tranh cầm cái khăn lông không mặt mũi đánh lên người tôi, “Thối Cola, ở nhà tôi còn dám làm mưa làm gió!”

Thời tiết vốn nóng, hơn nữa rung động tinh tế trong lòng tôi vừa rồi khiến tôi bức bối không chịu được. Giơ tay lên liền tóm lấy khăn lông trong tay cô ấy, cô ấy nhìn thấy liền không vui, cắn răng cùng tôi giằng co.

Tôi vốn có chút hứng thú tẻ nhạt, cố ý dùng hết hơi sức kéo cô ấy về phía mình. Quả Cam một tay chống đỡ khung cửa mượn lực, một tay gắt gao giữ chặt khăn lông không buông tay. Tôi nhìn thấy đã đến lúc liền nói lỏng tay. Quả Cam liền ngã xuống sàn nhà, giống như bồi rồi ngã đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô nhóc, không nhận được cười ra tiếng. Không biết khi còn bé làm sao lại ngây thơ như vậy, thấy cô ấy mất mặt, tâm tình tôi lại có thể biến thái tốt vô cùng.

Dịch Mộ Tranh chống hai tay bên người, nhìn tôi một lúc thì mắt nổi lên hơi nước. Tôi nhìn hốc mắt cô ấy đỏ lên, biết cô ấy muốn khóc, bị dọa sợ vội vàng chạy đến che miệng cô ấy lại. Dù sao cũng đang ở nhà cô ấy, nếu để cho cô chú nhìn thấy tôi bắt nạt cô ấy, hình như cũng không nói gì được, về nhà tám phần lại bị Tần Hỉ Nhạc hung hăng đánh một trận.

Đôi mắt đen nhánh của Quả Cam xoay chuyển, nước mắt từng viên lớn lăn xuống. Chất lỏng trong suốt nóng bỏng một đường lướt qua gò má rơi vào trên mu bàn tay tôi. Tôi ngốc tại chỗ, cứ như vậy cùng cô ấy bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng bàn tay tôi là tiếng thở phì phò của cô ấy, dựa vào gần như vậy, mùi thơm sữa tắm trên người cô ấy lượn lờ quanh quẩn ở chóp mũi tôi.

Hô hấp của tôi có chút rối loạn, trái tim cũng không ức chế được bắt đầu đập thành thịch. Nhìn cô ấy khóc, không biết làm sao trong lòng cũng có chút buồn phiền cực kỳ. Tôi giơ tay lên lau nước mắt cho cô ấy, “Khóc cái gì chứ, đánh không lại tôi chỉ biết khóc.”

Dịch Mộ Tranh khóc càng hăng, tôi nóng nảy, lớn giọng hỏi cô ấy, “Rốt cuộc làm sao? Té đau sao?”

Quả Cam hu hu chỉ chỉ tay của tôi, tôi hiểu ý, vội vàng buông lỏng một chút, vẫn không quên cảnh cáo cô ấy, “Vậy không cho phép kêu lên.”

Quả Cam gật đầu một cái, tôi nghi ngờ từ từ buông tay chuẩn bị buông cô ấy ra. Ai biết tay của tôi vừa rời đi, cô ấy liền the thé cổ họng gào thét, “Mẹ ——”

Huyết Thái Dương của tôi giật giật, cũng biết không tin được cô nhóc này. Tôi nghĩ cũng không nghĩ liền đưa hai tay bịt miệng cô ấy, lần này sức lực quá lớn, trực tiếp đè cả người cô ấy lên sàn nhà, cái ót của Quả Cam “Đông” một tiếng đụng vào sàn nhà. Nghe được âm thanh kia, tôi cũng sợ hết hồn.

Sẽ không chấn thương sọ não chứ? Vốn là đủ ngốc rồi, nếu trở thành kẻ ngốc, về sau có thể liền dựa vào tôi hay không?

Tôi vội vàng buông tay, đôi tay nắm bả vai cô ấy, đuổi ra ngón tay quơ quơ ở trước mặt cô ấy, “Này, Quả Cam?”

Đôi mắt của cô ấy thất thần nhìn tôi... tôi thật sự kinh sợ đến trợn mắt!

Quả Cam nằm trên mặt đất, bĩu môi liền bắt đầu khóc, thút tha thút thít gào khóc, “Đau chết mất, Lâm Cẩn Nam, cậu là tên khốn kiếp. Khi dễ tôi còn không nói, còn hoài nghi trí thông minh của tôi, thể xác và tinh thần đều không quên đả kích tôi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, một mối tệ liệt ngã xuống bên cạnh cô ấy, nhìn trần nhà cảm thán, “Cậu nói xem cậu làm sao có thể có nhiều sức lực như vậy chứ?”

Quả Cam vẫn đang khóc, không dứt. Tôi liền kỳ quái con gái lấy đầu ra nhiều nước mắt như vậy, vậy cần uống mấy tấn nước mới có thể có nhiều nước mắt như cô ấy chứ?

Tôi quay người hướng về phía cô ấy, “Đau như vậy sao?”

Dịch Mộ Tranh cũng nghiêng đầu nhìn tôi, nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mắt, “Cậu hãy thử xem, đây chính là sàn nhà gỗ thiết.”

Tôi không nói lời nào, mặc kệ cô ấy, nếu thích khóc như vậy, cứ để cô ấy một lần khóc hết là được. Gió mùa hè từ cửa sổ thổi vào, lạnh lạnh thổi qua gáy tôi, tôi nằm nghiêng ở bên người cô ấy, gần như vậy nhìn mặt của cô ấy. Quen biết nhiều năm như vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn cô ấy như vậy, mặc dù dung mạo của cô ấy và Trà Xanh rất giống nhau, thế nhưng nhìn kỹ như vậy, vẫn có rất nhiều chỗ không giống nhau.

Cô ấy trắng hơn Trà Xanh, mắt to hơn Trà Xanh, ngay cả môi... cũng đẹp mắt hơn Trà Xanh rất nhiều. Đó là nét đặc biệt của con gái, rất xinh xắn khéo léo. Tôi bị ý tưởng này của chính mình làm cho kinh hãi, Dịch Mộ Tranh, xinh đẹp?

Cô ấy khóc đoán chừng đã không còn hơi sức nữa, cũng lật người đối mặt với tôi, hơi thở cũng phả vào trên mặt tôi, “Cola, cậu để cho tôi cắn một cái.”

“? !”

“Nếu không tôi không thoải mái, mất hứng.” Cô ấy cong miệng lên, giống như làm nũng nhìn tôi.

Tôi nhú nhú mày, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị cô ấy cắn, hơn nữa, dù sao cũng là tôi không đứng trước. Tôi hiên ngang lăm liết đưa ra cánh tay, “Cắn đi, có chừng mực.”

Quả Cam híp mắt lại gần, ngón tay của cô ấy lạnh lạnh, nắm lấy cánh tay tôi rất thoải mái, rất nghiêm túc cắn lên. Không phải quá đau, da của tôi dày, hơn nữa cô ấy sức yếu, có thể cô ấy cũng không dám thật sự dùng sức. Tôi cúi đầu nhìn cô ấy, cô ấy cũng đúng lúc ngẩng đầu nhìn phản ứng của tôi, cặp mắt đen nhánh tỏa sáng.

Tôi nhìn có chút mất hồn, chờ lúc tôi phản ứng lại, tay của tôi không biết làm sao lại vòng trên eo cô ấy rồi. Cô ấy kinh ngạc tròn mắt nhìn tôi, ngoài miệng đã buông lỏng, cứ như vậy khê nhếch môi nhìn tôi chăm chú.

Đầu óc tôi trống rỗng, vòng eo mảnh khảnh mềm mại của cô ấy khiến thân thể tôi có chút xao động kỳ quái. Tôi nhìn cánh môi phồng nước của cô ấy, không ngừng được ý nghĩ muốn dựa vào gần, từng chút từng chút chỉ muốn cắn nuốt cô ấy. Chờ lúc tôi ý thức được chính mình đã muốn đụng vào cô ấy thì lập tức bị cử động của chính mình dọa sợ đổ mồ hôi lạnh cả người.

Tôi nhảy lên từ trên sàn nhà, cũng không quay đầu lại vọt vào phòng tắm.

Trong phòng tắm mở mịt có mùi thơm trên người cô ấy, tôi có phản ứng, cũng là lần này, trong đầu tôi thể nhưng nghĩ tới cô ấy mà phóng thích ra.

Tôi sợ, chính mình không thể tin được sẽ động lòng với cô ấy.

Sau đó, lúc tôi đối mặt với cô ấy thì không thể bình tĩnh tự nhiên giống như trước. Tôi sẽ mất hồn, cũng sẽ len lén để ý quan sát cô ấy, thậm chí sẽ cố ý nhìn nhận, chiều ý cô ấy, tôi cũng sẽ suy nghĩ, cô ấy.
. Đối với tôi cũng có cảm giác giống như vậy sao?

Điều khiến tôi chán nản chính là cô ấy thật sự không có chút phản ứng. Sau hôm ấy, cô ấy vẫn trầm mắt lạnh lùng nhìn tôi như cũ, nên âm ỉ nên mắng nên cắn đều không chút lưu tình.

Tôi bị cảm xúc vừa phức tạp vừa hỗn loạn quấy nhiễu thật lâu, tôi có lúc cảm thấy, mình hẳn là thích cô ấy rồi.

Dịch Mộ Tranh khi đó thật ra có rất nhiều tật xấu, gia cảnh của cô ấy rất tốt, từ nhỏ đều là được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên. Ích kỷ, tùy hứng, đúng lý không tha người, rất nhiều rất nhiều tật xấu. Nhưng gặp quý, tôi cư nhiên tuyệt đối không chán ghét, hoặc chỉ là thói quen?

Cho đến khi Trịnh Khải Văn mang tôi làm quen với Lăng Phi.

Mới gặp cô ấy thì tôi không có cảm giác đặc biệt gì. Chỉ là một cô gái lịch sự đơn thuần, cô ấy và Trịnh Khải Văn là hàng xóm. Mọi người chơi chung đã lâu, từ từ cảm thấy cô ấy thật sự rất yên tĩnh, cũng rất nghe lời.

Tôi vẫn là một tên con trai rất truyền thống, đối với việc nhận thức một cô gái hình như cũng lấy khéo léo dịu dàng làm tiêu chuẩn. Ở bên cô ấy chỉ là xuất phát từ dự tính ban đầu của mình về bạn gái lý tưởng.

Cùng Lăng Phi ở chung một chỗ, chỉ là quan hệ đơn thuần mà thôi. Chúng tôi chưa vượt qua Lôi Trì một bước, tôi hình như cũng không có quá nhiều dự vọng. Cô ấy càng đơn thuần đáng yêu, tôi càng không có một chút xú ý nghĩ tà ác nào đối với cô ấy.

Đời tôi hối hận nhất có hai chuyện, một chính là ở bên Lăng Phi. Một chuyện khác chính là cho tới bây giờ tôi đều không có, cho dù chỉ là một phút đồng hồ, cố gắng tìm hiểu tình cảm của Dịch Mộ Tranh, lại đi chờ đợi cô ấy từ từ nhận ra tình yêu của cô ấy với tôi...

*

Ngày sinh nhật 17 tuổi, tôi thật ra cũng mới ở bên Lăng Phi không bao lâu. Đám người Trịnh Khải Văn la hét đòi đi nông trang nhà Lăng Phi chơi. Khi đó tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, đi thì đi thôi, ở đâu ăn mừng chẳng giống nhau.

Lúc Trà Xanh và Dịch Mộ Tranh tới, tôi còn chưa xuống biển, xa xa nhìn cô ấy vừa búi tóc vừa chạy, trong lòng tôi lại bắt đầu nảy sinh cảm giác kỳ quái. Tôi có lúc rất kỳ quái, tại sao tôi lại có loại cảm giác này với Dịch Mộ Tranh, cô ấy là một cô nhóc hung dữ điệu ngoa bốc đồng thể cơ mà.

Nếu như nói chỉ là đơn thuần có dự vọng đối thân thể của cô ấy, vậy càng là lời nói vô căn cứ, vóc người của Lăng Phi tốt hơn cô ấy rất nhiều, nhưng tôi chính là không có hứng thú ở phương diện kia, chỉ muốn đơn giản ở bên cạnh cô ấy mà thôi.

Dịch Mộ Tranh vừa xuất hiện, tôi liền không nhìn được muốn trêu chọc cô ấy, nhìn cô ấy bị tôi chọc giận trừng mắt, tâm tình tôi sẽ không giải thích được tốt hơn rất nhiều.

Lúc tôi xuống nước, đám Dương Chính vây lại cười tôi, nói tôi có phải có tình ý với Dịch Mộ Tranh hay không, muốn trái ôm phải ấp.

Tôi cảm thấy rất mất mặt, Dịch Mộ Tranh ngang tàng bướng bỉnh có tiếng, tôi sao có thể thích cô ấy? Tôi một mực phủ nhận, kết quả bọn họ càng rõ ràng là hét nói không tin. Sau đó Dương Chính lại ồn ào nói không phải là Dịch Mộ Tranh thích tôi chứ? Tôi thừa nhận lúc cậu ta nói như vậy, tim tôi đập có chút tăng tốc.

Vấn đề này, tôi đã từng len lén nghĩ tới, nhưng Dịch Mộ Tranh dùng hành động của cô ấy là chứng minh tốt nhất.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu nảy ra ý xấu, tôi cũng chỉ là tò mò muốn thử một lần. Kết quả chính là Dịch Mộ Tranh rất tức giận, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tức giận như vậy, giận đến sắp khóc rồi.

Lúc tôi nghe thấy cô ấy cực kỳ tức giận rống lên với tôi ‘thích ai cũng sẽ không thích tôi’, thật sự lòng tôi có chút mất mát, tôi và cô ấy thật không cách nào sinh ra từ trường.

Sau đó, không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, Dịch Mộ Tranh hình như bắt đầu né tránh tôi. Lúc tôi đến nhà cô ấy chơi trò chơi cũng hầu như không thấy bóng dáng cô ấy, mỗi lần tôi đều không hiểu sao chơi một hồi đã cảm thấy không thú vị. Đi học, cô ấy và Lăng Phi học cùng một lớp. Lúc tôi đi tìm Lăng Phi hầu như sẽ thấy cô ấy. Ở bên Lăng Phi, tôi không có cảm giác yêu như trong tưởng tượng, chỉ là yên tĩnh ở bên nhau.

Nhưng lúc nào cũng luôn chú ý đến động tĩnh của Dịch Mộ Tranh bên kia, tôi phát hiện ra sau khi học kỳ mới bắt đầu, cô ấy hình như đều ngủ gật vào giờ giải lao giữa buổi. Thấy cô ấy nằm ở trên bàn chảy nước miếng, tôi sẽ không nhìn được cười ra tiếng.

Lăng Phi tò mò hỏi tôi, “Nghĩ đến cái gì mà cười vậy?”

Tôi chỉ lắc đầu cái gì cũng không nói, bộ dáng của Dịch Mộ Tranh như vậy, thật rất ngốc, cũng rất đáng yêu.

Sau nữa, giờ giải lao cũng rất ít nhìn thấy bóng dáng của cô ấy. Tôi lại một lần mặt dày đi hỏi cô ấy, tôi muốn biết cô ấy có thích tôi chút nào không, một chút xíu cũng tốt. Tôi nghe được câu trả lời phủ định của cô ấy, cô ấy nói cô ấy không yêu tôi, rất kén ăn. Lại một lần nữa, tôi bị buộc phải nhìn thẳng vào quan hệ giữa chúng tôi, có một khoảng cách ở giữa chúng tôi mà tôi không cách nào vượt qua.

Cho nên, tôi nên chuyên tâm ở bên Lăng Phi, không nên suy nghĩ lung tung.

*

Nhưng không thấy được Dịch Mộ Tranh, lòng tôi dường như cũng không biết bay đi nơi nào, chỉ cần tôi gặp phải cô ấy, tôi liền nhìn không được muốn dẫn cô ấy theo. Cho dù ăn cơm, xem phim, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh tôi, nơi trống rỗng trong lòng tôi sẽ được lấp đầy.

Cho tới bây giờ tôi đều không ý thức được hành động như vậy của tôi sẽ thương tổn cô ấy, tôi rất ích kỷ, tôi chỉ biết mình không thể rời bỏ cô ấy. Cô ấy từ nhỏ đã cắm rễ trong thế giới của tôi, cô ấy là cái bóng của tôi, một phút cũng không tách rời.

Tôi nghĩ, nếu như không thể yêu, coi như em gái cũng được, luôn nhìn cô ấy, như vậy là đủ rồi.

Lúc xem phim, Lăng Phi chợt chủ động cầm tay tôi, đây là lần đầu tiên chúng tôi nắm tay. Tôi cứ nhiên không hề khẩn trương, chỉ là có chút mờ mịt nhìn cô ấy. Ở trong bóng tối, cô ấy hình như có chút xấu hổ, mặt đỏ ửng. Trong lòng tôi có chút hoảng hốt, Dịch Mộ Tranh đang ở bên cạnh tôi, loại cảm giác đó rất quái dị.

Tôi bỗng nhiên nghĩ, trừ Dịch Mộ Tranh ra tôi có thể thử tiếp nhận người khác hay không. Có phải có thể thử hôn một người, nếu như người kia không thể là Dịch Mộ Tranh.

Bị Dịch Mộ Tranh làm gián đoạn, tôi lại , chết tiệt, thở phào nhẹ nhõm. Tôi cũng chán nản phát hiện, tôi thật sự làm không được. Trừ cô ấy, tôi thật sự không muốn.

Dịch Mộ Tranh đi ra ngoài thật lâu, tôi ngồi ở đó trong lòng rối loạn không nghĩ được gì, cũng không biết phim đang chiếu cái gì, trong đầu hình như luôn có thứ gì đó muốn dần hiện ra. Tôi nói với Lăng Phi đi hút thuốc, lo lắng tìm bóng dáng của Dịch Mộ Tranh trên hành lang rạp chiếu phim.

Thấy cô ấy bất lực ngồi xổm bên tường, khóc đến đau lòng như vậy, trái tim tôi như bị siết chặt. Khoảnh khắc này, tôi tự nói với mình, cho dù Dịch Mộ Tranh như thế nào, tôi đều không thể nào buông tay, mặc kệ cô ấy có yêu hay không, tôi thừa nhận, tôi đã yêu rồi, rất yêu.

15. Chương 15: Chương 14

Lâm Cẩm Nam nhìn chăm chăm vào tôi, bởi vì ngược sáng, khuôn mặt cậu ấy cũng bị bóng tối bao trùm, càng thêm thúy khó phân biệt. Tim tôi đập rất nhanh, không biết cậu ấy có thể nhìn ra cái gì hay không. Trong lòng nhưng lại không nhìn được oán giận cái tên trì hoãn này, tôi đã cố ý tạo cơ hội cho bọn họ, cậu ấy không nhân cơ hội lợi dụng thật tốt chạy đến đây làm gì?

Nhìn đi vệ sinh chẳng lẽ sẽ chết sao!

Tôi lúng túng nhìn trái phải, cẩn thận che giấu tâm tình của mình, “Ách, bộ phim. xem có vẻ rất nặng nề, kết cục cuối cùng của tiểu Tạ không tốt chút nào. Làm ‘tiểu tam’ sẽ bị vợ cả quấy rầy đến chết.”

Tôi cũng không biết mình đang nói những gì, áp úng lắm lắm. Bởi vì ngồi xổm thời gian hơi dài, chân cũng đã tê rần. [di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn] Tôi chống vách tường đứng dậy, không cẩn thận lại lão đảo,

còn chưa đứng vững đã bị Lâm Cẩm Nam dùng sức nắm bả vai. Cậu ấy dùng sức quá lớn, tôi trực tiếp bị đẩy vào tường.

Bàn tay phải của cậu ấy che sau ót tôi, trên mặt rớt cuộc có biểu cảm, “Cẩn thận.” Hơi thở của cậu ấy có chút rối loạn, nói chuyện đều mang cảm giác dồn dập khó nén, trong mắt cũng là dịu dàng ấm áp.

Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi, tôi bị hành động đột ngột như vậy của cậu ấy dọa sợ, đôi mắt nhìn thẳng cậu ấy không nhận được luồng cuống. Tôi thôi miên chính mình, ánh mắt tôi bị hư, mắt Lâm Cẩm Nam cũng bị hư, cho nên mới không phân rõ người mà phóng điện lung tung.

Đầu của tôi càng rủ xuống càng thấp, chỉ sợ cậu ấy từ trong mắt tôi phát hiện ra ý định mất mặt này của tôi, tôi không muốn bị Lăng Phi quấy nhiễu, cũng không có tiềm chất làm ‘tiểu Tam’.

“Quả Cam.” Cậu ấy cố chấp khom lưng nhìn tôi, bàn tay che ở sau ót tôi còn khe xoa, “Làm cậu bị thương rồi hả?”

Tôi siết chặt ngón tay, nỗ lực thu lại cảm xúc, lần nữa ngẩng đầu nhìn cậu ấy thì nở nụ cười, “Ừm, cậu sao lại thế, chân tôi bị tê, cũng không phải là bả vai bị thương, cậu không đỡ tôi mà nắm bả vai của tôi làm gì?”

“.” Lâm Cẩm Nam bị tôi làm cho ngu người, cau mày.

Tôi đẩy tay cậu ấy ra, khắp khễnh nhắc chân đi về phía phòng chiếu phim, “Cậu đi xuyt xuyt đi, tôi đi trước ——”

Tôi thật sự nổi giận, người này có chuyện gì à? Cứ thích nắm bả vai của tôi để ngăn tôi lại? !

Tôi lại lần nữa bị cậu ấy kéo lại, lần này thật sự tiếp xúc thân mật với vách tường cứng rắn. Xương bả vai cũng bắt đầu chua xót đau đớn, tôi cảm tức ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy, “Làm gì vậy, ngại mới vừa rồi đụng tôi còn chưa đủ đau đúng không?”

Lâm Cẩm Nam âm u nhìn tôi, trong mắt có chút đè nén mà tôi nhìn không hiểu, tiếng hô hấp nặng nề của cậu ấy rõ ràng chứng tỏ giờ phút này tâm tình của cậu ấy cực kỳ khó chịu, rất có thể sẽ bóp chết tôi một giây sau đó.

“Cậu là đứa không tim không phổi!”

Lâm Cẩm Nam tức giận nửa ngày mới nói ra một câu như vậy, tôi trợn tròn mắt, theo bản năng cúi đầu nhìn vào lồng ngực của mình, sau đó chau mày lại, ngang ngạnh nhìn cậu ấy chằm chằm, “Không có kiến thức, tim gan tôi ở trong thân thể tôi tốt vô cùng.”

“Dịch Mộ Tranh, cậu cứ trốn đi, hả! Tôi xem cậu có thể trốn được đi đâu.” Lâm Cẩm Nam không biết làm sao lại bắt đầu tức giận, còn giống như kiểu vô cùng tức giận, mặt cũng sung huyết đỏ bừng.

Tôi hồ nghi theo dõi cậu ấy, chỉ chốc lát sau liền kinh hãi, chẳng lẽ cậu ấy?! [di ễ n đ à n l ê q u ý đ ô n] Tôi cố gắng để ỉnh trấn định, trong lòng liên tục tự nói với mình không thể nào, Lâm Cẩm Nam từ trước đến giờ đều là không để ý, phản ứng cực kỳ chậm lụt, cậu ấy làm sao có thể thông minh như vậy liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của tôi.

Tôi làm bộ bình tĩnh hỏi cậu ấy, “Trốn cái gì? Nói tiếng người đi, giả vờ bí hiểm gì đấy.”

Lâm Cẩm Nam đến gần tôi hơn, từng bước từng bước ép sát, tôi không nhận được liên lui về phía sau theo bước chân của cậu ấy. Cậu ấy không cho tôi cơ hội, tay đang nắm bả vai của tôi luồn ra sau lưng tôi, ôm tôi vào trong lòng. Tôi không biết nên làm sao hình dung cảm thụ của mình lúc này, chỉ ngây ngốc để cậu ấy ôm, trống ngực đập thành thành.

Cậu ấy buồn bực vui mặt bên tai tôi, gương mặt cọ sát lỗ tai của tôi, thấp giọng kể, “Ngu ngốc, cậu rốt cuộc là trì độn cỡ nào? Hai chúng ta lại không thể có một lần có chung nhận thức sao?”

Tôi “.”

Lâm Cẩm Nam đứng dậy nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi tay còn nắm trên eo tôi, tôi có chút không được tự nhiên, cả thân thể cũng cứng đờ trong ngực cậu ấy. [di Wẽ n đ à V n l ê q u ý đ ô Zn] Nhiệt độ trên người cậu

ấy rất cao, có mùi tôi quen thuộc, đầu óc tôi bắt đầu có chút choáng váng, sững sờ nhìn vào đôi mắt như ngọc đen của cậu ấy. Cậu ấy mỉm cười, cúi người nhìn tôi, “Quả Cam, mới vừa rồi tại sao khóc?”

“ ”

“Là bởi vì tôi muốn hôn Lăng Phi sao?”

Tôi nhất thời không biết nên nói gì, hoàn toàn bị nụ cười vừa vô hại lại rạng rỡ của cậu ấy hấp dẫn. Trầm mê nam sắc quả nhiên là hồng việc, tôi cứ nhiên quên phản bác. Cậu ấy không biết xấu hổ tiếp tục sắc dụ tôi, “Thật ra tôi tuyệt không muốn hôn cô ấy.”

Tôi nghĩ thầm nhân phẩm của Lâm Cẩm Nam quả nhiên xấu xa lại thấp kém, cứ nhiên đùa bỡn tình cảm của con gái người ta, mà còn lễ thẳng khí hùng như thế, chẳng biết xấu hổ. Không muốn thân thiết với người ta mà còn dựa vào người ta gần như vậy, còn nắm lấy cảm nhỏ của cô ấy làm gì? Tôi nhẫn nhịn không được tức giận trừng mắt về phía cậu ấy.

Cậu ấy da dày, không hề dễ tâm, cười càng vui vẻ hơn, còn cười xấu xa đến gần tôi, khoe miệng vĩnh lên, “Quả Cam, bây giờ tôi mới biết, không chỉ là cô ấy, người nào tôi cũng không muốn hôn. Thật ra thì tôi vẫn muốn hôn ——”

Nhìn cậu ấy cách tôi càng lúc càng gần, hô hấp của tôi dồn dập hết sức khép chặt mắt, ngón tay cũng dùng sức nắm chặt vạt áo. Tôi không biết cậu ấy muốn làm cái gì, chỉ biết giờ phút này không khí lộ ra một cỗ mập mờ không nói ra được.

“Cẩm Nam. ”

Nghe được âm thanh của Lăng Phi, sống lưng tôi cứng đờ, cơ hồ không hề có một phút do dự liền xoay người kéo ra khoảng cách với cậu ấy. Giây phút đó cảm giác rất giống sự quẫn bách bị bắt kẻ thông dâm tại chỗ.

Lâm Cẩm Nam chỉ nhú mày, nhìn chằm chằm tôi. Quả nhiên da mặt của cậu ấy không phải người bình thường có thể so sánh được. Ngay cả thời điểm này cũng có thể bình tĩnh, tôi thì không được, mặt cũng nóng hừng hực.

“Các cậu sao ra ngoài lâu như vậy à?” Lăng Phi đến gần chúng tôi, lo lắng nhìn tôi, “Quả Cam khó chịu chỗ nào sao?”

Nhìn ánh sáng chân thành tha thiết dâng lên trong mắt cô ấy, tôi cảm thấy mình thật đáng chết, mới vừa rồi thiếu chút nữa đã thân mật với bạn trai của cô ấy rồi. Tôi giật giật khoe môi, cố gắng cười, “Không có việc gì, Lâm Cẩm Nam đi vệ sinh quên mang giấy vệ sinh rồi.”

Lăng Phi & Lâm Cẩm Nam: “ ”

*

Không khí của buổi xem phim sau đó rất nặng nề ngột ngạt, không biết là do tình tiết hay là bởi vì có sự thay đổi trong suy nghĩ của chúng tôi. Sau khi vào phòng chiếu, Lăng Phi ngồi giữa hai chúng tôi. Tôi không biết cô ấy có nhìn ra điều gì hay không, nhưng xem phản ứng của cô ấy, hẳn là cũng không nghe được hoặc thấy được cái gì. Cô ấy không phải người giỏi che giấu, trong lòng tôi không nhịn được bắt đầu áy náy, liền vô cớ giận lây sang Lâm Cẩm Nam.

Nếu như không phải cậu ấy dụ dỗ tôi trước... tôi cũng sẽ không biến thành ‘Tiểu Tam’ bị người người khinh bỉ, càng sẽ không bắt đầu thứ tình cảm lén lút đau khổ này.

Dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối từ màn ảnh, khuôn mặt của Lâm Cẩm Nam thay đổi khó lường, có lúc tôi lơ đãng nghiêng mắt nhìn qua, chỉ có thể nhìn đến phần tóc mái rũ xuống của cậu ấy. Cậu ấy hình như liên tục thất thần, rồi lại không quá giống, thỉnh thoảng cũng sẽ đáp lại mấy câu nói nhỏ của Lăng Phi.

16. Chương 16: Chương 14 (tiếp)

Sau khi xem phim xong, Lâm Cẩm Nam muốn chúng tôi đi cùng xe, đưa Lăng Phi về trước rồi mới đưa tôi về. Tôi sợ ở cùng một chỗ với Lâm Cẩm Nam, thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện gì, như vậy rất có lỗi với Lăng Phi. Tôi vội vàng từ chối, không chút nghĩ ngợi đã nói muốn tự mình bắt xe về.

Lâm Cẩm Nam không vui, mặt đen như Trương Phi, bộ dáng kia đừng nói là tôi, đoán chừng ngay cả Lăng Phi cũng nhìn ra tâm tình của cậu ấy rất không tốt. Lăng Phi ra mặt hoà giải, lôi kéo tôi nói, “Bây giờ đã muộn lắm rồi, một mình cậu không an toàn, nếu xảy ra chuyện gì, Cẩm Nam sẽ áy náy.”

Tôi nhìn Lâm Cẩm Nam vẫn đang trầm mặt, do dự một chút. Lăng Phi cười cười khoác cánh tay tôi, “Anh cola của cậu đối tốt với cậu như vậy, tớ cũng sắp ghen tị rồi đó.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, trên mặt cô ấy vẫn là biểu tình điềm tĩnh, tôi không dám suy nghĩ nhiều, đành phải theo bọn họ lên xe. Tôi trầm mặc ngồi ghế cạnh tài xế, Lâm Cẩm Nam cùng Lăng Phi ngồi ở ghế sau. Bọn họ cả đêm đều rất im lặng, gần như không nói lời nào. Tôi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không có tâm tình lo lắng chuyện của hai người bọn họ.

Tôi cứ nghĩ đến, lời nói mà Lâm Cẩm Nam chưa nói xong lúc ở cửa toilet. Bộ dáng lúc đó của cậu ấy, chẳng lẽ là muốn hôn tôi? Lỡ tai tôi bắt đầu nóng lên, trong lòng lo sợ, ngay lúc tôi có suy nghĩ này, thì trong lòng lại cảm thấy hưng phấn ngọt ngào đáng xấu hổ.

Đến cửa nhà Lăng Phi, Cola giúp cô ấy mở cửa xe. Sau khi xuống xe, Lăng Phi không lập tức đi ngay, mà chủ động lôi kéo tay của Cola nhỏ giọng nói gì đó. Tôi lúng túng quay đầu nhìn phía trước mặt, trong đầu lại cảm thấy giờ phút này tiết mục mình đang diễn tầm thường thối nát cỡ nào, dường như chính là Tiểu Tam đang đau khổ hối hận trong truyện ngôn tình.

Tôi cảm thấy chính mình rất nực cười, cũng thật đáng buồn.

*

Sau khi Lâm Cẩm Nam trở lên xe cũng không chủ động nói chuyện với tôi, có lẽ vì có tài xế ở đây, nên cậu ấy rất dè dặt ngồi ở ghế sau không biết đang suy nghĩ cái gì. Radio trong xe đang phát sóng tiết mục người nữ chủ trì giải quyết các vấn đề tình yêu và hôn nhân, tôi nghe đến thất thần, phần lớn là hiện tượng Tiểu Tam.

Lâm Cẩm Nam chợt bảo tài xế dừng xe, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, còn cách nhà tôi hai con đường đấy. Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại cậu ấy, cậu ấy đã xuống xe mở cửa ghế ngồi của tôi. Động tác của cậu ấy quá nhanh rất thô bạo, sau khi tôi bị cậu ta kéo xuống xe còn có thể nhìn thấy ánh mắt ý vị sâu xa của chú tài xế.

Tôi cùng cậu ấy mất to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là tôi thua trận trước. Tôi xoay người đi về phía trước, trong lòng phiền não vô cùng, “Trên người cậu không đủ tiền thuê xe sao không nói sớm, sao lại cậy mạnh, còn hai con đường nữa đấy.”

“Dịch Mộ Tranh, tôi thích cậu.” Lâm Cẩm Nam chợt không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Tôi dừng bước, trên đường đèn đuốc sáng trưng, lòng ngực thật sự như có một chú nai con với cái đầu không an phận va chạm lung tung. Tôi xoay người nhìn cậu ấy, cậu ấy cứ như vậy, khoe miệng tà tà cong lên, vẫn bộ dáng cười xấu xa kia. Thiếu niên anh tuấn, áo sơ mi trắng, cảnh nền là ráng chiều nhiều màu sắc, cửa hàng nhỏ bên đường còn đang phát bài ‘dùng khí’ của Lương Tĩnh Như.

Tất cả dường như đều rất ấm áp, tôi mới vừa nảy sinh tình cảm thiếu nữ lại nhận được sự đáp lại tốt đẹp nhất trong đêm hè này.

Trong lòng tôi có chút giằng giũa, biết rõ bên cạnh cậu ấy còn có một Lăng Phi. Lâm Cẩm Nam đến gần tôi, gió đêm hè thổi sợi tóc của cậu ấy có chút tán loạn, nhưng ánh sáng trong mắt của cậu ấy vẫn khiến tôi rung động không dời mắt được.

Tôi ngửa đầu nhìn cậu ấy, há miệng thở dốc, lại nói không ra lời. Cậu ấy cũng không sốt ruột, chỉ yên tĩnh chờ đợi tôi đáp lại, dường như biết chắc chắn suy nghĩ chân thật nhất trong lòng tôi.

Tôi xoay người chậm rãi bước đi, nhẹ nhàng nói, “Bớt không biết xấu hổ đi, bản thân đã có bạn gái còn dám tỏ tình với tôi. Tôi không cần tìm đàn ông có vợ.”

Lâm Cẩm Nam sững sốt mấy giây mới đuổi theo tôi, lông mày cũng nhíu vào một chỗ, “. . . Có ý gì?”

Tôi nghiêng đầu cười với cậu ấy, “Ý tứ chính là, tôi không làm tiểu tam.” Tôi không phải kiểu nữ sinh lập dị, tôi thích cậu ấy, cậu ấy cũng yêu thích tôi. Tôi khát khao được ở bên cậu ấy, vĩnh viễn ở chung một chỗ. Nhưng thời điểm bên cạnh cậu ấy còn có Lăng Phi, tôi sẽ không dính vào giữa bọn họ. Mọi chuyện tôi đều sẽ để cho chính cậu ấy lựa chọn, tôn trọng ý tưởng chân thật nhất của cậu ấy.

Người được lựa chọn mới là hạnh phúc nhất.

“Này, tớ cũng chưa kết hôn, khi đó tớ còn chưa hiểu rõ cảm giác của mình với cậu chứ sao.” Lâm Cẩm Nam trầm mặt, sau đó hình như lại nghĩ đến cái gì, mặt mày liền giãn ra, vẻ mặt đặc ý sắp tới, “Tớ biết rồi.”

Tảng đá lớn đè ép trong ngực tôi nhiều ngày lập tức giống như đã bị Lâm Cẩm Nam nhắc đi, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhìn người bên cạnh mình, lồng ngực lại bắt đầu cảm thấy ấm áp. Đây chính là thích?

Hai người chúng tôi yên tĩnh đi bộ, không khí rất yên tĩnh, rất tốt đẹp, rất thoải mái. Cổ tình, bụng của tôi không chịu thua kém phát ra một âm thanh ừm ực. Tôi hơi xấu hổ hạ mí mắt, trước kia không nghĩ tới có lúc mình sẽ thích cậu ấy, nên ở trước mặt cậu ấy, hình tượng xấu xí hơn nữa cũng đã có. Nhưng bây giờ, dù sao tôi cũng là một bông hoa thiếu nữ 16 tuổi, cũng muốn có dáng vẻ thực nữ đoan trang ở trước mặt người trong lòng mình.

Lâm Cẩm Nam buồn cười, không nhịn được lại cau mày nhìn tôi, “Dịch Mộ Tranh, cái dạ dày của cậu hoạt động cũng quá nhanh rồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm, một người đàn ông như tớ cũng ăn không nhiều bằng cậu.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ấy, hừ hừ nói, “VẬY cũng là bị cậu chọc tức, ngồi ăn với cậu và Lăng Phi, tôi có thể nuốt trôi sao.”

Sắc mặt của Lâm Cẩm Nam thần kỳ thay đổi mấy lần, cuối cùng vui vẻ cười nói, “Thì ra là cậu đã yêu thích tớ như vậy rồi.”

Tôi đỏ mặt, lập tức liền phủ nhận, “Ít tự luyện đi, tôi là bị bộ dáng sài lang hổ báo của các cậu làm cho ghen, uống nước no rồi, mấy lần đi toilet là tiêu hết rồi.” Suy nghĩ một chút tôi lại lời lẽ nghiêm khắc chỉ vào cậu ấy, “Nói cho cậu biết, về sau ăn cơm thì ăn đàng hoàng cho tôi, không có việc gì đừng có gấp thức ăn cho nhau, toàn là nước miếng, không vệ sinh!”

Nhớ tới bộ dạng chàng chàng thiếp thiếp của bọn họ trên bàn cơm tôi liền giận! !

Lâm Cẩm Nam mới vừa rồi còn cong khoe môi lập tức liền thu liễm lại, mặt không có vẻ gì nhìn tôi, “Chỉ có cậu như vậy, trên bụng sờ thấy một đồng thịt, còn không biết xấu hổ nói đói bụng?”

Tôi đen mặt, trong đầu hiện ra câu nói kia thấy trên web hai ngày trước, đây chính là chạm trúng nỗi đau nha. Không ngờ cư nhiên bị Lâm Cẩm Nam dùng chặn họng tôi, miệng tôi cứng rắn nói, “Bà đây chính là muốn ăn, biến thành Doremon, tôi cũng vui vẻ ăn!”

Tôi buồn bực bĩu môi, trong lòng không khỏi than thở, chẳng lẽ quan hệ giữa tôi và Lâm Cẩm Nam chỉ có thể giới hạn ở ăn, gây gỗ, ăn, gây gỗ. Hình thức tuần hoàn vô tận sao? Như vậy nào có niềm hạnh phúc nhỏ trong tình yêu mà tôi khao khát.

Lâm Cẩm Nam chợt không nhịn được cười ra tiếng, đưa tay về tóc của ta, “Ăn đi, biến thành Doremon thì tớ sẽ làm Đại Hùng của cậu.”

Đại Hùng cùng Doremon không phải một đôi mà! Cậu ngu ngốc. Trong lòng tôi xem thường cậu ấy, ngoài miệng lại không nói, trong lòng cũng bắt đầu dâng lên chút ấm áp.

17. Chương 17: Chương 15

Tôi cùng Lâm Cẩm Nam tìm một nhà hàng KFC gần đó, tôi gọi rất nhiều thứ, cũng không thèm hỏi Lâm Cẩm Nam mà bắt đầu vùi đầu gặm lấy gặm để. Ăn như hổ đói, bộ dáng này của tôi đoán chừng không khác mấy so với người mới thoát ra từ trại tị nạn. Trà Xanh vẫn nói tướng ăn của tôi khó coi, bản thân tôi lại không để ý. Ăn thôi mà, vốn chính là bổ sung năng lượng cho thân thể, cũng không phải là làm dáng, muốn đẹp làm cái gì.

Lâm Cẩm Nam một tay chống cằm, một cái tay khác cầm cái ly yên lặng uống nước, đôi mắt lại không hề chớp nhìn tôi chăm chăm. Bắt đầu từ lúc tôi bước vào cửa, chọn món ăn, cho đến bây giờ cậu ấy vẫn cứ yên lặng nhìn tôi chăm chú như vậy. Tôi bị cậu ta nhìn đến ngượng ngùng, đưa ngón trỏ ra lạng lẽ lau khóe môi, “Sao vậy, có gì dính trên mặt tớ sao?”

Tôi nhin không được len lén che mặt thẹn thùng ở trong lòng, đáng ghét, người ta là con gái, sẽ xấu hổ mà... Mặc dù tôi biết rõ tôi bây giờ đối với cậu ấy mà nói nhất định là tăng thêm sức hấp dẫn vô hạn, không phải người ta đều nói người tình trong mắt là Tây Thi sao. Nhìn ánh mắt thâm tình lại chuyên chú như vậy của cậu ấy là biết cậu ấy thích tôi nhiều thế nào...

Khóe mắt của Lâm Cẩm Nam thoáng giật giật, nhưng chỉ ngậm ống hút lắc đầu không lên tiếng.

Bây giờ cậu ấy dù sao cũng là đối tượng tôi thích, ở trước mặt cậu ấy vẫn cần thiết phải giữ lại chút rụt rè đó. Tôi nghĩ nghĩ, rồi vội vàng ngồi ngay ngắn, cắn từng miếng nhỏ Hamburg, còn kết hợp cầm khăn giấy thỉnh thoảng lau khóe môi. Tiểu thư khuê các gì đó, trên ti vi diễn nhiều rồi, tôi xem một chút vẫn có thể không cần thầy dạy cũng biết.

Lông mày của Lâm Cẩm Nam hình như nhíu lại càng sâu, vẻ mặt rồi rầu nhìn tôi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Trong lòng tôi không khỏi hơi hồi hộp, có cần khó phục vụ như vậy hay không? Cậu ấy không phải chỉ thích thực nữ sao, tôi đoán trang hơn thì cậu ấy lại không vui. Cho nên yêu đương cái gì, đáng ghét nhất, lòng dạ đàn ông như kim dưới đáy biển a, còn khó đoán hơn cả lòng dạ phụ nữ. Bà đây không phục vụ, cái gì mà đoán trang hiền thực đều đi gặp Jesus đi.

Tôi bực mình nhét khoai tây chiên vào miệng, miệng phồng ra, nuốt đến cổ họng thì nuốt không trôi.

Lâm Cẩm Nam vội vàng đưa ly coca ở bên cạnh cho tôi, lông mày nhíu chặt không hề giãn ra, sắc mặt hình như cũng càng lúc càng khó coi.

Tôi bị ghen, trong nháy mắt liền hiểu ra, mới vừa rồi chọn món ăn xong tôi ngay cả hỏi cũng không hỏi cậu ấy một tiếng, đặt toàn bộ trước mặt mình, chỉ lấy ly nước chanh cho cậu ấy. Cậu ấy chắc hẳn là đói bụng, lại không tiện mở miệng, chỉ có thể rầu rĩ như vậy nhìn tôi ăn. Ai biết thần kinh của tôi lại tương đối thô, bị nhìn chăm chăm nửa buổi mới ý thức được vấn đề này. Nghĩ như vậy, tôi cảm thấy chính mình thật có lỗi với cậu ấy.

Cái tên họ Lâm khó chịu này. May mà tôi tương đối hiểu cậu ta, nếu không tới nay cậu ta không phải nước miếng chảy đầy đất rồi sao.

Tôi miễn cưỡng đem cánh gà nướng trước mặt chia cho cậu ấy, bĩu môi lẩm bẩm nói: “Này, thấy cậu thích tớ như vậy, tớ sẽ không ăn một mình, hai ta cùng ăn nha.”

Lâm Cẩm Nam cúi đầu nhìn cánh gà nướng vàng rực bóng nhẫy, ngừng hai giây lại đẩy nó về trước mặt tôi, “Cậu cứ ăn đi.”

Tôi há hốc miệng, một cánh gà nướng còn chưa đủ? Tôi do dự liếc nhìn miếng gà đang chuẩn bị cắn trong tay, tiếc rẻ lại rồi rầu. Suy nghĩ một chút vẫn quyết tâm run rẩy đưa miếng thịt gà qua, “Vậy. cho cậu thêm miếng này, chính tớ cũng chỉ còn dư lại một cái.” Tôi hạ mí mắt nhìn miếng gà trong hộp trước mặt, một miếng nhỏ như vậy, còn chưa ném ra được mùi vị gì đâu.

Trong lòng không khỏi có chút buồn bã, sớm biết như vậy thì mua nhiều một chút, nhưng ở trước mặt người mình thích không thể tham ăn giống như Nhị Sư Huỳnh được.

Lâm Cẩm Nam lần nữa cúi đầu nhìn cái cánh gà cùng miếng thịt gà trong hộp giấy, không giải thích được nhìn tôi, vẫn mang vẻ mặt bối rối, “. Tổ thật sự không ăn.”

Sự kiên nhẫn của tôi đã tiêu hao hết, người này tâm cũng quá đen tối. Vì cậu ta, tôi cũng đã nhịn đau nhường thứ mình thích rồi, cậu ta còn muốn như thế nào nữa! Tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, “Này, cậu vừa phải thôi nha. Mới vừa rồi cậu nói không ăn, lúc tổ ăn cậu lại nhìn tổ chăm chăm, không phải là vì đói bụng thì là cái gì? Đói bụng thì cứ nói thẳng đi, ăn mà cũng phải khó chịu hử.”

Lâm Cẩm Nam dùng ánh mắt giống như gặp quỷ nhìn tôi, im lặng thở dài, “Dịch Mộ Tranh, tổ vừa rồi nhìn cậu ăn nhiều thứ như vậy, đang lo lắng dạ dày của cậu có chịu được hay không. Cậu rốt cuộc có mấy dạ dày, sao có thể ăn như vậy, không cảm thấy khó chịu sao?”

“.” Nói như vậy, mới vừa rồi ánh mắt lửa nóng đó là đang nhìn dạ dày của tôi sao? ?

“Là một cô gái, dung lượng dạ dày của cậu thật đúng là làm cho người ta phải kinh ngạc.”

“.” Vậy có muốn bắt đi làm nghiên cứu không.” Tôi nhin không được nói thầm nhỏ nhỏ.

Lâm Cẩm Nam bày ra khuôn mặt không có vẻ gì nhìn tôi chăm chăm, tôi bỗng nhiên cảm thấy mắt của cậu ấy hình như có thể xuyên thấu thân thể của tôi nhìn vào dạ dày của tôi. Tôi yên lặng giơ tay lên che bụng, cúi đầu uống coca, len lén giương mắt nhìn cậu ấy, cậu ấy vẫn bày ra biểu tình suy nghĩ sâu xa nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hậm hực đem lon coca trong tay đưa cho cậu ấy, “Muốn uống sao? Không uống lãng phí ——”

Lâm Cẩm Nam im lặng triệt để, tựa lưng vào ghế ngồi bất đắc dĩ nhìn tôi, quơ quơ cái ly trong tay, “Cám ơn, tổ uống nước chanh là đủ rồi.”

*

Cái miệng quạ đen của Lâm Cẩm Nam thật sự rất linh nghiệm, đi khỏi KFC không bao xa thì dạ dày của tôi liền bắt đầu đau dữ dội. Trên trán tôi cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt lại không muốn biểu hiện ra bất kỳ điều lạ nào, cái tên này sắp biết rồi, vẫn không thể bị cậu ta cười nhạo.

Đi được vài bước, ruột đau như xoắn lại với nhau. Tôi nhin không được càng đi càng chậm, Lâm Cẩm Nam nhận thấy sự bất thường của tôi, đưa tay muốn đỡ tôi, “Ai, cậu không sao chứ?”

Tôi khom người, gian nan ngẩng đầu nhìn cậu ấy, lời nói ra cũng đã mang tiếng nức nở, “Lâm Cẩm Nam, sao cậu không rửa tôi trúng năm triệu chứ.”

Lâm Cẩm Nam có lẽ bị dáng vẻ của tôi hù sợ, không nói hai lời liền ngồi xổm trước mặt tôi, “Tổ công cậu đi bệnh viện.”

Tôi cảm thấy rất khó chịu, hình như không phải đơn giản chỉ là ăn đến đau bụng, cơn đau thắt bén nhón làm cho tôi không còn hơi sức để nói chuyện. Lâm Cẩm Nam đưa tôi đến bệnh viện rồi lập tức liên lạc với ba mẹ tôi, sau đó kết quả kiểm tra là viêm ruột thừa, lập tức làm phẫu thuật.

Tôi vừa nghe phải mổ thì sợ rồi, từ nhỏ tôi đã sợ vào bệnh viện, chích cũng phải được Dịch Tiểu Liêu ôm, huống chi bây giờ phải động đến dao. Mặc kệ tôi khóc rống thế nào, Dịch Bách Sanh vung tuyệt bút lên liền ký tên, không chút do dự tiễn tôi vào phòng giải phẫu. Cắt ruột thừa chỉ là tiểu phẫu, nhưng tôi vẫn phải ở bệnh viện quan sát mấy ngày.

Không có cách nào lên lớp, Lâm Cẩm Nam ngược lại mỗi ngày tan học đều đến chơi với tôi. Có lẽ là chưa trở về trường học, không phải đối mặt với Lăng Phi, cảm giác tội ác của tôi đã giảm bớt rất nhiều. Ở chung với Lâm Cẩm Nam mấy ngày liền trở nên tự nhiên, vẫn giống như trước đây cùng cậu ấy tranh cãi tới cùng, cũng không có quá nhiều thay đổi bởi vì chúng tôi nói rõ lòng mình với nhau.

Chúng tôi ở bên nhau, nói chuyện cũng cố ý tránh nhắc tới Lăng Phi, đêm đó trước khi đi cậu ấy đã nói sẽ nói rõ ràng với Lăng Phi. Về phần nói rõ ràng thế nào, làm thế nào, tôi đều không hỏi cậu ấy. Trong tiềm thức tôi vẫn sợ phải đối mặt với chuyện này.

Mỗi lần Lâm Cẩn Nam tới thăm tôi đều mang tới canh mẹ cậu ấy nấu, canh dì Tần nấu ngon hơn canh của Dịch Tiểu Liêu nấu. Tôi đã uống canh tại nhà bọn họ một lần, vì vậy sau đó Lâm Cẩn Nam luôn đem canh của nhà cậu ấy tới dụ dỗ tôi.

Cậu ấy bưng chén canh nhất định muốn dứt cho tôi, tôi sống chết không muốn, sợ ba mẹ tôi sẽ nhìn thấy. Cậu ấy nhìn tôi cứ uốn éo tới lui để tránh, lập tức liền trầm mặt không vui, “Tớ như vậy thì mất mặt sao?”

“ ”

Không phải là cậu bị mất mặt, mà cậu là tên nhóc mới 17 tuổi, được chứ! ! Yêu sớm sẽ bị Dịch Bách Sanh cấm cửa đó.

Nhìn cậu ấy không vui, tôi đành phải chiều ý cậu ấy. Đổ mặt mặ cho cậu ấy dứt cho tôi ăn. Cậu ấy nhìn tôi uống canh, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười, giống như gió xuân ấm áp, vui mừng giống như chính cậu ấy đang uống canh vậy.

“Quả Cam, uống nhiều một chút đi, gần đây cậu cũng gầy đi rồi.” Trong giọng nói của Lâm Cẩn Nam mang theo ý cười, nhưng lực chú ý của tôi đều đặt vào canh mà cậu ấy dứt cho tôi, không hề chú ý tới vẻ mặt cười như không cười của cậu ấy.

“ Đương nhiên sẽ gầy rồi... cũng chưa được ăn thịt, phao bơi trên bụng tớ cũng mất rồi.” (chắc ý chị ấy muốn nói tới ‘mỡ’) Tôi hạ mí mắt nhìn chén canh trong tay cậu ấy, thật sự toàn là nước, một chút xíu thịt băm cũng không có.

Lâm Cẩn Nam cười đến kì quái, “Chờ cậu khỏe lên, anh đây mua thịt cho cậu ăn, bồi bổ thêm nhé.”

“ ” Cần gì phải cậu ấy mua, nhà tôi không có sao? Sao tôi lại cảm thấy lúc cậu ấy nói lời này có ý tứ bậy bạ gì đó? Tôi nhin không được nghiêng đầu suy nghĩ, lại nhìn ánh mắt của cậu ấy, không phải chính là đang nhìn lệch đi chỗ nào sao? Ánh mắt của cậu ta liên tục đảo qua đảo lại nơi nào đó trước ngực tôi.

“Phi, sắc lang đáng chết, lại dám đùa giỡn một bệnh nhân như tớ, không biết xấu hổ sao.” Cái mặt mo của tôi càng đỏ hơn, nắm chần lên che ở trước ngực.

“Tớ nói cho cậu ăn thịt, sao lại thành đùa giỡn cậu chứ?” Cola ngồi xuống bên giường, dựa vào tôi rất gần, nghe thấy được tiếng hô hấp của đối phương. Tai tôi nóng lên, quay lưng lại không để ý tới cậu ấy.

“Quả Cam.” Hô hấp của Cola phả vào cổ tôi, vành tai tôi bị trêu chọc trở nên tê dại kì lạ, tôi nhin không được rụt người, quay mặt sang liền chống lại ánh mắt sâu thẳm của cậu ấy.

Cánh tay của cậu ấy lướt qua bả vai của tôi, từ từ giữ chặt đầu ngón tay của tôi, khuôn mặt của cậu ấy không ngừng phóng lớn trước mắt tôi, ngón tay của chúng tôi bắt giắc đan chặt vào nhau. Cậu ấy dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào má tôi, trong hơi thở ấm áp mang theo mùi vị Bạc Hà nhàn nhạt trên người cậu ấy.

Tôi căng thẳng nhìn chăm chú vào ánh mắt của cậu ấy, nhìn ánh mắt nóng bỏng của cậu ấy đang nhìn chăm chăm vào môi của tôi.

“Cola, tớ... tớ muốn đi tiểu.”

“ ”

18. Chương 18: Chương 16

Lâm Cẩn Nam cau mày nhìn tôi, hiển nhiên rất bất mãn việc tôi cắt ngang hành động của cậu ấy ngay lúc này, “Dịch Mộ Tranh, cậu còn có thể làm người ta tức giận thêm chút nữa không?”

“” Tôi uất ức cúi đầu, điều này có thể oán trách tôi sao? Người có ba cái gấp, hơn nữa, tôi một khi căng thẳng liền muốn đi tiểu. Muốn trách cũng phải trách chính cậu ấy, không thể tạo ra bầu không khí khiến tôi thả lỏng, có đúng khí yêu đương vụng trộm với cậu ấy.

Nói là vụng trộm, tuyệt đối không phải nói quá. Cậu ấy trước sau đều không nói cho tôi biết quan hệ giữa cậu ấy và Lăng Phi bây giờ như thế nào, tôi mấy lần muốn hỏi, lời đến khoe miệng rồi lại nói không ra, cảm giác này sao lại giống như Tiểu Tam buộc người tình phải ly hôn để cưới mình vậy?

Trong tiềm thức, tôi có cảm giác tội ác sâu nặng cùng cảm giác hổ thẹn, cho nên cứ giả bộ hồ đồ như vậy.

Đêm hôm tôi làm phẫu thuật, trước khi đi cậu ấy nói cho tôi biết, cậu ấy sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với Lăng Phi. Đã qua mấy ngày rồi, thế nhưng cậu ấy chẳng nhắc gì về chuyện đó, trong lòng tôi lo sợ, lại buồn cực kỳ.

Ở trong phòng vệ sinh ngày người thật lâu, tôi bỗng nhiên không muốn tiếp tục cùng Lâm Cẩm Nam nữa, cảm giác hình như mình cũng không thích cậu ấy nhiều như vậy, chỉ là thói quen sao? Nhưng nghĩ đến việc cậu ấy tiếp tục yêu đương với Lăng Phi, có lẽ rồi sẽ kết hôn, sẽ hoàn toàn thuộc về người kia, tôi lại không thể không chế được khó chịu buồn bực trong lòng.

Tôi không hiểu rõ tình cảm của mình, cứ như vậy ở phòng vệ sinh tự hành hạ mình, hung hăng gãi tường. Kỳ quái là Lâm Cẩm Nam thế nhưng cũng không tới gõ cửa.

Khi tôi từ phòng vệ sinh ra ngoài rồi cuộc cũng biết cậu ấy tại sao vẫn chưa tới gọi tôi.

Lăng Phi với đôi mắt ửng hồng ngồi ở bên giường, dáng vẻ giống như nàng dâu nhỏ cúi thấp đầu.

Lâm Cẩm Nam ngồi trên ghế sa lon đối diện với giường, cũng trầm mặc không nói. Hai người hình như đang nói chuyện gì đó không vui, rất giống đang giận dỗi. Trong lòng tôi có dự cảm không tốt, cậu ấy nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi lúng túng đứng tại chỗ, không khí dường như cũng có chút quỷ dị.

Lăng Phi ho một tiếng, cặp mắt vẫn đỏ ửng ngược lên nhìn tôi, “Quả Cam, cậu sao rồi? Mới vừa biết chuyện cậu phải phẫu thuật.”

Tôi cứng cổ không dám nhìn Lâm Cẩm Nam, chỉ sợ Lăng Phi nhìn ra chuyện gì. Bây giờ suy nghĩ lại, nếu vừa rồi tôi không đi toilet, nói không chừng thật sự đã bị Lăng Phi bắt gian tại trận rồi, sau lưng tôi cũng dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Lâm Cẩm Nam hình như nhìn ra tôi không được tự nhiên, đứng dậy đi ra cửa, “Hai người nói chuyện đi, tôi đi mua đồ uống.”

Lăng Phi nhìn chăm chú vào bóng lưng của cậu ấy mà thất thần, tôi nhìn dáng vẻ mặt hờn của cô ấy mà trong lòng rất khó chịu. Cô ấy vẫn nhìn theo cho đến khi bóng dáng của Cola biến mất ngoài cửa mới thu hồi tầm mắt, rũ mắt xuống nhìn đầu gối của mình, “Cậu ấy muốn chia tay với tớ ——”

“”

Tôi không biết nên nói gì, lúc này cho dù tôi nói gì cũng đều cảm thấy chính mình vừa dối trá vừa ghê tởm. Nếu như không có tôi, Lăng Phi vẫn là cô công chúa nhỏ đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào cuồng nhiệt.

Nhưng nếu như Lâm Cẩm Nam xác định mình không yêu cô ấy, tiếp tục ở bên cô ấy chính là không tôn trọng cô ấy. Như vậy, về sau nếu chia tay, không phải sẽ càng tổn thương cô ấy nhiều hơn sao? Tôi an ủi chính mình như vậy, nhưng càng nghĩ càng thấy bản thân rất đáng ghét.

Về mặt của Lăng Phi tràn đầy ưu thương nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, “Cậu ấy chắc là thích người khác rồi, mặc dù cậu ấy không thừa nhận, nhưng tớ có thể cảm thấy. Lúc bọn tớ đi chung với nhau, cậu ấy thường thường thất thần.”

Tôi chỉ có thể yên lặng nghe, tôi thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như ngày nào đó Lăng Phi biết người kia là tôi, cô ấy sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường cỡ nào?

“Lăng Phi, thật ra thì.” Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc khó chịu, nói mấy chữ đã nói không ra rồi. Lăng Phi sững sờ ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt trong phút chốc lóe lên tia sáng. Nhìn dáng vẻ mong đợi của

cô ấy, tôi siết thật chặt đầu ngón tay, nhẹ nhàng cười, nhìn cô ấy và nói, “Điều kiện của cậu tốt như vậy, tên Lâm Cẩm Nam kia cần bản không xứng với cậu.”

Lăng Phi có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy, thoáng sửng sốt một chút, cuối cùng gượng ép cong khóe môi coi như đáp lại lời tôi.

Không khí lại đông băng, tôi ngồi trên giường bứt rứt, ngón chân cọ vào nhau bắt đầu sốt ruột, trong lòng hơi oán trách cái tên Cola này sao vẫn chưa trở lại.

“Cậu ấy cũng không tệ như cậu nói.” Lăng Phi chợt mở miệng nói chuyện, giống như nói chuyện một mình, cũng không nhìn tôi, chỉ rì rầm nói nhỏ như vậy, “Lúc mới bắt đầu tớ bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài của cậu ấy, tớ thích nam sinh cười lên trông có vẻ xấu xa. Cậu ấy chính là có dáng vẻ như vậy, lần đầu tiên gặp tớ liền thích, rất thích.”

Giọng nói của cô ấy càng lúc càng nhỏ, trong lòng tôi có chút phiền não, không nhịn được liền oán thầm cái tên Lâm Cẩm Nam này biến thái, quả nhiên sử dụng vẻ bề ngoài đáng chết kia đi mê hoặc không ít thiếu nữ hồn nhiên. Nghĩ như vậy, tôi thấy hơi nhức đầu, trên thế giới cũng không chỉ có một mình Lăng Phi bị vẻ bề ngoài hấp dẫn, có phải nên suy tính về sau lấy cái gì đó che trên người Lâm Cẩm Nam?

“Sau này ở bên nhau mới phát hiện cậu ấy thật ra có rất nhiều ưu điểm, bề ngoài cậu ấy có vẻ rất ham chơi, thật ra thì làm cái gì cũng rất nghiêm túc, lại rất thông minh, có nhiều thứ nhìn một lần là biết. Tớ rất ngốc, rất tự ti, sau khi ở bên cậu ấy lại có một loại cảm giác hưng vinh không rõ, tớ sẽ cảm thấy mình cũng xuất sắc như cậu ấy.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, như vậy. là thích sao?

Lăng Phi nhìn tôi, cười chua xót, “Cậu ấy và tớ ở bên nhau, từ lúc bắt đầu chính là tớ chủ động, từ đầu tới cuối tớ cũng không biết ý nghĩ chân thật trong lòng cậu ấy. Nghĩ như vậy, tớ thật là có chút tự mình đa tình nhỉ.”

Lăng Phi là nữ sinh có dung mạo rất đáng yêu, nhìn dáng vẻ này của cô ấy, trong lòng tôi chợt không khỏi nảy sinh ý muốn bảo hộ. Tôi thở dài, đứng dậy đến gần cô ấy hơn, đưa tay ôm chắc bả vai của cô ấy, “Lăng Phi, cậu tốt như vậy, nhất định sẽ có một chàng trai thật lòng đối đãi với cậu xuất hiện, cậu đối với Lâm Cẩm Nam, chỉ là một loại ái mộ cùng tán thưởng, thích không phải như thế.”

Lăng Phi hình như có chút u mê, nhúu mày đẹp, có vẻ đắm chiêu nhìn tôi.

“Thích phải là không gặp sẽ nhớ, gặp được sẽ vui mừng. Ở bên nhau sẽ cảm thấy ngọt ngào, xa nhau sẽ thấy mất mát. Lúc nào cũng muốn ở cạnh nhau, những cái tốt những cái xấu của người ấy, mỗi khuyết điểm nhỏ của người ấy đều là độc nhất vô nhị, ngay cả những thứ này cũng phải được thích. Đây mới thật sự là thích ——”

Trong lòng tôi có cái gì đó ầm ập bao lấy trái tim, nếu như trước đó chính tôi còn chưa hiểu, vào giờ phút này trong nháy mắt tôi đã hiểu rõ ràng rồi. Tôi ngây ngô, có lẽ thật sự không biết phân tích cảm này có thể kéo dài bao lâu, nhưng rất may mắn là vào lúc này tôi đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tôi cũng rất biết ơn, khi cậu ấy còn chưa kịp yêu người khác thì chúng tôi đều đã hiểu rõ trái tim của mình.

Lăng Phi nghiêng đầu nhìn tôi, lông mày nhúu lại càng lúc càng sâu, tôi đưa tay vuốt lên mi tâm của cô ấy, “Tin tưởng tớ, cậu cũng sẽ gặp được người như vậy.”

Lăng Phi chỉ im lặng nhìn tôi mấy giây, cuối cùng mím môi cười, “Cảm ơn.”

Tôi không biết cô ấy có thể nghe vào lời nói của tôi hay không..., nhưng mỗi lời tôi nói với cô ấy đều xuất phát từ tận đáy lòng, tôi thật sự hi vọng cô ấy hạnh phúc, vui vẻ.

*

Sau khi Lăng Phi đi rồi, tôi vẫn đứng cạnh cửa sổ, ngắm người nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Một vòng tay ấm áp ôm lấy eo tôi, tôi nghe thấy hơi thở quen thuộc tràn ngập quanh chóp mũi, an tâm nhắm mắt lại, “Lâm Cẩm Nam, đời này tớ cho cậu cơ hội một lần vượt tường, sao cậu đã dùng nhanh như vậy chứ.”

Lâm Cẩm Nam thì cầm lên đỉnh đầu của tôi, tỉ mỉ vuốt ve tóc tôi, “Thật xin lỗi, tớ hiểu ra quá muộn, hại cậu khổ sở như vậy.”

Nhịp tim mạnh mẽ của cậu ấy dường như xuyên thấu qua bộ đồ bệnh nhân mỏng manh truyền vào trong tim tôi, tôi chợt cảm thấy rất an tâm. Tôi lười biếng cọ cọ vào cổ cậu ấy, “Cola. . . .”

“Suyt ——” Âm thanh trầm thấp của cậu ấy vang lên bên tai tôi, cánh tay ôm tôi siết chặt lại, “Đừng nghĩ gì cả, tất cả còn có tớ. Tớ làm sai, nhất định sẽ nói rõ với cô ấy. Cậu chỉ cần chờ tớ, ở tại chỗ chờ tớ là được rồi.”

Tôi tin tưởng Lâm Cẩm Nam, những suy nghĩ trong lòng tôi, cậu ấy đều biết. Những mâu thuẫn, do dự trong lòng tôi, cậu ấy đều thấy rất rõ ràng. Tôi cười dựa vào ngực cậu ấy, bầu trời ngoài cửa sổ trong vắt không mây, khiến lồng ngực tôi vốn dày đặc lo lắng cũng trở thành hư không. Cho dù con đường nhiều gian nan, tớ cũng sẽ chờ cậu cùng đi.

“Lúc không nhìn thấy cậu, tớ sẽ nhớ cậu. Nhìn thấy rồi, tớ vẫn rất nhớ cậu. Ở trong mắt tớ, mỗi khuyết điểm của cậu đều đáng yêu, tớ nguyện ý làm quen và cưng chiều mỗi tật xấu của cậu, chỉ cần là cậu - Dịch Mộ Tranh, tớ sẽ thích tất cả. Quả Cam, tớ nghĩ, tớ không chỉ thích cậu. . . .” Cola nở non bên tai tôi.

Trong lòng tôi ngẩn ra, hóa ra cậu ấy đều nghe được tất cả những lời tôi vừa nói sao?

“Tớ rất thích, thật sự rất thích cậu, đời này, tớ phải ở bên cậu.”

Tình yêu thời niên thiếu chính là ngây thơ lại ngọt ngào như vậy, giống như kẹo sữa, lúc không ăn sẽ men theo mùi sữa lã lướt của nó mà tới, ăn rồi sẽ nghiện, cho đến khi sâu răng đau nhức, bởi vì ham muốn lúc đầu này mà chúng ta sẽ gieo nhân nào gặp quả nấy.

Cola ôm tôi nằm ở trên giường, chúng tôi nằm nghiêng, cứ như vậy nhìn màu sắc bầu trời không ngừng biến đổi. Cậu ấy dán sát vào lưng tôi, vùi mặt vào cổ tôi, hơi thở nhàn nhạt lưu luyến nơi sợi tóc tôi. Chúng tôi không có hành động nào khác, chỉ ôm nhau như vậy.

Khi đó, chúng tôi ôm nhau mà hồn nhiên nghĩ tới tương lai, nghĩ tới thiên trường địa cửu, lại quên mất có một loại bi thương bất đắc dĩ nhất gọi là có tình yêu nhưng không có tương lai. Mà tôi và Lâm Cẩm Nam, chính là yêu nhưng không cách nào gắn bó.

Lăng Phi hình như không dây dưa với Lâm Cẩm Nam nữa, giống như thật sự tiếp nhận sự thực chia tay.

Tôi nói với Lâm Cẩm Nam, cho dù như vậy, chúng tôi cũng phải chờ Lăng Phi hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh mới bắt đầu ở bên nhau, hiện tại vẫn duy trì quan hệ bạn bè. Tôi làm như vậy không phải muốn biểu hiện mình cao thượng cỡ nào, bắt đầu từ cái đêm chúng tôi ở trong rạp chiếu phim kia, tôi đã không còn cao thượng được nữa.

Thật ra tôi đặc biệt tiện, là Tiểu Tam đặc biệt đáng khinh quyền rũ bạn trai của người khác. Mặc kệ trong lòng tôi có thừa nhận hay không, đây đều là sự thật không cách nào thay đổi.

Ban đầu Cola không hiểu rõ lòng mình nên đã hẹn hò với Lăng Phi, như vậy đối với cô ấy cũng đã không công bằng rồi. Nếu như bây giờ chúng tôi lại không chút băn khoăn làm tổn thương cô ấy, thì thật sự rất đáng hổ thẹn rồi. Tôi không muốn khiến Lăng Phi đau khổ. Chính tôi đã trải qua cái loại chua xót khi nhìn người trong lòng mình cùng người khác tình chàng ý thiếp rồi.

Thật sự rất khó chịu.

Lăng Phi là một người tốt như vậy, tôi không muốn khiến cô ấy khó chịu giống như tôi lúc trước.

Nhưng, không thể không thừa nhận, mặc dù chúng tôi đã giao hẹn chỉ làm bạn bè, nhưng biết rõ tâm ý của nhau, làm sao có thể thật sự không có một chút ái muội nào? Huống chi trước kia, tình cảm giữa tôi và Lâm Cẩm Nam dường như từng chút từng chút tích lũy dần, khi chúng tôi còn chưa sáng tỏ thì tình yêu cũng đã mọc rễ nảy mầm rồi.

Thời điểm đó chúng tôi vẫn còn quá ngây thơ, cho là mình có thể giống như người lớn, che giấu tình cảm cùng ham muốn của mình không hề sơ hở, nhưng sự thật đúng là, chúng tôi cũng chỉ là đứa bé 16, 17 tuổi, vĩnh viễn cũng không học được cách ngụy trang, đối đãi với tình cảm cũng quá mức non nớt.

Thế cho nên sự ngây thơ của tôi đã làm thương tổn Lăng Phi, cũng đã trở thành cơn ác mộng mà cả đời này tôi không thoát ra được.

19. Chương 19: Chương 17

Sau khi trở về trường học, tôi lại quay về cuộc sống êm đềm không buồn không lo trước kia, Cola không còn thường xuyên tới lớp chúng tôi nữa. Có lẽ sợ kích thích đến Lăng Phi, ở trường học cậu ấy cũng theo khuôn phép cũ, chưa từng trêu chọc tôi quá trớn.

Thỉnh thoảng tan học, cậu ấy sẽ chờ ở chỗ cách nhà tôi hai con đường, đột nhiên nhảy ra từ chỗ nào đó dọa tôi sợ nhảy dựng lên.

Chúng tôi cùng đi ăn, ở quảng trường xem các ông các bà múa ương ca. Tuổi mười sáu mười bảy, luôn cực kỳ khát khao đối với tình yêu. Không xuyên phá lớp màng kia, nhưng trong lòng chúng tôi ngấm hiểu lẫn nhau, trong lòng trong mắt đều chỉ nhìn thấy đối phương.

Sau khi tôi xuất viện gặp lại Lăng Phi, cô ấy dường như trầm mặc hơn nhiều so với trước kia; những lúc ở cạnh tôi, cô ấy cũng không còn nhiều lời như trước. Tôi lý giải tất cả đều là di chứng sau thất tình, nữ sinh ưu tú như vậy, bị người yêu bỏ rơi hẳn sẽ buồn rất lâu nhỉ?

Có một ngày, Lăng Phi đột nhiên kỳ kỳ quái quái hỏi tôi, “Quả Cam, cậu có người trong lòng không?”

Lúc đó tôi sợ hết hồn, tim cũng không nhịn được nhảy thành thịch, nói lấy lệ, “. Không có, không có.”

Lăng Phi hình như không quá tin tưởng, chỉ mím chặt môi nhìn tôi chăm chăm, một lát sau cô ấy nói, “Vậy tớ giới thiệu cho cậu một người nhé? Anh tớ sắp về nước, đáng đáp đặc biệt đẹp trai, không thua kém gì Lâm Căn Nam.”

Tôi hơi bất ngờ, tại sao phải so sánh anh trai của cô ấy với Lâm Căn Nam. Trong lòng tôi không có ai tốt hơn Cola. Tôi đổi chủ đề, giả bộ hứng thú hỏi, “Cậu còn có anh trai sao, sao tớ lại không biết?”

Trên mặt Lăng Phi rốt cuộc đã có chút ý cười, cô ấy hình như rất coi trọng người anh này, trong đôi mắt luôn âm ỉ có chút ánh sáng, “Lúc tớ còn nhỏ, ba mẹ tớ ly hôn, anh tớ đi theo ba.”

Tôi không quá để ý tới những điều cô ấy nói, chỉ luôn len lén quan sát sắc mặt của cô ấy, cô ấy cứ so sánh anh trai của mình với Cola, tôi cho rằng cô ấy đã biết gì đó. Nhưng bây giờ nhìn lại hình như không giống. Ở trường học chúng tôi vẫn giữ một khoảng cách, hơn nữa nếu như Lăng Phi thực sự biết cái gì, cô ấy hẳn sẽ biểu hiện ra chút gì đó.

*

Chủ nhật Cola hẹn tôi đi công viên hải dương, tôi dậy sớm, mặc vào chiếc váy ngắn màu hồng nhạt mà tôi thích nhất. Nhìn vào gương thấy đôi chân trắng tấp của mình, tôi có chút đắc ý, trong lòng đã sớm reo hò nhảy múa. Mỗi lần nghĩ đến cậu ấy, trong lòng tôi tràn đầy cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Tôi đã tới công viên hải dương này rất nhiều lần, nó được xây ở góc tây bắc của công viên Sâm Lâm. Tôi đã nhìn chán mấy con rùa biển lớn, Cá Mập Trắng ở bên trong đó rồi. Nhưng đi cùng Lâm Căn Nam, dường như ngay cả con rùa biển to lớn kém cỏi, ngốc nhất, khó coi nhất cũng trở nên cực kỳ đáng yêu.

Tôi ghé sát vào kính thủy tinh, nhìn nó lười biếng chuyển động, trên mặt không nén được nở nụ cười. Tôi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, ánh sáng màu xanh dương chiếu vào trên mặt cậu ấy khiến đường nét trên khuôn mặt ấy càng nổi bật.

Tôi nhìn cậu ấy, trong lòng lần lượt suy nghĩ, trên thế giới này không thể có người nào đẹp trai hơn Lâm Căn Nam. Mà trong lòng chàng trai anh tuấn như vậy chỉ có một mình tôi, đây cũng là chuyện tốt đẹp nhất thế giới của Dịch Mộ Tranh tôi.

Chúng tôi chen chúc trong đám người, khi đó vóc dáng của tôi còn chưa quá cao, chỉ hơn một mét rưỡi, mà Lâm Căn Nam cũng sắp cao đến 180 cm rồi. Tôi bị du khách chen lấn tới mức dán sát vào tường thủy tinh, không nhịn được chu miệng có chút bực bội.

Hình như Lâm Cẩm Nam để ý thấy tôi không thoải mái, hai cánh tay đặt ở hai bên hông của tôi chống lên mặt tường thủy tinh, tạo cho tôi một không gian nhỏ nhỏ. Cậu ấy cao lớn khỏe mạnh đứng phía sau lưng tôi, cầm đặt lên bả vai tôi, hơi thở ấm áp phả vào cổ của tôi, ngứa ngáy tê tê.

“Em gái hung dữ, mau lớn đi, nếu không lớn thêm thì sẽ phải sống ở trong lòng tớ cả đời.”

Lỗ tai của tôi ửng hồng, ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy, đôi mắt của cậu ấy đen sẫm sáng ngời giống như đá quý. Tôi không khỏi bị cậu ấy mê hoặc, ngơ ngác nhìn, hồi lâu mới nhớ tới phản bác, “Tớ còn nhỏ, còn đang lớn đấy. Không giống cậu, đã ngừng phát triển rồi, mấy năm tiếp theo chắc sẽ co lại đấy.”

Lâm Cẩm Nam nhú mày, trên dưới nhìn tôi, “Cho dù tớ co lại cũng sẽ cao hơn cậu, chú lùn.”

“” Tôi tức giận hừ một tiếng không nói lời nào. Chê tôi lùn, chê tôi lùn thì cậu tìm Diêu Minh là được rồi!

Lâm Cẩm Nam chột hên lên tóc tôi, nhỏ giọng nói, “Có điều tớ chỉ thích cậu lùn, như vậy tớ có thể luôn giấu cậu trong khuỷu tay của mình, ai cũng không thấy được, không giành được cậu.”

Được rồi, tôi thừa nhận người này nói ra mấy lời rất buồn nôn, nhưng tôi vẫn là không có cốt khí bị mấy lời buồn nôn ấy làm cho ngọt ngào. Tôi nhin không được mím môi cười, không ngờ tên ngốc này nói mấy lời tâm tình mà mặt mày cứ tỉnh bơ như vậy.

Vì là Chủ nhật nên đặc biệt có nhiều du khách, Lâm Cẩm Nam đi xếp hàng mua đồ uống, đi vài bước lại không yên tâm quay đầu lại dặn dò tôi, “Này, không được chạy lung tung đó, nơi này rất nhiều người xấu.”

Tôi nhin không được trợn trắng mắt, làm ơn, tôi cũng sắp mười bảy tuổi rồi. Hơn nữa, ban ngày ban mặt sao có thể có người xấu chứ? Tôi khẽ gạt đầu, không kiên nhẫn thúc giục cậu ấy, “Biết rồi, quỷ dài dòng. Mau đi đi!”

Lâm Cẩm Nam cau mày, liếc mắt nhìn tôi chế nhạo, “Loại người tham ăn như cậu, dùng một que kẹo là có thể lừa cậu đi theo rồi.”

Tôi dùng ánh mắt hung ác để biểu đạt sự bất mãn của mình, cậu ấy liền cười đi xếp hàng.

Tôi đứng tại chỗ, nhàm chán nhìn chằm chằm cậu ấy trong hàng người. Cậu ấy đứng xếp hàng thảnh thơi quay đầu lại nhìn tôi, tôi liền làm mặt xấu với cậu ấy, ra sức nhú mày le lưỡi.

Lâm Cẩm Nam ngẩn người, chột ngoắc ngoắc tay về phía tôi. Tôi nghi ngờ đến gần, cậu ấy lập tức mạnh mẽ ôm tôi vào trong khuỷu tay, khẽ nói bên tai tôi, “Vẫn là như vậy thì yên tâm hơn.”

Tôi thừa nhận tôi thích cảm giác cậu ấy dính lấy mình như vậy, mặc dù rất buồn nôn, nhưng rất thích như vậy.

Có lẽ sự kết hợp một ột thấp như hai chúng tôi quá chướng mắt, tôi cảm thấy có một ánh mắt nóng hừng hực nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Nhưng phóng tầm mắt nhìn, chỉ còn đám người đông đúc.

*

Thời tiết tháng năm ở thành phố N luôn rất hay thay đổi, buổi sáng ra ngoài còn nắng vàng rực rỡ, lúc này lại đột nhiên mưa lớn. Chúng tôi đang đi trên đường liền bị dính nước vô cùng nhếch nhác, vội vội vàng vàng chạy vào trong rừng cây nhỏ ven đường. Rừng cây nhỏ bởi vì cành lá rậm rạp đã chặn được nước mưa xâm nhập, thảnh thơi sẽ có hạt mưa hắt vào.

Tôi ngẩng đầu nhìn phía trên, mặt trời không bị tầng mây che khuất hoàn toàn, có mấy tia nắng vàng chiếu lên mặt tôi. Tôi nheo mắt lại, sững sờ nhìn vài tia nắng mặt trời trong không khí.

Chung quanh rất yên tĩnh, hình như chỉ có tôi và Lâm Cẩm Nam.

Đang lúc tôi thất thần, thì trên trán lại có cảm giác vừa ấm áp vừa ẩm ướt. Tôi phục hồi tinh thần, thấy Lâm Cẩm Nam cười nhìn mình, cậu ấy hôn lên trán tôi, hai tay nắm bả vai của tôi, cứ như vậy cong khoe mắt nhìn tôi.

Hô hấp của tôi có chút nặng nề, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cảm thấy chỗ vừa bị cậu ấy hôn qua đều đã nóng rực đến không còn tri giác.

Không biết sao tôi lại nhớ tới Lăng Phi, tôi rất ghét chính mình khó chịu thế này, luôn vào lúc mấu chốt nghĩ đến chuyện có được hay không. Nhưng chính là đã nghĩ tới thì lập tức mất hứng. Tôi xoay người đưa lưng về phía cậu ấy, lúng túng cúi đầu kéo váy, “Ách, nơi này rất vắng vẻ, sẽ không có cái gì kỳ quái xuất hiện chứ?”

Lâm Cẩm Nam không lên tiếng, cũng không có chút động tĩnh nào. Tôi không dám quay đầu lại nhìn cậu ấy, cắn chặt môi dưới lau nước trên cánh tay mình.

Cậu ấy chợt ôm lấy tôi, cánh tay vòng ôm thật chặt quanh cánh tay của tôi, “Quả Cam.”

Lồng ngực tôi phập phồng kịch liệt, ngơ ngác nhìn mười ngón tay giao nhau trước ngực mình. Lâm Cẩm Nam nhẹ nhàng cạo vào cổ tôi, vành tai lạnh lạnh dán vào tôi, các ngón tay khớp xương rõ ràng lướt qua làn váy của tôi. Tôi căng thẳng tóm tay cậu ấy lại, lắp bắp nói, “Cola ——”

“Ngoan, đừng nghĩ tới cái gì hết, chỉ cần nghĩ tới tớ là được rồi.”

Tôi nghe lời cậu ấy, ngón tay buông lỏng ra, mặc cho tay của cậu ấy xuyên qua váy mình, cuối cùng lưu luyến trên bụng tôi. Tôi rất khẩn trương, lại có chút lo sợ, không biết cậu ấy muốn làm gì, nhưng lại rất thích cái cảm giác bàn tay to lớn ấm áp của cậu ấy vuốt ve da thịt mình....

Hô hấp của cậu ấy bắt đầu nặng nề, lồng ngực cũng nóng đến dọa người, cách lớp vải mà tôi cũng có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể cậu ấy đang tăng lên.

Tay của cậu ấy chạy một đường, cuối cùng bao lấy nơi mềm mại nhỏ nhỏ của tôi. Tôi luống cuống nắm chặt cánh tay bên chấu của cậu ấy, trong đầu một mảnh trống rỗng. Tay của cậu ấy từ từ tăng thêm chút lực, ngón trở cùng ngón giữa kịch liệt vuốt ve nơi nhạy cảm lại ngay ngô kia.

Một dòng điện kỳ quái bắt đầu lan tràn khắp cơ thể tôi, còn có thứ gì đó nóng nóng bắt đầu chảy ra ngoài. Tôi cảm thấy bên dưới có sự thay đổi, rất sợ hãi, lo lắng gọi cậu ấy lại, “Cola, tớ giống như, giống như cái kia tới.” Nhất định là đi cả đến thăm tôi, nếu không tại sao lại có chất lỏng nóng hổi từ trong thân thể chảy xuống.

Giọng nói của cậu ấy khàn khàn trầm thấp, kèm theo tiếng hít thở nặng nề, lại không giải thích được cười nhẹ, “Thật là đồ ngốc ——”

Đây vẫn là lần đầu tiên tôi thân mật dán sát cậu ấy như vậy, bị cậu ấy vuốt ve thân mật như vậy. Tôi không có dư thừa hơi sức suy nghĩ, chỉ có thể vô lực dựa vào cậu ấy, đầu óc hỗn loạn nghe không rõ lời nói của cậu ấy.

Lâm Cẩm Nam ôm tôi càng lúc càng chặt, giống như muốn khảm tôi vào trong thân thể của cậu ấy vậy.

Thân thể của tôi giờ phút này rất kỳ quái, giống như cá mắc cạn, muốn cậu ấy cho nhiều hơn. Nhưng tôi không biết mình muốn gì, chỉ cảm thấy bị cậu ấy đụng chạm như vậy tuyệt không chán ghét, thậm chí cũng quên mất đây là vùng ngoại ô, giờ phút này bộ dạng quần áo không chỉnh tề của chính mình nhếch nhác cỡ nào.

Cuối cùng ngay khi tôi cho rằng cậu ấy sẽ tiến thêm một bước thì cậu ấy lại buông tôi ra, chỉ tựa vào trên vai tôi nhẹ nhàng thở hổn hển, giống như đang đè nén gì đó.

Tôi có chút kỳ quái, kinh ngạc nghiêng mặt sang bên nhìn cậu ấy, “Cola?”

Cậu ấy chạm vào mặt tôi, cánh tay vòng trên eo tôi, “Đừng nói chuyện, còn nói nữa tớ sẽ không khống chế được chính mình.”

Tôi mặc dù không hiểu cậu ấy đang khống chế cái gì, mơ hồ cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Ví dụ như, hình như có cái gì đó cứng rắn chống đỡ phía dưới, cái này, là cậu ấy có phản ứng với tôi sao? Trong lòng tôi không biết vì sao lại có chút đặc ý, tôi thật đúng là đủ tà ác.

*

Lúc mưa nhỏ dần, chúng tôi rời đi, phía chân trời mặt trời bỗng nhiên lại xuất hiện, rực rỡ chói mắt, thật giống như tâm tình của tôi giờ phút này. Tôi cúi đầu vẫn nhìn xuống con đường trải đá dưới chân, trong

đầu không ngừng nhớ lại chuyện vừa rồi cùng cậu ấy, nghĩ như vậy, thì càng không dám ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

Lâm Cẩm Nam yên lặng đi bên cạnh tôi, không biết đang nghĩ gì, có lẽ cũng đang ngượng ngùng, vẫn chưa mở miệng nói chuyện. Chúng tôi cứ như vậy trầm mặc đi bộ một đoạn, cậu ấy lại đưa tay ôm cổ tôi, kéo tôi vào trong ngực, còn cười xấu xa xoa tóc tôi, “Dịch Mộ Tranh, cậu đang ngượng ngùng sao?”

Mặt tôi nóng lên, nhăn lỗ mũi giả bộ bình tĩnh, “Ai ngượng ngùng chứ, phải là người giở trò lưu manh như cậu xấu hổ mới đúng.”

Cậu ấy lại lộ ra nụ cười đáng chết đó, rạng rỡ khiến tôi choáng váng, “Thôi đi, dù sao về sau cậu cũng sẽ là vợ tôi, tớ làm sao phải xấu hổ chứ.”

“ Lưu manh.” Tôi cũng không biết nên nói lại cậu ấy thế nào, ngoài miệng mặc dù mắng cậu ấy, nhưng trong lòng tôi không nhịn được đang suy tư lời nói ấy.

Chúng tôi. thật sẽ kết hôn sao? Nụ cười của Lâm Cẩm Nam còn đọng lại khóe môi, tôi nhìn dáng vẻ vui vẻ ấy, trong lòng cũng tự nhủ, Dịch Mộ Tranh, đừng cảm một chút, mày thích chàng trai này, thích, sẽ muốn cả đời.

*

Thứ hai, tôi ngồi ở trước bàn ăn sáng, vừa lắc chân uống sữa tươi, vừa nghe Dịch Tiểu Liêu thao thao bất tuyệt càn nhảm nói liên miên. Điện thoại di động kêu lên, Dịch Tiểu Liêu quăng tới ánh mắt bất quá.

Tôi bình tĩnh lau miệng, cúi đầu liếc nhìn màn hình điện thoại di động, là Lâm Cẩm Nam. Tôi nhịn không được cười trộm trong lòng, thật sự khoa trương như vậy sao? Một ngày không thấy liền nhớ thành ra như vậy à?

Tôi chậm như rùa đi qua một bên nghe điện thoại, vừa mới nói câu “alo” liền nghe được âm thanh lo lắng của Lâm Cẩm Nam, “Quả Cam, hôm nay xin nghỉ đi! Đừng đến trường, cũng đừng hỏi tại sao, tớ nay tớ sẽ nói cho cậu biết.”

20. Chương 20: Chương 18

Sau khi cúp điện thoại tôi vẫn rất lo lắng, trong lòng luôn bất ổn. Không biết phải hình dung loại cảm giác này như thế nào, giống như có sức mạnh vô hình nào đó đang bóp chặt trái tim tôi, chột nhanh chột chậm, làm cho người ta hít thở không thông.

Mặc dù rất bất ngờ với phản ứng của Lâm Cẩm Nam lúc đó, nhưng tôi vẫn nghe lời ở lại trong nhà. Đợi đến buổi trưa, tôi thật sự ngột ngạt đến sợ, trong nhà cũng không biết xảy ra chuyện gì, hình như cả nhà đều chỉ còn lại một mình tôi. Dịch Tiểu Liêu cũng không biết đã đi đâu, tôi nằm lý trên giường xem phim, vẫn nhịn không được cảm điện thoại di động gọi cho Cola.

Điện thoại vang lên thật lâu cũng không có người nhận, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ phát hiện, hình như. rất nghiêm trọng? Vẫn không yên tâm, tôi nhảy dựng lên từ trên giường, quyết định trở về trường xem thử có chuyện gì xảy ra.

*

Sau khi đi vào từ cổng trường, thì có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi, nam sinh nữ sinh đều đang thì thầm gì đó sau lưng tôi. Tôi kỳ quái cúi đầu nhìn quần áo của mình, căn bản không có vấn đề mà. Cho dù tôi thừa nhận bộ dáng của mình có chút hấp dẫn người ta quay đầu nhìn, nhưng hình như cũng không khoa trương như vậy chứ?

Tôi nghi ngờ đi tới cửa phòng học, bạn cùng lớp nhìn thấy tôi thì mang vẻ mặt kinh ngạc, đoán chừng nhìn thấy quỷ cũng không đáng sợ bằng thấy tôi, tôi càng cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng rốt cuộc ai có thể ra nói cho tôi biết một tiếng, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào chứ.

Dương Ảnh bình thường có quan hệ tốt nhất với tôi cũng mang ánh mắt phức tạp nhìn tôi chằm chằm, tôi nhin không được tiến tới cạnh bàn của cô ấy. Kéo cái ghế ngồi gần cô ấy, cô ấy lập tức dịch về phía sau.

Tôi ngẩn ngơ, vẫn nghiêng đầu cười nhìn cô ấy, “Này, Ảnh Tử, sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, sao tất cả mọi người đều nhìn tớ chằm chằm giống như thấy Avatar vậy.”

Dương Ảnh cau mày, sắc mặt rất khó nhìn, cuối cùng khước miệng ngoắc ngoắc, bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười, “Avatar? Dịch Mộ Tranh, cậu đừng chọc người ta cười, nói cậu là Avatar cũng vũ nhục đẳng cấp của Avatar.”

“” Tôi có chút không vui, mặc dù bình thường chúng tôi hi hi ha ha, quen công kích nhau, thế nhưng chẳng lẽ cô ấy không nhìn ra tôi đang rất nghiêm túc nói chuyện với cô ấy sao?

Dương Ảnh liếc mắt nhìn tôi, dáng vẻ đặc biệt khinh thường, “Cậu còn muốn giả bộ tới lúc nào, những chuyện xấu xa cậu đã làm cũng đã truyền khắp cả trường học rồi!”

Đầu óc tôi trong phút chốc chết máy, không có chút năng lực suy nghĩ nào, chỉ ngây ngốc lặp lại theo cô ấy, “Chuyện xấu xa.”

Dương Ảnh hừ một tiếng trong lỗ mũi, chống cằm nhìn tôi, “Thật không nhìn ra, bình thường giả bộ đặc biệt không quan tâm, thì ra là thích quyến rũ bạn trai của người khác như vậy, còn cùng cậu ta.” Mặt cô ấy đỏ lên một chút, cà lăm chưa nói xong, cuối cùng ‘ầm’ một tiếng đá văng cái ghế đứng lên, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào tôi, “Dịch Mộ Tranh, tôi thật sự mắt bị mù mới xem cậu là bạn, loại người như cậu, đáng đời bị người khác chụp ảnh lại những chuyện ghê tởm kia phơi bày ra ánh sáng.”

Tôi đứng lên, chân mềm đến đứng không vững, trong lời của cô ấy có quá nhiều tin tức, tôi nhất thời cũng không biện pháp làm rõ. Nhưng đại khái đã biết cô ấy đang nói tới chuyện của Lăng Phi, mọi người đều biết tôi và Lâm Cẩm Nam ở bên nhau, tôi rốt cuộc cũng ngồi vào vị trí Tiểu Tam thực thụ.

“Ảnh Tử, cậu nói. Cái gì bị chụp.” Tôi không thể tin được điều mình nghe thấy, càng không nghĩ tới sẽ có cảnh gì có thể bị chụp lên, trừ phi! Tôi không dám nghĩ tiếp, chăm chú nhìn chằm chằm Dương Ảnh.

Dương Ảnh chán ghét nhìn tôi, ánh mắt kia khiến tôi cảm giác mình dường như thật rất bẩn thỉu, dường như đã làm ra những chuyện xấu xa tội ác tày trời.

“Chính là cậu và Lâm Cẩm Nam ở trong công viên làm chuyện đó, đều đã bị chụp được, cậu cũng đừng ngại biện nói đó không phải là cậu, rất rõ ràng rồi. Ngay cả cậu mặc quần lót màu gì đều có thể nhìn thấy.”

Dương Ảnh có lẽ thấy cảm xúc của tôi không đúng lắm, cũng không nói thêm lời khó nghe hơn nữa. Cô ấy xoay người định bỏ đi, suy nghĩ một chút lại quay người lại lạnh lùng nhìn tôi, “Mẹ cậu bây giờ đang ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm, chuyện cũng ầm ĩ lớn như vậy, cho là có ông nội làm thị thì giỏi lắm sao. Cho dù lấy đi toàn bộ hình chụp, thì việc cậu làm ra loại chuyện đó cũng sớm truyền đi rồi.”

Tôi giương mắt chờ đợi nhìn Dương Ảnh trở mặt, bình thường là người đáng yêu lại hoạt bát như vậy, bây giờ lại nhắm vào tôi giống như bổ nhào vào quân địch vậy.

Tôi điên cuồng chạy đến phòng làm việc của chủ nhiệm, lúc ra cửa đụng phải Lăng Phi, cặp mắt của cô ấy đỏ lên nhìn tôi, tôi nhìn vào mà trong lòng khó chịu. Lăng Phi cuối cùng cắn môi dưới, ánh mắt lạnh như băng cười, “Quả Cam, tôi thật sự nhìn lầm cậu rồi——”

Hốc mắt bắt đầu nóng lên căng đau, tôi cố nén sự chua xót đang dâng lên trong lỗ mũi, nhỏ giọng nói một câu, “Thật xin lỗi.” Sau đó tôi liền vọt ra khỏi cái phòng học sắp khiến tôi chết chìm kia.

*

Phòng làm việc của chủ nhiệm đóng cửa, tôi không còn nhớ đến việc phải gõ cửa, trực tiếp xô cửa chạy vào.

Trong phòng có rất nhiều người, nét mặt của mỗi người đều rất đặc sắc. Lâm Cẩm Nam nhìn đến tôi thì sắc mặt lập tức trầm xuống, tôi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng như vậy của cậu ấy, nhìn cậu ấy, trong mắt có rất nhiều điều tôi nhìn không hiểu. Tôi biết rõ cậu ấy đang tức giận, tức giận tôi không nghe lời cậu ấy, thời điểm đó cậu ấy thật ngốc, cho dù có thể lừa gạt được tôi hôm nay, vậy ngày mai thì sao?

Dịch Tiểu Liêu và Dịch Bách Sanh ngồi trên ghế sa lon, Dịch Bách Sanh vốn đang nói gì đó cùng giáo viên chủ nhiệm, lúc thấy tôi vào phòng lúc thì không nhận được cau mày.

Đối diện hai người là Lâm Hạo Sơ – ba của Cola, dáng vẻ của chú Lâm vốn cũng rất uy nghiêm, bình thường tôi cũng rất sợ ông. Hôm nay ở vào thời điểm thế này, tôi càng cảm thấy biểu tình của ông lúc không nói lời nào rất khủng bố. Tôi không khỏi có chút khiếp sợ, cúi thấp đầu đứng ở cửa phòng, cũng không dám tiến thêm một bước.

“Dịch Mộ Tranh, tới đây——” là chủ nhiệm của tôi mở miệng trước, tôi cẩn thận dè dặt ngồi xuống cạnh thầy ấy, bên tay phải chính là chú Lâm. Tôi lo lắng vặn xoắn ngón tay, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt bàn, chỉ liếc mắt một cái, tôi hoàn toàn choáng váng. Trên bàn có rất nhiều tấm hình, dù là khoảng cách có hơi xa, tôi cũng rõ ràng thấy được là tôi cùng Lâm Cẩm Nam.

Đó là chuyện xảy ra vào ngày chúng tôi ở trong rừng cây nhỏ.

Thật sự rất giống như Dương Ảnh đã nói, hình ảnh rất rõ ràng, rõ ràng đến mức ngay cả hình quả dâu nhỏ trên quần lót của tôi cũng rõ ràng như thế. Tôi cứ nhìn những tấm hình đó, bức ảnh trên cùng chính là cảnh tay của Lâm Cẩm Nam ở phía trong váy tôi. Góc chụp như vậy thoát nhìn giống như tay của cậu ấy thực sự đã tìm được nơi tư mật của tôi.

Tôi rốt cuộc đã biết ngụ ý của những hành động chỉ chỉ chỗ chỗ sau lưng mình, Tiểu Tam gì đó căn bản không phải trọng điểm, dù sao số người biết Lăng Phi cũng không nhiều. Thật sự bị mọi người giễu cợt chế nhạo là do góc chụp của tấm hình này gây nên chứ gì? Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu mang vẻ mặt đau lòng nhìn tôi.

Trong lòng tôi rất khổ sở khi bị cha mẹ mình thấy một mặt kinh khủng như vậy. Tôi vốn muốn hét lên nhưng lại bị nghẹn trong cổ họng. Nếu tôi nói sự thật không phải như vậy, Dịch Tiểu Liêu và Dịch Bách Sanh sẽ tin tưởng tôi sao? Chú Lâm cùng thầy chủ nhiệm cũng sẽ tin sao? Nói nhiều hơn nữa thì trong mắt bọn họ cũng chỉ là đang ngụ ý biện mà thôi.

Hình ở chỗ này, cho dù tôi nói tay của cậu ấy không đi vào trong, nhưng chúng tôi thân mật như vậy là sự thật, chúng tôi yêu sớm cũng là sự thật. Những sự thật này cũng đủ để cho giáo viên, cha mẹ phạt nặng chúng tôi rồi. Tôi há miệng, cuối cùng vẫn là vô lực ngậm miệng lại, cũng không nói gì.

Chú Lâm nghiêng mặt nhìn tôi, đầu tôi cúi xuống càng thấp hơn, tôi gần như có thể đoán được, trong suy nghĩ của chú Lâm tôi đã trở thành đứa con gái như thế nào. Ông ấy nhất định sẽ không thích tôi, vô cùng không thích.

Dịch Bách Sanh trầm mặc, vẫn không lên tiếng, tôi nghĩ ông chắc chắn rất thất vọng về tôi, trước kia ông vẫn luôn nói tôi là chuyên gia gây chuyện, không ngoan như Trà Xanh. Hiện tại tôi rốt cuộc đã bị ông nói trúng, thật sự trở thành chuyên gia gây chuyện, còn là chuyện phiền toái khiến ông mất mặt như vậy.

“Chủ nhiệm Dương, chuyện này chúng tôi về nhà sẽ hỏi rõ ràng làm cho thầy thêm phiền toái rồi.” Dịch Bách Sanh nói lời khách sáo, nhưng giọng nói rất cứng nhắc, tôi biết rõ ông đang dè nén lửa giận. Xem ra về nhà không thiếu được một trận đánh cho tề người rồi, tôi yên lặng cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, tại sao Dịch Bách Sanh cho tới bây giờ đều không nghe tôi giải thích, cho tới bây giờ cũng không thử tin tưởng tôi.

Chủ nhiệm có lẽ vì nể mặt mũi của ông nội, thái độ đối với Dịch Bách Sanh vô cùng tốt, hoàn toàn mất hết bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến như bình thường, cười hòa ái không mức không thể hòa ái hơn nữa, “Trẻ nhỏ làm sai là khó tránh khỏi, trước khi chưa gây ra chuyện lớn, không xảy ra việc gì là tốt rồi. Mọi người nói chuyện rõ ràng, trẻ con luôn ít nhận được sự thấu hiểu của người lớn, cũng bởi vì cảm thấy không được thấu hiểu nên mới có thể yêu sớm.”

Dịch Bách Sanh không nói chuyện nữa, còn Dịch Tiểu Liêu từ lúc tôi vào phòng cũng không nói chuyện

nhiều. Ở nhà chúng tôi, việc lớn việc nhỏ bình thường đều do Dịch Bách Sanh ra mặt, nhưng người quyết định vẫn là Dịch Tiểu Liêu. Tôi đoán không ra lúc về nhà Dịch Tiểu Liêu sẽ trừng trị tôi như thế nào, nhưng dám khẳng định kết cục sẽ không quá tốt.

Ít nhất mới vừa rồi Dịch Bách Sanh nói đi về hỏi rõ ràng thì Dịch Tiểu Liêu mím môi không lên tiếng, vậy rõ ràng là vô cùng đồng ý với ý kiến của Dịch Bách Sanh. Tôi vốn đã sợ đến tim đập thành thịch thì giờ phút này càng lo lắng hơn.

“Chuyện này là Cẩm Nam không đúng, khiến Quả Cam bị dính líu, tôi rất xin lỗi.” Giọng nói của chú Lâm thật bình tĩnh, dường như không nổi giận, hơn nữa chú ấy nói như vậy, tôi thật bất ngờ.

Tôi nhin không được nhìn về phía ông, phát hiện ông cũng đang nhìn tôi, ông giơ tay lên, bàn tay rộng rãi ôn hoà hiền hậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, “Quả Cam, đừng sợ, chuyện này chú và ba cháu sẽ xử lý. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, hi vọng các cháu cũng có thể nói thật, đừng làm cho chúng tôi thất vọng, được chứ?”

Tôi thật sự muốn ôm chú Lâm khóc lớn một trận, sau đó sẽ cảm thán tại sao chú không phải là ba cháu, vì sao Dịch Bách Sanh lại là ba ba của tôi. Bởi vì quá sợ hãi, tôi hoàn toàn không có chút năng lực suy nghĩ Logic nào, vì vậy phát điên nhìn chú Lâm nói quanh co, “Chú Lâm, cháu theo chú về nhà chú được chứ?”

“” Một phòng im lặng, ở đối diện, hô hấp của Dịch Bách Sanh càng thêm nặng nề. Tôi thừa nhận một khi tôi sợ hãi liền dễ dàng làm hỏng chuyện, trong trường hợp này, tôi lại vẫn đứt gân não đến mức nói muốn đến nhà Lâm Cẩm Nam. Đây hẳn là một câu nói thêm dầu vào lửa, đầu tôi cúi thấp cũng sắp chạm đến đầu gối luôn, ngượng ngùng ngậm miệng.

*

Cuối cùng tôi cùng Lâm Cẩm Nam ai về nhà nấy.

Sau khi lên xe, Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu không buồn để ý tới tôi, không nói chuyện, cũng không bắt đầu thăm vấn tôi giữa đường. Mãi cho đến nhà bọn họ cũng không có động tĩnh gì, tôi không biết trong hồ lô của bọn họ bán thuốc gì, cả một buổi chiều tôi đều trốn trong phòng không dám đi ra ngoài ngại ánh mắt của bọn họ.

Trước khi ăn cơm tối, Dịch Tiểu Liêu bỗng nhiên chui vào phòng tôi, tôi ngồi nghiêm chỉnh, mở to mắt nhìn mẹ mình, đáng thương như thế xạo như thế (!). Dịch Tiểu Liêu chấp tay sau lưng đi qua đi lại trước giường tôi, đi hai bước lại dừng lại nhìn tôi, tiếp đó lại im lặng đi hai bước. Lòng vòng như vậy kết quả chính là mẹ tôi còn chưa choáng váng, tôi đã choáng váng trước, “Mẹ. muốn chém giết muốn róc thịt thì ngài làm luôn đi, đừng đi tới đi lui nữa, đầu con đầy sao rồi.”

Dịch Tiểu Liêu kéo ghế qua ngồi đối diện tôi, đôi tay khoanh trước ngực nhìn tôi, “Dịch Mộ Tranh, nói xem, đây là mấy?”

Mẹ tôi đưa ngón tay ra quơ quơ trước mặt tôi, hai mắt tôi hiện đầy sao, nhưng suy nghĩ vẫn nhảy bén khác thường. Trò lừa nhỏ này của Dịch Tiểu Liêu, từ nhỏ tôi đã nhìn thấy bà và Dịch Bách Sanh đùa giỡn, xem đến chán ngấy rồi. Tôi cũng khoanh tay trước ngực, “A, mẹ, là hai sao? Mẹ đi lại nhiều khiến con hoa mắt, nhìn không rõ.”

Dịch Tiểu Liêu híp mắt gật đầu một cái, “Được rồi, bây giờ, bắt đầu tra hỏi.”

Tôi nhin không được giật giật khóe miệng, mẹ tôi học được cái Logic này từ đâu vậy chứ, rất không đáng tin. Nếu như thực sự đợi khi phạm nhân ẩm đầu hay đầu óc không tỉnh táo mà tra hỏi thì có thể tra ra cái quỷ gì chứ. Mặc dù nghĩ như vậy, tôi vẫn phải tiếp tục giả vờ đầu óc của tôi đang nóng lên, bởi vì tôi thật đúng là không dám nói với Dịch Tiểu Liêu về việc tôi và Lâm Cẩm Nam yêu sớm, rồi việc tôi và cậu ấy hôn nhau và cả sở soạn nữa, mặc dù đó đều là những hành động thân mật vô cùng thuần khiết.

Dịch Tiểu Liêu bày ra vẻ nghiêm nghị, “Khụ, Dịch Mộ Tranh, con và Lâm Cẩm Nam, quan hệ thế nào?”

21. Chương 21: Chương 19

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị, trong mắt lại chứa đầy bát quái tò mò đám chó săn chuyên nghiệp của Dịch Tiểu Liêu, tôi giờ từng ngón lên tỉ mỉ đếm: “Bạn bè, anh em, bạn học, cùng tuổi, thanh mai trúc mã, còn có. . .”

Tôi đem toàn bộ từ ngữ có thể có thể bao hàm quan hệ của mình và Lâm Cẩm Nam nói ra, điều này chứng tỏ tôi đang thật sự vô cùng phối hợp với câu tra hỏi kia của bà. Ít nhất thì thái độ cũng cực kỳ thành khẩn, mặc dù mục đích cuối cùng của tôi chính là cố ý làm cho Dịch Tiểu Liêu thấy chóng mặt.

“Ngừng!”

Dịch Tiểu Liêu giơ tay lên cắt đứt lời của tôi, rồi lại đưa ngón tay ra trước mặt tôi một lần nữa, hồ nghi nhìn chăm chăm vào mặt của tôi mà nói: “Con xác định, mới vừa rồi con nhìn thấy hai?”

Tôi đương nhiên xác định, thế giới này không ai có thể so được với bà mẹ này của tôi cả !Vì thế liền mãnh liệt gạt đầu như già tôi.

Dịch Tiểu Liêu liền thả lỏng dựa vào trên ghế dựa, hỏi tiếp: “Nếu nói như thế, thì những hình kia, đều là giả?”

Tôi có chút chần chừ, cái này nên nói như thế nào nhỉ, nói là PS (Photoshop)? Cái này không phải chỉ cần dựa vào kỹ thuật để phân tích thôi sao, nhưng mà tôi lại không có lá gan đó, nhưng cũng không có gan mà nói đó là thật.Vì vậy tôi ngược tâm mắt lên, nhìn Dịch Tiểu Liêu như muốn nói lại thôi.

Bà cúi người đến gần tôi hơn, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm: “Muốn nói cái gì thì cứ nói, mẹ sẽ không tố cáo với cha con đâu.”

Tôi nuốt nuốt nước bọt, hạ mí mắt xuống nói: “Mẹ, thật ra thì, cái hình này là nửa thật nửa giả. Đúng là, khi đó, bọn con là đang chơi cosplay, chính là việc hóa thân vào một nhân vật trong phim hoạt hình Anime ấy.”

Dịch Tiểu Liêu liền nheo mắt nhìn tôi, lạnh lùng hừ một cái: “Mẹ biết rõ, cosplay là cái gì. Vấn đề là, có CJ Anime hay không?”

Tôi không khỏi oán thăm, cho dù bà đã xem những thứ H kia nhưng xin đừng thẳng thắn quá mức như thế chứ. Tôi thẳng lưng, cất giọng rõ to: “Oái, cái đó, có rất nhiều manga đều có hành động biểu hiện nghệ thuật cực cao. Mẹ xem ở ngoài đường mà làm ra hành vi nghệ thuật như vậy mọi người nếu không phải ra vẻ hiểu biết, thì sẽ là liều mạng gạt đầu khen ngợi nữa đấy?”

Dịch Tiểu Liêu cau mày, cũng không nói chuyện, những lúc như thế này thường chứng tỏ đầu óc của bà đang chậm rãi chuyển động. Vì vậy tôi lộ vẻ tức giận, im lặng để cho bà có thêm thời gian để suy tư. Nhìn vào đôi lông mày rí rắm của bà, tôi liền cảm thấy mục đích của mình sắp đạt tới rồi, mẹ tôi hoàn toàn đã bị tôi tung hỏa mù rồi.

Tôi đang rung đùi đắc ý thì chợt Dịch Tiểu Liêu bỗng “chát” một tiếng, dùng sức mà vỗ xuống giường của tôi. Làm cho cả người tôi cũng run lên theo.

“Dịch Mộ Tranh, con làm như mẹ cũng không có tâm nhãn như con hả?”, Dịch Tiểu Liêu trừng mắt, hung dữ nói: “Cũng bị người ta chiếm tiện nghi rồi, còn cảm thấy là hiến thân vì nghệ thuật, làm sao con lại cứ như vậy chứ.”

“”

Thì ra là Dịch Tiểu Liêu của nhà chúng ta, trên nhiều phương diện vẫn rất thông minh. Tôi yên lặng cúi đầu, nhất thời không biết nói thế nào: “Chúng con không hề làm gì cả, tay của cậu ấy cũng không sờ vào chỗ không nên sờ.”

Nói xong tôi lập tức liền ý thức được mình bị hớ rồi, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt kinh ngạc của Dịch Tiểu Liêu, cái nhìn mang đầy khinh bỉ chẳng khác gì đang nhìn thấy một nữ lưu manh vậy. Bà lấp bắp nói: “Con...con. Không ngờ lại như thế. Như vậy mà còn nói là không động vào chỗ nên động? ! Con nói mẹ nghe thử, cái gì không nên động vào ở đây hả?”

Tôi yên lặng nhìn đối thủ của mình, cuối cùng thất bại suy sụp hạ vai: “Con muốn nói, cậu ấy căn bản không sờ vào chỗ mà mọi người vẫn nghĩ, mẹ sẽ tin sao?”

“Tại sao lại không tin?”. Dịch Tiểu Liêu liền hỏi ngược lại ...tôi giật mình há hốc mồm, không thể tin nhìn chằm chằm vào người mẹ đột nhiên cơ trí của mình: “Mẹ...mẹ tin con ?”

Dịch Tiểu Liêu ngồi trở lại lên ghế lần nữa, hai chân vắt chéo nhau, bày ra tư thế vô cùng cao quý đẹp đẽ , lại lạnh lùng : “Hừ, cũng không biết mẹ con là người như thế nào?”.

“” Tôi vẫn luôn hiểu rất rõ con người của mẹ mình, cho nên mới cực kỳ khiếp sợ!

“Con cho rằng, mẹ giống như cha của con, không có chút năng lực phản trình sát nào?”. Bà thần bí áp sát tới trước mặt của tôi, thấp giọng nói: “Nếu Cola duỗi tay vào trong quần lót của con rồi, thì con còn có vẻ mặt ấy sao?”

“” Mặt cô không nhịn được mà bắt đầu co giật, trời ơi, đây là một điều mà một người mẹ nên nói với đứa con gái chưa tới 17 tuổi của mình hay sao?

Dịch Tiểu Liêu liền phớt tỉnh nói tiếp: “Hơn nữa, đứa nhỏ Cola này, mẹ vẫn còn tin tưởng.”

Tôi hiện giờ đã hoàn toàn hóa đá, cuối cùng cũng sụp đổ triệt để, hoàn toàn không biết nên nói cái gì để đáp lại bà. Nếu ngài đã sớm biết chân tướng, cũng tin tưởng tôi, thì còn bày ra nét mặt trầm thống như vậy làm gì.

“Thằng bé Cola này, thật ra thì mẹ rất thích nó, nhưng các con mới từng tuổi này, nếu mà tặng ẹ một đứa cháu nội thì có hơi sớm hơn một chút. Cho nên, về sau phải tự giác một chút ẹ, lần này không có lau súng cướp cò, nhưng không có nghĩa là lần sau sẽ không như vậy”. Dịch Tiểu Liêu bal→abala không ngừng, tôi giương mắt mà nhìn người mẹ đã vượt mức suy nghĩ theo quy định của mình, thật muốn vì sự thức thời này của bà mà vỗ tay khen ngợi.

Dịch Tiểu Liêu bắn một tràng không ngừng nghỉ xong, liền thở phào một hơi, vỗ đùi nói: “Chết khát rồi.” sau đó liền đi ra bên ngoài, bỏ lại đứa con gái đang nghẹn lời không có ai để bày tỏ.

Tôi chớp chớp mắt nhìn bà đi tới cửa, sau đó lại lộn trở lại trước mặt của tôi, trấn định vỗ vỗ lên vai dùng vẻ mặt có chết không sờn khích lệ: “Xét thấy ba con hiện tại đang nổi nóng, trước hết cứ nên trốn đi, chơi trò tuyệt thực để chứng minh sự trong sạch của mình.”

“”

Bà còn ghét bỏ véo vào cái bụng nhỏ của tôi: “Nhìn đi, nhìn cái bụng mỡ của con mẹ chỉ muốn nói cho dù Cola không ghét bỏ con...nhưng bản thân con không thấy xấu sao? Tranh thủ dịp này mà giảm cân đi”

Tôi lệ rơi đầy mặt nhìn Dịch Tiểu Liêu khép cửa phòng, lại còn đưa ngón tay ra chỉ chỉ vào vào cái bụng nhỏ của cô. Đến mà không mang theo cái gì, dầu sao thì cũng phải để cho tôi ăn xong cơm tối, ăn cho no nê mới bắt đầu giả vờ tuyệt thực được chứ! Dịch Tiểu Liêu độc ác, tuyệt đối không phải là mẹ ruột tôi rồi! !

Tuy Dịch Tiểu Liêu nói như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn còn có chút lương tâm. Buổi tối, liền sai Trà Xanh lặng lẽ mang tới cho tôi một bát mì trứng rắc hành lá cắt nhỏ thơm lừng, tôi lại không có khí tiết mà hoan hô thầm rằng mình có bà mẹ đáng yêu nhất trên đời.

*

Sau ngày đó Dịch Bách Sanh cũng không chủ động tìm tôi nói chuyện, có lẽ là do Dịch Tiểu Liêu thì thâm bên gối rồi. Vì thế sau khi tiến hành tuyệt thực suốt một ngày, Dịch Bách Sanh liền thỏa hiệp. Đối với tôi cũng sẽ không giữ khuôn mặt lạnh lùng nữa, nhưng chuyện này lại kéo theo một di chứng đó chính là, mỗi ngày tôi đều bị cưỡng chế đưa đón đi học.

Trải qua cuộc nói chuyện đột phá với Dịch Tiểu Liêu, tôi bắt đầu trở nên không tim không phổi, cũng không để chuyện này để ở trong lòng. Suy nghĩ cũng bị mẹ tôi đồng hóa, một lòng một dạ cho là, mình và Cola không làm chuyện gì đồi phong bại tục, càng không gây nên sai lầm chết người. Chúng tôi thanh giả tự thanh, không hề có lỗi với người nào.

Nghĩ như vậy, hiển nhiên là tôi đã đánh giá thấp tính chất nghiêm trọng của chuyện này, có lẽ là do tôi không trực tiếp nhìn thấy tấm hình được dán lên bảng làm chấn động lòng người kia, nên cũng không biết những “Hình khiêu dâm” ở trong trường học sẽ được lưu truyền với tốc độ chóng mặt. Ở cái tuổi như chúng tôi hiện giờ cũng không phải là hoàn toàn bảo thủ. Trước kia tôi cũng biết, đám nam sinh còn xem những tấm hình còn kinh khủng hơn thế nhiều. Tôi và Lâm Cẩm Nam như vậy, nhiều nhất cũng chỉ được coi là hơi bất nhã mà thôi.

Nhưng tôi đã quên khuấy một việc, nhân vật chính lần này lại là người ở bên cạnh bọn họ, so với những minh tinh giải trí được bàn đến trong lúc trà dư tửu hậu kia thực tế nhiều. Vì vậy, lúc tôi trở lại trường học luôn bị mọi người chỉ trích. Các nữ sinh sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ gọi tôi là: “Tiểu Tam”, “Hồ ly tinh”, “Không biết xấu hổ”, “Ghê tởm”, ...những từ ngữ khó nghe tràn ngập trong cuộc sống của tôi.

Lúc mới bắt đầu tôi liền tự nói với mình, phải bình tĩnh, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, mà bản thân tôi cũng không làm chuyện gì thất đức cả. Nhưng trải qua một thời gian dài, bị chèn ép, bị cô lập, sau lưng luôn truyền đến các tiếng chửi rửa thóa mạ, châm biếm. Rốt cuộc tôi cũng không chịu nổi, cái gì mà thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc chứ, cũng CMN vô nghĩa. Tôi không trấn định được như vậy, cũng không phải là người không chấp nhất, tôi chỉ là một tục nhân mà thôi.

*

Tôi trốn ở đằng sau cây hòe đại thụ trong trường mà khóc tẩm tức, che miệng không dám phát ra âm thanh. Nơi này rất trống trải, cây hòe đại thụ này tọa lạc bên trong cánh rừng nhỏ đã được trồng từ lâu đời, cơ hồ không có người nào lại vãng đến. Nhưng cho dù có nấp ở một nơi hẻo lánh thế này mà trong lòng vẫn không có một chút cảm giác an toàn nào.

Thời điểm đó thế giới của tôi rất thu hẹp, chỉ có trường học, lớp học là bầu trời nhỏ là không gian để sinh hoạt chơi đùa. Nhưng lại bị các bạn học kỳ thị chèn ép như vậy, trong nháy mắt liền sụp đổ. Tôi cảm thấy mỗi ngày đều âm u tuyệt vọng.

Tôi bắt đầu sợ đi học, Cola tới tìm tôi, tôi cũng sẽ trốn tránh, hai bọn tôi hiện tại tựa hồ đã trở thành “Danh nhân” trong trường học, mọi cử động đều bị soi mói nghị luận. Nhìn thấy cậu ta, tôi lập tức trở nên không được tự nhiên, giống như có ngàn vạn ánh mắt giễu cợt đang dõi theo tìm tòi nghiên cứu.

Có lẽ Cola đã nhận ra được điều này, vì vậy liền thay đổi hình thức thay vì gặp mặt sẽ gửi nhắn tin, gọi điện thoại, luôn cực kỳ lưu ý đến tâm tình biến hóa của tôi. Tôi biết rõ cậu ấy đang lo lắng, chắc hẳn cũng đang tự trách dẫn dắt, nhưng tôi vẫn cứ bốc đồng phát tiết hết toàn bộ uất ức lên người của cậu ấy. Hoặc là không nhận điện thoại, nếu có nhận cũng nói chuyện dăm dăng, không dễ chịu được như bình thường.

Sau này Cola cũng ít gọi điện thoại tới, nhưng vẫn luôn kiên trì gửi nhắn tin cho tôi, kể về những chuyện vụn vặt, hoặc là những câu chuyện cười nho nhỏ.

Tôi hoàn toàn đắm chìm trong thế giới “Bi thảm” của mình, căn bản cũng không rảnh rỗi để đi quan tâm hay chú ý đến những biến chuyển của Cola.

Cho nên, lúc cô đang nấp ở sau lưng cây hòe đại thụ, nhìn thấy Cola và Lăng Phỉ mặt đối mặt mà đứng ở đó, khiếp sợ không nói không nên lời. Tôi không biết mình phải làm gì, lập tức liền dán lên thân cây, khe khẽ thở hổn hển. Tôi luôn tự nhủ với mình rằng phải trấn định, những gì mình nhìn thấy không nhất định là sự thật.

Tôi muốn tin tưởng cậu ấy.

Không ngờ, câu nói đầu tiên khi Lăng Phỉ mở miệng lại để cho tôi như bị sét đánh. Giọng nói của cậu ấy vẫn mềm mại dịu dàng như cũ: “Cola, chúng ta bắt đầu lại lần nữa thôi. Mình biết rõ việc cậu và Quả Cam ở chung một chỗ cũng chỉ là vì đánh cuộc với đám Dương Chánh, bây giờ không phải là đã chứng minh là Quả Cam thích cậu rồi sao, cậu đã thắng, không cần thiết phải cùng nhau giày vò nữa.”

Cola không lên tiếng, cũng không biết cậu ấy đang nghĩ cái gì, nhưng sự trầm mặc này lại khiến cho lòng của tôi thật nặng nề. Cậu ấy không trả lời vấn đề của Lăng Phỉ, chỉ bình tĩnh mở miệng nói: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu một chuyện, cái hình kia là do cậu chụp.”

Hình như Lăng Phỉ sững sờ một lát, tôi rõ ràng thấy cả người cô ấy cứng lại: “Không sai, là mình chụp.”

“Tại sao lại làm như vậy, người sai chính là tôi, không có chút quan hệ nào đến Quả Cam cả.” Cola đứng quay lưng lại nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ấy lúc này, nhưng từ trong giọng nói kia có thể nghe ra không hề có chút vui vẻ nào.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy thật châm chọc, chính bản thân tôi rốt cuộc đóng vai trò gì trong câu chuyện này? Chỉ là vì chứng minh mình là một con cò dưới sức quyến rũ của cậu ấy sao? Hơn nữa, còn là một con cò nhỏ đen đủi.

“Không có quan hệ gì tới cậu ấy sao? Lúc chia tay, không phải cậu luôn miệng nói không thích mình, cảm thấy hai chúng ta không thích hợp. Nhưng vừa xoa người, cậu liền ôm cậu ấy nằm ở trên giường bệnh! Nếu không phải ngày đó mình làm rơi đồ ở đó thì vẫn giống như kẻ ngu bị người ta trêu đùa xoay vòng vòng rồi.” Lăng Phỉ rất kích động, giọng nói càng ngày càng bén nhọn.

“Cậu ấy ở trước mặt giả vờ an ủi mình, còn nói cảm thấy hai chúng ta không thích hợp, nhưng sau lưng thì sao chứ, lại dấn lấy cậu cả ngày. Cậu còn cảm thấy không có quan hệ gì với cậu ấy sao? Mình tin tưởng cậu ấy như vậy, không ngờ cậu ấy còn làm chuyện như vậy ở sau lưng mình.”

Tôi đứng cách đó một đoạn, nghe xong liền rét run cả người, thì ra là khi đó cậu ấy đã biết hết mọi chuyện. Không trách được cậu ấy sẽ hỏi tôi đã có người trong lòng chưa, còn muốn giới thiệu bạn trai cho tôi. . . . Không ngờ, tâm tư của cậu ấy lại sâu như vậy. Hơn nữa, những lời khi đó tôi an ủi cậu ấy là lời thật lòng, bây giờ lại bị hoài nghi động cơ và tính thuần túy của nó.

Ở trong mắt cậu ấy, tôi quả nhiên là người có tội ác tày trời.

Hình như Lăng Phỉ có chút không khống chế được tâm tình của mình, càng nói càng khó nghe, cũng càng ngày càng khàn cả giọng: “Khi đó mình nghĩ, chỉ cần cậu ấy thẳng thắn một chút. Thừa nhận rằng cậu ấy đã có người mình thích, thừa nhận người kia chính là cậu. thì mình nhất định sẽ tha thứ cho cậu ấy. . . . Nhưng cô ấy lại gạt mình. Mình vốn không muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy, nhưng nhìn hai người ở công viên hải dương ngọt ngào như vậy. Cảm giác lúc đó của mình như thế nào cậu có biết không? Cậu ấy cười đến chói mắt như thế. . . . Nếu như trong trường các bạn học lan truyền ra cậu ấy là người thứ ba, rất nhanh sẽ bị quên lãng. Nhưng nếu bức hình đó bị lộ ra, thì đối với nữ sinh mà nói, ý nghĩa thật không giống nhau. Hiện tại, chỉ cần các cậu vẫn còn ở trường học một ngày, sẽ vẫn bị nhớ đến chuyện này. Cậu ấy là một người kiêu ngạo, không phải là càng ngày càng lạnh nhạt với cậu rồi sao? Ngày các cậu chia tay cũng không xa rồi?”

Lăng Phỉ cất tiếng cười chói tai vang vọng ở bên tai, hai tay xuôi ở bên người siết lại thật chặt. Hít sâu mấy lần, điều chỉnh tốt cảm xúc tôi mới chậm rãi đi ra: “Thật xin lỗi, sợ rằng không thể như cậu mong muốn rồi.”

Lúc này Lăng Phỉ liền ngưng cười, Cola cũng giật mình nhìn tôi, bỗng nhiên toàn thân không khỏi sinh khoái cảm, bất luận là Lăng Phỉ hay còn là Cola, sợ rằng đều không phải vì quá nhớ nên mới nhìn thấy tôi vào lúc này đây chứ?

Nhưng khi nhìn thấy bọn họ kinh ngạc cùng luống cuống, tôi lại cảm thấy rất thoải mái, thoải mái đến ngây người.

Tôi ung dung đến gần bọn họ, đi tới bên cạnh Cola cùng sóng vai chiến đấu: “Lăng Phỉ, vốn tôi đối với cậu vẫn thấy chút áy náy. Nhưng hiện tại, chúng ta hòa nhau, danh dự của tôi đổi lấy tự ái cho cậu, có lẽ cũng không thua thiệt đâu nhỉ. Nếu như cậu thích xem những hình kia, tôi và Cola có thể chụp cho cậu xem, mức độ cao lại rõ ràng, chỉ cần cậu có thể tiếp nhận. Về phần chia tay, cậu yên tâm, đời này, trừ Lâm Cẩm Nam ra, tôi sẽ không để mắt đến người khác.”

Nhìn Lăng Phỉ ngẩn ngơ, trong lòng tôi thật ra thì cũng không còn dễ chịu nữa, tiết mục cầu huyết lại sấm chớp đầy trời này, bình thường tôi vẫn luôn rất chán ghét. Nhưng tôi không thể để bản thân vùi lấp trong vai diễn là một cô gái ác độc lại tâm kế đa đoan trong cảm nhận của cậu ấy được.

Tuy sự thực tôi CMN cũng là người bị hại? Nhưng có ai đứng ở góc độ của tôi, vì tôi mà suy nghĩ một chút chứ.

Tôi lập tức kéo Lâm Cẩm Nam xoa người rồi đi.

Cola chợt dừng bước chân, xoay người liếc nhìn Lăng Phi, cuối cùng vẫn trầm giọng nói: “Lăng Phi, với cậu, tôi rất xin lỗi. Nếu như tôi đã làm tổn thương đến tự ái của cậu thì cậu có thể nhắm về phía tôi. Trả thù tôi thế nào cũng có thể, nhưng không được động đến cậu ấy. Nếu không, đừng trách tôi không khách khí.”

Tôi dừng lại nghe những lời lạnh lùng này của Cola, sau đó dắt tay cậu ấy rời đi. Đi tới trước đài phun nước của trường học, cậu ấy nắm lấy tay tôi càng ngày càng chặt, cuối cùng không nhịn được mà bật cười: “Mới vừa rồi trông cậu thật là khí thế, thật có phong cách của nữ chủ nhân, tôi bị cậu chấn động đến sưng sờ thật lâu đấy.”

Tôi xoay người nhìn thẳng vào cậu ấy, bình tĩnh nhìn khoé mắt của ai đó đang cong lên, cuối cùng khẽ cười đáp: “Lâm Cẩm Nam, tôi có lời muốn nói với cậu.”

22. Chương 22: Chương 20

Nụ cười trên mặt Lâm Cẩm Nam lập tức thu lại, cuối cùng lạnh lùng nhìn tôi nói: “Tôi không đồng ý.”

Tôi có chút buồn cười, nhưng mà trong nội tâm lại thấy hơi buồn bực, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười nhìn cậu ấy hỏi: “Tôi còn chưa nói gì, cậu đã mù quáng không đồng ý cái gì?”

Cậu ấy không nói lời nào, mím chặt môi nhìn tôi chằm chằm, cuối cùng trong mắt mơ hồ có phần rầu rĩ, giả bộ đáng thương nói: “Quả Cam, không phải cậu đã nói đời này ngoại trừ tôi ra sẽ không để ý đến người khác hay sao? Cho nên đừng nói nữa, cho dù là gì, cũng đừng nói.”

Tôi âm thầm thở dài, nếu như không có những chuyện lộn xộn lung tung này, nếu như trước đó không có nhiều chuyện đen đủi rồi rầm như thế, thì tình cảm của bọn họ sẽ phát triển như thế nào đây? Cậu ấy hiểu rõ tôi như vậy, mà tôi thì lại tuyệt không hiểu cậu ấy chút nào, thậm chí ngay từ lúc bắt đầu cũng không hiểu tình cảm của hai người họ có mấy phần thật, mấy phần giả? Tôi rất sợ, sợ mình bỏ ra nhiều như vậy, kiên trì như vậy kết quả lại là một trò đùa của ai đó.

Tôi thua không nổi, vì tôi vốn là một người vừa nhát gan lại vừa hèn yếu.

Buổi trưa sân trường nhốn nha nhốn nháo, hai nhân vật nhảy cảm như chúng tôi mập mờ đứng chung một chỗ, lập tức liền đưa tới một đám người hiếu kỳ chỉ chỉ, chỗ chỗ, châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ. Cảm xúc vốn đang tốt lập tức liền bị rối loạn, hai chữ chia tay nghẹn ở trong cổ họng thế nào cũng không thốt ra được.

Lâm Cẩm Nam trầm mặc nhìn tôi một hồi, rồi trực tiếp lướt qua tôi mà đi lên lầu. Từ trước đến giờ tính nhẫn nại của cậu ấy vẫn không tốt chút nào, giờ phút này sắc mặt âm trầm đến nỗi ngay cả giọng nói cũng như kết băng lại: “Đừng nghĩ đến chuyện tám ảnh kia nữa, cậu lớn đến từng này, cái đầu cũng không phải để bài trí, sao không tự ngẫm lại một chút, từ trước đến giờ tôi đối với cậu như thế nào.”

Tôi đứng yên tại chỗ, bực mình nhìn chằm chằm theo bóng lưng của cậu ta, đúng là đồ trứng thối, nói lời an ủi để cho người ta an tâm sẽ chết sao? Sẽ sao? Sẽ sao? ! Tôi oán niệm lâu bầu thâm mắng, còn hướng về phía bóng lưng của cậu ấy mà trợn trắng mắt. Bỗng nhiên cậu ta đang đứng ở trên bậc thang xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống, cuối cùng hình như còn bắt đắc dĩ thở dài: “Dịch Mộ Tranh, thật sự cậu không hiểu rõ lòng của tôi sao? Là tôi quá thất bại, hay là do cậu quá đần.”

“ Chị đây cũng không phải là máy CT(Computed Tomography: Máy CT hay còn gọi là máy chụp cắt lớp, cậu cả ngày khó chịu muốn chết, tôi hiểu được mới là tài!”. Tôi liền hướng về phía bóng lưng của cậu ấy mà rống lên. Còn cậu ấy cứ bình tĩnh đứng nhìn tôi, cũng không thêm phản bác, không nói gì tiếp tục xoay người rời đi.

Lửa giận của tôi từ từ bốc lên trên, phiền nhất chính là cậu ta vừa châm ngòi nhưng lại không buồn hé răng nửa lời đã đi mất. Tôi thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, nghẹn chết mất, cuộc sống này không có cách nào vượt qua rồi.

Theo tôi nghĩ thì nhất định là bất tự của Lâm Cẩm Nam không hợp, từ trường không được bình thường, mỗi lần đều không thể nói trúng trọng điểm, đem vấn đề giải quyết cho hợp lý tường tận. Chỉ biết kích thích

lẫn nhau, cuối cùng lại tan rã trong không vui. Đây mà là yêu sao? Tại sao tôi lại cảm thấy như đang hành hạ lẫn nhau vậy.

*

Tôi tức sôi ruột không có chỗ nào để xả, cúi thấp đầu trở về phòng học. Vận số thật đen đủi, vừa vào trong phòng học nhất thời không lưu ý, nên liền bị giẫm vào cái gì đó trơn trơn nên liền bị trượt chân. Tôi hoảng sợ vội vàng túm vào bàn giáo viên mới không bị ngã sấp, cũng không biết người nào không có đạo đức như vậy, đương nhiên lại vút vỏ chuối lung tung.

Tôi quét mắt một vòng trong phòng học, bọn họ ai cũng đều cúi đầu giả bộ như không nhìn thấy, nhưng tôi lại thấy được rõ ràng khóe môi của những người này đều vén lên đầy châm chọc. Tôi khom lưng xuống nhặt vỏ chuối kia lên, bình tĩnh ném nó vào trong thùng rác. Không thèm để ý đến hành vi ti tiện của bọn họ, mặc kệ ai kia muốn làm chuyện thất đức, muốn làm cho tôi mất hết thể diện, tôi cũng không rảnh mà đi so đo.

Vào giờ học, thỉnh thoảng tôi vẫn hay ngẩn ngơ hờn vía để trên mây, trong đầu luôn nghĩ tới chuyện vừa gây gổ với Lâm Cẩm Nam. Đi học không chuyên tâm, kết quả chính là bị giáo viên gọi hỏi bài nhưng lại không biết trả lời thế nào. Trước kia nhân duyên của tôi rất tốt, cho dù có cúp cua vẫn được các bạn học chung quanh tốt bụng nhắc bài cho.

Nhưng bây giờ, mỗi người đều đang đợi xem kịch hay, nhìn tôi bị bêu xấu chính là chuyện mà họ vui vẻ nhất. Cho dù da mặt củ tôi có dày đến mức độ nào, thì trong lòng cũng không khỏi khó chịu, có chút chán nản. Những người này đã từng là bạn bè tốt nhất của tôi, nhưng bây giờ nhìn thấy tôi lại tựa như đang nhìn thấy vi khuẩn gây bệnh vậy.

Nếu như sự kiện “vỏ chuối” xem như ngoài ý muốn, thì chuyện tiếp đó liền khiến cho tôi không thể nào không nghĩ tới tình cảnh hiện tại của bản thân. Tôi không biết mình đắc tội với người khác chỗ nào, mà sẽ luôn có những đồ vật không giải thích được xuất hiện ở bàn học của tôi.

Lúc mở ra hộp bút ra sẽ có con giun mà tôi sợ nhất đang bò ở bên trong, tan học chuẩn bị nộp bài tập sẽ bị nhựa cao su dính vào mà gỡ không ra, ngày nào có khóa trình thì bài thi cũng sẽ vô cớ mất tích. Mọi chuyện nhỏ như thế tôi đều yên lặng chịu đựng. Trong lòng tự nói với mình một lần lại một lần, bọn họ ngây thơ, bọn họ nhầm chán, không thèm chấp làm gì, ngày nào đó mà không có mình giải trí thì bọn họ sẽ không yên.

Tôi vẫn luôn không biết người tạo ra những trò tai quái có mục đích như thế nào, cũng không biết bọn họ sẽ có được khoái cảm gì từ chuyện này. Kể cả chuyện Lăng Phỉ gây ra đủ loại khó khăn cũng đã nằm trong dự liệu của tôi, nên cho dù cậu ta dựa vào chức trưởng lớp của mình mà vênh mặt hất hàm sai khiến tôi cũng đều cần rằng nhẫn nhịn.

Mặc dù tôi nói rồi, hai người huề nhau, nhưng đối với cậu ấy vẫn còn tồn tại một chút áy náy, cảm giác này nảy sinh trong lòng tôi, nên ở trước mặt cậu ấy không thể nào cường thế đứng lên trả đũa được. Cậu ta chê cười, hồ nháo đã kích nhưng vẫn còn ở trong phạm vi tha thứ được, cho đến lần đó, tôi thật sự tức giận, cũng là lần đầu tiên, trong đầu có ý tưởng ghét Lăng Phỉ.

Trước kia cũng đã từng nghe nói qua, phụ nữ là động vật đồ kỵ bậc nhất, một khi lòng đồ kỵ bắt đầu mạnh mẽ đâm chồi ở trong thân thể, thì khoảng cách đến với ác độc sẽ không xa. Lăng Phỉ tuy có vẻ ngoài thanh thuần nhưng cũng có một trái tim đồ kỵ. Hơn nữa, còn rất đáng sợ, rất âm u.

Ngày đó sau tan giờ học, tôi bị Lăng Phỉ phân công ở lại trực nhật. Chỉ có một mình tôi mà thôi, trong lớp tổng cộng có 55 thành viên, nhất định phải có một người bị lẻ ra, nhưng cho tới nay khi trực nhật lúc nào cũng sẽ phân công ba người ở lại cùng nhau trực nhật. Nhưng Lăng Phỉ lại chỉ phân công ột người làm, tôi lại cảm thấy chuyện này cũng không có gì lớn lao cả, chỉ là quét dọn mà thôi, tôi cũng sẽ không vì vậy mà tăng thêm mấy cân thịt biến thành một tiểu mập mạp được. Lao động là vinh quang nhất không phải sao?

Nhưng có lẽ tôi đã đánh giá cao thực lực của mình, dù sao thì năng lực một người cũng chỉ có hạn, đến lúc tôi trực nhật xong xuôi thì trời đã chuyển sang tối mịt mù. Đầu mùa đông nên tiết trời thật lạnh, cả tòa nhà đều được bao trùm bởi bóng đêm, đen như mực có chút dọa người. Tôi vừa mới khóa cửa phòng học, lúc xoay người liền bị bóng đen trước mặt làm cho giật nảy mình.

Hai nam sinh thật cao đứng ở trước mặt, nhìn dáng dấp chắc cũng phải là học sinh cấp hai. Mơ hồ có chút quen mặt, nhưng tôi xác định mình không biết bọn họ, vì vậy liền nghĩ là bọn họ muốn đến tìm người khác, nhưng lại đến trễ một bước.

Nhìn về mặt mơ mơ hồ hồ của bọn họ, không biết làm sao tôi lại hơi sợ, nghiêng người cách xa ra một chút: “Hai cậu tìm ai à? Đã tan học một lúc lâu rồi, không còn ai đâu.”

Tôi phòng bị vòng qua người bọn họ, vừa đi vừa cúi đầu sờ sờ vào khóa kéo trên cặp. Một nam sinh chợt vươn tay ngăn tôi lại, rồi dùng sức túm lấy cổ tay của tôi nói: “Dịch Mộ Tranh đúng chứ? Chúng tôi tới tìm cô.”

Trong lòng tôi thấy hơi hồi hộp, nghi ngờ nhẵn mày hỏi: “Tìm tôi? Nhưng tôi lại không quen với các cậu?”

“Không quen?”, Một nam sinh cao gầy khác liền cắt đứt lời của tôi, lúc này tôi mới phát hiện trong miệng cậu ta đang ngậm một điều thuốc, lập lòe lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm trông cực kỳ chói mắt. Cậu ta đến gần thêm mấy bước, thoáng cúi xuống nhìn tôi chăm chăm. Tôi cũng không biết ccauaj ta có nhìn thấy rõ mình hay không, nhưng vẫn rất không tự tại lui về phía sau một bước.

Cậu ta lại phả ngum khói vào mặt tôi, làm tôi ho sặc sụa, thế nhưng cậu ta lại còn vui vẻ cười ra tiếng, rồi cúi người xuống nói: “Cậu xác định không biết tôi?”

Tôi hít một hơi, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cậu ta. Ừm, trải qua giám định kết quả cuối cùng chính là người này cũng thuộc vào dạng soái ca, nhưng tôi khẳng định lại lần nữa rằng mình không biết cậu ta. Vì vậy tôi vô khăng định gạt đầu đáp: “Tôi xác định.”

Cậu ta đang phì phèo điều thuốc đột nhiên dừng lại, ngón tay cầm điều thuốc mà cứ ngây ngốc nhìn tôi chăm chăm, sững sốt mấy giây mới úp úp mở mở nói: “Cậu thật không biết tôi?”

“” Người này có chứng vọng tưởng? Tôi không kiên nhẫn được nữa rồi, hết sức chăm chú nhìn vào cậu ta, đáp rành rọt: “Người bạn học này, tôi thật sự không biết cậu. Rất khẳng định, vô cùng khẳng định, đừng hỏi tôi thêm lần thứ ba nữa.”

Cậu ta cổ cổ quái quái nhìn tôi một cái, rồi lại quay sang nhìn cậu nam sinh bên cạnh, hai người họ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau ước chừng đến ba giây. Tôi nhìn nét mặt của bọn họ lần lượt thay đổi mà như đang xem kịch vui, cuối cùng cậu ta liền xoay người lại nhìn tôi nói: “Cậu thật. Ách, tôi muốn nói, cậu không biết tên tôi là gì sao?”

Trán tôi giăng đầy vạch đen, vấn đề này cùng với vấn đề vừa nãy khác nhau ở chỗ nào chứ? Tôi đã bảo cậu ta đừng có hỏi lần thứ ba, vậy mà ..., cậu ta dùng một phương thức vòng vèo khác để hỏi, tưởng tôi không xác định được vấn đề bản chất hay sao chứ?

Rốt cuộc là cậu ta quá tự phụ rồi, có mỗi một vấn đề không biết mà cậu ta lại nhất quyết không tha như vậy. Mặt tôi đen lại, giọng nói không còn bình tĩnh được nữa: “Tôi không biết cậu thì làm sao biết được cậu tên gì, đơn giản như vậy, logic như vậy mà cậu còn không rõ sao?”

Cậu ta trầm mặc hai giây, cuối cùng lạnh lùng cười nói: “Dịch Mộ Tranh, cậu CMN giả bộ hồ đồ cái gì, hiện tại ngưỡng ngừng cũng đã chậm rồi.”

“” Tôi không hiểu đầu của tai nheo ra sao, từ lời nói này của cậu ta hoàn toàn không tìm ra được tin tức hữu dụng nào. Nhưng lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

Cậu nam sinh ở bên cạnh thô lỗ nhìn sang cậu bạn mình đã xoáy một câu: “Này, không phải cô ta đang đùa bốn cậu đấy chứ?”

Người cao gầy rõ ràng không hề vui mừng, quay sang lườm tôi một cái rồi đe dọa: “Cô ấy dám sao, nếu mà dám trêu chọc tôi, thì tôi sẽ lột sạch những thứ kia ở trên người cô ấy ra”.

Tôi cúi đầu nhìn lướt qua áo sơ mi cùng với váy ngắn trên người mình, run rẩy nghĩ, cái “ cô ấy ” trong miệng của cậu ta sẽ không phải là tôi đấy chứ? Lại đưa mắt nhìn về mặt hung dữ của cậu ta, rồi thầm cân nhắc khả năng chiến đấu của mình, cuối cùng sau khi xác định mình không có phần thắng.

Tôi liền ngưng ngừng cười, thử tiến tới dò xét, tận lực nịnh hót bọn họ: “Cái đó, phiền toái cho tôi hỏi một chút, người mà các cậu đang nói kia. . . . Không phải là tôi đấy chứ?”

Đợi đến lúc tay tôi đang chỉ chỉ lên chóp mũi của mình, ê ả đến phát run thì cậu ta mới có phản ứng. Cái cậu cao gầy liền nhếch môi, cười trông cực kỳ đẹp mắt, nhưng đáng về kia thấy thế nào cũng có chút không quân tử, tay của cậu ta khoác lên trên vai của tôi, ngón tay từ từ vẽ vài vòng, cúi đầu đến gần tôi khe nói: “Thế nào, hiện tại đã thừa nhận, người gửi tin nhắn cho tôi là cậu rồi hả ?”

23. Chương 23: Chương 21

Tin nhắn? Tin nhắn nào mà tôi lại không biết chứ? Tôi không hiểu nhìn nhìn cậu ta, mày nhăn lại, gạt cái tay không đứng đắn kia xuống: “Đừng có nói nhảm?”.

Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi một hồi, cuối cùng giận tái mặt, cắn răng nghiêng lợi cảnh cáo nói: “Dịch Mộ Tranh, tôi cho cậu biết, Thẩm Lạp tôi ngoài tính tình không tốt ra, đó chính là kiên nhẫn. Đừng CMN giả bộ mất trí nhớ ở trước mặt tôi, dám gửi tin nhắn hiện tại lại không có gan thừa nhận, cẩn thận không tôi Tiên Sát Hậu Gian (Trước giết, sau mới cường gian) cậu đấy, còn lần qua lộn lại mấy lần, cậu tin hay không?”

Tôi há to mồm, kinh ngạc nhìn tên quỷ hung dữ trước mặt, trong lòng thầm nói, cậu cho tôi là cá muối chắc, còn lần qua lộn lại mấy lần! Tôi run lên, nhìn đáng về xù lông tức giận của cậu ta, trong nháy mắt liền đã hiểu.

Lần này không biết là tên quỷ ngây thơ nào, chiêu thức như thế sớm đã bị tôi và Lâm Căn Nam dùng qua nhiều lần rồi.

Tôi giữ vẻ mặt phớt tỉnh, kéo kéo cái cặp trên lưng, dùng tư thế đàn chị vỗ lên bả vai của cậu ta, ha ha, có vẻ hơi lao lực một chút, đã thế lần đầu tiên còn bị mất thể diện vồ hụt nữa chứ. Tôi liếc mắt sang nhìn cậu đang sững sốt đứng một bên, mặt cậu ta đang đỏ ra, hiển nhiên là rất buồn cười nhưng lại không dám lớn tiếng bật cười.

Tôi không thèm để ý tới cậu ta nữa, nhìn về phía Thẩm Lạp ngoắc ngoắc ngón trỏ, Thẩm Lạp liền trưng ra vẻ mặt không muốn lại gần, hỏi: “Làm gì?”. Tôi vội vàng nhỏ giọng nói thâm vào tai của cậu ta: “Cái đó, kiếm một chỗ nói chuyện đi.”.

Thẩm Lạp khinh bỉ trợn mắt nhìn tôi một cái, tựa như đang nhìn một người bệnh thần kinh vậy, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ xê dịch. Trong lòng tôi lại không nhận được mà cười khẩy, mẹ nó, không phải chỉ đây sợ một khi chân tướng được vạch trần thì cậu sẽ bị mất mặt trước người anh em của mình hay sao? Quả nhiên Lữ Động Tân(*) thực không dễ làm, cuối cùng đều sẽ bị chó cắn .

(*): Lữ Động Tân là một nhân vật lịch sử và là một vị thần trong số Bát Tiên, được tôn kính trong lịch sử văn hóa Trung Hoa. Còn về câu chó cắn Lữ Động Tân thì thật ra, không có một điển tích hay giai thoại nào nói về việc này. Nhưng trong ngôn ngữ Trung Quốc từ xưa đã có câu nói cửa miệng “Cẩu giáo Lữ Động Tân” rồi, và được áp dụng cho nhiều tình huống mà những người tốt, tài đức bị thế gian rêu rúng, ngược đãi, ám hại...

“Anh bạn, nhất định là cậu bị người khác lừa bỡn rồi, có người đã đem số điện thoại của tôi phát tán ở trên các mạng xấu, phía dưới còn ghi rõ 419 đúng không? Cậu nhất thời hiếu kỳ liền hỏi thăm chung quanh, sau đó biết tôi là chủ nhân của số này, rồi lại lặng lẽ theo đuôi mấy lần phát hiện ra được vẻ thù mị hiểm có của tôi. Vì vậy liền nhất thời vui mừng, thật muốn 419? Nhưng lại ngại mất mặt, không thể làm gì khác hơn là soạn bậy tin nhắn kia?”

Tôi trầm thống nhìn cậu ta, rõ ràng là chẳng thông minh tẹo nào, chỉ được mỗi cái khuôn mặt dễ nhìn mà thôi, vô cùng đau đớn chụp lấy bả vai của cậu ta: “Cậu đấy, vẫn còn quá đơn thuần rồi.”

Tuy ngoài mặt hướng dẫn từng bước, mở mang đầu óc cho cậu ta nhưng trong lòng lại không nhin được mà khinh thường hành vi ti tiện xấu xa kia. Điện thoại di động của mình, gửi hay không gửi hành tin nhắn chị đây còn không biết hay sao? Muốn gạt chị, còn lâu nhé ——

“” Thẩm Lạp khiếp sợ nhìn tôi, hơn nữa còn liếc liếc cánh tay đang khoác lên trên bả vai của mình, lông mày chau lại càng sâu, cuối cùng tức giận quát: “Mẹ nó, tại sao cậu không đi đến TVB mà làm biên kịch, mơ mộng hơi quá đấy?”

Nam sinh sau lưng cậu ta cũng không biết đến gần từ khi nào, mặt rối rắm lắc đầu nói: “Rõ ràng cho thấy chúng vọng tưởng quá nghiêm trọng.”

Tôi mím môi nhìn bọn họ, cảm thấy không nhin được nữa, cho nên mới nói câu thành ngữ mà tôi ghét nhất chính là thẹn quá hóa giận. Tôi âm ức dựa vào tường, cúi thấp đầu mân mê ngón tay, đáp: “Này đến tột cùng là như thế nào, có chuyện gì thì nói mau, tôi đói rồi.”

Thẩm Lạp đi tới, cũng học theo tôi khẽ dựa lưng lên trên vách tường, cúi đầu hung ác nhìn xuống, ánh mắt kia, nóng bỏng đến mức khiến cho tôi phải ngượng ngùng. Tôi vội vàng lui về phía sau, phòng bị nhìn cậu ta: “Làm, làm gì?”

Thẩm Lạp chợt nhếch khóe môi lên, trong đầu tôi lúc này lại chợt thoáng qua cái câu kia của Lăng Phi: cười xấu xa. Tôi còn đứt gân não đem mặt của cậu ta và Lăng Phi xếp cạnh nhau, quả thật xứng đôi vô cùng.

Thẩm Lạp cười cười đem cánh tay xuyên qua eo, mạnh mẽ mẽ mẽ kéo tôi vào trong lòng, ánh mắt tôi tầm nhìn chăm chăm mặt của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn vào hai lồng ngực đang dán chặt nhau, ngẩng đầu nhìn nụ cười đầy ẩn ý của cậu ta, đại não chợt nổ tung, hai tiếng “Dụ dỗ” vang lên âm âm, tôi liền trừng mắt nói: “Tìm chết hả, tay đặt vào đâu đấy, muốn giữ trò lưu manh nhưng tìm lộn đối tượng rồi?”

Mặt của Thẩm Lạp từ từ sát lại, cơ hồ chớp mũi cũng sắp dính vào cùng nhau, giọng nói bất tri bất giác liền thay đổi trở nên khàn khàn: “Cậu đang vờ tha để bắt thật đúng không? Đừng phí công nữa, cậu đã thành công khơi lên hứng thú của tôi rồi.” Cậu ta dừng hai giây, bàn tay khẽ vuốt ve bên hông tôi, nụ cười càng đậm: “Mặc dù vóc dáng hơi lùn một chút, nhưng tôi không ngại. Vốn chỉ tò mò là ai lại không biết sống chết uy hiếp tôi như vậy, bây giờ nhìn kỹ quả thực là mèo hoang nhỏ không sợ chết.”

Tôi không rảnh nghe cậu ta lảm nhảm, giận đến đỏ bừng cả mặt, hì hà hì hục thở hổn hển, cuối cùng vẫn cắn răng hỏi: “Thật không buông tay?”

Cậu ta chỉ cười, cũng không lên tiếng, ung dung đưa tay phải vào trong vạt áo của tôi. Đến nước này, tôi không thể nhin nhin được nữa, từ nhỏ vẫn ghét nhất những tên lưu manh bỉ ổi, đẹp trai mà lưu manh bỉ ổi lại càng ghét thêm. Tôi tập trung hết sức lực toàn thân, hung hăng giẫm một cái lên mu bàn chân của Thẩm Lạp.

Cậu ta không hề phòng bị, nên khi bị tôi giẫm đạp, lập tức liền nhe răng trợn mắt buông ngay móng vuốt sói ra, tức giận nhìn tôi chăm chăm. Tôi hơi đầu cùng cậu ta mắt to trừng mắt nhỏ chứ, liền co cẳng chạy, chưa được hai bước liền bị tên đáng chết kia túm lấy sau lưng. Dịch nhiều ta ít, thực lực cách xa quá lớn, trong lòng tôi không khỏi buồn bã, thế nào mà lại cố tình di truyền cái chân ngắn ngủn của Dịch Tiểu Liêu chứ, Dịch Bách Sanh cha cô chân vừa dài người lại tràn đầy khí thế, thế nào mà tất cả đều bị Dịch Mộ Kỳ hưởng hết.

Nam sinh kia nắm lấy tay tôi, dùng sức rất lớn, tim tôi nhảy lên thành thịch , nhìn Thẩm Lạp đi từng bước đến gần, sắc mặt khó coi đen như đất nồi. Cậu ta đứng trước mặt tôi, cơ hồ có thể nghe được tiếng răng nghiến kèn kẹt vang lên, cậu ta lại bắt đầu cười xấu xa, ức hiếp: “Dịch Mộ Tranh, biết chọc giận tôi kết quả sẽ sao không?”

Tôi không muốn để ý đến cậu ta, chỉ cảm thấy nhất định cậu ta đang mắc bệnh Nhất Thần Giáo, ngấm đi ngấm lại không thể không âm thầm gánh vác trách nhiệm nặng nề này rồi. Vì vậy tôi đặc biệt nghiêm túc, gương mặt cố gắng ra vẻ chân thành lại thuần lương, nói: “Thẩm Lạp, mặc kệ cậu có tin hay không, tin

nhấn này thật sự không phải do tôi gửi. Từ đầu chí cuối tôi thật sự không hề biết cậu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên gặp mặt ——”

Nam sinh đang nắm lấy tay tôi liền cười ra tiếng, không giải thích được liếc mắt nhìn tôi hỏi: “Xem ra, cô quả thật có thể giả bộ rất tốt. Lần đầu tiên gặp? Cậu đã quên chuyện nửa tháng trước ở phía sau trường học rồi sao?”

Thân thể tôi chợt cứng đờ, lúc nhìn Thẩm Lạp cũng khẽ run lên, tôi nhớ, nhớ rất rõ ràng chuyện ở con đường phía sau trường học ngày đó.

Khung hoảng giống như những cơn sóng bắt đầu lan tràn khắp trung khu thần kinh, tôi cứng ngắc ngơ ngác nhìn người trước mặt. Thẩm Lạp nheo mắt lại, khẽ cúi người nhìn tôi một cái, dáng vẻ vừa hài hước lại vừa hài lòng: “Thế nào, nghĩ ra rồi?”

Cậu ấy đang cười, nhưng mà tôi lại không cảm thấy có tí nhiệt độ nào ở trong mắt cả. Tôi hốt hoảng dời ánh mắt sang chỗ khác, cậu ta lại gần bên tai tôi, khẽ hỏi: “Sợ?”

Sợ hãi rồi cuộc hoàn toàn đẩy lui lý trí, tôi tựa như phát điên bắt đầu giãy giụa, dùng cả tay chân đâm đá người đang giam cầm mình, theo bản năng mà gào lên: “Tôi không có nói cho người khác biết, ai cũng chưa nói, cậu bỏ qua cho tôi đi mà.”

Thẩm Lạp rất khỏe, hai ba lần liền giữ chặt được hai tay của tôi, hung hăng đẩy tôi tới bên tường. Cậu ta áp chế tôi, đầu gối chặn ở bên đùi để cho tôi không còn lực để phản kháng. Giờ phút này cậu ta giống như hoàn toàn lột xác, đôi mắt ác độc sắc bén nhìn xuống nói: “Muốn tôi tin tưởng cậu thế nào đây? Lúc đó hình như cậu đã rất kinh hoảng, tựa như hiện tại ——”

Thẩm Lạp đưa tay vuốt ve gương mặt của tôi, động tác rất chậm, xẹt qua từng tắc một. Nhưng ánh mắt kia, tựa hồ như đang tính toán chuyện khác, thậm chí đoán chuyện cậu ta đang nghĩ đến, toàn thân liền run lên. Tôi hoảng sợ ngay cả hô hấp cũng quên, cẩn thận nghiêng đầu qua một bên.

Thẩm Lạp cười như không cười, mắt cong lên, đưa ngón tay lạnh băng đặt lên trên môi tôi: “Cậu có muốn nếm thử thứ kia một chút hay không, nó sẽ khiến cho cậu thay đổi suy nghĩ hiện tại. Khoái cảm?”

Lúc cậu ta nói hai chữ cuối cùng còn cố tình phả một hơi nóng ở bên tai tôi, chân mềm nhũn ra, sợ đến mức khóc nức lên. Ở trên ti vi tôi đã từng thấy qua hình ảnh người ta hít thuốc phiện, cho đến lần đó tận mắt nhìn thấy bọn họ ở trong hẻm nhỏ. Gần như vậy, chân thật như vậy.

Lúc đó tôi hoàn toàn ngẩn ngơ, thậm chí còn quên phải xoay người chạy đi, ngu ngốc đứng đó nhìn ông tiêm ghim vào trong tĩnh mạch của cậu ta.

Thẩm Lạp tỉ mỉ vuốt ve cánh môi của tôi, cặp mắt dần dần dâng lên một tầng ý vị không rõ, chân của cậu ta xông vào giữa hai chân của tôi, một cái tay khác bắt đầu xoa xoa lên bắp đùi, chuẩn bị tiến công xuống dưới tầng váy mỏng manh.

Tôi trừng lớn mắt, nhanh chóng khóc lên, gắt gao bắt tay cậu ta lại năn nỉ nói: “Thẩm Lạp.Đừng mà, tôi thật sự sẽ không nói. cậu bỏ qua cho tôi đi.”

Thẩm Lạp còn đang phức tạp nhìn tôi chăm chăm, bàn tay cuối cùng cũng dừng lại không lộn xộn nữa: “Dịch Mộ Tranh, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi. Nếu đã dám gởi tin nhắn uy hiếp, thì nên nghĩ đến sẽ có hôm nay.”

Tôi vội vàng lắc đầu, nhớ lại chuyện ngày đó, rốt cuộc cũng ý thức được trước mặt không phải là một học sinh cấp ba đơn thuần. Cũng dự liệu được chuyện đáng sợ gì sẽ xảy ra ở trên người của mình, tôi tuy sợ, nhưng lại không dám khiêu khích cậu ta, chỉ muốn nhanh chóng làm rõ ràng mọi chuyện.

“Có thể. Cho tôi xem cái tin nhắn kia không?”

Thẩm Lạp nghĩ ngợi chốc lát, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, lúc tôi đọc xong nội dung tin nhắn lúc sắc mặt liền trắng bệch, lạnh buốt sống lưng. Đó đích xác là số của tôi không sai, nhưng tôi lại không nhớ mình đã gửi tin nhắn này lúc nào! Hơn nữa nội dung tin nhắn. Khó trách Thẩm Lạp sẽ tức giận như vậy. Rốt cuộc là ai lại hận tôi như vậy? Nhất định phải ép tôi vào trong chỗ chết.

Thẩm Lạp chống vào vách tường, không tiếng động nhìn tôi chăm chăm, mà lúc này tôi lại đang ngăn người không biết đang suy nghĩ cái gì nữa. Cậu ta chậm rãi lấy lại di động, rồi hỏi: “Sao, không chống chế được nữa rồi hả?”

Tôi đau khổ ngẩng đầu lên, buồn buồn đáp: “Đích xác là số của tôi. . . .” Không đợi Thẩm Lạp mở miệng, tôi liền nói tiếp: “Nhưng đầu óc của cậu cũng quá không dùng được đi? Tôi tất yếu phải đi uy hiếp cậu sao? Tin nhắn này, cậu cứ xem kỹ đi, không phải uy hiếp cậu đâu mà rõ ràng là đang uy hiếp tôi đây chứ. Còn nói gì mà cậu không tiếp nhận tôi thì tôi tố giác cậu với nhà trường, cùng phụ huynh của cậu. Ông anh à, cậu ngẫm mà xem, cậu có chỗ nào đáng giá để tôi đây phải trăm phương ngàn kế gài bẫy cậu chứ. Tôi tuy tố cáo, cũng là có khí tiết. Người như cậu ——”

Lời tiếp theo tôi nói không nổi nữa, bởi vì sắc mặt của Thẩm Lạp đã vô cùng đã khó coi, cậu ta cười lạnh hỏi: “Người như tôi?”

“À. . . . Người tương đối có khí chất anh hùng như cậu, có gu thưởng thức đặc biệt, đối cuộc sống luôn coi trời bằng vung, lý tưởng cao hơn thực tế, tư tưởng giải phóng với thân thể, dám ném thử những chuyện mới mẻ ——” tôi lại một lần nữa tiếp tục ngậm miệng dưới ánh mắt khiếp người đầy tức giận của cậu ta.

Hồ hấp của Thẩm Lạp nặng nề phủ vào trên trán tôi, hơi thở đó đem tóc mái thổi tán loạn ra xung quanh. Tôi không dám nói nữa, cứ như vậy yên lặng cúi thấp đầu, nghĩ thầm có nên len lén gọi 110 hay không.

Qua thật lâu, đến nỗi chân tôi cũng đã tê rần, bụng ai oán kêu lên ừng ực, Thẩm Lạp mới thông thả ung dung buông ra. Thân hình của cậu ấy vừa rời đi, tôi lập tức há to miệng để hít lấy không khí trong lành, chỉ còn kém liếc mắt xem thường nữa thôi.

Thẩm Lạp đứng cách tôi không xa, mặt lạnh quan sát chăm chăm. Cuối cùng chợt khoanh hai tay lại hỏi tôi một câu chẳng ăn nhập gì: “Cậu có mang tiền không?”

“ Có.”. Chẳng lẽ là cướp sắc không nổi liền đổi sang cướp tiền sao? Vậy so với cướp sắc vẫn tốt hơn nhiều, tôi vội vàng tề đại móc ví tiền rara đưa cho cậu ta: “Tiền không nhiều lắm, cậu cầm tạm vậy, không đủ tôi lại ——”

Thẩm Lạp không nhận được nữa liền đoạt lấy, hung ác nhìn tôi nói: “Cậu cho rằng tôi là giặc cướp sao? Mượn tạm thôi, trước phải đi ăn một bữa đã, chết đói mất. Bị cái người ù ù cạc cạc như cậu làm cho tể bào não đều chết sạch rồi.”

Tôi ngẩn ngơ đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của hai người họ, vẫn còn chưa rõ tình huống bây giờ là cái gì. Tại sao lại không đe dọa nữa? Vậy không phải mới vừa rồi tôi đã quá mất mặt sao?

Thẩm Lạp quay đầu lại nhìn tôi, tức giận rống lên: “Ngẩn ngơ nữa sao? Đi mau.”

“Ồ.”. Tôi vội vàng đuổi theo, tận lực cách xa bọn họ mấy bước, tránh cho cậu ta lại bắt chợt dữ tợn nghiêm mặt quay đầu lại chửi mắng, cậu ta mới chính là người có đầu óc đơn thuần, tôi đùa bỡn cậu ta sao. Tôi cảm thấy người hỉ nộ vô thường giống như cậu ta rất có thể sẽ làm loại chuyện này.

Quả nhiên đi chưa được mấy bước Thẩm Lạp liền dừng lại đứng yên tại chỗ, tôi vội vàng ôm cặp đứng lại, cảnh giác nhìn bóng lưng của cậu ta. Rồi cậu ta quay đầu lại, mặt nghiêm trang, cuối cùng là nhẹ giọng thở dài: “Nhất định tôi sẽ điều tra rõ chuyện gì đã xảy ra, tôi nghĩ, chuyện kia đã qua được nửa tháng, cậu thật sự không cần thiết đến bây giờ mới uy hiếp tôi làm gì, cho dù có uy hiếp cũng không có chứng cứ nào, thuần túy chỉ muốn chọc giận tôi mà thôi. Hơn nữa, lý do để cậu uy hiếp tôi không tài nào giải thích được. Còn nữaChuyện của cậu và Lâm Cẩm Nam, tôi cũng có biết một chút.”

Tôi im lặng, lần đầu tiên ý thức được thì ra xì căng đan còn có tác dụng tẩy trắng?

Thẩm Lạp lại nói tiếp: “Chủ yếu vẫn là do hôm nay vừa nhìn, liền cảm thấy chỉ bằng đầu óc của cậu, thật không giống với người có thể nghĩ ra quái chiêu này.”

Này, đây rốt cuộc là khen hay là châm biếm chứ? Tôi tất nhiên sẽ ngầm thừa nhận về trước rồi.

“Theo tôi thì, người này đang muốn nhằm về cậu. Ở trong trường học danh tiếng tôi không tốt lắm, chưa bao giờ nói chuyện cùng nữ sinh, người kia nhất định là biết tôi không thể nào đồng ý với điều kiện kia. Cho nên mới dùng những lời kia để chọc giận tôi, mượn tay tôi để thu thập cậu.”

Nghe xong những lời vừa rồi của Thẩm Lạp tôi liền không rét mà run, rốt cuộc là {mục tiêu -oán hận} bao sâu mới có thể hao tổn tâm cơ tính toán như vậy. Nếu như tính khí của Thẩm Lạp hung bạo hơn một chút, nóng nảy không biết phải trái thì tôi thật không dám tưởng tượng kết quả ngày hôm nay sẽ như thế nào.

Nhìn đi nhìn lại liền thấy Thẩm Lạp kia thật thân thiết, hình tượng nhất thời trở nên thật vĩ đại. Tôi chạy tới hung hăng vỗ lưng của cậu ta: “Này...! Xem ra cậu cũng không lạnh lùng như ngoài mặt đâu nhỉ, vẫn rất ôn hòa thân thiện đấy chứ, có phải là cậu thầm mến tôi rồi hay không?”

Thẩm Lạp bị cô vỗ một cái liền bị mất thăng bằng, thiếu chút nữa là phun ra một búng máu. Cậu ta nhăn lại mày, đáp: “Thầm mến cậu? Đừng có đùa, tôi cho dù có phải thích con trai cũng sẽ không thích người trước ngực không có tí thịt nào như cậu đâu.”

“” Tôi nhìn ví tiền của mình vẫn còn đang nằm trong túi quần của cậu ta, lại sờ sờ lên cái bụng đói quay quắt, quyết định không không chấp nhận với cậu ta nữa, đồ gia hỏa cậu đúng là không có mắt mà.

24. Chương 24: Chương 22

“Tôi mà biết là ai dám hãm hại sau lưng, nhất định sẽ không tha cho người đó!”. Tôi quả quyết hướng về phía Thẩm Lạp giờ giờ quả đấm, mặt Thẩm Lạp đầy khinh bỉ quay sang nhìn tôi: “Chỉ bằng cậu?”

Xem thường tôi sao? Tôi không cần giữ gìn hình tượng mà ợ lên một cái, Thẩm Lạp thấy thế lập tức ngửa người ra sau. Tiểu Mặc đang ăn ở bên cạnh còn khoa trương trợn mắt nói: “Cậu thật sự đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng mỹ nữ trong cảm nhận của tôi, về sau ở trước mặt người khác cậu đừng nói chuyện thì tốt hơn.”

Mặc dù ý tứ không quá xuôi tai, nhưng hàm nghĩa của nó tôi tạm coi như đã hiểu, không phải là đang khen tôi xinh đẹp hay sao? Tôi liền cười vỗ vỗ bả vai Tiểu Mặc đáp: “Vì lời khen kia của cậu, tôi sẽ tha thứ cho việc cậu nói không xuôi tai kia của cậu.”

“” Tiểu Mặc yên lặng cúi đầu uống nước, hoàn toàn không quan tâm tới tôi nữa..

Tôi lại nhìn hai chai bia mờ ảo trước mặt, mắt đắm đắm nhìn chằm chằm vào chúng: “Sao cái gì cũng đều có hai cái vậy nhỉ?”

Thẩm Lạp hừ mũi một tiếng, đưa tay đoạt lấy cái ly thủy tinh trong tay tôi: “Không có tiền đồ, uống tí bia cũng có thể say.”

“ CMN, lại dám kỳ thị bia, ai dám nói bia không phải rượu, không thấy trên thân chai có đề chữ 10 độ rưỡi to đùng đùng hay sao!!”. Tôi chống nạnh, cầm chai bia trên bàn lên nói với Thẩm Lạp.

Thẩm Lạp tuy cau mày, nhưng ánh mắt lại lấp lánh nụ cười đầy ẩn ý: “10 độ rưỡi?”

Tôi ngâm chặt đầu lưỡi, mím môi không nói.

Được rồi, tôi thừa nhận tửu lượng của mình không được tốt cho lắm, trên thực tế thì đây chính là lần thứ hai tôi uống rượu, lần đầu tiên là khi còn bé cùng với Lâm Cẩm Nam, Trà Xanh, trốn ở bên dưới quầy bar trong nhà Lâm Cẩm Nam uống trộm rượu vang của cha cậu ta..., khi đó chỉ cảm giác màu sắc thật đẹp mắt, uống vào lại chất chất tê tê, thật không giống với quảng cáo trên TV.

Lần đầu tiên là do tò mò, lần thứ hai lại là do phiền muộn. Tửu bất túy nhân, nhân tự túy(*), hiện tại tôi gần như đã đắm chìm trong mê muội ở nơi này không muốn tỉnh lại. Tôi cùng với Lâm Cẩm Nam chỉ hai đứa trẻ không hiểu sự đời, tại sao vào cái tuổi này lại phải chịu đựng nhiều như vậy? Hơn nữa còn phải gặp những trò bẩn thỉu không giải thích được ám toán sau lưng.

(*): Tửu bất túy nhân, nhân tự túy. Sắc bất mê nhân, nhân tự mê. => Rượu không tự nhiên làm say con người, chỉ có con người tự làm mình say qua men rượu. Tình ái không tự nhiên làm mê muội con người, chỉ có con người tự mình muốn đắm chìm trong tình ái.

Trong lòng tôi càng nóng nảy hơn , đoạt lấy cái cốc trong tay Thẩm Lạp uống một hơi cạn sạch. Đầu óc hỗn loạn, toàn thân lại giống như đang trôi lơ lửng ở trên chín tầng mây bỗng nà bỗng bênh. Tôi ngẩn người nhìn cái bàn trước mặt, nhìn chăm chăm vào đĩa gà xé cay, lên tiếng hỏi: “Tại sao phải như vậy chứ?”

Ánh mắt của Tiểu Mặc dừng lại trên người tôi mấy giây, rồi cắn cắn đầu gối nói: “Loại nào? Gà xé cay không mang hình dáng của gà xé cay chẳng lẽ lại mang hình dáng của thịt xào?”

Tôi liếc cậu một cái, đúng là chỉ số thông minh không cùng cấp độ, Yên Tước An Tri chí lớn tai (Than ôi, loài chim én chim sẻ sao biết được chí của chim Hồng, chim Hộc(Ngỗng trời)). Không có ai hiểu được nỗi sầu bi này của tôi cả, vận mệnh đúng là bi thảm, chắc cũng có thể viết ra một cuốn tiểu thuyết tên là “Thiên tình sử đầy huyết lệ của tiểu nữ Dịch gia” rồi, nhất định sẽ máu chảy thành sông, a, không đúng, phải là lệ chảy thành sông mới phải.

Thẩm Lạp nghiêng đầu nhìn tôi, rồi đưa tay hươu hươu ở trước mặt tôi: “Này, tôi nói cho cậu biết đừng có ngồi đây mà ngủ đấy, tôi không biết nhà cậu ở đâu, cũng không tốt bụng đến mức đưa cậu về nhà đâu.”

Nhìn dáng vẻ đầy mê hoặc của cậu ta, lưu manh cười cười lại gần, cánh tay không đứng đắn đặt lên trên vai của tôi, đáp: “Hay là dẫn cậu đến nhà tôi, dù sao tôi cũng ở một mình.”

“”

Tôi thở dài, suy sụp hạ bả vai nhìn Thẩm Lạp. Cậu ta bị tôi nhìn chăm chăm liền nhăn mày lại, tôi thực sự rất tò mò, mới từng này tuổi mà sao cậu ta lại cứ suốt ngày nhú mày như thế? Tôi bị thẩm cỡ nào vẫn còn chưa nhú mày đấy.

Nhìn những vết hằn sâu giữa lông mày của cậu ta, tôi không kìm hãm được đưa tay ra sờ lên trên cái chữ “Xuyên” kia, lúc nói chuyện cũng mang theo chút thương cảm: “Thẩm Lạp, cậu làm gì mà cứ nhú mày mãi thế, cau mày phải là độc quyền của tôi mới đúng chứ. Dáng vẻ này của cậu, rất không tốt, sẽ bị già trước tuổi, cho dù có gặp phải chuyện khó khăn hơn nữa, thì cũng phải giống như tôi đây này.”

Tôi vỗ vỗ ngực, chắc do sức lực quá lớn, nên vừa vỗ một cái lại ợ lên toàn hơi rượu. Thế nhưng lần này Thẩm Lạp lại không tránh, cứ như vậy thâm trầm mà nhìn tôi, vẻ mặt trầm mặc vô cùng không tương xứng với cái tuổi này. Tiểu Mặc thì lại kinh ngạc nhìn tôi, sau đó liền cuống quýt quan sát nét mặt của Thẩm Lạp, hình như sợ cậu ta sẽ đột nhiên hóa thân làm thầy ma (Zombie) vậy.

“Phải giống như tôi này, cười lên! Cố gắng cười đi. Tuy thật mệt mỏi, nhưng tuyệt đối không được để bản thân mình phải ỉu khuất.”

Tôi nói xong, nhưng Thẩm Lạp vẫn không hề có ý đáp lại, cứ ngồi lạnh lùng như vậy, lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm, lạnh lùng mím chặt môi. Tôi cảm thấy mình đặc biệt giống với một thanh niên ưu tú đang đông dục diễn giảng thơ ca yêu nước, mà người phía dưới lại không có một tiếng vỗ tay hay huyết gió nào để hưởng ứng với nhiệt tình đang dâng cao.

Vì vậy, tôi rất không hài lòng đặt mông ngồi trở lại trên ghế, cúi thấp đầu bắt đầu gật gù như gà con mổ thóc, mới vừa rồi diễn thuyết thật sự quá kích động quá nhập tâm, cho nên hiện tại cả người không còn chút sức lực nào, mí mắt nặng trĩu không nhấc lên nổi.

Thẩm Lạp ngồi dịch sang bên cạnh đưa tay ra đỡ tôi: “Đi thôi, đưa cậu về nhà, trước khi cậu chưa hoàn toàn biến thành một con mèo say khướt.”

Tôi dựa vào nửa bả vai của cậu ta, híp mắt nhìn con đường trước mặt, mặc dù ánh mắt có hơi nhập nhèm, nhưng suy nghĩ thì vẫn rất rõ ràng. Vì vậy tôi lập tức phản bác: “Con mèo bị oan rồi, dáng vẻ nhu thuận như vậy, có thể uống rượu sao? Không uống rượu tại sao còn dính lứu đến những tên quỷ say này, so với đầu Tiểu Nga còn oan hơn.”

Thẩm Lạp hình như đang cười , chờ đến lúc tôi híp mắt lại nhìn sang thì lại chỉ thấy gò má lạnh lùng kiên nghị của cậu ta, không có chút biểu tình gì.

Đi vài bước chân tôi liền nhũn ra, mí mắt nặng đến mức hoàn toàn không mở ra được nữa. Chỉ muốn tìm một chỗ nằm xuống ngủ, tôi mơ mơ màng màng dựa sát vào lồng ngực ấm áp, nhỏ giọng lầu bầu: “Ai có diêm? Mí mắt thật nặng, không mở ra được ——”

Sau đó tôi liền chìm trong một khoảng không tăm tối, đầu óc trống rỗng. Nhưng mà lại có rất nhiều khung cảnh lộn xộn lung tung vụt qua. Hình như có người sờ sờ mặt của tôi, hình như lại có người hỏi nhỏ bên tai tôi một câu gì đó, chỉ loáng thoáng nghe được là : “Có được hay không?”

Có được hay không cái gì? Hình như tôi nói được, lại hình như nói không được.

Chuyện sau đó tôi đều không nhớ rõ, chỉ nhớ là mình nằm ở một chỗ thật ấm áp, trầm trầm ngủ thiếp đi, lại còn mơ thấy rất nhiều thứ. Còn nằm mơ thấy Lâm Cẩm Nam ôm tôi, mơ thấy cậu ấy hôn tôi, mơ thấy cậu ấy hỏi tôi rằng có muốn hay không, nhưng muốn cái gì thì tôi tuyệt nhiên không hiểu. Tôi chỉ lắc lắc đầu, tránh khỏi cậu ta, bởi vì tôi thật sự rất buồn ngủ.

Chính là Lâm Cẩm Nam, nhưng cũng phải chờ tôi tỉnh ngủ lại mới nói.

Rồi tiếp theo đó cả người tôi lại được bao bọc bởi mùi trên người của Lâm Cẩm Nam...không biết tôi đã ngủ bao lâu, có lẽ là do khát quá nên mới tỉnh. Mở mắt ra, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy chính là ánh đèn đường quen thuộc bên ngoài nhà, sau đó chính là người đang cõng tôi trên lưng, gò má quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

“Đã tỉnh rồi hả ?”

Cola thả tôi xuống, hai tay vịn lấy bả vai của tôi, thoáng cúi người nhìn mặt tôi một lát, cuối cùng mới mở túi ra lấy một chai nước đưa cho tôi: “Khát nước hả?”

“Ừ”. Tôi nhận lấy chai nước, suy nghĩ một chút rồi thận trọng hỏi: “Cậu...cậu làm sao lại.”

Cola cười nhìn tôi, nhưng ánh mắt nóng bỏng kia lại khiến cho tôi hơi khó chịu: “Muốn hỏi tại sao người đưa cậu về lại là tôi phải không?”

“.” Đã biết mà còn cố tình hỏi ngược, sợ người khác không biết cậu đã học qua câu hỏi ngược sao?

Cola hừ mũi, dời ánh mắt đi không nhìn tôi nữa, cũng không có chút thành ý nào muốn trả lời tôi.

Mẹ nó, sao bây giờ ai cũng đều dùng mũi để hừ như thế chứ, miệng dùng để làm cái gì? Tôi dùng sức mở nắp chai nước khoáng, một hơi uống hơn phân nửa, dưới con mắt ngạc nhiên của Lâm Cẩm Nam, kéo tay áo lên lau miệng: “Hừ! !”

Một tiếng này lớn vô cùng, còn kéo thật dài, chỉ có các cậu mới biết hừ sao, tôi cũng biết vậy.

Cola không hiểu nhìn tôi, cuối cùng sắc mặt lại đổi thành màu da của Trương Phi: “Dịch Mộ Tranh, cậu thử nhìn xem dáng vẻ này của cậu giống cái quỷ gì. Một nữ sinh, mà buổi tối lại cùng hai người xa lạ đi uống rượu, còn dám uống rượu say! Cậu ——”

“Tôi thế nào?”. Tôi nhìn cậu ấy chằm chằm, có lẽ là muốn mượn hơi rượu còn chưa kịp tiêu tán, có lẽ là do gần đây quá mức đè nén, nhìn thấy người nào đó liền không nhịn được mà nổi giận dưng dưng: “Cậu là cái gì của tôi, mà tôi uống rượu còn phải trưng cầu ý kiến của cậu hay sao? Hơn nữa, đó không phải là người xa lạ, mà là bạn của tôi, bạn bè đấy có biết không?”

Cola mặt đầy mây mù, nhìn tôi một lúc cuối cùng hài hước cười nói: “Bạn bè, cậu đơn thuần hay là quá ngu ngốc? Nam sinh kia mà coi cậu là bạn? Cậu có biết.”. Cậu ta nghĩ nghĩ rồi không tiếp tục nói nữa, chỉ trầm mặt trừng tôi cảnh cáo: “Tôi cho cậu biết, về sau cách xa Thẩm Lạp gì gì kia ra, tên đó không phải người tốt đâu.”

“Chỉ có cậu là người tốt chắc?”. Tôi quăng trả cho cậu ta một câu, rồi xoay người rời đi.

Cola đuổi theo, còn tôi cứ nhắm mắt đi trước, tôi biết rõ cậu ấy đang tức giận, còn tôi cũng vậy, nhưng tức vì cái gì thì bản thân tôi lại không biết. Chỉ cảm thấy thật khó chịu, hình như muốn đem toàn bộ uất ức của mình đổ lên trên đầu Cola. Thật ra thì tôi lại nghĩ thay vì quát mắng tôi, cậu ấy nên dịu dàng một chút, cho dù nhẹ nhàng kéo tay của tôi nói một câu, đừng sợ, còn có mình đây cũng được.

Nhưng cậu ấy vừa thấy tôi nói khó nghe một chút liền chạy tới kích thích tôi, lại còn dám nói tôi ngu ngốc nữa? Tôi càng nghĩ càng giận, bước chân không tự giác cũng tăng nhanh hơn. Nhưng đôi chân ngắn của tôi cho dù có bước nhanh thế nào cũng không bì được với ai kia, Cola không cần phí sức liền bắt được tôi lại, lúc cậu ấy mất hứng sẽ đặc biệt nóng nảy, giọng nói cũng sẽ tăng thêm vài deciben.

Cậu ấy dùng sức nắm tay tôi, âm trầm đưa mắt nhìn xuống, giống như một giây kế tiếp sẽ áp tới đây cắn một cái lên cổ của tôi vậy. Tôi bị dọa sợ hết hồn, ngơ ngác nhìn viên mắt ửng hồng của cậu ấy.

“Quả cam, sự kiên nhẫn của tôi sắp dùng hết rồi. Cậu để tôi yên tĩnh một chút, tùy hứng cũng nên có mức độ thôi. Cậu CMN lại muốn tái phát bệnh công chúa hay không? Cậu cho là toàn thế giới đều phải xoay quanh cậu sao, cậu khó chịu, tôi nhân nhượng, nhưng cậu”. Cậu ấy kịch liệt thở dốc, ngực không ngừng phập phồng, cặp mắt hình viên đạn như muốn bắn tôi ra thành trăm mảnh.

“Cậu có biết hay không, khi tôi nhìn thấy Thẩm Lạp đối với cậu như vậy, thiếu chút nữa liền giết chết cậu ta.”

Tôi giương mắt mà nhìn cậu ta, người này quả thật không thể nói lý, tham muốn giữ lấy cũng quá mạnh rồi. Cũng bởi vì Thẩm Lạp đỡ tôi hay sao? Cũng bởi vì Thẩm Lạp muốn đưa tôi về nhà? Không thể giải thích được. Tôi cắn răng, dùng sức hất tay cậu ấy ra, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

“Lâm Cẩm Nam, cậu CMN buông tay.”

Cola không thể tin nhìn tôi...tôi cúi đầu cắn một cái lên mu bàn tay của cậu ấy, vì bị đau nên cậu ấy lập tức liền thả ra. Tôi xoa xoa bàn tay đã đỏ gầy lên, cố gắng điều hòa hơi thở bình thường nhưng trong lòng lại không ngừng tức giận, cuối cùng liền ngẩng đầu lên nói: “Lâm Cẩm Nam, tôi muốn chia tay. Chỉ bằng cậu, không đáng giá để tôi bỏ ra nhiều như vậy!”

Mặt của Cola đầy khiếp sợ, hai tay xuôi ở bên người nắm thành quyền thật chặt, ánh mắt ảm đạm hẳn, cuối cùng cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nặn ra một câu: “Cậu có biết mình đang nói gì hay không?”

Tôi nhìn dáng vẻ đó của cậu ấy, trong lòng cực kỳ khó chịu, hai chúng ta về sau, ngay cả oan gia cũng không làm được rồi? Tôi di dời ánh mắt không dám nhìn cậu ấy nữa, chỉ sợ một khi nhìn vào ai đó, bản thân sẽ không cất lên lời: “Cola, cậu cảm thấy mình yêu tôi sao? Nhưng tại sao ở cùng với cậu, một chút cảm giác an toàn cũng không có. Cuối cùng tôi lại cảm thấy chỉ có bản thân mình chiến đấu hăng hái mà thôi, cho dù lời đồn đãi có nhiều hơn nữa, nước bọt của bọn họ có làm tôi chết chìm thì cũng không quan tâm. Nhưng từ đó tới giờ, tại sao tôi lại không cảm thấy cậu ở bên cạnh mình, một chút cũng không.”. Không hề cảm nhận được tình yêu đó của cậu.

Cola đứng ở dưới đèn đường, vàng sáng nhỏ bé chiếu lên những sợi tóc của cậu tỏa ra màu nâu nhạt, cậu ấy đau thương nhìn tôi, sâu như vậy, thâm thúy như vậy, vẻ mặt vô tội kia khiến tôi cảm thấy từng trận đau nhói.

Tôi tiến lên đoạt lấy cặp sách trên tay của cậu ấy, cố tự trấn định mà nói: “Thật ra thì, trong lòng cậu chỉ thật sự yêu bản thân mình mà thôi. Chỉ cần cậu cảm thấy tốt, cảm thấy đúng, thì sẽ không cần để ý đến cảm thụ của người khác, bất chấp hậu quả, mà làm đến cùng.”. Tôi cúi đầu, cắn cắn môi, cuối cùng mới chậm rãi thở phào một cái: “Cola, chúng ta đều vẫn còn quá trẻ, cách hành xử trong tình cảm cũng còn quá ngây thơ. Cuộc sống lại phải trải qua con đường dài như vậy, cả hai chúng ta, vốn đã vô cùng tương khắc, làm sao có thể trải qua những năm tháng dài đằng đẵng đó, làm sao có thể đi qua con đường dài hun hút được đây.”

Tôi đi về phía trước, đưa lưng về phía cậu ấy, bước từng bước kiên định lại quyết tuyệt. Tôi không quay đầu lại, dù là một giây cũng không, cho dù trong lòng có đau thế nào đi nữa, kết cục như vậy có lẽ là tốt nhất. Nếu đã biết là không thích hợp, đây đưa thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ làm tăng thêm tổn thương, oán hận lẫn nhau mà thôi, cuối cùng kết cục còn dư lại chính là sự tổn hại của cả hai bên.

Cola cũng không giữ tôi lại, thậm chí ngay cả một câu “Tôi không cho phép” cũng không nói ra miệng nữa. Có lẽ cậu ấy cũng đã mệt mỏi, có lẽ cậu ấy cũng cảm thấy, đây là kết quả tốt nhất.

Trong lúc tôi cho là tất cả đều nên lúc kết thúc, thì cơn ác mộng giờ mới bắt đầu. Đối với tôi, hay là với Lăng Phỉ mà nói, kết cục như vậy lại bởi vì một câu nói đùa, một câu lỡ lời khi say rượu đã gây thành bi kịch. Điều đó đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của tôi còn của cả Lâm Cẩm Nam sau này nữa.

25. Chương 25: Chương 23

Con người như Thẩm Lạp, rõ ràng là tứ chi phát triển, nhưng hình như đầu óc cũng tuyệt không đơn giản. Ngược lại, cậu ấy còn có sự nhạy cảm cùng với năng lực suy xét khác người thường.

Sau này tôi mới biết, cái này của cậu ấy được di truyền từ cha của mình. Nghe Tiểu Mặc nói, cha của cậu ấy cũng là người có năng lực phản trình sát rất cao, hơn nữa, tựa hồ vẫn là nhân vật rất thần bí. Thẩm Lạp rất ít khi nhắc tới người nhà của mình, nhất là cha của cậu ấy, hình như cậu ấy không thích người cha này của mình cho lắm. Mỗi lần nói đến, thái độ lại trở nên nặng nề xen lẫn cứng ngắc.

Thẩm Lạp rất ít nói, hơn nữa mặt lúc nào cũng lạnh tựa như băng ngàn năm, vì vậy tất cả nam nữ sinh trong trường đều sợ cậu ấy. Mà hình như cậu ấy cũng không am hiểu cách giao tiếp với mọi người xung quanh, vì vậy liền dứt khoát tạo nên hình tượng này, hoàn toàn trở thành một nhân vật phản diện.

Về phương diện nhân duyên, tôi và cậu ấy hình như đều có chỗ khác người. Hơn nữa, hiện tại tôi và Thẩm Lạp đã tạo thành một sợi dây ăn ý nào đó. Đối với người nào đó không ngừng giở trò ở sau lưng kỳ thị chúng tôi không hận mà cùng chung mối thù.

Ở trường học gần đây tôi rất ít gặp phải Lâm Cẩm Nam, có lẽ mối duyên phân này đã đứt hẳn theo sợi dây tơ hồng kia, không hề có bất cứ liên lạc nào, ngay cả gặp gỡ cũng trở nên cực kỳ xa xỉ. Tôi bắt đầu cảm thấy cuộc sống nhàm chán, khô khan, chỉ mong cho thời gian cấp ba có thể kết thúc sớm một chút, để sớm thoát khỏi những phiền não này, để tôi một lần nữa có thể sống một cuộc sống đơn giản thuần túy.

Cuộc sống như thế, không biết lại sẽ có thứ dơ bẩn ập tới lúc nào, để cho cõi lòng thấy thật mệt mỏi.

Thẩm Lạp có đầu óc rất nhanh nhạy, vì thế rất nhanh liền tra được ra “Hung thủ” đằng sau lưng kia là ai. Mặc dù tôi cũng đã từng nghĩ tới cô ấy, hơn nữa khi Thẩm Lạp hỏi qua tôi đã từng dắc tội với người nào thì người đầu tiên hiện lên trong đầu tôi cũng chính là cô ấy. Nhưng lúc sự thật lộ rõ ở trước mặt, thì tôi lại thấy hơi khiếp sợ và có chút không thể tin.

Chỉ vì một phần tình cảm, thật sự lại có thể hận đến vậy sao?

Thẩm Lạp hận Lăng Phỉ ra đời, tôi không có hứng thú, nên đã đeo cặp về nhà từ sớm. Thẩm Lạp nói tôi là tiểu quỷ nhất gan, nhất gan thì đã sao chứ, tôi thật chán ghét cuộc sống như thế. Không phải có câu ngàn ngữ oan oan tương báo khi nào dừng ư, chuyện giữa chúng tôi cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể được coi là thâm thù đại hận được. Cậu ấy để ý như thế có lẽ là do lòng tự ái đã bị tổn thương.

Cho dù có cố chấp đi nữa, thì phải có lúc chán nản chứ?

Lúc Thẩm Lạp gần đi còn quay sang hỏi tôi: “Khi đó cậu nói. . . .thật sao?”

“?” Tôi không biết cậu ấy nói đến cái gì, nên chỉ cau mày nhìn lại mà thôi.

Thế nhưng cậu ấy thâm thúy cười cười, cuối cùng lại giơ tay lên vuốt vuốt đầu của tôi nói: “Mặc kệ có phải là thật hay không, tôi cũng sẽ coi như là thật.”

“” Tôi nhìn theo bóng lưng cậu ấy rời đi, không biết tại sao lại cảm thấy cả người rét lạnh.

*

Sau bữa cơm tối, tôi ẩm ỨC trở về phòng, ngoài cửa sổ sấm sét nổ ẦM ỪNG, sắc trời là một mảnh đen tối mịt mù. Nhìn tia chớp vừa xẹt qua bầu trời, giống như đang rạch đôi màn trời đen như mực ra làm nhiều mảnh. Tiếng sấm rền vang lên không ngớt, ong ong nổ bên tai tôi. Ngoài cửa sổ chợt có những giọt mưa nặng hạt đập vào trên cửa kính, tạo nên những tiếng lộp độp, mưa lớn thế này dường như muốn đem cả thành phố tắm rửa thật sạch sẽ một lần.

Tôi chợt ngẩn người, không biết vì sao trong đầu lại đột nhiên nhớ tới rất nhiều cảnh tượng khi còn bé, bắt đầu nhớ lại rất nhiều mảnh vụn trong quá khứ của tôi cùng Cola .

Mưa càng ngày càng lớn, tôi leo lên bậc cửa sổ, nhìn màn mưa mênh mông bên ngoài, tâm tình cũng cực kỳ nặng nề. Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, tôi giật nảy mình, tìm

cũng đang nhảy lên thành thịch. Nhìn cái tên không ngừng lóe lên trên màn hình, không biết thế nào lại có thấy thấp thỏm không yên. Tôi nhìn di động trong tay, do dự mấy giây mới ấn nút nghe.

Bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Thẩm Lạp, từng chữ từng câu đều kích thích thần kinh của tôi: “Sau này Lăng Phỉ sẽ không bao giờ nhắm vào cậu nữa.”

Giống như có một cây côn đập vào trên ót của tôi, môi của tôi cũng run rẩy theo, một hồi lâu sau mới thốt nên lời: “Cái gì mà về sau sẽ không bao giờ nhắm vào tôi. . . .”

Thẩm Lạp không nói gì, tôi cũng đánh hơi được cậu ấy đang cố đè nén hô hấp không bình thường của mình: “Thẩm Lạp, cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu đã làm gì Lăng Phỉ?”

“Không sao cả, cũng chỉ để cho cô ta tắm mưa một lúc, không chết được.”

Tuy Thẩm Lạp ra vẻ không sao, cũng tỏ vẻ không thêm để ý chút nào, nhưng mà tôi lại không có biện pháp tin tưởng vào lời của cậu ấy. Nếu như chỉ đơn giản là tắm mưa, thì tại sao cậu ấy lại nói rằng sau này cô ta sẽ không nữa nhắm vào tôi nữa? Tôi cắn răng, gia tăng âm lượng rống lên: “Rốt cuộc Lăng Phỉ thế nào?”

Bên kia là hơi thở trầm thấp của cậu ấy, hai chúng tôi liên tục vào thế trầm mặc, đến lúc tôi sắp bùng nổ Thẩm Lạp mới không nhanh không chậm nói một câu: “Tôi cho cậu ta ăn chút đồ. . . .”

Tôi đương nhiên biết đồ trong miệng Thẩm Lạp là cái gì, hô hấp trong nháy mắt liền dừng lại, Thẩm Lạp thế nhưng lại cho Lăng Phỉ cắn thuốc? Thế thì không phải Lăng Phỉ bây giờ sẽ rất nguy hiểm sao? Tôi nhìn cuồng phong báo tử đang gào thét bên ngoài, tâm đã trầm lại càng trầm thêm, cố gắng để bản thân khôi phục lại lý trí, nhưng miệng vẫn không khống chế được mà hỗn hển: “Cô ấy bây giờ đang ở đâu?”

“Cậu!”. Thẩm Lạp hình như cũng rất bất ngờ với phản ứng của tôi, khiến tôi không khỏi cười khổ, chẳng lẽ trong suy nghĩ của bọn họ, tôi thật sự mắc bệnh công chúa nghiêm trọng như vậy sao? Cũng đều cho rằng nếu biết Lăng Phỉ bị bêu xấu, thấy Lăng Phỉ bị nhục nhã, tôi liền nên nhảy cẫng lên vui mừng hoan hô ?

“Cô ấy như vậy, hẳn là đi không xa, hiện tại tám phần vẫn còn ở bờ sông. . . . Ai, tôi nói này Dịch Mộ. . . .” Thẩm Lạp còn nói gì đó nhưng tôi không rảnh mà nghe nữa. Tôi liền mặc áo khoác vào rồi lao ra khỏi nhà, vừa ra cửa đụng phải chú Lưu tài xế đang đi vào, tôi liền kéo chú ấy chạy ra ngoài.

Dịch Bách Sanh ở phía sau rống lên, nhưng tôi không còn thời gian giải thích với bọn họ nữa. Nếu để cho bọn họ biết tôi lại gây họa, lúc trở lại chỉ sợ sẽ không chịu gia pháp đơn giản thôi đâu? Hi vọng tất cả còn kịp, hi vọng Lăng Phỉ ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may. Cho dù cô ấy có hận tôi đi chăng nữa, cho dù tôi cũng không hề muốn gặp cô ấy, nhưng mà tôi lại cũng không hi vọng cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

*

Trời mưa lớn vô cùng, trên đường phố xe cộ chen lấn nhau như mắc cửi cực kỳ chặt chẽ. Mưa tuôn xối xả, mặt đường đã đọng lại không ít vũng nước, mọi người đi ở trên đường phố dè dặt cẩn thận như đang bước trên băng mỏng. Nước đã sắp cao đến đầu gối rồi, xe không có cách nào đi về phía trước, người đi bên đường so với bọn họ còn nhanh hơn.

Tôi nhìn trời càng lúc càng mưa lớn hơn, rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nổi nữa, mở cửa xe chạy ra ngoài. Chú Lưu ở phía sau gọi tôi lại nhưng chỉ phát phát tay, tăng nhanh bước chân chạy đi ra hướng bờ đê. Trong đầu tôi hiện giờ chỉ có một ý niệm, hi vọng nước biển sẽ không dâng thủy triều, hi vọng Lăng Phỉ còn có lý trí, hi vọng cô ấy không gặp phải người xấu, hi vọng hi vọng. . . . Tôi chưa từng bao giờ trông mong vào Thượng Đế như lần này, khi đó tôi vô cùng thật lòng cầu nguyện để cô ấy không xảy ra chuyện gì.

Nếu như cô ấy thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, nhất định tôi sẽ áy náy cả đời.

Cả người tôi từ trên xuống dưới đều ướt đầm, tóc ướt nhẹ dính vào trên mặt, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ không rõ. Tôi không biết mình đã chạy bao lâu, trái tim cảm giác như một giây nữa sẽ nổ tung ra vậy, hít thở cũng theo không kịp. Tôi đi vòng quanh đê gọi tên của Lăng Phỉ, nước sông đã dâng lên rất cao, có khuynh hướng tràn lên trên. Tôi thở hỗn hển, cúi người xuống thấp, bởi vì thời gian dài không vận động, cho nên thể lực cũng trở nên yếu ớt.

Tôi gạt nước mưa trên mặt, rồi lại lảo đảo đi về phía trước, mơ mơ hồ hồ thấy trước mặt hình như có hai người. Tôi day day đôi mắt đau nhói, mơ hồ thấy rõ một người trong đó hình như chính là Cola. Tôi cũng không kịp suy nghĩ nhiều vì sao cậu ta lại ở chỗ này, kích động chạy về phía bọn họ, lúc chạy gần tới nơi tôi không thể không chạy chậm lại, cho dù tiếng mưa có rơi lớn hơn nữa, tôi cũng rõ ràng nghe được câu kia của Cola: “Tôi thích cậu, là thật.”

Tôi rất nhanh đưa tay ra cấu vào bắp đùi của mình một cái, nhưng dù đau thế nào cũng không đau bằng vết sẹo trong lòng bị vạch trần ra kia... thật đau. Lâm Cẩm Nam luôn có bản lĩnh để cho tôi lần lượt ném trải đau càng thêm đau.

Tôi không nhìn thấy dáng vẻ của Lăng Phỉ, chỉ có thể thấy cô ấy đang mềm nhũn tựa vào trên người Cola. Tôi hít sâu mấy lần, dè xuống cảm xúc không ngừng cuộn cuộn trong lòng, cố gắng điều chỉnh tốt về mặt đi tới chỗ bọn họ.

Lúc Cola nhìn thấy tôi đến rõ ràng hơi ngẩn ra một chút, sau đó lại trầm mặc chờ Lăng Phỉ không lên tiếng.

Nhưng Lăng Phỉ thật ngoài dự liệu của tôi, bình thường vẫn gương nanh múa vuốt, giờ phút này lại bình tĩnh không gợn sóng nhìn tôi chằm chằm. Tôi đi từng bước một về phía cô ấy, há miệng thở dốc, cuối cùng lại nghe thấy cô ấy vô lực nói: “Thật xin lỗi ——”

“Thật xin lỗi ——”

Tôi kinh ngạc đưa mắt nhìn, không ngờ cô ấy thế nhưng lại chủ động nói với tôi lời này. Cô ấy cười cười, sắc mặt tái nhợt, gương mặt nhìn Lâm Cẩm Nam ở bên cạnh, cuối cùng lại khẽ nói: “Thật ra thì, có lẽ là bởi vì khi đó cha tôi là người phản bội mẹ tôi. Tôi lại tận mắt nhìn thấy ông ấy ôm người phụ nữ khác. . . . Tôi không chịu nổi sự phản bội, khi đó Cola rời đi, hơn nữa cậu ——” Lăng Phỉ nhìn tôi thật sâu, cuối cùng liền đưa tay tới kéo tôi lại. Tôi vội vàng đỡ lấy cô ấy, cả người của cô ấy liền dựa lên trên người tôi.

“Tôi thật sự xem cậu như một người bạn của mình, vì tôi lớn lên trong một gia đình đơn thân. Không có bạn bè nào, tính tình của tôi lại hướng nội, nhìn cậu mỗi ngày lú la lú lo, điệu bộ rất vui vẻ, tôi thấy thật hâm mộ, nhưng cũng thực ghen tị. Biết cậu và cậu ấy ở cùng nhau, tôi thật sự rất khó tiếp nhận, hơn nữa cậu còn không hề thẳng thắn với tôi.”

Tôi nhìn Lăng Phỉ cúi đầu nhận lỗi, trong lòng có tư vị không nói ra được thành lời, vừa chua vừa chát, vội vàng cắt lời: “Không, không phải vậy, tôi sợ cậu bị tổn thương. . . .”

“Tôi hiểu.” Lăng Phỉ thở dài, nắm ngón tay của tôi nhẹ nhàng tăng thêm chút sức: “Sau này tôi mới hiểu, thật ra thì, chuyện này bao lớn chứ, có phải không. Thẩm Lạp đã nói rất đúng, tự ái của tôi quá cao, đem chuyện vốn đáng thương cuối cùng lại biến thành đáng xấu hổ. Chuyện này, người bị tổn hại không chỉ có một mình tôi.”

Tôi đỡ lấy cô ấy, yên lặng cùng đi song song bên nhau, rất muốn nói gì đó cho cô ấy hiểu, thật ra thì bản thân tôi tuyệt không hi vọng cô ấy bị thương, thật ra thì tôi cũng thật sự xem cô ấy là bạn. Tuy nhiên tôi lại cảm thấy bây giờ mà nói ra, thật rất kiểu cách, trên thực tế, tôi và Lâm Cẩm Nam thật sự đã làm sai, ít nhất lúc ấy, phương pháp chúng tôi xử lý chuyện đó là sai .

“Quả cam, về sau chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”, Lăng Phỉ dừng bước lại, khẽ mỉm cười nhìn tôi hỏi. Tôi nhìn vào ánh mắt cong lên của cô ấy, từ từ nở nụ cười, rồi dùng sức gạt đầu đáp: “Dĩ nhiên.”

Gió biển càng lúc càng lớn, cơ hồ đứng cũng không yên, nước sông lại không ngừng đánh về phía triền đê, nhìn thật sự có chút sợ.

Lăng Phỉ cười dắt tay của tôi, bởi vì ngấm mưa, nên toàn thân cậu ấy không còn chút sức lực nào ở ngoài ý thức coi như tỉnh táo. Chỉ một mỗi dựa vào tôi, hơi sức toàn thân cũng đặt hết lên trên người của tôi. Còn tôi bởi vì mới vừa rồi gắng gượng hết sức chạy tới, thật ra thì cũng đã sớm không còn tí sức lực nào, vì vậy bước chân càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Nhưng mưa lại không có khuynh hướng giảm đi chút nào, nước sông đã sớm tràn lên trên triền đê. Lâm Cẩm Nam đi ở phía trước chúng tôi một quãng, liếc nhìn mặt sông rồi quay đầu lại thúc giục: “Này, hai người có thể đi nhanh lên một chút hay không.”

Tôi trừng mắt với cậu ta, nếu có thể đi nhanh còn cần cậu thúc giục sao? Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng tôi biết rõ cậu ấy đang lo lắng cái gì, vì vậy vẫn ôm lấy Lăng Phi bước đi nhanh hơn. Con đê này đã được xây dựng mấy chục năm, hai năm qua chính phủ luôn nói muốn tu sửa lại, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Hôm nay mưa lại lớn như vậy, cẩn thận thì tốt hơn.

Lâm Cẩm Nam thấy chúng tôi thật sự đi chậm rãi, không kiên nhẫn đi tới, cậu ấy ngồi xổm xuống rồi nói với Lăng Phi: “Lên đây đi, tôi công cậu, cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng sẽ thực sự gặp chuyện không may.”

Lăng Phi do dự nhìn tôi, còn tôi lại lúng túng dời tầm mắt, gương ép nâng khóe môi lên: “Đúng đấy, chân của cậu ấy rất dài, đi sẽ nhanh hơn.”

Vì thế Lăng Phi ngoan ngoãn nằm ở trên cậu ấy, Lâm Cẩm Nam công cô ấy, bước đi ở bên cạnh tôi. Ba người chúng tôi cũng không nói chuyện, không khí rất tuyệt, trong đầu tôi chợt hiện ra câu nói mình vừa nghe được kia. Thật ra thì, người không nên xuất hiện là tôi mới phải?

Nếu như mà không có tôi ở đây, cảnh này sẽ tươi đẹp đến mức nào.

Tôi còn đang bần thần, bất chợt rừng cả mình, còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị cuốn vào trong xoáy nước. Từng đợt sóng mãnh liệt không ngừng đập vào mặt, nước sông trong nháy mắt liền hóa thành mãnh thú nhe nanh giơ vuốt thôn tính tiêu diệt cả ba người chúng tôi. Nước bắt đầu xâm nhập vào trong mũi miệng, tôi ngừng thở, bắt đầu thử bơi lội, mặc dù thể lực cạn kiệt, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể.

Tôi bắt đầu tìm kiếm Cola cùng với Lăng Phi, xa xa thấy Cola nâng Lăng Phi bơi tới bên này. Tôi liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng từng đợt sóng lần lượt nhào tới, cho dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng không bơi tới bên cạnh cậu ấy được. Luôn bị vào nước sông đánh qua một bên. Sau khi thử mấy lần, tôi bị ai phát hiện ra mình đã bị chuột rút rồi, thể lực vốn đã không tốt rồi cuộc liền tiêu tán hết cả.

Sức lực ở cả chân và tay rút đi từng chút một, chỉ thấy Cola kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, cuối cùng tôi liền bị nước sông nuốt gọn, vùi xuống đáy nước lạnh như băng, khuôn mặt của Cola cũng từ từ biến mất ở trong tầm mắt. Cuối cùng trong trí nhớ chỉ còn lại có đáy sông đục không chịu nổi, tôi hé miệng, mùi tanh mặn lập tức liền chen lấn chui vào trong khoang miệng, khi đó đầu óc chắc chắn đã gặp quỷ nên mới nhớ tới một chuyện cười vô cùng tầm thường.

Tôi và mẹ của cậu té sông, cậu sẽ cứu ai trước tiên?

Tôi và Lăng Phi cùng chìm xuống sông, Cola, cậu sẽ cứu người nào?

26. Chương 26: Chương 24

Mẹ của Lăng Phi vẫn cường thế hết như trong trí nhớ của cô, cả người tản mát ra một loại khí thế làm cho người ta không thể khinh thường. Tôi ngồi ở phía đối diện, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có. Đầu mùa đông, ánh mặt trời khúc xạ ở trên mặt bàn, sáng rỡ chói lọi khiến cho đại não nóng lên, trí nhớ tựa như cơn hồng thủy quá mức hung mãnh, làm tôi hít thở không thông, có cảm giác như ngồi trên bàn chông vậy.

“Mẹ, mẹ đã đồng ý với con cái gì? Hiện tại làm như vậy là có ý gì chứ?”. Mặt của Lục Duệ Bạch giận tái đi, giọng nói không quá cao, nhưng mà tôi lại vẫn có thể nghe được rất rõ ràng.

Mẹ Lăng nhăn mày lại, ý vị sâu xa nhìn anh một cái, cuối cùng cũng nhả nhận nói: “Em cũng không phải là con cạp, gặp mặt một chút còn có thể ăn cô ta được sao?”

Lục Duệ Bạch không lên tiếng, trầm mặc ngồi ở bên cạnh mẹ mình. Tôi lại rùng mình một cái, trong lòng len lén nói thầm, khí thế của bà đích xác là cạp thấy cũng còn sợ, ngại so với con cạp còn kiêu ngạo hơn nhiều.

“Quả Cam.”

Chợt nghe mẹ Lăng gọi mình, tôi vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu, sống lưng thẳng tắp. Thu hồi tâm tư nhỏ bé kia, mắt nhìn thẳng vào bà đáp: “Dạ, dì ạ.”

“” Lục Duệ Bạch và mẹ của anh ta đồng thời đưa mắt nhìn tôi.

Tôi biết rõ phản ứng của mình hơi quá, liền vội vàng thả lỏng cơ thể, cố nặn ra một nụ cười: “Dì à, ngài có gì dạy bảo cứ nói, cháu xin lắng nghe.”

Mẹ Lăng chậm rãi uống một ngụm cà phê, không nhanh không chậm quan sát tôi: “Đứng lên xoay hai vòng.”

“!” Tôi hoài nghi lỗi tai của mình bị hỏng rồi, giật mình nhìn Dì Lăng đang chiếm chệch ngồi kia. Lục Duệ Bạch cũng không tốt lắm, trầm mặt lại, cuối cùng quay đầu nhìn bà, trong mắt rõ ràng không vui: “Mẹ _____”

Dì Lăng hoàn toàn bỏ qua sắc mặt kia của con trai, héch mảy lên nhìn tôi hỏi: “Thế nào, quá khó sao?”

“À? Oh, không hề khó, không khó chút nào.” Trong lòng tôi hiện giờ đang có mười vạn dấu chấm hỏi lượn qua lượn lại, nhưng trên mặt vẫn đặc biệt trấn định đứng lên. Sau đó thận trọng nhìn dì Lăng nói: “Dì à, xuôi theo chiều kim đồng hồ hay là ngược chiều kim đồng hồ, dì thích loại nào hơn?”

Lục Duệ Bạch im lặng nhìn tôi, định quay đầu đi. Dì Lăng lại trừng mắt lên, sau khi nhìn tôi mấy giây mới phát ra một câu: “Tùy ý, cô thích thế nào thì cứ xoay thế ấy.”

Tôi liền chậm rãi ở trước mặt bà xoay hai vòng, sau đó ngồi xuống. Dì Lăng cũng không nói gì, chỉ nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi một lượt. Tôi không được tự nhiên sờ sờ tóc mái, ngược ngùng cười hỏi: “Dì à, ngài muốn xem cái gì vậy?”

Dì Lăng hôm nay cũng quá khác thường, luôn phức tạp, lại nghiêm túc nghiên cứu tôi như vậy, giống như đang lựa chọn vật phẩm, cũng không giống như cố ý tới tìm tôi gây chuyện.

Chân mày dì Lăng càng nhăn càng sâu, hình như có chút trầm tư không cách nào tìm chế được, cũng không biết có nghe rõ lời của tôi vừa rồi không. Tôi cũng không muốn bà sẽ đáp lại. Mấy năm trước, bà đã vô cùng chán ghét tôi, cứ nhìn thấy tôi liền muốn dừng lại chê cười, nặng thì còn có thể xông đến cấu tôi mấy cái. Hôm tham dự tang lễ của Lăng Phỉ bà đã xông đến bạt tai tôi, khi tôi tới cửa nói xin lỗi thì liền cầm thứ gì đó đập lên người tôi.

Chẳng qua tôi cũng thấu hiểu tâm tình đó của bà, là một người làm mẹ, cho dù bà có cầm dao đến đâm tôi mấy cái cũng là chuyện thường tình.

Mấy năm sau bà chuyển tới thành phố khác, cơ hội của chúng tôi gặp mặt cũng không nhiều. Có lẽ chuyện đó cũng lắng đọng theo thời gian, đối với tôi bà cũng không còn bèn nhọn như vậy nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ kích thích tôi mấy cái. Cho nên hôm nay gặp lại, tôi đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý bị bà chèn ép, hay kích thích tinh thần.

Tôi cầm ly nước trái cây trước mặt lên uống, chợt trong đầu thoáng qua một suy nghĩ. Dì Lăng không phải là quá nhớ con gái. cho nên đầu óc có chút. Nếu không thì hành động vừa rồi phải giải thích thế nào. Tự dưng bảo tôi xoay hai vòng cho bà xem làm cái gì?

Tôi ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát, thấy bà cũng đang nhìn mình chằm chằm nhìn, liền vội vàng cúi đầu tránh né. Nhưng ngàn vạn đừng bởi vì tôi mà làm cho bà kích thích, như vậy tội của tôi lại càng nặng thêm rồi.

“Quả Cam, cháu và Cola ——” Dì Lăng chợt mở miệng, bà còn chưa có nói xong, tôi đã vội vàng khoát tay cắt đứt: “Không có, không có, cháu và Cola chẳng có cái gì cả.”

Lục Duệ Bạch và dì Lăng đưa mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt dò xét của bọn họ tôi âm ức rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Cháu biết, trước kia cháu đã làm sai rất nhiều việc, dựa vào tính tình của mình đã làm thương tổn đến rất nhiều người. Khi đó cháu đã quá ích kỷ cũng quá tùy hứng, nhưng cháu thật sự không cố ý làm hại tới.”

Tôi không dám nhắc tới tên Lăng Phỉ, chỉ cắn chặt môi. Thấy dì Lăng cùng với Lục Duệ Bạch bình tĩnh nhìn mình...tôi lấy hết dũng khí, mang lời chất chứa trong tim nhiều năm, muốn nói lại không có dũng khí nói ra toàn bộ.

“Khi đó, nếu như không phải do cháu, có nhiều chuyện cũng sẽ không diễn biến thành như vậy. Là cháu đã phá hư bọn họ, cũng là do cháu say rượu lỡ lời, nói gạt Thẩm Lạp, tất cả mọi thứ đều là do cháu không tốt.”. Tôi vừa nói xong, nước mắt liền chảy xuống, đưa tay lên cổ gãi lau đi, cố gắng để giữ cho hơi thở vững vàng hơn: “Dì à, ngài yên tâm, cháu và Cola sẽ không có cái gì cả. Nếu như mà cháu ở bên cậu ấy, cháu sẽ thấy có tội với Lăng Phỉ, vì tất cả điều này đều giành từ tay của cậu ấy. Cháu biết rõ mình không có tư cách hạnh phúc. Cháu cũng nghĩ qua, đời này sẽ không lấy chồng, cứ ở vậy cả đời thôi. Đó là cháu nợ Lăng Phỉ, sẽ dùng tất cả thời gian còn lại để trả cho cậu ấy.”

Sau giữa trưa quán cà phê rất an tĩnh, chỉ có bài hát tiếng Anh của nữ ca sĩ khẽ vang lên, Lục Duệ Bạch cùng với dì Lăng đều trầm mặc. Tôi cúi thấp đầu, nước mắt lạnh lạnh rớt trên mặt bàn. Những lời này chính là ý tưởng chân thật nhất trong lòng của tôi, mặc kệ dì Lăng hay là Lục Duệ Bạch có tin hay không, có cảm thấy tôi đang giả vờ hay sẽ không tin tưởng tôi... thì tôi cũng cứ nghĩ như vậy.

Ở cùng với Lâm Cẩm Nam, tôi không qua được cửa ải của chính mình. Cho đến hiện tại tôi vẫn như cũ không có cách nào quên ngày đó, lúc cậu ấy bơi về phía tôi, ôm lấy tôi thật chặt. Lăng Phỉ đang níu vào rào chắn của con đê, khi Cola vừa đem tôi lên đến bên bờ, hai tay của Lăng Phỉ đã chậm chậm buông lỏng ra. Sau đó gương mặt tái nhợt dần dần chìm vào trong lòng sông, một khắc kia, lòng của tôi cũng chìm xuống đáy.

Tôi nghĩ, Cola cũng đã hối hận rồi.

Nếu không, cậu ấy sẽ không vào ngày thứ hai sau tang lễ của Lăng Phỉ mà ra nước ngoài.

Lưu lại một mình tôi, đối mặt với tất cả những lời đồn đại.

Nước mắt của tôi hoàn toàn không ngừng được, thật giống như nước sông mãnh liệt chảy xiết vào ngày hôm đó. Tôi có lau thế nào cũng không hết, trong tầm mắt đột nhiên lại xuất hiện một chiếc khăn tay màu trắng, tôi giương mắt nhìn lên, thấy là gương mặt có chút bất đắc dĩ của dì Lăng.

Tay tôi run run nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Dì Lăng thở dài, từ từ dựa vào trên ghế, hồi lâu mới mở miệng nói: “Quả cam, khi đó, cháu vẫn chưa tới 17 tuổi. Phỉ Phỉ cũng vừa qua sinh nhật 17. Dì cùng ba của nó lại ly hôn khi nó mới vừa năm tuổi, Duệ Bạch đi theo ba nó, rất sớm đã ra nước ngoài. Phỉ Phỉ ngay từ lúc còn nhỏ đã bên cạnh dì. Tình cảnh khi đó của chúng ta rất tệ, một phụ nữ đã ly hôn, mang theo đứa con nhỏ, chỉ có thể dựa vào công việc sống qua ngày.”

Tôi kinh ngạc nghe dì Lăng nói, nhìn hốc mắt của bà dần dần đỏ lên, trong lòng càng thêm nghẹn đến khó chịu.

“Dì đã không cho nó một cuộc sống tốt, một ngày lại làm mấy công việc. Phỉ Phỉ từ nhỏ đã không giống với những đứa trẻ khác, không quần áo mới, không có đồ chơi mới, thậm chí ngay cả khu vui chơi cũng còn chưa được đi một lần. Con bé rất hiểu chuyện, từ lúc đi nhà trẻ thành tích vẫn luôn rất tốt, mỗi lần nó đều cười tươi đưa phiếu điểm cho dì xem, cũng không hề nói đến chuyện mình ở trường học bị người ta chèn ép, bị coi thường. Trong lớp có người bạn nhỏ giễu cợt con bé mặc quần áo khó coi, giễu cợt nó là đồ không có thể diện, những điều này cho tới bây giờ dì cũng không hề biết. Phỉ Phỉ cũng không nói, về nhà vẫn tỏ ra rất vui vẻ. Cho đến khi có một lần, trong lúc vô tình dì thấy con bé viết một bài văn. Nó đã viết rằng, đời này thứ không tiếp nhận nổi, đó chính là phản bội, còn có cả kỳ thị nữa. Bởi vì cha nó phản bội, nên mẹ con chúng ta mới phải trải qua những ngày tháng khổ nhọc như thế, cũng từ đó Phỉ Phỉ bắt đầu bị khi dễ, kỳ thị.”

Tôi lại nhớ tới ngày Lăng Phỉ gặp chuyện không may, trước đó cô ấy đã nói với tôi rằng bởi vì không chịu nổi bị Cola phản bội, không chịu nổi bị bạn bè là tôi phản bội. Tôi không thể thốt lên lời giải thích rằng từ lúc đầu bản thân mình vừa gây thơ lại không đủ thành thực, cái gọi là trời xui đất khiến, có câu : “Ta không giết Bá nhân nhưng Bá nhân lại vì ta mà chết “ (*)đại khái chính là như vậy.

(*) Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết: tuy lòng mang oán hận không có ý làm tổn hại đối phương, song đối phương vẫn cứ vì lòng oán hận của mình mà bị người hại chết. Câu này xuất hiện từ một điển cố: Vào thời Tấn Trung Tông, trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, kỳ huynh (anh họ) Vương Đạo và cả gia tộc bị dính líu, ở ngoài cung chờ tội. Chu Bá Nhân vào cung, Vương Đạo xin giải thích nhưng Chu Bá Nhân không để ý. Tích cực nói với hoàng đế là Vương Đạo có tội, nhưng cũng dâng sớ xin tội cho Vương Đạo. Vương Đạo không biết nên ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn nắm quyền to, hỏi thăm Vương Đạo có muốn giết Chu Bá Nhân hay không, Vương Đạo không nói gì, rốt cuộc khiến Chu Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm được tấu chương trước kia của Chu Bá Nhân trong kho, mới bừng tỉnh hiểu ra, khóc lóc nước mắt: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, trong tâm tôi, chỉ có bằng hữu tốt này."

Tôi vẫn cho là, hai chúng tôi che giấu có thể không làm Lăng Phi bị tổn thương nhưng không ngờ cuối cùng lại đem tổn thương đó khuếch đại hơn.

Lục Duệ Bạch đưa khăn giấy cho dì cho Lăng, rồi đưa tay nắm lấy tay bà, nhẹ nhàng vuốt vuốt sống lưng của bà.

Dì Lăng thu cảm xúc lại, cuối cùng đưa cặp mắt đỏ bừng nhìn tôi, khẽ mỉm cười: "Quả cam, tình cảm cùng những thứ khác không giống nhau, nó càng cần phải thẳng thắn và chân thành, cũng càng cần tôn trọng. Các cháu khi đó còn quá nhỏ, cách xử lý tình cảm không đủ thành thục, cũng vì vậy mà làm thương tổn rất nhiều người. Trong chuyện này, không chỉ Phi Phi là người bị hại, không chỉ có cháu, mà Cola cũng thế. Cháu do dự, trốn tránh, cũng chẳng khác nào vô tình hay cố ý làm thẳng bé tổn thương."

Tôi khiếp sợ nhìn bà, căn bản là không ngờ hôm nay dì Lăng tìm mình để nói những lời như vậy. Không phải bà..... nên hận tôi sao?

Dì Lăng nhìn về mặt đờ đẫn kia của tôi, cười lắc đầu, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ nói: "Những năm này, Cola vẫn một mực yên lặng bồi thường cho dì. Lúc mới bắt đầu dì vẫn rất oán hận nó, cũng oán hận cả cháu nữa. Nhưng lúc đắm chìm trong oán hận thì dì cũng vậy tự vui lấp bản thân ở trong câu chuyện cũ này trong rút ra được, luôn sống trong thù hận với quá khứ, sống như thế thật quá vất vả. Đoạn thời gian trước, Cola lại đến thành phố S tìm dì, những điều nó làm trong mấy năm này, dì đều biết hết. Thật ra thì..... dì sớm cũng không còn oán hận hai đứa nữa. Nhưng lúc nhìn thấy dáng vẻ kia của nó, dì vẫn bị sợ hãi dưng lên."

Tôi nhìn dì Lăng, chờ bà nói tiếp, nhưng bà lại dừng lại không nói lời nào, mắt chất chứa nụ cười nhìn tôi: "Sao, nóng lòng?"

Tôi vẫn còn mạnh miệng, chỉ lầu bầu nói: "Nóng lòng gì chứ, cậu ấy còn có thể như thế nào. Mấy ngày trước còn thấy sống rất tốt mà."

Dì Lăng lắc lắc đầu, nghiêng người kéo tay của tôi: "Quả cam, cháu bây giờ là đang vì lúc đầu làm liên lụy tới Phi Phi mà chuộc tội. Đối với Cola, chẳng lẽ cũng muốn chờ đến khi không thấy nó nữa mới hoài niệm sao?"

Lòng tôi cả kinh, trở tay nắm thật chặt tay của dì Lăng, giọng nói cũng bắt đầu phát run: "Cái... cái gì gọi không thấy?"

Dì Lăng chớp chớp mắt, lóe lên tia sáng khác thường nhưng khóe miệng vẫn mang theo ý cười: "Trước đó dì lừa cháu nói là Cola biết Duệ Bạch, cháu đã lập tức liên tưởng thành thế kia. Hiện tại vừa nghe thấy dì nói nó gặp chuyện không may, lại khẩn trương thành ra như vậy, còn dám nói hai đứa chẳng có cái gì cả sao? Quả cam, hãy đối mặt với trái tim của mình đi, đừng chờ đến khi bỏ lỡ mới cảm thấy thẳng bé là tốt nhất."

Lục Duệ Bạch vẫn luôn không nói lời nào, chỉ an tĩnh ngồi ở đó, giống hệt như một người ngoài. Thỉnh thoảng chỉ liếc tôi một cái, tỏ vẻ không thể hiểu được.

Dì Lăng cùng với Lục Duệ Bạch đi trước. Mình tôi ngồi ở trong quán cà phê, nhìn dòng người hối hả qua lại bên ngoài cửa sổ, gánh nặng trong lòng nhiều năm hình như cũng đang từ từ thoải mái hơn, toàn thân cũng bắt đầu nhẹ nhàng buông lỏng. Tôi nhìn trời xanh mây trắng, hoảng hốt nhớ lại tuổi thơ trong vắt

của mình và cậu ấy, bé trai mặc quần đùi áo ba lỗ cùng với cô bé thắt bím sừng dê đang ngây ngốc nhìn tôi cười cười.

Điện thoại di động ở trên mặt bàn nhẹ nhàng rung lên, rất ngắn liền dừng lại, là tin nhắn. Tôi lấy điện thoại lên mở ra đọc, tin nhắn của Lục Duệ Bạch.

“Chết đi, chúng ta sẽ không quên, nhưng nếu còn sống thì phải biết quý trọng. Quả cam, anh tha thứ cho em, nhưng đến chừng nào thì em mới có thể tha thứ cho chính mình. Lâm Cẩm Nam thật sự vì em mà làm rất nhiều việc, mẹ anh, cũng là cậu ấy mời tới. Phải nên biết quý trọng. . . .”

Tôi thở ra một hơi, vươn vươn cái lưng mỏi, hướng về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ khe giường khoe môi.

*

Đứng ở góc ngã tư đường chờ đèn đỏ, tôi nhìn đám người đối diện, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói kia của Lục Duệ Bạch. Dòng người bắt đầu bắt đầu khởi động, tôi chen lẫn trong đám người, chuẩn bị đi qua. Chợt tay trái bị sức lực mạnh mẽ bắt lại, mười ngón tay giao nhau, tôi cả kinh ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Cẩm Nam xuất hiện trong tầm mắt, cậu ấy bình tĩnh nhìn về phía trước, dắt tôi đi tiếp. Áo khoác ngoài màu đen càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch như bị bệnh của cậu ấy, tôi quan sát, chợt có chút ê ẩm xông lên trước ngực. Những năm này, rốt cuộc là tôi đang hành hạ mình, hay là đang hành hạ cậu ấy?

Tay Lâm Cẩm Nam hơi lạnh, lại bao bọc quanh ngón tay của tôi thật chặt. Tôi vẫn không lên tiếng chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn, cậu ấy nghiêng mặt sang mỉm cười nhìn tôi hỏi: “Làm gì mà nhìn tôi đắm đuối thế, không sợ yêu tôi sao?”

Vành mắt của tôi chợt nóng lên, mí mắt môi trừng cậu ấy, thật lâu mới xuất ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Nhưng chính sự ngu ngốc này, lại làm cho tôi yêu cậu ấy, cơ hồ phải dùng hết sức lực cả đời mới đủ.

Lâm Cẩm Nam thâm thúy liếc tôi, mơ hồ mang theo chút ý cười, cuối cùng liền nhét hai bàn tay đang đan vào nhau kia vào túi áo bành tô của cậu ấy, sau đó thở ra một hơi thật dài. Sương mù màu trắng tràn ngập vây quanh cậu ấy làm cho ngũ quan đẹp mắt có vẻ hơi hoảng hốt.

“Lạnh quá, trời lạnh như thế này còn phải ra ngoài theo đuổi cô dâu, thật thảm.”

Tôi ngược đầu nhìn cậu ấy, không biết thế nào lại cảm thấy hôm nay người này cực kỳ đẹp mắt. Ngón tay của tôi nhẹ nhàng gãi lên lòng bàn tay của cậu, nheo lại mắt cười nói: “Cola, tôi mời cậu uống rượu được chứ?”

Hàng mi của Lâm Cẩm Nam khẽ chớp, nhìn chăm chăm vào tôi, nắm tay tôi càng thêm chặt. Bị cậu ấy nhìn chăm chú như vậy, mặt cũng nóng rần lên, tôi nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc, có uống không ——” lời còn chưa nói hết, không hiểu Lâm Cẩm Nam bị kích thích cái gì, đột nhiên kéo tôi lại mà hôn.

Môi của cậu ấy cùng với ngón tay thật giống nhau, lạnh như băng, lại mang theo mùi hương bạc hà mát mẽ chui vào môi tôi. Tôi ngơ ngác mở to mắt nhìn cậu ấy, trong mắt của người kia hàm chứa nét cười, ngón tay nhẹ nhàng trượt đến cằm tôi, dùng sức nâng cằm của tôi lên.

Tôi thấy đau muốn mở mồm mắng, thì bất ngờ lại có thứ gì đó mềm nhũn mang theo cả ẩm ướt chui vào trong miệng.

Toàn thân của tôi cứng ngắc dán vào cậu ấy, một cái tay khác của cậu ấy đang nắm lấy eo của tôi, dùng sức ấn tôi lại gần hơn nữa. Lưỡi của cậu ấy lướt qua trước, sau đó đuổi theo lưỡi của tôi không thả, tôi có trốn thế nào cũng không thoát, bị người nào đó thiêu cháy làm toàn thân cũng bắt đầu nhũn ra. Tôi thấy không thở nổi, nhưng cậu ấy một chút ý niệm buông ra cũng không có. Cứ như vậy mà não loạn khuấy đảo nghiêng trời lệch đất, thỉnh thoảng lại còn gặm cắn cả cánh môi của tôi nữa.

Tôi rất ám ức kìm nén đến mặt đỏ rần, trong cơn tức giận liền hung hăng cắn cậu ấy một cái. Lâm Cẩm Nam liền buông tôi ra, sắc mặt có vẻ không tốt, trầm mặc sờ sờ khoe môi của mình nói: “Làm sao cậu lại

cứ như con cún con vậy, mỗi lần hôn môi đều cần người linh tinh cả.”

Tôi nhìn cậu ấy chăm chăm, ngón tay tức giận tới mức run lên: “Lâm Cẩm Nam, làm sao cậu lại như thế, nơi công cộng phải chú ý ảnh hưởng chứ! Còn nữa, tôi mời cậu uống rượu, chứ có phải là mời cậu ăn nước miếng của tôi đâu! !”

Lâm Cẩm Nam cười cười tiến lại gần, duỗi tay kéo tôi vào trong lòng, rồi vừa đi về phía trước vừa nói: “Thật sao? Tôi lại rất thích uống nước bọt của cậu, vậy thì lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”. Cậu ấy đưa tay ngăn lại một quyền mà tôi vừa vung tới, lại còn thuận thế nắm luôn tay của tôi: “Vây hôm nay đến lượt tôi mời, mời cậu đi uống rượu với tôi.”

27. Chương 27: Chương 25

Vào đúng lúc này thành phố cũng vừa lên đèn, tỏa ra những tia sáng ấm áp lại mập mờ.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau sự kiện kia tôi cùng với Lâm Cẩm Nam tâm bình khí hòa ngồi chung một chỗ. Chúng tôi chọn một quán ăn Trung Quốc khá an tĩnh, nhìn sắc hoàng hôn nồng đậm ngoài cửa sổ, lại nhìn sang người đối diện đang yên lặng mỉm cười, lòng của tôi liền bị một cảm giác trước nay chưa có bao quanh.

Đó là một loại cảm giác gần với thương cảm.

Cola nhìn tôi đến gần người, gấp thêm đồ ăn vào trong bát của tôi. Mày rậm khê nhướng lên hỏi: “Cô em hung dữ à, chúng ta là tới đây để ‘ ăn ’ cơm, chứ không phải tới để ‘ nhìn ’, em cứ một mực hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn rèn luyện cho cái cổ linh hoạt hơn sao?”

Tôi ngược mắt liếc cậu ta một cái, đúng là người không hiểu phong tình gì sất.

Rồi lại cúi đầu ăn, cảm thấy có rất nhiều khúc mắc nằm chắn ngang giữa chúng tôi cần phải nói cho rõ ràng, trốn tránh lâu như vậy, tôi cũng nên dùng cảm để đối mặt. Vì vậy tôi len lén liếc nhìn người đối diện, giống như vô tình mở miệng hỏi: “Khụ, không ngờ cậu còn rất có biện pháp nhỉ, thậm chí ngay cả đi Lăng cũng được mời đến làm thuyết khách.”

Cola nghe tôi nói vậy liền bị sặc, trầm mặc nhìn tôi một lát, cuối cùng lạnh nhạt thốt ra một câu: “Tôi cũng không có nhờ đi ấy làm thuyết khách ỉnh. Chẳng qua chỉ cảm thấy, lúc này đi ấy gặp cậu, đối với cả hai người đều là chuyện tốt.”

Tôi có chút nghi ngờ hỏi lại: “Cái gì gọi là, lúc này gặp mặt, đối với hai chúng tôi đều là chuyện tốt?”. Lúc này là lúc nào, sao lại cảm thấy lời này của ấy có gì đó là lạ.

Còn nữa, có người ở phía sau thao túng tất cả là chuyện gì xảy ra?

Cola nheo mắt lại, đôi tay giữ lấy chiếc đĩa, nghiêng đầu yên lặng quan sát tôi: “Dịch Mộ Tranh, trong phòng cậu có cái gương lớn như vậy, mỗi sáng sớm lúc rời giường cậu đều soi sao?”

“Soi chứ ——” tôi mù mờ đáp, điều này với chuyện cái gương nhà tôi có một xu quan hệ nào chứ?

Cola nhíu mày, từ đôi môi đẹp nhảy ra một câu nói: “Ném đi, lần sau mua cái mới.”.

Loạn thất bát tao gì đây, tôi liếc mắt nhìn cậu, không kiên nhẫn gõ gõ chiếc đĩa hỏi: “Nói cái gì đấy, đang tự đứng lại nhảy sang chuyện cái gương chứ?”

Khóe môi của Cola khê giương lên, rồi cúi người nhích tới gần tôi thêm một chút. Tôi nhìn dáng vẻ châm biếm kia của cậu liền nổi gân xanh, quả nhiên lời của cậu ta nói ra có vẻ như đang muốn ăn đòn.

“Cậu nhìn lại mình bây giờ xem, vừa gầy, vừa lùn vừa xấu, lại. . . .” Nghe thấy tiếng tôi cắn răng nghiêng lợi, Cola vội ngồi nghiêm chỉnh nói: “Cậu bây giờ so với trước kia, thật sự thay đổi rất nhiều.”

Tôi cười cười, trong lòng thấy đắng chát, cúi đầu gầy gầy đĩa đồ ăn hỏi: “Tôi trước kia. Thật là làm cho người ta ghét như vậy sao?”

Đã trải qua những thứ như thế, sao có thể không trưởng thành, sao có thể một chút biến hóa cũng không có. Nếu biết trước lớn lên sẽ phải trả một cái giá cao đến vậy, thậm chí đến thế, thì tôi nguyện rằng mình vĩnh viễn không lớn thì hơn. Sống mãi ở cái tuổi như Lăng Phỉ đó, ít nhất, tất cả đều còn có thể thay đổi.

Sinh mệnh ở trước mặt, bất luận là cái gì cũng sẽ trở nên rất yếu ớt, thậm chí không có chút ý nghĩa nào.

“Quả cam, tôi đã nói rồi, mặc kệ cậu trước kia như thế nào...”, Cola chuyên chú nhìn tôi, mở miệng nói từng chữ rõ ràng: “Tôi đều yêu cậu, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.”

Nhìn ánh mắt đen láy của cậu ấy khê chớp, tôi hơi khấn trương cầm lấy ly rượu, đầu óc trống rỗng, đưa cái ly thủy tinh lên uống một hơi cạn sạch. Yêu tôi sao? Vậy tại sao, lại nói với Lăng Phỉ như vậy? Còn bởi vì lý do gì, bỏ lại một mình tôi mà ra khỏi nước.

Trong lòng tôi thấy rất khó chịu, những vấn đề kia, từng cái một cứ quanh quẩn ở trong đầu, làm thế nào cũng không dứt ra được.

Tôi phiền não hạ mí mắt không nhìn cậu ấy nữa, chỉ buồn buồn uống rượu, bia uống vào trong miệng cũng trở nên đắng chát. Giữa hai người chúng tôi tràn ngập một không khí quỷ dị, lại vừa trầm buồn, hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm vui sướng như buổi chiều, nghĩ tới đây trong lòng tôi càng thêm phiền muộn.

Tôi và cậu ấy, từ lúc nào lại bị không khí trầm lặng này vây quanh chứ.

Rõ ràng chúng tôi cũng từng vui vẻ như vậy. Tôi nhất mực đắm chìm trong thế giới của bản thân, xuân thu bi thương. Thỉnh thoảng lại ngẩng đầu chạm phải ánh mắt thâm trầm đen nhánh của cậu ấy. Cậu ấy chỉ trầm mặc nhìn tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn. Móng tay của cậu ấy luôn được cắt tỉa vô cùng sạch sẽ, ngón tay thon dài trắng nõn, so với tôi còn đẹp mắt hơn nhiều. Tôi nhìn theo đầu ngón tay của cậu ấy trên mặt bàn, nhìn một lát tầm mắt liền bắt đầu mơ hồ.

Cola ở bên kia khê thở dài, cuối cùng một tờ khăn giấy hương trà xanh xuất hiện trong tầm mắt tôi: “Đồ ngốc, tại sao lại khóc chứ? Rốt cuộc thì tôi phải làm sao bây giờ?”

Tôi ngẩng thấy hương trà xanh kia, nước mắt rơi xuống như mưa, cả nước mắt nước mũi quẩn lấy nhau không có chút hình tượng nào. Cola luống cuống, ngồi vào bên cạnh giúp tôi lau nước mắt: “Này, làm sao lại khóc thành ra như vậy? Coi như cậu có thừa nước cũng không thể khóc thành cái xác khô được.”

Tôi giương hai mắt đắm lệ nhìn cậu ấy một cái, nhìn gương mặt vô cùng đẹp mắt kia, trong lòng đau đớn không thôi. Tôi kéo vạt áo của cậu ấy, đầu óc hỗn loạn, ngay cả nói năng cũng có chút không lưu loát rồi: “Lâm Cẩm Nam, rốt cuộc là cậu yêu Trà Xanh đúng không. Cậu ngăn vạn đừng bởi vì không yêu tôi được mà đánh chủ ý lên Trà Xanh, anh ấy mặc dù đáng ghét tương tự như tôi, nhưng là anh ấy là đàn ông, là đàn ông đấy! Bây giờ mặc dù chuyện này cũng hiếm lạ gì, nhưng cậu cũng không thể tranh.”

Lời của tôi còn chưa nói hết liền bị Cola lạnh mặt đẩy ra. Lòng ngực của cậu ấy phập phồng kịch liệt, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề. Giờ phút này bên trong đó hình như có thứ gì đó sắp nhảy chồm ra vậy.

Tôi nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn cậu ta, cuối cùng từ từ rũ mắt xuống: “Không phải tôi đang thương lượng với cậu đâu, cho dù có không đồng ý, cũng không cần phải ra vẻ muốn ăn thịt người như vậy.”

Cola cuối cùng cũng cười lạnh ôm lấy tôi, dùng sức lớn đến nỗi làm cho tôi hít thở không thông. Cậu cúi đầu, cười như không cười, mắt nheo lại: “Trà xanh nào có tốt đẹp như thế, không đáng yêu bằng cậu, không xinh đẹp bằng cậu, ngay cả chỗ này ——” cánh tay của cậu ấy như có như không lướt qua trước ngực tôi, cười rất quỷ dị: “Cũng không bằng cậu.”

Trong đầu tôi có sợi dây nào đó bỗng dưng đứt phụt, kinh ngạc nhìn tên lưu manh trước mặt, cậu ta sao lại có thể chẳng biết xấu hổ đùa bốn người khác như vậy, quả thực là đạo đức quá hủ bại.

Tôi mím môi, giận dữ nhìn người nào đó chằm chằm, trong đầu có một số vấn đề đã lấy được giải đáp, cũng đã được lời của cậu ta chứng thực. Trong lòng lại quặn đau, quả nhiên đã chậm một bước rồi. Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ không thể nào挽回 được nữa.

Cậu ấy mỉm cười rót đầy ly rượu trước mặt rồi đưa cho tôi, ý vị sâu xa nói: “Uống không?”

Tôi tắc nghẹn đến buồn bực, liền đoạt lấy cái ly trong tay của cậu ấy tiếp tục uống, nhìn khoeo mắt đang cong lên kia, buồn bực lên tiếng hỏi: “Cho nên, cậu đã sờ qua cái kia của Trà Xanh rồi hả?”

Nếu không thì sao có thể so sánh được chứ? Trong lòng càng quặn đau lợi hại, trước kia là Lăng Phi, hiện tại chẳng lẽ muốn đổi thành anh của tôi? Lâm Cẩm Nam, cái đồ không biết xấu hổ, lại đem ma quỷ của mình từ phái nữ phát triển đến phái nam.

Tôi càng nghĩ càng khó chịu, vì vậy cũng không còn chú ý đến vẻ mặt của Lâm Cẩm Nam giờ phút này rồi. Cuộc là mặt Quan Công hay còn là mặt Trương Phi, Ex. Boyfriend của mình lại biến thành như vậy, không thể không thương cảm?

Cánh tay của Cola khoác trên vai tôi càng gia tăng thêm sức lực, cắn răng khế nói: “Dịch Mộ Tranh, về sau tôi phải xóa hết những thứ BL Anime(BL: Boy love) trong máy vi tính của cậu mới được. Ăn nhanh đi, ăn xong rồi còn về.”

Lâm Cẩm Nam âm trầm ngồi trở lại phía đối diện, ánh mắt như đang giết người vậy, một mình ngồi ở đó tà ác nhìn tôi dăm dăm.

Tôi lập tức rùng mình mấy cái, tự nhủ thầm rằng nếu cậu dám xóa, thì tôi liền kiện mẹ của tôi. Dù sao Dịch Tiểu Liêu lúc không có chuyện gì làm cũng lén Dịch Bách Sanh xem những thứ ấy.

Tôi cố giữ bộ mặt phớt tỉnh, cầm đũa lên ăn một vài miếng, đầu óc đã bắt đầu không nghe lời, nặng trịch trịch cực kỳ khó chịu. Nhìn người con trai đang xanh mặt ngồi đối diện, ánh mắt kia, lông mày kia, cái mũi kia, từng bộ phận đều có điểm quyến rũ khiến người khác phải phạm tội. Tôi yên lặng rũ mắt xuống, đem nửa chai bia cuối cùng uống cạn sạch.

“Cola ——”, tôi vừa gọi vừa đưa tay ngoắc ngoắc người đối diện vẫn đang trợn mắt nhìn mình, rồi ôm lấy đầu cười nói: “Tối đây.”

“Sao, tai của tôi thính vô cùng, có cái gì cứ nói đi.”. Lúc cậu nói chuyện chỉ nghiêng mắt nhìn tôi một cái, sau đó lại an tĩnh rũ mắt xuống. Nhìn bộ dáng kia của cậu ấy, trong lòng tôi bất chợt khởi động một cỗ máy tình cảm kỳ quái, ngứa ngáy tê tê khê lướt qua trái tim, mang theo vài cơn sóng rung động.

Tôi vênh môi, nhìn bóng dáng của cậu ấy đang hợp lại thành một, một lát lại biến thành hai. Tôi liền lắc lắc đầu, vỗ vỗ vào gáy rồi nói thầm: “Cola, sao đột nhiên tôi lại muốn hôn cậu như vậy chứ, không phải cậu cho gì đó vào trong rượu, nhân cơ hội này mà làm bậy chứ?”

Mặt Cola tỏ vẻ khinh bỉ trừng tôi một cái, cuối cùng bất đắc dĩ gọi phục vụ tới tính tiền. Sau đó liền kéo tôi rời khỏi đó, vừa đi vừa nói thầm bên tai tôi một câu: “Nếu thật sự muốn cậu coi trọng tôi phải dùng tới chiêu này sao?”

“Thô tục.”. Tôi xĩa xĩa vào ngực của cậu ta, rồi ợ lên một hơi rượu: “Nhưng chị thích.”.

“” Cola im lặng nhìn tôi, cuối cùng chỉ ôm chặt tôi đi ra ngoài. Bước chân của tôi chênh choáng, phải dựa vào ngực cậu ấy, hai tay lại vòng qua hông cậu ôm thật chặt.

Lúc đứng ở ven đường chờ xe, gió đêm se se lạnh, tôi liền chui vào trong ngực của người nào đó. Cola cúi đầu nhìn tôi, con mắt lóe sáng, gờ tay lên nhẹ nhàng sờ mặt của tôi, lòng ngón tay xẹt qua chỗ nào liền mang đến sự êm ái, dịu dàng đến lạ thường: “Quả cam, chúng ta như vậy. Rốt cuộc tính là gì?”

Tôi nhú mày, cố sức suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được từ nào thích hợp để hình dung về mối quan hệ bây giờ của chúng tôi, vì vậy dứt khoát nhắm hai mắt lại vùi vào trước ngực của cậu ấy không lên tiếng. Cánh tay của Cola ở trên mặt tôi khê trượt xuống, cuối cùng lại dùng sức ôm chặt hơn, mặt chôn vào bả vai của tôi khê cười nói: “Lại giả chết.”

Ở trên xe taxi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ đang quay ngược, tôi lại ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh. Chỉ thấy được cái cằm cương nghị đẹp đẽ, quần quanh chóp mũi là hơi thở đặc hữu, trong tầm mắt chính là xương quai xanh lộ rõ từ chiếc áo sơ mi. Tay của tôi từ bên hông dần dần leo lên lồng ngực bên chực, đưa đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh của cậu ấy.

Toàn thân của Cola chợt cứng đờ, cúi đầu nhìn tôi. Ở trong buồng xe chênh tối chênh sáng, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ gương mặt của nhau, nhưng mà tôi lại có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng bỏng của cậu ấy giờ phút này.

Tôi vịn bờ vai tìm được môi của cậu ấy, nhẹ nhàng liếm láp cánh môi khêu gợi. Cậu ấy cũng bắt đầu đáp lại, hai tay cơ hồ muốn hòa nhập vào trong thân thể mình. Tôi cố nhẫn nhịn không bật cười, ngược đầu mặc cho lưỡi của ấy khuấy đảo khoang miệng của mình.

Môi Cola dán vào môi của tôi, nhỏ giọng gọi: “Quả cam.”

Bản thân tôi đang nằm trong ngực người kia cũng có chút hôn mê, nhắm hai mắt cảm thụ hơi thở của riêng biệt của cậu ấy. Đột nhiên cậu ấy cắn vào vành tai của tôi, mang theo ý cảnh cáo: “Tay của cậu. Đang sờ vào chỗ nào đấy?”

Tác giả có lời muốn nói: Phải công nhận, thật ra thì Quả Cam mới thật sự là Tiểu Sắc Nữ bí ố, ngay cả Dịch Tiểu Liêu cũng phải chào thua -_-#

28. Chương 28: Chương 26

Nghe giọng nói trầm thấp của Cola, tôi vui khuôn mặt nóng rực ở trước ngực của cậu ấy, hỗn loạn nhắm hai mắt lâu bầu: “Kiểm tra xem tiểu Cola. có lớn hơn hay không.”

Lòng ngực Cola khe phập phồng, kèm theo đó là tiếng tiếng cười trầm thấp cố đè nén từ đỉnh đầu truyền đến. Hai cánh tay của cậu ấy ôm tôi chặt thêm chút nữa, dí má vào tóc mai của tôi từ từ cọ sát. Môi của cậu ấy giờ phút này mang theo hơi thở nóng rực, như có như không phun ở sau tai tôi. Cảm giác ngứa ngáy từ bên tai truyền thẳng đến trái tim, tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy, bị nhu tình không hề che giấu nơi đáy mắt của cậu ấy dọa cho đập liên hồi.

Cậu ấy cúi người khe cụng lên trán của tôi, đôi môi khó khăn lắm chỉ sượt qua khoe môi của tôi, bàn tay lại bá đạo nắm tay lấy tay của tôi không để cho nó dời đi. Tôi lúng túng trừng mắt nhìn, ngón tay cứng lại ở đó không biết nên làm thế nào.

“Đốt lửa xong liền muốn chạy?”, lời của Cola mang theo ý cười rõ ràng, ngón tay không nhẹ không nặng đem bàn tay của tôi kéo xuống tiểu JJ đã sớm biến hóa rõ rệt, dùng âm thanh chỉ có tôi có thể nghe được khe thâm thì: “Kiểm tra qua quyết như vậy, hình như nó không hài lòng lắm.”

Tay chân của tôi không có lực vịn vào người cậu ấy, toàn thân mềm nhũn giống như đang lơ lửng ở một tầng mây mờ ảo, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo. Thân thể của tôi có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ nóng bỏng của người kia, khuỷu tay dùng sức, thậm chí những mao mạch rất nhỏ trong lòng bàn tay gắt gượng nhẩy lên, mỗi một cử động nhỏ cũng đều mang theo khát vọng mà bình thường tôi vẫn không có dũng khí đối mặt.

Lúc này, mượn tác dụng của rượu, tôi mới dám buông thả những khao khát từ sâu trong nội tâm mình đối với cậu ấy. Tôi dựa vào lòng ngực của cậu ấy, cười thật thấp, ngọ nguậy nói: “Mình thật không hiểu cách lấy lòng nó, nếu không. cậu dạy ỉnh đi?”

Vừa lúc đó ánh đèn đường vụt qua, chiếu sáng ngũ quan đang trầm mê của giờ phút này của cậu ấy. Mười ngón tay dây dưa với nhau, đầu ngón tay chậm rãi xẹt qua mu bàn tay của tôi. Tôi đắm chìm trong ánh mắt của cậu ấy, suýt chút nữa là mất hết lý trí, hoàn toàn chìm vào sự dịu dàng đã khát vọng quá lâu.

Cậu ấy chợt ôm chặt lấy tôi sức lực lớn đến nỗi khiến tôi có chút không thở nổi.

“Lần này là thật đúng không? Không phải tôi đang nằm mơ, cậu thật sự đã trở lại bên cạnh tôi rồi, có đúng hay không?”

Vành mắt của tôi đỏ lên, vui mặt trước lòng ngực ấm áp, lẳng lặng gật đầu, rất dùng sức, ra sức mà gật đầu.

Tôi yêu người đàn ông này, chúng tôi đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Mà giờ khắc này, tôi cảm thấy bản thân mình thật may mắn vì cậu ấy vẫn còn ở nguyên chỗ cũ chưa từng rời đi. Ở trong thời kỳ thanh xuân, những

năm tháng u mê, vô luận như thế nào cũng đều cậy mạnh, bất luận như thế nào cũng đều tùy ý gây tổn thương, cậu ấy chưa từng buông tha. Một mực yên lặng làm bạn với tôi, trong lúc tôi không biết, lại vì tôi mà lặng lẽ kiên cường trấn thủ pháo đài tình cảm đó, giúp tôi có thể giải thoát nội tâm đã cầm tù gần năm năm trời.

*

Những thứ đau đớn kia, từ từ tích lũy khiến nỗi nhớ nhung cùng khát vọng, trong nháy mắt hóa thành kích tình thăm thẳm. Tôi được cậu ấy đặt lên trên giường, cặp mắt có chút không thích ứng với ánh đèn, ngũ quan anh tuấn lúc mờ lúc ảo, chỉ có mùi vị quen thuộc của cậu ấy vương vấn xung quanh.

Tôi nhắm mắt lại, cảm thụ bàn tay nóng bỏng đang mơn trớn trên da thịt của mình, ngay cả trái tim cũng bắt đầu lo lắng nhảy nhót liên hồi. Cậu ấy chống hai cánh tay lên, an tĩnh nhìn tôi, cánh môi nhẹ nhàng hôn lên mắt của tôi một cái: “Ngoan, nhìn tôi này ——”

Ánh mắt của cậu ấy quá nóng bỏng, tựa như vui sướng, lại tựa như không nhẫn nại, lại đầy thương yêu, mỗi một biểu hiện đều giống như những gong cùm xiềng xích vững vàng vây lấy trái tim của tôi, để cho tôi không thể tiếp tục rời khỏi vùng đất ấm áp này.

Tôi đưa tay lên cởi nút áo của cậu ấy ra, chuyên chú nhìn vào trong đôi mắt sâu thẳm kia. Rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ, một khi đã yêu nhau, cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau như vậy, có thể nhìn vào chỗ sâu nhất của linh hồn đối phương. Bất chợt, tôi lại tuyệt đối không muốn biết đến đáp án đã vậy khốn bản thân mình bấy lâu nay nữa.

Tất cả đều không quan trọng, bản thân tôi cũng đã dây dưa với quá khứ quá lâu rồi. Tôi muốn trân trọng tình yêu này một lần, vì cậu ấy mà dừng cảm một lần.

Ngón tay của tôi xuyên qua áo sơ mi trắng của cậu ấy, yên lặng cảm thụ nhịp tim đang đập kịch liệt giờ phút này. Tôi nhìn cậu ấy, nghiêm túc lại tha thiết chờ mong: “Chúng ta. Thật sự có thể ở chung một chỗ, có đúng hay không?”

Cola gạt những sợi tóc tán loạn của tôi ra sau gáy, cúi đầu hôn lên môi của tôi: “Đồ ngốc, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, cho đến khi em biến thành bà lão móm mém không còn răng để nhai cơm nữa.”

Ngón tay ở nút áo sơ mi từ từ trượt ra, một mảng da thịt bẽn lẽn hiện ra ở trước mắt. Hai cánh tay của tôi quấn lên trên cổ cậu ấy, ngẩng đầu lên đáp lại nụ hôn kịch liệt của ai kia, thân thể trầm luân vào sự êm ái ngọt ngào, mặc cho cậu ấy cởi bỏ quần áo của tôi.

Hai chúng tôi cảm nhận da thịt ấm áp đang dán vào nhau, toàn thân của cậu ấy cũng tản ra một nhiệt lượng kinh người, cơ hồ muốn cắn nuốt tôi vào trong bụng vậy. Mỗi một chỗ được cậu ấy hôn qua sinh ra một dòng điện rất nhỏ lại nóng bỏng, cảm giác này thật tuyệt vời, khoái cảm mãnh liệt khiến cho tôi cảm thấy rất thoải mái, nhưng mơ mơ hồ hồ vẫn thấy chưa đủ.

Tôi khó chịu vòng quanh hông của cậu ấy, khẽ cọ sát vào da thịt nóng bỏng kia, mờ mịt nhìn chăm chú vào cậu ấy.

Đôi mắt của Cola đen như mực thật sâu chăm chú nhìn tôi, ngón tay nhẹ nhàng mân mê nơi tư mật của tôi. Trong nháy mắt toàn thân của tôi liền cứng ngắc, có chút ngượng ngùng với những đụng chạm vuốt ve thân mật như vậy.

Nhưng thật kỳ quái, ngón tay của cậu ấy giống như mang theo chuỗi ma lực, trong nháy mắt đã kịp đền bù những xao động không an phận trong thân thể của tôi. Tôi ôm lấy cậu ấy càng chặt hơn, nhắm mắt lại không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu ấy nữa. Tôi cảm thấy rất rõ ràng phản ứng chân thật nhất của mình, tôi cũng không còn là thiếu nữ trẻ trung mười sáu tuổi u mê không hiểu biết một chút gì về chuyện quan hệ nam nữ giống như năm ấy nữa.

Bản thân hơi xấu hổ, tôi quay mặt sang, móng tay hăm sâu vào cánh tay của cậu ấy. Cola cúi đầu mút vào cổ của tôi, đầu lưỡi liếm láp vành tai tôi: “Cậu không thích?”

Tôi cắn chặt môi dưới, chỉ sợ vừa lên tiếng sẽ không kìm được mà phát ra những tiếng rên rỉ ngược ngùng. Thối Cola, vào thời điểm như thế lại còn hỏi người ta về vấn đề này, chẳng lẽ lại muốn tôi nói rằng tôi rất

thích, vô cùng thích sao?

Cola cũng không chịu bỏ qua cho tôi, đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng trượt xuống, tấn công nụ hoa trẻ trung của tôi. Tôi lo lắng giãy giụa, nhưng sâu trong thân thể giống như có một cảm giác quái dị tê dại xâm nhập vào tứ chi, thâm nhập vào tận xương tủy. Hơi thở của tôi cũng không yên, hỗn hển ôm lấy cái đầu đang chôn ở trước ngực mình: “Cola. Thật khó chịu.”

Da thịt của cậu ấy ở dưới ánh đèn tản ra màu lúa mạch sáng bóng cực kỳ mê người, khoe mắt cong lên, nâng ngón tay của tôi lên từ từ mút vào: “Một lát nữa sẽ không khó chịu ——”

Toàn thân của tôi lại trở nên cứng ngắc, bởi vì tôi cảm thấy hai chân của mình bị tách ra, vì thế liền khấn trường nuốt nuốt nước bọt, siết chặt lấy ga giường bên dưới: “Cái đó, cái đó, Cola, bỗng nhiên mình muốn.muốn.”

“Câm miệng, nếu cậu dám nói muốn đi đến nhà vệ sinh thì xem tôi thu thập cậu như thế nào.”

Cola trầm mặt nghiêng răng cảnh cáo. Tôi nhảy bèn cảm thấy chỗ cứng rắn kia của cậu ấy đang chống đỡ vào chỗ đó của mình, vì thế liền chống người lên liều mạng muốn đi lui về phía sau: “Chờ đã, chờ một chút.”

Cậu ấy nắm chặt eo của tôi không cho phép tôi lui về phía sau, xanh mặt nhìn tôi nói: “Dịch Mộ Tranh, có phải cậu muốn bức chết tôi hay không, nếu còn dám nói những lời sát phong cảnh nữa thì xem tôi hung hăng làm cậu thế nào.”

Mặt tôi đỏ lên gay gắt, ấp úng nói: “Cái đó, dù cho cậu có cần chết tôi, tôi cũng phải nói.”

Cola nhìn tôi chằm chằm hiển nhiên đã bị thái độ này của tôi mà mất hết kiên nhẫn, hai cánh tay đang nắm lấy eo của tôi càng tăng thêm sức lực. Thất lưng của tôi liền cảm thấy chua xót đau đớn, cong miệng lên yên lặng thủ thỉ: “Chúng ta như vậy sẽ mang thai đấy, cậu phải đi mua Durex nữa chứ, đừng vừa lên đến giường liền hóa thân thành cảm thú liều mạng, yêu thì cũng nên ——”

Hô hấp của Cola càng trở nên nặng nề phả vào mặt của tôi, vội vàng đẩy người tôi đến ngã lại trên giường, cậu ấy không hề cho tôi cơ hội mở miệng lần nữa, môi lưỡi kịch liệt gặm cắn lấy môi của tôi, thân thể lại không chậm trễ chút nào từ từ đẩy mạnh về phía trước. Không có đau đớn giống như trong tiểu thuyết đã miêu tả, chỉ là một khắc kia trong lúc cậu ấy đột nhiên tiến vào bản thân tôi lại sinh ra một cảm giác thỏa mãn khó tả.

Nhìn người đàn ông trên người mình đang cố gắng kìm chế ham muốn, bất chợt một cảm giác kỳ quái lại xông lên trên đầu, tôi có thể cảm nhận được con người của cậu ấy một cách chân thật nhất, chúng tôi hòa tan vào nhau. Chúng tôi. Thật sự đã hòa tan .

Cậu ấy ôm chặt lấy tôi, dịu dàng rung động, thật sâu nhìn xuống: “Tôi sẽ cẩn thận, nếu như có con thì sẽ lập tức kết hôn.”

Trong lòng chợt thấy ấm áp, trái tim đang đập rộn ràng của cậu ấy dán lấy tôi, mỗi một cử động đều trầm ổn có lực, giống như có thể truyền đến tận đáy lòng của tôi. Tôi vuốt ve thân thể bền chắc của người nào đó rồi chủ động hôn cậu ấy: “Kết hôn, ai thêm gả cho cậu chứ.”

Cậu ấy chợt dùng sức đâm vào...hai chân của tôi vốn bởi tác dụng của rượu đã không tí hơi sức, lại bị cậu ấy lấn qua lấn lại như thế càng thêm không chịu nổi.

Tôi hét lên thất thanh, bực mình cắn lên bả vai của cậu ấy: “Khốn kiếp, mình đã không còn tí hơi sức nào rồi, cậu nhẹ một chút đi.”

Cậu ấy cười xấu xa nắm chặt lấy thất lưng của tôi, lưỡi biếng luật động, đáng vẻ nửa chết nửa sống, làm cho tôi thấy trống rỗng vô cùng khó chịu. Tôi nhìn cậu ấy chằm chằm, thế nhưng cậu ấy lại không thêm để ý, chậm rãi cắn vào vành tai của tôi nói: “Không có tiền đồ, mới có mấy cái mà đã không chịu nổi? Xem ra chúng ta nên chuyện cần vận động, tăng cường rèn luyện hơn nữa.”

Tôi phồng má thâm nghĩ, cậu ấy nói vậy là đang chê tôi không có kinh nghiệm sao? Trong đầu chợt nhớ lại giọng nói tình tứ của cô gái trong điện thoại lần trước. Trong lòng tôi cực kỳ buồn bực, nhắc chân lên muốn

đá cậu ta, lại bị người nào đó thuận thế bắt được áp chế ở trước ngực, hai chân nhắt thời không thể động đây, lại có thể cảm nhận rõ ràng địa phương mà hai chúng tôi kết hợp lại càng thêm thân mật rồi.

Tôi cắn răng, nhìn về mặt được như ý đang cười đến xấu xa của người kia, giận đến hàm răng ngứa ngáy.

“Ngoan, cậu chính là chưa thỏa mãn dục vọng như trong truyền thuyết đúng không?”, dù bận rộn vận động nhưng cậu ấy vẫn ung dung đưa mắt nhìn xuống, ngón tay còn ác liệt tìm kiếm đốt lửa trên thân thể của tôi.

Toàn thân của tôi cũng bắt đầu phát sốt, bức rút di dời tầm mắt: “Có quỷ nhà cậu chưa thỏa mãn dục vọng đây.”

Tôi cảm thấy được bản thân mình rất mất mặt, ảo não hối hận nhắm mắt lại không nhìn con hồ ly xấu xí kia nữa. Cola cúi đầu hôn tôi, trong tiếng nói mang theo chút xú dụ dõ: “Xấu hổ?”

Tôi không để ý tới cậu ấy nữa, nhắm hai mắt lại giả chết, dù sao tôi cũng không có kinh nghiệm, về mặt này so ra vẫn còn kém xa người có kinh nghiệm phong phú như cậu ấy. Ghét bỏ tôi sao, hừ, tôi sẽ để cho cậu cường gian cương thi là được rồi.

Cola thấy thế liền bật cười ra tiếng, hơi thở nóng bỏng phả lên trên mặt tôi, thả hai chân của tôi xuống nhẹ nhàng vuốt ve: “Đồ ngốc, bộ dạng này của cậu, tôi rất thích ——”

Tôi mở mắt ra, nhìn những sợi tóc nhu thuận rũ xuống trước trán che đi đôi mày đẹp của cậu ấy, tôi vòng tay lên cổ của cậu kéo đến gần mình, chuyên chú hỏi: “Cola, trước kia. Khụ, cậu. Tôi là người thứ mấy rồi?”

Mặt tôi lộ vẻ tức giận, thế nhưng vấn đề đề tôi thật sự rất muốn biết. Nó giống như một cái gai đâm vào trong lòng tôi, chỉ có cậu ấy mới có thể nhổ đi được.

Cậu ấy sững sốt một chút, cuối cùng bất đắc dĩ cười cười, cọ trán vào đầu tôi nói: “Ngu ngốc, tôi vẫn chỉ có cậu.”

Tôi ngẩng ra, ngây ngốc nhìn của cậu ấy, trong phút chốc mới kịp định thần lại. Sau đó kích động ngồi dậy, đẩy người đang ở trên người mình ra, hai mắt sáng lên nhìn cậu ấy nói: “Nói cách khác, cậu vẫn còn là xử nam?”. Kèm theo phát hiện mang tính lịch sử này đối với tôi mà nói không thể nào không vui mừng.

Toàn thân Cola bao phủ trong vùng áp suất thấp, mười ngón tay nắm lại rồi duỗi ra, hiển nhiên là đang kìm chế tức giận. Cậu ta cắn răng nhìn tôi nói: “Dịch Mộ Tranh, cậu khá lắm! !”

Nhìn người nào đó bị mình không cẩn thận đẩy xuống giường, sống lưng của tôi liền lạnh toát, rung mình, gãi gãi đầu, nho nhỏ nói thầm: “Thật xin lỗi, vậy cậu tiếp tục.”. Chạm rãi lồm cồm bò lên giường, thận trọng liếc nhìn người nào đó đang muốn đốt người khác. Tiếp đó lại bất tri bất giác lại đem vấn đề quanh quẩn thật lâu trong đầu nói ra miệng: “Không phải nói lần đầu tiên đều rất nhanh sao? Cậu còn bao lâu nữa, mình ——”

Lời còn dư lại liền thức thời nuốt xuống, mặt Cola đã thâm trầm đến mức có thể giết người, cặp mắt u ám nhìn tôi chằm chằm. Sau đó khóe môi chợt bật ra tiếng cười, chậm rãi nâng cằm của tôi lên nói: “Ngoan, đừng lo lắng, lần đầu tiên không thỏa mãn được cậu, chúng ta còn có.thời gian cả đêm nay cơ mà. Có thể từ từ ——”

Tôi khóc không ra nước mắt, người nào đang lo lắng chứ? Hơn nữa, vẫn nghe đồn rằng cả đêm bảy lần như trong truyền thuyết. cậu ấy là hiện thân của sói sao chứ?

29. Chương 29: Chương 27

Lâm Cẩm Nam đích thân dạy dỗ, bỏ ra biết bao nhiêu máu và nước mắt tôi mới nhận ra một điều quả nhiên cậu ấy giống như cả đêm truyền thuyết kia. Khụ, sắc lang vô cùng. Trải qua chuyện này, tôi sâu

sắc nhận thấy rằng đàn ông sau khi biến thân đáng sợ cùng cường hãn đến thế nào, vì thế liền quyết định về sau sẽ không bao giờ nữa tùy tiện chọc giận cậu ấy, hơn nữa còn phải giới hạn số lần OOOX mới được.

Dù gì tôi cũng thật sự không muốn giống như nhà sư chưa kịp tịnh thân đã chết trước, còn chưa kết hôn đã trở nên lãnh cảm.

Toàn thân của tôi bủn rủn, cộng thêm với việc say rượu vừa tỉnh lại đầu đau như búa bổ, cả người đã không có một chỗ nào là không nhức mỗi đâu đón. Nằm ở trên gối giả chết, người bên cạnh hình như cũng không có ý muốn rời giường, hô hấp nhàn nhạt vững vàng phả vào cần cổ của tôi.

Đây chẳng phải là tình trạng tưng dục quá độ hay sao, vì thế tôi thật sự rất khinh thường cậu ta, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh nhũ say sưa kia có chút sững sờ.

Tại sao ngay cả lúc ngủ cũng khiến cho người ta muốn phạm tội như thế chứ?

Quan sát lông mi vừa dày vừa dài, rồi đến lồng ngực bển chắc, không biết thế nào liền nhớ tới hình ảnh dây dưa với cậu ta tối hôm qua, nhớ tới cảm giác mê mê khi dục vọng nóng bỏng cứng rắn của cậu ấy ở trong thân thể của tôi. Nghĩ đến đây mặt lại nóng ran lên, vội vàng lắc đầu, quả nhiên ở chung một chỗ với sắc lang quá lâu cũng dần dần trở thành sắc nữ.

Tôi trèo xuống giường, gian nan đi đến chỗ tủ treo quần áo, sau đó tìm một cái áo sơ mi của cậu ấy mặc vào, chậm rãi vò vò mái tóc rối bù như cỏ dại đi vào trong bếp tìm nước uống. Nhà trọ này của cậu ấy tôi cũng đã tới qua mấy lần, nên đã sớm quen cửa quen nẻo.

Kể từ lúc trở về nước, Cola liền chuyển ra ngoài ở, rất ít khi về nhà. Mà nơi này vẫn luôn chỉ có một mình cậu ấy, người này không phải sạch sẽ bình thường, lãnh địa của mình cho tới bây giờ đều không cho phép những người khác đặt chân vào. Ngay cả vệ sinh nhà cửa đều tự tay cậu ấy làm hết, cho nên khi tôi nhìn thấy có người đang bận rộn ở trong bếp thì đại não lập tức trống rỗng mất mấy giây.

Tôi và dì Tần trân trân nhìn nhau, trên tay của dì ấy vẫn còn cầm muỗng canh, ánh mắt đờ đẫn từ trên người tôi rồi rà soát tuần tra đến hai chân. Tôi mở to mắt nhìn, thật lâu mới phản ứng được, lập cập kéo vạt áo sơ mi đối cười nói tự nhiên: “A, cháu chào dì, dì tới rồi?”

Dì Tần hiển nhiên còn chưa có lấy lại tinh thần về hình ảnh nửa người nửa quỷ của tôi, sững sờ gật đầu đáp: “Ừm.”

Tôi lúng túng xoa tóc, ra sức vuốt mấy sợi tóc mái đang vểnh ngược lên, dì Tần không lên tiếng ngược lại càng khiến cho tôi thêm khẩn trương. Tôi ngưng ngưng cười, miệng cũng bắt đầu trở nên cứng ngắt: “Cái đó, tối hôm qua cháu uống nhiều quá, chỉ là tá tíc, tá tíc thôi. Thật sự không phát sinh cái gì, ha ha. . . . Ha ha. . . .”

Dì Tần mím môi, trong mắt hình như mang theo ý cười, cuối cùng chậm rãi gật đầu nói: “Ừ, không vấn đề gì, đừng khẩn trương. Dì làm bữa sáng xong rồi, mau tắm rửa rồi tới đây ăn đi.”

“A ——” tôi cũng vậy không còn nhớ tới việc uống nước nữa, ba chân bốn cẳng xông vào trong phòng của Cola. Sau đó nhảy phắt lên giường, đưa tay lay Lâm Cận Nam dậy: “Thối Cola, đừng ngủ nữa, mau dậy đi!”

Cola mở mắt ra nhìn tôi một cái, cuối cùng lại miễn cưỡng nhắm lại, đôi tay thuận thế giữ chặt thắt lưng của tôi, kéo về trên giường: “Ừm, sao thế, trời sắp xuống cũng đừng gọi tôi dậy.”

“”

Còn không phải là trời sắp sao, tôi ở trong ngực cậu ấy vùng vẫy muốn ngồi dậy. Nhưng lại bị hai chân dài của cậu ta kẹp chặt, rất nhanh liền giống như bạch tuộc quấn chặt lấy người tôi, mặt chôn vào ngực tôi khe cọt: “Ngoan, đừng làm rộn, tôi mệt lắm, để cho tôi ngủ tiếp một lát.”

Mệt mỏi mà tối hôm qua vẫn còn sức lực để giày vò tôi...tôi không cam lòng nhìn cậu ấy chằm chằm, gỡ tay của ai đó ra nói: “Cola, cậu hãy nghe tôi nói, a —— ừm ——”

Môi Cola áp sát vào, hơi thở nóng bỏng phả vào trên mặt tôi, đầu lưỡi bá đạo lại cạy mạnh ngang ngược khuấy đảo. Lời chưa kịp nói, đã bị cậu ấy cắn nuốt hết. Đầu lưỡi của cậu ấy liếm láp cánh môi của tôi, rồi

lại quần lấy đầu lưỡi của tôi từ từ gây hấn.

Toàn thân tôi như nhũn ra, bị cậu ấy hôn đỏ bừng cả khuôn mặt. Tay của cậu ấy rất nhanh liền dò vào trong áo sơ mi của tôi, vậy duy nhất có thể chống đỡ, đầu ngón tay không chạm trễ chút nào chen vào trong cơ thể tôi.

Cả người chợt cứng đờ, cũng nhớ ra dì Tần vẫn còn ở phòng khách. Lại ưm ưm mà nói không ra lời, tay chân ra sức giãy giụa lại bị cậu ấy mạnh mẽ khắc chế, còn cười gặm cắn môi tôi nói: “Vờ tha để bắt thật? Học được không tẻ, lần sau chúng ta sẽ chơi trò khác.”

Mắt của tôi trở nên tối đi, cái đồ tinh trùng lên não nhà cậu mau chết đi. Tay chân loạn xạ giữ lại cái tay không đứng đắn, lại còn bị ngón tay của cậu ấy làm cho run rẩy một hồi, nói chuyện cũng thở hổn hển: “Này, Cola, dì ở ngoài.”

Nhưng tên sắc lang kia lại bắt đầu hôn tôi, mẹ nó, rốt cuộc có để cho người ta nói hết câu hay không? ! Muốn tôi chết ngen sao.

Theo đúng tác phong tôi liền hung hăng cắn vào lưỡi của cậu ấy, làm cho người nó đỏ đau đến suýt xoa, từ từ thối lui khỏi môi của tôi.

Nhìn vẻ mặt âm trầm kia, tôi liền ra vẻ tức giận lấy gối đầu ném vào trong ngực cậu ta: “Cậu là chó con sao? Suốt ngày hôn với chả hít.”

Cậu ấy lại ném chiếc gối lên giường, đứng đưng nằm xuống, hai cánh tay kê vào sau gáy, mắt nhắm lại nhìn tôi nói: “Không phải do cậu sáng sớm tới trêu chọc tôi hay sao, phải biết đàn ông buổi sáng tinh lực dồi dào thể nào chứ, làm sao mà chịu được cảm dỗ.”

Người nào trêu chọc người nào chứ! Là ai hấp dẫn ai chứ! !Hừ!!!

Tôi nhìn những cơ bụng bên chực lộ ra bên ngoài của ai kia, hung hăng sử dụng ánh mắt tố cáo. Ăn ốc nói mò sẽ bị bạo hoa cục đấy!

Tôi cầm lấy quần của mình đưa lưng về phía cậu ấy bắt đầu mặc: “Mau dậy đi, dì Tần ——”

Lâm Cẩm Nam khốn kiếp, tôi lại bị cậu ấy đẩy lên trên giường, sau đó nắm lấy eo tôi thật chặt, không cho tôi một cơ hội nào để nói, liền điên cuồng hôn lên môi của tôi. Ngón tay thon dài của cậu ấy từ từ tháo những chiếc cúc áo sơ mi ra, một cái tay khác không nhanh không chậm phủ lên trước ngực tôi.

Rốt cuộc cậu ta có bao nhiêu đói khát chứ? Khốn kiếp! Tôi vội nghiêng mặt sang một bên khước từ, mỗi lần định thốt lên hai tiếng dì Tần thì lại bị cậu nuốt xuống, ba phen mấy bận như vậy tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng, giằng co lâu như thế dì Tần không nghĩ lung tung cũng không được.

Cola lại giống hệt như con chó nhỏ ra sức gặm cục xương của mình, ở trên cần cổ tôi dày đặc những dấu dẫu tây, tôi vô lực đẩy cậu ấy ra: “Gặm đủ chưa, bây giờ tôi mới phát hiện ra cậu giống y như con chó bông nhà tôi, gặm mãi mà vẫn chưa xong.”

Lâm Cẩm Nam buông tôi ra, cười đầy ẩn ý, từ từ cài lại áo giúp tôi: “Được rồi, mau đi ra đi, cháo mẹ tôi nấu không phải cậu vẫn thích ăn nhất sao?”

Tôi sững sờ, không ngờ rằng cậu ta đã sớm biết dì Tần ở bên ngoài? ! Trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, tôi nhắm mắt, lại gần đe dọa: “Nói, có phải cậu cố ý gọi dì Tần tới đây hay không?”. Thảo nào tôi lại cảm thấy là lạ? Bình thường dì Tần rất ít tới nhà trọ này, hơn nữa hôm nay còn là Chủ nhật, dì ấy cũng không phải đi làm?

Cola tỏ vẻ vô tội cong cong khóe môi, rồi gơ tay sờ sờ tóc mái đang vênh lên của tôi: “Không phải lo cho cậu tối hôm qua quá mệt mỏi, lại không mang theo quần áo để tắm rửa, nên mới cố ý bảo người giúp việc đưa tới. Ai ngờ mẹ tôi lại đích thân tới đây.”

Nhìn vẻ mặt chân thành, kèm theo nụ cười vừa dịu dàng lại vừa hiền lành của ai kia, tôi thật sự không tiện phát tác, nhưng lại vẫn cảm thấy là lạ chỗ nào. Tôi ngượng ngùng cúi đầu nói: “Nhưng, bị mẹ cậu bắt gắp như vậy ——” Có phải dì Tần sẽ cảm thấy tôi rất tùy tiện hay không? Theo như sự kiện đã xảy ra trước

đây khẳng định bọn họ sẽ có thành kiến đối với tôi, hiện tại lại lưu lại ấn tượng như vậy. Vậy thì tương lai của tôi và Cola phải làm sao?.

“Đừng có đoán mò, tư tưởng của mẹ tôi so với cậu còn tiến bộ hơn nhiều.”

Lúc này cậu ấy đã cầm lấy quần áo ở nhà mặc vào người, tôi thì vẫn đang xuất thần, bức rút xoắn xoắn vạt áo. Thật là mất hết cả mặt mũi rồi, nào có lần đầu tiên cùng bạn trai ML(Make love) liền bị mẹ chồng tương lai bắt ngay tại trận thế này?

Tôi buồn buồn ai oán nói: “Cậu cố ý có đúng hay không, dẫn tôi về nhà, đã thế mới sáng sớm còn gọi cho dì ấy tới bắt gian. Cố ý để ẹ cậu biết quan hệ của chúng ta, để tôi không thể ăn vạ được hả.”

Động tác mặc quần áo của Cola dừng mất một giây, tiếp đó vẻ mặt vẫn như bình thường, đưa tay lên cào cào tóc của mình, ý vị không rõ nhìn tôi cười hỏi: “Bắt gian? Có phải cậu đã mơ mộng hơi quá rồi không? Tối hôm qua cũng không biết là người nào, nôn mửa trên xe taxi, lại còn la hét muốn muốn đến thành phố S thị, kết quả là vừa ra khỏi thành phố N, mặt của tài xế taxi cũng liền xanh mét. Dịch Mộ Tranh, tôi thật sự không ngờ, lúc say rượu cậu lại phá phách như vậy.”

Tôi mơ mơ hồ hồ cũng có chút ấn tượng, còn nhớ rõ mặt anh tài xế xanh mét, Cola phải dốc hết tiền túi ra mới coi như xong chuyện. Thế là hai tên quỷ nghèo kiệt xác chúng tôi bị đuổi xuống xe chỉ có thể đi bộ về nhà.

Nhà của Cola tuy gần trường học, nhưng lúc đó tôi say rượu không biết trời đất, xác thực cậu ấy vác tôi về được đến đây cũng rất cực khổ.

Tôi quyết miệng, yên lặng buồn bã, thế nào mà cứ hơi dính đến Lâm Cẩm Nam thì thanh danh của tôi lại dấy bẩn như vậy. Lần trước là ở trường học, lần này lại ở trước mặt của phụ huynh cũng hoàn toàn hóa thành yêu ma quỷ quái. Bản thân tôi trước mặt bố mẹ Cola đoán chừng đã hoàn toàn phá hỏng hình tượng của mình rồi.

Cola mặc quần áo tử tế, ngồi ở trước mặt của tôi, chuyên chú nhìn tôi chằm chằm: “Tôi nói này, không phải cậu ở đây để đắm chìm vào khoảng thời gian thiếu nữ không đáng nhớ kia đâu, yên tâm đi, tôi sẽ phụ trách.”

Mặc dù đang cười, nhưng trong mắt của cậu ấy lóe lên kỳ vọng không hề che giấu chút nào.

Tôi âm thầm thở dài, đồ ngốc, cậu thật sự sợ tôi đối ý như vậy sao? Thì ra là cảm giác an toàn của cậu ấy lại ít đến đáng thương. Cho nên mới sáng sớm đã gọi dì Tần tới, chỉ vì muốn tôi không có cơ hội đối ý? Nhìn cậu ngây thơ lại vụng về diễn xiếc như vậy, bỗng nhiên tôi rất cảm động, trong lòng lại có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời sắp tràn ra.

Tôi mím môi, vùi đầu vào lồng ngực của cậu ấy, khẽ cười nói: “Vậy thì tôi quyết định, hạnh phúc nửa đời sau của mình sẽ giao lại cho cậu. Nếu cậu mà dám vứt bỏ tôi...thì tôi liền thiên cậu , để cho cậu biến thành nhân viên công vụ ở cổ đại.”

Nhịp tim của Cola đập rất nhanh, hai cánh tay ôm lấy tôi cứng ngắc. Có lẽ không ngờ tới tôi sẽ phản ứng như thế, cậu ấy không chắc chắn còn hỏi lại: “Cậu nói là ‘ tính phúc ’ hay là ‘ hạnh phúc ’?”

Tôi ngồi dậy, cả khuôn mặt đỏ bừng, ghé vào bên tai của cậu ấy lớn tiếng nói: “Ngu ngốc! Đương nhiên là hạnh phúc rồi..., nếu là tính phúc, phải là nửa thân dưới, không phải nửa đời sau, còn nữa, tôi đang tìm bạn trai, chứ không phải đang tìm bạn giường! !”

Cola ngây ngốc nhìn tôi, sững sờ, cuối cùng lẩm bẩm nói: “Quả cam, cậu ...cậu lặp lại lần nữa.”

Tôi cúi đầu, dựa vào lồng ngực của cậu ấy nói thầm: “Không nói, tôi không phải là Repeater.”

Cola ôm lấy tôi thật chặt, ở bên tai tôi dịu dàng nói nhỏ: “Ngoan, nói lại lần nữa đi?”

Nhìn hai mắt kích động tỏa sáng không che giấu được vui sướng của người nào đó, nhất thời tôi cũng bị không khí ấm áp bao quanh. Tôi vòng tay lên cổ cậu ấy, nhẹ nhàng hôn, rồi nói từng chữ từng chữ rõ ràng: “Lâm Cẩm Nam, tôi yêu cậu, chúng ta sẽ ở bên nhau, tôi không đối ý cũng không hối hận. Mặc kệ là hạnh phúc hay là tính phúc, chỉ có cậu. . . . mới có thể cho tôi.”

Cửa ken kết bị đẩy ra, vẻ mặt của hai đứa tôi ngưng trệ ở khóe môi.

Dì Tần hơi sưng sốt, cuối cùng liền ho một tiếng nói: “Khụ, mặc kệ hạnh phúc hay là tính phúc, trước tiên cần phải ăn cơm no mới có hơi sức được đúng không?”

“ ”

*

Dì Tần ở trong cảm nhận của tôi vẫn luôn đại biểu cho hiền thê lương mẫu đại biểu, cho nên khi nghe bà nói ra một câu kinh thiên động địa như vậy tôi liền ngẩn ra mất một lúc. Cho nên khi ngồi bên bàn ăn tôi vẫn không dám ngược mắt lên nhìn bà.

Dùng bữa xong, tôi chen vào bếp giúp bà rửa chén, dì Tần cười cười đẩy tôi ra ngoài, cuối cùng thần thần bí bí ở bên tai tôi nói một câu: “Lúc nào khuyên nhủ Cola giúp dì, rảnh rỗi về thăm nhà một chuyến. Cha của nó, rất nhớ nó .”

Tôi có chút ngoài ý muốn, từ khi nào quan hệ cha con của Cola cùng với chú Lâm lạ trở nên xa lạ như thế? Tôi còn muốn truy hỏi nữa, nhưng Cola đứng ở cửa bếp gọi to: “Dịch Mộ Tranh, thay quần áo nhanh lên, cẩn thận muộn học đây.”

“Oh ——”

Tôi nghi ngờ liếc nhìn dì Tần muốn nói lại thôi, xoay người đi vào phòng ngủ thay quần áo. Vừa nhìn thấy quần áo của mình, tôi liền trợn tròn mắt, rồi quay sang nhìn nhìn Lâm Cẩm Nam, cuối cùng dùng giọng nói vùng vẫy giãy chết hỏi: “Quần áo này, chẳng lẽ mang từ nhà tôi tới đây thật?”

Cola đi đến gần, trên mặt có chút không tự nhiên: “Cái đó. Ai bảo cậu vẫn kỳ cục như thế, vì muốn cắt đứt hoàn toàn ý niệm thay đổi của cậu. Cho nên.” Cậu ấy ho khan một tiếng, lỗ tai cũng đỏ lên: “Hiện tại đoán chừng cả nhà họ Dịch đều biết tối hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì ——”

Nét mặt của tôi trong nháy mắt liền hóa đá, nứt toác, cuối cùng rầm rầm vỡ tan rồi rơi đầy đất. Sao cuộc đời tôi lại luôn gặp phải những người phúc hắc như thế, bị Trà Xanh lấn áp tính kế 21 năm, làm sao đến lúc tìm được bạn trai cũng phải bị tính toán?

Cuộc sống này không có cách nào vượt qua nổi rồi ! !

30. Chương 30: Chương 28

Sau khi quay về trường học tôi cứ nơm nớp lo sợ, vẻ mặt khảm trương cao độ chỉ sợ Dịch Bách Sanh sẽ gọi đến truy hồn đòi mạng, nhưng cả ngày hôm đó lại yên tĩnh lạ thường. Tôi nhìn chăm chăm vào cột báo sổng, rồi lại nhìn vạch pin của điện thoại di động, liền xác định nó còn có thể nhận đến 1008611 tin nhắn nữa.

Chẳng lẽ, lời mà Dịch Bách Sanh đã cảnh cáo không được quan hệ bừa bãi trước khi kết hôn trước đây là dọa tôi thôi sao?

Cho đến tận lúc tan học buổi chiều, cha tôi vẫn không có động tĩnh gì. Vì thế tôi liền thở phào nhẹ nhõm, vừa ôm sách đi ra ngoài khu giảng đường liền nhìn thấy Lâm Cẩm Nam đã đứng chờ ở cổng. Rõ ràng là mùa đông, thế nhưng cậu ấy lại luôn mặc rất ít, bên trong là áo len màu xám tro và một chiếc áo khoác ngoài màu đen, từ xa đã nhìn tôi mỉm cười.

Từ lúc chuyện tối hôm qua xảy ra, mỗi khi tôi và cậu ấy ở cùng nhau luôn có không khí kỳ quái quanh quẩn. Có chút mập mờ không định hình được âm thầm nảy mầm, hình như bọn họ vừa vượt qua rất nhiều trở ngại, trong nháy mắt trở nên thân mật hơn rất nhiều.

Nụ cười trên mặt cậu ấy dần dần mở rộng, cong cong khóe mắt đến gần: “Ngẩn người gì thế?”

Tôi ngẩn người mà nhìn, lúc cậu ấy cười như đang được tắm trong một dải sáng rực rỡ trong ngày mùa đông lạnh lẽo, quá mức sáng chói đến mức tôi không dám nhìn thẳng. Từ buổi sáng, vừa nhìn thấy cậu ấy tôi sẽ không tự chủ được nhớ đến rất nhiều hình ảnh sống động, trong lòng lại âm thầm kêu rên, tại sao đầu óc của mình lại như thế chứ?

Cola nhìn tôi không nói lời nào, nhúu mày lại, cúi người quan sát tôi: “Sao thế ? Mặt sao lại hồng như vậy, có phải bị sốt hay không?”

Cậu ấy giơ tay lên muốn sờ vào trán của tôi, làm tôi giật mình lui về phía sau một bước, phân trần: “Không sao, không việc gì cả, phòng học quá ấmnên hơi nóng.”

“Nóng đến mức toàn thân đều phát sốt sao?”, vẻ mặt Cola vô cùng nghi hoặc nhìn tôi chằm chằm, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lòng bàn tay của tôi, nắm lấy ngón tay của tôi từ từ vuốt ve, lo lắng hỏi: “Thật sự không có gì không thoải mái chứ?”

CMN, chẳng lẽ lại muốn tôi nói cho cậu ta biết, vừa nhìn thấy cậu ta tôi liền nhớ tới thân hình nóng bỏng của ai đó rồi nổi lên sắc tâm hay sao! Thật không thể hiểu nổi, chẳng lẽ đây là sự biến hóa khi một người thiếu nữ lột xác trở thành đàn bà ? Thế thì cũng quá quý dị rồi, làm cho người ta khó có thể cười được.

Tôi xị mặt đi theo cậu ấy ra ngoài, tay bị ai đó cầm đến cứng ngắc, tôi đã từng tự hỏi mình, chẳng lẽ bản thân tôi thật sự là một sắc nữ trong truyền thuyết ? Bản tính này rốt cuộc là được di truyền từ người nào chứ? !

Tôi yên lặng lên án mạnh mẽ bản tính đó của mình, rồi chợt phát hiện Cola đang dắt mình đi ra khỏi cổng trường từ lúc nào. Liếc nhìn tòa nhà ký túc xá càng ngày càng xa, tôi hơi kinh ngạc hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Cola đưa mắt nhìn tôi rồi nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Nhà cậu.”

Tay tôi liền trượt xuống, cuống quýt níu cánh tay của cậu ấy lại, muốn ngăn cản không để cho cậu ấy đi về phía trước: “Tại sao lại muốn đến nhà mình? Đến làm gì?”

“. Làm gì mà khẩn trương thế?”

Cola có chút ngoài ý muốn khi tôi phản ứng mãnh liệt như vậy, nhưng vẻ mặt rõ ràng đã lạnh mấy phần, ánh mắt sắc bén nhìn tôi chằm chằm. Tôi biết rõ cậu ấy lại suy nghĩ lung tung, vì vậy liền cười quơ quơ cánh tay trước mặt cậu, làm nũng cái gì chứ, nam sinh mà cũng muốn bày ra bộ dạng này sao.

“Mình không khẩn trương, có điều khẳng định lúc này cha mình đang rất bức bối, hai chúng ta tại sao phải đặt mình trước họng súng của ông chứ.”

Quả nhiên Cola cũng chính là một tục nhân, đặc biệt thích bày ra dáng vẻ làm nũng ăn vạ. Cậu giơ tay sờ sờ đầu của tôi, cười trấn an: “Chú Dịch gọi điện thoại cho tôi bảo đến nhà ăn cơm, cậu đừng lo lắng.”

Tôi như muốn nổ tung tại chỗ, không ngờ Dịch Bách Sanh đã chờ sẵn ở nhà rồi. Không gọi điện thoại cho tôi, hoàn toàn không để ý đến tôi là bởi vì đã sớm chuẩn bị ra tay với Cola từ sớm rồi. Vẻ mặt của tôi đầy đau khổ, buồn bực cúi đầu, có thể không lo lắng được sao? Thủ đoạn của Dịch Bách Sanh tôi biết rất rõ, cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh gà bầy chó sủa ở nhà họ Dịch bây giờ.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Cola, tôi có thể đoán được nhà họ Dịch đang bày ra nhiều tấm lưới chờ cậu ấy sa vào.

Cola nhìn tôi, khóe môi mím lại thật chặt, chốc lát sau mới nói: “Tôi cũng không phải là chưa đến nhà cậu bao giờ, làm gì mà cứ như hôm nay là ngày tận thế vậy.”

Tôi không tiếng nhìn cậu, lông mày nhúu lại thật chặt. Trong nháy mắt mặt cũng ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, giọng nói cũng thấp xuống: “Bây giờ sao có thể giống với trước đây chứ?”

“Có gì mà không giống?” Cola cúi đầu, lạnh lẽo trên mặt đang có khuynh hướng tan ra.

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, lo lắng nắm thật chặt tay của cậu ấy nói: “Bây giờ cậu không phải là bạn trai của tôi ư, lại nói, tối hôm qua chúng ta.”

Cola nghe tôi nói như vậy, mặt thay đổi nhanh như lật sách, hớn hở ôm tôi nói: “Nếu chú Dịch có nói gì, thì đã có tôi đây rồi.”

Tôi liếc cậu một cái, nghĩ thầm, đây chính là chính cậu tự muốn đứng ra đương đầu đấy nhé, đến lúc đó bị sợ thì cũng đừng có oán tôi. Vì thế tôi ý vị sâu xa nhìn cậu nói: “Cola, đến trước cửa hàng thuốc thì dừng nhé.”

“?” Cola nhếch mày nhìn nhìn tôi, cuối cùng vỗ lên gáy của tôi hỏi: “Bị bệnh thật à?”

Bệnh cái đầu nhà cậu ấy! Tôi bỏ tay của cậu ra, cười đầy ẩn ý: “Tôi chuẩn bị sẵn để cấp cứu kịp thời cho cậu, dùng cho bất cứ tình huống nào.”

“” Cola không rõ chân tướng, hiển nhiên là không hiểu ý của tôi lắm. Tôi neho mắt lại cười cười, nắm tay của cậu ấy nói: “Yên tâm, đến lúc đó nếu Dịch Bách Sanh muốn đánh cậu thì tôi liền một khóc hai nháo ba thất cổ, khẳng định ông ấy sẽ mềm lòng.”

Cola không nhịn được bật cười ra tiếng, gật đầu nói: “Ừm, đích xác là tác phong của cậu.”

*

Vì là mùa đông nên trời tối rất mau, lúc chúng tôi về đến nhà thì trời đã tối sầm. Còn chưa có vào phòng khách đã nghe thấy được bên trong lú rú tiếng người huyền não, Cola sững sốt một hồi, bước chân thoáng dừng lại mấy giây. Tôi thấy cậu ấy chợt khựng lại, không nhịn được bèn cười trộm, xem đi, chỉ mới nghe thấy tiếng mà đã sợ như vậy rồi?

“Sao tôi lại nghe được tiếng của mẹ tôi nhỉ?”

Cola quay đầu lại liếc tôi một cái, mặt tràn đầy nghi ngờ. Tôi cũng bối rối vô cùng, di Tần sao lại ở đây chứ? Làm sao có thể, làm sao di ấy lại đột nhiên xuất hiện ở nhà tôi? Sau đó, tôi liền vỗ vai của cậu ấy, không khỏi đồng tình: “Cậu bé đáng thương, chắc là nghe nhầm thôi, đừng sợ, Dịch Bách Sanh không phải là cọp, nhiều lắm cũng chỉ là một con cọp giấy mà thôi.”

Cola im lặng nhìn tôi, cuối cùng liền kéo tôi đi vào phòng khách. Vừa vào đến cửa hai chúng tôi lập tức trợn tròn mắt. Theo tình hình bên trong đó, tôi thật sự muốn hô lên: Dịch Tiểu Liêu, mẹ còn có thể cho con mất mặt thêm nữa sao! !

Mọi người trong phòng khách lúc này cũng đã nhìn thấy hai chúng tôi, trong nháy mắt đồng thời dừng lại mọi động tác. Quả thực Cola không hề nghe nhầm, chú Lâm và di Tần cũng đều ở đây, đang nói gì đó với Dịch Bách Sanh, vừa thấy chúng tôi bước vào lập tức liền ngưng thảo luận.

Tôi đưa mắt nhìn sang bên kia, thấy ông bà nội, ông bà ngoại, chú Thiên Bắc, thím Ngôn Hạ lại còn có cả em gái Lê Tây mới mười tuổi con của chú thím ấy nữa. Tôi nhìn một vòng các khuôn mặt như có điều suy nghĩ, nhất thời muốn tìm cái hố để nhảy xuống.

Chuyện này. Không phải chỉ là giới thiệu bạn trai thôi sao, còn phải dùng tới cách thức chấn động như vậy có khác gì đang mở hội nghị gia đình đâu?

Ngồi ở bên cạnh Trà Xanh là Du Dĩ Nhiên, người mà đã lâu rồi chưa từng thấy mặt, tôi hiểu rõ cô ấy cãi nhau với Trà Xanh vô cùng gay gắt, tối nay lại xuất hiện ở đây bảy tám phần là bởi vì Cola rồi. Cô ấy nháy nháy mắt với tôi, cười rất chi là mập mờ: “Chị dâu về rồi, mau tới đây ngồi.”

Tôi ngượng ngùng véo vào hông của Cola, trên mặt cười có chút giả tạo, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Tôi cảm thấy hiện tại mình cần uống mười viên tâm hoàn mới có hiệu quả.”

Cola lại rất trấn định, tỉnh táo hơn tôi nhiều, cười cười chào hỏi với tất cả các trưởng bối trong phòng. Sau đó từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Thân thích nhà cậu sao mà nhiều như vậy, có cần phải lần lượt kính trà hay không?”

“” Quả nhiên tư tưởng lớn không giống nhau, tôi im lặng tắc nghẹn, nhắm mắt ngồi vào trên ghế sofa.

Mà hội nghị lần này ngược lại cực kỳ an tĩnh, không có ai chủ động nói với tôi cái gì. Tôi len lén liếc mắt nhìn Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu, hai người họ đang dùng ánh mắt quý dị ngăm quan sát Lâm Cẩm

Nam từ trên xuống dưới. Cũng không phải là chưa gặp bao giờ, đã nhìn vài chục năm rồi, còn không phải là đôi mắt kia, cái miệng kia sao. Tôi đảo mắt sang nhìn chú Lâm và dì Tần, họ cũng đang dùng ánh mắt tương đối để đánh giá tôi.

Tôi kinh ngạc mở to mắt, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, bảo chúng tôi về nhà với mục đích trở thành cái bia cho người thưởng thức sao?

Cuối cùng vẫn là Dịch Bách Sanh lên tiếng trước, ông phớt tỉnh hỏi: “Dịch Mộ Tranh, con chuẩn bị 21 rồi nhĩ?”

“Hả?”, tôi sững sờ nhìn cha mình, không biết đang êm đẹp ông hỏi tuổi tôi làm cái gì. Ngay sau đó liền bừng tỉnh hiểu ra, mình coi như đã đủ tuổi làm người trưởng thành, cũng không còn là trẻ vị thành niên nữa, coi như có xảy ra tình dục trước hôn nhân thì tôi vẫn có quyền tự chủ! ! Vậy rốt cuộc là tại sao tôi lại thấy chột dạ chứ? Dũng khí của tôi bắt đầu bành trướng, cũng không né tránh ánh mắt của Dịch Bách Sanh nữa, khí phách thấy chết không sờn lại trỗi dậy.

Dịch Bách Sanh lại quay ra nhìn Lâm Cẩm Nam, dùng giọng điệu không có cảm xúc gì để hỏi: “Cola thì sao? Chắc là đã 22 rồi nhĩ?”

“A.”, biểu tình của Cola ngây ngô giống tôi như đúc, hiển nhiên cũng không hiểu vì sao ông lại hỏi đến chuyện này.

Dịch Bách Sanh gật đầu, liếc nhìn chú Lâm ở phía đối diện, cuối cùng lại quay sang phía chúng tôi tuyên bố: “Thế thì các con mau tìm thời gian để đi đăng ký thôi.”

Tôi thiếu chút nữa liền phun ra một búng máu, cổ tự trấn định gãi gãi tai nói: “Cha, ngày hôm qua uống nhiều quá sao?”

Dịch Bách Sanh nhìn tôi chằm chằm, mặt đầy vẻ mất hứng, tôi lại cả gan hỏi tiếp: “Chắc là hôm nay uống nhiều quá.”

“ ”

Dịch Bách Sanh không muốn để ý đến tôi nữa, không nhìn tôi mà quay sang Cola cười nói: “Sau này sẽ là người nhà mình rồi, không có việc gì thì nên tới nhà chơi nhiều hơn. Đúng rồi, nhớ đổi lại cách xưng hô đi, về sau đừng có gọi chú, dì nữa.”

Cola vẫn đang chìm trong kinh ngạc, mãi lâu cũng chưa hoàn hồn, mắt mở thật to. Dịch Tiểu Liêu cười híp mắt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Cẩm Nam: “Thằng bé Cola này, tôi càng nhìn càng thích, khuôn mặt đáng đáp nhỏ nhắn, bắt chấu phải phải ở cùng với nắm mốc nhà dì cũng cảm thấy hơi tội lỗi.”

Đây là mẹ tôi sao? Nào có ai tự chê bai con gái của mình như vậy chứ. Tôi hít sâu mấy lần, miễn cưỡng cười nói: “Thật đúng là uất ức cho cậu ấy. ”

Dịch Tiểu Liêu đưa mắt nhìn tôi, tỏ vẻ vô cùng quan trọng, vừa nhìn bà tôi liền thấy tê dại cả da đầu. Dịch Tiểu Liêu chậm rãi để ly trà trong tay xuống, mấy giây sau mới bắt đầu nói: “Dịch Mộ Tranh, chuyện của con và Cola, cứ quyết định như vậy đi. Đừng có mà suy nghĩ lung tung nữa! Cha mẹ và chú Lâm, dì Tần cũng thương lượng xong rồi. Chuẩn bị đi đăng ký trước đã, đợi đến khi tốt nghiệp rồi tổ chức hôn lễ sau.”

“ ”

Tôi và Cola đưa mắt nhìn nhau, biểu hiện của cậu cũng có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng lại không cất lời phản bác, ngược lại còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này. Chỉ có tôi mất chữ O, mòn chữ A, đầu vẫn u u mê mê! Tôi mới chỉ có 21 tuổi, lại nói, chúng tôi chỉ mới xác định quan hệ yêu đương được một ngày chứ bao nhiêu? Mới một ngày mà thôi đấy!

Mặc dù giường cũng đã lên, nhưng kết hôn vội vàng như vậy có phải sớm quá hay không?

Tôi hơi luống cuống, chuyện kết hôn này hình như rất xa xôi. Cho dù hiện tại tôi rất thích cậu ấy, cũng xác định ngoài cậu ấy ra ai cũng không gả, nhưng là nếu hiện tại liền kết hôn, có thể quá gấp rút hay không, chẳng khác gì trò đùa thái quá?

“Mẹ, có sớm quá hay không? Con. . . . Chúng con còn chưa tốt nghiệp. . . .” Tôi vùng vẩy giấy chết, tận lực để giọng nói nghe có vẻ rất chân thành, tránh cho tên nhạ cảm Lâm Cẩm Nam kia hiểu lầm.

“Không đâu, lúc dì và chú Lâm của con kết hôn, dì mới chỉ đang học năm thứ hai đại học, vẫn cứ đi học bình thường, tuyệt không ảnh hưởng.”. Dì Tần cười hí mắt, lúc nói còn đặc biệt ngọt ngào kéo tay của chú Lâm nữa. Chú Lâm bình thường mặc dù rất nghiêm túc, nhưng những lúc ở chung một chỗ với dì Tần, thỉnh thoảng biểu lộ ra dáng vẻ cưng chiều, ánh mắt thấp thoáng ý cười nhìn dì Tần, rồi yên lặng nắm chặt tay của bà.

Chuyện của dì Tần và chú Lâm tôi cũng đã nghe Cola nói qua, khi đó đặc biệt hâm mộ tình yêu oanh oanh liệt liệt giữa bọn họ, đến khi thật sự trải qua đau khổ, chợt hiểu ra nước chảy đá mòn mới là chuyện tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất.

Nhưng mặc kệ có tươi đẹp đến đâu, yêu nhau thế nào đi chăng nữa, vẫn luôn có lúc sẽ làm tổn thương lẫn nhau, khi đó dì Tần không phải bị chú Lâm làm tổn thương mà suýt chút nữa ly hôn sao?

Tôi cũng sợ rơi vào tình cảnh như thế, cũng sẽ bàng hoàng, ít nhất, hiện tại tôi còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để kết hôn. Trong tiềm thức, tôi vẫn còn đang rối rắm về nguyên nhân khi đó Cola rời đi. . . . một khi chân tướng bị phơi bày lại không có cách nào đối mặt với nó.

Tôi lấy lại tinh thần, thấy tất cả mọi người đang mong đợi nhìn mình, Cola cũng đang nhìn tôi chăm chăm, trong mắt hình như có chút mong đợi lại có chút thấp thỏm. Nhìn ánh mắt của cậu ấy, tôi không hạ được quyết tâm, cũng không thể nói ra lời cự tuyệt được.

“Ba mẹ, chú dì.”

Cola đột nhiên lại mở miệng trước, trên mặt là nụ cười nhạt nhòa, giọng nói lại thật bình tĩnh: “Con biết rõ mọi người đang lo lắng cho con cùng với Quả cam, cũng là vì muốn tốt cho bọn con. Tình cảm của con đối với Quả cam, tin rằng mọi người đều hiểu, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thay đổi. Cho nên sẽ không bởi vì chuyện kết hôn, hoặc là không kết hôn mà thay đổi. Kết hôn là chuyện cả đời chuyện, con muốn để cô ấy tự mình nghĩ cho rõ ràng, cũng không muốn vì chuyện này mà tạo áp lực cho cô ấy.”

Sau khi Cola nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc, tôi nhìn cậu ấy, còn cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, không hề có chút tức giận nào.

“Con trai, đã nghĩ kỹ chưa? Nhưng con ——”

Dì Tần định nói gì đó nhưng liền bị Lâm Cẩm Nam cắt đứt, cậu ấy cup mắt, trên mặt hình như có một tia giãy giụa, cuối cùng lại nhếch khóe môi cười cười: “Mẹ, mẹ sẽ tôn trọng con có đúng hay không?”

Chú Lâm từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào, cứ như vậy bình tĩnh mà nhìn tôi và Cola. Sắc mặt của Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu cũng rất nặng nề, tôi không biết tại sao, nhưng loáng thoáng vẫn cảm nhận được chuyện kết hôn này hình như là một chuyện hết sức cấp bách với bọn họ? Nếu như mà tôi không kết hôn, hình như mỗi người đều cảm thấy rất thất vọng.

31. Chương 31: Chương 29

Một bữa cơm không tính là quá vui vẻ nhưng cũng không được coi là quá tệ, tất cả mọi người trò chuyện với nhau câu được câu không, chỉ trừ Trà Xanh và Du Dĩ Nhiên bởi vì đang cãi nhau mà không ai nói với ai câu nào. Đứng thấy Du Dĩ Nhiên bình thường khù khờ, thực ra tính khí của cô cũng rất bạo gan, dám trực tiếp ném Trà Xanh đi. Mặt của Trà Xanh cả buổi tối đen lại, nhìn ai cũng đều như kẻ thù.

Tôi cũng không có tâm tư đi quản lý chuyện khí gió của bọn họ, ánh mắt vẫn lòng không yên luôn bị người bên cạnh hấp dẫn.

Cola thì lại như mất hồn, gấp thức ăn rất ít. Được tôi gấp thêm thức ăn cho cậu ấy cũng chỉ cười qua loa, không hề chủ động nói chuyện với tôi. Nhưng đáng vẻ kia của cậu ấy rõ ràng lại không giống như đang cầu kính.

Cơm nước xong, tôi ở lại phòng khách ngồi nói chuyện với chú Lâm và dì Tần, sau khi nói chuyện thật lâu mới chợt phát hiện Cola không thấy đâu. Tôi cho là cậu ấy đi vệ sinh nhưng ngồi thật lâu cũng không thấy người nào đó trở lại. Tôi vội có rời đi, tìm từng lầu một cũng không thấy bóng dáng người mình cần tìm.

Đi tìm khắp hai nhà vệ sinh, tôi liền lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho cậu ấy. Thì đột nhiên cửa được mở ra, Cola từ bên trong đi ra ngoài, sắc mặt không tốt lắm, cho dù ánh đèn ở hành lang hơi tối, tôi cũng nhận thấy rõ ràng trên trán của cậu ấy đang rịn một tầng mồ hôi thật mỏng.

Tôi khẩn trương cầm tay của cậu ấy, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay của cậu lạnh toát: “Sao vậy, trên người sao ra nhiều mồ hôi thế này?”

Cola vừa nhìn thấy tôi liền giật mình, sau đó cười ôm lấy tôi nói: “Không việc gì, mặc quá ít thôi, hình như bị cảm rồi, nhức đầu lắm.”

Cậu ấy vỗ vỗ trán, hai hàng mày nhíu lại, nét mặt kia xem ra thật rất khổ sở. Trong phòng không khí rất ẩm, trên người của cậu ấy là chiếc áo len màu xám tro khiến cho sắc mặt của người nào đó càng thêm trắng bệch, tôi ôm lấy cổ cậu ấy, hai cánh tay không tự chủ nắm thật chặt: “Vậy thì mặc nhiều thêm một chút, cậu có mặc thành bình gas cũng vẫn đẹp trai như thường.”

Cola buồn bực cười cười, tuy nhiên toàn thân lại tỏa ra một luồng khí lạnh dày đặc, bàn tay đặt ở trên sống lưng của tôi hình như cũng đang ướt đầm đìa.

Tôi nhíu chặt mi tâm, mơ hồ cảm thấy đây không đơn giản là cảm vặt. Vì vậy không yên lòng ngẩng đầu nhìn cậu ấy: “Rất khó chịu sao? Nếu không đi bệnh viện khám xem sao.”

“Không sao.”, Cola ôm tôi vào trong ngực, cảm cọ cọ lên trên cổ tôi, cất giọng nói có chút mệt mỏi: “Để tôi nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

Trên hành lang yên tĩnh chỉ có hai người chúng tôi, ôm nhau thật chặt, nhưng cậu ấy lại không có cách nào hấp thu chút ấm áp trên người tôi. Trong lòng tôi rất khó chịu, cảm giác mình rất quá đáng, rõ ràng thương cậu ấy, yêu cậu ấy muốn chết, nhưng từ đáy lòng vẫn không có cách nào tin tưởng cậu ấy. Tôi muốn nói xin lỗi, nhưng lại cảm thấy làm như vậy không có tí ý nghĩa nào. Còn cậu ấy sao lại không biết tôi đang nghĩ như thế nào chứ.

“Đồ ngốc, đừng suy nghĩ lung tung. Ba mẹ tôi tự tiện làm chủ muốn chúng ta kết hôn, chuyện này tôi tuyệt đối không biết. Đừng lo lắng, tôi không muốn ép buộc cậu. Tôi hiểu rõ, cậu vẫn còn để ý chuyện lúc đó.”. Trong giọng nói của Cola hơi khàn khàn, trầm thấp, hình như không còn chút hơi sức nào. Nhưng vẫn cứ cố chấp nói tiếp, tôi chôn ở trong ngực cậu ấy, im lặng lắng nghe, những thứ này, một ngày nào đó sẽ bị vạch trần, bại lộ không che giấu chút nào ở trước mặt chúng tôi.

Ngày cậu ấy rời ấy, ai cũng không tưởng tượng nổi, tôi đã phải trải qua cơn ác mộng đáng sợ như thế nào.

“Cậu vẫn còn oán trách tôi rời đi sau khi chuyện kia xảy ra có đúng hay không?”. Hơi thở nặng nề của cậu ấy phả vào bên tai tôi, còn tôi lại trầm mặc, không thể thốt ra lời trái với lương tâm. Tôi đã từng oán trách, cho đến giờ này, ngày này tôi vẫn còn oán cậu ấy như cũ. Tình yêu của cậu ấy với tôi, thật ngắn ngủi, ngắn như vậy. Không còn gì nữa sao?

Cola cúi đầu, trong mắt chứa đựng đau thương, yên lặng nhìn tôi nói: “Thật xin lỗi, lúc cậu phải đối mặt với biết bao nhiêu lời đồn đại thì tôi lại không thể nào ở bên cạnh. Thật xin lỗi, vì khi cậu bị dì Lăng đánh chửi oán hận thì tôi lại rời đi. Thật xin lỗi, vì lúc cậu bị người nhà họ Thẩm oán hận khi dễ thì tôi không ở bên cạnh chống đỡ thay cậu. Thật xin lỗi, vì thời điểm cậu tuyệt vọng tự sát, tôi đã không kịp thời chạy về ở bên cạnh cậu.”

Nước mắt của tôi tuôn trào ướt đầm cả khoảng ngực củ cậu ấy, hiện tại tôi có thể cảm nhận sâu sắc rằng cậu ấy đang vô cùng ảo não. Trong trí nhớ có quá nhiều điều vừa khó chịu, vừa khổ sở khi được đề cập đến, khiến lòng của tôi đau đến sắp đứt ra thành từng khúc.

Sau khi Lăng Phỉ gặp chuyện không may, tôi và Lâm Cẩm Nam liền đứng trên đầu sóng ngọn gió, khi đó lời đồn đại tựa như ngày tận thế ép tôi thở không nổi. Tôi bị người ta đồn rằng là người thứ ba đã phá hỏng tình yêu của Cola và Lăng Phỉ, lại còn chẳng biết xấu hổ đi quyến rũ Thẩm Lạp để cứu ta hại chết Lăng Phỉ. Lời đồn đãi càng truyền càng hăng, thậm chí còn lên tới mức nghe sai đồn bậy.

Mà lúc ấy tôi chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, cuối cùng cũng không chống lại được bốn chữ “Lời đồn đáng sợ”.

Khi đó, tôi đang chuẩn bị lên lớp mười một. Trường học thấy tình thế càng diễn ra càng mãnh liệt, rốt cuộc tìm Dịch Bách Sanh ra ám hiệu cho tôi chuyển trường. Cho dù không chịu nổi những lời đồn đại, cho dù trường học có hạ lệnh chuyển trường, tôi cũng chưa từng tuyệt vọng qua một giây phút nào.

Nhưng lúc này Cola lại không một lời mà đi mất, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không để lại.

Tôi biết chuyện cậu ấy đến Anh vào ngày thứ ba sau khi cậu ấy rời đi. Du Dĩ Nhiên là người nói tin này cho tôi, nhìn tin nhắn ngắn ngủn trên điện thoại, lòng của tôi hoàn toàn bị xé toang thành từng mảnh đau đớn chập vạt không chịu nổi.

Một người đàn ông có thể tuyệt tình đến mức nào, ở trên người Lâm Cẩm Nam, mới nhìn đã hiểu điểm này.

Sau khi rời đi, một cú điện thoại, một cái mail cậu ấy cũng chưa từng gửi cho tôi, hoàn toàn biến mất ở trong cuộc đời của tôi như chưa từng xuất hiện vậy. Giống như mười một năm trước, tất cả cũng chỉ là biểu hiện của giả dối. Thật đúng là Hoàng lương nhất mộng 1.

1Hai chữ “Hoàng lương” là chỉ hạt kê. Ý của câu thành ngữ này dùng để ví với sự mơ tưởng viễn vông và những ước mong không thể thực hiện được.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Chẩm trung ký” của Thẩm Kỳ Tế triều nhà Đường.

Truyện rằng, ngày xưa có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, chàng vào nghỉ trong một nhà trọ ở Hàm Đan thì tình cờ gặp đạo sĩ Lã Ông, chàng không ngớt lời than phiền với đạo sĩ về cuộc đời nghèo khổ của mình. Đạo sĩ Lã Ông nghe vậy bèn rút một chiếc gối từ ống tay áo ra nói với thư sinh rằng: “Anh hãy gối đầu lên chiếc gối này thì mọi việc sẽ được như ý cả”. Bấy giờ, người chủ quán đang bắc nồi cháo kê, còn thư sinh do vất vả đường trường, đã nằm gối đầu lên chiếc gối của Lã Ông ngủ thiếp đi.

Thư sinh ngủ được một lúc thì nằm mơ mình cưới được một cô vợ họ Thôi rất xinh đẹp. Vợ chàng tuy là con gái cưng của một gia đình giàu có, nhưng lại chăm chỉ và khéo tay, nàng đã giúp chồng thuận lợi trên bước đường công danh và có với nhau mấy mụn con. Về sau các con khôn lớn, ai nấy đều có cuộc sống khá giả, ấm cúng, thư sinh lại có thêm cháu nội cháu ngoại, chàng sống cuộc đời nhàn nhã trong gia đình đến hơn 80 tuổi rồi qua đời.

Khi chàng thư sinh tỉnh giấc, thấy mình vẫn đang ở trong căn nhà trọ nhỏ hẹp, sự vinh hoa phú quý vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Nồi cháo kê của chủ quán bắc trên bếp vẫn còn chưa chín.

Câu thành ngữ “Hoàng lương nhất mộng” cũng do đó mà có.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng “Hoàng lương nhất mộng” để ví với ảo mộng và những mong ước không thể thực hiện được.

Lúc này, nhà họ Lăng vô cùng hung hăng, cả nhà từ trên xuống dưới đều đến gây chuyện. Dì Lăng ở trong tang lễ của Lăng Phỉ đã đánh tôi một bạt tai, rồi tuyên bố muốn nợ máu phải trả bằng máu. Nhà họ Lăng sau khi báo cảnh sát, thì cảnh sát liền tham gia vào chuyện này, Dịch Bách Sanh bởi vì thân phận nhạy cảm nên không thể không tránh. Cuối cùng tôi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã bị đưa đến bót cảnh sát thẩm vấn điều tra, đây cũng là lần đầu tiên tôi ý thức được, thì ra chuyện này đã nghiêm trọng đến tình độ nào.

Nhìn lên quốc huy trước mặt, toàn thân tôi cũng không kim được mà phát run, mỗi khi nhớ lại tình cảnh ngày đó, mỗi tế bào trong cơ thể lại giống như bị lăng trì một lần nữa.

Mỗi khi đến đêm khuya, nhìn căn phòng đen như mực, tôi liền không cách nào kim chế mà nhớ nhung Lâm Cẩm Nam. Tôi tựa như người điên gọi vào số điện thoại của cậu ấy, cuối cùng chỉ nhận được một câu nói

vĩnh viễn như cũ, số điện thoại này hiện không có. Tôi trốn ở trong chăn, nước mắt chảy tràn cả gối ướt một mảng lớn.

Sự kiện kia đi đến quyết định cuối cùng đó chính là sự cố ngoài ý muốn. Nhà họ Lăng không cam lòng, luôn lấy các loại lý do tìm tòi gây phiền phức. Vì thế tôi không thể không nghỉ học ở nhà, sau đó là một quãng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời.

Nếu như nói di Lăng tính tình bướng bỉnh thuần lương, chỉ vì quá yêu thương Lăng Phỉ nên mới oán hận coi tôi như kẻ thù. Thì nhà họ Thẩm ở thành phố N lại là giới hắc đạo rất có tiếng tăm, cho nên không phải là hạng người lương thiện gì, Thẩm Lạp bởi vì chuyện của Lăng Phỉ đã bị cuốn vào, lúc đó cậu ấy vừa đúng mười tám tuổi, vừa đến tuổi phải chịu trách nhiệm hình sự.

Cho dù cái chết của Lăng Phỉ cuối cùng không phải do cậu ấy trực tiếp tạo thành, nhưng chuyện cậu ấy cho Lăng Phỉ uống thuốc mê là sự thật. Cuối cùng nhà họ Thẩm cũng bị dính líu, mất rất nhiều công sức mới thoát thân được, không bị cảnh sát điều tra ngọn nguồn việc kinh doanh ma túy, nhưng cũng bởi vì chuyện này, mà đã gặp phải tổn thất rất lớn.

Thẩm Lạp rất xui xẻo, bởi vì hít thuốc phiện nên đã bị cưỡng chế cai nghiện, hơn nữa vì chuyện của Lăng Phỉ nên vẫn không tránh được tai ương tù tội. Cậu ấy chỉ mười tám tuổi, lại bị chôn vùi tuổi thanh xuân sau song sắt nhà tù. Mỗi lần nghĩ tới đó, tôi càng thêm ghét bản thân mình hơn, tại sao lúc đó phải nói những lời mê sảng kia chứ.

Nhưng lý do vì sao, khi Thẩm Lạp nghe thấy những lời đó lại không chút do dự nhúng tay vào, cho tới tận bây giờ tôi cũng vẫn không hiểu nổi.

Sau khi cha của Thẩm Lạp là Thẩm Gia Tự Thẩm qua đời, cơ nghiệp vẫn do chú của cậu ấy một mình đảm đương. Mà người chú này lại rất yêu quý cậu ấy, hoàn toàn xem cậu ấy như con ruột của mình mà nuông chiều. Vì thế sau khi cậu ấy bị bắt giam, tôi trở thành đối tượng để nhà họ Thẩm giận chó đánh mèo. Thủ đoạn của nhà họ Thẩm rất nhiều, đều là lòng dạ độc ác, hắc đạo hỗn tạp, căn bản sẽ không bận tâm đến việc tôi mới chỉ là một cô bé mười sáu tuổi.

Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu vì lo lắng cho an toàn của tôi nên luôn cấm tôi không được ra khỏi cửa, mà tôi cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài. Dịch Bách Sanh nói, để sự tình lắng xuống một chút sẽ để cho tôi xuất ngoại du học. Ngày ngày tôi buồn bực ở nhà, ở trong phòng nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Dịch Tiểu Liêu thấy tôi thật sự buồn bực, cuối cùng vào ngày sinh nhật của bà ngoại liền lái xe dẫn tôi ra ngoài. Lúc ghé vào trạm xăng đổ xăng, Dịch Tiểu Liêu vừa xuống xe đi vệ sinh, tôi liền bị mấy người đàn ông cường tráng bịt miệng, rồi ném vào trong thùng xe tải.

Khi đó, nhìn bảy tám tên đàn ông diện mạo dữ tợn ở trước mặt của tôi cởi quần áo, lần đầu tiên tôi ý thức được sợ hãi là cái gì.

Tôi thừa nhận, bản thân từ nhỏ đã được nhà họ Dịch bảo vệ quá tốt, nên chưa bao giờ phải tiếp xúc với một số mặt đen tối nhất, bẩn thỉu nhất trong cuộc sống. Cho đến khi nhìn thấy dục vọng đáng sợ của một người đàn ông lộ ra đang ngẩng cao đầu, thì tôi hoàn toàn sụp đổ. Tôi không dám tưởng tượng kế tiếp mình sẽ gặp phải tình huống gì, khi đó tôi chỉ tuyệt vọng nghĩ, Lâm Cẩm Nam đang ở nơi nào, giờ phút này có nhớ tới tôi chút xíu nào hay không, tại sao vào thời điểm nguy hiểm như thế này, mà tôi vẫn còn nghĩ đến cậu ấy, vừa nghĩ đến cả tâm đều đau.

Đến bây giờ hồi tưởng lại một màn này tôi vẫn không tìm được sợ hãi, lần đó, nếu như không phải ông ngoại vận dụng rất nhiều mối quan hệ trước kia của mình, chỉ sợ tôi sớm đã bị hãm hiếp luân phiên rồi vứt xác ở nơi hoang vắng nào đó. Sau khi được cứu tôi hoàn toàn bị dọa sợ. Trong một khoảng thời gian rất dài thần trí của tôi đều tan rã, mơ mơ hồ hồ, tôi không dám ở một mình, cũng không dám đi ra cửa, luôn muốn Dịch Tiểu Liêu ở bên cạnh cùng với mình.

Những ngày tháng đó, cho dù không có ý thức, nhưng ở trong mộng tôi vẫn nằm mơ thấy Lâm Cẩm Nam. Mơ thấy chúng tôi chụp hình cùng nhau, tôi nghĩ chắc là mình sắp điên rồi. Tôi đã tìm rất nhiều lý do để biện minh cho cậu ấy, rất nhiều nguyên nhân, tôi tự nói với mình, nhất định là cậu ấy có nỗi khổ tâm, nhất định là bất đắc dĩ, chứ không đời nào cậu ấy lại độc ác không quan tâm đến tôi như vậy.

Vì vậy, tôi đã làm ra một chuyện ngu xuẩn nhất, khó có thể chấp nhận nhất. Tôi nghĩ tới tự sát, nếu như mà tôi gặp chuyện không may, cậu ấy có chạy về đây hay không. Có thể sẽ không rời đi nữa? Khi đó, mới mười sáu tuổi lại đang bốc đồng, tôi vẫn nghĩ đến chuyện rất tốt đẹp. Cho đến lúc từ phòng cấp cứu ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu rồi cuộc tôi mới nhận ra bản thân mình thật khờ.

Vì một tình yêu không chín chắn, vì một người con trai không thương mình, đến tận cùng tôi còn muốn tùy hứng chấp nhất tới khi nào.

Cho đến khi tôi xuất viện, Lâm Cẩm Nam cũng vẫn không trở về. Tôi ý thức rất rõ ràng, chuyện mình tự sát vì muốn cậu ấy cảm kích, cho nên, việc cậu ấy không có xuất hiện có ý nghĩa như thế nào.

Màn kịch này đã hoàn toàn kéo màn che, tôi vì sự dốt nát của mình đã tùy hứng bỏ ra rất nhiều, cũng trả giá rất nhiều. Từ sau lần đó, tôi không tiếp tục cố gắng đi tìm cậu ấy nữa, cũng không thông qua Trà Xanh hoặc Du Dĩ Nhiên hỏi thăm tình huống của cậu ấy. Tôi và Lâm Cẩm Nam hoàn toàn trở thành người xa lạ.

Sau một năm bình tĩnh, tôi cố gắng trở thành một đứa con gái ngoan tiêu chuẩn trong mắt của Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu, có lẽ cái tuổi phản nghịch đó đã qua rồi. Tôi so với trước kia đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, suy nghĩ trong tình yêu cũng càng thành thực hơn. Mỗi lần nhớ tới thời niên thiếu đã trải qua kia, vẫn luôn không dám đối mặt xen lẫn khó chịu.

Khi Lâm Cẩm Nam xuất hiện lần nữa, là vào ngày sinh nhật mười chín tuổi của tôi năm ấy. Cậu ấy chợt biến thành bạn học của tôi, đứng ở dưới ký túc xá nhìn tôi cười cười. Tôi không thể giải thích vì sao, sao cậu ta có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, lại đường hoàng đứng xuất hiện tại trong sinh hoạt của tôi.

Tôi thầm nói với mình, Dịch Mộ Tranh, tất cả đều đã qua, cho dù không chịu nổi thì nó cũng đã xảy ra. Tình yêu hèn mọn như vậy, với tôi có ích lợi gì? Đã không yêu thì thà rằng không muốn.

Quá khờ khạo, hay là bởi vì quá để ý. Ôm cậu ấy đấy nhưng lòng của tôi vẫn không có cách nào bình tĩnh được.

Người đàn ông này, rõ ràng luôn ra vẻ yêu tôi, cưng chiều tôi hết mực, vậy thì vì cái gì, mà bạn lại làm ra chuyện tuyệt tình như thế? Nghe cậu ấy hối tiếc áy náy, tôi yên lặng ở trong lòng cậu lắc đầu đáp: “Không sao, đã không còn ý nghĩa nào rồi. Chỉ cần cậu trở lại là tốt rồi, chỉ cần có câu thật xin lỗi này của cậu thì cái gì cũng không quan trọng nữa.”

Tôi không thể rời xa cậu ấy. Mặc kệ cậu ấy có yêu tôi hay không, tôi nghĩ, chỉ cần là cậu ấy, thì dù cho có sai lầm, không phải tôi cũng sẽ tha thứ vô điều kiện? Ở trong tình yêu này, mỗi người đều chỉ thấy Lâm Cẩm Nam vì tôi mà bỏ ra rất nhiều, ai cũng đều cho rằng là tôi phụ cậu ấy. Thế nhưng tất cả đều không quan trọng.

Chỉ có tôi luôn rõ ràng nhất, người yêu vô cùng sâu đậm, chính là bản thân mình; yêu đến hèn mọn, cũng chính là mình.

Kèm theo hơi thở nóng bỏng, đột nhiên có một giọt nước âm ẩm nhỏ lên trên cổ, tôi ngẩn ra, theo bản năng muốn ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy. Lại bị cậu dùng lực đè xuống, rồi khàn giọng nói vào tai tôi: “Anh yêu em, bảo bối. Anh chỉ muốn ở bên cạnh em, những cái khác đều không cần thiết. Nếu như, còn có cơ hội. . . . anh thật sự muốn có thể ở bên em cả đời. . . .”

Cậu ấy cúi người hôn tôi, trên môi còn mang vị mặn mòi. Tôi rất muốn hỏi cậu, sao lại nói là còn có cơ hội? Nhưng cậu ấy lại hôn quá kịch liệt, còn áp tôi lên trên vách tường. Đầu lưỡi của cậu ấy khê thăm dò, khuấy động, tôi cũng sẵn lòng chấp nhận sự nhiệt tình nhảy ra thành linh này, toàn thân cũng hòa tan trong hành động dịu dàng của cậu ấy.

Tình yêu, ở trong lòng chúng tôi từ từ nảy sinh. Hạnh phúc này cũng không quá xa vời chứ?

32. Chương 32: Chương 30

Sau đó Cola không hề nhắc lại chuyện kết hôn lần nào nữa.

Trên thực tế từ đầu tới cuối chuyện này đều do các vị phụ huynh của hai bên gia đình quyết định, nóng lòng thúc giục chúng tôi. Cola từ lúc bắt đầu đến cuối cũng không hề đề cập tới hai chữ kết hôn với tôi. Cho đến lúc tôi cự tuyệt, cậu ấy ngược lại càng giống như đang thở phào nhẹ nhõm, không có chút bị dằn vặt sĩ nhục nào. Có lẽ, cậu ấy cũng giống như tôi, đều cảm thấy hiện tại mà kết hôn thực quá mức vội vàng?

Trước kia ở trường vẫn đồn đại quan hệ của tôi và cậu ấy, hiện tại khi chúng tôi thật sự ở cùng một chỗ, thì những lời đồn đại kia lại dần dần phai nhạt. Mỗi một tình yêu ở thời đại học đều rất phong phú đa dạng, đối với người yêu của mình cũng sẽ làm ra nhiều hành động nhằm chán lại ngây thơ. Nhưng mà tôi lại rất thích điều đó, với kiểu tình yêu công khai ở trước mặt mọi người như thế này đối với tôi mà nói chẳng khác gì vừa được thả tự do thoát khỏi nhà tù.

Cho dù tôi và cậu ấy làm gì, cũng sẽ không có lời đồn đại công kích, cũng sẽ không có người nào chỉ trích tôi cả. Mà bản thân tôi, thật sự đã trở thành bạn gái của Lâm Cẩm Nam .

Mỗi lần nghĩ đến điều này, trong lòng không nén nổi chua xót.

Chỉ một phần tình cảm đơn giản thuần túy như vậy mà phải trả giá thật thâm trầm, trải qua biết bao đau đớn mới có được. Bất luận từ chuyện đó tôi rút ra được những bài học gì, hình như nó cũng quá mức đắt giá. Tôi tự nhủ với bản thân mình, phải thật quý trọng tình yêu không dễ dàng có được này.

Muốn yêu thương cậu ấy, cả đời.

Trước kia giữa chúng tôi luôn tồn tại mập mờ, cuối cùng chưa kịp hưởng thụ cảm giác yêu đương đã không bệnh mà chết ngộp rồi. Vì vậy, một lần nữa được ở bên nhau, hình như cả hai chúng tôi đều cực kỳ quý trọng khoảng thời gian này. Cậu ấy rất săn sóc, dịu dàng và tỉ mỉ đến tôi cũng phải bất ngờ .

*

Buổi sáng, cậu ấy sẽ đánh thức tôi đúng giờ, nghe được giọng nói trầm thấp của cậu ấy trong điện thoại, nhìn những ánh bình minh dần hé dạng nơi chân trời, đột nhiên cảm thấy “Ngày hôm nay sẽ vô cùng tốt đẹp”.

Sáng sớm nghe được tiếng “chào buổi sáng” của mỹ nam ở trong điện thoại, tôi hỗn loạn đáp lại tiếng chào của ai đó, huyết dịch toàn thân cũng muốn sôi trào, cơn buồn ngủ cũng hoàn toàn biến mất. Vuốt vuốt mái tóc rối bù, tôi đứng trước tủ treo quần áo, đắn đo, cân nhắc không biết nên mặc cái gì.

“Hiện tại cũng đã bước vào cuối đông, sáng sớm tuy còn rất lạnh, nhưng đến trưa sẽ có mặt trời chiếu rọi rất ấm áp.”, Cola rất thần kỳ đoán được suy nghĩ trong đầu của tôi, thức thời nói một câu như thế ở trong điện thoại , tiếp đó còn đưa ra đề nghị: “Mặc áo len bên trong, bên ngoài khoác áo khoác mỏng là được, buổi trưa mặc áo len cũng sẽ không bị lạnh.”

Tôi lưỡng lự, nhìn chung quanh một chút, rồi hồ nghi nói thâm vào điện thoại: “Không phải cậu đặt thiết bị theo dõi trên người tôi đấy chứ, tại sao tôi làm cái gì, cậu cũng đều biết thế?”

Ánh mắt liếc qua mấy bạn cùng phòng đang thay quần áo đột nhiên cứng đờ, rồi vội vàng tránh xa ra, luống cuống tay chân mặc nhanh quần áo vào người.

Cola ở đầu bên kia dừng lại một giây, cuối cùng hoàn toàn coi như không thấy câu hỏi của tôi, nói tiếp: “Nhớ mang bài luyện nghe đi, buổi trưa có giờ luyện nghe đấy, đừng quên.”, rồi cậu ấy cúp điện thoại, trước khuôn mặt vẫn còn đờ đẫn của tôi.

Tôi nhìn về phía điện thoại le lười một cái, tiểu tử thôi, tính khí còn có thể thôi hơn nữa không?

*

Chờ tôi rửa mặt lết xuống lầu đã là chuyện của nửa giờ sau, vừa ra khỏi khu ký túc liền thấy cậu ấy đang đứng dưới ánh nắng ban mai xa xa nhìn tôi. Dưới ánh nắng lấp lánh sợi tóc của cậu ấy có chút ẩm ướt, cầm lấy túi giấy trong tay của cậu ấy, vừa ngó vào liền thấy ngay món bánh bao hấp mà mình thích ăn nhất.

Toàn thân của cậu ấy từ trên xuống dưới đều là màu đen, như muốn tan ra tiến vào đám sương mù màu xám, ở trong sắc thái mãnh liệt như vậy mà cậu ấy trông vẫn cực kỳ đẹp mắt. Mới vừa bị mỹ “Thanh” trầm thấp mê hoặc, tiếp đó lại bị người này dùng mỹ “Sắc” hấp dẫn. Sáng sớm mùa đông mà tôi đã nóng đến mức đại não thiếu cả đường khí.

Cậu ấy nhìn tôi cười cười, ánh mắt đen nhánh cong cong như vầng trăng khuyết, dời xuống dưới một chút liền thấy khoe môi đang vênh lên tận trời. Nhớ tới hơi ấm của làn môi kia, tôi vô sỉ lại bắt đầu mơ ước được ai đó hôn chào buổi sáng.

Vội vàng ho một tiếng, tôi nhanh chóng ôm lấy cái túi, chỉ sợ một phút không khống chế được lại đưa ma trảo của mình về phía cậu ấy: “Sao cậu lại đến sớm như vậy. Chờ lâu chưa?”

Cola cúi đầu nhìn tôi, khoe môi nở nụ cười như có như không, sau đó dặt tay của tôi đi về hướng phòng ăn: “Đi ăn sáng trước đã, đứng lâu nên lạnh rồi.”

Chúng tôi ngồi huyền não với nhau trong nhà ăn dành cho sinh viên, Cola mở hộp đựng bữa ăn sáng ra, sau đó ngồi an vị ở một bên nhìn tôi ăn như hổ đói. Cậu ấy bày ra dáng vẻ như đang được xem trò vui nhìn tôi chăm chăm, tôi nhần lại mảy, lúng búng hỏi: “Sao cậu không ăn?”

Một hộp toàn là bánh bao hấp súp, cho dù tôi có là Trư bát giới cũng không ăn hết nhiều như vậy. vì thế liền không khỏi cảm thấy bị ai vì hình tượng tham ăn của mình đã ăn sâu bén rễ ở trong mắt của ai đó, đây cũng chính là điểm không tốt của tình yêu thanh mai trúc mã.

Cola vẫn nhìn tôi, khẽ nhếch môi lên: “Tôi ăn rồi, ngồi đây nhìn cậu ăn là được”.

Tôi hơi kinh ngạc, cẩn thận nhớ lại, trong thời gian gần đây, bất luận là lúc chúng tôi ăn cơm hay là đi dạo phố, ngay cả xem phim thì cậu ấy cũng sẽ không tiếng động mà nhìn tôi chăm chăm, không hề có ý muốn phân tán đến chuyện đang làm. Lúc ăn cơm thì lại không ăn, khi xem phim lại không tập trung nhìn vào màn ảnh. Chỉ như đồ ngọc ngưng mắt nhìn tôi, dáng vẻ cực kỳ chuyên chú, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh của tôi vào trong đầu của cậu ấy vậy.

Tôi nghi ngờ tiến lại gần, nghiêng đầu nhìn vào mắt cậu ấy, từ từ nghiên cứu tâm tư sâu xa của người nào đó.

Khoảng cách quá gần, khiến cho Cola không được tự nhiên cho lắm, nắm quyền đưa lên khoe môi khẽ ho một tiếng: “Nhìn cái gì chứ?”

“Cola, gần đây cậu muốn giảm cân?”

Cola ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ nắm lấy cánh tay của tôi, ấn tôi ngồi xuống nói: “Ăn đi, đừng có suy nghĩ lung tung nữa.”

Mặt tôi lộ vẻ đau khổ nhìn mấy cái bánh bao trắng muốt trước mặt, rồi ai oán nhìn ai đó chăm chăm: “Cola, không được chơi trò đen tối như vậy. Chính cậu bảo dưỡng bản thân tốt như vậy, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn phạm tội bỉ ổi. Mà bản thân tôi là con gái, cậu lại tích cực vỗ béo cho tôi, nếu ăn thành hình trụ, cậu mang đi ra ngoài cũng rất mất mặt không phải sao?”

Cola dở khóc dở cười, vỗ trán nói: ” Thua cậu rồi, đầu óc thế nào mà luôn nghĩ ra chuyện mà người thường không thể giải thích được?”

“Đó là bởi vì tôi đặc biệt.”, tôi cầm bánh bao đưa lên miệng cắn một cái, rồi nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy mọi người thường thường đều không thể hiểu rõ bản chất sự vật.”.

Cola mím môi, trong mắt có ý cười nhợt nhạt, tay khoanh trước ngực gật đầu đáp: “Đích xác là. Khó trách mới vừa rồi cậu nhìn tôi đắm đuối như vậy, thì ra là đang xem ‘ bản chất ’ của tôi đúng không?”

Khi thấy ánh mắt của cậu ấy bắn ra ý vị sâu xa, tôi liền cúi đầu nhai gặm bánh bao, hóa ra người này đã sớm phát hiện ra ánh mắt thô bỉ của tôi vừa rồi. Lại còn giả bộ trấn định, đúng là thâm hiểm mà. Vừa suy nghĩ lung tung vừa ăn kết quả chính là.

Tôi xoa xoa cái bụng tròn vo, đưa tay nới cái thắt lưng trên quần ra để thả lỏng cái “Vòng eo bơi lội, thức ăn trong dạ dày cũng chống được cái miệng. Tôi khổ sở quyet môi, nhìn sang Cola cầu xin tha thứ: ”Cola,

tôi có thể thương lượng với cậu một chuyện được không? Về sau đừng có nói chuyện trong lúc ăn, ghen chết là chuyện nhỏ, no chết mới là chuyện lớn. Ánh mắt thâm tình kia của cậu cũng quá kinh hãi, rất dễ dàng xảy ra án mạng.”

Cola trừng mắt, rốt cuộc hình tượng người yêu hoàn mỹ cũng không giữ được rồi, giận tái mặt, mắng: “Cậu là đồ gieo họa, ghen chết cũng coi như trừ hại cho dân.”

“Chắc chắn, thật là đồ ác độc, ai nói trên thế giới này độc nhất là lòng dạ đàn bà chứ. Lại muốn bạn gái nhỏ khả ái của mình ghen chết cơ đấy.”, tôi vừa lấy giấy lau tay vừa nheo mắt cười nói.

Khuôn mặt của Cola khẽ co giật, không thêm để ý đến tôi nữa, đoán chừng không muốn tiếp tục nói đến đề tài rất ngây thơ, không có tí dinh dưỡng này nữa, cũng khinh thường làm bạn với tôi.

Tôi nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia, chợt nảy ra một ý xấu, đưa tay cầm quyển vở bên cạnh, chậm rì rì đứng lên nói: “Ừm, tôi phải đi học đây, không thì lại tới trễ.”. Nói xong thừa dịp Cola không chú ý liền đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, nước súp của bánh bao trên tay cũng thừa dịp đó mà bôi lên mặt của ai đó.

Tôi không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt của cậu ấy, đoán chừng đặc sắc tuyệt luân. Vừa cười vừa chạy ra ngoài, một hơi vọt ra khỏi phòng ăn. Chỉ nghe được tiếng cắn răng nghiến lợi ở phía sau gọi mình: “Dịch Mộ Tranh!”

*

Ngồi ở lớp học, tôi ngấm bàn tay của mình, che miệng cười trộm. Đinh Kỳ Kỳ ở bên cạnh bí ẩn quan sát tôi, cuối cùng chống cằm ảo não nói: “Ai, cái thế giới này thay đổi rồi. Con trai tốt lại đi tìm những cô gái xấu mà tiếp cận một đồng, loại người “tiểu súc” còn sót lại như mình đây biết phải làm sao chứ?”.

Tôi liếc mắt, nhìn cô bạn như muốn xuyên thấu qua: “Cậu là nữ sinh, chuyện yêu hay không yêu với chuyện “cúc hoa” kia có quan hệ gì chứ?”

Đinh Kỳ Kỳ đang cười ngoác miệng, lập tức hóa đá ngay tại chỗ, cuối cùng liền thét lên chói tai: “Dịch Mộ Tranh, cậu thật sự quá không CJ á!” (CJ ở đây có nghĩa là tinh khiết, trong sáng)

Tôi thật sự không CJ sao? Không phải cậu ấy nói đến lỗ đít nhỏ sao chứ. Lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, tôi bắt đầu ở tìm trong bài khóa luyện nghe trong túi, tìm mãi mà không thấy đâu, ngay sau đó trong nháy mắt đại não liền chết lịm. Tôi nhớ ra, hình như, dường như, cũng có thể, bài luyện nghe đó đặt ở trên bàn ăn, cùng với bài của Lâm Cẩm Nam Đặt ở cạnh nhau.

Nói cách khác, bài khóa của tôi đang ở trong tay của cậu ấy! !

Tôi ảo não ôm lấy đầu, lỡ một bước hận thiên cổ. Bây giờ nên làm gì? Khó khăn dẫn thân tới cửa chờ cậu ấy trả thù sao? Tôi thật sự hối hận. Sớm biết vậy thì mới vừa rồi sẽ không làm ra cái chuyện nhảm chán chuyện ngu xuẩn đó rồi, Cola chết tiệt lại là người ưa sạch sẽ, hơn nữa lúc ấy trong nhà ăn có nhiều người như vậy. Bị mất mặt như thế không biết cậu ấy sẽ chinh tôi thế nào đây.

Lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ học, nếu không đi sẽ tới không kịp. Tôi không còn thời gian để ăn năn hối hận nữa, không thể làm gì khác hơn là mặt dày, đi đập lửa tranh luận, yên lặng treo hai tầng lầu, tìm đến phòng học của Cola .

Cola dù bận vẫn ung dung cầm bài nghe của tôi, chậm rãi thông thả bước tới. Vẫn còn tâm trạng mà giờ tay lên liếc nhìn đồng hồ: “Ồ, lần này thời gian suy nghĩ đắn đo lại ngắn như vậy .”.

Tôi ha ha cười khan, chấp tay trước ngực, mặt lộ vẻ chân chó nói: “Anh Cola, nghe nói Người nhện 3 đã ra rạp rồi, chủ nhật cùng nhau đi xem nhé?”

Cola nhú mày, chẳng nói đúng sai, cầm bài nghe của tôi lên phe phẩy: “Không có thành ý, tuần trước tôi đã đi xem với bà già, hình như tôi cũng đã nói với cậu rồi mà.”

Nhìn sắc mặt trầm đi vài phần của người nào đó, tôi lại nén lệ mà nói: “. Vậy ngài hạ mình theo tôi xem lại một lần nữa được không?”

Cola khinh bỉ liếc tôi một cái, một câu đã nói toạc ra chân lý: “Là chính cậu muốn đi xem đấy chứ?”

“” Tôi giơ ngón tay cái lên, cười vô tội: “Ngài thật thông minh.”

Nhìn đám người không ngừng tràn vào phòng học, trong lòng tôi bắt đầu gấp gáp, xoa xoa tay cầu xin khoan dung: “Em biết sai rồi mà anh Cola, anh đưa bài thi cho em có được hay không, nếu tới trễ thì lại bị Nhị Sấm nổi đóa mắt.”

Cola cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc khiến cho trái tim nhỏ của tôi đập liên hồi, lúc thấy tôi sắp xù lông lên thì cậu ấy chợt vỗ lên gáy tôi một cái rồi cúi đầu ngậm chặt lấy môi của tôi.

Tôi mở to mắt, chớp chớp, rồi lại chớp chớp, bên tai lại thấy ong ong. Chuyện gì đang xảy ra, không phải cậu ấy nên đen mặt nổi trận lôi đình trừng trị tôi sao? Hoặc là nên dùng bài thi kia mà uy hiếp tôi một phen, muốn tôi giặt tất thối cho cậu ấy một tháng, hoặc là giúp cậu ấy mua bữa sáng một tháng chứ?

Thế nào mà trêu chọc ngược lại liền có phúc lợi chứ? Trong lòng tôi bắt đầu trộm vui mừng, thì ra là Lâm Căn Nam đang run sợ!

Cậu ấy chỉ nhẹ nhàng hôn tôi một cái rồi rời đi ngay, ngón tay cong lên sờ sờ chóp mũi tôi nói: “Quả cam, thì ra là người nào đó muốn được tôi hôn cho nên mới âm mưu để quên bài nghe ở đó, đúng không?”

Tôi thật sự ngốc rồi, rất không có hình tượng mà đưa tay lên sờ sờ môi của mình. Phía trên vẫn còn vương lại hơi ẩm của cậu ấy, thậm chí cả vị bạc hà dịu dịu cũng còn lưu lại trong miệng của tôi.. Vì thế liền bấu môi, không giải thích được nhìn cậu ấy nói: “Cái... cái gì chứ?”

Cola mở bài khóa của tôi ra, khoe miệng khê nhếch lên, ngón tay thon dài chỉ vào một dòng chữ nhỏ ở trên sách: “Sau này, những chuyện như vậy cứ trực tiếp nói cho tôi biết. Không cần tự mình mò mẫm phiền não.”

Đến lúc tôi nhìn rõ mấy dòng chữ nhỏ trên sách thì hai gò má bỗng chốc đỏ lựng, thẹn quá thành giận đoạt lại nói: “Làm sao, tôi cả ngày nghĩ tới phải hôn cậu thế nào, va chạm với cậu thế nào, hung hăng giằng xéo cậu thế nào đấy. Ai bảo cậu không có việc gì đi luyện tập thành nhiều múi trên người như thế, không biết rằng tôi không có sức miễn dịch đối với cơ bắp hay sao?”

Một tiếng hít sâu cực kỳ kinh ngạc từ phía sau truyền đến, tôi vừa quay đầu lại, liền thấy thầy chủ nhiệm xanh mặt sợ hãi nhìn mình. Mắt kính cũng trượt đến sống mũi mà không biết.

Tôi lúng túng cúi người xuống chín mươi độ cực kỳ tiêu chuẩn, sau đó bước đến lí nhí nói: “Thưa thầy, em có một tiết học sắp tới trễ rồi, em xin đi trước.”

Mặc kệ thầy chủ nhiệm cứng ngắc đứng đó với vẻ mặt như hóa đá, tôi liền chạy như bay về phía cầu thang, Cola còn không phúc hậu vẫy vẫy tay với tôi. Tôi mãi mãi rằng, đứng ở đằng sau lưng thầy giáo âm thầm cắn răng nghiêng lợi. Rồi tôi giơ giơ quả đấm, hướng về phía cậu ấy không tiếng động nói: “Cậu cứ chờ đấy!”.

Thầy chủ nhiệm bất ngờ liền quay đầu lại, nháy mắt liền bắt gặp hành động đó của tôi. Sau đó nặng nề liếc nhìn tôi một cái, cuối cùng đau lòng nói: “Dịch Mộ Tranh, trước kia còn tưởng rằng mọi người nói oan cho em, không ngờ em thế nhưng, thế nhưng.” ông bị thống thở dài, cuối cùng lắc đầu một cái, hiển nhiên cảm thấy tôi đã hết thuốc chữa rồi.

Tôi khóc không ra nước mắt, muốn khiếu nại nhưng không có cửa nào, chỉ có thể nhìn tỏ vẻ biết lỗi. Chủ nhiệm liếc nhìn Cola, vỗ vỗ vai của cậu ấy nói: “Sao lại không có mắt như vậy, tiểu tử thật tốt, ai ——”

Tức chết tôi rồi, ngài than thở như thế ý là như thế nào? Rõ ràng là người này nhúng chàm tôi trước mà. Tôi buồn bực nhìn Cola cùng thầy chủ nhiệm đi vào phòng học, buồn bực nghe tiếng chuông vào lớp vang lên. Cho nên cũng coi như là tôi đã bị trễ học.

Vì vậy, tôi liền đưa ra một kết luận: người yêu hoàn mỹ cái gì chứ, tất cả đều là giả. Phúc hắc mới chính là bộ mặt thật của người này, Lâm Căn Nam, hoàn toàn chính là một người có thù tất báo! !

33. Chương 33: Chương 31

Tôi ngẩng đầu, 360 độ không của không quẹo quan sát Cola, mắt không chớp dõi theo từng cử động trên khuôn mặt của cậu ấy .

Tiểu tử thối rốt cuộc không nhìn được, năm ngón tay đặt lên đỉnh đầu của tôi, vừa dùng lực liền đẩy mặt của tôi sang bên kia, trằm mặt tiếp tục xem sách của mình, giọng điệu cũng lạnh lẽo: “Đang chảy nước miếng kia!”.

Tôi sờ sờ khoe môi, sau đó ý thức được mình bị chơi xỏ, ngược ngùng lắc đầu. Thật sự là kỳ quái, rõ ràng là bằng tuổi nhau, rõ ràng hơi hột giống nhau, khụ, mặc dù tôi so với cậu ấy lại là kém hơn không chỉ một chút.

Nhưng tại sao cậu ấy so với tôi càng được lòng của mọi người hơn đây?

“Rốt cuộc con mắt kia của chủ nhiệm nhìn thế nào mà lại bảo tôi nhúng chàm cậu?”, Tôi ai oán than thở, vẫn còn để ý đôi mắt ti hí không hờn không giận của thầy chủ nhiệm buổi sáng, quả thực lòng tự ái đã bị tổn thương sâu sắc.

Tay của Cola chợt khoác lên trên vai tôi, cười như không cười liếc nhìn tôi nói: “Chẳng lẽ lại không đúng, cậu vẫn một mực nghĩ tới tôi không phải sao?”, cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Đến nỗi ngay cả bài luyện nghe còn vẽ tôi lỏa thể——”.

Tôi vội che cái miệng của cậu ta lại, trừng lớn mắt: “Không được nói bậy, nếu nói bậy nữa tôi liền.”, tôi bị ai phát hiện ra vốn ngôn từ của mình khiếm khuyết trầm trọng, trừ căn cậu ấy ra thì thật sự không nghĩ được chiêu gì để uy hiếp nữa.

Nhưng Lâm Cẩm Nam mà tôi biết lại cực kỳ biến thái, có căn cũng chỉ làm cho cậu ấy cảm thấy hưng phấn hơn mà thôi. Cho nên nói những suy nghĩ của người biến thái không phải cô gái thuần lương nào cũng có thể hiểu được .

“Nếu nói bậy nữa tôi sẽ liền ở nơi này cường cậu đấy!”.

Trong đầu tôi hiện lên từ ngữ mà nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình thường hay dùng nhất, hữu dụng nhất, cũng bá đạo nhất, bình thường đối phương bị đe dọa ai cũng sẽ ngoan ngoãn cầm miệng mới đúng.

Sau khi nhất minh kinh nhân*, tôi nhìn thấy rõ khoe miệng của Lâm Cẩm Nam khê giạt giạt. Quả thật tôi đã quên khuấy mất, đối tượng mà mình đe dọa không phải là người bình thường. Cậu ấy đẩy tay tôi ra, “Hừ” một tiếng: “Cậu muốn cường, cũng phải có tôi phối hợp mới được”.

*)Nhất minh kinh nhân: bỗng nhiên nổi tiếng; gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc (“Sử ký, Hoạt kê liệt truyện”: ‘thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’. Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Cậu ấy xấu bụng cười, sau đó chậm rãi lại gần tôi nói: “Tuy nhiên, cậu cũng có thể dùng miệng cường.”

“” Lưu manh đích thực là đây!

Tôi xem như đã nhận ra chân lý rồi, muốn đấu với Lâm Cẩm Nam, phải có nội tâm cực kỳ mạnh mẽ cùng với da mặt dày đến không thể dày nữa mới không bị ghen chết. Tôi ngồi vẽ vòng tròn lên trên sách của mình. Ánh mắt thấy người bên cạnh lại đang nhìn quyển sách đến thất thần, không biết là lần thứ mấy của tối nay?

Ngồi suốt một tiếng đồng hồ cũng không còn thấy cậu ấy lật sang trang khác.

“Cola.”

“Quả Cam.”

Cùng nhau nhìn đối phương, ánh mắt đen nháy nặng nề, hiếm khi nghiêm trang như thế. Tôi nghiêng đầu, cắn bút hỏi: “Hả?”.

“Mấy ngày nữa, tôi sẽ đi Sơn Tây làm báo cáo nghiên cứu với giáo sư, lần này sẽ đi hơi lâu.”. Rõ ràng là một câu nói rất bình thản, mà cậu ấy lại nói một hơi giống như đang học thuộc lòng vậy, sau khi nói xong lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Tôi ngẩn người, sau đó gật đầu đáp: “A, tốt quá!”.

Cola quay sang nhìn tôi, tựa hồ như đang trầm nghĩ gì đó, cuối cùng vươn tay ôm lấy tôi nói: “Tôi sẽ cố gắng trở về sớm”.

“A ——” không hiểu sao phảng phất như có cảm giác sinh ly tử biệt nhỉ? Tôi vỗ vai của cậu ấy: “Cola, khi trở về nhớ mang một ít dấm chua cho tôi nhé, nghe nói dấm ở đó rất nổi danh”.

Cola bất đắc dĩ nhìn tôi, cười nói: “Sơn Tây hình như chỉ có than đá là nổi tiếng thôi, muốn tôi mang về cho cậu sao?”

“” Đúng là người không hiểu phong tình mà.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi xa nhau sau khi xác nhận quan hệ yêu đương, cho nên sau khi cậu ấy câu nói kia xong, tôi bỗng nhiên không biết nên nói gì tiếp theo.

Hoặc là, làm gì đó?

Trong phòng chìm trong hơi thở lơ lửng khác thường, bên tai là tiếng rì rì của máy điều hòa không khí. Tôi gồng người cứng đờ nằm trong ngực của cậu ấy, đôi tay ở bên hông không dám càn rỡ. Mặc dù tôi rất muốn sờ sờ vào cơ bụng rắn chắc ấy.

“Quả Cam.”

“Hả?”, tôi vừa ngẩng đầu, môi liền dán lên môi của cậu ấy, bàn tay đặt ở sau gáy tôi nhẹ nhàng vuốt ve. Giờ mới biết người này vẫn đang chờ tôi hành động. Thật là, khó chịu muốn chết!

Môi lưỡi của cậu ấy mang theo hơi thở ấm áp, khuấy đảo khoang miệng của tôi, bàn tay giống như mang theo dòng điện vuốt ve dọc theo sống lưng. Toàn thân tôi bắt đầu nóng lên, bị cậu ấy hôn đến hơi thở rối loạn. Tôi thận trọng đưa tay dời về phía bụng của cậu ấy, quả nhiên dù cách một làn vải vóc cũng vẫn có thể cảm nhận được thân thể bền chắc cường tráng của ai đó.

Cola tựa như không có nhận ra được móng vuốt sói của tôi, chỉ tập trung hôn tôi mê mải. Trong lòng tôi trở nên kích động, ngón tay lại thăm dò vào bên trong một chút, vừa mò tới, tôi liền nheo mắt lại cười trộm. Bàn tay mân mê trên làn da nhẵn bóng, đang muốn đếm xem rốt cuộc cậu ấy có mấy khối cơ bụng thì ngón tay đã túm lấy.

Cậu ấy từ từ đẩy tay tôi ra, ý thức đề phòng thật quá tốt: “Thôi được rồi, mau đọc sách đi. Không phải là sắp thi cuối kỳ rồi sao?”.

“” Chẳng lẽ cậu ta lại muốn chơi trò vờ tha để bắt thật hay sao?!

Cola giữ nguyên bộ mặt phớt tỉnh ngồi đó, còn tôi thì tà tâm không chết, ngang nhiên xông qua nằm ở bên cạnh cậu ấy: “Cola, cho tôi sờ sờ. cái đó của cậu.”

“? !” mặt Cola tràn đầy khiếp sợ quay đầu sang.

Tôi vội vàng xua tay, mặt đầy quẫn bách, giải thích: “Không phải, cậu đừng suy nghĩ lung tung. Tôi chỉ muốn nói, cho tôi sờ sờ nơi này ——”, tôi vừa nói vừa chỉ chỉ vào bụng của cậu ấy, nheo mắt lại chân chó cười ngoác miệng: “Cơ bụng sáu múi trong truyền thuyết tôi vẫn chưa nhìn thấy qua bao giờ”.

Khóe mắt Cola nhảy lên, đưa tay ấn lên huyệt thái dương, đáp: “Dịch Mộ Tranh, cậu không có việc gì nữa muốn đi quấy rầy tôi thì nhớ tự gánh lấy hậu quả!”.

“” Thế này mà xem là quấy rầy sao, cùng lắm thì chỉ là hâm mộ ghen tỵ muốn thưởng thức mà thôi.

Tôi ầm ỨC nắm chặt bút, rồi hạ mí mắt nhìn những con số trước mặt. Ngón giữa hình như còn vương lại mùi vị vừa trộm được, tôi sững sờ nhìn ngón tay của mình, nếu cậu ấy hôn lâu lâu một chút thì tốt biết bao nhiêu. Mới vừa rồi cũng bởi vì ngẩn ngui như thế mới không có cơ hội sờ lên cơ bụng của mỹ nam.

Cola ngẩn người nhìn tôi, nghi ngờ lại gần, rồi thốt lên giọng nói mê người: “Dịch Mộ Tranh, làm sao lại ngẩn người ra như thế. Ngón tay có gì hay để nhìn chứ?”.

Ngạo mạn quay đầu sang, nhìn vào gương mặt đang gần trong gang tấc. Cậu ấy khẽ nhíu mày, con ngươi đen nhánh lóe ra những tia sáng rực, khóe môi vẽ lên một đường cong đẹp mắt vô cùng. Tôi buồn bực ngẩng đầu lên trên sách giáo khoa, ra sức vò vò tóc, cầm một đề cương lên hung hăng gặm cắn.

Tôi sắp phát điên rồi, lại còn muốn hỏi nguyên nhân nữa sao? Trước kia nhìn thấy người này cũng không phát giác được sắc đẹp thay cơm. Vì sao bây giờ nhìn thấy cậu ấy, toàn thân đều như có con côn trùng tham lam cắn xé, liên tục muốn cắn cậu ấy mấy cái.

“?” Cola ở bên cạnh tôi, tay chân luống cuống, nắm chặt lấy bả vai của tôi kéo lại hỏi: “Cậu làm gì thế? Đói bụng cũng không thể ăn bữa đề cương được!”.

“” Tôi cúi đầu xuống, vẻ mặt đau khổ, trong lòng có nỗi khổ khó nói ra thành lời. Không hiểu đây là tật xấu gì nữa.

Cola nghiêng đầu, giơ tay lên vuốt vuốt đôi mày của tôi, đến gần nghiên cứu: “Thế nào mà lại biến thành mày chữ bát rồi hả ?”

“” Tôi nhìn ra chung quanh, lại cầm một cái mền bên cạnh lên cắn cắn. Khốn kiếp, đừng có mà áp sát như thế chứ, tôi sắp không khống chế được mình nữa rồi.

“!” Cola mới vừa nghi ngờ liền chuyển sang kinh ngạc, mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn tôi chăm chăm. Cậu ấy đưa tay nắm lấy cằm của tôi, vội giật cái mền ra: “Dịch Mộ Tranh, cậu nổi điên gì chứ? Sao lại đói thành như vậy?”.

Cậu ấy giơ tay xoa cằm cho tôi, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi tôi, lau đi tơ bạc vừa tràn ra: “Không phải mới vừa ăn bánh ngọt rồi sao? Tham ăn thấy cậu đều trốn hết rồi”.

Khớp xương bàn tay rõ ràng, ngón tay thon dài, lông mi vừa dày lại vừa dài. NGAO...OOO, tôi thật sự không nhận được nữa. Liền nhanh chóng nhào qua, ẩy cả người cậu ấy lên trên giường, rồi liếm môi của cậu ấy, còn khẽ cắn cắn lên cánh môi mỏng cực kỳ ngon lành. Cola thấy vậy liền nhắm mắt nhíu mày, nắm lấy bả vai của tôi, kéo giãn khoảng cách ra một chút: “Ngoan, nói thật với tôi đi, có phải cậu bị chó cắn dại hay không, vì chưa tiêm phòng nên hiện tại liền phát tác? Làm sao mà thấy cái gì cũng cắn thế?”.

Tôi không để ý tới những lời này, tiếp tục ôm bờ vai của cậu ấy tiếp tục hôn.

Cola bất đắc dĩ ôm lấy eo của tôi, ngón tay khẽ xoa xoa bên thắt lưng, sau đó liền lật người đè tôi dưới thân. Cậu ấy cúi đầu, dịu dàng lên hôn lên mắt của tôi, giọng nói cũng dễ nghe vô cùng: “Đồ đần, hôn môi không phải như vậy đâu.”, rồi cậu ấy cúi người hôn lên môi tôi như chuồn chuồn lướt nước, sau đó đưa ra đầu lưỡi phác họa hình cánh môi, từ từ mút hết môi trên rồi lại đến môi dưới: “Để anh truyền thụ cho em!”.

Quá trình dạy dỗ này vô cùng nghiêm túc, đến tận mười phút vẫn chưa xong, tôi bị cậu ấy làm cho thở hổn hển, dĩ nhiên cũng nhân cơ hội mà ăn vụng mấy miếng, nếu không thì sẽ thua thiệt lớn hay sao. Mỹ nam bắt đầu tiến công xuống phía dưới, động tác cởi quần áo nhanh đến độ tôi không phản ứng kịp. Tôi nhìn cậu ấy vẫn áo mũ chỉnh tề lập tức liền không vui.

“Không công bằng, tôi cũng vậy muốn nhìn cậu!”.

“ Nhìn cái gì?” Cola vẫn không đình chỉ động tác trên tay, vừa đáp lại tôi. Toàn tâm toàn ý, vô cùng nghiêm trang.

Tôi bắt đầu động thủ cởi nút áo sơ mi của cậu ấy: “Tôi cũng muốn xem Tiểu Bạch Thỏ của cậu”.

“” mặt Cola ngưng trọng nhìn tôi, hiển nhiên đã bị tôi làm cho ghê tởm.

Tôi mặc kệ trong lòng cậu ấy có vui sướng hay không?, chuyên tâm tìm hiểu từng cái nút áo. Chiếc áo sơ mi trắng từ từ lỏng lẻo, cơ thể bền chắc hiện ra ở trước mắt, cơ bụng hiển hiện rõ ràng, ngay cả độ cong của thắt lưng cũng đẹp như người mẫu trên tạp chí. Tôi nuốt nước bọt, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, không ngờ tương lai Cola nhà tôi còn có khả năng tiến quân vào lĩnh vực người mẫu.

Hai cánh tay của Cola chống hai bên người tôi, cười thật thấp: “Dịch Mộ Tranh, mắt của cậu tại sao là xanh biếc thế kia?”

“” Xanh thì xanh, đây không phải đang châm chọc tôi là con sói háo sắc sao? Tôi còn lâu mới ngần ngại, sắc đẹp trước mặt, không ăn thì thật là đáng tiếc. Tôi cười ôm cổ của cậu ấy, triển khai kinh nghiệm vừa được truyền thụ, đầu lưỡi sượt qua vành tai cùng xương quai xanh của ai kia, sau đó còn ác liệt ghé vào lỗ tai người nào đó thổi hơi, cảm nhận thấy thân thể của cậu ấy cứng đờ, tôi chợt thấy cực kỳ thỏa mãn, đang muốn tiến thêm một bước bắt sống mỹ nam lại bị cậu ấy hốt hoảng đẩy ra.

Bước chân của Cola rất vội vàng, có thể nói là có chút lão đảo nghiêng ngã chạy vào nhà vệ sinh. Tôi ngẩn ngơ tại chỗ, hai cánh tay đặt trên giường, sững sờ nhìn chằm chằm cánh cửa toilet vừa bị đóng lại. Sau đó lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước chảy cực lớn.

34. Chương 34: Chương 32

Trong phòng vệ sinh tiếng nước chảy vang lên rất rõ ràng, nếu chỉ rửa mặt sao lại để nước chảy ào ào như thế. Tôi ngẩn người, vội vàng mặc quần áo tử tế đi đến gõ cửa, Cola ở bên trong vẫn không trả lời, có điều âm thanh nước chảy càng lớn hơn. Tôi không biết tình huống hiện tại là như thế nào? Chúng tôi cũng không phải chưa từng xảy ra qua quan hệ, lúc này không đến nỗi xấu hổ chứ?

Tôi đứng ở trước cửa ra vào suy nghĩ lung tung, ngổn ngang trăm mối vẫn không có cách giải đáp. Chẳng lẽ là bản thân tôi quá chủ động, nên đã hù dọa cậu ấy?

Cola mở cửa, trên mặt còn đầy nước, tóc trên trán có chút thấm ướt. Những giọt nước trượt từ cằm xuống cổ áo làm lồng ngực ướt một mảng. Tôi lúng túng dời ánh mắt, trong không khí mơ hồ phảng phất hơi thở mập mờ.

Sắc mặt Cola không được tốt lắm, cực kỳ dọa người, nếu như mới vừa rồi không nghe được tiếng nước chảy, có lẽ tôi còn ảo giác những giọt nước trên trán cậu ấy đều là mồ hôi. Tôi đỡ cậu ấy, lo lắng đưa tay sờ lên mặt, thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Sao thế? Lần trước cảm còn chưa khỏe hay sao?”

Hô hấp của Cola còn hơi nặng nề, nhưng vẫn cố gắng cười nói với tôi: “Không sao đâu, chỉ hơi nhức đầu một chút.”

Nhìn gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của cậu ấy, tôi thấy thật đau lòng, liền ôm lấy cậu ấy nhỏ giọng nói: “Tôi với cậu đến bệnh viện khám xem sao, bị cảm lâu ngày cũng sẽ nghiêm trọng đấy”.

Cola nhất thời không đáp lại, bàn tay ở trên lưng tôi an tĩnh giao hòa, một lát sau mới lắc đầu nói: “Không cần, ngủ một giấc là tốt thôi”. Cậu ấy thoáng kéo tôi ra, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: “Đừng lo lắng, thật vất vả mới theo đuổi được vợ, tôi còn chưa chết được.”

Tôi nhìn cậu ấy chằm chằm, nhưng không thể cười đùa nổi.

Sức khỏe của Cola luôn luôn rất tốt, quen biết nhau đã bao năm, ngay cả cảm vặt, phát sốt đều chưa từng có. Càng như vậy, trong lòng tôi lại càng không yên, nắm chặt tay, chăm chú nhìn cậu ấy nói: “Cola, nếu thấy không thoải mái nhất định phải nói cho tôi biết!”

Cậu ấy chỉ cười cười, vuốt vuốt tóc của tôi. Sau đó vừa cài lại cúc áo sơ mi vừa đi về phía bàn đọc sách, nói: “Tôi về đây”. Cậu ấy thu thập đồ xong, chợt xoay người ý vị sâu xa cười với tôi: “Hay là muốn tiếp tục chuyện vừa rồi vẫn chưa làm xong?”

Tôi hiểu cậu ấy đang nói đến cái gì chợt xấu hổ muốn chết, cái người này, thế nào mà thời điểm cần nghiêm chỉnh lại không hề nghiêm chỉnh chút nào, lúc không cần đứng đắn lại giả vờ làm quân tử chứ!

*

Dưới lầu Dịch Tiểu Liêu đang giành điều khiển ti vi với Dịch Mộ Viễn. Thấy chúng ta xuống lầu, không thèm đếm xỉa đến con gái mà lại thân mật nhào tới khoác tay Cola hỏi: “Sao sắc mặt lại xấu thế này, có phải Dịch Mộ Tranh lại bắt nạt con hay không ? Nói cho dì, dì sẽ giúp con giáo huấn nó”.

Tại sao tôi lại có cảm giác Cola mới chính là con trai của mẹ mình? Bị gạt sang một bên tôi yên lặng đứng đó, ai oán nhìn chằm chằm vào cái gáy của Dịch Tiểu Liêu.

“Mẹ, còn phải hỏi, vừa nhìn chị con bỉ ổi như vậy, có lẽ là thẹn quá hóa giận rồi!”, Dịch Mộ Viễn chặc chặc nói ra tiếng, miễn cưỡng ngồi ở trên thành ghế sofa lên tiếng gièm pha với Dịch Tiểu Liêu.

Hôn quân Dịch Tiểu Liêu xoay người, ý vị sâu xa quan sát tôi, trong mắt nổi đầy những ngọn lửa nhỏ.

Tôi đúng là oan ức mà, rõ ràng chưa khi dễ thành công thì đã để cho tiểu tử kia trốn thoát rồi! Nhiều nhất chỉ hôn trộm hai cái mà thôi, chẳng qua trong lòng vẫn còn hơi chột dạ, lúng túng không nói.

Cola cười vỗ lên gáy của Dịch Mộ Viễn: “Nói nhăng nói cuội gì đấy, có ai lại đi nói như thế với chị mình như em cơ chứ”. Tôi tán thành gật gù, vẫn là Cola đối với tôi tốt nhất. Ai ngờ, đang hả hê một chút, liền nghe được người kia đặc biệt nói với Dịch Mộ Viễn: “Mặc dù lời của em nói là sự thật.”

Ánh mắt của Dịch Tiểu Liêu và Dịch Mộ Viễn nhìn tôi càng khinh bỉ hơn, bản thân tôi từ trong ánh mắt ghét bỏ đó của bọn họ từ từ co lại thành một chấm đen: “Khụ, cái đó. . . .con nhớ không nhầm thì bây giờ cậu ấy là bạn trai của con. . . .” Nếu đã là bạn trai của tôi thì dù cho tôi có giở trò gì với cậu ấy đều không có quan hệ gì đến bọn họ cả, hừ!!

Dịch Tiểu Liêu đưa tay đánh nhẹ lên người tôi, nghiêm mặt nói: “Kể cả như vậy thì cũng không thể càn quấy, hiện tại thân thể Cola ——”

“Dì à!” Cola cắt đứt lời của bà, tuy nhìn tôi, nhưng lời là đang nói với Dịch Tiểu Liêu: “Cháu có thể nói riêng với dì vài câu không?”.

Dịch Tiểu Liêu thoáng hơi sững sốt, ánh mắt thật nhanh xẹt qua tôi, rồi mới gật đầu. Bà và Cola xoay người đi đến thư phòng, để lại hai gương mặt kinh ngạc không giải thích được của tôi và Dịch Mộ Viễn, có lời gì mà không thể nói cho tôi biết chứ?

Tôi nghĩ ngợi một lát, nhàm chán ngồi lên ghế sofa. Thấy Dịch Mộ Viễn nằm ở trên, liền nhấc chân đá thẳng bệ: “Chuyển sang chỗ khác đi!”.

Dịch Mộ Viễn mất hứng ngồi dậy, chuyên chú nhìn chương trình Euro trên màn hình.

Tôi nhìn trên ti vi một đám trai đẹp đuổi theo một quả cầu rách, cảm thấy thật nhàm chán, cặp mắt đắm đắm nhìn chằm chằm quả bóng trắng đen xen kẽ kia mà mất hồn. Dịch Mộ Viễn chợt lại gần bắt quái nói: “Chị, anh Cola có phải đã bị chị dọa sợ hay không.nên mới muốn mẹ giáo dục chị cho tốt”.

“.” Ngây thơ!

Tôi liếc mắt, nhìn chằm chằm TV, nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ về lời mà Dịch Tiểu Liêu đang nói giữa chừng. Mới vừa rồi rõ ràng bà muốn nói gì đó với tôi, nhưng lại bị Cola ngăn trở. Sẽ là gì chứ? Tại sao Cola không muốn cho tôi biết?

Không biết Cola và Dịch Tiểu Liêu nói những chuyện gì, mà trận đấu bóng đá đã đá hơn nửa hiệp bọn họ mới ra ngoài.

Dịch Tiểu Liêu sau khi đi ra vẻ mặt rất nghiêm túc, hốc mắt còn hơi đỏ lên, tôi suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra chút đầu mối nào. Gần đây luôn có cảm giác kỳ quái, dường như đã bỏ qua thứ gì đó, nhưng lại nghĩ mãi không ra đó là cái gì. Tôi vẫn luôn không thông minh, có lúc thậm chí còn hơi chậm chạp, bản thân đang đắm chìm trong hạnh phúc nhưng vẫn luôn có cảm giác lo được lo mất.

Tôi mở miệng hỏi Dịch Tiểu Liêu, chữ “Mẹ” mới vừa thốt ra khỏi miệng đã thấy bà tròn mắt nhìn màn hình tivi, hô lớn: “A. Tiểu Bối đâu? Đã mất hơn nửa hiệp rồi cơ à, Dịch Mộ Viễn, con lưu lại ẹ chưa?”.

“.” Tôi cau mày nhìn Dịch Tiểu Liêu đang xông về trước tivi, dĩ nhiên cũng không còn cơ hội để hỏi cái gì nữa.

Cola dặt tay của tôi, sờ sờ đầu tôi nói: “Không tiễn tôi sao?”.

*

Tiến Cola rời đi, đến bãi đậu xe, nhìn cậu ấy nổ máy. Cola hạ cửa kính xuống nói với tôi: “Bên ngoài lạnh lắm, tôi nhìn cậu vào rồi mới đi!”.

Tôi lắc lắc đầu, kéo cao cổ áo khoác, dậm chân cho nóng người: “Không cần, tôi muốn nhìn cậu đi trước”.

Cola nhìn tôi cười, tiếng động cơ vang lên rì rì, trong bãi đỗ xe an tĩnh này hình như chỉ còn dư lại hai chúng tôi đang mỉm cười nhìn nhau mà thôi. Một khắc kia, tất cả chung quanh đều như ngừng lại, trong thế giới của tôi chỉ tồn tại một người duy nhất.

Cậu ấy chợt ngoắc ngoắc tay, tôi đi tới, trên cao nhìn xuống nhíu mày hỏi: “Làm gì ——”

Cola mở cửa xe, đưa tay tôi qua. Bàn chân của tôi không vững ngã vào trong lòng cậu ấy, ngực đụng đến phát đau, trong lòng lại không nhin được mà cười trộm, người này cũng biết khó chịu cơ đấy.

Cậu ấy ôm tôi đặt ở trên đùi, giữ chặt gáy tôi, môi phủ lên trên, tất cả động tác làm liền một mạch, chỉ trong một cái chớp mắt. Tuy kinh ngạc nhưng tôi cũng thích nghi rất nhanh, mỗi khe hé ra tạo điều kiện cho ai đó xâm nhập vào.

Cái hôn này vô cùng tinh tế, dịu dàng lại kiên nhẫn, ngoài việc liếm láp bên ngoài cánh môi của tôi, cậu ấy còn chuyên chú hôn lên cằm, lên mặt, rồi từ từ hôn xuống chóp mũi, hình như không hề có ý tứ buông tôi ra. Cậu ấy cực kỳ kiên nhẫn cực, cái hôn kéo dài thật dài, mỗi một động tác đều mang theo biết bao thương yêu.

Cậu ấy nâng mặt tôi lên, chăm chú nhìn, nhẹ nhàng cọ cọ lên mặt của tôi. Cánh môi lạnh lạnh lướt quá vành tai rồi đến xương quai xanh, sau đó chiếc lưỡi liền trượt vào trong miệng tôi.

Không có quá nhiều kinh nghiệm hôn môi cho nên tôi liền chịu không nổi, chưa đến mấy phút đã liên tiếp thở hổn hển. Cậu ấy buông tôi ra, hơi thở nóng bỏng phả vào trong tai, gương mặt chậm rãi ma sát qua vành tai.

Một khắc kia, trong đầu tôi chợt thoáng qua câu “Vành tai và tóc mai chạm vào nhau”, khiến tôi cảm động nhất chính là những câu chữ tràn ngập ấm áp cùng với nhu tình bên trong đó.

Cola nhắm hai mắt lại, kề vào trán tôi than thở: “Tại sao còn chưa đi mà tôi đã bắt đầu thấy nhớ cậu rồi.”

Tôi cũng học theo cậu ấy nhắm mắt lại, cố gắng ổn định nhịp tim của mình, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Tôi cũng vậy, không nhớ xa cậu”.

Cola im lặng cười cười, khoe môi khe gương lên độ cong, tôi nhìn thần sắc sáng ngời gần trong gang tấc kia đến thất thần. Tay cậu ấy nắm chặt eo tôi, cái trán khẽ cọ cọ vào trán tôi: “Quả cam, cậu đã thử qua cảm giác ở trong một vùng tắm tối, cái gì đều nhìn thấy chưa?”.

Tôi nhíu nhíu mày, không biết tại sao đột nhiên cậu ấy lại hỏi vấn đề này, liền nghiêm túc suy tư một phen: “Có lẽ rất đáng sợ Sẽ không có cảm giác an toàn, cái gì đều không nhìn thấy, nhất định sẽ rất khổ sở.”

“. Vậy sao?”, Cola khàn giọng nói, sau đó buông tôi ra, từ từ mở mắt: “Dù cho không nhìn được cái gì thì tôi sẽ vẫn luôn nhớ được dáng vẻ của cậu”.

Tôi chợt khựng lại, sau đó nheo mắt cười nói: “Thấy cậu yêu chị đây như vậy, chị đây vẫn nên thưởng cho cậu một cái hôn”.

“.” Cola đẩy tôi ra , lại bắt đầu giả vờ chính đáng.

“Hết giờ tán tỉnh , về nhà ngủ sớm đi”. Khuôn mặt của cậu ấy cực kỳ nghiêm túc, xoay chìa khóa, khởi động xe, nhấn ga, tất cả động tác không hề dừng lại, ngay cả ánh mắt cũng không để ý đến tôi chút nào.

Đưa mắt nhìn theo làn khói xe mịt mù, tôi chu miệng lên, khó chịu rồi rầm cái gì chứ, thật là không đáng yêu chút nào.

*

Mấy ngày Cola không ở đây, tôi bị Dịch Tiểu Liêu lôi kéo làm rất nhiều chuyện, cụ thể như sau: thứ nhất, học nấu ăn.

Lý do, đã Dịch Tiểu Liêu nhà chúng tôi nói rõ rồi, tôi phải tự tay làm được thức ăn ngon mới không uổng phí một tấm chân tình của đồng chí Cola đối với tôi. Tương lại sau này phải bảo đảm cho cậu ấy ăn được, uống được, ngủ ngon, trở thành một đứa bé ba tốt. Nhưng tôi vừa tham gia lớp học nấu ăn vừa nói lảm nhảm, chẳng lẽ Dịch Bách Sanh đối với Dịch Tiểu Liêu không phải là mối tình thâm thiết sao? Tại sao bà không cần phải học nấu ăn mà lại chạy tới bắt ép tôi vào khuôn khổ đây?

Thứ hai, đó chính là học làm việc nhà. Lý do, Dịch Tiểu Liêu nhà chúng tôi lại nói, Cola không thích trong nhà có người lạ, cho nên về sau tất cả đều phụ thuộc vào một tay tôi. Vì thế tôi phải xử lý tốt căn nhà của Cola, dọn dẹp vệ sinh thật tốt, không được phép nhiễm một hạt bụi nào, tất cả đều phải gọn gang ngăn nắp. Hơn nữa, Dịch Tiểu Liêu cũng đã cố ý thông báo, đã sắp xếp thời gian cho những buổi học nữ công gia chánh hợp lý rồi, phải cố gắng học cho tốt đừng làm ọi người thất vọng.

Nghe một chút, đây đều là những lý do lộn xộn gì đâu.

Thứ ba, Dịch Tiểu Liêu lại bắt tôi học những kiến thức cấp cứu đơn giản!

Cái này mặc dù tôi cảm thấy cũng tất yếu, nhưng tại sao lại muốn tôi học trong thời điểm bận nhất này. Biết rõ khả năng ghi nhớ của tôi không dễ dàng, tại sao còn muốn tôi lập tức học nhiều kỹ năng sinh hoạt như vậy?

Nói cho cùng, tôi xem như đã hiểu rồi, Dịch Tiểu Liêu muốn vừa đặc biệt trông chừng lại vừa muốn bồi dưỡng người tài đây mà.

Mà đối tượng trông chừng chính là Lâm Cẩm Nam. Tôi ở trong điện thoại không nhận được oán trách, mang tất cả hành vi thuộc như lòng bàn tay của Dịch Tiểu Liêu nói cho Cola nghe. Ở đầu dây bên kia Cola vẫn kiên nhẫn lắng nghe, sau đó liền an ủi tôi: “Vây để tôi nói với dì, không bắt cậu học nhiều thứ như vậy nữa. Về sau những chuyện này hãy để tôi làm, lấy vợ về nhà cũng không phải để sai bảo!”.

Nghe Cola nói như vậy, tất cả phiền muộn không vui đều vút ngoài chín tầng mây. Tôi nằm lì ở trên giường, ngón tay mân mê dây đeo điện thoại, buồn buồn nói: “Chừng nào thì cậu về? Cũng đã đi một tuần lễ rồi, lúc đầu không phải nói chỉ đi 5 ngày thôi sao?”.

Cola ở bên kia cười cười, sau đó ngắt giọng nói: “Ừm, nhớ tôi?”.

Nói nhảm, tôi lẩn lộn trên giường đáp: “Có phải ở Sơn Tây cậu đã gặp được cô em bán dấm, sau đó không nữ quay về phải không?”.

Ở bên kia tiếng cười có chút trầm muộn của Cola truyền đến: “Nhà tôi có người bán dấm rồi, tôi không muốn bị chết đuối trong vại dấm đâu!”.

Tôi ngắt người một lát sau mới phản ứng được cậu ấy muốn nói gì, không phải muốn nói tôi có tính hay ghen sao? Tôi giương mắt nhìn vào điện thoại, tiếp đến liền nghe thấy cậu ấy nói: “Quả cam, tôi rất nhanh sẽ trở về, cậu phải ngoan ngoãn đấy, biết chưa hả?”

“A ——” nhìn màn hình điện thoại tối đen, tôi khe khẽ thở dài. Thật ra thì, chỉ cần nghĩ đến mỗi một sự kiện đều vì cậu ấy, coi như có khó hơn nữa, tôi cũng sẽ nỗ lực học. Tôi lại nghĩ, có thể ở cùng một nhà với cậu ấy, một ngôi nhà chỉ thuộc về hai chúng tôi, thật hạnh phúc biết bao.

Mặc dù mỗi ngày Cola đều gọi điện cho tôi, nhưng ngày trở về hình như vẫn luôn lần nữa hoãn lại.

Tôi nhớ cậu ấy, nhưng lại không thể cố tình gây sự. Cậu ấy và giáo sư đều có việc quan trọng cần làm, tôi không muốn làm cho cậu cảm thấy tôi là người không hiểu chuyện. Thật may những khóa học mà Dịch Tiểu Liêu đăng ký rất phong phú, mỗi ngày trừ học trên trường đều vội vàng chạy đến những lớp học này.

*

Thứ bảy ngày này bị Đinh Kỳ Kỳ kéo đi dạo phố, chỉ có cậu ấy mua đồ còn tôi lại không mấy hứng thú. Mặc dù có câu nói “Nữ vi duyệt kỷ giả dung”¹, nhưng người mình yêu lại không có ở đây cho nên tôi rất tuân thủ nữ tắc, không nghĩ đến trang điểm xinh đẹp, trêu hoa ghẹo nguyệt.

1“Nữ vi duyệt kỷ giả dung”: Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu.

Lúc Đinh Kỳ Kỳ thử quần áo, tôi buồn chán hết nhìn đông lại nhìn tây, vừa hay nhìn thấy Dương Chính cùng một cô gái tay trong tay đi qua cửa hàng này. Tôi liền xông ra muốn chào hỏi, nhưng đúng lúc đến gần mới thấy cậu ấy đang gọi điện thoại, tôi rón rén bước tới định hù dọa cho cậu ta giật mình.

Kết quả, lại nghe được nội dung của cuộc điện thoại khiến bản thân sợ hết hồn.

35. Chương 35: Chương 33

“Biết rồi, tôi sẽ không nói cho Quả Cam đâu, tôi đâu phải là người không biết giữ mồm giữ miệng chứ! Ừ. . . .Cậu an tâm ở đây đi, hai ngày nữa là ra viện rồi, ghen hai ngày không chết được”. Không biết Dương Chính đang nói chuyện với ai, nhưng khi nghe cậu ta nhắc đến hai chữ Quả Cam thì lập tức sững sốt.

Quả Cam này hẳn là đang ám chỉ tại hạ bất tài là tôi đây đi?

“Ừm, vậy thì” Dương Chính hình như muốn cúp điện thoại, tiếp đó bỗng nhiên lại nói, “Cola, chuyện này tôi thấy cậu nên tìm cơ hội nói rõ ràng với Quả Cam đi!”.

“”

Tôi đưa tay vỗ vỗ vai Dương Chính, sau đó liền thấy được sắc mặt cả kinh thất sắc của cậu ta trong dự liệu, điện thoại di động cũng thiếu chút nữa mất thăng bằng trượt xuống đất. Dương Chính mở to mắt nhìn, sững sờ nói với người bên đầu dây bên kia: “Không cần tìm cơ hội ——”

“”

*

Dọc theo đường đi Dương Chính cứ ấp a ấp úng, ý rằng có chuyện gì thì cứ hỏi thẳng Cola nhà cậu là được, cậu ta cái gì cũng không biết. Nhìn cái tâm ý có chết cũng không khai này của cậu ta, không phải là không biết, trên mặt đã viết rõ ràng: “Ông đây cái gì cũng biết, chỉ là không muốn nói ày biết mà thôi!”.

Tôi cũng không hỏi nữa, an toàn lái xe vẫn là quan trọng nhất. Tôi không muốn chưa nhìn thấy Cola, đã phải làm oan hồn trên giao lộ.

Phong cảnh ngoài cửa sổ cũng không lấy gì là đẹp cho lắm, trên màn trời xanh thẳm chỉ có từng áng mây màu trắng lướt qua.

Gió nhẹ phất vào mặt, trong lòng lại loạn cực kỳ. Cola nhập viện rồi, nhưng lại không muốn nói cho tôi biết. Chỉ nghĩ đến điểm này tôi đã thấp thỏm không yên, điều này chứng tỏ rằng, bệnh của cậu ấy rất nghiêm trọng, thậm chí còn muốn Dương Chính giúp mình nói láo để gạt tôi.

Đến bệnh viện quân khu, Dương Chính quen đường đi nước bước dẫn tôi đi thẳng đến phòng bệnh trên tầng bốn. Thình thoảng cậu ta lại quay đầu lại nhìn tôi, có lẽ thấy sắc mặt của tôi không được tốt lắm, liền lên tiếng an ủi: “Này, đừng có lo lắng vớ vẩn, không phải bệnh nan y gì đâu, cậu giữ nguyên sắc mặt như vậy mà vào có khi Cola còn giật mình trước ấy. Nhìn sắc mặt cậu kia, như vừa ở trong chảo nhuộm ra vậy!”.

“”

Tôi gơ tay lên xoa xoa mặt, hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lo lắng trong lòng lại. Dương Chính nói rất đúng, tôi không nên tự mình hù dọa mình, có lẽ hỉ là chút bệnh vặt mà thôi.

Dương Chính gõ cửa đi vào, tôi đứng ở sau lưng cậu ta, ập vào mắt là bộ quần áo bệnh nhân kẻ trắng xanh. Người nào đó đứng bên cửa sổ, lúc quay đầu lại nhìn thấy tôi liền khẽ mỉm cười.

Chỉ mới tám ngày ngắn ngủi, nhưng sao tôi lại cảm thấy cậu ấy gầy đi một vòng, sắc môi tái nhợt, ánh mắt ảm đạm, cả người cũng không có chút thần thái linh hoạt nào. Mới vừa rồi giống như lại phiêu du lơ lửng, cho tới khi chúng tôi đột nhiên xuất hiện thì ánh mắt của cậu ấy thật lâu mới tìm được tiêu cự, chậm rãi tụ lại, trong mắt bắt đầu có ấm áp.

Cậu ấy khẽ nâng khoe môi, từ từ đưa tay về phía tôi: “Tại sao lại không nói gì?”

Tôi đi về phía cậu ấy, đặt tay vào lòng bàn tay dày rộng của cậu ấy, sau đó mười ngón đan xen vào nhau thật chặt: “Bởi vì cậu là một tên lương gạt, chuyên nói dối, cho nên tôi không muốn để ý đến cậu, tôi đang thấy rất tức giận”.

Cola cười ôm tôi vào trong ngực, vỗ nhẹ lên lưng tôi: “Vậy muốn tức giận bao lâu?”

Dương Chính ho một tiếng, nói: “Khụ, các cậu cứ nói chuyện đi, đang là ban ngày nên cũng không cần bóng đèn đâu nhỉ.”

Sau đó liền nghe thấy tiếng cửa phòng được khép lại.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm thon nhọn, còn lún phún cả râu. Trong tròng mắt đen nhánh có thứ ánh sáng quen thuộc, tôi nhón chân lên, hai cánh tay đặt lên tấm lưng vững chãi, ôm thật chặt: “Sao bị bệnh mà không nói cho tôi...coi như tôi có ngốc thể nào đi nữa, cũng sẽ biết chiều cố bệnh nhân, những cái khác không được, nhưng kể chuyện xưa rất có năng khiếu đấy, lúc cậu không thoải mái tôi có thể đỡ cậu ngủ”.

Dường như Cola đang cười, tôi cảm nhận được rõ ràng lồng ngực của cậu ấy đang rung lên.

Tôi lo lắng ngọ nguậy đầu nói tiếp: “Tôi còn có thể xem ti vi, chơi trò chơi, cùng với cậu giải buồn.”

“Bệnh nhân cần an tĩnh, cho nên mới không muốn quý nói nhiều tới quấy rầy đấy”, Cola nói xong mặt nghiêm trang, kéo tôi ra nhìn chăm chú, sau đó gơ tay bẹo má của tôi, hài lòng gật đầu nói: “Xem ra thời gian vừa rồi rất nghe lời, trên mặt đã có thêm chút thịt”.

Tôi có thể kháng nghị khi nghe được những lời tuyệt không vui mừng chút nào không?

Tôi hất tay ra, nhìn thẳng vào mắt của cậu, nghiêm túc hỏi: “Cậu còn chưa nói vì sao cậu lại vào đây đấy? Đừng có gạt tôi rằng cảm vặt gì gì đó, tôi không tin đâu!”.

Cola nhú mày, trầm mặc mấy giây, sau đó đi tới ghế sofa ngồi xuống, mặt rồi rầm liếc nhìn tôi: “Ừm. Thật ra thì cũng không phải là có bệnh nan y gì.”

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó đó của cậu, tôi không thể tưởng tượng nổi tình trạng lớn mắt, ngón tay chỉ vào người cậu ấy cũng bắt đầu phát run: “Cậu sẽ không phải là cái đó. Cái đó chứ?”. Kết hợp với phản ứng mấy lần trước, tôi dường như đã nhận ra được chân tướng, chẳng lẽ Cola. ED1 rồi hả ?

1ED: Bất lực yếu sinh lý hoặc là rối loạn cương dương vật (Erectile dysfunction) hay còn gọi là bệnh liệt dương .Ngày nay người ta gọi chung là bệnh ED.

“? !”

Cola ngạc nhiên nhìn tôi, nhìn vào đôi mắt nhỏ vừa đồng tình xen lẫn buồn bực, gương mặt chột tuấn tú trầm xuống, nghiêng răng nói: “Dịch Mộ Tranh, cậu mà dám nghĩ lung tung gì đó, ra ngoài xem tôi thu thập cậu như thế nào!”.

“.” Nếu không phải thế thì cậu việc gì phải chơi trò thần bí này, tôi cũng hiểu lòng tự ái của đàn ông ở phương diện này đều cực kỳ mãnh liệt.

Lông mày của Cola càng chau càng sâu, cuối cùng bất đắc dĩ than thở: “Cắm lại tắm nước lạnh vì vậy mới biến thành viêm phổi. Chỉ là bệnh vặt thôi, rất nhanh là có thể xuất viện.”

“. Thật?”, tôi hồ nghi ngồi ở trước mặt cậu ấy, nghiêm túc nghiên cứu kỹ ánh mắt của ai đó: “Cậu không có lừa tôi?”.

Cola nắm mũi của tôi, rồi cắn lên miệng tôi một cái,đáp: “Nếu lại lừa cậu, tôi sẽ biến thành người như cậu đã nghĩ là”

Tôi vội vàng che miệng của cậu lại, chết sống cũng không để cho cậu ấy nói hai chữ kia ra Gì chứ, cái này có thể tùy tiện dùng để thề sao? Coi như cậu ấy có lừa gạt tôi thật, coi như cậu ấy có biến thành Pinocchio mũi dài, thì cũng không thể để cho cậu ấy thành người kia kia được.

Cola cầm bàn tay tôi đang che trên môi cậu ấy ra, thuận thế ôm tôi vào trong ngực, cúi đầu nhìn tôi cười nói: “Tiểu Sắc Nữ, em gấp cái gì? Thật đúng là sợ anh biến thành cái gì kia sao.”

Nhìn người bình thường khó chịu muốn chết lại bắt đầu giở trò lưu manh, tôi cực kỳ không quen, đẩy tay của cậu ấy ra đứng lên nói: “Nói nhăng nói cuội gì đấy!”. Tôi thấy sắc mặt của cậu ấy vẫn không được tốt cho lắm, thế nào cũng cảm thấy không yên lòng, vì vậy bèn nói với cậu ấy: “Tôi đi tìm bác sĩ hỏi tình hình một chút ——”

Cola bước nhanh đuổi theo, kéo tôi lại, quyết liệt đến mức làm tôi hoảng sợ. Tôi nghi hoặc nhìn cậu ấy, lại bị siết tay thật chặt, Cola thở hổn hển, vuốt vuốt tóc tôi nói: “Ngoan, một lát nữa bác sĩ Chu sẽ đến kiểm tra phòng, tốt nhất cậu cứ ở đây cùng với tôi là được”. Cậu ấy ôm tôi, vùi đầu vào trên cổ, nhỏ giọng nói: “Em đừng đi nữa, có được hay không?”

Đột nhiên cậu ấy tựa như em bé bám dính lấy tôi, vẫn cầm lấy tay tôi không thả, trừ đi nhà vệ sinh ra, cái gì cũng không được làm. Trong thời gian này bác sĩ trưởng đã tới một lần, là một người đàn ông trung niên rất ôn hòa, nghe nói là dưỡng của Dương Chính. Tôi hỏi rất nhiều tình huống của Cola, bác sĩ Chu trả lời giống với những gì Cola đã nói, khôi phục rất tốt, ngày mai là có thể xuất viện.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tâm tình vui vẻ. Trước khi đến vẫn lo lắng trùng trùng, chỉ sợ cậu ấy sẽ giống như nam chính cầu huyết trong phim Hàn, bị bệnh ung thư này nọ. Nếu vậy đoán chừng tôi sẽ thực sự hỏng mắt.

*

Buổi trưa bà ngoại Chung Tinh của Cola cũng tới, làm rất nhiều món cậu thích ăn.

Bên nhà ngoại của Cola cũng chỉ có mình đứa cháu trai độc nhất này, cậu của cậu ấy mấy năm trước bởi vì truy bắt bọn buôn ma túy ở biên giới mà anh dũng hy sinh, trong nhà chỉ còn độc lại một mình dì Tần. Vì vậy từ sau khi Cola ra đời, trình độ thương yêu của bà ngoại Chung đối với cậu quả thật phải khiến cho người ta ghen hờn nhìn mà trần trối. Không bao giờ nói nặng một câu, không thể nhìn cậu ấy chịu một chút khổ sở nào.

Đều nói cháu ngoại giống với cậu, có lẽ trên người Cola cũng có bóng dáng của cậu mình.

Lúc tôi đi ra mở cửa phòng bệnh, bà ngoại Chung có vẻ hơi bất ngờ, mơ hồ còn mang theo ý tứ gì đó nữa. Nhưng trong nháy mắt cảm xúc phức tạp đó liền được che giấu rất nhanh, bà cười cười với tôi, sau đó vuốt tóc Cola hỏi: “Hôm nay như thế nào? Còn đau phải không?”

Cola lườm tôi một cái, lắc đầu không lên tiếng.

Tôi cũng không để ý đến nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, mới vừa rồi ánh mắt ngạc nhiên như đồng hồ báo thức của bà nhìn tôi có gì đó giao động, hình như trong đó có chứa một loại oán giận?

Bà ngoại Chung vừa nói chuyện với Cola, vừa lấy hộp đồ ăn ra, từ đầu tới cuối cũng không nói với tôi nói câu nào. Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, bà hình như không thích tôi lắm thì phải. Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, liền cảm thấy dường như mình đã suy nghĩ nhiều quá. Khi còn bé, bà ngoại Chung ở nhà Cola đã gặp qua tôi mấy lần, đối với tôi cũng vẫn luôn rất tốt, luôn cười đùa cùng với tôi và Cola.

Tôi tự nhận mấy năm nay bộ dáng trở mã cũng tầm tầm, ít nhất có thể đạt tới tiêu chuẩn đoan trang lịch sự, thanh tú nồn nà trong miệng của thế hệ trước. Mặc dù đây chỉ là giả tượng như thế, nhưng cái đẹp của con người ta không chỉ ở bề ngoài mà là tâm hồn bên trong không phải sao. Cola cũng rất có thiếu thường thức đấy chứ.

Cola gọi tôi đến ăn cơm, bà ngoại Chung ngược lại không hề phát biểu ý kiến gì, vẫn cứ luôn miệng quở trách ông ngoại Cola không chịu đi chợ mua thức ăn cùng bà, hại bà phải một mình xách bao nhiêu thức ăn đi đường thật lâu .

Cola chỉ cười cười ứng phó, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc chăm chú, dáng điệu này vẫn luôn được các vị phụ huynh ưa thích. Bởi vì có làm chuyện gì, mặc kệ có thích hay không cậu ấy đều sẽ không biểu hiện ra mặt. Luôn mang đến cho người đối diện cảm giác rất chuyên tâm, rất chăm chú nghe.

Bà ngoại Chung vẫn gấp thức ăn cho Cola, rồi hỏi han ân cần. Cola và bà tán gẫu, thỉnh thoảng còn cố ý xúc cho tôi một muỗng cà rốt mà tôi ghét nhất, hơn nữa còn bắt buộc tôi phải ăn hết không cho thương lượng..

Trong lúc vô tình tôi liếc sang bà ngoại Chung bên cạnh, liền bắt gặp ba loại cảm xúc biểu hiện vô cùng tinh tế: Không thích, không hài lòng, không muốn.

Tôi lập tức ngẩn người, trong lòng có chút trống trải.

Cơm nước xong, bà ngoại Chung bắt đầu dọn dẹp hộp đồ ăn, chuẩn bị mang về nhà rửa, tôi vội vàng dọn dẹp giúp một tay. Bà đẩy tôi ra, với sức lực rất lớn, tôi nhất thời không phản ứng kịp nên ngã nhào lên ghế sofa.

Tôi ngẩn người, bà ngoại Chung cũng ngừng động tác hơi xấu hổ nhìn tôi.

Không khí nhất thời có chút trầm mặc, may là Cola đã phá vỡ cục diện bế tắc. Cậu ấy đỡ tôi dậy, vuốt lại tóc giúp tôi rồi khẽ mỉm cười nói: “Quả cam cầm bát đĩa đi rửa cho bà nội đi, để tôi xem xem thành quả của khóa học của cậu như thế nào?”. Cậu ấy vỗ vỗ mặt của tôi, nói rất dịu dàng: “Tôi muốn nói với bà nội mấy câu!”.

“A, được.”, tôi đứng dậy cầm đồ đi vào phòng vệ sinh, bà ngoại Chung chỉ trầm mặc nhìn tôi không hề phát biểu ý kiến.

Tôi nghĩ thầm, có lẽ bà vẫn còn để ý chuyện của Lăng Phỉ, cảm thấy cô đã liên lụy đến Cola. Hay là cảm thấy tôi làm trễ nãi Cola nhiều năm như vậy, đứa cháu trai này bà thương yêu như vậy, mặt nặng mặt nhẹ với tôi cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ như thế nên trong lòng tôi lại bình thường trở lại, mặc kệ bà có thích tôi hay không, tôi đều sẽ cố gắng hết sức, để cho bà hiểu ta. Cola vì tôi đã làm nhiều việc như vậy, đây cũng là thời điểm tôi nên làm cho cậu ấy chút gì.

Đến lúc tôi rửa sạch sẽ mọi thứ đi ra, thái độ của bà ngoại Chung với tôi liền thay đổi 180°, so diễn kịch còn xoay chuyển nhanh hơn làm người ta nhìn mà than thở. Thái độ kia, nghiêm nhiên giống với thái độ công nhận tôi là cháu dâu của bà khi còn bé vậy. Còn cố ý dặn tôi buổi tối phải giúp Cola đắp chăn, vì khi cậu ấy ngủ không nê nếp cho lắm, còn dặn tôi mấy giờ cho cậu ấy uống thuốc, mấy giờ đo nhiệt độ.

tường tận đến từng chi tiết.

Không ngờ tôi như thế lại trở thành một bảo mẫu đặc cấp.

Sau khi vị đại thần kia vất vả đi về, Cola tựa lưng trên giường xem tạp chí. Tôi do dự một phen sau vẫn là không nhen được tiến tới hỏi chỉ trong vài phút ngẩn ngủ đã xảy ra cái gì? Cũng quá thần kỳ rồi, phải biết bà cùng với bà nội Dao chính là hai vị gia trưởng rất khó chinh phục trong truyền thuyết, đôi tình nhân nhỏ số khổ chính là cha mẹ Lâm trước đây đã từng bị giày vò muốn chết không sống, muốn sống không chết sau đó mới được thành toàn.

Tôi còn chưa kịp làm gì bỗng nhiên lại được đặc cách thông qua rồi hả ? ?

Nhưng Cola lại sống chết không chịu nói, chỉ tỏ vẻ thần bí cười nói với tôi: “Em chỉ cần phục vụ Gia cho tốt là được, những cái khác đừng quan tâm làm gì.”

Tôi cầm chiếc gối ở bên cạnh đập lên trên đầu cậu mắng: “Còn giả bộ gì chứ, không nói thì thôi!”

Cola ôm lấy gối đầu, mặt bỗng tức giận rống lên với tôi: “Dịch Mộ Tranh, cậu đập vào đầu thì đập, nhưng không được đập vào đầu tôi nghe chưa! !”

Nhìn vẻ mặt giận dữ, âm lượng mở to, tôi ngạc nhiên mở to mắt, ngây ngốc há hốc miệng nói không ra lời. Đây là lần đầu tiên Cola cáu giận với tôi, hơn nữa, rốt cuộc tôi làm gì sai mà cậu ấy lại giận dữ như vậy?

36. Chương 36: Chương 34

Hai tay Cola siết thật chặt gối đầu, toàn thân căng thẳng, tức giận trong mắt sau khi chứng kiến vẻ mặt đờ đẫn của tôi cũng dần dần hòa tan. Cậu để cái gối xuống, không tiếng động ôm lấy tôi, hồi lâu mới nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi, đã dọa cậu sợ rồi. . .”

Thật sự mà nói thì tôi đã bị giật mình, trước kia mặc dù hai chúng tôi giương cung bạt kiếm, cau mày trợn mắt, nhưng chưa bao giờ thấy cậu ấy tức giận rống lên với tôi như thế. Mới vừa rồi một khắc kia, trong ánh mắt của cậu bùng ra lửa giận dường như muốn ăn sống nuốt tươi tôi vậy. Tôi để mặc cậu ấy ôm, tay rũ xuống bên giường, nửa ngày cũng không thốt ra được lời nào.

Cola cúi đầu nhìn tôi, khe hôn lên mắt của tôi, khẽ dành: “Ngoan, nói chuyện đi”.

Qua cơn sợ hãi cảm xúc cũng dần bình phục, tôi mở mắt nhìn vào mắt của cậu ấy, vẫn là đôi mắt quen thuộc kia, còn có cả bóng dáng nhỏ nhỏ của tôi ở bên trong đó nữa. Tôi nín chặt bờ vai của cậu, cất giọng mũi nùng đậm mang theo chút uất ức: “Chỉ biết khi dễ tôi, từ nhỏ đến lớn đều không nhường tôi.”

Tôi mở miệng oán trách, thật ra vì chỉ muốn hóa giải bầu không khí căng thẳng trở về nhẹ nhõm, vui vẻ như nó vốn có. Tôi ăn vạ, cậu cưng chiều, chúng tôi vẫn luôn như thế. Nặng nề với nhau như thế, tôi thật sự không quen chút nào.

Cola không nên như thế này, giữa chúng tôi. . . . Lại càng không nên như vậy.

Thân thể chợt bị ấn mạnh vào trong chăn, tôi còn chưa lấy lại tinh thần nụ hôn của cậu ấy liền như mưa rào cuốn tới.

Lần đầu tiên bị hôn như thế ngay cả môi cũng bắt đầu tê dại đau nhói, lưỡi của cậu ấy bá đạo dao động khắp nơi, đôi tay không chậm trễ chút nào bắt đầu xé rách áo sơ mi của tôi. Cậu ấy giống như một mảnh thú khát máu, ánh mắt mang theo hơi thở chiếm đoạt cùng xơi tái, làm tôi hơi hơi sợ. Khóe miệng bị dán chặt dần dần tràn ra âm điệu run rẩy: “Cola, nhẹ, nhẹ một chút, đau . . .”

Hơi thở nồng đậm của Cola phả vào mặt tôi, cậu ấy nằm ở trên người tôi, chống hai cánh tay lên nhìn tôi. Đôi mắt đen nhánh lóe ra cảm xúc phức tạp khó hiểu, tôi chưa kịp tỉ mỉ phân tích, thân thể đã đắm chìm vào trong sự nóng bỏng mà cậu ấy mang lại. Vật nóng bỏng chôn sâu vào trong thân thể tôi, càng ngày càng bành trướng .

Mỗi động tác đều như chạy nước rút, mỗi một lần đều đẩy tôi lên thật cao đến một cảnh giới không thể nào diễn tả được. Tôi chỉ có thể vô lực vịn vai cậu ấy, hai chân bị cậu nhấc lên không ngừng đòi lấy. Hơi thở của Cola trầm thấp đè nén, trên lồng ngực màu lúa mì pahngr phát một tầng mồ hôi thật mỏng, cậu ấy cầm lấy tay của tôi, đưa lên bên môi ếm hôn, trên môi còn mang theo hơi thở lạnh lạnh, sau đó là đầu lưỡi ướt át, uyển chuyển lượn quanh đầu ngón tay nhạy cảm .

Đây là lần đầu tiên tôi ở trong trạng thái tỉnh táo nhìn chăm chú thân thể của cậu ấy, chớp mũi anh tuấn chậm rãi lướt qua trước ngực tôi, đầu lưỡi ẩm áp liếm láp nụ hoa đang không ngừng phập phồng, toàn thân cũng bắt đầu không ức chế được mà khẽ run, hơi thở cũng không yên ổn.

Sống trên đời hai mươi một năm, những hiểu biết về chuyện nam nữ cơ hồ cũng bắt nguồn từ cậu ấy. Bị người nào đó làm bùng lên lửa nóng, mọi tế bào trên cơ thể đều giống như phát sốt trong nháy mắt tăng lên thêm vài độ.

Nheo mắt lại nhìn cậu, nhiệt năng nhiệt độ trên người của cậu ấy cũng hơi dọa người, tôi lại bộc phát muốn dán chặt lên đó, chân khẽ nâng lên khẽ cọ cọ vào bên hông cậu ấy, luồng cuồng gọi: “Cola ——”

Cola vĩnh viễn khóe môi, lưỡi phác họa môi của tôi, thầm thì: “Tiểu Sắc Quỷ. Hiện tại không sợ tôi khi dễ em. . .”

Tôi giờ tay lên, đầu ngón tay lướt qua vòng eo rắn chắc của cậu, từ từ phác họa lồng ngực khô gò của người nào đó, bàn tay phủ lên vị trí trái tim, cơ hồ có thể cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập có tiết tấu, nói: “Người xấu, cậu quyến rũ tôi, còn cố ý dẫn dụ tôi để cho cậu khi dễ. . . .”

Lúc này mà tôi không nhìn ra ý đồ của cậu, thì chẳng khác nào có trí thông minh cùng cấp bậc với Nhị Sư Huynh!

Cola cúi đầu khẽ cười, tiếng cười dè dặt khiến cho thân thể nhẹ nhàng run lên, kéo theo vật nóng bỏng đang chôn sâu ở trong cơ thể tôi lại nhiệt tình ma sát.

Tôi nhất thời không khống chế được kêu thành tiếng, nhìn thấy cậu cười hả hê, liền vội vàng che miệng lại, rồi tròng mắt lườm một cái. Người này, còn có thể hư hỏng hơn không?

Cậu ấy đẩy ngón tay của tôi ra, từ từ đưa ngón tay của chính mình trượt vào trong miệng tôi: “Bảo bối, rất êm tai, kêu thêm một lần nữa!”. Giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy sắc tình, trầm thấp sượt qua bên tai.

Giác quan rõ ràng lại bén nhạy đánh hơi được càng thêm kết hợp chặt chẽ.

Cái hông bèn chắc của cậu ấy dừng mảnh thẳng tiến, mỗi một lần đều làm cho tôi trầm mê hỗn loạn. Nằm ở trên giường, tóc dài phiêu tán, một chút suy nghĩ còn lại cũng theo đó phiêu tán không còn một mảnh. Trên người chợt dâng lên ghen tuông vô cớ, tôi ngẩng đầu lên, siết cái chăn thật chặt, lại bị cậu ấy chặt chẽ hôn lên môi.

“Bảo bối, anh yêu em, vĩnh viễn, đều chỉ yêu em”.

Là ai đã nói, đàn ông khi làm chuyện đó đều sẽ nói những lời kịch cũ rích này, trong đó độ tin cậy chỉ là con số lẻ.

Nhưng tôi lại nguyện ý vì Lâm Cẩm Nam mà ngu ngốc một lần, nguyện ý tin tưởng người đàn ông này yêu mình. Mặc dù vẫn không biết lúc đó tại sao cậu ấy lại nói với Lăng Phỉ như vậy, cũng chưa từng biết được nguyên nhân vì sao cậu ấy lại vứt bỏ tôi rồi đi, thậm chí ngay cả khi tôi tự sát cũng không quay về, thế nhưng những thứ đó đều không thể che giấu cho việc tôi thật sự thật tâm.

Ít nhất, tôi biết rõ tôi yêu người đàn ông này, cam tâm tình nguyện yêu, mặc kệ kết cục như thế nào, tôi cũng muốn cùng cậu ấy yêu đương một lần. Cho nên, dù những lời ngon tiếng ngọt được thốt lên vào thời khắc động tình này, tôi vẫn như cũ rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

Chờ cậu ấy giày vò xong, tôi đã không còn hơi sức để đi suy tư về động cơ tại sao cậu ấy lại bộc phát cáu giận trước đó, quẳng hết ra sau đầu. Trước khi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, trong đầu tôi vẫn còn thanh tỉnh nhận thức: thì ra Cola người này lại có thói quen dùng mỹ nam kế, đúng là thói hồ ly, hừ hừ!

Cola từ phía sau ôm lấy tôi, chẳng khác nào con chó to xác chôn vào bắp vai tôi, thật sâu hít hà.

Tôi lo lắng giãy dụa, thế nhưng cậu ấy lại cuốn lấy chặt hơn: “Quả cam, trên người em có tư vị của anh, về sau. . . anh nhất định sẽ không nhận lầm người. . . .”

Mí mắt nặng trĩu không mở được ra, tôi lờ mờ nói: “Ừm, mùi gì thế?”.

Cola không đáp, nhưng nhiệt độ nóng bỏng trên người khiến tôi thật khó chịu. Tôi trốn tránh không được, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ cậu ấy ấn mình vào trong ngực siết thật chặt. Hai tay của cậu không đứng đắn, làm tôi chẳng thể nào giữ nổi, không thể làm gì khác hơn là rậm rì bày tỏ chống cự sau đó mặc cho cậu ấy giở trò.

Nhưng xúc giác mãnh liệt trên bụng khiến cho tôi thật sự không ngủ nổi nữa, đối với tiểu Cola mơ hồ ngẩng cao đầu huênh hoang, vì không tài nào né tránh được liền vươn móng vuốt ra tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó nắm chặt lấy nó chà xát, bóp nghiền, hơn nữa còn không hờn không giận nói: “Không thành thật, không nghe lời, cùng với lão đại thói của nhà mày giống nhau như đúc, làm người ta chán ghét!”.

Ánh mắt Cola buồn bã, cắn răng ở bên tai tôi khẽ rống: “Dịch Mộ Tranh, em cố ý!”.

Sau đó? Sau đó tôi liền rút ra một chân lý: thì ra là những gì ở phim A đều là thật cả, giường bệnh quả nhiên rất kích thích! Kích thích đến nỗi ngay cả giường bệnh cũng mau tan rã, chứ đừng nói đến thân thể nhỏ bé như tôi đây. Được con sói nào đó kích thích cả đêm, giờ móng vuốt về phía tôi không buông tha.

Nghe giường bệnh đáng thương phát ra tiếng cảm thán đặc biệt, tôi không thể không bắt đầu suy ngẫm, ngày mai làm thế nào để đối mặt với đôi mắt nhỏ ý vị sâu xa của cô y tá đây.

Con sói mới vừa ăn mận đúng là không chọc nổi, tùy tiện khiêu chiến nhất thời liền hao hết sức lực, gân cốt rã rời, bị ăn ngay cả một miếng thịt cũng không chừa lại.

.

Ngày thứ ba sau khi tôi tới Cola rốt cuộc cũng ra viện.

Bởi vì bà ngoại Chung đột nhiên ngã bị thương ở chân nên dì Tần không đến được, tôi bị Cola ra lệnh cưỡng chế không cho đi đâu. Mặt âm trầm, tỏ ý “Gia đang cực kỳ khó chịu, đừng chọc vào!”, rầm thối là không được.

Không phải chỉ làm thủ tục xuất viện thôi sao, làm khó được tôi chắc? Đây quả là trần trụi khi dễ chỉ số thông minh của tôi mà, bà đây cũng đang cực kỳ khó chịu đấy nhé!!!

Tôi vừa buồn bực vừa giúp cậu ấy dọn dẹp hành lý. Trong lòng bắt đầu vô hạn thổn thức, tám phần người này là đang chờ chú Lâm rồi? Mấy ngày trước như thế nào thì tôi không biết, ít nhất ba ngày qua, từ đầu chí cuối tôi cũng không gặp qua chú Lâm.

Mặc dù nói bệnh này của Cola không nghiêm trọng, nhưng dù gì cũng là con trai duy nhất, chú ấy có bận rộn thế nào chẳng nữa thì thời gian gọi một cuộc điện thoại cũng không thể không có?

Chờ tôi thu thập xong mọi thứ, cửa phòng bệnh mới bị đẩy ra, người tới cũng không phải là chú Lâm mà là thư ký của ông: Ngô Tu.

Thư ký Ngô làm việc từ trước đến giờ đều mạnh mẽ vang dội, rất liền hoàn tất thủ tục xuất viện, vừa giúp đỡ bỏ hành lý vào cốp sau, vừa cười nói với tôi: “Bí thư Lâm hôm nay có một hội nghị quan trọng, không tới được. Buổi sáng đột nhiên mới có thông báo, nếu không đã sớm đến!”.

Lời này của thư kí Ngô tuy đang nói với tôi, nhưng ánh mắt thì thoáng lại liếc về phía gương mặt âm u của Lâm Cẩm Nam. Cola tựa vào bên cạnh xe, một tay khoác lên mui xe, gió khe thổi làm sợi tóc trên trán cậu có chút rối loạn, làm cho gương mặt trở nên nhu hòa hơn, thế nhưng xem ra vẫn có chút lạnh lùng xa cách.

Tôi thấy không khí có chút xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là cười cười ha ha, đáp: “Không sao, cũng không phải là bệnh nặng gì, lại nói không phải đã bình phục rồi sao. Chú Lâm bận rộn như vậy, có tới hay không cũng không sao!”.

Thư kí Ngô nghe tôi nói xong liền ngẩn người, ánh mắt lại thật nhanh xẹt qua Lâm Cẩm Nam, sau đó lại nở nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp: “Ừm, Bí thư Lâm lần này quả thật loay hoay muốn chết ——”

“Ông ấy có bận hay không thì mặc mớ gì đến chúng tôi?”, Cola chột lên tiếng, thanh sắc lạnh lùng, rất hợp với sắc mặt như băng sơn ngàn năm không thể công phá giờ phút này.

Tôi và thư kí Ngô cũng nhất thời ngớ ra. Thư kí Ngô nhú nhú mày, khe thở dài, nói: “Cola, không thể nói cha của cháu như vậy. . .”

“Nếu không thì sao, nên nói như thế nào chứ?”. Cola cười mĩa mai, khoe miệng giễu cợt tà tà nhếch lên, ánh mắt không vui rơi vào trên người tôi: “Đi, đứng góc ở đó làm cái gì?”.

“A ——” một Cola như vậy tôi vẫn chưa bao giờ từng thấy qua, giờ phút này tôi mới phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, hình như Cola đã thay đổi. Không phải rất rõ ràng, cũng không đáng kể cho lắm, nhưng rốt cuộc vẫn làm tim tôi nhói lên một cái.

Bởi vì chuyện mới vừa rồi nên dọc đường đi không khí đều rất trầm muộn. Thư kí Ngô mím môi, trầm ổn lái xe, hiển nhiên không muốn tiếp tục nói lý với chúng tôi. Cola cũng tỏ vẻ không để ý, tay trái nắm lấy năm ngón tay tôi thật chặt, tay phải chống lên trên cửa sổ xe nhìn ngoài cửa sổ mất hồn.

Chỉ có một mình tôi rồi rầm nghĩ tới chuyện mới vừa rồi, nếu như mà tôi nhớ không lầm, quan hệ của chú Lâm và Cola vẫn luôn rất tốt. Cola từ nhỏ đã rất sùng bái cha cậu ấy, luôn lấy mấy tấm hình khi chú Lâm còn là lính đặc chủng cho tôi xem. Còn luôn miệng thề, tương lai nhất định phải giống như cha mình trở thành một quân nhân chân chính.

Giữa bọn họ. Rốt cuộc là thế nào? Duy nhất có thể để giải thích, cũng duy nhất có thể trở thành nhân tố để bọn họ quyết liệt như thế, tôi nghĩ . . . Đại khái chắc là do tôi?

Liếc nhìn người vẫn trầm mặc bên cạnh, tôi cẩn thận nắm thật chặt tay cậu ấy: “Cola?”

“Ừ ——”, cậu miễn cưỡng đáp lại, hiển nhiên là không yên lòng.

Liếc nhìn thư kí Ngô ngồi trước lái xe, tôi lặng lẽ dịch qua, ngã đầu trên vai Cola nói nhỏ: “Cậu và chú Lâm . . . Cãi nhau? Có phải . . . chú Lâm không thích tôi hay không?”

Cola nhăn mày, quay đầu từ từ quan sát tôi, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của tôi, sau đó “Xì” một tiếng bật cười: “Dịch Mộ Tranh, đừng có chuyện gì cũng đều ôm vào người mình. Em cho rằng mình là tiền giả sao, người người gặp cũng đều tẩy chay. Yên tâm, ba anh. quý em còn không hết ấy chứ!”

Cậu dừng một lúc, xem tôi đang cân nhắc cái gì, chỉ chốc lát sau lại giả hoạt nháy mắt: “Còn nữa! Không phải anh đã nói, phục vụ Gia cho tốt là được, những thứ khác đừng có đoán mò. Em tự ngẫm xem đã phục vụ Gia tốt hay chưa? Như vậy sẽ không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ lung tung nữa”.

“Như thế mà chưa phục vụ tốt sao, tối hôm qua, tối hôm qua.”. Mặt tôi kìm nén đến đỏ bừng, vì ngại thư kí Ngô vẫn còn ở đây, nên chỉ sử dụng ánh mắt không tiếng động tố cáo người nào đó, đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Tối hôm qua người ta mệt mỏi đến ngón tay cũng mau rút gân! !

Cola nhú mày, “a” một tiếng thật dài. Sau đó ôm lấy tôi, mập mờ cười khê bên tai: “Sao anh vẫn cảm thấy em chưa phục vụ được tốt lắm nhỉ? Xem em tối hôm qua gọi qua bao nhiêu tiếng. Nhất định là đã quên rồi, để anh giúp em ôn lại?”

Nhìn người nào đó bắt đầu lấy điện thoại di động ra mở video lên, tôi tức giận đứng bật dậy, đầu va vào trần xe, đau đến mức thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi.

Nhớ tới những tiếng ngậm nga của bản thân cố đè nén trong clip, tôi thở hổn hển, suy nghĩ rối như tơ vò. Người này, người này còn có hứng thú nào tệ hại, biến thái hơn nữa hay không? !

37. Chương 37: Chương 35

Thấy thư kí Ngô ngồi trước lóe ra ánh mắt kinh ngạc, tôi liền ngượng ngùng ngồi xuống.

So với danh tiếng, tôi nào còn tâm tình để ý đến đầu lưỡi bị thương, lòng đầy căm phẫn chỉ vào mặt người nào đó đang rất hả hê: “Lâm Cẩm Nam, nào có ai biến thái như cậu không hả, không phải chỉ là một cái chân thôi sao? Gọi như vậy cũng là chuyện hết sức bình thường có được hay không?”

“.”

“Video này, cậu giữ lại làm cái gì?”

Trong clip, diện mạo của tôi thật dữ tợn, gào khóc thảm thiết, quả thực là thê thảm không nỡ nhìn. Rốt cuộc là cậu ta muốn giữ lại làm gì? Chẳng lẽ với hình tượng đầu bù tóc rối kia của tôi mà cậu ta cũng có thể có phản ứng? !

Đối với hứng thú vừa biến thái vừa tệ hại của cậu ấy tôi đã chứng kiến đủ rồi, nhưng lại không thể trách cứ. Có điều, sao không chọn những thời điểm tốt đẹp mà ghi lại chứ, tại sao cứ phải lưu loại cảm giác kinh hãi phá hỏng vẻ đẹp của tôi thế này.

Cái gáy của tôi bị đè ép mơ hồ căng đau, liền lia đôi mắt nhỏ sắc bén tới cảnh cáo: “Cậu xóa ngay cho tôi, lập tức xóa ngay đi!”

Cola liếc mắt nhìn tôi một cái, bình tĩnh thu điện thoại lại đáp: “Không bao giờ.”

“ Vậy cậu muốn giữ lại làm gì?”

“Nghe giọng của cậu, gọi rất êm tai.”

“ ”

Tôi âm thầm ra quyết định không bao giờ để ý tới tên khốn kiếp này nữa, sự thật đã chứng minh tư tưởng của chúng tôi quả thật không hề có điểm giao nhau. Vì thế tôi quyết tâm buổi tối thừa dịp cậu ấy ngủ thì mới xuống tay, xử lí bộ nhớ trong điện thoại di động cho sạch sẽ, triệt triệt để để xóa sạch.

*

Thư kí Ngô đưa chúng tôi đến nhà Cola rồi lập tức rời đi.

Lúc Cola bị bệnh, tạm thời quyết định không trở về ký túc xá ở trường học, chú Lâm cũng đã sớm xin phép thầy giáo vụ để cho cậu ấy ở lại bên ngoài. Như vậy cũng tốt, cậu ấy vốn là người không thích náo nhiệt, ở đây tương đối an tĩnh, thích hợp cho việc dưỡng bệnh.

Tôi thu dọn hành lý cho cậu ấy xong, lại chạy đến nhà bếp xem xét tủ lạnh một chút, quả nhiên giống y như tôi nghĩ. Bên trong trừ mấy hộp sữa tươi, mấy quả trứng gà còn lại rỗng tuếch. Người này bình thường tám phần đều dựa vào sự quang hợp mà sống qua ngày.

Tôi cầm chìa khóa chuẩn bị ra cửa, vừa đúng lúc Cola từ phòng ngủ thay quần áo xong ra ngoài, mặt nghi hoặc nhìn tôi chằm chằm hỏi: “Cậu đi đâu?”

“Đi siêu thị, bây giờ cậu vừa mới khỏi bệnh, không nên ăn đồ ăn mua bên ngoài ——”, tôi cúi người đi giày, mới vừa ngồi dậy đã thấy cậu đứng ở sau lưng rồi.

“Tôi đi cùng cậu”.

Nói xong lập tức mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe, ý tứ không cho cự tuyệt rất rõ ràng. Tôi bĩu môi, âm thầm thở dài, lại bắt đầu bị buồn bực thiêu đốt.

Siêu thị rất nhiều người, nhất là khu rau quả, quả thực là đông nghìn nghịt. Hôm nay là thứ sáu, vừa đúng thời gian tan tầm, có lẽ ai cũng muốn đến tích trữ hàng cả? Người bên cạnh ngược lại kiên nhẫn hiếm thấy, vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, mặt còn tràn đầy hứng thú chọn nguyên liệu nấu ăn.

Thật ra thì tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm cho lắm, từ nhỏ đến lớn cũng chẳng đi mua đồ nấu ăn được mấy lần. Khóa học nấu ăn kia cũng không dạy cách mua nguyên liệu như thế nào, cho nên, nhất thời tôi có hơi trù trừ. Cola liếc nhìn đám người huyền ảo, lại cúi đầu nhìn tôi, cuối cùng cầm tay tôi ra quyết định: “Thôi, tốt nhất là về nhà gọi đồ ăn! Ở đây có quá nhiều người.”

Tôi ai oán trừng mắt liếc cậu một cái, nào có chuyện đi tới tận chỗ này rồi còn buông tha. Hơn nữa, không biết là ai đã từng nói qua câu mang tính triết lý cao rằng: Không có khó khăn thì cũng phải sáng lập ra khó khăn để vượt qua, huống chi hiện tại khó khăn đang đặt ở trước mắt.

“Không được, chẳng phải chỉ là mua cá thôi sao, yên tâm, giặt đồ chính là nghề của tôi mà”. Tôi vỗ vỗ vai Cola, ra vẻ đã tính trước được chuyện này.

Cola nhú mày, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi một hồi, mới nói: “Cậu chắc chắn chứ? Ngay cả bản thân cậu”, ý của cậu ta chẳng phải muốn nói thân thể tôi gầy yếu như que củi sao, cuối cùng còn đặc biệt không hiền hậu tặng thêm câu: “Mặt khác, đây là mua thức ăn? Giặt đồ. cậu xác định có thể ăn được?”

Xem thường tôi sao? Tôi liền lườm cậu ta một cái, vô cùng anh dũng chen vào đám đông chật như nêm cối, ra sức chụp giặt, cuối cùng cũng túm được một cây súp lơ xanh liền ném vào trong xe đẩy.

Cola cúi đầu nhìn qua cây súp lơ kia, mày nhăn lại hỏi: “Sao cứ cảm giác cây súp lơ này là lạ thế nào ấy?”

“Có cái gì lạ chứ? Súp lơ xanh không phải đều như vậy sao”. Tôi khinh thường đáp.

Cola dừng một chút, cầm cây súp lơ kia lên suy nghĩ một phen, rồi lại kỳ quái nhìn tôi chăm chăm, “. Không phải là màu xanh lá cây sao? Tại sao lại hơi đen đen?”

“. Đó không phải là đen, mà là lục, màu lục đấy, màu xanh đậm”. Tôi bình tĩnh lại, cố ý tăng thêm nhiều chữ xanh lục, về phần đến cùng có bao nhiêu xanh lục, thì còn phải xem nó còn có thể nhìn ra bao nhiêu màu xanh lá cây đã. Nhưng nhìn kỹ lại một lần nữa, tôi bỗng nhiên hơi chột dạ, xác thực, hình như là hơi đen, dường như là không còn tươi nữa.

Nhìn vẻ mặt của Cola có lẽ đã không muốn nói thêm cái gì. Tám phần là cảm thấy đi siêu thị cùng với tôi thật mất mặt rồi, cầm trong tay cây súp lơ héo rũ như thế, xác thực là đã ném mất hình tượng của mỹ nam của cậu ấy .

Tôi làm bộ lơ đãng cầm lấy vật đen thùi lùi kia, lặng lẽ đặt trở về chỗ cũ: “Thật ra thì nấu món súp lơ này thật phiền toái, chúng ta đừng ăn nữa, đổi cái khác đi.”

“. Quả cam, cậu xác định chúng ta thật không cần về nhà ăn gọi đồ ăn bên ngoài chứ?”

“.”

Tha nửa vòng, cuối cùng cũng đi đến khu thủy sản, người ở đây không đông như ở bên kia, hơn nữa còn có ít cá Đù Vàng* tươi roi rói đang quẫy quẫy đuôi, vừa nhìn thấy chúng nước miếng liền tiết ra ào ào.

*Cá Đù Vàng: Trong nhóm “croaker” của vùng Biển Đông Á, cá Đù Vàng (còn gọi là Cá Đỏ Dạ, Cá Sóc) được xem là một loài có giá trị kinh tế cao, rất được ưa chuộng tại Đài Loan và các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến. Cá Đù Vàng hiện đang được nuôi trong lồng tại nhiều vùng ven biển của Trung Hoa và cả Việt Nam.

Chọn rau dưa tôi không am hiểu, nhưng thủy hải sản vẫn có hiểu biết nhất định!

Tôi lôi kéo Cola chạy thẳng tới khu thủy sản, Cola không tin nhìn tôi, hỏi lại: “Cậu biết chọn cá?”

“Dĩ nhiên!”. Tôi kiêu ngạo nheo lại mắt, cười đến đặc biệt hài lòng: “Cái này thì có gì khó khăn chứ”.

“.” Cola đoán chừng hiểu tôi rất rõ, liền trưng ra vẻ mặt không có mấy hy vọng.

Cúi người nhìn những chú cá tung tăng bơi trong tủ kính, tôi liền nói với Cola: “Chọn cá ấy mà, thật ra rất đơn giản, chỉ cần còn sống là được, đây chẳng phải còn tươi sống hay sao!”

“.”

Trước kia nhìn lúc đọc tiểu thuyết ngôn tình luôn cảm thấy nam chính thật hoàn hảo, mặt nào cũng ưu tú, mạnh mẽ cả, chỉ số OX cường hãn, chỉ số giàu có thì khỏi phải nói, ngay cả năng lực cuộc sống, tài nấu nướng cũng giỏi giang vô cùng. Tôi vẫn cảm thấy hình mẫu đàn ông như thế đều được tác giả xây dựng nên từ những ảo tưởng của các cô gái, ngoài đời thực vô cùng hiếm gặp hoặc nói trắng ra là không có. Nhưng hôm nay, sau 21 năm quen biết Lâm Cẩm Nam, tôi mới giật mình phát hiện, thì ra cậu ấy cũng là một người đàn ông ưu tú.

Các loại năng lực cũng đều siêu cường hãn.

Cola mặc dù cũng không am hiểu chọn nguyên liệu nấu ăn, nhưng cậu ấy lại biết làm chúng. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của người nào đó đang bận rộn trong phòng bếp liền thấy cực kỳ phù hợp, quả nhiên thức ăn ngon cũng nên được làm ra từ bàn tay của mỹ nam.

Bản thân tôi thì ở phía sau cậu ấy, chân chó nịnh nọt, cười ha hả hỏi: “Cola, muốn tôi làm giúp gì không?”.

“Cậu chỉ cần ngồi đằng hoàng ở bên ngoài, không vào quấy rối là được rồi”, Cola chuyên tâm rửa cua, động tác thực nhanh nhẹn, nhìn những cái càng dữ tợn đang quơ múa trong bồn, tôi lập tức yên lặng thối lui.

Bỗng nhiên tôi hiểu ra một chuyện, bản thân học một đồng khóa tề gia nội trợ thực uống phí. Đến chăm sóc bệnh nhân, kết quả lại để bệnh nhân tự mình chăm sóc.

“Làm sao cậu lại biết nấu ăn?”, tôi rất ngạc nhiên, từ hồi năm tuổi quen biết Cola đến nay, cũng coi như là cùng nhau lớn lên. Mấy năm nay cậu ấy chính là công tử con nhà giàu điển hình, cái gì cũng không biết, chứ đừng nói gì đến nấu cơm.

Động tác của Cola hơi dừng một chút, đưa lưng về phía tôi, trầm mặc mấy giây mới tiếp tục xử lý con cua: “Học hồi ở bên Mỹ”.

Bàn tay buông thõng bên người của tôi liền nắm lại thật chặt, hơi mỉm cười nói: “A ——”

Cola quay đầu lại nhìn tôi, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ hỏi: “Ăn cua hấp chứ?”

“ Được, tùy cậu”.

Nhắc tới hai năm đó, cả hai chúng tôi đều không nói gì nữa.

Trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng bình bình bang bang cùng với mùi thơm thức ăn tỏa ra bốn phía. Ánh hoàng hôn chiếu vào trên người cậu ấy, khiến cho những sợi tóc đen như mực cũng ánh lên màu nâu nhạt. Tôi đứng ở đó chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng vững chãi của cậu ấy, nhưng không hiểu sao bỗng nhiên có chút khó chịu.

Cảm thấy giờ phút này, bóng dáng kia rất cô đơn, nhuộm thêm cả thương cảm nhàn nhạt.

Có lẽ, hai năm Cola ở nước Mỹ cũng giống như tôi không hề vui vẻ? Ít nhất, hiện tại cậu ấy không muốn nhắc tới nó nữa.

*

Đây là lần đầu tiên được ăn cơm cậu ấy nấu, mùi vị rất tốt. Dĩ nhiên không cách nào so sánh được với dì giúp việc ở nhà, nhưng trong mắt của tôi, như thế đã là rất tuyệt rồi. Hơn nữa món này rất cầu kỳ, xử lý cũng thật phiền toái, cơ hồ đều là một mình cậu ấy bận rộn.

Tôi hầu như không hề nhúng tay làm gì, chỉ ở một bên giúp việc lật vớt. Cola thấy tôi ăn cực kỳ hồ hởi, liền cười hỏi: “Ăn ngon không?”.

“Ừm, ăn thật ngon”, tôi ôm lấy cổ của Cola, in cái miệng đầy dầu lên môi cậu ấy: “Cola, thì ra là cậu thật sự đa tài đa nghệ. Trước kia, tôi nhận lực kém cỏi, thiếu chút nữa đã bỏ qua vị hôn phu tốt như vậy, cô dâu nhỏ là tôi đây sẽ đền đáp cậu thật tốt”.

Cola ghét bỏ rút khăn giấy ra lau miệng, khóe mắt cũng thăm lại không ít: “ Nói tiếng người đi!”.

“ ” Chắc chắc, thật khó phục vụ.

Lúc chú Lâm mở cửa đi vào, tôi đang cùng Cola đang tranh nhau con cua cuối cùng. Cậu ấy bê cái đĩa lên thật cao, hiển nhiên là cố ý đùa tôi, đáng tiếc tôi. vốn là cao thủ tham ăn đệ nhất, sao có thể chống lại thức ăn ngon và sự trêu chọc của mỹ nam chứ. Vì vậy, liền ... bỏ nhào, ăn hết.

Chắc, bỏ nhào mỹ nam, ăn hết con cua.

Vì vậy khi chú Lâm bước vào đập vào mắt chính là màn bỏ nhào đầy ngoạn mục kia.

Tôi dạng chân ngồi trên người Cola, tay lại còn quơ quơ con cua, lắc lắc cái chân của vàng óng, giòn tan trước mặt cậu ấy, dụ dỗ: “Ngoan, gọi một tiếng mỹ nữ, thì sẽ cho cậu ăn”.

Mặt Cola âm trầm, véo vào eo của tôi cảnh cáo nói: “Cái giọng nói này làm thế nào cũng cảm thấy như đang nói chuyện với chip bóng của nhà cậu vậy?”

Trời đất chứng giám, chip bóng nhà tôi so với cậu còn khôn hơn nhiều.

Tôi tiến sát lại gần gương mặt anh tuấn, cúi đầu hôn bẹp một cái lên môi của cậu ấy: “Nói vậy, chip bóng sao có thể so với cậu chứ, cậu so với nó cao cấp hơn nhiều, nó một thân lông vàng óng dù có muốn cũng không thể bắt chước giống với một con sói được”.

Cola xù lông, bàn tay đặt trên eo tôi lại càng thêm dùng sức: “Cậu nói ai là sói, hửm?”

Mẹ nó, dám uy hiếp tôi sao. Lúc cậu ở bên trên tôi còn sợ cậu ... còn hiện tại đã bị tôi đè ở phía dưới rồi, tôi còn sợ cậu cái sọt len ấy. Tâm sắc chợt nổi lên, quyết định trêu chọc cậu ấy một trận.

Vì vậy, tôi đặt con cua vào đĩa, sau đó giơ hai cái tay bóng nảy lên thật cao. Ở trước ngực Cola nói lời bỉ ổi: “Cola, có muốn xem Quả cam tôi hóa thân thành sói đáng sợ ra sao không? Tôi chính là tiểu sắc quỷ đây ——”

“Bùm” , chú Lâm không cẩn thận đã phải túm giày trước cái đèn trang trí.

Ông ho một tiếng, liếc nhìn Cola bị tôi đè ở trên mặt thảm, sắc mặt không tốt lắm: “Trên đất lạnh, trở về phòng tương đối khá hơn”. Sau đó liền trấn định xách hộp giữ nhiệt đi vào phòng bếp.

Tôi và Cola cùng nhau ngây người.

Tôi ngẩn ngơ, mặt hồng rực lên. Tôi muốn về nhà nhờ Dịch Tiểu Liêu tìm người xem tử vi ình, xem xem có phải năm nay là năm hạn của tôi hay không, quả thật năm nay không thích hợp để giở trò lưu manh. Thế nào mà ba lượt giở trò lưu manh, lại có hai lần bị ba mẹ cậu ấy bắt được? Điểm này tuyệt không khoa học chút nào!

38. Chương 38: Chương 36

“Dịch Mộ Tranh, tay của cậu!”, Cola lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của tôi, vừa cúi đầu xem xét, liền phát hiện tay của mình không tự chủ đang đặt ở trước ngực của cậu ấy. Hai đầu tay vàng óng ịn lên trên nền vải trắng trông đặc biệt bắt mắt.

Tôi quần bách, vội vàng từ trên người cậu ấy tụt xuống. Khẽ vờn vẹo tay, cúi đầu nhận sai, “Oái. Tôi không phải cố ý.”

Cola không lên tiếng, vừa đúng lúc chú Lâm từ trong bếp ra ngoài, trầm mặc nhìn hai bọn tôi. Cola nhìn chú ấy một cái, sắc mặt càng đen hơn mấy phần, sau đó lưu lại bóng lưng lạnh lẽo đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Phòng khách chỉ còn lại tôi và chú Lâm giương mắt nhìn nhau. Tôi chần chừ, vội vàng cầm cái khay trên sàn nhà đặt trở lại bàn ăn, rồi quay sang cười sáng rỡ, lấy lòng vị phụ huynh nào đó: “Chú ngồi đi ạ, để cháu đi pha trà”.

“Không cần đâu”.

Chú Lâm đi thẳng đến ghế sofa, từ từ cởi cúc áo trên âu phục ra, trông vô cùng nhàn nhã. Ông chăm chú nhìn tôi, sau đó cong cong khóe môi cười nói: “Quả cam, tối đây ngồi đi”.

Tôi đáp một tiếng, sau đó ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì. Chú ấy vẫn luôn là người ít nói, mỗi lần xuất hiện trên TV đều mang dáng vẻ kiêu căng khó gần, cho nên đối mặt với ông tôi càng không thể tìm được chủ đề thích hợp để phá vỡ trầm mặc.

Chú Lâm vẫn chăm chú quan sát... khiến tôi càng thêm khẩn trương lo lắng, khẽ lẩm bẩm thắc mắc, không biết có phải Cola lên tận sao Hỏa để thay quần áo hay không?

“Quả cam, tình huống của Cola, cháu đã biết chưa?”, chú Lâm mở miệng trước, sắc mặt rất nặng nề, trình trọng như đang tham khảo ý kiến dân sinh vậy. Mặc dù không hiểu sao chú ấy lại nhắc đến vấn đề này, nhưng tôi vẫn rất nghiêm túc gật đầu đáp lại.

Ngồi ngây ngẩn, cẩn thận đáp: “Vâng”.

Chú Lâm thoáng ngừng một lát, trong mắt như có chút ngoài ý muốn, nhưng thái độ vẫn trình trọng, cẩn thận như cũ: “Nếu như vậy, lúc nào rảnh rồi cháu hãy thường xuyên đến chơi, dạo gần đây tâm tình của Cola rất không ổn định, chú và dì Tần đều rất lo lắng”.

Tôi nhú mày trầm ngâm suy tư, quả nhiên gần đây Cola có chút kỳ quái, ngay cả chú Lâm và dì Tần cũng phát hiện ra. Tôi liền thở dài, quả quyết quay sang bảo đảm: “Chú yên tâm, mặc dù cháu không hiểu tại sao bị viêm phổi lại khiến cho tâm tình của cậu ấy bất ổn, nhưng cháu sẽ nhân nhượng, tận lực khuyên bảo cậu ấy, nhất định sẽ không để cho chứng bệnh này của ấy phát triển hơn nữa!”.

“” Chú Lâm nghe tôi nói xong, vẻ mặt trong nháy mắt có chút vắn vẹo, chân mày nhíu lại thật sâu, không xác định lặp lại lần nữa: “Viêm phổi?”.

“Vâng, viêm phổi ạ. Thật kỳ quái, bệnh viêm phổi chẳng lẽ còn liên quan đến cả đầu dây thần kinh?”. Tôi gãi cằm, nghiêm túc suy tư về vấn đề này. Trong hai ngày nay ở bệnh viện, thỉnh thoảng cảm nhận được cảm xúc của cậu ấy đôi lúc hơi nóng nảy, có đôi lúc lại xuống thấp cực kỳ, đúng là tương phản quá lớn. Quả thật so với mấy ngày họ hàng thân thích đến hỏi thăm của đám chị em phụ nữ còn mãnh liệt hơn.

“”

Chú Lâm mím môi không lên tiếng, chỉ ý vị sâu xa nhìn tôi, cuối cùng cầm chén nước lên uống, hoàn toàn không muốn tiếp tục nói đến đề tài này nữa.

Tôi ngưng ngừng suy nghĩ, quả nhiên hai cha con họ Lâm này có một tật xấu y như nhau, đó là cứ khơi lên lòng hiếu kỳ của người khác sau đó liền hoàn toàn không đếm xỉa gì đến, thật không hiểu hậu chút nào!

“Cha ——”

Cola không biết đã đứng ở cửa phòng ngủ từ lúc nào, gương ánh mắt lạnh lùng nhìn chúng tôi. Sau đó đi nhanh tới đứng đối diện với chú Lâm, giọng nói mang theo hơi hướng tức giận không che giấu chút nào: “Hôm nay, cha không bận gì sao?”.

Chú Lâm quay sang nhìn tôi, sau đó từ từ nâng khóe môi, tầm mắt lại chuyển đến khay trà đối diện: “Không bận, hôm nay cha có rất nhiều thời gian. Muốn hàn huyên với Quả Cam một chút”.

“” Sao tôi lại nghĩ thấy hơi thở quỷ dị thấp thoáng đâu đây nhỉ, hình như còn có cả mùi thuốc súng trước khi khai chiến nữa.

“Có chuyện gì đáng nói chứ”, Cola chen đến, đứng dưng chiếm đoạt chỗ ngồi của tôi nói: “Cô ấy hiện tại phải đi rửa chén, không rảnh!”.

“” Đây là đang công khai tuyên bố với tôi rằng kế tiếp nên thức thối chui vào phòng bếp hay sao?

Tôi ai oán liếc nhìn người bên cạnh, hi vọng không lĩnh ngộ được thâm ý trong lúc nói chuyện với nhau, thật ra thì tôi cũng hết sức tò mò không biết chú Lâm muốn tán gẫu với mình chuyện gì. Đánh thẳng vào đầu não của kẻ địch chính là chuyện quan trọng nhất của tôi hiện tại, vì tôi không muốn chuyện của mình và Cola sẽ gặp phải ngăn trở của trưởng bối.

Nhưng, đuôi lông mày của Cola lại đang vểnh lên cao, nhìn tôi đầy thâm ý, hai tay lười biếng đặt ra sau gáy, ra vẻ “Ai đùa giỡn với cậu chứ, có đi không thì bảo?”.

Vì cậu là bệnh nhân, nên tôi không thèm chấp nhứt với cậu. Tôi sờ mũi một cái, lộ vẻ tức giận đứng lên, quay ra cười nói với chú Lâm: “Chú à, vậy hai người cứ từ từ nói chuyện, cháu đi rửa chén cái đã”.

Đứng ở phòng bếp, vừa rửa chén vừa chú ý động tĩnh bên ngoài . Từ đây tôi chỉ có thể xa xa nhìn thấy dáng vẻ bọn họ. Cola đưa lưng về phía của tôi nên không nghe thấy cậu ấy lên tiếng mấy, mơ hồ chỉ có thể nghe được giọng nói của chú Lâm.

Tôi quả nhiên không phải là chuyên gia trong việc nghe lén, ngay cả thần kinh thánh giác cũng chậm lụt khác thường, thật lâu cũng không nghe rõ mấy chữ chứ đừng nói chi là thỏa mãn tế bào bất quá đang găm thét trong cơ thể.

Chờ đến khi bắt đầu lau khô chén đĩa, đối thoại của bọn họ mới sắp kết thúc. Chú Lâm đứng lên, dường như chuẩn bị phải đi, tôi còn chưa đi ra khỏi nhà bếp đã nghe thấy Cola rống lên: “Con đã nói rồi, chuyện của con, con sẽ tự mình làm chủ, chẳng lẽ chuyện này cũng ảnh hưởng đến tiền đồ của cha hay sao!”.

Tôi sững sờ đứng ở cửa bếp, không biết nên tiến hay lùi. Hình như đề tài đó tương đối nặng nề , hiện tại tôi vẫn còn là một người ngoài, có phải nên quay vào tránh đi một lúc hay không?

Sắc mặt chú Lâm trong nháy mắt liền lạnh xuống: “Lâm Cẩm Nam, cha từng dạy con như thế sao? Đây là thái độ nói chuyện với cha mình hả?”

“Cha?” Cola vẫn ngồi ở sô pha đối diện, ngẩng đầu lên nhìn chú Lâm, mặt lộ vẻ giễu cợt: “Ông không cảm thấy mình xứng đáng với từ này sao?”

Chú Lâm cau mày, mắt chăm chú nhìn chằm chằm Cola, thật lâu cũng không lên tiếng.

Cola cúi thấp đầu, tay đặt trên thành ghế sô pha nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay còn có thể thấy rõ tĩnh mạch màu xanh dương. Trong phòng khách nhất thời không tiếng động, tôi do dự không biết có nên tiến lên hóa giải bầu không khí trầm mặc đó hay không. Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên tôi gặp phải cục diện này. Nhà chúng tôi mặc dù Trà xanh và Mộ Viên đều không tinh tâm, nhưng cũng rất ít khi nảy ra xung đột với Dịch Bách Sanh, chứ đừng nói chỉ là cãi vã nghiêm trọng như thế.

“Con Vẫn còn oán trách cha?”, chú Lâm thở dài, giọng cũng thấp đi mấy phần, vang lên trong không khí tĩnh lặng.

Cola không lập tức đáp lại, chỉ là trầm mặc ngồi đó. Nhưng giờ phút này, trông cậu ấy chẳng khác nào đứa trẻ bị thương, đôi môi mím chặt cũng mơ hồ phát run.

Tay tôi đặt trên khung cửa cũng từ từ run rẩy, tâm cũng như bị một lực lượng vô hình thắt chặt lại.

Có phải Cola cũng có rất nhiều uất ức, rất nhiều chuyện không vui hay không? Tuy nhiên cho tới bây giờ, cậu ấy đều không biểu hiện ra, lúc nào cũng nuông chiều, thay tôi giải quyết phiền toái, lo âu. Nhưng lúc bản thân cậu ấy không vui vẻ thì lại luôn chịu đựng một mình.

Chú Lâm cũng không nói gì thêm, xoay người rời đi, lúc nhìn thấy tôi bước chân chột chậm lại, sau đó nhếch môi nở nụ cười đầy khổ sở.

*

Tôi đi tới, đứng ở trước mặt Cola, cầm hai tay đang vùi vào trong mặt của cậu ấy.

Ngón tay lạnh như băng chậm rãi động đây, xoa xoa gương mặt của tôi, cậu ấy cúi đầu, tựa trán vào trán tôi, sau đó từ từ nhắm mắt lại. Lông mi của cậu rất dài, ở khoảng cách gần như thế này, chỉ cần hơi rung sẽ phất qua trán tôi gây cảm giác ngứa ngứa. Tôi nhắm hai mắt lại, hình như giờ phút này có thể rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của người nào đó: “Cola, có thể nói cho tôi biết tại sao cậu lại không vui không?”

Cola rút tay ra, lướt qua bả vai của tôi, từ từ chuyển đến eo, ôm sát tôi vào người mình, cất giọng khàn khàn: “Đồ ngốc, tôi không có không vui, thật đấy!”

Giờ phút này, tôi cảm thấy bản thân có chút thất bại.

Là bởi vì tôi không đủ thông minh, không đủ sắc sảo sao? Tại sao rõ ràng là cậu ấy khổ sở như vậy, nhưng lại không nguyện ý san sẻ với tôi. Cảm thấy xung quanh người cậu toát ra lạnh lẽo, nên tôi không muốn ép buộc cậu ấy. Những đứa trẻ lớn lên trong gia đình như thế cũng không hề vinh quang giống như người ngoài vẫn tưởng tượng.

Ít nhất thì Cola không phải.

Cậu ấy là con cán bộ chính cống. Ông nội là tư lệnh quân khu, mặc dù bây giờ đã nghỉ hưu, nhưng vẫn còn có tiếng nói trong xã hội. Chú Lâm mấy năm trước không có quan hệ tốt với gia đình, nhưng sau này cũng đã từ từ hóa giải, chức vị cũng càng ngày càng cao, thân là Bí thư thành phố nên tự nhiên làm cái gì cũng có nhiều cổ kị.

Quy củ của nhà họ Lâm rất nghiêm, từ nhỏ Cola đã phải tiếp nhận rất nhiều thứ mà mình không thích. Trừ phương diện học tập ra, còn có rất nhiều chuyện tuy không có hứng thú nhưng lại không thể không học, không làm. Ông bà nội mặc dù cưng chiều, nhưng thái độ làm người, kỹ xảo nói chuyện, kinh nghiệm trong cuộc sống của cậu không hề mơ hồ một chút nào.

Cola từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh sống nghiêm túc lại trịnh trọng như thế.

Sau lưng của cậu ấy luôn phải công một gánh nặng, cho dù làm cái gì cũng đều sẽ bị chụp mũ là con trai của Bí thư. Từ lúc mới vừa hiểu chuyện thì cậu đã hiểu được ý nghĩa của câu ” Thân bất do kỷ” là như thế nào.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại, trước đây mỗi khi cậu ấy gây chuyện đến tám chín phần đều mang đến cho chú Lâm không ít phiền toái. Cho dù chú Lâm không so đo, nhưng dù sao ở phía sau vẫn còn có biết bao ánh mắt soi mói nhìn vào. Chú Lâm Có phải cũng tạo áp lực cho Cola? Ở thời điểm mà tôi không biết ?

Ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt an tĩnh của cậu ấy, tay cũng từ từ đưa qua bờ vai vững chãi, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, về sau mặc kệ có chuyện gì, tôi đều sẽ ở cùng với cậu, sẽ luôn luôn ở chung một chỗ, sẽ không để cậu một mình đơn độc ——”

Cola ngồi dậy, đăm đăm nhìn vào mắt tôi, cảm xúc kì lạ nào đó lại bắt đầu khởi động. Cuối cùng lại từ từ rũ mắt xuống, cười, chỉ cười mà không nói lời nào.

Tôi tiến tới hôn lên môi cậu ấy, khi hôn đến động tình, liền từ từ nhắm mắt lại nói: “Bình thường khó chịu muốn chết, gặp phải chuyện không vui cũng tự mình nuốt hết vào trong bụng. Cậu không sợ sẽ có một ngày biến thành anh chàng bụng bự hay sao? Hay cậu cho rằng mình là Iron Man chắc?”

Con người dù cho cứng rắn đến thế nào đi nữa thì cũng có thời điểm yếu ớt.

Hô hấp nóng bỏng của Cola phả lên trên mặt tôi, khẽ cười, cúi người hôn lên môi tôi một cái. Ánh mắt đen nhánh chớp động: “Đồ ngốc, sao có thể để em chịu khổ theo tôi được chứ. Em chỉ cần phụ trách vui vẻ, chuyện khổ sở cứ để một mình tôi gánh vác”.

Nếu như nói, tình yêu sẽ làm cho trí thông minh của đàn ông tụt giảm, thì không thể nghi ngờ khi nó làm cho sự thông minh của phụ nữ thành giá trị âm.

Huống chi là người không lý trí như tôi, mãi đắm chìm trong lời ngon tiếng ngọt, tôi đã hoàn toàn mê man, hoàn toàn không phân biệt được cái gì là trọng điểm mà bản thân cần chú ý. Lúc này, tôi chỉ nghĩ đến, kiếp này, có thể có một người đàn ông yên lặng yêu mình như vậy là chuyện may mắn cỡ nào.

39. Chương 39: Chương 37

Mùa đông năm nay dường như cực kỳ ấm áp.

Cola trở nên rất bám người, mặc dù vẫn trưng ra vẻ mặt xấu xa như cũ , nhưng khát vọng trong mắt lại không thể nào lừa được tôi. Mặc kệ ở nơi nào, cậu ấy cũng đều không coi ai ra gì mà quấy rầy đến tôi. Coi tôi chẳng khác nào lò sưởi nhỏ, lúc không có chuyện gì làm liền xộc thẳng đôi tay lạnh lẽo vào trong quần áo tôi, mang theo nụ cười lưu manh không ngừng giở trò.

Cuối kỳ, giờ lên lớp bắt đầu giảm đi nhiều, nên sau khi sửa xong học phần, hai chúng tôi cũng rất ít khi đi đến phòng tự học. Phần lớn thời gian đều vui mình ở nhà của Cola xem phim, chơi điện tử, thỉnh thoảng mua một vài nguyên liệu cùng nhau nấu cơm. Cuộc sống gia đình cứ thế trôi qua cũng xem như tạm ổn, bình bình đạm đạm nhưng cũng rất thỏa mãn.

Sau khi chính thức ở cùng một chỗ với Cola, tôi chỉ mang theo vài bộ quần áo thay đổi, còn đồ dùng hầu hết bị cậu ấy kéo đi mua mới. Hơn nữa còn mua đồ có kiểu dáng giống y như nhau, tôi không thể tin một người có vẻ ngoài khó chịu lạnh nhạt như cậu ấy lại tồn tại những tế bào lãng mạn ngây thơ như thế này trong người.

Ngày Cola đến bệnh viện kiểm tra, tôi vốn muốn đi cùng liền bị cậu ấy lập tức cự tuyệt.

Cola nói, lần trước tôi đã làm vậy mờ lên bộ quần áo mà cậu ấy thích “Nhất” nên giờ phải ở nhà giải quyết. . . Lại nói, trong lòng tôi vẫn còn châm chọc chuyện này đấy. Sau đó liền cầm bộ quần áo kia lần qua lộn lại, nghiên cứu nhiều lần, thấy sũng sốt không thôi, bộ đồ này đơn giản, bình thường tuyệt đối không có cái gì đáng giá để cậu ấy thích cả.

Chứ đừng nói chi đến thích “Nhất”?

Nhưng mỹ nam không thèm giải thích ý tứ cho tôi chút nào. Vừa mặc áo khoác, mặt lại không hề đổi sắc đưa ra cho tôi hai sự lựa chọn. Một, lấy thịt bồi thường. Hai, mua một bộ mới.

Không cần nghĩ cũng biết là tôi sẽ chọn cái thứ hai rồi !

Trải qua khoảng thời gian tự thử nghiệm, hơn nữa còn phải trả một cái giá vô cùng thâm hiểm và đau đớn, tôi tuyệt đối không còn hoài nghi đến giới tính cùng năng lực OX của anh chàng này. Qua đó tôi cũng mừng rỡ phát hiện, đối mặt với mỹ nam hấp dẫn này, tôi cũng có lực hút nhất định, rất khắc chế, rất có khí tiết.

Cola đưa tôi đến trung tâm thương mại rồi rời đi. Trước khi đi còn cố ý dặn, mua xong rồi phải gọi điện thoại cho cậu ấy đến đón, sau đó cùng nhau ăn cơm tối rồi mới về nhà.

Mùa xuân sắp đến, khắp nơi trong Trung tâm thương mại đều có nhiều chương trình giảm giá. Các biển hiệu khuyến mãi nhiều đến nổi hoa mắt, trong biển người mênh mông, tôi lặng lẽ đi dạo cũng không cảm thấy nhàm chán. Lần đầu tiên mua đồ cho con trai, tâm tình thật kỳ diệu, hơn nữa người kia, lại là người mà mình thích thì lại càng vi diệu hơn nhiều.

Đến khu bán quần áo nam ở lầu năm, mỗi cửa hàng độc quyền đều có rất nhiều người, cơ hồ đều đứng thành song thành đôi. Các cô gái đứng chọn, còn các chàng trai thì phụ trách thử, thoát nhìn rất hài hòa. Trực tiếp đi đến cửa hàng Cola vẫn thường mua, nghĩ lại liền thấy xót xa, vừa chọn màu sắc cùng kiểu dáng áo len cho cậu ấy vừa nhờ nhân viên bán hàng tìm size.

Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện cô nhóc, mặt mũi trắng trẻo thanh tú, chỉ vào cái áo trong tay tôi sau đó liền đọc size giống như y vậy. Tôi không khỏi tò mò liếc nhìn cô nhóc kia liền thấy cô bé cười cười với mình, tỏ vẻ xấu hổ: “Em cũng cảm thấy cái áo này rất đẹp mắt ——”, cô bé nghịch ngợm le lưỡi, hảo cảm của tôi đối với nhóc con này liền tăng lên gấp bội.

Cô bé trực tiếp cầm chiếc áo vừa chọn tiến đến phòng thử quần áo. Tôi quay sang chọn thêm một cái áo khoác nữa, nhưng một lúc lâu cũng không thấy cô bé kia cùng với bạn trai ra ngoài, thật ra thì tôi chỉ muốn nhìn một chút chiếc áo này mặc lên người sẽ có hiệu quả như thế nào.

Đến lúc cả thẻ tính tiền, lại nghe thấy cô bé riu rít đằng sau. Cô bé đang nói chuyện với chàng trai bên cạnh, tôi không quay đầu lại, chỉ nghe được vài câu đơn giản, dường như anh bạn kia cũng là người ít nói. Bỗng nhiên lại liên tưởng đến bản thân và Cola, có phải hầu hết nam bằng sơn kết đôi với nữ nói nhiều mới tương xứng?

Cô thu ngân đưa trả lại thẻ, tôi vừa cho vào ví tiền vừa cúi đầu đi ra ngoài.

Bên cạnh chợt thò ra một bàn tay trắng nõn, tôi ngẩng đầu nhìn lại, hóa ra là cô bé vừa rồi. Cô nhóc cười cười, nói: “Hi! Chiếc áo này, anh họ của em mặc vào rất đẹp, ánh mắt của chị thật tốt.”

Tôi hơi lúng túng, trên mặt nở nụ cười không được tự nhiên, rồi từ từ quay đầu nhìn về phía chàng trai bên cạnh cô nhóc. Sau đó, sau đó liền không thể nào cười nổi nữa.

Cơ hồ là một giây kế tiếp, tôi liền xoay người bước nhanh rời đi.

Mặc kệ có mất lịch sự thế nào đi chăng nữa, tôi đều không có biện pháp kìm chế nỗi sợ hãi khi đột nhiên nhìn thấy gương mặt kia. Bốn năm rồi, thế nào cũng không nghĩ đến sẽ gặp lại cậu ta bằng phương thức này. Trong lúc đứng chờ thang máy tâm tình của tôi vẫn không thể ổn định, lẩn trốn như vậy đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất tội tệ.

Mặc kệ thế nào, cậu ta cũng vì tôi nên mới bị dính líu đến vụ việc kia. Tôi nên xin lỗi cậu ta mới phải, vừa rồi, có lẽ không nên chạy trốn như vậy. Hành động đó có lẽ khiến cho người ta rất đau đớn.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên, tôi sợ hết hồn, cầm lên nhìn, khi thấy đó là Cola, liền thở phào nhẹ nhõm, con tim phập phồng lo lắng cũng dần dần bình ổn lại.

“Đã mua xong chưa? Tôi tới đón cậu nhé!”.

“A, xong rồi, tôi đang chuẩn bị ——” cửa thang máy vừa mở ra, cả người liền bị một ngoại lực từ bên ngoài đẩy mạnh vào. Bên trong không có một bóng người, tôi va vào vách thang máy, cánh tay cũng cọ xát, cảm giác đau đớn ập tới. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, đập vào mắt là ngũ quan âm trầm của Thẩm Lạp.

Trong điện thoại giọng nói của Cola đậm đà truyền đến: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tôi không kịp trả lời, phải nói rằng. Tôi bị dọa sợ đến không nói nổi một câu.

Thẩm Lạp chẳng khác nào tử thần đột nhiên xuất hiện, hai cánh tay khóa chặt hai bên người tôi, hoàn toàn giam cầm trước ngực cậu ta. Sau đó liền đưa tay cầm điện thoại di động của tôi, động tác hết sức chậm rãi liếc qua màn ảnh một cái, cuối cùng nhếch khóe môi trực tiếp cắt đứt, sau đó tắt máy. Cậu ta để điện thoại vào trong túi của tôi, rồi cúi đầu xuống nhìn, nụ cười kia không ngừng nở rộ, trong mắt lại dâng đầy lửa giận.

“Cô chạy cái gì?”

“ ”

Hồ hấp của tôi có chút rối loạn , không biết trả lời như thế nào, hành động vừa rồi quả thực có hơi quá đáng.

Thẩm Lạp cúi người nhìn tôi, chợt cười cười, tiếng cười rất rõ ràng, vang lên on gong bên tai tôi: “Hẹn Lâm Cẩm Nam ở đâu? Bãi đậu xe?”. Cậu ta vừa hỏi vừa cúi đầu nhìn tôi chằm chằm : “Hai người đang ở cùng nhau?”.

Các ngón tay của tôi nắm lại thật chặt, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, dù có thế nào, ba chữ “thật xin lỗi” vẫn là tôi nợ cậu ấy .

Khuôn mặt này vẫn còn phảng phất vẻ trẻ trung khi đó, làn da rám nắng, toàn thân toát ra hơi thở nam tính nồng đậm. Có lẽ là mấy năm này ở trong đó, nên thoát nhìn cậu ta âm trầm bá đạo hơn rất nhiều. Ở trước mặt tôi giống như một vách tường lấp kín, muốn hít thở cũng thấy khó khăn.

“Cậu. Thật xin lỗi.”, qua một lúc lâu tôi chỉ nói ra được một câu này.

Ánh mắt Thẩm Lạp khê động, càng sát lại gần. Mấy năm qua rồi, mà cậu ta vẫn không bỏ được thói xấu cau mày, đôi mày nhíu lại thật chặt tròng tôi, bàn tay đặt trên vách thang máy từ từ nắm lại thành quyền, cuối cùng trầm giọng hỏi: “Cô đây là đang sợ tôi?”.

“ Ừm.”, tôi khê đáp một tiếng. Tình huống như thế, đối mặt với con người như vậy, là một người bình thường cũng sẽ phải sợ hãi giống như tôi thôi.

Cậu ta chợt giơ tay lên khiến tôi sợ nhảy dựng, không kịp hãm được nghiêng người né sang một bên. Mãi không thấy Thẩm Lạp có động tĩnh gì, bàn tay cũng không hạ xuống như dự liệu, mà lại nhẹ nhàng vỗ lên trên đầu tôi. Tôi mở mắt ra, thấy Thẩm Lạp sờ sờ đầu của mình! Đây quả thực so với việc mở mắt ra thấy Trinh Tử(*) bò ra từ trong thang máy còn kinh hãi hơn!

Trinh Tử hay còn gọi là Sadako nhân vật ma nữ trong phim kinh dị The Ring.

“Tôi sẽ không đánh cô, lại càng không làm cô tổn thương, đừng sợ.”

Giọng nói của cậu ta chợt trở nên dịu dàng, ánh mắt cũng từ trạng thái tức giận trở nên mềm mại. Tôi thật sự không thể nào tiếp nhận được biến chuyển bất ngờ này, còn có cái gì đáng sợ hơn việc một người vốn nên hận mình lại đột nhiên đối xử với mình ôn nhu hiếm có?

“Thẩm, Thẩm Lạp ——”, tôi lo lắng tránh né bàn tay của cậu ta, cẩn thận dịch sang một bên, “. Nếu không, cậu cứ đánh tôi đi?”.

“ ”

“Nếu cậu cảm thấy đánh một lần còn chưa đủ hả giận thì cậu có thể đánh hai lần, ba lần cũng được. Nhưng khoảng cách nhớ lâu một chút, thí dụ như một năm đánh một lần, hoặc là hai năm một lần gì đó. Cơ thể tôi yếu ớt, nên thời gian khôi phục đoán chừng cũng tương đối dài ——”

Thẩm Lạp nắm cầm cửa tôi, ép buộc tôi ngẩng đầu lên nhìn mình. Cậu ta im lặng nhìn tôi, ánh mắt vô cùng. phức tạp. Tôi thật sự không hiểu giờ phút này ánh mắt ấy rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Không phải hận, cũng không phải là oán, hình như chỉ có tĩnh lặng không gợn sóng. Cậu ta chỉ trầm mặc nhìn thôi mà tôi đã thấy toàn thân nổi gai ốc, không tìm được mà rùng mình.

“Dịch Mộ Tranh ——”

Thẩm Lạp chợt lên tiếng, khóe môi cong lên nhìn tôi cười: “Cậu cảm thấy có lỗi với tôi sao?”. Không đợi tôi trả lời, cậu ta đã nói tiếp: “Vậy không bằng, rời khỏi Lâm Cẩm Nam, ở bên tôi, thế nào?”.

Tôi trừ khi sợ chỉ cũng chỉ có hoảng hốt, chẳng lẽ cậu ta nhất định phải dùng phương thức vụng về này để bắt tôi chuộc tội sao? Tôi vươn tay đẩy cậu ta ra, sống lưng thẳng tắp, trịnh trọng lắc đầu: “Không được, trừ việc này, cái gì tôi cũng có thể đồng ý với cậu. Nhưng rời khỏi cậu ấy, thật rất xin lỗi, tôi không làm được.”

Thẩm Lạp dựa vào vách thang máy, khóe miệng tà tà nâng lên, cười đến quỷ dị: “Mới vừa rồi còn giống như Tiểu Bạch Thỏ đáng thương gặp phải sói xám lớn, sao mới nhắc tới Lâm Cẩm Nam lại như là đang cắn thuốc lắc vậy. Rốt cuộc cậu ta có cái gì tốt chứ?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn người thanh niên trước mặt, cầm chặt túi mua hàng trong tay, đáp: “Tóm lại tôi sẽ không đồng ý đâu, yêu cầu khác đều có thể suy tính, riêng cái này thì không được”.

Thẩm Lạp bĩu môi, tỏ vẻ bất cần: “Không có thương lượng ở đây!”

Thang máy rất nhanh sẽ xuống đến lầu 1, Thẩm Lạp đè lại nút đóng cửa, không nhanh không chậm nói với tôi: “Nhớ, tôi sẽ không làm cô tổn thương, hãy suy nghĩ thật kỹ đề nghị của tôi, tôi sẽ còn đến tìm cô!”.

Trong lòng tôi thấy buồn bực cực kỳ, không gian chật hẹp khiến tinh thần gần như chết đuối trong đó. Cửa thang máy vừa mở ra, tôi cơ hồ chạy trời chết. Mặc kệ Thẩm Lạp muốn thế nào, chỉ cần trong phạm vi mình có thể làm được, tôi đều sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cho cậu ta, duy chỉ có việc này là không thể. Cola đợi lâu như vậy, tôi cũng không thể để cậu ấy chờ đợi thêm nữa.

Hơn nữa, cái gọi là tình yêu này giống như một loại thuốc phiện, một khi bắt đầu, liền không cách nào từ bỏ.

*

Tìm được đến chỗ hẹn quen thuộc toàn thân của tôi cũng buông lỏng đôi chút. Cola mở cửa xe, nắm lấy tay của tôi hỏi: “Sao thế, sắc mặt khó coi như vậy, sao lúc này lại đột nhiên tắt máy?”.

Tôi lắc lắc đầu, nhào vào trong lòng ngực cậu ấy, nhỏ giọng nói: “Cola, tôi rất nhớ cậu, vô cùng, vô cùng nhớ”.

Cola dừng một chút, giơ tay lên theo vuốt tóc tôi nói: “Nhóc theo đuôi.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cọ vào má, rồi ôm cổ cậu ấy đáp: “Dù có theo đuôi, thì tôi cũng chỉ theo đuôi một mình cậu thôi”.

“. Có phải. . . gặp người nào rồi đúng không?”. Cola kéo tôi ra, chăm chú nhìn, sau đó cầm ngón tay của tôi nhẹ nhàng vuốt ve: “Quả Cam đừng sợ, có chuyện gì cứ nói cho tôi biết được không?”

“Mình gặp Thẩm Lạp rồi!”, thấy mắt Cola không hề gợn sóng, tôi bất đắc dĩ cười hỏi: “Vậy là cậu đã biết cậu ta ra rồi?”

Bàn tay khô ráo của Cola vỗ vỗ vào gáy tôi, chậm rãi trượt một đường xuống sống lưng, qua lại an ủi: “Cậu ta ra ngoài đã được hai tháng, nhưng thấy cậu ta vẫn không có động tĩnh, tôi cứ cho rằng cậu ta sẽ không tìm cậu nữa.”

Thật ra thì hôm nay cũng là ngoài ý muốn mới đụng phải? Có lẽ từ đầu Thẩm Lạp quả thật không có ý định tìm tôi, hôm nay nếu không gặp cậu ta thì tôi cũng từ từ quên mất người bạn này rồi. Về phần cậu ta nói muốn tôi rời khỏi Cola, ở bên cạnh cậu ta, tôi sẽ không ngại thốt cho rằng cậu ta yêu thích mình. Mười sáu tuổi năm ấy, tôi và cậu ấy cũng chỉ lui tới mấy lần, kết thành đồng minh, sau đó quá lâu cũng không hề liên lạc.

Cho dù thế nào, tôi cũng sẽ không cho vì thích mình nên cậu ta mới tổn hại đến Lăng Phỉ, có nói gì thì nói, cậu ta làm vậy tám phần cũng chỉ muốn hành hạ tôi mà thôi.

Cola giơ tay lên bẹo má tôi, cười nói: “Đồ ngốc, nghĩ cái gì vậy?”.

Tôi thuận tay cầm lấy bàn tay bẹo má mình, nhả mày đáp: “Cola, cậu nói xem . . . khi đó tại sao Thẩm Lạp phải giúp tôi đối phó với Lăng Phỉ chứ? Coi như Lăng Phỉ có trêu đùa cậu ta, hình như cũng không cần phải làm đến mức ấy”.

Sắc mặt Cola chợt thay đổi, sau đó từ từ buông tay của tôi ra, bắt đầu khởi động xe: “VẬY CẬU CẢM THẤY LÀ VÌ CÁI GÌ?”.

Tôi trăm mối ngổn ngang vẫn không tìm được giải đáp, tựa lưng vào ghế ngồi lẩm bẩm: “Không hiểu, cậu ta quá âm trầm, cong cong queo queo, kể cả có là con giun trong bụng cậu ta tôi cũng bị xoay cho chóng mặt đoán không ra”.

Cola không trả lời, tập trung lái xe chuẩn bị rời đi. Tôi thở dài, cứ tưởng cậu ấy sẽ không tiếp tục nói đến vấn đề nhảm chán này, lại bất chợt lên tiếng: “Cậu không nghĩ có lẽ cậu ta cũng thích cậu thì sao?”.

Tôi mở mắt thật to, nhìn người đang nghiêm túc nói chuyện cười cười, trong đầu rất nhanh liên tưởng đến gương mặt của Thẩm Lạp, không nhận được cả người khẽ run rẩy: “Làm sao có thể chứ, người như vậy, muốn động tâm ít nhất cũng phải thật là nhiều năm, tôi còn không có bản lĩnh để cho cậu ấy đối với mình vừa gặp đã yêu đâu!”.

Cola quay sang liếc tôi một cái, gật gù: “Cũng còn tự biết người biết ta!”.

“ ”

Cola trầm mặc, sau đó quay đầu nhìn tôi, muốn nói lại thôi, sau đó lên tiếng: “Tóm lại, cậu ta sẽ không hại cậu đâu!”.

40. Chương 40: Chương 38

Cola nói lời này bằng vẻ mặt chắc chắn, cậu ấy và Thẩm Lạp, không phải cậu ấy chỉ gặp qua cậu ta một lần không phải sao?

“Lần đó, tôi uống say về sau có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”. Tôi hơi nghi ngờ, thật cẩn thận hỏi lại. Lần tôi uống rượu say chính cậu ấy là người đón tôi từ tay Thẩm Lạp trở về nhà, còn Cola vẫn không đề cập đến sự kiện này. Hơn nữa mỗi khi nhắc tới Thẩm Lạp lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt cừu địch gặp nhau cả.

Cola liếc nhìn tôi một cái, rất nhanh lại quay đầu đi: “Sao đột nhiên lại hỏi đến cái này. . . Có thể có chuyện gì được chứ, cậu ta tiễn cậu về nhà, lúc đến đầu đường thì gặp tôi”.

“ ” Thấy cậu ấy không muốn nói nhiều đến vấn đề này, tôi cũng liền thức thời không hỏi tới nữa. Mặc kệ như thế nào, đối với Thẩm Lạp, trừ cảm giác đau lòng thì thật không có ý tứ gì khác.

“Đúng rồi, cậu kiểm tra như thế nào rồi?”. Tôi chợt nhớ tới liền hỏi tình hình kiểm tra của Cola, mới vừa rồi vẫn đắm chìm trong kinh ngạc vì Thẩm Lạp bỗng nhiên xuất hiện, thế nhưng lại quên mất chuyện trọng yếu như vậy.

Cola trầm mặc mấy giây, vẫn tiếp tục nhìn về phía trước, đáp: “Không việc gì, bác sĩ nói hồi phục rất tốt.”

“Oh, vậy thì tốt rồi!”. Tôi thở phào nhẹ nhõm, tâm tình vẫn luôn thấp thỏm cuối cùng cũng thoáng ổn định lại đôi chút.

*

Một thời gian sau, mặc dù Thẩm Lạp nói có thể tìm đến tôi, nhưng thủy chung vẫn không xuất hiện thêm lần nào nữa. Tôi cảm thấy suy đoán của mình hẳn là đúng rồi, thật ra cậu ta quá nhảm chán, nên muốn tìm người nào đó trêu chọc giải khuây mà thôi. Không phải vẫn có loại người, trong lòng đè nén quá lâu, lấy chia rẽ tình yêu nhau thành niềm vui thú của mình sao?

Mùa xuân dần bước tới gần, sau kì thi cuối kỳ sẽ bắt đầu nghỉ đông.

Cola vẫn ở lại nhà trọ, không hề có dấu hiệu chuẩn bị về nhà. Tôi thật không ngờ quan hệ của cậu ấy và chú Lâm lại căng thẳng đến mức ấy, hơn nữa lúc này tôi mới biết, đã ba cái tết Cola không về nhà rồi.

Nghe cậu nhẹ nhàng nói, trong lòng tôi lại thấy buồn buồn. Nhớ tới mùa xuân năm trước ăn bữa cơm đoàn viên cùng với gia đình, xem tiết mục cuối năm, cảnh tượng thật vui vẻ náo nhiệt, khi nhận được tin nhắn của Cola tôi cũng chỉ qua loa trả lời lại. Nghĩ tới đó, tôi lại càng thêm áy náy không thôi.

Lời an ủi lúc này không hề có tác dụng nữa, tôi chỉ có thể ôm cậu ấy thật chặt, trong lòng âm thầm thề, Dịch Mộ Tranh, từ nay về sau, nhất định không thể để cho cậu ấy một mình nữa, nhất định không thể để cho cậu ấy cô đơn nữa.

Đi Tần có tới mấy lần, lúc ra về đều tỏ vẻ tiếc nuối. Tôi cũng vẫn không biết nguyên nhân khiến cho Cola và chú Lâm quay lưng lại với nhau là gì, nhưng nếu cậu ấy đã không muốn nói, tôi cũng không hỏi tới nữa. Điều tôi có thể làm, là vào thời điểm cậu ấy cần sự ấm áp liền ở bên cạnh không rời.

Tôi tiếp tục ở lại đó, thỉnh thoảng trở về nhà họ Dịch một chuyến. Dịch Tiểu Liêu ấy mà cũng không thúc giục, thỉnh thoảng chỉ hỏi thăm đến tình trạng gần đây của Cola, còn dặn dò rất nhiều lần, giao thừa nhờ dẫn Cola về đây cho vui. Sau đó không giải thích được mà ngày càng ngán ngán cả người rất lâu, mặc dù tôi đã sớm quen với việc bà không cao giọng dạy dỗ như bình thường, nhưng thời gian lâu dài, cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

Nhưng lại không thể nói kỳ quái ở đâu, vì hành động của Dịch Tiểu Liêu vốn cũng đã không thể phân tích Logic như lẽ thường.

Ngày nghỉ rất nhàm chán, Cola đề nghị đi đến chỗ cô cậu ấy ở Seattle. Hiện tại mặc dù đã hai mươi mốt tuổi, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội ra khỏi nước bao giờ, cho nên vừa nghe thấy Cola nói như vậy, tâm tình của tôi liền rất kích động, ngay lập tức đồng ý.

Trước khi đi, Cola vẫn mặt ủ mày ê, thời điểm thất thần lại phá lệ rõ ràng. Thậm chí khoa trương đến nỗi khi tôi ngồi ở bên cạnh nói một lúc thật lâu mà cậu ấy ngay cả nửa điểm phản ứng không có. Nhưng khi hỏi đến, cái gì cậu ấy cũng không nói. Trong lòng ngày càng dấy lên nỗi bất an, cho tới bây giờ tôi vốn không đủ thông minh, cũng không giỏi suy đoán tâm tư của người khác vì thế liền cảm thấy bản thân thật vô dụng. Nhưng mà đối với cậu ấy, lại luôn không có một chút biện pháp nào.

Trước khi đi một ngày đột nhiên lại nhận được điện thoại của Thẩm Lạp, sau khi do dự thật lâu tôi vẫn quyết định gặp cậu ấy một lần. Chỗ hẹn cách nhà trọ của Cola không xa, khi tôi đến đó thì Thẩm Lạp đã có mặt từ lâu.

Cậu ấy mặc áo len màu đen nên trông thành thực hơn tuổi thật rất nhiều. Lúc nhìn thấy tôi liền mỉm cười, tôi liền ngồi xuống ghế đối diện, sau khi chọn món xong cũng không biết nên nói chuyện gì. Cục diện như thế thật đúng là có chút quỷ dị, người rõ ràng nên hận tôi đến tận xương tủy, mỗi lần đối mặt lại đều trưng ra bộ dạng hiền lành.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy kinh hãi.

Ngược lại Thẩm Lạp là người phá vỡ cục diện bế tắc này trước, sau khi nhấp một ngụm cà phê liền hỏi: “Nghe nói hai người chuẩn bị đi Seattle?”.

Tôi thật có chút ngoài ý muốn, rất muốn hỏi cậu ta đã nghe được từ ai? Nhưng đoán chừng cậu ta cũng sẽ không để ý đến. Chuyện của bọn tôi cậu ta lại nắm rõ như lòng bàn tay, để cho tôi cảm thấy sợ hãi cứ như suốt ngày bị người ta rình mò ở phía sau vậy. Tuy thế vẫn trấn định gật đầu đáp: “Ừm, đến chỗ cô của Cola!”.

Ngón tay thon dài của Thẩm Lạp từ từ chuyển động trên chiếc cốc sứ màu trắng, khóe môi nở nụ cười không rõ ý vị gì: “Xem ra, cô thật không có chút hứng thú nào với lời đề nghị của tôi rồi!”.

“Thật xin lỗi ——”, nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ có thể nói lên ba chữ này, nhưng người đối diện dường như không thiếu thứ gì, tôi thật đúng là không tìm được cách gì để có thể bù đắp cho cậu ta cả.

Thẩm Lạp chống một tay lên cằm, ung dung cười nói: “Trừ ba chữ này, cô không còn lời nào khác để nói với tôi sao?”.

“” Tôi quần bách nhìn cậu ta, hai tay ở trên mặt bàn khẽ đan vào nhau, so với đi thi còn thấy khảnh trương hơn: “Ngại quá”

Thẩm Lạp khẽ cười, bắt đầu dĩ lắc đầu, tựa lưng vào ghế ngồi quan sát tôi: “Dịch Mộ Tranh, thật ra thì, cô thật sự không cần đau lòng vì chuyện trước kia đâu, những ngày tháng đó cũng không tồi tệ lắm. Có thể cai được cái kia, cô không phải biết tôi vui đến thế nào đâu!”.

Khi Thẩm Lạp nói những lời này không hề nhìn tôi, đưa mắt chăm chú cảnh vật ngoài cửa sổ, ánh mắt nhu hòa, không còn lạnh lùng kiêu căng như bình thường nữa. Cậu ấy bất ngờ quay mặt sang, nhìn ta, chậm rãi mở miệng: “Cho nên, tôi không hề hận cô, thật đấy. Cô cũng không cần phải thấy áp lực, chúng ta là bạn bè không phải sao?”.

Ta sững sờ nhìn cậu ta, có chút không thể tin. Hình như người này thường thường luôn khiến cho tôi thật bất ngờ, nếu quả thật không muốn bị ma túy hành hạ, như thế nào mà lại dính vào nó. Hơn nữa, trong mắt của cậu ấy luôn ánh lên vẻ ưu thương cô độc, những thứ này tôi đều nhìn không thấu.

Tôi chớp chớp mắt, cầm thìa khuấy cà phê trước mặt: “Dĩ nhiên, chúng ta vẫn luôn là bạn bè, chỉ cần cậu còn coi tôi là bạn!”.

Thẩm Lạp chỉ cười cười, sau đó chúng ta cứ ngồi yên như vậy, chẳng ai lên tiếng nữa. Một lát sau cậu ta mới nói: “Lâm Cẩm Nam. Thật ra thì cũng không tệ lắm!”.

Tôi lại bị lời này của cậu ta làm cho ngây ngẩn cả người, phải biết lúc trước cậu ta không hề nói như vậy. Có điều khi có thêm người tán thành khiếu thẩm mỹ của mình, tôi vẫn hết sức vui mừng, vì vậy liền hả hê cười nói: “Tất nhiên rồi, cũng không nhìn một chút là bạn trai của ai chứ!”. Sau đó trong đầu lại chớp lóe, tôi cảnh giác nhìn cậu ta chăm chăm: “Cậu đừng có mà đánh chủ ý lên cậu ấy, cậu ấy là trực nam đấy!”

Trong nháy mắt Thẩm Lạp lóe lên ngạc nhiên, sau giống như nín thật lâu mới thật không dễ dàng nói ra một câu: “Hi vọng hai người có thể đầu bạc răng long!”.

“Này ——” tôi liếc nhìn cậu ta, nói: “Tại sao lời này nghe không giống chúc phúc mà giống như nguyên rủa hơn nhỉ?”.

Thẩm Lạp nhún vai, mặt vô tội thanh minh: “Trời đất chứng giám, tôi thật sự chúc phúc cho hai người. Nào có ý xấu như vậy!”.

Dáng vẻ không hề tin tưởng của tôi khiến cho cậu ta hơi giận, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào tôi, mắt húng nói: “Dịch Mộ Tranh, chỉ bằng đôi mắt không có tâm nhãn này, mấy năm qua nếu không có Lâm Cẩm Nam ở bên cạnh che chở, cậu có thể sống đến hai mốt tuổi sao?”.

CMN, ý vào một chút áy náy của tôi mà cậu ta dám lên mặt vũ nhục nhân cách của người khác như thế , dám lôi chỉ số thông minh ra nói kháy tôi, xem tôi như cọng cỏ đại hiền lành mà chèn ép sao? Tôi cố điều hòa hơi thở, đè xuống lửa giận đang vọt lên từ lòng bàn chân, trưng ra dáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cậu ta chăm chăm: “Cola nguyện ý che chở cho tôi...mà tôi cũng nguyện ý để cậu ấy bao bọc, chúng tôi hoàn toàn tự nguyện.”

“” Thẩm Lạp âm trầm nheo mắt nhìn tôi: “Tốt nhất là cậu ta có thể bảo kê cho cô cả đời”.

“Dĩ nhiên!”, tôi bình tĩnh gật đầu đáp: “Cái khác thì tôi không chắc chắn, nhưng tôi và Cola nhất định sẽ mãi ở bên nhau, cả đời!”.

Thẩm Lạp nghe xong những lời này thế nhưng lại không lập tức phản bác, xem ra đã bị tôi nhanh mồm nhanh miệng, một mực chắc chắn làm cho nghẹn họng rồi. Đã nói rồi, một thanh niên thuần lương không có việc gì tốt nhất đừng có chơi trò chiến nước bọt với tôi ở đây, không những không đấu lại mà còn bị nghẹn một thân nội thương.

“Có lẽ cô nên học tự lập dần đi thì hơn!”, Thẩm Lạp đột nhiên nghiêm túc, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào tôi: “Không có người nào nhất định sẽ ở bên cạnh người nào đó cả đời, cô nên học thích ứng với cuộc sống một mình. Lâm Cẩm Nam cho dù có tốt thế nào, cũng vậy.”. Cậu ta dừng một lát, rồi

nói tiếp: “Con gái cũng nên có cuộc sống và thế giới riêng của mình, không nên đặt cược toàn bộ tình cảm ở trên một người”.

Tôi nghe xong lại như rơi vào sương mù, qua loa đáp một tiếng: “Ừm, biết rồi!”. Trong lòng thì lại đang oán thăm, hừ hừ, muốn khích ly gián tôi và Cola sao, đừng có mơ nhé. Cola làm sao có thể rời khỏi tôi, vĩnh viễn đều không có khả năng này. Kể cả cậu ấy có lên trời, xuống biển tôi cũng sẽ tìm cho bằng được, sau đó từ từ giáo huấn, cho đến khi cậu ấy không dám tùy tiện chơi trò vờ tha để bắt thật mới thôi.

Tôi uống cà phê, nhìn ra quang cảnh thành phố bên ngoài, tâm tình dần buông lỏng. Thắm Lạp thế mà lại không hận tôi, điều này làm cho trái tim vốn đề nén thật lâu của tôi cũng từ từ nhẹ nhõm, nhưng mà cảm giác áy náy vẫn còn tồn tại, có điều thái độ này của cậu ta đã khiến cho tôi vui mừng hơn rất nhiều. Dù sao, chuyện làm bạn bè với nhau tôi thật đúng là không dám hy vọng xa vời.

“Cô thật. Không muốn suy nghĩ một chút về đề nghị của tôi sao?”

Thắm Lạp chợt cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, lưu manh cười, hai tay chống cằm, còn nhìn tôi nháy nháy mắt nữa. Tôi nhú mày, khinh thường hừ hừ: “Ít lãng phí điện lực đi, dù cho tôi có thích mỹ nam, thì cũng chỉ yêu thích mỗi Cola nhà tôi mà thôi. Những anh chàng khác, có phóng điện thế nào cũng không cùng từ trường đâu”.

Thắm Lạp mím môi cười, bắt đắc dĩ vỗ trán: “Không ngờ, cô cũng còn có chút khí tiết, nhưng khi còn trẻ con thì đáng yêu hơn, có thể tùy tiện hôn,...” nói đến đây cậu ta chợt khựng lại, mở cặp mắt sáng rỡ nhìn tôi, sau đó ho một tiếng: “Khụ, tùy tiện khi dễ...”.

*

Buổi tối Cola thu xếp hành lý giúp tôi, còn tôi thì nằm lỳ ở trên giường chơi điện tử.

Tất cả tập trung của tôi đều đặt vào trong trò chơi, đang chiến đấu hăng hái, valy hành lý đột nhiên “Bùm” một tiếng đổ ập xuống sàn nhà. Tôi sợ hãi giật nảy mình, quay đầu lại thấy Cola sắc mặt tái nhợt đứng ở một bên sững sờ nhìn chiếc valy trên sàn nhà. Tôi nhảy xuống giường, cầm tay của cậu ấy, ngón tay của ai đó thực lạnh lẽo, lòng bàn tay lại ẩm ướt mồ hôi.

“Cola, sao thế?”.

Cola quay đầu lại nhìn tôi, thật lâu mới lắc đầu đáp: “Không có việc gì, tay. Không cẩn thận bị trượt!”. Cậu ấy nâng tay phải lên, mở lòng bàn tay che lên hai mắt, hô hấp gấp gáp: “Quả Cam, cậu. xử lý đi.”

Cậu ấy ngồi bệt xuống giường, thật lâu cũng không nói chuyện, cứ yên lặng như vậy. Bàn tay trượt xuống, đôi mắt vô hồn nhìn vào giấy dán tường phía trước, đôi môi mím chặt không lên tiếng. Tôi dựng rương hành lý lên, cất vào tủ treo quần áo, sau đó đi tới bên cạnh ôm lấy cậu ấy, hỏi: “Sao thế?”.

Cậu ấy vẫn không rời mắt, gơ tay lên từ thắt lưng của tôi đưa dần lên bả vai, cuối cùng dùng sức ôm chặt lấy tôi: “Quả Cam, ôm anh!” (Từ giờ đối xứng hô cho tình cảm nhé mí bạn).

Tôi ôm cậu ấy thật chặt, còn cậu ấy vùi đầu vào cổ tôi, cánh môi lạnh như băng dán lên da thịt nóng bỏng. Cậu ấy hít một hơi thật sâu, sau đó thành linh cười nói: “Trước kia cảm giác bản thân mình không gì là không làm được, cái gì cũng không sợ, hiện tại mới phát hiện, thế giới này có nhiều khiến mình sợ hãi như vậy.”

Tôi nghe không hiểu lời này của cậu có ý gì, nghiêng mặt sang nhìn liền bị cậu ấy ép môi lên. Cậu ấy thuận thế đè lên trên người tôi, rất vội vã, thậm chí còn không kịp tiến hành màn dạo đầu, lỗ măng vọt thẳng vào. Bàn tay vững chãi đặt lên gáy của tôi, không hề dùng bất cứ kỹ xảo nào mà luật động. Tôi không biết cậu ấy có thoải mái hay không, ít nhất thì tôi tuyệt không dễ chịu chút nào.

Nhưng tôi không muốn cự tuyệt cậu ấy, cảm thấy dường như cậu ấy đang hoảng hốt đề nén chuyện gì đó. Hơi thở nóng rực của cậu phả vào bên tai, thân thể bị chèn ép có chút thở không nổi, tôi đưa tay ôm lấy cậu ấy nhỏ giọng cầu xin: “Cola, chậm một chút.”

Cậu ấy nhìn tôi, nhẹ nhàng vuốt ve má tôi, rồi cúi đầu thân mật cọ cọ lông mi vào tôi. Sau đó đặt tôi nằm nghiêng xuống, cậu ấy nhắm mắt lại, vô lực tựa vào trán tôi, hồi lâu cũng không hề nhúc nhích nữa. Một

lát sau, khi mở mắt ra lần nữa, cậu ấy nhìn tôi thật sâu, ánh mắt sáng ngời.

Sau đó cậu ấy lại bắt đầu cử động, nhưng so với vừa rồi, thì dịu dàng hơn rất nhiều.

41. Chương 41: Chương 39.1

Đến Seattle, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp cô của Cola — Hà Mộc Hủy.

Có lẽ là đã biết được bối cảnh buôn bán vũ khí của cô ấy nên trong tiềm thức tôi liên liên tưởng đến khí thế của lão đại của giới hắc đạo giống như trong tiểu thuyết hay phim điện ảnh. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì người thật so với tưởng tượng của tôi khác xa một trời một vực.

Cô Mộc Hủy bảo dưỡng thân thể tốt vô cùng, tuyệt không giống với một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi chút nào, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười quyến rũ, nói chuyện cũng rất dịu dàng. Đối với Cola càng thêm thương yêu không hết, từ đầu tới cuối đều kéo cánh tay Cola không hề buông. Cô ấy còn ôn hòa bảo tôi gọi mình là cô giống như Cola, còn nói dù sao chúng tôi sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn.

Nghe đến đó tôi thật có chút xấu hổ, nhưng không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, mà mỗi khi nói đến vấn đề này, Cola dường như không được thoải mái cho lắm.

Trên đường cô của Cola mấy lần muốn nói mà lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi về tin tức của chú Thiên Bắc.

Tôi cũng đã từng nghe Dịch Tiểu Liêu nhắc qua chuyện tình cảm rối rắm giữa chú Thiên Bắc cùng với cô Mộc Hủy, có điều không ngờ cô ấy vẫn nhớ mãi không quên như vậy, cho đến bây giờ vẫn còn nhớ đến chú ấy. Liếc nhìn chú Phác đi tuốt ở đằng trước, cảm xúc trong lòng tôi trăm mối ngổn ngang. Chỉ hàm hồ trả lời chú Thiên Bắc hiện tại rất tốt, rất hạnh phúc.

Cô ấy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười tiếp tục thảo luận những vấn đề khác với Cola. Nhưng mà tôi lại nhìn ra sắc mặt cô ấy có chút cô đơn, tôi không hiểu, rõ ràng hiện tại cô ấy cũng rất hạnh phúc, chú Phác còn đối với cô ấy tốt như vậy.

Cô Mộc Hủy và chú Lâm là anh em cùng cha khác mẹ, gia sản bây giờ là do chú Lâm chủ động nhường hết cho em gái mình. Một người phụ nữ phải đứng lên chống đỡ một sản nghiệp lớn như vậy thật rất vất vả. Cũng may cô ấy có một người chồng thật tốt lại vô cùng giỏi giang, đã giải quyết cho cô không biết bao nhiêu phiền toái. Chú Phác là trợ thủ đắc lực, đã ở bên cạnh cô ấy rất nhiều năm, thật vất vả mới bắt sống được trái tim của nữ cường nhân này.

Nhìn bề ngoài cô Mộc Hủy không khác với những người phụ nữ bình thường là mấy, vừa điềm tĩnh lại ôn hòa. Đáng tiếc, con người ta vẫn luôn kỳ quái như thế không phải sao? Thường thường không thấy được hạnh phúc trước mắt, luôn mãi mê đuổi theo những thứ không thiết thực mơ hồ.

Nghĩ tới đây, tôi lại quay sang nhìn Cola bằng ánh mắt nhu hòa, thầm nghĩ, rốt cuộc bản thân cũng hiểu được đạo lý biết quý trọng người trước mắt. Nhưng, nhìn đến vật nhỏ bên cạnh cậu ấy, tôi thực sự vô cùng khó chịu, đặc biệt khó chịu!

Ai tới nói cho tôi biết, một cô gái nhỏ mới mười tuổi ở Mỹ sao lại có thể trưởng thành sớm như vậy chứ?

Nhìn cô nhóc vẫn nắm tay Cola không thả, lại còn riu ra riu rít la hét muốn cậu ấy đi trượt tuyết cùng với mình, tôi cực kỳ oán niệm. Cô nhóc khiêu khích quay đầu lại trừng tôi, câu nói đầu tiên khi gặp tôi lại là: “Anh trai là của tôi đấy, ai mà tranh giành anh ấy liền biến thành Đại Mập Mập!”

Rốt cuộc có cần phải quý anh họ mình đến vậy hay không? Mặt tôi chất chứa nội thương, lộ vẻ tức giận quay sang nói với Cola: “Thấy không, em mới chỉ thích anh thôi mà đã phải nhận biết bao nhiêu nguy hiểm rồi, không cần thận lại trở nên béo phì ấy chứ”.

Đối với giọng thị uy của cô em họ, người đi trước tôi chỉ có thể ưu nhã gật đầu, giả lả cười: “Thật là đáng yêu ——”

Thật ra thì trong lòng tôi đã sớm giương nanh múa vuốt: con bé chết tiệt kia, có chỗ nào đáng yêu chứ, tuyệt không đáng yêu chút nào. Đó là bạn trai của chị đây, bạn trai của chị đây có được hay không!

Tôi bị cô Mộc Hủy cùng với con gái của cô ấy đẩy ra phía sau, không thể nào đi cạnh Cola nữa. Tức giận muốn cào tường, cô em họ kia lại còn cố tình trêu tức, thỉnh thoảng quay đầu lại trừng tôi, còn le lưỡi chọc quê tôi nữa.

Nhóc thối, đừng cho là chỉ có mình mới biết le lưỡi nha, đầu lưỡi của chị đây so với cô em còn dài hơn nhiều đấy. Khoảng cách 11 tuổi cũng không phải để chơi đâu!

Tôi cũng trợn tròn mắt, sau đó nhìn cô bé le lưỡi. Ai ngờ cô nhóc chợt quay đầu mặt mày hớn hở, nín tay áo Cola: “Anh, anh, mau nhìn, người kia diện mạo thật quá xấu xí?”.

“ ” Im lặng, thật là thất sủng, lại bị con bé mười tuổi tính kế.

Cô Mộc Hủy lúng túng nhìn tôi, sau đó dùng sức trừng Phác Tiểu: “Tiểu Tiểu, không được hồ nháo!”.

Tôi ngượng ngùng thu hồi đầu lưỡi, vuốt vuốt hai gò má ê ẩm: ” Oa. ngồi máy bay lâu quá, phải hoạt động bắp thịt một chút!”.

“Ngu ngốc, ngồi máy bay là dùng cái mông, chẳng lẽ mặt của chị sinh trưởng ở ——” Phác Tiểu chưa nói hết liền bị mẹ cô bé quát lớn. Nhưng cô bé vẫn trừng khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đối trừng tôi, nhỏ giọng thăm thì: “Người ta thường nói ngực lớn không có đầu óc, nhưng đây ngay cả ngực cũng không có, cái gì cũng sai, ánh mắt của anh họ thật kém”.

“ ” lại còn chê bai sức quyến rũ phái nữ của tôi nữa, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Chị đây đạt cup B đấy, là cup B cơ đấy! Không phải là không có! ! Lại nói, người nào đó không có ánh mắt rất ưa thích là được rồi? Nghĩ thế gò má của tôi liền nóng ran lên, gờ tay quạt quạt để hạ hỏa. Tỉnh táo, tôi cần phải tỉnh táo.

Cola bắt đầu cười, sờ sờ đầu Phác Tiểu, nói: “Tiểu Tiểu ngoan, đừng trêu chị ấy nữa, chị ấy mà tức giận sẽ rất đáng sợ.”

“ ” Được rồi, mặc dù nghe có chút lạ, nhưng mà tôi có thể tự luyện cho rằng Cola đang bao che cho mình sao?

Hai tay Phác Tiểu nắm tay Cola thật chặt, quệt mồm oán trách: “Anh à, chị gái này đáng ghét thật khó coi, vóc người cũng không đẹp, nổi giận lại còn rất đáng sợ, thế mà anh còn thích đến muốn chết. Anh không phải là run M đấy chứ?”

“ ” Lần này ngay cả Cola cũng bắt đầu gờ tay lên mặt quạt gió hạ hỏa rồi.

*

Đến nhà, tôi và Cola trở về phòng cất hành lý. Phác Tiểu bị chú Phác bắt trở về phòng làm bài tập, bên tai cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa ấm áp, tôi đứng ở ban công đuổi người, thấy trên sân cỏ có công nhân đang tưới nước. Bầu trời xanh trong, đối diện với gian phòng của chúng tôi là một mảng lớn màu xanh lá cây, vô cùng mát mắt. Phóng tầm mắt ra khoảng không rộng lớn, tâm tình vốn đang rất mệt mỏi lập tức tỉnh táo lại.

Cola từ phía sau dán tới, lồng ngực ấm áp mang theo nhịp tim trầm ổn. Một tay của cậu ấy đặt lên trên eo tôi, một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài, nhỏ giọng nói: “Cách giờ cơm tối vẫn còn sớm, ngủ trước một lát đi”.

Tôi xoay người nhìn cậu ấy, gần đây rõ ràng tinh thần người này thật không tốt, thường thường hay ngẩn người, mặt cũng tái nhợt không có chút huyết sắc nào. Tâm đau nhói, tôi đưa hai cánh tay ra quấn lên trên cổ cậu ấy, vùi đầu vào ngực ai đó bắt đầu làm nũng: “Anh ngủ cùng nhé ——”

Bởi vì cả người tôi du lên trên người của cậu ấy, nên Cola không thể không nắm chặt lấy eo của tôi, bắt đầu cười lên trán tôi cười khê: “Dịch Mộ Tranh, sao bây giờ lại càng lúc càng giống kẹo cao su vậy, bằng này tuổi rồi còn học Lolita làm nũng.”

Tôi quặp chặt hai chân vào người cậu ấy, trợn mắt thở phì phò, nói: “Người ta rõ ràng còn là Lolita mà”.

Cola chỉ là cười, hai mắt lóe sáng sáng, cúi đầu hôn lên trên môi tôi một cái: “Như Tiểu Tiểu mới là Lolita, còn em ——”, cậu ấy cố ý kéo dài thanh âm, ý vị sâu xa nhìn tôi cười.

Tôi mắt húng đáp trả: “Không nhìn ra người này sao mà BT, thậm chí còn có sở thích luyến phích (Yêu trẻ con) đấy”.

Cola bật cười, sau đó gật đầu, phớt tỉnh nói: “Chính vì yêu thích trẻ con mới có thể từ mười sáu tuổi vẫn nhớ em mãi không quên”. Cậu cúi đầu cắn lên môi tôi. Tôi khép chặt hàm răng, né tránh cái lưỡi của cậu ấy, không để cho người nào đó được như ý.

Cola nâng môi lên, tay ở trên hông tôi dùng thêm chút sức lực, sau đó cứ như vậy ôm tôi xoay người trở vào phòng. Mặt cười đầy xấu xa: “Xem ra em vẫn rất có tinh thần. Thể lực không tệ.”

42. Chương 42: Chương 39.2

Lúc tôi bị cậu ấy đẩy ngã lên giường vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, đệm rất mềm, sau khi rơi vào liền không muốn ngồi dậy nữa. Tôi nhắm mắt lại, thoải mái than nhẹ một tiếng, vừa mở mắt liền thấy bóng dáng của người nào đó nhào tới. Tôi khúc khích cười, nghiêng sang một bên, quả nhiên người vừa bổ nhào đến liền chụp hụt. Sau đó thẹn quá thành giận, vươn chân dài cùng với hai tạch như bạch tuộc khóa chặt lấy người tôi.

Tôi đẩy ra, rồi cắn lên cằm cậu ấy một cái: “Sắc lang, thành thật khai báo, có phải đã sớm muốn làm như vậy từ lâu rồi hay không? Mấy lần nghĩ đến điều này rồi hả?”

Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy, mơ hồ phảng phất nét cười, sau đó dán lên môi tôi thăm thì: “Thật ra thì em mới là người muốn làm gì anh thì có, Tiểu Sắc Quỷ!”.

Tôi xoay người nằm lên ngực của cậu ấy, cười cười cởi nút áo sơ mi của người đó ra: “Thì sao chứ, anh là bạn trai em, em muốn thế nào thì làm thế ấy, muốn giở trò lưu manh liền lập tức giở trò lưu manh đấy!”. Nói xong liền giơ tay lên chỉ vào nơi trái tim của cậu ấy, nói tiếp: “Nơi này đều là của em rồi, hướng chỉ nam sắc, thân thể chẳng qua cũng chỉ là Thần Mã Đô Thị Phù Vân(*) mà thôi!”

(*) Thần Mã Đô Thị Phù Vân: Con ngựa của chúa trời, đây là một ngôn ngữ thông dụng trên mạng ý chỉ những thứ phù du không có thực, có ý phàn nàn, hoặc không có gì đáng nói cả.

Cola bật cười rung rung cả lồng ngực, tôi trượt tay, nút áo chỉ mới cởi được ba cái. Xương quai xanh khêu lập tức đập vào mắt, tôi nuốt nuốt nước bọt, sờ sờ lên đó, rồi cúi đầu hôn lên môi cậu ấy một cái: “Mỹ nam, chị tới đây, có muốn chơi đùa một chút không?”.

Cola cong cong khóe mắt, bàn tay ở trên lưng tôi vuốt ve lên xuống, sau đó nâng áp gáy tôi xuống hôn lên. Đôi môi ẩm ướt, đầu lưỡi giao thoa, vô cùng ngọt ngào. Tôi nhắm hai mắt lại, toàn thân như nhũn ra, hai tay đặt ở trước ngực cậu ấy khe khẽ mơn trớn.

Chậm rãi mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, sau đó liền bị một màn trước mắt làm cho sợ hãi.

Phác Tiểu nằm ở bên giường, đang chống cằm quan sát chúng tôi, bĩu môi hừ hừ: “Thì ra là chị không những không đẹp mắt, vóc người không tốt, tính khí lại kém, chỉ được mỗi cái háo sắc kéo lại!”.

“.” Con nhóc chết tiệt kia, có cần thiết mỗi lần đều mang lời kịch giống nhau nói ra không sót một chữ không! Tôi ai oán nhìn con bé, nhưng vẫn duy trì tư thế quái dị nằm ở trên người Cola, giơ ngón tay lên run run chỉ vào kẻ phá đám: “Cola, con bé mắng em kìa!”.

Cola vỗ vỗ lên gáy tôi, nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan, khiêm tốn một chút, biết nhận lỗi để thay đổi mới là bé ngoan”.

“.” Thối Cola, tối nay tôi muốn OOX anh mấy trăm lần! !

Phác Tiểu hất cằm thị uy, sau đó quay về phía Cola nói: “Mark tới, mẹ bảo em gọi anh xuống dưới. Về phần người nào đó, có thể ở lại trong phòng ngủ!”

Người nào đó sao? ! Tôi cảm thấy hai mươi một năm nhẩn nại cũng sắp bị bào mòn sạch sẽ rồi, chuẩn bị đạt đến cực hạn, Cola lại bắt đầu giúp tôi nhuận khí, sau đó còn cúi đầu tặng thêm một nụ hôn an ủi: “Em ngủ một lát, anh đi một chút sẽ trở lại.”

Cola đi thật lâu, mãi không thấy quay lại, thật ra thì tôi đã sớm mệt mỏi, nằm lì ở trên giường không lâu liền ngủ mất.

*

Ngủ thật lâu, lúc mở mắt ra lần nữa thì trời đã tối mờ mờ. Trên người đang đắp chăn, đáng lẽ ra Cola phải trở lại rồi mới phải, nhưng bên cạnh tôi lại không có ai. Tôi đứng dậy đi xuống lầu dưới, lúc đi qua thư phòng liền nghe thấy tiếng của Cola.

Cửa thư phòng mở một nửa, vì vậy khi tôi đi tới, liền thấy bên trong có một người phương Tây cao lớn đang cầm kính lúp kiểm tra mắt cho Cola. Tôi ngăn người, thăm hỏi mắt của Cola có vấn đề gì sao? Tại sao tới bây giờ tôi vẫn không hay biết tí gì?

Người phương Tây kia hẳn là một bác sĩ, kiểm tra xong liền nói một tràng tiếng Anh, mà tiếng Anh của tôi từ trước tới giờ vẫn luôn ở trong trạng thái gà mờ, nghe không hiểu rõ lắm. Cola giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy tôi. Sau khi thoáng kinh ngạc liền nhìn tôi cười cười, rồi dùng tiếng Anh lưu loát nói mấy câu với vị bác sĩ kia.

Người được gọi là bác sĩ Mark liền đem gì đó trong tay đưa cho trợ lý của mình, sau khi dặn dò Cola thêm mấy câu, liền đi ra ngoài cùng với cô Mộc Hủy. Lúc đi đến gần cô ấy liền nhìn tôi cười cười. Đợi bọn họ đi xa, tôi đi tới cầm tay Cola, lo lắng hỏi: “Cola, nói cho em biết, có phải anh thấy khó chịu chỗ nào hay không, mắt bị sao thế?”

Cola nhú nhú mày, sau đó nắm lấy tay của tôi đáp: “Chỉ có chút không thoải mái thôi, có thể do chơi điện tử nhiều quá . . . Mark nói chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là tốt rồi, đừng lo lắng.”

Làm sao có thể không lo lắng được, kể từ lúc chúng tôi ở bên nhau, biểu hiện của Cola có đôi khi rất thất thường. Kết hợp với mấy chuyện lần trước, trong lòng tôi luôn dâng lên nỗi lo sợ vô cớ. Trong lòng rối loạn, sức lực nơi ngón tay cũng tăng thêm mấy phần, đưa mắt nhìn thẳng vào cậu ấy hỏi: “Lâm Cẩm Nam, nói cho em biết, rốt cuộc anh có chuyện gì gặt em phải không?!”

Trong phòng giờ phút này chỉ có hai người chúng tôi, rèm cửa sổ theo gió nhẹ nhàng tung bay, sợi tóc trên trán của cậu ấy cũng bị thổi rối tung rũ xuống mặt. Tôi giơ tay vén tóc cậu ấy lên, rồi ôm chặt: “Cola, mặc kệ có chuyện gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt. Bọn mình thật vất vả mới đến được với nhau, anh không thể đẩy em ra lần nữa được. Cho dù có xảy ra chuyện gì, xảy ra cái gì, em đều muốn ở bên cạnh anh!”

Cola không lên tiếng, hơi ngẩng đầu lên, sau đó thở dài nói: “Đồ ngốc, thật không có việc gì. Em rất hi vọng anh xảy ra chuyện gì sao.”

Trong lòng tôi vẫn rất lo lắng, nhưng Cola cũng đã nói thế, tôi thật sự không muốn vì sự bất an lo lắng không giải thích của bản thân mình mà quấy nhiễu cậu ấy. Tôi nhìn thật sâu vào mắt cậu ấy, bên trong tròng mắt đen nhánh không hề có chút khổ sở, sáng ngời như ánh bình minh, thấy thế nào cũng không khác với bình thường là mấy.

Tôi hôn lên mi tâm của cậu ấy, rồi ngả đầu lên vai cậu nhỏ giọng nỉ non: “Không có việc gì là tốt rồi, vậy sau này em và anh luôn ở bên nhau, không bao giờ chơi trò xa cách nữa!”

*

Địch ý của Phác Tiểu đối với tôi không biết từ đâu mà đến, có lẽ là do ham muốn chiếm hữu anh trai quá mạnh mẽ chẳng. Thật ra thì tôi đối với Du Dĩ Nhiên cũng sẽ có địch ý tương tự, cảm giác Trà Xanh đối với chị ấy quá tốt nên trong lòng đôi khi cũng sẽ thấy hơi mất mát.

Đưa Cola đến bệnh viện kiểm tra, Phác Tiểu cũng nháo muốn đi cùng. Tôi và Cola bị cô bé giày vò thảm hại không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Cola kiểm tra xong liền cùng Mark vào phòng thảo luận. Bản

thân tôi ngồi trên hành lang nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, Phác Tiểu khoanh tay dựa vào một bên cửa sổ quan sát tôi, rồi hỏi: “Này, chị và anh tôi lên giường rồi à?”

Tôi ghen lời, sững sốt không biết nên lấy tâm trạng gì để nói chuyện với cô bé. Cho dù biết rõ trẻ em ở nước ngoài được giáo dục giới tính từ rất sớm nhưng nhất thời vẫn không tiếp thụ nổi một cô bé mười tuổi thảo luận với mình vấn đề lên giường hay không lên giường này.

Cô nhóc rầm rì nửa ngày, mới khinh thường nói: “Vờ vịt làm gì, chỉ bằng việc hai ngày trước chị giả trò với anh tôi bị tôi bắt gặp thì khẳng định anh ấy trốn không thoát khỏi móng vuốt sói của chị rồi!”

Tôi trân trối nuốt nước bọt, buồn rầu đáp lại: “Nhưng sự thật là chị không chạy khỏi móng vuốt sói của anh em thì đúng hơn!”

Phác Tiểu trừng tôi một cái, đột nhiên không nói, sau một lát mới hỏi tôi: “Lúc anh ấy đi du học ở đây chị đã từng đến thăm chưa?”

Tôi nhất thời theo không kịp tư duy nhảy vọt của cô bé, lắc đầu đáp: “Chưa ——”

Phác Tiểu lại khinh thường châm chọc: “Thật khờ, không biết anh ấy coi trọng chị ở điểm nào!”

“” Tôi chống nạnh, sau đó cúi xuống nhìn cô bé chằm chằm, cảnh cáo: “Này, đủ rồi nhé, em mà còn châm chọc nữa là chị không khách khí đâu đấy!”

“Không khách khí thì sao chứ?”

Cô nhóc thê nhưng cũng trừng trở lại, chống nạnh ưỡn ngực, sau đó lớn tiếng nói với tôi: “Một người ngu ngốc như chị, căn bản không hề xứng với anh ấy. Lại còn ngốc đến độ cái gì cũng không biết, tôi cảm thấy anh ấy đặc biệt uất ức. Chị có biết hay không, anh ấy chỉ vì chị mà thiếu chút nữa đã chết rồi đấy!”

43. Chương 43: Chương 40

Bên tai tôi vẫn cứ ong ong quanh quẩn câu nói kia của Phác Tiểu: “Anh ấy chỉ vì chị mà thiếu chút nữa đã chết rồi!”. Giờ phút này, nó giống như một ngọn núi chặn lên ngực, trái tim bị áp bức nhảy lên cuồng loạn. Tôi kéo kéo khóa môi, cổ họng khô sấp, hỏi lại: “Cái... cái gì?”

Phác Tiểu mím chặt môi, đôi mắt vốn trong suốt sạch sẽ giờ đây tràn đầy tức giận, nhưng không hề trả lời câu hỏi tôi vừa đưa ra. Chỉ cúi đầu, không lòng vòng mà trực tiếp nói: “Anh ấy không cho nói”.

Trong đầu hỗn loạn mê mang, tôi chỉ biết dường như mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện quan trọng, hôm nay cần phải biết cho tường tận. Vì thế tôi liền cúi người, nắm lấy bả vai Phác Tiểu, chăm chú nhìn vào mắt cô bé, nhún nhường cầu xin: “Tiểu Tiểu, nói cho chị biết được không? Nếu như chuyện này có liên quan đến anh em, thì chị cần phải biết rõ hết thấy!”.

Trong mắt Phác Tiểu thoáng qua sự giãy giụa, nhưng dù sao cũng vẫn là trẻ con, cuối cùng vẫn thiếu kiên nhẫn, ậm ừ nói: “Thật ra thì bốn năm trước, khi chị gặp chuyện không may ——”

“Tiểu Tiểu!”, Cola đứng ở trước cửa phòng làm việc của Mark, gương ánh mắt phức tạp nhìn chúng tôi.

Phác Tiểu bị dọa sợ nhảy dựng, đỏ mặt trốn ra sau lưng tôi. Tôi thở dài, ngồi dậy nhìn thẳng vào cậu ấy. Nhìn giờ phút này với dáng vẻ hốt hoảng đó, tôi chắc chắn bản thân đã thật sự bỏ qua một số chuyện. Mà những chuyện đó, rất quan trọng, quan trọng đến mức ngay cả Cola cũng không muốn nói cho tôi biết.

Cola trầm mặc nhìn tôi một lát, rồi quay sang nói với Phác Tiểu: “Tiểu Tiểu lên xe trước đi. anh muốn nói chuyện riêng với chị ấy.”

“A ——”, Phác Tiểu được ân xá, bỏ chạy thật nhanh.

Trên hành lang vắng lặng, chỉ còn lại hai chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, một lát sau Cola mới bước tới chỗ tôi, cậu ấy nhìn tôi chăm chú nhưng đáng tiếc, từ ánh mắt đó tôi lại chẳng nhìn cái gì, không hiểu cậu ấy

đang nghĩ gì. . . một chút cũng đoán không ra. Cola cầm tay của tôi, đưa lên môi khẽ hôn một cái, rồi nói: “Về nhà nhé!”.

Tôi kéo tay của cậu ấy, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, hỏi: “Chẳng lẽ, giữa chúng ta còn có cái gì không thể để cho đối phương biết sao?”.

Cola từ trên cao nhìn xuống, tròn mắt khẽ nheo lại, đáp: “Tiểu Tiểu chỉ là một đứa bé, em ấy nói mười câu, thì có chín câu không thể tin.”

“Cola, nói cho em biết. Bốn năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Cố chấp hỏi tới, lời của Phác Tiểu là thật hay giả sao tôi lại không nhìn ra chứ, em ấy là trẻ con nhưng mà tôi thì không phải. Dù có chậm chạp thế nào đi nữa, chỉ cần nghĩ đến thái độ thay đổi bất ngờ của người nhà họ Lâm trước sau đối với mình, tôi cũng có thể đoán ra đại khái.

Bốn năm trước nhất định đã xảy ra chuyện gì có quan hệ tới tôi. Người già và trẻ con không giỏi về che giấu tâm tình của mình, cho nên bà nội Chung cùng với Phác Tiểu mới có thái độ độ cảm ghét tôi như vậy. Là tôi đã quá sơ sót, cho tới bây giờ mới mơ hồ phát hiện có gì đó không đúng.

Cola gơ tay vỗ nhẹ lên gáy tôi, khoe môi nhẹ nhàng nâng lên: “Em xác định, thật sự muốn biết?”.

Tôi gật đầu đáp: “Em muốn biết, bất luận là cái gì. Cola, chuyện em làm sai, nên để tự em gánh chịu!”.

Cola rũ mắt xuống, hàng mi chậm rãi rung động. Tôi kiên nhẫn chờ, cậu ấy đã lừa gạt tôi bao lâu rồi, tại sao có thể không có chút do dự mà nói ra miệng.

Cola thở dài một hơi, từ từ nhìn tôi nói: “Thời điểm em tự sát, anh đã quay trở về tìm em!”

Tôi sững sờ lắng nghe, không khỏi có chút khẩn trương, hai tay xuôi ở bên người không tự chủ nắm thật chặt .

Cola hơi do dự một lát mới nói tiếp: “Lúc anh ra nước ngoài, là bị ba anh ép đi. Chuyện của chúng ta. sau khi bị truyền ra gây ảnh hưởng không tốt, em cũng biết đấy, ba anh ngồi ở vị trí đó, có rất nhiều người luôn dõi mắt nhìn chằm chằm quan sát nhất cử nhất động. Ông ấy lại không hề thương lượng mà đã trực tiếp xin cho anh tạm nghỉ học, sau đó, cưỡng chế đưa anh đến nơi này!”.

Cho nên, khi đó cậu ấy mới không kịp nói với tôi tiếng nào đã đi mất. Trong lòng tôi hơi khó chịu, yên lặng rũ mắt xuống. Cola nắm chặt lấy đầu ngón tay của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi cúi đầu nói tiếp: “Lúc anh mới tới đây, luôn náo loạn tranh cãi với ông ấy. Mà mọi công cụ truyền tin toàn bộ đều bị lấy đi ——”, đột nhiên cậu ấy cười cười tự giễu, khoe mắt cong cong nhìn tôi: “Đã vậy, anh còn ngây thơ chơi trò tuyệt thực. Đáng tiếc, ba anh là người mạnh mẽ cứng rắn, những thứ này đối với ông ấy căn bản không hề có tí tác dụng nào!”.

Tôi không thể thốt nên lời, trong khi tôi cho rằng đã bị cậu ấy vứt bỏ, không thềm để ý tới mình thì cậu ấy lại vì tôi mà làm nhiều như vậy.

“Sau đó. Tiểu Du gửi email cho Tiểu Tiểu nói em tự sát, khi đó anh bị tụt huyết áp vẫn còn nằm trong bệnh viện, rốt cuộc cũng có cơ hội trốn về tìm em”. Cola hơi chần chừ, ánh mắt lấp lóe, mấp máy môi một lát mới ngập ngừng nói: “Đáng tiếc, do tuyệt thực trong thời gian dài, nên trên đường đi. . . đã xảy ra tai nạn. . .”.

Tôi ngẩn ra, nhìn thật lâu nước mắt tràn mi, ôm chặt lấy cậu ấy.

Cola chống cằm trên vai tôi, cười khê: “Đồ ngốc, đã không sao rồi. Mặc dù tình huống lúc ấy thật tệ, phải nằm viện tròn một năm. Sau khi anh khỏe lại liền lập tức trở về nước tìm em ——”

Nước mắt của tôi rơi càng hung, trong lòng đau đớn không thôi: “Tại sao cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nói cho em biết, đồ ngốc. Lại tình nguyện bị em hiểu lầm nhiều năm như vậy, cũng không muốn nói ra chân tướng, Lâm Cần Nam, anh đúng là một tên ngốc không hơn không kém. Em có gì đáng giá để anh phải đối tốt như vậy, lúc nào cũng vì em như vậy chứ”.

Vòng tay của Cola ở trên eo tôi từ từ buộc chặt, nhỏ giọng thì thầm: “Anh không muốn em đau càng thêm đau, cái chết của Lăng Phỉ đã khiến em tự trách nhiều năm như vậy. Mỗi người đều cho rằng Quả Cam em vừa tùy hứng lại kiêu cách, nhưng chỉ có anh biết rõ, em có nhiều khổ sở, nhiều tự ti thế nào. Thời điểm em khó vượt qua nhất anh đã không có bên cạnh, để cho em phải một mình đối mặt, anh sao có thể để em vì anh mà đau lòng thêm nữa!”.

Tôi chôn ở trước ngực cậu ấy, nước mắt trên mặt nhiễm ướt vạt áo, thậm chí còn có thể cảm nhận được làn da nóng bỏng của ai kia đang dán lên mặt của mình. Cho tới bây giờ tôi cũng không biết lại có người yêu mình đến vậy, đã từng oán hận sâu như thế, những năm này, vừa đau lòng vì cái chết của Lăng Phỉ vừa oán hận cậu ấy, có lẽ tôi phải dựa vào chấp niệm này để dời đi nỗi nhớ nhung cùng tình yêu của mình đối với người nào đó.

Cola nói nhẹ như lông hồng, chỉ một câu nói đơn giản liền đúc kết tất cả. Nhưng với thái độ giận dữ của Phác Tiểu và sự bài xích mãnh liệt của bà nội Chung, tôi cơ hồ có thể tưởng tượng vụ tai nạn lúc ấy nghiêm trọng đến thế nào.

Phác Tiểu còn nói cậu ấy thiếu chút nữa đã chết rồi. Cola, thiếu chút nữa đã thật sự rời xa tôi. Thời điểm đó tôi cái gì cũng không biết còn cậu ấy thì lại đột nhiên rời đi. Nghĩ đến tình huống này tôi liền khó chịu muốn chết.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, ngón tay run rẩy sờ mặt của cậu ấy, như muốn xác định giờ phút này người nào đó thật đúng vẫn còn đang tồn tại. Tầm mắt cũng bị nước mắt làm cho mờ hồ, tôi vuốt ve mắt mũi của cậu ấy rồi thốt lên: “Vậy bây giờ thì sao? Thật. . . . sự mọi thứ đều tốt đúng không?”.

Trước kia xem phim hay đọc tiểu thuyết không phải vẫn có hậu di chứng sau tai nạn sao? Cola có phải lại giấu giếm tôi, cái gì cũng không nguyện ý nói hay không?

Cola dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt tôi, đôi môi khẽ hút hết ẩm ướt trên làn mi: “Đồ ngốc, rốt cuộc là em hi vọng anh sẽ xảy ra chuyện gì hay sao? Nếu thật sự bị cái gì đó, thì em sẽ làm gì?”.

Tôi dùng sức gạt đầu, vội vàng tiến vào trong lòng cậu ấy: “Cho nên, anh nhất định không thể có việc gì được, em một khắc cũng không rời khỏi đâu. Dù tại anh, anh yêu em như vậy, nếu như anh rời đi em nhất định sẽ đi tìm một người khác so với anh còn yêu em nhiều hơn nữa?”

Bàn tay Cola đặt trên lưng tôi thoáng dừng lại một giây, sau đó bắt đầu dõ dỏi: “Không nói đạo lý.”

“ Không cho nói em không có đạo lý”, tôi lẩm bẩm, trong lòng lại cảm thấy thật thỏa mãn.

“ Được!”.

“Không cho ngu ngốc hồ hồ không nói câu nào nữa, về sau, mỗi ngày phải làm báo cáo tư tưởng cho em!”

“ Được.”

“Không cho yên lặng ở sau lưng đối tốt với em, nếu làm thì phải để cho em biết, chúng ta cần phải có qua có lại chứ!”.

“ Được.”

“Lâm Cẩm Nam, em ở cùng anh, cả đời.”

“ ”

Cảm thấy lời ấp úng đã nói ra khỏi miệng mà người bên cạnh cứ nhiên lại không đáp ứng, tôi giật giật bả vai, nói: “Này, ngủ rồi sao, mau nói đi chứ”.

“Anh cũng không phải là cái máy trả lời tự động của em đâu !”, Cola vỗ vỗ vào gáy tôi, mặt tràn đầy khinh bỉ: “Em cho anh là đồ ngốc sao, tiếp tục hỏi nữa, nói không chừng lại dụ dỗ anh trả lời mấy vấn đề cần quấy ấy chứ!”

Tôi nhú nhú mày, quay về phía bóng lưng của cậu ấy buồn bực hỏi: “Cola, anh xác định người tình cảm đặt vào mới vừa rồi là mình sao? Không phải anh bị đa nhân cách đấy chứ?”.

Thái độ này biến chuyển có lẽ quá nhanh rồi, vừa rồi mặt còn tràn đầy thâm tình đáng yêu thế cơ mà, tôi nheo lại mắt, vui mừng nhón chân lên đuổi theo: “Tiểu Lâm Tử, chờ em một chút, lại nói đến ưu điểm của em nhé ——”

“ ”

*

Mùa xuân càng ngày càng đến gần, Dịch Tiểu Liêu lúc điện thoại tới đã thúc giục tôi và Cola trở về đón năm mới. Trước đây không biết được nguyên nhân mâu thuẫn của Cola và chú Lâm, hiện tại đã biết, dĩ nhiên tôi không lý do gì mà bỏ mặc không quan tâm. Vì vậy, dưới sự trấn áp thô bạo của tôi, Cola không thể không thỏa hiệp, quyết định dẫn tôi cùng trở về nhà họ Lâm ăn Tết.

Thấy chúng tôi trở về nước sớm hơn dự định, trước khi đi Phác Tiểu còn bắt tay sau lưng trưng ra dáng vẻ của tiểu đại nhân đi quanh phòng một vòng nói: “Xem chị dần chưa kìa, ngay cả dọn dẹp hành lý cũng khó coi như vậy”.

Khóe mắt của tôi khẽ co giật, ngẩng đầu lên nhìn cô bé cười nói: “Dù sao thì cũng đứng bên trong, khó coi liền khó coi, có quan hệ gì chứ!”

Phác Tiểu hừ hừ khinh bỉ: “Chị xác định có thể chăm sóc anh tôi sao mà không phải là ngược lại đấy chứ?”

“ ” Tôi cảm thấy được bản thân không còn lời nào để nói với tiểu quý này, day day huyết thái dương, cười nhạt đáp: “Yên tâm, hành lý dọn dẹp khó coi một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến anh của em cả. Hơn nữa, năng lực cuộc sống của anh em so với chị mạnh hơn nhiều, biết làm cơm, giặt quần áo, biết sửa vòi nước, đổi bóng đèn ——”

Tôi vừa cúi đầu tiếp tục gấp quần áo, vừa lăm nhăm cùng tiểu quý dài dòng này, thuận tiện tỉ mỉ quan sát lại quần áo trong tay mình, xác thực là sắp xếp không gọn gàng chút nào.

Phác Tiểu chợt vỗ một cái “Chát” lên đệm, khiến tôi giật mình trượt chân trên sàn nhà. Cô bé chỉ tay vào người tôi, khinh thường nói: “Chị là đồ củi mục vô dụng! Tại sao có thể để cho anh ấy làm tất cả mọi thứ chứ, rốt cuộc chị là vợ anh ấy hay anh ấy là vợ của chị?”

“ Bọn chị còn chưa kết hôn đâu nhé”, tôi lúng túng nói.

“Kể cả là như thế, chị cũng phải nhanh chóng học đi, về sau không được để cho anh tôi phải làm này làm kia nữa. Tôi...tôi.”, Phác Tiểu qua lại đi lòng vòng, quét mắt quanh phòng một vòng, nói tiếp: “Tôi sẽ trở về phòng dọn dẹp hành lý, tôi muốn cùng hai người trở về, sau đó đốc thúc chị, xem chị còn khi dễ anh ấy nữa không ——”

“ ” Tôi cầm đầu ngã vào trong chăn, CMN, nếu con bé dám cùng tôi trở về, thì để xem tôi có dám ném cái bóng đèn nhỏ này vào trong chum nước hay không

Cuối cùng Phác Tiểu vẫn không trở về nước với chúng tôi, cô của Cola sợ con bé lại sẽ gây sự không hay. Lúc ở sân bay, cô nhóc đỏ mắt, quay sang tôi giương nanh múa vuốt: “Tôi cho chị biết, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ đến kiểm tra xem anh họ có lại bị chị ngược đãi nữa hay không!”

Tôi im lặng, trong đầu buồn bực trầm tư, có lẽ bản thân mình cực kỳ không có duyên với trẻ con? Thế nào mà nhóc con kia lại khó thuần phục đến vậy.

Cola sờ sờ đầu của tôi cười cười.

Sau khi cáo biệt cô chú Phác, chúng tôi liền xoay người rời đi. Vào trong tôi vẫn không tìm được mà quay đầu lại, thấy cô Phác đang lau nước mắt cho con gái, cô nhóc thấy tôi quay đầu lại lập tức liền trốn mắt nhìn hươu hươu nắm đấm: “Nếu chị chăm sóc anh tôi không tốt, tôi nhất định sẽ không tha cho chị đâu!”

Tôi thở dài, nở nụ cười với cô bé, âm thầm nói một câu: “Yên tâm, chị nhất định. sẽ đối tốt với anh của em cả đời!”

44. Chương 44: Chương 41

Cách một tuần trước năm mới, Cola vốn định dẫn tôi về nhà họ Lâm ăn Tết, thế nhưng lại biệt tăm biệt tích, không thấy bóng dáng đâu cả. Còn tôi từ lúc trở về nước đã bị cậu ấy trực tiếp đưa thẳng về nhà họ Dịch.

Hai người ở chung một chỗ đã lâu, chợt tách ra nên cảm thấy hơi trống vắng, những lúc ở một mình liền thường nhớ đến người nào đó, cho dù mỗi ngày đều có thể nghe được giọng nói của cậu ấy nhưng vẫn không thôi nhớ nhung.

Mỗi lần tôi nói lên muốn đến gặp lại bị cậu ấy cự tuyệt, mặc dù không cao hứng cho lắm, nhưng bản thân vẫn rất biết điều không hề cẩu kính chút nào. Cola đã lâu không về nhà, nên ở bên cạnh dì Tần lâu lâu một chút. Gần tới cuối năm, chú Lâm nhất định rất bận, Cola ở cùng với mẹ mình cho đỡ cô đơn cũng tốt.

Nhưng, dần dần, dù có hơi chậm lụt nhưng tôi liền phát hiện có cái gì đó không đúng.

Cola bắt đầu không nhận điện thoại của tôi, gọi ba cuộc cũng chỉ nhận có hai. Cơ hội gặp mặt đã ít, ngay cả số lần nói chuyện cũng giảm dần, trong lòng mơ hồ bắt đầu có chút bất an. Có lúc thậm chí mấy ngày cũng không có lấy một cú điện thoại, trong lòng tôi rất phiền não, luôn suy diễn đến nhiều tình huống không tốt. Trong đầu đôi khi lại nhớ tới chuyện Cola bị tai nạn xe khi đó

Trạng thái như xa như gần như này cứ kéo dài mãi, tôi thật sự không còn kiên nhẫn để chờ nữa, vì vậy liền tìm cơ hội chạy đến nhà Cola tìm cậu ấy. Không ngờ, trong nhà lại không có một bóng người, mặc kệ có nhấn chuông thế nào cũng chẳng có ai đáp lại.

Liên tiếp ba ngày đều như vậy, điện thoại của Cola cũng trực tiếp chuyển sang trạng thái tắt máy. Đối mặt với tình huống như thế, trong lòng tôi càng lo lắng không yên, cảm giác hình như đã xảy ra chuyện gì đó. Đối diện với nhà cậu ấy là một di mị mập mập phúc hậu, đồng nghiệp của dì Tần. Sau mấy lần tức giận, sập cửa vào mặt, rốt cuộc cũng tốt bụng nói cho tôi biết, cả nhà dì Tần đã bay đi Mỹ.

Tôi hơi ngạc nhiên, đầu óc rối loạn, không hiểu rõ lắm, chẳng phải mình và Cola từ Mỹ về sao?

Ấm ức đi về nhà, nhưng khi biết cậu ấy và chú Lâm, dì Tần ở chung một chỗ thì tâm trạng lại tốt hơn một chút, ít nhất còn nói rõ cậu ấy vẫn thật tốt, không có chuyện gì. Nhìn chằm chằm vào mặt của ai đó trên màn hình laptop, tôi không ngừng trợn mắt, rửa thần: Thối Cola, anh mà trở về xem em sẽ thu thập anh như thế nào!

Một ngày trước giao thừa, Cola trở lại.

Tách ra gần nửa tháng, cậu ấy gọi điện thoại hẹn tôi đến một quán trà cách nhà không xa. Tôi thực không hiểu vì sao Cola lại chọn nơi đó, cậu ấy và tôi đều không thích uống trà không phải sao? Nhưng muốn nhanh chóng gặp được người vốn tâm tâm niệm niệm trong lòng, nên tôi vẫn rất kích động chạy như bay ra cửa.

Tôi tìm thấy cậu ấy ở một góc phòng, đang ngồi dựa lưng về phía cửa. Không khí bên trong thật ấm áp, cho nên cậu ấy chỉ mặc một cái áo len màu đen, mũ trên đầu lại không gỡ xuống, khẽ cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc tôi bước đến dường như cậu ấy cũng không phát hiện ra, vẫn rũ mắt xuống nhìn xuống mặt bàn. Tôi lặng lẽ đi tới, cúi người ôm lấy cậu ấy từ phía sau, chôn mặt vào cổ người nào đó nói nhỏ: “Mau giải thích, nếu không em sẽ rất tức giận ——”

Cậu ấy vẫn không đáp lại, toàn thân chợt cứng đờ trong một giây, sau đó vươn tay cầm lấy cổ tay của tôi. Mấy giây sau, mới kéo tôi vòng qua thành ghế ngồi xuống ở bên cạnh mình. Cậu ấy từ từ quay đầu, nhìn tôi, khóe miệng khẽ cong lên: “Thật xin lỗi, ba anh đột ngột quyết định đến thăm cô vào trước Tết cho nên chuyện đi này hơi lâu một chút!”.

Tuy nói thế nhưng một chữ cũng không đề cập tới việc tại sao lại không nhận điện thoại của tôi trong khoảng thời gian này, chỉ an tĩnh nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt bình tĩnh, sắc mặt vẫn không tốt như cũ, ngay cả môi cũng tái nhợt. Tim của tôi trong nháy mắt như bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, bén nhọn đau đớn.

Tôi giơ tay lên sờ mặt của cậu ấy, khi vừa chạm đến, lông mi của người nào đó chợt run rẩy, ngay sau đó lại đưa tay lên cầm lấy tay của tôi.

“Khó chịu chỗ nào sao? Sao sắc mặt lại không tốt như vậy!”. Liếc nhìn cái mũi trên đầu cậu ấy, tôi không kìm chế được đưa một cái tay khác ra: “Bị cảm à? Sao vào trong phòng còn đội ——”

Tôi chỉ muốn sờ sờ vào đầu của cậu ấy một chút, tay mới vừa chạm vào cái mũi, liền bị cậu ấy thật nhanh bắt lấy, cũng không thèm nhìn tôi, sắc mặt cũng không tự nhiên chút nào. Tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm, không ngờ cậu ấy lại phản ứng mãnh liệt đến vậy. Cola từ từ cuộn chặt ngón tay, dùng lực siết chặt lấy hai tay của tôi.

Cậu ấy vẫn không nói lời nào, cũng không thèm nhìn tôi, tầm mắt rơi vào khoảng không. Tôi sửng sốt nhìn cậu ấy chằm chằm, không khí kỳ quái như vậy thật sự có chút quỷ dị: “Cola?”

Cola siết tay tôi phát đau, chờ đến khi cậu ấy quay đầu, mới chậm rãi buông lỏng tay tôi ra: “Quả cam, Chúng ta. chia tay thôi.”

Đại não liền oanh một tiếng, trong nháy mắt trống rỗng, tôi không thể tin nhìn cậu ấy chăm chú. Nhưng người trước mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nếu không phải đã sớm biết rõ tính tình cậu ấy vốn lạnh nhạt, có lẽ tôi đã hoài nghi người nào đó không thèm để ý đến vẻ mặt của tôi giờ phút này, cho nên mới buông ra được những lời sắt đá như thế này.

“Cola. anh..anh nói những nói cuối gì đấy?”. Tôi rất không có tiền đồ lấp ba lấp bắp, khẩn trương nhìn người bên cạnh, bản thân lại đang hoài nghi nhất định mình đã nghe lầm, người yêu tôi như vậy, làm sao lại ở thời điểm chúng tôi thật vất vả mới có thể ở bên cạnh nhau mà nói ra những lời phũ phàng như thế này?

Cola ngồi ở trước mặt tôi, khẽ nhếch miệng, chậm rãi nói: “Em cũng hiểu, ở trong thế giới của tôi, không có thứ gì muốn mà lại không có được. Tôi vẫn thích dạng con gái nghe lời lại khéo léo, mà thời điểm đó em quá khó để thuần phục, cho nên tôi mới nảy sinh dự định chinh phục. Sau đó nữa, xảy ra chuyện với Lăng Phỉ, em. . . lại chạy đến nói chia tay với tôi. Từ khi đó, em chính là ngoại lệ duy nhất, cho dù tôi làm thế nào cũng không đạt được”.

Lúc Cola nói những lời này biểu tình cực kỳ lạnh nhạt, cho tới bây giờ tôi đều chưa từng thấy qua bao giờ, ánh mắt không hề có chút nhiệt độ nhìn thẳng vào tôi, từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng, thậm chí không hề có chút do dự nào. Tim tôi chợt nhảy lên bình bình, nhanh đến mức có chút khó thở, hốt hoảng rũ mắt xuống, không dám nhìn vào người xa lạ trước mặt nữa.

Tôi biết rõ ý tứ của cậu ấy là gì nhưng lại không muốn tin tưởng, cũng không nguyện ý tin tưởng. Cùng nhau dây dưa nhiều năm như vậy, từ lúc năm tuổi, đến lúc 16 tuổi, bắt đầu yêu nhau, thế giới của tôi chỉ còn có một người duy nhất. Mặc kệ yêu cũng tốt, hận cũng được, trong mắt tôi đều ngập tràn hình ảnh của cậu ấy. Tất cả tình cảm của tôi cũng đặt hết vào người thanh niên này.

“Quả Cam, thật xin lỗi. Tôi đã thử cố gắng, muốn tốt với em cả đời, thế nhưng lừa gạt em như thế thật không làm được. Tôi không thương em, dự định chinh phục cuối cùng cũng không thể địch lại thời gian cả đời. Em.”. Cậu ấy dừng một chút mới nói tiếp: “Đáng giá có được một người đàn ông tốt hơn”.

Tôi rũ mắt xuống, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, hàm răng cũng cắn lại thật chặt: “Em không tin, nếu như không phải vì yêu, vậy tại sao lại vì em mà thiếu chút nữa mất mạng, lại vì cái gì mà lại muốn giữ bí mật không muốn nói cho em biết. Lâm Cẩm Nam, anh đừng xem ai cũng là đồ ngốc! Kể cả em có điên thế nào đi nữa, cũng biết rõ cái gì là thật, cái gì là giả!”.

Cola thở dài, sau đó liền cong cong khóe nói: “Đồ ngốc, nếu mà cái kia cũng nói ra, thì chẳng phải về sau ngay cả bạn bè cũng không làm được sao?”. Cậu ấy thoáng cúi người, tiến sát lại gần hơn: “Khi đó, tai nạn xe cộ căn bản chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa, chỉ bị thương nhẹ thôi. Tôi đã nhắc nhở em rất nhiều lần rồi, lời Tiểu Tiểu nói, mười câu thì có chín câu không thể tin. Em rõ là.ngây thơ quá mức!”.

Nhìn cậu ấy cười chói mắt, nước mắt của tôi không tiếng động rơi xuống: “Nói vậy, rõ ràng, rõ ràng.”, tôi cắn môi, nửa ngày mới lẩm bẩm ra một câu: “Anh yêu em, có đúng hay không?”

Một tay Cola đặt lên trên mép bàn, một tay khoác lên trên ghế dựa tôi ngồi, cứ như vậy lạnh lùng nhìn tôi khóc, cất giọng dừng dừng: “Quả Cam, chúng ta không phải là trẻ con nữa, hi vọng em có thể dừng cảm một chút. Tôi cũng chỉ là một người qua đường gặp không có thứ gì tốt cả, em chỉ mới 21 tuổi mà cuộc đời thì còn rất dài. Về sau, chắc chắn em sẽ gặp được người tốt hơn gặp nhiều lần!”

Tôi mở to mắt, không muốn nhìn thấy bản mặt kia thêm lần nào nữa, cho dù một giây đồng hồ cũng không: “Không phải là anh không có thứ gì tốt. mười sáu năm, quãng thời gian đó của em đều có mặt của anh. . .”

Cola không nói gì, trong không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng nức nở của tôi, cậu ấy nghiêng người sang không nhìn tôi nữa, dựa vào thành ghế nhắm mắt lại, nói: “Thật xin lỗi, đáng tiếc trong mười bảy năm của tôi . . em không phải là duy nhất.”

Tôi ngẩn ra, tâm hoàn toàn vỡ vụn, máu thịt be bét, nước mắt rơi xuống chiếc quần bò màu sáng, thấm ướt cả một mảng. Trong đầu hiện lên hình ảnh ngày đó Lăng Phi gặp chuyện không may cùng với câu nói kia của Cola: “Tôi thật sự thích cậu”.

Trong lòng quần đau từng trận, nhưng trên mặt lại không tìm được mà muốn cười phá lên, Dịch Mộ Tranh, mày quả nhiên ngu ngốc hết thuốc chữa.

Đưa tay lên gạt đi nước mắt, tôi cố gắng cười cười nói: “Được, tôi đồng ý”. Tôi đứng dậy, đưa lưng về phía cậu ấy khựng lại một giây, rồi nói tiếp: “Lâm Cẩm Nam, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh, cho nên, anh ngàn vạn đừng hối hận.”

Tôi không đợi Cola đáp lại, mặc kệ câu trả lời của cậu ấy là gì, cũng đã không phải là thứ mà tôi mong muốn. Hòa vào biển người nhộn nhịp trên đường phố, dưới bầu trời mùa đông u ám, ánh mặt trời nóng bức đâm vào mắt thật chua xót khó chịu. Lại một lần đứng giữa dòng người, nhìn ánh sáng không ngừng lóe lên trước mặt, sẽ không còn bàn tay vững chãi nhưng lại hơi lạnh lạnh của ai đó dắt tôi đi nữa.

Dịch Mộ Tranh, mày có thể làm được, một mình, cũng không có gì là không thể.

Tôi hít một hơi thật sâu, ai đã từng nói cho tôi biết, trên cái thế giới này, không có người nào nhất định sẽ ở bên cạnh người nào cả đời? Thẩm Lạp thật sự đã dự kiến trước được tương lai, nhưng mới chỉ hơn một tháng ngắn ngủi mà thôi, lời này của cậu ấy đã liền được nghiệm chứng.

*

Tôi cứ cho rằng khó khăn thế nào đi nữa chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng sự thực lại chứng minh bất luận ở trong trường hợp nào, vô luận không còn quan hệ gì nữa, kể cả lúc tôi nghĩ là đã quên cậu ấy, thì mọi vật xung quanh dường như đều có liên quan tới người đó. Cho dù không quay trở về nhà trọ của cậu ấy thu dọn đồ đạc, nhưng trong phòng của tôi vẫn còn có rất nhiều thứ gợi nhớ về người con trai ấy.

Hình nền của cậu ấy cài trên máy tính tôi có thể đổi. Điện thoại di động cậu ấy đưa, tôi có thể đổi. Tư vị của cậu ấy còn vương lại trên giường, tôi cũng có thể đổi. Sơ mi trắng của cậu ấy treo trong tủ quần áo, tôi có thể vứt bỏ. Nick QQ của ai đó, tôi có thể xóa đi. Nhưng, quá khứ ngọt ngào như mật lại biến thành những con sâu răng, cắn rứt thật sâu, làm thế nào cũng không nhổ được.

Tôi rất đau, nhưng hết cách rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó không ngừng thối rữa hư hỏng.

Mỗi sáng sớm tỉnh lại, nhớ tới ai đó liền bắt đầu đau lòng, bị cảm giác này đè nén làm bản thân sắp hỏng mất, nỗi tuyệt vọng so với năm đó tự sát cũng không thể nào cân đo đong đếm được. Con người ai cũng đều có lòng tham, thứ tốt đẹp nhất chính là trí nhớ, có một lại muốn có hai, có hai liền muốn nhiều hơn nữa, tôi thà rằng năm ấy bị cậu ấy vứt bỏ, không để lại nhiều kỷ ức ngọt ngào liền rời đi.

Hiện tại, chỉ còn một mình tôi ở nơi này, âm thầm nhung nhớ.

Tình cảm của chúng tôi chỉ qua một mùa đông liền kết thúc như thế.

*

Ngày tựu trường càng gần, tôi lại càng phiền não. Trên thực tế, cảm xúc nóng nảy này của tôi đã kéo dài một thời gian. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ kéo dài nó vô thời hạn.

Sau khi quay lại ký túc xá, đám Đình Kỳ Kỳ thức thời không hỏi tới. Còn tôi dưới ánh mắt đồng tình của mấy đứa bạn cùng phòng liền dần dần tĩnh tâm lại, mỗi ngày đều như cái xác không hồn đi học, ăn cơm, chỉ mới trải qua một cuộc tình thất bại mà dường như gân cốt cũng vỡ vụn, đứng dậy từ đầu cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Không hề gặp lại Cola, trải qua cuộc sống như tu hành từ ký túc xá về trường học rồi lại ngược lại, chẳng khác nào con rùa đang rụt đầu trốn trong chiếc mai của mình. Cho dù hành vi như vậy rất không có tiền đồ, thì tôi cũng không muốn phải lúng túng khi phải gặp mặt ai đó mà nói không ra lời. Mỗi lần nhớ tới cậu ấy, ngực lại nặng như đá đeo, ép tới không thở nổi.

Thẩm Lạp tới tìm tôi mấy lần, mặc dù ngoài ý muốn, nhưng đối với sự áy náy của lương tâm, thì thỉnh thoảng tôi cũng sẽ miễn cưỡng cùng cậu ấy đi dạo trong trường, rồi lại xin ăn chực một bữa cơm. Còn Thẩm Lạp thì vẫn hay nói những lời kỳ kỳ quái quái, ví như như là: “Bây giờ nếu cô đã độc thân rồi, không bằng hãy đón nhận tôi đi”

Mặc kệ cậu ấy có đùa giỡn hay không, tôi cũng không có tâm tư nào mà nghĩ đến. Trong lòng tôi, Cola là một tồn tại đặc biệt, cho dù hiện tại cậu ấy không yêu tôi nữa thì tôi vẫn còn thương cậu ấy, yêu đến mức không tài nào bỏ được, hơn nữa còn không thể nào quên được.

Cuộc sống bình thản lại đè nén cứ thế trôi qua, nửa tháng sau ngày nhập học, Đình Kỳ Kỳ vội vàng hấp tấp đến thư viện tìm tôi, lo lắng nói: “Quả Cam, Lâm Cẩm Nam cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy nghỉ học rồi, cậu có biết không?”

Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết. Mặc dù đã chia tay, nhưng trong tiềm thức tôi vẫn chờ mong đây chỉ là một trò đùa, sẽ có một ngày cậu ấy trở lại dỗ dành tôi, xin tôi tha thứ. Vào học đã lâu như vậy, một lần cũng chưa từng nhìn thấy cậu ấy, vừa muốn gặp, lại vừa sợ. Không dám đi hỏi thăm những người có liên quan. Nhưng mà bây giờ, nghỉ học? Chuyện này là sao chứ?

Trong đầu tôi là một mảnh hỗn độn, vội vàng thu dọn sách vở chạy ra ngoài.

45. Chương 45: Chương 42

Lòng bàn tay tôi đỏ đẫm mồ hôi, siết chặt điện thoại di động khiến nó cũng phải nóng lên. Cái số kia, dù cho có xóa sạch thì thế nào chứ, nó đã sớm khắc sâu trong đầu tôi từ lâu rồi. Tôi do dự một hồi, vẫn ấn nút gọi, quả nhiên tắt máy như trong dự liệu.

Cho dù không ngừng tự nói với mình, chúng tôi đã chia tay, cậu ấy có thể nào tôi cũng đều không quản được, cũng chẳng có liên quan gì cả. Nhưng, tôi vẫn không không chế được mà suy nghĩ lung tung. Cuộc sống lại một lần nữa bị rối loạn triệt để, Lâm Cẩm Nam đúng là oan gia của tôi mà, chỉ cần thỉnh thoảng ném ra một trái bom là có thể khuấy đảo cuộc sống của tôi đến trời long đất lở, hỗn loạn không chịu nổi.

Vì thế liền tức tốc gọi điện thoại cho Trà Xanh, tôi biết rõ, cậu ấy và Cola vẫn còn liên lạc với nhau, anh ấy nhất định biết tình trạng gần đây của Cola.

Trà Xanh ở trong điện thoại trầm mặc đến mức khiến tôi thực hoài nghi không phải tên này đang để điện thoại sang một bên mà làm chuyện khác, mẹ nó chứ, không phải đang hỏi anh ấy tình trạng gần đây của Lâm Cẩm Nam hay sao? Chẳng lẽ còn sợ tôi yêu quá hóa hận âm thầm trả thù sau lưng! Tính cách của tôi vắn vẹo đến mức này sao chứ?

“Chuyện của cậu ấy em cũng đừng hỏi làm gì, nếu đã lựa chọn chia tay, thì chắc chắn cậu ấy có lý do của riêng mình”.

Trà Xanh chỉ thốt lên một câu như vậy liền ngắt điện thoại. Tôi trừng mắt nhìn cái điện thoại trong tay, tôi cũng tuyệt không tò mò lý do chia tay, chỉ tò mò rằng tại sao cậu ấy lại nghỉ học! Đại học N đầu gì cũng là một trong những trường hàng đầu cả nước, vậy cậu ấy còn nghỉ làm gì?

Mặc kệ chuyện này có quan hệ gì với tôi hay không, coi như chỉ làm bạn bè, thì tôi quan tâm cậu ấy một chút cũng không có gì quá đáng chứ?

Phía Trà Xanh không thăm dò được tin tức gì, điện thoại của Cola thì lại cứ tắt máy. Tôi thật sự hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đi tìm dì Tần hỏi thăm. Vừa mới bắt đầu còn vồ hụt mấy lần, trong lòng sốt ruột không thôi, luôn có cảm giác nóng ruột nóng gan không yên.

Một tuần sau, cuối cùng cũng tìm được dì Tần. Lúc dì ấy mở cửa nhìn thấy tôi cũng tuyệt không bất ngờ chút nào, chỉ nở nụ cười đầy gượng ép: “Cháu đến rồi!”

Trong lòng chợt có cảm giác việc này ai cũng đều biết cả chỉ có mình tôi là không hay biết gì, đáng vẻ dì Tần đầy trầm mặc khiến cho tôi càng thêm lo lắng. Mới vừa ngồi xuống ghế sofa tôi liền đi thẳng vào vấn đề: “Dì à, Cola. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Dì Tần trầm mặc nhìn tôi, có chút chần chừ, nhưng sau đó vẫn chậm rãi nói: “Cola là con trai của dì, nhìn thằng bé chịu khổ như vậy. dì thực sự rất đau lòng. Quả Cam, cháu thật sự yêu nó chứ?”

Tuy tôi không hiểu lắm câu này của dì Tần có ý là gì, nhưng vẫn gật đầu, trình trọng bày tỏ: “Mặc dù cháu có chút mơ hồ, không hiểu rõ cuộc tại sao anh ấy lại đề nghị chia tay, nhưng mà cháu rất yêu anh ấy, chưa từng thay đổi”.

Dì Tần trầm lặng ngồi yên rồi lại thở dài nói: “Cháu còn trẻ như vậy, thật có thể tiếp nhận sao? Nếu như không thể, dì hi vọng cháu đừng đến tìm nó nữa, hiện tại cắt đứt, đối với Cola cũng là một sự giải thoát. Nếu như sau này, cháu không chịu đựng được mà rời đi, thì thằng bé thật sự sẽ hỏng mất, so với hiện tại. Còn hỏng bớt hơn. . . .”

Tim của tôi liền nhảy gia tốc, cảm giác sợ hãi lan khắp toàn thân, lại không dám nghĩ tiếp. Khẩn trương nhìn dì Tần, hỏi: “Nhưng, Cola, anh ấy ——”

“Nó bị mù rồi, tai nạn xe năm đó làm cho gáy bị tụ máu, dè lên dây thần kinh thị giác, phát hiện quá muộn, giải phẫu cũng thất bại rồi. Trước Tết, sau lần cuối cùng gặp cháu thì cái gì cũng không nhìn thấy được ——”. Dì Tần nói bằng giọng đứt quãng, hơi nhếch môi: “Lúc ấy, nó thế nào cũng không muốn để cho cháu phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, mà dì và bà nội của nó cũng ở ngay sát vách”.

Nhớ tới ngày đó, sắc mặt Cola tái nhợt, đôi mắt lại bình tĩnh vô hồn. Thì ra là, tôi thế nhưng lại bỏ qua nhiều như vậy. Tôi thật sự đáng chết, còn cao giọng mắng cậu ấy mà chưa bao giờ lưu ý đến những biểu hiện bất thường. Mà bản thân tôi lúc ở bên cạnh cậu ấy cứ hi hi ha ha, không hề biết rằng một thân một mình Cola phải chịu nhiều đả kích khổ sở như vậy, trong lòng liền ầm ầm đau đớn, Lâm Cẩm Nam, anh còn có thể ngu ngốc hơn chút nữa không?

Dịch Mộ Tranh, sao mà lại cứ chậm lụt mãi như vậy!

“Ngày ấy, lúc cháu đi rồi, nó cũng không nói chuyện với ai, cứ một mình ngồi ở đó thật lâu ——”, hốc mắt dì Tần ửng hồng, giơ tay lên lau lau: “Lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé khổ sở đến thế, nếu như có thể, dì thật sự muốn lấy hai mắt của mình đưa cho thằng bé, nó chỉ mới 22 tuổi thôi mà”.

Vành mắt nóng lên, tôi nhắm mắt lại, ngập ngừng nói không ra lời. Thật vất vả mới thốt ra được câu: “Dì à, Cola đang ở đâu? Cháu muốn gặp anh ấy”.

Dì Tần dường như có điều suy nghĩ nhìn tôi nói: “Quả Cam, cháu biết ở cùng với Cola có ý nghĩa gì không? Thằng bé mù rồi, không nhìn thấy gì cả. Có lẽ cả đời này đều như vậy, không làm được bất cứ việc gì, cháu . . . Dì vẫn muốn nhắc đến câu nói kia, nếu như không tiếp nhận nổi, thì cứ tách ra thì hơn. Chú dì không hề trách cháu đâu, chuyện phát triển đến bước này, ai cũng không ngờ tới được”.

Tôi sững sốt, không ngờ dì Tần sẽ nói ra những lời này. Cắn chặt môi dưới, trong đầu tôi không ngừng thoáng qua hình ảnh ở bên cậu ấy mấy năm vừa qua, khi còn nhỏ thì tác oai tác quái, thời niên thiếu lại

trẻ trung mập mờ, chúng tôi cùng nhau vượt qua nhiều năm tháng, hỉ nộ ái ố, mỗi một cung bậc cảm xúc đều xuất phát vì đối phương.

Nguyên nhân khiến cậu ấy bị mù là do tôi gián tiếp tạo thành, đau lòng tự trách nhất định là phải có, tôi không biết mình có thể cho làm được gì cho cậu ấy, nhưng mà tôi nhất định sẽ ở bên cạnh, mỗi khi cậu ấy cần, một khắc cũng không rời đi. Chúng tôi đã làm bạn với nhau mấy chục năm, đã sớm là một bộ phận không thể tách rời, bất luận cậu ấy có như thế nào, tôi đều sẽ không từ bỏ.

Tôi biết rõ, chỉ cần là người đó, tôi đều có thể vui vẻ chịu đựng.

“Dì à, dì cứ yên tâm, chuyện dì lo lắng, vĩnh viễn đều sẽ không xảy ra đâu”. Tôi kiên định bảo đảm, mặc kệ như thế nào, mù cũng được, như thế nào đều được, Cola vẫn sẽ mãi là người trong tim tôi, chưa bao giờ thay đổi.

*

Ngoài ý muốn là, Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu cũng đã biết việc này từ lâu. Thảo nào lúc trước Dịch Tiểu Liêu còn muốn tôi đi học nữ công gia chánh cùng với một khóa sơ cứu cơ bản, thì ra thật sự là toàn thể giới đều biết chỉ gạt một mình tôi. Biết càng nhiều, tôi lại càng thêm đau lòng. Tên ngu ngốc kia, rốt cuộc đã âm thầm vì tôi làm biết bao nhiêu chuyện? !

Lúc đến biệt thự ở gần biển của chú Lâm đã là hoàng hôn, sau khi ấn chuông cửa liền thấy một dì tầm trung trung tuổi ra mở cửa, có lẽ dì Tần đã thông báo trước một tiếng nên dì ấy rất nhiệt tình, còn nói cho tôi biết Cola đã ra bờ biển giải sầu rồi.

Một khắc cũng không chậm trễ, ý nghĩ muốn gặp người nào đó ngay lập tức ngày càng mãnh liệt.

Tiếng sóng biển rất lớn, gió biển thổi tung làm tóc tôi rối bời, che khuất cả tầm mắt, đã đi dọc theo bờ cát một lúc lâu mà không thấy bóng dáng của ai kia đâu cả. Đột nhiên trời đổ mưa, tí tách rơi, theo gió biển hất vào mặt, ẩm ướt mặn mặn, mang theo cả vị tanh của nước biển.

Mưa dần dần nặng hạt, du khách tốp năm tốp ba chạy qua bên cạnh nhưng tôi vẫn không tìm được cậu ấy, ruột gan nóng như lửa đốt, cho dù biết cậu ấy sẽ quay về biệt thự nhưng lại tuyệt không muốn trở về để chờ đợi. Cola không thấy đâu, tôi lại chen chúc trong đám người vội vã, vừa nghĩ như vậy, vành mắt của tôi không tự chủ lại nóng bừng.

Mưa càng lúc càng lớn, tôi không thể làm gì khác hơn là trú tạm bên dưới ngọn hải đăng, nhìn thủy triều không ngừng lên cao, trong lòng lại ngü vị tạp trần. Tôi thật sự là ngốc hết thuốc chữa, Cola nói không yêu liền tin. Cậu ấy vì tôi làm nhiều việc như vậy, dù gì cũng phải cảm nhận được một chút chứ? Cư nhiên lại đồng ý, lúc đó không biết cậu ấy đã khổ sở đến thế nào?

“Lâm tiên sinh, anh ở đây chờ, tôi đi lấy cái ô, vết thương của anh không thể dính nước mưa được, tôi rất nhanh sẽ quay lại thôi”. Một giọng nữ tinh tế vang lên sau lưng.

Sống lưng của tôi cứng đờ, nhìn một cô gái trẻ mặc đồng phục y tá màu hồng vọt vào trong màn mưa. Vừa xoay người, liền thấy người nào đó cứ như vậy an tĩnh đứng trước mặt, chỉ cách tôi có mấy bước.

Tiết trời đã bắt đầu ẩm lại, nên cậu ấy chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng đi kèm với quần dài sáng màu, ống tay áo đã vén lên tận khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay bần chắc. Lúc này tôi mới chú ý đến tóc của cậu ấy, rất ngắn rất sạch sẽ, có lẽ là mới mọc lại sau đợt giải phẫu. Cậu ấy như vậy, rõ ràng rất quen thuộc, nhưng khi đối mặt, lại một chữ cũng không thốt lên được.

Không hiểu sao lúc trước tôi lại có nhiều chuyện để nói đến thế

Tôi đứng chôn chân tại chỗ nhìn cậu ấy, còn người nào đó lại chống một tay lên vách tường trắng xóa, đôi mắt yên tĩnh nhìn chăm chú vào mặt biển. Ánh mắt đẹp như thế Cư nhiên lại không nhìn thấy gì cả ?

Tôi hốt hoảng lau đi những giọt nước mắt trên mặt, mấp máy đôi môi khô khốc, thế nhưng lại khản trương không biết nên làm sao. Do dự mấy giây, rồi nhẹ nhàng nhấc chân, chỉ mới có động tĩnh rất nhỏ, cậu ấy đã cảnh giác giật giật, có lẽ bởi vì thị giác yếu bớt cho nên thính giác liền cực kỳ nhạy cảm, vẫn nhìn chăm chú về phía bên này.

“Cola ——”, tôi nhỏ giọng gọi, rất cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận sẽ dọa đến cậu ấy.

Trên mặt cậu ấy bắt đầu xuất hiện khiếp sợ, con ngươi mở lớn, bàn tay chống trên vách tường cũng từ từ thu hẹp, sau đó không nói một lời xoay người rời đi. Nhìn cậu ấy chuẩn bị lao vào màn mưa, tôi bước nhanh tới, từ phía sau ôm lấy người nào đó: “Anh đi đâu, không nghe thấy mới vừa rồi y tá nói không thể dính mưa sao?”.

Cola vẫn không nói lời nào, cổ chấp hất tay của tôi ra, rất dùng sức, móng tay sượt qua da thịt rất đau. Tôi cố gắng chống cự không buông tay, dùng hết toàn lực kéo trở về: “Đồ ngốc, bị em hại thảm như vậy, thì phải nên quần lầy, muốn em phụ trách cả đời mới đúng chứ, tại sao lại muốn trốn. Em là người xấu xa đến mức đó sao? Chẳng lẽ còn trông mong có một ngày tự em phát hiện ra sao? Lâm Cẩm Nam, cái đồ đại ngốc này!”.

Nhưng cho dù hơi sức của tôi có lớn hơn nữa, cũng không địch lại một người đàn ông.

Cola dùng sức hất tôi ra, bởi vì cổ giằng co nên phương hướng mất ổn định, lảo đảo nghiêng ngả về phía trước, lại bị vấp vào đồng cát mà du khách vừa mới đắp lên. Tôi vội vàng chạy tới, cởi áo khoác xuống che đầu cho cậu ấy, dùng cả vai chống đỡ phòng ngừa cậu ấy lại té xuống: “Cola ——”

Cola đẩy tôi ra, nước mưa theo từng sợi tóc ngùn lăn xuống ngũ quan anh tuấn, cặp mắt đỏ lên, rống to: “Em đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy em!”.

Lòng tôi đau đến mềm nhũn, run giọng nói: “Cola. Đừng như vậy.”

Cola thở hổn hển, rũ mắt xuống, những giọt nước như thủy châu từ trên lông mi chậm rãi chảy xuống: “Tôi và em một chút quan hệ cũng không có, chúng ta đã chia tay, tôi có như thế nào cũng chẳng liên can gì đến em cả. Cho nên, đừng đến tìm tôi, tôi tuyệt không muốn gặp em chút nào!”.

Tôi không lo được nhiều như vậy, đưa tay ôm lấy cậu ấy, dùng hết toàn bộ hơi sức kìm nén lại: “Nhưng em muốn gặp anh, em nhớ anh, nhớ đến sắp chết rồi”.

Hai tay Cola từ cánh tay tôi đưa lên, túm lấy vai tôi dùng sức đẩy về sau. Tôi bị cậu ấy đẩy ngã ra cát, mưa càng ngày càng lớn, quần áo của tôi cũng ướt nhẹp cả, nhất thời không đứng lên nổi.

Cola không để ý, cũng không nhìn thấy được tình trạng quần bách của tôi lúc này. Từ từ chống lên đất ngồi dậy, rồi đứng trước mặt tôi nói: “Dịch Mộ Tranh, em còn chưa hiểu sao? Ai cũng có thể nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nhưng riêng em thì không thể. Tôi không muốn em mỗi ngày đều thấy tôi chật vật như vậy, em. Rời khỏi đây đi, để cho tôi còn có chút tôn nghiêm, hãy để cho trí nhớ của chúng ta dừng lại ở thời khắc tốt đẹp nhất.”

Cola nói xong cũng liền bước về phía trước, trên bờ cát chỉ còn lại độc có bước chân quanh co của cậu ấy. Nhìn theo bóng lưng chật vật không chịu nổi kia tôi lại không nhịn được mà khóc thành tiếng. Tôi đuổi theo, ôm lấy cậu ấy từ phía sau, bởi vì tôi đột nhiên xông đến nên lại bị cậu ấy đẩy ra thiếu chút nữa là ngã xuống. Mặt tôi dính sát vào áo sơ mi của cậu ấy, ôm thật chặt: “Rõ ràng vẫn là anh bằng xương bằng thịt, không giống nhau ở đâu chứ. Ở trong mắt em, anh một chút cũng không thay đổi. Tại sao anh lại không tin tưởng em như vậy!”.

Cola vùng vẫy mấy lần không có kết quả liền bỏ qua, khẽ nhắm mắt lại, hạ giọng nói khẽ: “Tôi không cần em bố thí, càng không cần thương hại. Hiện tại với tình cảnh thế này, tình cảm của chúng ta cũng dần dần bị mài mòn đến một lúc nào đó hầu như không còn, cuối cùng chỉ còn lại tra tấn vô tận”.

Tôi xoay qua chỗ khác, mặt đối mặt cùng cậu ấy, rồi đưa tay lên quần quanh cổ: “Đồ ngốc, nếu như hôm nay đổi lại là em anh sẽ bỏ hết tất cả mà mặc kệ sao?”. Nhón chân lên, tôi động hôn lên môi của Cola nói tiếp: “Nhất định là sẽ không, vì thế, thật xin lỗi, em cũng không thể nào buông tay được!”.

46. Chương 46: Chương 43

Cola mím môi không nói, tôi không còn cách nào đành thoả lui về phía sau một bước, chăm chú nhìn người trước mặt. Cola lạnh lùng, hai tay xuôi ở bên người siết chặt, hiển nhiên không muốn nói nhiều thêm một câu, chúng tôi cứ giằng co mãi như vậy.

Lúc chạy tới đây tìm cậu ấy tôi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, một người kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể không giãy giụa, không nghi ngờ, đối với tôi thực không có lòng tin, đối với tình yêu quá mức non nớt của chúng tôi lại càng không có lòng tin. Tôi rất bực mình, tuy nhiên lại không thể phát hỏa được với người nào đó.

Nhìn cậu ấy như vậy, tôi chỉ biết đau lòng, hoàn toàn không trách cứ được một câu.

Sự tin tưởng của cậu ấy không phải dựa vào một câu nói của tôi hoặc là nửa khắc hay hơn một khắc là có thể hình thành, vì thế tôi tuyệt không nóng nảy. Tôi đưa tay đặt lên mặt của cậu ấy, từ từ điều chỉnh để cho Cola nhìn thẳng vào mình: “Lâm Cẩm Nam, em có cả đời để từ từ dây dưa cùng anh. . . .”

Hô hấp nặng nề của Cola phả vào chóp mũi tôi, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Trên mặt hơi giãy giụa, lông mày nhíu lại thật sâu nhưng vẫn không nói gì. Rồi sau đó lại bắt đầu gạt tay tôi ra, thuận thế tôi liền khoác lên cánh tay của cậu ấy, một cái tay khác thì vừa vặn đặt ở bên hông: “Trở về thôi? Anh không thể bị dính mưa được”.

Cô gái nhỏ vừa chạy đi lấy ô từ xa xa chạy tới, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi, dường như đang suy đoán mối quan hệ của chúng tôi là gì.

Tôi mỉm cười nói với cô ấy: “Chào em!”.

Ánh mắt của cô ấy đảo qua đảo lại giữa tôi và Cola, lại thật nhanh liếc xuống cánh tay đang bị tôi khoác lên của cậu ấy, chần chừ gọi: “Lâm tiên sinh ——”

Cola từ từ rút tay ra, đưa tay vẫy vẫy ý bảo cô nhóc kia tới đây đỡ mình. Cô hộ lý nhỏ khiếp sợ nhìn tôi một cái, rồi bước nhanh đến gần, giương ô lên che cho Cola, đỡ cậu ấy đứng trước mặt tôi.

Tôi nhìn bọn họ, không hề nói gì, dẫn đầu xoay người đi về phía biệt thự. Tôi không biết con đường mình sẽ đi dài thế nào, trước kia đều là Cola đứng đó đợi tôi, nhiều năm như vậy cậu ấy cũng chưa từng buông tha. Hiện tại, đến phiên tôi tới công hãm cậu ấy, xem xem tim của Cola rốt cuộc cứng rắn đến mức nào, điều mà từ trước tới nay tôi chưa bao giờ tìm hiểu.

Trong gió biển hỗn tạp, hạt mưa rơi đôm đốp trên người tôi, có chút lạnh, tôi chà xát cánh tay, không nhịn được quay đầu lại nhìn người phía sau. Cô hộ lý nhỏ rất có kiên nhẫn, cũng rất có kinh nghiệm, đỡ cậu ấy đi từ từ, thỉnh thoảng sẽ nhỏ giọng nói với cậu ấy mấy câu. Mặt của Cola không chút thay đổi, còn âm u hơn cả thời tiết hiện tại.

Biết rõ cậu ấy đối mặt với mình sẽ không được tự nhiên, quả thực tôi đã nóng vội rồi.

Tôi quay đầu, bước chân cũng không tự giác chậm lại, trong lòng rất khó chịu. Những hạt mưa lất phất phía chân trời càng khiến tôi không thở được. Chợt đỉnh đầu tối sầm lại, tôi xoay người, liền thấy được vẻ mặt lúng túng của cô hộ lý nhỏ, cô bé quanh co nói: “Lâm tiên sinh nói. . . .Chị cũng không thể mắc mưa. . . .”

Tôi lại quay ra nhìn người đang đứng ở cách đó không xa, tầm mắt trong nháy mắt liền trở nên mơ hồ, thật là đồ ngốc mà.

Cô bé hộ lý cau mày, bắt đầu dĩ nhiên nhìn tôi và Cola nhìn nhau, cuối cùng thở dài, kín đáo đưa cái ô trong tay cho tôi: “Aiz, hay là để em gặp mưa đi, hai anh chị cứ từ từ mà nhìn”.

Rồi bỗng nhiên, cô bé lại tiến tới bên tai tôi, mặt giảo hoạt nhỏ giọng nói: “Không phải Lâm tiên sinh đang xấu hổ đấy chứ?”

Tôi kìm nén không bật cười, đưa ngón trỏ lên môi ý bảo cô bé im lặng chút: “Lúc anh ấy xấu hổ rất dễ nóng nảy ——”

“Tiểu Tư, dong dài gì nữa đấy!”, quả nhiên Cola quay về phía bên này rống lên, âm thanh rất lớn. Những lúc xấu hổ, người này vẫn thường cao giọng để che giấu sự bối rối của mình.

Tiểu Tư che miệng cười trộm, mở to mắt nhìn tôi, sau đó liền đưa hai tay lên che đầu vọt vào trong mưa.

Tôi cầm ô đến gần, cẩn thận cầm tay của cậu ấy nói: “Tiểu Tư về rồi!”.

Cola nghe thấy giọng tôi, mày càng nhúu chặt hơn, xanh mặt nói: “Con bé chết tiệt kia thật không chuyên nghiệp, trừ hết tiền thưởng tháng này”.

Tôi muốn bật cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng, chỉ lay lay cánh tay của cậu ấy đề nghị: “Đi thôi, em đỡ anh”.

Điу cậu ấy đi, tôi cảm giác như trái tim của mình cũng sắp nhảy ra ngoài. Không kìm được ngẩng đầu lên nhìn mặt người nào đó. Mái tóc mới khiến cho khuôn mặt trở nên cương nghị hơn, cầm lại lún phún có râu, áo sơ mi bởi vì dính nước nên dính sát vào người. Tôi đưa tay vuốt ve cánh tay của cậu ấy, dịu dàng hỏi: “Lạnh không?”.

Toàn thân Cola cứng đờ, quay đầu lại, cho dù không thấy được nhưng vẫn hung hăng trừng tôi đáp: “Chúng ta đã chia tay, đừng có nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi của tôi!”.

Nét mặt của tôi trong nháy mắt liền trở nên rạng rỡ: “Có quỷ mới muốn chiếm tiện nghi của anh, em chỉ quan tâm xem anh có khỏe không thôi”.

“Vậy dùng miệng nói là được, đừng có động tay động chân”. Cola lạnh lẽo hất móng vuốt của tôi vẫn đang dính vào trên cánh tay của mình ra, khinh thường quay đầu đi.

Tuy có hơi tức giận thở hổn hển nhưng ngay sau đó vẫn quy củ đỡ lấy người nào đó, trong lòng âm thầm thề: Lâm Cẩm Nam, về sau xem em thu thập anh thế nào!

*

Trở lại biệt thự, thím Ngô người lúc trước mở cửa cho tôi liền bảo tôi đi tắm, sau đó liền cùng tiểu Tư đỡ Cola vào phòng ngủ của cậu ấy. Tôi lau lau mái tóc ẩm ướt, vừa sững sờ, rất nhanh liền ý thức được một vấn đề quan trọng. Vì thế sải bước vọt vào, thấy thím Ngô đang cởi cúc áo sơ mi cho Cola, gấp đến độ kêu to: “Thím Ngô!”.

Thím Ngô và tiểu Tư cùng quay đầu lại nhìn ta, Cola ngồi ở trên giường, cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Tôi sờ sờ mũi, không được tự nhiên ho một tiếng: “Cái đó. Nếu không hay là để cháu giúp anh ấy . . .”

Thím Ngô cười cười, phát phát tay, đáp: “Không có việc gì, Dịch tiểu thư, cô cứ đi tắm đi, không lát nữa lại bị cảm. Ở đây có tôi và tiểu Tư là được rồi”.

Vì có thím và tiểu Tư cho nên mới phiền toái đấy! Tôi buồn bực cầm chặt khăn lông trong tay, thấy cúc áo sơ mi của người nào đó đã bị mở ra toàn bộ, rồi bắt đầu cởi áo ra đưa cho tiểu Tư mang vào nhà tắm. Mắt của tôi khi nhìn thấy tay của thím Ngô bắt đầu chiếu đến dây lưng của Cola, nhất thời liền gào khóc: “Thím Ngô, cái này cứ để cháu, thím cứ đi làm việc đi!”

Thím Ngô bị tôi kêu sợ hết hồn, quay đầu kinh ngạc mà nhìn tôi: “Dịch tiểu thư ——”

Tôi đi tới, ngồi ở bên cạnh Cola, ngăn lại: “Thím Ngô, thím còn nhiều việc, Cola nơi này có cháu rồi, thím và tiểu Tư cứ ra ngoài đi”.

Hai mắt thím Ngô mở lớn, một hồi lâu mới tỉnh táo lại, cười “Xì” một tiếng: “Dịch tiểu thư, cô đang nghĩ gì vậy chứ ? Cho dù bà già như tôi đây không ngại, nhưng thiếu gia cũng không đồng ý đâu”. Bà lại vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi, trấn an nói: “Yên tâm, người tắm cho thiếu gia không phải là chúng ta đâu”.

Mặt Cola âm trầm, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Dịch Mộ Tranh, mau đi tắm đi, em còn định mặc quần áo ướt sũng tới khi nào!”

Tôi cúi đầu nhìn qua quần áo trên người mình, đích xác là rất chướng tai gai mắt, cũng may trong nhà này chỉ có một khác phái. Tôi quệt mồm, tiến tới ghé sát vào tai cậu ấy hừ hừ: “Cola, nếu không chúng ta cùng

nhau tắm? Vừa tiết kiệm nước, mà em cũng có thể giúp anh . . . Hơn nữa. . .”. Tôi huých huých cánh tay của người nào đó, nhỏ giọng kháng nghị: “Em không muốn để người khác nhìn thấy anh lỏa thể”.

Hô hấp của Cola ngày càng dồn dập, cắn răng nghiêng lợi, ngoài cười nhưng trong không cười, nhỏ giọng nói: “Không đi, tí nữa cũng đừng hối hận.”

Tôi ngẩn người, ngay sau đó nghĩ đến chiêu thức mà cậu ấy hay dùng. Trước kia khi chúng tôi còn chưa yêu nhau, ở thời điểm không có gì kia, tôi hay ở trong phòng của cậu ấy chơi game lúc người nào đó thay quần áo cũng mê mẩn không chịu đi thì Cola sẽ trực tiếp cởi quần làm cho tôi sợ mà tông cửa lao ra ngoài.

Hiện tại, da mặt tôi đã luyện đủ dày, không còn bị màn cởi quần kia dọa sợ nữa đâu! Trong lòng oán thầm, nhưng mặt vẫn không biến sắc. Trong lúc tôi còn đang trấn định như núi thì chợt một người đàn ông trung niên đi vào, vừa xắn ống tay áo lên vừa nói: “Aiz, nước tắm đã xong chưa, làm sao mà lại đột nhiên dính mưa vậy ——”

Lúc chú ấy ngẩng đầu, tôi mới nhận ra người tới chính là chú Ngô tài xế của nhà Cola, vợ chồng chú thím Ngô đã làm việc cho nhà họ Lâm rất nhiều năm. Chú Ngô nhìn thấy tôi hơi sững sốt một chút, sau đó hướng liền gật đầu cười, chào hỏi: “Dịch tiểu thư.”

“Chú Ngô!”, tôi lúng túng cúi đầu, thì ra người tắm cho Cola mà thím Ngô vừa nhắc đến chính là chú Ngô . . .

Cola chợt ném một cái khăn tắm tới, rồi bỏ lại hai chữ: “Che vào”.

Tôi nhất thời không hiểu ý của cậu ấy, cúi đầu nhìn vào khăn tắm, tầm mắt quét qua trước ngực mình, mẹ ơi, tôi quên bém là mình đang mặc áo chiffon, hiện tại toàn bộ đều dính lên người. . . . vì thế liền hốt hoảng cầm khăn tắm lên che lại, đỏ mặt nói: “Cháu ra ngoài trước”.

Vừa đi được nửa đường, nghĩ tới một chuyện, tôi liền xoay người, nhìn thấy thím Ngô và tiểu Tư cũng theo sau chuẩn bị ra cửa, không để ý vẻ kinh ngạc của họ, mấy bước xông về bên giường, nhìn chú Ngô xác nhận lại: “Chú Ngô à, tí nữa . . chú tắm cho Cola à?”.

Chú Ngô gật đầu, tỏ vẻ không hiểu: “Đúng vậy!”.

Cola quay mặt sang, mặt đen lại cảnh cáo tôi: “Dịch Mộ Tranh!”.

Hiện tại tôi làm gì còn tâm tình quan xem mặt Cola có đen như Trương Phi hay không, thông vai, rồi rầm nhìn về phía chú Ngô nói: “Chú Ngô à, không thể. . . . Để cho cháu tắm cho anh ấy sao?”

Chú Ngô khổ sở nhìn tôi, lại quay đầu nhìn Cola một chút , trên mặt rõ ràng đang viết: “Chuyện này, cũng không đến phiên tôi làm chủ được”.

Thím Ngô đứng ở cửa, buồn bực nhìn tôi chằm chằm: “Dịch tiểu thư, cô cứ yên tâm, lão Ngô xuống tay nặng nhẹ có chừng mực, sẽ không làm thiếu gia bị thương đâu ——”

Tôi lắc đầu, nhỏ giọng ngập ngừng: “Không phải vấn đề này”.

“Vậy thì là vấn đề gì?”, chú Ngô, thím Ngô cùng với tiểu Tư kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi đương nhiên không thể nói huých toẹt vấn đề đó ra được, đúng là khó mở miệng mà! Vì thế đành phải thương lượng cùng với người trong cuộc, tôi cúi người tiến tới trước mặt Cola, tay tạo thành hình thành kèn đồng nhỏ hỏi: “Cola, . . . Hay là để em tắm cho anh đi, chú Ngô là nam, là nam đấy! Ngô nhớ nếu như chú ấy cảm lòng không đặt, nổi lên sắc tâm với anh ——”

Cola hoàn toàn tức giận, gầm lên: “Dịch Mộ Tranh, em lập tức đi ra ngoài cho tôi, nói nữa tôi liền gọi Trà Xanh tới dẫn em đi đấy!”.

Tôi ngưng ngừng thu hồi kèn đồng nhỏ, không cho tắm thì không cho tắm, hung cái gì mà hung. Đường vào cửa “hủ” sâu như biển, mà khi đó lương tri chỉ là người qua đường mà thôi. Điều này sao có thể oán trách tôi được, trong thế giới hủ nữ, giữa đàn ông với nhau đều có tình cả, tình chủ tớ cũng chỉ là mây bay nước chảy mà thôi.

Tôi bị Cola đuổi ra ngoài, nhìn cánh cửa đóng chặt, chỉ có thể ai oán bước thong thả đến phòng khách bên cạnh đi tắm.

*

Tắm xong ra ngoài liền nhìn thấy một bộ quần áo sạch sẽ đặt sẵn trên giường, tiểu Tư nhìn thấy tôi đi ra, liền vui vẻ nói: “Dịch tiểu thư, Lâm tiên sinh bảo em đưa tới”.

Mặt cô bé bất quá hỏi: “Lâm tiên sinh và chị là người yêu của nhau à? Trước kia mỗi ngày anh ấy không có nhiều biểu tình đến vậy đâu, cũng không nói chuyện, hôm nay là lần đầu tiên em thấy anh ấy phát hỏa nhiều như vậy. Nét mặt kia thật sinh động. Trước kia tôi chẳng phải tôi cũng hoài nghi mặt cậu ấy cấu tạo từ than giống như cô bé còn gì”.

Tôi im lặng nhìn cô bé, nổi giận? ? Đây, xem là đang khen ngợi hay là châm biếm đây?

Tôi lau khô tóc rồi đi tìm Cola. Cậu ấy mặc áo ngủ màu đen ngồi ở trên ban công, gió biển ban đêm rất nhu hòa, lành lạnh lướt qua sợi tóc, vô cùng thoải mái. Nhẹ nhàng đi tới ban công, tôi rón rén ngồi xuống bên cạnh, ngón tay lặng lẽ miêu tả đường nét khuôn mặt của người nào đó.

Với khoảng cách vô cùng gần như vậy, tôi tham luyến nhìn cậu ấy không chán.

Thật ra thì, còn có gì hạnh phúc hơn nữa chứ? Tưởng rằng sẽ mất đi, không còn là người yêu của mình nữa, cảm giác mất đi mà có lại được thực sự rất thỏa mãn, so với bất cứ điều gì cũng vui vẻ hơn nhiều.

“Lén lén lút lút làm gì đó?”, Cola chợt lên tiếng, làm tôi giật mình, cả người mất thăng bằng, nhào tới đầu gối của người trước mặt. Tôi sờ sờ đầu gối tê dại, lẩm bẩm một câu: “Biết người ta đến rồi mà không nói lời nào”.

“Em nghĩ rằng tôi giống em, nói thao thao bất tuyệt như quỷ nhập vào người hay sao?”.

Cola không hất tay của tôi đang đặt trên đùi mình ra, vì vậy tôi liền được voi đòi tiên, dán hân mặt lên đấy, rồi nhắm mắt lại nhỏ giọng nói: “Làm quỷ nói nhiều mới xứng với quỷ khó chịu chứ!”.

Cola không lên tiếng, chỉ ngồi yên bất động.

Trên bầu trời, ánh sao lấp lánh , phản chiếu xuống mặt biển đẹp vô cùng. Tôi đang muốn tức cảnh sinh tình, nói vài câu ngọt ngào thì tên quỷ khó chịu nào đó lại lên tiếng: “Được rồi, tôi muốn đi ngủ, nếu muốn ngắm cảnh thì trở về phòng mình mà ngắm đi!”.

Tôi phẫn uất trừng người nào đó một cái, đáng tiếc anh chàng lại không thấy được, cũng không hề để tâm. Tôi ầm ức cúi đầu thì thào: “Cola, ngủ chung chứ, khác phái cùng phòng không cùng giường, về phương diện nào đó mà nói vô cùng không tốt.”

“Vậy chúng ta có nên gọi cả chú thím Ngô, tiểu Tư cùng lên ngủ không?”, Cola dù bận vẫn ung dung nâng cánh tay, nhìn tôi nói.

Tôi cắn răng, ở trước mặt cậu ấy gương nanh múa vuốt phát tiết bất mãn của mình: “Đồ hồ ly thói, không tin anh có thể thoát khỏi ngũ chỉ sơn của em đâu”.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, đã đếm tới con dê thứ một ngàn lẻ một rồi, mà mắt vẫn còn ráo hoảnh, trong đầu chỉ vang lên câu nói, Cola đang ở sát vách đấy.

Tôi bỗng đứng bật dậy, mỹ nam ở sát vách, làm sao có thể ngủ được chứ. . . trên hành lang yên tĩnh, có một bóng người lặng lẽ ôm gối ở trước ngực, rón rén tập kích bất ngờ.

Mà muốn đối phó với quỷ khó chịu kia thủ đoạn duy nhất có hiệu quả chỉ có thể là chủ động, ra sức chủ động cùng chủ động không ngừng!!!

47. Chương 47: Chương 44

Khóa cửa nhẹ nhàng chuyển động, kẻ trộm nào đó âm thầm nở nụ cười. Trước khi ngủ tôi còn cố ý hỏi thăm thím Ngô, đôi khi Cola lại bị nhức đầu cần phải mát xa cho nên buổi tối đi ngủ bình thường đều không

khóa cửa. Đã có dự mưu từ trước, sắc nữ nào đó liền tiến hành điều tra kỹ càng, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề!

Trong phòng tối đen như mực.

Trước kia khi đi ngủ, bởi vì tôi mắc chứng quáng gà nhẹ nên Cola đều mở đèn ngủ. Nhưng hiện tại, đưa tay ra không thấy được năm ngón, không chỉ một người có bệnh quáng gà như tôi sẽ không nhìn thấy, mà kể cả một người bình thường cũng cất bước vô cùng gian nan. Tôi thận trọng khom người, xách váy ngủ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ phát ra tiếng động.

Nhưng, nhưng không hiểu tại sao chứng ngại vật lại nhiều như thế? Ban ngày cũng không phát hiện bảy tám chín món đồ để ở đó.

Ngày mai nhất định phải thần không biết quỷ không hay dọn toàn bộ bọn chúng đi mới được! Tôi vừa cẩn thận để cái bình hoa xuống, vừa tính toán. Trong lúc chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, đèn liền được bật lên.

...

“Em không ngủ lại mò mẫm giày vò cái gì?”, Cola vẫn nhắm mắt, nhưng từ giọng nói ắt hẳn đã đoán được người đến là tôi rồi.

Tôi lộ vẻ tức giận xoa xoa cái hông ê ẩm, quả nhiên còn công tác chuẩn bị vẫn không đủ tỉ mỉ, ít nhất phải mang theo đèn pin mới đúng! Ôm gối đầu đi tới, tôi ngập ngừng nói: “Sao anh lại biết là em?”.

Cola thở dài, từ từ mở mắt ra, nhưng vẫn duy trì tư thế nằm thẳng: “Chẳng lẽ em cho rằng trong phòng này còn có người khác sẽ làm chuyện như vậy?”.

“.....” Tôi nhìn cậu ấy chăm chăm, cái gì gọi là làm chuyện như vậy chứ? ! Tôi còn chưa kịp định hình những từ kia có nghĩa là gì nữa cơ. Tôi tiến đến bên giường bắt đầu làm nũng nói: “Cola, một mình em không dám ngủ.”

“Đi tìm tiểu Tư đi”, Cola lật người đưa lưng về phía tôi, miễn cưỡng không muốn để ý tới.

“Em không muốn ngủ chung với phụ nữ!”

“.....”

Sau khi đáp xong, tôi liền nhảy lên giường, cúi người xuống nhìn gò má của cậu ấy, chống cảm thương lượng: “Dù sao cũng ngủ chung nhiều lần như vậy rồi, có thêm lần nữa cũng không vấn đề gì cả. Có được hay không, anh Cola?”.

Cola từ từ xoay người, lẳng lặng nhìn sang. Cho dù biết cậu ấy không thấy được gì cả, nhưng nhìn thẳng vào con người đen nhánh trước mắt, tim của tôi vẫn đập rộn lên.

“Quả cam, đừng làm rộn, em biết tôi sẽ không thỏa hiệp mà”. Cậu ấy ngừng mấy giây, có lẽ chê tôi chưa tức đến hộc máu, lại cầm thêm một dao: “Chúng ta đã chia tay!”.

Hai mươi một năm qua, đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được huyết áp tăng cao có cảm giác như thế nào. Vì thế liền nhắm hai mắt lại, luyện bẻ khí, sau khi hít sâu mấy lần, rốt cuộc cũng tâm bình khí hòa hẳn: “Em không đồng ý, ai cho anh đơn phương chấm dứt chứ”.

Buồn bực xoay người, tôi cũng quay lưng lại phản đối. Đêm khuya, không phải nên làm chuyện có ích cho giấc ngủ sao? Cola, cái người này, cũng rất biết cách làm cho người ta ngọt ngào. Tôi thất bại hất cẳng, chẳng lẽ là sách lược của tôi không đúng, mềm không được, chẳng lẽ Cola lại thích cứng rắn sao? !

“Lúc đó, em đã đồng ý”, Cola lạnh lạnh đáp trả một câu.

Trong nháy mắt, tôi liền xù lông rồi, xoay người tức giận lên án: “Đó là vì anh gạt em, gạt em nói anh không yêu em. Khi dễ người ta trẻ người non dạ! Tuyệt không công bằng, em không có quyền biết hay sao chứ, già trẻ không được gạt anh có hiểu hay không, cho nên hiện tại tất cả đều coi như không tính!”.

Cola mím môi, chỉ chốc lát sau lại nói: “Tóm lại, nếu tôi đã quyết định, sẽ không thay đổi”.

Tôi cảm thấy dường như lục phủ ngũ tạng của mình cũng sắp đảo ngược rồi, nhào qua túm lấy bờ vai của cậu ấy rống: “Khốn kiếp, anh muốn em tức chết có phải hay không. Ban ngày em nói nhiều như vậy anh đều cho rằng chơi trò mất trí nhớ sao! Em cho anh biết, em cũng đã quyết định rồi, cứ bám lấy anh đấy!”.

Sau khi nói khàn cả giọng, chính là vô tận trầm mặc. Hai tay tôi chống trên bờ vai Cola, dặng chân ngồi lên người cậu ấy, từ trên cao nhìn xuống theo dõi nhất cử nhất động của người nào đó.

Cola rũ mắt, hàng mi dài hơi rung rẩy, cứ giằng co như thế một hồi, Cola liền lạnh giọng nói: “Xuống.”

Nhìn lại tư thế bá vương ngạnh thượng cung của mình, tôi nhất thời liền vui vẻ. Đây không phải là trời cũng giúp tôi sao? Đêm khuya yên tĩnh, nữ trên nam dưới, không xảy ra chút gì thật sự rất xin lỗi với thiên thời địa lợi. . . mặc dù nhân không được hòa cho lắm. Nhưng mà tôi lại cảm thấy, sau khi trải qua “này nọ í ớ í ớ”, nhất định sẽ nhân sẽ nhanh chóng hòa hợp thôi.

Tôi cười xấu xa nằm xuống, dán người lên lồng ngực Cola, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vùng xương quai xanh, vươn đầu lưỡi cắn vành tai của cậu ấy: “Em cứ không đấy”.

Hô hấp Cola dồn dập hẳn, thân thể rõ ràng cứng ngắc. Cậu ấy vươn tay nắm chặt bờ vai của tôi, cắn răng quát khê: “Dịch Mộ Tranh!”

Tôi cúi đầu phác họa cánh môi của người nào đó, đầu ngón tay trượt vào áo ngủ chậm rãi lướt qua vùng thắt lưng bền chắc, sau đó chính xác cầm lấy bộ vị đã sớm phản ứng. Hô hấp Cola cứng lại, sức lực nơi đầu ngón tay càng tăng thêm.

Chiếc đèn ngủ ở đầu giường tỏa ra ánh sáng dịu dịu, hắt lên trên sườn mặt vô cùng đẹp mắt, lên sóng mũi cao, cùng cánh môi mím chặt. Mặt tôi cũng nóng rực lên, từ từ vuốt ve “tiểu Cola” đang bắt đầu bành trướng trong tay, cúi người mút vào gáy của cậu ấy, ghé vào bên tai nói nhỏ: “Cola, em nhớ anh . . .anh, có nhớ em không?”

Lồng ngực Cola phập phồng kịch liệt, cách một làn áo ngủ mà tôi vẫn có thể cảm nhận được vật nào đó không ngừng cứng rắn, nóng rẫy lên. Từ từ cởi cúc áo ngủ, rồi mơn trớn từng tấc da thịt trắng kiện căng đầy của người bên dưới. Đầu lưỡi dạo chơi, bên tai là tiếng thở dốc nặng nề, thân thể dán sát vào người cậu ấy, nhẹ nhàng ma sát, phản ứng thành thực của ai đó đã mang lại cho tôi một dũng khí lớn lao.

Trượt dần đến cơ bụng bền chắc, “tiểu Cola” đã sớm ngẩng đầu vận sức chờ phát động, tôi liền cầm lấy nó, đầu lưỡi ở trên đỉnh lượn một vòng. Cola giống như bị điện giật, run bắn lên, sau đó vươn tay, rất nhanh tìm được tay của tôi, dùng sức giữ chặt rồi nặng nề đẩy ra.

“Dịch Mộ Tranh, em điên rồi!”

Tôi nhếch nhác ngã ra giường, nhìn người nào đó vừa kinh ngạc lại hốt hoảng tìm chăn, sau khi sửa soạn nửa ngày mới túm được, vội vàng che lấy thân mình, nhìn tôi đầy cảnh giác.

Cola, anh cứ kháng cự em như vậy sao? Trong lòng tôi rất khó chịu, càng như thế lại càng muốn sớm phá vỡ loại mối quan hệ đáng chết lại buồn bực này. Nhắm lại mắt, tôi nắm chặt tay tiếp tục nhào qua.

Cậu ấy không hề phòng bị, không cẩn thận va lưng vào thành giường, tuy đau đớn nhưng vẫn còn cẩn thận ôm chặt lấy tôi phòng ngừa tôi bị rơi xuống giường. Tôi đè lên người cậu ấy trắng trợn nằm lên trên lồng ngực trần trụi. Nhìn mi tâm của người nào đó đang nhú lại, tôi cong cong khóe môi, liếm vào chỗ hầu kết, nói: “Cola, em đau, anh xoa xoa cho em có được hay không?”

Cola khấn trương giơ tay lên, lần lần theo ngón tay của tôi, cuối cùng sờ tới bên tai, lo lắng hỏi: “Va vào kia rồi hả?”

Tôi cầm lấy tay của cậu ấy, từ từ xuyên qua váy ngủ, trực tiếp đặt ở trước ngực mình, nhỏ giọng nói: “Nơi này, Cola xoa xoa ở đây, Quả Cam sẽ không đau nữa”.

Thời gian còn ở chung, tôi vẫn thường giở chiêu này ra trêu chọc cậu ấy. Cola sẽ cười xấu xa giả vờ nghiêm túc xoa xoa, sau đó? Sau đó đương nhiên là, khụ, tỉnh lược năm trăm chữ.

Tay Cola cứng đờ, đầu ngón tay trở nên lạnh lẽo, lòng bàn tay lại khô ráo. Cậu ấy không dám động, hơi thở phập phồng phả lên trên mặt tôi. Thấy thế, tôi lập tức sản lại, vươn tay ôm lấy cổ của cậu ấy, cúi đầu

hôn xuống, cho dù không trả lời, tôi cũng vẫn sẽ găm cắn cánh môi nóng bỏng của người nào đó. Tôi tin tưởng Cola nhất định sẽ bị mình công hãm, bị tôi ép xuống cùng nhau đổ về giường, hô hấp cũng trở nên hỗn hển thô trọng.

“Quả cam, tôi là đàn ông con trai, em cảm thấy. Tôi bây giờ còn giống đàn ông sao?”

Giọng Cola trong trẻo lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền đến, tôi ngẩn ra, cứng đờ ở trong ngực cậu ấy không cách nào nhúc nhích. Vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt là hàng mi rung rung cùng đôi mắt khép chặt. Bởi vì câu nói vừa rồi mà tâm liền đau nhói, tôi thất bại cúi đầu, từ trên người cậu ấy tụt xuống: “Thật xin lỗi, là em không tốt ——”

Tôi thật sự quá nóng nảy, một người coi trọng chủ nghĩa đàn ông như Cola sao có thể chịu được phụ nữ thao túng hoàn toàn. Bản thân cậu ấy đang bị mù, mà hành động mới vừa rồi của tôi không có cái nào là không lợi dụng nhược điểm này cả. Tôi thật sự đáng chết!

Cola giơ tay lên sờ vào cúc áo ngủ của mình, bắt đầu cài từng nút một, hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ: “Ngủ ngon.”

Sững sờ nhìn người nào đó cài xong cúc áo cuối cùng, lật người quay lưng về phía mình, lại nhìn nửa bên giường trống không, tôi trừng mắt, cẩn thận dán đến phía sau, thử hỏi: “Cola, giường của anh thật to, em nằm ngủ một chút xíu chắc không sao đâu nhỉ? Em rất gầy, không chiếm diện tích đâu ——”

“Nếu nói nữa thì ra đi”, Cola chỉ nói một câu này liền hoàn toàn không để ý đến tôi nữa.

Trong lòng lập tức vui vẻ, đặt gối của mình lên sau đó nằm xuống bên cạnh cậu ấy. Người nào đó vẫn cứ nằm đưa lưng về phía tôi, thực an tĩnh, thành thật ngủ, không giống như tôi lăn qua lộn lại. Nhìn chăm chú vào bóng lưng của cậu ấy, tôi từ từ nhắm mắt lại, ai nói hôm nay không thu hoạch được gì, giường của Cola đã có một nửa là của Dịch Mộ Tranh tôi rồi...! !

Ngủ không sâu lắm, tôi mơ hồ nghe được động tĩnh rất nhỏ, liền mở mắt ra, thấy Cola đang nhẹ nhàng rút cánh tay bị tôi gối đầu lên. Tôi mơ màng một lúc mới phản ứng kịp, ah, lúc ngủ không phải chúng tôi đều rất đáng hoàng sao? Tôi hơi chột dạ, tướng ngủ của bản thân kém như thế nào tự tôi biết rõ nhất.

Tôi vội vàng đứng dậy, dụi dụi mắt, lúng túng hỏi: “Sao vậy, đầu lại đau sao?”

Cola dừng động tác lại, có lẽ không ngờ tôi bỗng nhiên lại tỉnh, sững sốt một lúc mới nói: “Không có việc gì, em cứ ngủ tiếp đi”. Cậu ấy chống tay lên đệm đứng dậy, tay phải vẫn quờ quờ tìm kiếm đầu giường, hẳn là đang muốn gọi người. Tôi giật mình, nhảy đến kéo tay của cậu ấy, hỏi: “Anh có chuyện gì nói với em là được rồi, hiện tại tiểu Tư hẳn là đang ngủ như chết rồi, nửa đêm đánh thức người ta không hay”.

“Tôi không tìm tiểu Tư.”

“Kể cả có tìm chú Ngô cũng không tiện ——”, nói đến đây liền tỉnh ngộ, tìm chú Ngô? Không thể tìm tiểu Tư, thì đó chính là.

“Anh muốn đi vệ sinh có đúng hay không?”, tôi lập tức đưa ra kết luận, xuống giường đi dép vào, vòng qua trước mặt cậu ấy, nói: “Em đỡ anh”.

Cola không hề cử động, vẫn nhìn chăm chú vào tôi, biết rõ cậu ấy hẳn đang lúng túng, liền từ từ cúi người xuống, cầm lấy tay cậu ấy, nhẹ nói: “Em sẽ xoay người, không sao đâu”.

Cola do dự một chút rồi đưa tay cho tôi...tôi đỡ cậu ấy đứng dậy, sau đó mang dép vào, rồi dắt cậu ấy vào toilet.

Đứng ở trước bồn cầu, tôi liền dựng nắp lên, sau đó suy nghĩ một hồi liền lật cả vòng bên dưới lên, không phải con trai đi tiểu đều lật cả lên sao? Cola đứng ở đó không động đậy, tôi cũng không nhúc nhích.

Đợi mãi không thấy động tĩnh nào, lúc này tôi mới phản ứng kịp, liền vội vàng xoay người, nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em xoay người rồi, anh cứ tự nhiên đi”. Mặt tôi nóng bừng lên, cảm thấy cảnh tượng như thế này quý dị khác thường, sau đó đột nhiên tôi lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng, bỗng chốc xoay người sang chỗ khác.

Cola rất bén nhảy quay đầu lại, nhìn tôi chăm chăm. Tôi liền nhỏ giọng hỏi: “Cái đó, có muốn em giúp anh một tay đỡ, đỡ nó. . . . hay không?”

“”

48. Chương 48: Chương 45

Thấy sắc mặt Cola trầm xuống, vẻ mặt như gặp phải quỷ nhìn mình chăm chăm, tôi chợt rung mình một cái, ánh mắt dao động không biết nên nhìn nơi nào, quanh co nói: “Ha ha, cái này không phải anh rất quen thuộc sao, vậy thì tự mình đỡ, đỡ lấy nó đi——”.

Lòng tốt quả nhiên đều sẽ trở thành con lừa béo phệ. Có trời đất chứng giám, tôi tuyệt đối là một hot girl thuần khiết, chỉ muốn đỡ “tiểu Cola” giúp ai đó mà thôi.

Cola hít sâu, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Xoay qua chỗ khác!”

Tôi vội vàng xoay người, sống lưng thẳng tắp. Quỷ khó chịu, cũng không phải chưa từng thấy qua bao giờ, che che giấu giấu làm gì chứ. Toilet kia vốn là toilet tự động, cho nên vừa nghe thấy tiếng xả nước, báo hiệu người nào đó đã giải quyết xong, tôi mới quay người lại.

*

Cola vừa nằm lên giường liền bắt đầu không để ý tới người, mặc kệ tôi nói cái gì cậu ấy đều xem là không khí không hề lên tiếng. Tự độc thoại một hồi, tôi buồn bực kéo chăn đắp qua đầu. Suy nghĩ một lát, lại ngang nhiên xông qua đẩy đẩy bờ vai của người bên cạnh: “Cola, cho em mượn ôm một chút nhé?”.

Vẫn không chịu lên tiếng, tôi vô liêm sỉ lớn tiếng nói: “Nếu không phải lên tiếng, xem như anh đã đồng ý rồi đấy nhé”.

“Em cho tôi nhà từ thiện chắc?”, người nào đó tiếc chữ như vàng cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Tôi buồn bực cười thầm: nhóc con, còn không trị được anh sao. Sau đó liền phớt tỉnh xoay người, bám lấy tên đầu sỏ: “Nhóc thối Lâm Cẩm Nam, bình thường cho dù có buồn bực thế nào lúc đối mặt với em ít nhất còn đùa cợt một hai câu. Hiện tại lại y hệt như hũ nút, sắp chết nghẹn em rồi..., thỉnh thoảng đáp lại em vài lời không được sao?”.

Cola cười lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, đáp: “Vậy còn không vội vàng buông tay, tìm người nói nhiều một chút, tôi đây âm u, không thích hợp với em”.

Tên khốn này, huyết áp lại bắt đầu tăng vọt, thở hổn hển, cố gắng điều hòa hơi thở cứ như thế sau mấy lần, rốt cuộc cũng điều chỉnh được cảm xúc, cười cười ghé vào bên tai người đó mà lý sự: “Thật xin lỗi, chị đây chỉ thích u ám, càng âm u lại càng muốn chinh phục”. Nói xong, liền kéo chăn lật người quay lưng về phía người kia, hừ, ai mà không có bóng lưng chứ.

Cola bên kia nhất thời không có động tĩnh, tôi cứ cho là cậu ấy đã ngủ thiếp đi rồi nhưng một lát sau, người nào đó lại chợt lên tiếng: “Sự kiên nhẫn của em có bao nhiêu, tôi so với ai khác còn hiểu rõ hơn nhiều. Quả cam, tôi. Hiện tại có rất nhiều chuyện đều cần phải dựa vào người khác. Em cảm thấy, có thể chịu được bao lâu. Tình yêu, có thể chống đỡ được bao lâu?”.

Tôi mở to mắt nhìn chiếc thảm màu tím nơi mép giường, mím môi không lên tiếng.

Chuyện như vậy, cậu ấy cho rằng tôi không nghĩ qua sao? Nhưng kể cả không có biện pháp thuyết phục mình, mặc kệ tình yêu có thể duy trì bao lâu, thực tế có hồngбет thế nào, thì tôi chỉ biết, nếu như tương lai người ở bên cạnh mình không phải là cậu ấy thì tôi sẽ điên mất. Đáp án này, tìm nhiều năm như vậy, tôi thực sự đã quá rõ ràng, vị trí đó ai cũng không thay thế được.

“Cola.”, Tôi gọi một tiếng, quá nhiều lời muốn nói đều tắc nghẹn ở trong cổ, cuối cùng đành bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại, nói: “Ngủ ngon!”.

Cam kết không thể nói bằng lời, tôi có nói nhiều hơn nữa cũng không thể mang lại lòng tin cho cậu ấy. Chỉ có thời gian có thể chứng minh, mà thời gian, vẫn luôn bất đắc dĩ nhất cũng tàn nhẫn nhất, không phải chỉ một lời nói của tôi liền có thể trao cho cậu ấy cảm giác an toàn. Chỉ có cảm giác sẽ không lừa gạt người, đối với tương lai của chúng tôi, tôi thực có lòng tin, nhất định có thể để cho cậu ấy chạm vào được thành tâm của mình.

*

Buổi tối giày vò quá lâu, tôi lại suy nghĩ lung tung đến hơn nửa đêm mới ngủ, ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, người bên cạnh đã không thấy đâu cả. Cả phòng tràn ngập ánh mặt trời cùng âm thanh của sóng biển, tôi mơ hồ một lát mới nhớ tới mình đang ở nơi nào. Mặc đồ ngủ nhảy xuống lầu, vừa vào đến phòng khách liền nhìn thấy Cola đang ngồi cạnh bàn ăn.

Thím Ngô bưng đĩa đi tới, nhìn thấy tôi liền cười cười, nói: “Dịch tiểu thư, chào buổi sáng ..., cô cùng dùng bữa với thiếu gia đi. Mới vừa rồi, cậu ấy còn dặn tôi để phần cho cô ——”

Cola mắt nhìn thẳng, bình chân như vại ngồi ở trước bàn ăn, ngay cả nửa sườn mặt cũng không để lại cho tôi.

Tiểu Tư bưng bát cháo nháy nháy mắt với tôi, vì thế tôi liền nhanh chóng chạy lên lầu thay quần áo, rửa mặt. Lúc xuống lầu thấy Cola mới vừa bắt đầu ăn, chẳng lẽ mới vừa rồi đang đợi tôi sao? Trải qua quá trình huyết áp bảo tố tăng cao thê thảm của mấy lần trước, tôi không dám tự luyện nữa, càng kỳ vọng thì càng thất vọng nhiều.

Tôi kéo ghế bên cạnh ra, ngồi xuống bên cạnh, mặt mày hớn hở, nói: “Chào buổi sáng”.

Cola hạ mí mắt, cũng không quay đầu, trầm trầm đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Nhìn thấy cậu ấy cầm thìa lên, tôi lập tức nhào đến: “Em giúp anh!”.

Cola quay đầu, ngó mặt tôi, mấy giây sau mới nói: “Tôi không phải là phế nhân!”.

“ ”

Tôi ảm ức im lặng, tiểu Tư ở một bên khoát tay, giống như đang bảo tôi đừng nên tức giận. Tôi bất đắc dĩ cười cười, cúi đầu húp cháo. Thỉnh thoảng nhìn sang người bên cạnh, động tác của cậu ấy rất chậm, nhưng lại rất thành thực, nhuần nhuyễn. Tính thời gian, kể từ lần trước gặp mặt mà nói thì cũng đã đầu tháng tư rồi, cũng đã gần ba tháng, Cola. Đã thích ứng rồi sao?

Chợt lại không muốn ăn nữa, trong lòng nặng trĩu, tôi ăn vài miếng liền nuốt không trôi, trầm ngâm cầm thìa khuấy cháo trong bát.

Cola chợt dừng động tác, chậm rãi nói: “Nếu muốn ăn cái khác thì cứ nói với thím Ngô!”

Tôi ngẩn người, chợt thấy ảm áp, quả nhiên Cola vẫn còn rất quan tâm đến mình, không nhận được liền muốn vươn tay ôm lấy cậu ấy. Trong đầu mới vừa hình thành ý niệm này, còn chưa kịp thực hiện, thì vị gia luôn làm người khác tức chết lại lên tiếng: “Ăn xong thì mau trở về đi. Tôi đã nói với Trà Xanh rồi, lát nữa cậu ấy sẽ tới đón em”.

Tôi giật mình nhìn người bên cạnh, tối hôm qua đã như vậy, chẳng lẽ còn không muốn tiếp nhận, hay là năng lực lý giải của tôi có vấn đề, hiểu lầm ý tứ của quý khó chịu này? Nhìn sồn mặt bình tĩnh của người nào đó, tôi cắn răng nghiêng lợi nhưng lại không phát tác được.

Vì thế liền buông thìa xuống, nghiêm mặt nói: “Em không đi, phải ở lại chỗ này”.

“Em rất rảnh rồi sao, không phải đi học à?”, Cola cũng không tỏ vẻ ngoài ý muốn, nhưng vẫn giữ nguyên điệu bộ không thương lượng như cũ.

“Em đã xin phép thầy chủ nhiệm”, tôi bẻ mấy ngón tay đếm, yên lặng tính toán đại khái bao lâu mới có thể công phá tòa băng sơn này, có lẽ phải mất đến ba tuần. Vì vậy tôi đưa ra ba ngón tay, nói tiếp: “Ba tuần, thầy chủ nhiệm đã phê chuẩn!”.

Cola nghe tôi nói như vậy, rốt cuộc động tác cũng dừng lại: “Em cho rằng đây là nơi nghỉ phép của mình chắc?”

“Em sẽ trả cho anh tiền thuê phòng ——”, tôi liền chặt đứt lời của cậu ấy, cười nịnh hót: “Ngài cứ ra giá đi?”.

“ Tôi không thiếu tiền”, Cola dùng mấy giây mới quay mặt nói, âm tình bất định.

Tật xấu, trước kia thế nào lại không phát hiện ra tính khí của tên nhóc thối này lại cứng rắn như vậy? Tôi lại tiếp tục thương lượng: “Vậy em giúp anh tắm?”.

“Không cần!”

“Buổi tối em có thể ngủ cùng với anh”.

“ ”

“Em còn có thể cùng anh,... đi nhà cầu.”

“ ” hô hấp Cola trở nên nặng nề, trên mặt hiện rõ ý định muốn giết người: “Dịch Mộ Tranh, nếu còn nhắc lại chuyện đi nhà cầu , tôi liền ném em ra ngoài ngay lập tức!”.

Tôi cong môi, không cam tâm nói thầm: “Tối hôm qua, lúc người ta hầu anh sao thấy không dữ dội như vậy, hừ”.

Thím Ngô và tiểu Tư giương mắt nhìn chúng tôi, cô nhóc kia nuốt nuốt nước miếng, mặt khiếp sợ, hỏi: “Cho nên, tối hôm qua chị . . . ngủ cùng Lâm tiên sinh, còn cùng anh ấy đi nhà cầu?”

Tôi gật đầu, thất ngón tay, biểu tình chẳng khác nào một tiểu tức phụ: “Chị chỉ chiếm gần nửa cái giường, ăn gần nửa chén cơm, nhưng lại đều làm những công việc cần dùng đến thể lực. Tối hôm qua giăng co cả đêm, hôm nay có người còn không có lương tâm muốn đuổi người ta đi nữa chứ. ”

Thím Ngô cùng với tiểu Tư cùng nhau nhìn về phía Cola, trong mắt là nồng đậm khinh bỉ.

Bị oán niệm mãnh liệt xông thẳng tới, Cola cho dù không thấy được nhưng cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt khinh thường của quần chúng, liền xanh mặt cảnh cáo tôi: “Dịch Mộ Tranh, em náo đủ chưa!”

Thím Ngô nhăn mày lại, không đồng ý bắt đầu khuyên giải: “Thiếu gia, làm sao cậu có thể đối xử với Dịch tiểu thư như vậy ? Nhìn cô ấy thật rất đau lòng đấy, từ nội thành tới đây xa như vậy, một mình cô ấy bắt mấy lần xe, còn trong thời tiết mưa gió như thế thật không dễ dàng gì. Hơn nữa, trong sạch của một cô gái quan trọng biết bao nhiêu, cậu cũng không thể bội tình bạc nghĩa được!”.

Tiểu Tư cũng gật đầu phụ họa theo: “Đúng vậy, Lâm tiên sinh à, sao anh có thể nói chuyện với Dịch tiểu thư như thế chứ. Da mặt của con gái mỏng như tờ giấy, nếu mà bạn trai của em nói với em như vậy, em đã sớm sẽ không để ý đến anh ấy nữa rồi!”.

Nhìn Cola trăm miệng cũng không thể bào chữa, sắc mặt càng đổi sang màu đen, tôi không ngừng mừng rỡ. Quả nhiên đánh vào trong nội bộ kẻ địch là hoàn toàn không sai, áp lực dư luận đáng sợ nhất không phải sao? Hiện tại đã chiếm được lòng dân, thắng lợi đã ở trong tầm mắt rồi. Nghĩ tới đây tôi liền không kìm được mà hả hê, cắn đũa nhìn Cola.

Cola lại gần, cắn răng nói: “Em làm gì mà bán sức lao động, tôi đã già rồi và em lúc nào chứ, nói thử ra xem nào?”.

Tôi kinh ngạc, lại bắt đầu chơi trò mất trí nhớ. Vỗ vỗ vai của cậu ấy, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mặc dù công việc dùng thể lực vẫn chưa hoàn thành, đánh lên không thành công, nhưng làm một nửa cũng được tính mà. Nữ trên nam dưới là phí sức nhất rồi, không phải anh không biết đấy chứ? Còn nữa, anh ở đây nói những lời đả kích em như thế, chẳng phải là đang hành hạ trên tư tưởng sao? Đã thế còn mang thân thể ra quyến rũ, những thứ này đều là hành hạ lớn lao, em bị già rồi và cả đêm, bây giờ còn mang hai mắt như gấu mèo đây này 0.0 !”

“ ”

Bàn tay Cola để ở trên bàn lúc buông ra, lúc lại nắm và, nửa ngày chưa nói ra một chữ. Xem chừng là đã bị tôi mãnh liệt chỉ trích, lương tri bị đâm trúng, vì vậy bắt đầu phát thiện tâm, không thể không thỏa hiệp.

Cola hít sâu mấy lần, rồi bỏ lại một câu “Tùy em”, sau đó rời đi.

Tôi nhú mày, cơ hồ có lẽ đã đoán được ngọn cờ thắng lợi chẳng còn cách xa mình bao nhiêu nữa. Bàn về phúc hắc thì không thể địch lại người kia nhưng bàn về chơi xấu thì Dịch Mộ Tranh tôi là số một. Tôi lấy điện thoại di động ra gửi nhắn tin cho Trà Xanh, thuận tiện nhắc nhở anh nếu rảnh thì khi đi tới mang cho tôi vài bộ quần áo để thay.

*

Nhìn dáng vẻ kia của Cola có lẽ đã bị tôi làm cho tức giận không nhẹ, ăn sáng xong liền không để ý tới tôi nữa.

Một mình thật buồn chán, tôi vòng vo trong phòng một hồi, thấy tiểu Tư cầm tờ báo chuẩn bị đi đọc cho Cola nghe tin tức hôm nay, tôi vội xung phong xông tới nhận việc. Cola ngồi ở trên ghế, được ánh mặt trời ấm áp bao phủ, bộ quần áo ở nhà màu xám tro được bao bọc bởi chiếc ghế sofa màu cam, bầu không khí ấm áp khiến cho tôi không tự chủ cũng thấy ấm áp theo.

Tôi ngồi vào bên cạnh cậu ấy, ho một tiếng, rồi nghiêng đầu nói: “Em đọc cho anh nghe nhé, có được hay không?”

Cola trầm mặc, quay đầu ngoá ra ngoài cửa sổ: “. Ừ.”

Tôi cong cong khoe môi, mở ra tờ báo ra bắt đầu đọc. Cái thế giới này, không bao giờ thiếu tin tức, qua hàng chữ nhỏ rậm rạp chẳng chịt là cả một thế gian muôn màu. Tài chính, kinh tế, xã hội, giải trí. chỉ mấy dòng chữ đơn giản liền thấu tóm cả xã hội.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu, liền thấy được tầm mắt chuyên chú của Cola.

Cậu ấy an tĩnh nghiêng mặt, một mực lẳng lặng đón lấy ánh mặt trời rực rỡ. Sắc vàng nhàn nhạt êm dịu vương lên trên gò má, cả người hình như cũng được phủ thêm một tầng hoàng kim. Ấm áp trong lòng từ từ rộng mở, tràn ra khỏi lồng ngực. Tôi rút cuộc cũng hiểu rõ loại cảm giác này là cái gì, năm tháng tĩnh lặng, đời này an ổn.

Mắt cũng nóng lên, từ từ để tờ báo xuống, cả trái tim cũng gia tăng nhịp đập. Cola thấy tôi ngừng, kinh ngạc quay đầu lại. Tôi đưa tay ôm lấy cậu ấy, ngẩng đầu lên khế hôn môi người nào đó, thầm thì: “Cola. . . . Chúng ta, kết hôn đi?”

49. Chương 49: Chương 46

Bữa trưa, thím Ngô mang thức ăn lên trên lầu. Cola ở trên đó nói chuyện với bác sĩ tâm lý không chịu xuống, còn dặn thím Ngô rằng mình sẽ không xuống dưới dùng cơm. Tôi cảm thấy người này ắt hẳn đang trốn tránh mình đây, kể từ khi nghe tôi nói câu kết hôn cậu ấy liền xem tôi như lũ lụt thú dữ, khê nghĩ thấy mùi liền chạy biến ra xa.

Tôi buồn bực chọc chọc cơm trong chén, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, dù người nào đó có là núi băng đi chăng nữa cũng sẽ bị tan chảy!

Tại sao tôi lại cầu hôn không thành công chứ? Chẳng lẽ là bởi vì quá đột ngột, khiến người nào đó bị giật mình? Tôi khổ sở suy nghĩ, đột nhiên không muốn ăn nữa, để đưa xuống đi vào bếp rót nước uống. Mở tủ lạnh ra cầm bình nước lên uống, vừa hay nhìn thấy thím Ngô bưng đĩa xuống lầu, tôi kỳ quái liếc nhìn chỗ thức ăn vẫn còn nguyên xi hỏi: “Sao lại bưng xuống thế ạ?”

“Thiếu gia nói không có khẩu vị, chợt muốn ăn mì ống ——”

Mỳ ống sao? Hai mắt tôi sáng lên, vội vàng ngăn thím Ngô lại, mở tủ lạnh ra, rồi quay sang bà cười giả tạo: “Thím cứ đi làm việc đi, cháu làm xong sẽ mang lên cho anh ấy”.

Thím Ngô có chút khó xử, nhìn tôi từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt rồi hỏi: “Cháu... cháu, làm được hả?”.

Mặt tôi chợt cứng lại, tại sao có thể kỳ thị người mới đậu khóa nấu ăn cơ bản chứ? Tôi mà trở tay thì cô giáo chỉ có nước khóc mà thôi! Vì thế liền vỗ vỗ ngực bảo đảm: “Thím yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề”.

Thím Ngô do dự một hồi lâu mới xoay người đi ra ngoài. Dõi theo bóng lưng của thím ấy, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng gọi bà lại: “Thím Ngô, hôm nay chú thím và tiểu Tư cứ nghỉ ngơi đi”.

Thím Ngô mở to mắt kinh ngạc, vội vàng khoát tay, nói: “Vậy không được đâu, một mình thiếu gia ở đây, tôi thực không yên lòng”.

Khóe miệng tôi khẽ kéo ra, một người trưởng thành như tôi đây chẳng lẽ không có tí cảm giác tồn tại nào sao? Tôi nhìn về phía bà cười giả lả: “Không phải là còn có cháu sao?”.

Thím Ngô ấp úng đáp: “Cái này, vì có cô ở đây nên tôi mới càng không yên lòng ——”

“ ”

Được rồi, tôi thừa nhận sự thật vậy, có lẽ bản thân có chút không đáng tin cậy. Hít một hơi, tôi ôm lấy bả vai thím Ngô thương lượng: “Thím Ngô, thím xem đây, bình thường thím và chú Ngô cũng chẳng có cơ hội nào đi ra ngoài đúng không? Hiện tại, thời tiết tốt như vậy, sao không đi xem phim, ăn cơm, gặp bạn bè, ... nếu không thật có lỗi với trời xanh mây trắng rồi. Cola ở đây đã có cháu, trước đây cháu đã học qua các lớp hộ lý và nấu nướng, chỉ một ngày thôi mà không quan trọng đâu!”.

Thím Ngô vẫn chần chừ không lên tiếng, tôi dừng một lát, hạ mí mắt buồn buồn nói: “Thực chất là cháu muốn tìm cơ hội ở riêng với Cola, thím cũng thấy đây..., anh ấy vẫn lạnh lùng với cháu . . ”

Càng nói âm thanh của tôi càng nhỏ, cuối cùng còn có khuynh hướng lả chã chực khóc. Người già vẫn dễ dàng mềm lòng nhất, quả nhiên thím Ngô lập tức liền bắt đầu an ủi tôi, vẻ mặt ôn hòa nói: “Dịch tiểu thư, cô đừng khổ sở. Tôi đồng ý với cô mà, thật ra thì từ lúc cô đến đây tâm tình của thiếu gia sáng sủa hơn rất nhiều, cho dù không nói chuyện nhiều nhưng cô ngăn vạn đau lòng. Theo tôi thấy, thiếu gia đau lòng cô, sợ cô đi theo cậu ấy sẽ khổ đấy”.

Tôi chép miệng, lúc ngẩng đầu lên, mặt bị thương nhìn thím Ngô đáp: “Vâng, cảm ơn thím, thím Ngô”.

Thím Ngô nhanh chóng đi ra ngoài tìm chú Ngô cùng tiểu Tư, ba người họ thay quần áo rồi ra cửa, lúc đi còn liên tục bảo đảm trước khi trời tối tuyệt đối sẽ không trở lại quấy rầy thế giới hai người chúng tôi.

Tôi vuốt cằm, cười gian ra tiếng, hiện tại trong ngôi nhà này chỉ còn lại hai chúng tôi, để xem tên quỷ khó chịu kia còn trốn tránh tôi thế nào.

Mở tủ lạnh lấy một túi mỳ ống ra, tôi tìm thêm mấy nguyên liệu khác, vui vẻ rửa sạch. Không phải ông bà ta có câu muốn nắm giữ trái tim của một người đàn ông, con đường nhanh nhất là thông qua dạ dày sao? Dịch Tiểu Liêu đưa tôi đi học nấu ăn quả nhiên là một quyết định sáng suốt lại chính xác, nếu muốn người khác theo mình, đầu tiên đến phải khiến họ biết mình có nhiều chỗ tốt mới được.

*

Bưng mỳ ống vừa nấu xong lên lầu. Không thể không nói, bây giờ thính giác của Cola tốt đến kinh người, vừa nghe thấy tiếng bước chân liền biết ngay là tôi rồi. Tôi còn chưa đến gần đã bị cậu ấy lên tiếng ngăn cản: “Đứng lại, tại sao lại là em? Tiểu Tư đây?”

Tôi đứng tại chỗ, trừng mắt đáp: “Tiểu Tư có hẹn rồi!”.

“ Ai cho phép cô ta tự tiện rời khỏi vị trí công tác chứ!”

“Em đây, em đã cho cô ấy nghỉ một ngày. Cho nên hôm nay, em sẽ chăm sóc anh!”. Tôi vênh đuôi đi tới, đặt đồ ăn lên trên bàn kính. Cola nhú mày, vẫn chú ý đến động tĩnh bên này, tính cảnh giác cực cao, giống như chỉ sợ một giây kế tiếp tôi liền nhào qua giở trò với cậu ấy vậy.

“VẬY THÍM NGÔ ĐÂU RỒI, BÁO THÍM ẤY ĐẾN ĐÂY ——”

Tôi im lặng nhìn cậu ấy chăm chăm, đáp: “Thím Ngô, chú Ngô đã đi hẹn hò rồi, nhân dân cả nước đều đang đi hẹn hò cả, cho nên.”, tôi cẩn thận bưng cái đĩa, đứng ở bên cạnh dùng cái nĩa xiên một ít mỳ đưa đến bên miệng người nào đó, nói: “Chúng ta cũng hẹn hò chứ?”.

Cola nghiêng đầu sang chỗ khác, cúi kính tựa như cậu bé. Nhìn dáng vẻ vừa kỳ cục vừa dễ thương đó, tôi thấy hơi buồn cười, liền nói: “Này, thật không ném thử chút sao? Lần đầu tiên người ta làm đấy, haiz!”.

Khóe miệng Cola khẽ co giật, chần chờ há miệng, tôi cố nín cười, dứt cho người nào đó rồi hỏi: “Như thế nào? Ăn ngon không?”.

Cậu ấy hàm hồ “Ừm” một tiếng, coi như là trả lời.

Được tiện nghi còn ra vẻ luôn luôn là phong cách của tôi, vì vậy tôi liền nói tiếp: “Em còn làm được rất nhiều món ngon nữa, đồ ăn Trung Quốc, đồ Tây, món cay Tứ Xuyên, món ăn Quảng Đông, món ăn Quảng Tây, Hoài Dương, chi dù là món nào, nếu anh muốn ăn em liền làm cho anh, có được không?”

Cola hạ mí mắt, thông thả ung dung đáp: “Nhà tôi có đủ đầu bếp rồi, tạm thời không muốn mời thêm”.

“.” Lâm Cẩm Nam, xem như anh lợi hại!

Tôi nghĩ nghĩ, sau đó quyết định đổi sang cách thức khác: “Cola, thật ra thì em đảm đang lắm nhé, vừa vào được phòng bếp, lên được phòng khách, còn có thể lên giường, có thể tán gẫu, có thể làm nũng, có thể giải buồn, thấp hạng toàn năng, cho nên. Chúng ta kết hôn đi?”

Cola dừng nhai lại, quay đầu đối mặt với tôi.

Tôi khẩn trương nhìn cậu ấy, nhìn chăm chú vào biểu tình biến hóa của ai đó, sau đó liền thấy cậu ấy chậm rãi sát lại gần, rồi. . . nhỏ giọng nói thầm: “Lên giường được không? Lần đó không phải ăn vạ kêu muốn nghỉ ngơi giữa trận, nhiều lần còn lười biếng không muốn động, nằm lì ở trên giường giả chết?”

“Đó là bởi vì anh quá, quá. . .”, tôi phồng má, bực mình nói không ra lời. Người nào tới hôm qua còn ra vẻ chính nhân quân tử sợ bị tôi nhúng chàm chứ? Bây giờ lại bắt đầu không biết thẹn mà trêu chọc tôi.

Cola giữ nguyên bộ mặt phớt tỉnh tựa lưng vào ghế, nhàn nhã nói: “Về phần làm nũng, giải buồn, thì có con chó lông xù hai ngày trước tiểu Du mang tới là được rồi. Tôi cũng không điên đến mức muốn tìm một người nói nhiều suốt ngày ầm ĩ ở bên tai cho mệt.”

Tôi thật sự nghĩ muốn bật lon nước ngọt có ga phun chết người trước mặt, phối hợp một chút không tốt sao? Tôi trầm mặc dứt cho cậu ấy ăn, tâm hồn bị đả kích nặng nề chưa gượng dậy nổi, một câu nói cũng không thốt ra được.

“Tại sao không nói chuyện?”, người nào đó còn không biết sống chết khiêu khích...tôi cứng họng, nghĩ thầm không làm tôi ghen chết cậu không cam tâm bổ thêm mấy dao đúng không?

“Chưa phục hồi được thì đừng có trêu chọc tôi!”.

“.”

*

Chẳng qua năng lực hồi phục của tôi cũng thực kinh người, cho nên sau vài phút nổi giận ngấn ngui, lực chiến đấu lại bùng lên mạnh mẽ, bốc cháy hừng hực. Dù sao còn có một cả một buổi chiều, cũng nên kiên nhẫn một chút.

Tôi cắt móng tay giúp Cola, trước khi đi tiểu Tư đã dặn lại cho nên tôi liền nhất nhất làm theo.

Ngón tay của Cola rất đẹp, sau khi cắt xong tôi nhìn lại thành quả của mình tặc lưỡi hít hà: “Quả nhiên là có thiên phú làm hiền thê lương mẫu, nhìn móng tay này đi, không dài không ngắn, thực vừa vặn, cũng không đau anh chút nào”.

Nhìn chán, tôi liền nheo mắt lại cười nói: “Cho nên, chúng ta kết hôn đi?”

“” Cola rút tay của mình về, châm chọc: “Có người muốn kết hôn đến phát điên rồi!”.

Tôi chống cằm, ngồi xếp bằng ở bên cạnh cậu ấy, nhìn chăm chăm vào mặt người nào đó không lên tiếng.

Cola không thấy tôi nói gì, có chút không được tự nhiên. Cho dù không thấy được, nhưng đại khái vẫn cảm nhận được có người đang thâm trầm nhìn mình chăm chăm? Cậu ấy lúng túng nghiêng mặt sang một bên, ho một tiếng: “Em còn ở đây làm gì?”

Sau giữa trưa ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu lên người, để tiện cắt móng tay cho cậu ấy, chúng tôi mặt đối mặt với nhau ngồi xếp bằng ở trên sofa. Tôi vươn vươn tay, duỗi cái lưng mỏi, dựa người lên chân của người nào đó, tựa vào trong ngực cậu ấy đáp: “Em ở đây với anh!”.

Cola luống cuống rũ mắt xuống, hai tay cứng ngắc đặt ở trên đệm ghế, phản ứng mấy giây mới nói: “Dịch Mộ Tranh, em ngồi dậy cho anh”.

“Không đâu!”, tôi vòng tay quanh hông của cậu ấy, đầu khẽ cọ cọ: “Làm sao anh lại khó trị như vậy chứ? Lúc lạnh lúc nóng, mỗi lần anh không để ý đến em, em đều thật khổ sở. Nếu quyết định rồi đi, trước kia cũng không nên thương em, yêu em như vậy, làm cho tính tình của người ta trở nên hư hỏng lệ thuộc, em làm sao còn tìm được ai cưng chiều mình như vậy nữa chứ?”

Tròng mắt đen nhánh của Cola nhẹ nhàng chớp động, hạ mí mắt xuống, ánh mắt như vậy, thẳng tắp xuyên thấu vào linh hồn của tôi.

Tôi giơ tay lên vuốt ve những sợi râu nhàn nhát trên mặt cậu ấy, cảm thụ cảm giác gai gai truyền tới lòng bàn tay, nói tiếp: “Cho nên, không phải anh nên chịu trách nhiệm với em sao?”

“Quả Cam ——”, Cola giơ tay lên, chạm lên mặt tôi, nhẹ nhàng ôm lấy, hỏi: “Tại sao em lại không ngoan ngoãn nghe lời chứ!”

Tôi kéo tay của cậu ấy qua, mười ngón tay đan xen, rồi hôn lên đầu ngón tay của cậu ấy.

Cola chậm rãi cúi xuống, ngón tay tỉ mỉ mơn trớn mặt tôi, rồi dừng lại nơi khóe môi. Nhìn người nào đó gần trong gang tấc, hô hấp của tôi lập tức tăng nhanh, nuốt nước bọt một cái, khấn trương dõi theo cậu ấy. Chóp mũi của Cola lạnh lạnh ma sát, hô hấp nhàn nhát phả lên trên mặt.

“Cola. Chúng ta kết hôn đi?”, tôi nhanh chóng nói ra lời đã ẩn nhẫn thật lâu, không thừa dịp hội cậu ấy ý loạn tình mê mà dụ dỗ thì sau này lại càng không có cơ hội.

Cola ngẩng người, sau đó nhíu mày, mặt cau lại, nói: “Dịch Mộ Tranh, rốt cuộc là cái gì đã kích thích em, sao đột nhiên lại cứ nghĩ đến chuyện kết hôn chứ?”.

Tôi há hốc miệng, trông đầu đang suy nghĩ, mới vừa rồi. Không phải Cola muốn hôn mình đấy chứ?

50. Chương 50: Chương 47

Tôi có chút ảo não, cầm chặt hai tay của Cola, xấn sổ hỏi tới: “Anh... mới vừa rồi muốn hôn em đúng không?”

Cola chợt khựng lại, lúng túng quay mặt sang một bên, đáp: “Nói nhăng nói cuội gì đấy, ai muốn hôn em chứ!”.

Tôi cố nín cười, lại nằm xuống đùi của cậu ấy, kéo hai tay Cola đặt ở bên tai, giữ vững tư thế mới vừa bị cắt ngang: “Vậy chúng ta Replay nhé, anh cứ tiếp tục làm những gì mình muốn, em sẽ không phản kháng đâu!”.

“”

Nhưng mãi lâu sau cũng không thấy cậu ấy làm gì, chỉ rũ mắt xuống, ánh mắt vô hồn như vậy khiến tôi không cách nào hiểu được người kia đang nghĩ gì, chỉ biết rằng cậu ấy lại bắt đầu tránh né rồi. Tôi ngồi lên, nhìn chăm chăm vào gương mặt trầm mặc của Cola, sau đó từ từ ngả người sang, dán lên môi của cậu ấy.

Hàng mi của Cola khẽ rung động, nhưng lại không đẩy tôi ra. Tôi vòng tay lên cổ cậu ấy, thử đưa lưỡi ra liếm láp, đầu lưỡi lướt qua cánh môi khiến cho hô hấp của cậu ấy từ từ tăng cao. Ngón tay trượt xuống dưới, thoáng qua đường cong bên chắc, lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của người nào đó.

“Cola, hôn em đi. . . . Anh cũng muốn có phải không?”, tôi khàn giọng hỏi, hơi thở nhàn nhạt phả vào tai cậu ấy.

Đầu lưỡi bắt đầu công hãm cánh môi, đến lúc chui vào được bên trong thì trong lòng vui sướng không thôi. Tìm được lưỡi của cậu ấy, cẩn thận mút vào mang theo chút bất an. Không khí chung quanh hình như cũng ngưng đọng lại, bên tai chỉ còn lại tiếng đầu lưỡi ma sát lẫn nhau mang theo hơi thở nóng bỏng.

Cậu ấy bắt đầu đáp lại tôi, tay mân mê từng tắc da thịt, đầu lưỡi đoạt lại quyền chủ động, kịch liệt đòi hỏi. Tôi từ từ khép mắt, hơi ngẩng đầu lên, hai tay của cậu ấy nóng bỏng khô ráo, vừa thăm dò vừa mút hôn, từ trên cần cổ tôi trượt thẳng xuống dưới.

Tôi bị người nào đó áp đảo ở trong ghế sofa, hai chân không tự chủ cuộn lấy hông của cậu ấy. Bởi vì không nhìn thấy được, nên động tác của Cola đều dựa vào xúc giác của hai tay, ngón tay của cậu ấy giống như dẫn theo ma lực, dao động khắp người tôi, khiến cho toàn thân của sắc nữ nào đó cũng bắt đầu nóng lên, xao động không ngừng.

Tôi thở hổn hển, hai tay chui vào vạt áo sơ mi của cậu ấy, đặt lên trên lồng ngực. Nơi đó, có một thứ đang vì tôi mà rung động kịch liệt.

Cola hôn lên xương quai xanh của tôi, đầu ngón tay hơi lạnh xẹt qua mắt cá chân, cảm giác lạnh lẽo thấm vào da thịt, dừng ở dưới làn váy. Tôi khấn trương nhìn thẳng vào cậu ấy, đôi mắt đen nhánh giờ đây cũng đã bị kích tình cùng đam mê lấp đầy. Tôi khẽ cắn lên cằm, bắt tay cậu ấy lại, chậm rãi trượt vào dưới váy ngắn.

“Nếu lúc này mà anh dám dừng lại, em sẽ không để ý tới anh nữa”. Tôi nhìn trán của người nào đó đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, nhin cười đến phát nghẹn. Nói đùa sao, tôi cũng không muốn cuộc sống tính phúc trong tương lai sẽ bị hủy trong tay chính mình. Nếu trận này lại dừng lại bởi vì những thứ ngổn ngang không được tự nhiên kia, thì không phải Cola nhà tôi sẽ bị gì gì sao.

Mà lúc này Cola đang thở hổn hển, cau mày, do dự một hồi mới nhỏ giọng nói: “Nơi này, không có Durex _____”

Thiếu chút nữa là tôi đã phun ra một búng máu, không ngờ người này do dự nửa ngày là đang suy nghĩ đến chuyện này. Tôi buồn bực nghiêng đầu sang một bên, đáp: “Không có cũng không sao cả”.

“Không được, bây giờ em vẫn còn đi học. . .”. Lời của Cola còn chưa nói hết, thì chuông cửa liền vang lên. Trong lòng tôi rủa thầm, rốt cuộc là tên quỷ thất đức nào, sớm không tới muộn không tới lại chọn vào đúng thời điểm mấu chốt này mà đến chứ, đến muộn một giờ thì sẽ chết hay sao? Muộn một giờ nữa là tôi liền có thể làm tan chảy tòa băng sơn trước mặt rồi! Tôi lệ rơi đầy mặt, trơ mắt nhìn Cola từ trên người mình bò xuống xem như không có chuyện gì xảy ra mà sửa sang lại quần áo.

Tôi liếc mắt nhìn vào bộ phận không hài hòa nào đó, tốt bụng hỏi thăm: “Cái đó, anh không chứ? Thật ra thì chúng ta có thể xem như không nghe thấy”.

Cola im lặng xoay người, cau mày, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đi mở cửa.”

Tôi mang theo khí thế hung hăng đi mở cửa, cơn tức trong bụng không có chỗ phát tiết, mà “Quỷ thất đức” ngoài cửa, mặt lạnh tanh liếc tôi một cái, hỏi: “Thằng nhóc kia đã bị như vậy, chẳng lẽ em còn lười kéo cậu

ta chơi trò cầm trẻ nhỏ vận động đấy chứ?”

“” Tôi nhìn Trà Xanh chăm chăm, trong bụng dâng lên oán niệm vô biên, một mảnh đen kịt chạy thẳng tới bóng lưng của người vừa vào cửa. Tôi nói không lại anh, đánh cũng không lại anh cho nên sẽ dùng oán niệm nguyên rửa anh cả đời.

Trà Xanh nhanh chóng đổi giày rồi lại lạnh lạnh lườm tôi một cái: “Nguyên rửa suốt hai mươi năm cũng không nên cơm cháo gì, rõ ràng không dùng được, sao em không đổi thử chiêu khác xem sao”.

“” Tôi phát điên vò vò tóc, rốt cuộc là bác sĩ nào chữa trị cho ông anh trai này của tôi chứ, khi còn bé không nói chuyện so với hiện tại thì vẫn đáng yêu hơn nhiều! Tôi nguyên rửa Trà Xanh cũng nhân tiện nguyên rửa luôn cả tên bác sĩ kia nữa, lúc cao triều vĩnh viễn chỉ có thể dùng tay phải!

Trà Xanh ngồi ở bên cạnh Cola, quan sát nét mặt của cậu ấy một chút rồi nói: “Xem ra con bé kia giày vò cậu không ít, mắt đầy quầng thâm cả rồi!”.

Cola cong cong mắt, chẳng nói đúng sai chỉ cười cười.

Tôi đứng bậc thềm đang chuẩn bị đóng cửa, nghe thấy ông anh trai yêu quý nói vậy liền xoay người phản bác: “Anh đừng có khích bác quan hệ của bọn em, nói vậy nữa, thì địa chỉ số điện thoại, tất tần tật về cô vợ nhỏ bé của anh sẽ được công khai trên trang giải trí đấy”.

Thấy tôi nhắc tới bạn gái tiểu minh tinh của mình, quả nhiên Trà Xanh không lên tiếng nữa. Lúc này cánh cửa lại bị đẩy ra, tôi kinh ngạc quay đầu lại, đập vào mắt là ngũ quan phóng đại của Thẩm Lạp, liền sợ nhảy dựng: “Oái!”.

Cho dù là ai đang yên đang lành lại trông thấy một người đứng lù lù trước mặt mình đều sẽ bị giật mình như thế thôi?

Thấy tôi khoa trương liên tiếp lùi lại vài bước, Thẩm Lạp nhú mày, mặt âm u liếc tôi một cái.

Cola đứng lên, khẩn trương hỏi: “Sao vậy?”.

“Không sao!”, Trà Xanh kéo cậu ấy ngồi xuống, liếc nhìn tôi vẫn còn đứng sững sờ ở cửa, nói: “Thẩm Lạp tới đây cùng anh, mới vừa rồi cậu ấy đi đồ xe!”.

Ánh mắt Cola đầy phức tạp ngồi xuống, không nói năng gì. Thẩm Lạp buông tha cho tôi, đi vào chào hỏi với chủ nhà, giọng điệu thực quen thuộc khiến cho tôi phải mất chữ O mồm chữ A. Miệng tôi mở rộng, ánh mắt dao động không ngừng giữa Cola và Thẩm Lạp: “Cậu...hai người biết nhau sao?”.

Cola không trả lời ta, vẻ mặt thật bình tĩnh. Thẩm Lạp gật đầu, mặt tỏ vẻ đương nhiên: “Biết, phải đến năm- sáu năm rồi ấy chứ!”.

“” Tại sao tôi lại không biết? Rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện mà tôi không biết đây?!

Tôi tức giận ngồi xuống bên cạnh Cola, lạnh lùng nhìn chăm chăm Thẩm Lạp, người này giấu được đủ lâu mà? Thẩm Lạp và Trà Xanh đều không nhìn tôi, mặc kệ tôi có trưng ra khí thế hắc ám thế nào thì hai người họ cũng không để ý mà vui vẻ trò chuyện với Cola.

*

Ngồi nghe đối thoại nhàm chán của bọn họ, tôi xoa xoa ánh mắt trừng đến ê ẩm của mình, đứng dậy đi vào trong bếp pha trà. Thẩm Lạp chợt đi theo vào, tôi quay đầu lại, thấy người đến là cậu ta, lập tức lại sững mặt lên: “Đừng có nói chuyện với tôi, bây giờ tôi đang bận suy nghĩ, rất dễ bị hỗn loạn”.

Thẩm Lạp bật cười ra tiếng, dựa cửa phòng bếp giả vờ trấn định: “Ừm, chẳng lẽ không phải đang suy nghĩ đến việc tôi làm sao lại quen biết Lâm Cẩm Nam sao?”.

Tôi liếc cậu ta một cái, vốn ghét nhất những người thông minh, nhất là những người thông minh hơn mình. Tôi vừa rửa bình trà, vừa như vô tình hỏi: “A, cậu đã chủ động nhắc tới, vậy thì thuận tiện kể một chút đi”.

Thẩm Lạp đi tới, đứng ở sau tôi, không cách rất gần, gần đến mức còn có thể ngửi được mùi nước hoa trên người của cậu ta. Tôi dịch sang bên cạnh, quay lưng lại. Cậu ta cũng không tức giận, kéo tay áo sơ mi lên,

nhận lấy ly trà trong tay tôi. Nhìn động tác của cậu ta, tôi có chút mơ màng không rõ, nhưng vẫn mặc kệ, mừng rỡ buông tay đứng ở một bên chờ nước sôi.

“Cô không phát hiện, từ khi tôi bước vào nhà tới giờ Lâm Cẩm Nam vẫn không được tự nhiên sao?”. Vừa nói Thẩm Lạp vừa đưa tay vén mái tóc dài vừa rũ xuống trán lên.

Tôi nhìn thẳng vào cậu ta, hơi kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Người bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn tôi khẽ cười cười, rồi lại rũ mắt xuống tiếp tục rửa bình trà: “Cậu vẫn chưa giải quyết xong Lâm Cẩm Nam ư?”

Từ khi bắt đầu quen biết Thẩm Lạp, tôi đã cảm nhận được người này cùng với mình thật khó có thể hiểu được suy nghĩ của nhau, lời của cậu ta tôi không tài nào giải thích được, vì thế đối thoại giữa chúng tôi thường là ông nói gà bà nói vịt. Tôi âm thầm trừng mắt với bóng lưng của cậu ta, nếu hai người tôi nay mới đến thì tôi đã sớm giải quyết được quỷ khó chịu kia rồi.

Thấy tôi không nói lời nào, Thẩm Lạp thăm thưng ra vẻ “Cô đã bị tôi nói trúng”, cậu ta lau khô tay, nở nụ cười giả tạo huých huých bả vai của tôi: “Tôi có thể giúp cô!”

Tôi hoài nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá người trước mặt một phen, rồi hỏi: “Giúp thế nào? Một cô gái như tôi đây còn không giải quyết được, con trai như cậu thì làm được trò trống gì?”

Thẩm Lạp nghe thế liền tắc nghẹn, nheo mắt lại, mãi lâu sau mới nói: “Dịch Mộ Tranh, làm sao trong đầu cậu đều là những tư tưởng không đứng đắn như thế chứ. Cũng không có chiêu gì khác sao hả? Cậu cho rằng dựa vào OOX thì có thể trói chặt lòng của đàn ông con trai sao? Nói trắng ra là, trong lòng Lâm Cẩm Nam quá quan tâm đến cô, cho nên mới không muốn cô đi theo mình, sợ sẽ ảnh hưởng đến nửa đời sau của cô. Cô càng nóng lòng thì cậu ta càng né tránh, lúc này, chỉ có thể dùng trí, hiểu chưa?”. Cậu ta từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Tôi cau mày, cố gắng nghiền ngẫm những lời kia, cuối cùng liền lắc đầu đáp: “Không hiểu.”

“ ” Thẩm Lạp dựa vào bệ kính, hoàn toàn hết ý kiến.

Tôi ngẫm lại những lời kia của cậu ta lần nữa rồi nói: “Ý của cậu là, tôi nên chờ chính anh ấy giác ngộ ra hay sao? Vậy thì phải đợi tới khi nào chứ, năm 2012 cũng đã qua rồi, nói không chừng đảo mắt sẽ tới ngày tận thế, cuộc đời của tôi vẫn còn nhiều chuyện chưa thực hiện được”.

Thẩm Lạp choàng qua vai tôi vỗ vỗ : “Dịch Mộ Tranh, cô biết lần đầu tiên Lâm Cẩm Nam gặp tôi là lúc nào không?”

Tôi quay sang nhìn cậu ta, lắc đầu một cái, không khỏi cảm thấy những lời này thế nào cũng đầy JQ. Thế nào mà lại có cảm giác hai người bọn họ vô cùng hiểu nhau, vừa gặp đã yêu.

Thẩm Lạp nhếch môi, chậm rãi mở miệng: “Lần đó, cô uống hơi nhiều, nên tôi đưa cô về nhà. Trên đường, tôi đã nói rằng nếu ai khi dễ cô thì tôi sẽ giúp cô khi dễ lại, cô đã nói rằng ‘được’. Sau đó tôi lại hỏi, chúng ta có thể làm bạn bè được không, cô liền bảo được. Sau đó tôi lại hỏi có thể hôn cô được không ——”.

Tôi kinh ngạc mở to mắt, đưa ngón trỏ ra chỉ vào cậu ta: “Cậu khốn kiếp chẳng lẽ đã hôn tôi thật sao? Mỗi khi tôi uống say sẽ luôn nói một từ đơn âm tiết là ‘được’ này, làm sao cậu có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn,...!”

Mặt Thẩm Lạp đen lại, còn chưa kịp mở miệng, trong đầu tôi liền thoáng qua dự cảm xấu, vội vàng cắt đứt: “Chẳng lẽ. ”

“Đúng vậy, lần đầu tiên gặp Lâm Cẩm Nam chính là lần nhìn thấy tôi hôn cô đó!”

Thẩm Lạp gật đầu thừa nhận, không hề hổ thẹn mà ném ra cho tôi một đáp án kinh hãi. Phổi của tôi cũng sắp nổ tung, chỉ vào cậu ta nửa ngày nói không ra lời. Khó trách đêm đó Cola lại tranh cãi với tôi ầm ĩ một trận, còn nói cái gì là lòng của cậu ta đã chết lặng khi thấy Thẩm Lạp đối với tôi như thế. Tôi cẩn thận, oán hận nhìn Thẩm Lạp, đó là nụ hôn đầu của bản tiểu thư đấy, chẳng lẽ thật sự đã dâng cho tên khốn này?

Thẩm Lạp không thèm để ý còn nhìn về phía tôi cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Này, cô không tò mò vì sao chúng tôi từ tình địch lại biến thành bạn bè sao?”

“Tò mò cái đầu nhà cậu ấy”. Tôi tức giận mắng một câu, sau đó mềm nhũn nói: “Vậy sau đó thế nào?”.

Thẩm Lạp lập tức thu lại nụ cười, yên lặng nhìn tôi, cuối cùng lại cười xấu xa ôm lấy vai tôi, đáp: “Tôi lại không muốn nói cho cô biết đấy”.

Tôi hít sâu một hơi, rồi hét lớn: “Thẩm Lạp, cậu định giở trò quỷ gì!”.

Thẩm Lạp rảnh rang bước thong thả đến cửa phòng bếp, rồi liếc ra phòng khách, rút một điều thuốc từ từ châm lửa. Khói mù lượn lờ, mơ mơ hồ hồ chỉ nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của cậu ta: “Quả Cam, chúng ta chơi một trò chơi nhé?”.

51. Chương 51: Chương 48

Tôi ngơ ngác nhìn Thẩm Lạp tiến tới gần mình, lại ngây ngô nhìn cậu ta đưa tay đặt lên gáy của tôi, sau đó càng ngày càng sát lại gần.

“ ” Tôi trừng mắt nhìn, rốt cuộc cũng giật mình che miệng lại kêu to: “Thẩm Lạp, cậu dám hôn tôi một cái thử xem!”.

Đáy mắt Thẩm Lạp hàm chứa ý cười, nhú mày, cúi đầu nói: “Xem thử xem bây giờ Lâm Cẩm Nam đang làm gì?”.

Tôi hồ nghi thò đầu ra, thấy mặt Cola âm trầm, từ từ quay đầu đưa lưng về phía phòng bếp. Tôi quay đầu lại nhìn Thẩm Lạp, hơi thắc mắc, hỏi: “ Thấy rồi, anh ấy đã quay lưng đi mất rồi”.

Có lẽ Thẩm Lạp cảm thấy tôi đã hết thuốc chữa, nhìn tôi một cách cực kỳ miệt thị, chọc tay vào ót tôi một cái: “Thỉnh thoảng cô có thể thông minh lên một chút được không, chẳng lẽ đáng về kia của cậu ta bây giờ không phải là đang ghen sao hả?”.

“ ” Tôi lại thò đầu ra thận trọng xác nhận một phen, nhưng đập vào mắt chỉ là bóng lưng vững chãi của người nào đó.

Ghen? Tôi thở dài, mặt đồng tình nhìn Thẩm Lạp, vỗ vỗ vào vai của cậu ta, an ủi: “Chú em à, chị có thể khẳng định với em. Tình huống ghen vừa tức lại vừa cầu huyết này, không thể nào xảy ra ở trên người Cola được”.

Thẩm Lạp nhú mày, một lát sau mới hỏi: “Tại sao? Chỉ cần cậu ta thích cô thì sẽ không thể nào tránh tục được đâu”.

Bình thường là thế nhưng có người vốn thực kỳ quái, thích người ta, nhưng lại không hề ghen tuông bao giờ. Người nào không biết lại cứ nghĩ là bản thân cậu ấy kiêu căng, tóm lại, trong suốt hai mươi năm sống trên cõi đời này thì tôi chưa từng thấy Cola ghen bao giờ.

Càng nghĩ tinh thần càng xuống thấp, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Trước kia tôi cũng đã từng thân thiết với những nam sinh khác, người khác theo đuổi ...tôi cũng thử tiếp nhận, nhưng cho dù nam sinh kia có điều kiện tốt như thế nào thì Cola cho tới bây giờ đều chưa từng cảm thấy có nguy cơ, cũng không vì vậy mà nóng lòng sốt ruột hay nổi cơn ghen cả. Lần nào cũng đặc biệt trấn định, thờ ơ lạnh nhạt mặc cho tôi và nam sinh kia tiến triển, mặc dù có mấy lần bị anh ấy ác ý bôi nhọ, nhưng lại chưa bao giờ phát sinh tình huống ‘ ghen tuông ’ này”.

Thẩm Lạp chăm chú nhìn tôi, khẽ nheo mắt lại, sau đó nhếch môi nói: “Cô ngốc quá đấy, hiện tại Lâm Cẩm Nam làm sao đủ tự tin như lúc đó được. Không được tự nhiên lâu như vậy, ắt hẳn là bởi tự ti, cô còn không hiểu sao? Hiện tại, bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể khiến cho cậu ta cảm thấy nguy cơ, thứ cậu ta cần. chính là dũng khí mang lại hạnh phúc cho cô!”.

Tôi ngẩn ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Thẩm Lạp. Cậu ta bị tôi nhìn đến nỗi không được tự nhiên, đưa tay nắm thành quyền lên trên khóe môi, khẽ ho một tiếng: “Nhìn, nhìn cái gì?”

Tôi lắc đầu không đáp, người này. Thật sự quá ác liệt rồi. Nhìn mặt cậu ta hả hê thế kia, tôi nhin không được lên tiếng hỏi: “Nếu cậu đã hiểu rõ tâm lý của anh ấy như thế, sao có thể lợi dụng nhược điểm này. Hiện tại, Cola đáng thương như vậy, chúng ta còn bắt tay với nhau trêu chọc anh ấy thực không có đạo đức!”.

Thẩm Lạp trở mắt nhìn tôi, cố gắng nhin cười, liếc mắt nhìn tôi nói: “À? Đích xác là hơi thiếu đạo đức một chút, thì ra người nào đó vẫn còn có lương tri, vậy tôi cũng phải tự kiểm điểm lại bản thân mới được”.

“Ừm. Thật ra thì, có lúc nếu như vì để đạt được một kết quả tốt, đôi khi chúng ta có thể bỏ qua quá trình không tính đến nữa!”. Tôi gật đầu rồi nghiêm mặt nói: “Cho nên, tôi nguyện ý phối hợp với cậu, nắm chặt throttle Cola trong tay”.

Chỉ cần đạt được kết quả mong muốn thì quá trình thế nào cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

“”, ánh mắt Thẩm Lạp thể hiện ghét bỏ tuyệt đối, cậu ta khoanh tay trước ngực, nở nụ cười quỷ dị: “Muốn tôi giúp cô, cần có một điều kiện”.

Tôi nghĩ nghĩ một lát, cảm thấy bản mình thật sự không có gì đáng để cho cậu ta mơ ước cả, vì vậy liền dứt khoát đồng ý. Sau đó lại không yên lòng hỏi: “Có điều, cho dù làm thế nào cũng không thể khiến cho Cola quá thương tâm, nếu không tôi sẽ rất đau lòng”.

Ánh mắt Thẩm Lạp nhìn tôi đầy phức tạp, sau đó hừ lạnh một tiếng, xoa xoa tay lẩm bẩm: “Thật là buồn nôn chết người, chẳng khác nào vừa muốn bán hết tiêu lại còn muốn bán thêm cả thịt . . .”

Tôi liếc cậu ta một cái, rồi đáp: “Đây mới gọi là yêu chứ!”

“”

“”

Được rồi, tôi thừa nhận, có lúc bản thân không cẩn thận nhiều hơi thừa lời, khiến người ta thấy thật tế ngát.

*

Thẩm Lạp giúp tôi bùng trà ra, sắc mặt Cola thực khó coi, lúc này tôi mới bắt đầu nghiêm túc suy tính, nói không chừng có thể xem xét đến đề nghị kia một chút?

Vì thế tôi bắt đầu để ý quan sát phản ứng Cola, trong khi tôi và Thẩm Lạp nói chuyện với nhau người nào đó vẫn luôn luôn trầm mặc. Vốn đã ít nói, bây giờ lại càng bộc phát âm trầm. Trước đó tôi chính là người phóng từ trường hắc ám về phía Trà Xanh cùng với Thẩm Lạp, hiện tại đã đổi thành Cola, cậu ấy trầm mặc ngồi ở bên cạnh tôi, sống lưng cứng còng lạnh toát.

Quả nhiên đàn ông khi ghen vẫn là đáng sợ nhất. . . .

Tôi vừa cảm thán vừa không kìm được kích động, trước đó Cola rõ ràng đã dao động, đối mặt với tôi, ắt hẳn cậu ấy có thể nào cũng không hạ được quyết tâm cự tuyệt. Chỉ cần tôi và Thẩm Lạp kích thích thêm một chút khẳng định liền sẽ không kìm chế được nữa rồi. Nhất định sẽ ngoan ngoãn đi theo tôi, sau đó . . . Nghĩ tới đây, tôi nhin không được mà cười ra tiếng, vui vẻ che miệng lại.

Cola & Trà Xanh & Thẩm Lạp: “”

Trà Xanh nhìn tôi tựa như đang nhìn một người mắc bệnh thần kinh, hỏi: “Em cười cái gì?”

“ Đang nghĩ tới món tôm sốt tiêu buổi tối nên có chút kích động, hi hi, hơi kích động một chút”. Tôi mấp máy môi, ngượng ngùng đáp, sau đó liền ngồi thẳng lên. Khóe mắt dời sang người bên cạnh, quả nhiên mặt của “Vại dấm” liền thay đổi, âm u cười lạnh: “Cơm trưa ăn xong chưa tới hai giờ, mà em vẫn còn sức để mờ mẫn kích động cơ đấy!”.

Nghe thấy giọng nói ghen tuông không ngừng lan tràn, lòng tin trong tôi nháy mắt liền tràn đầy, giả vờ như vô tình nói: “Hả? Vậy sao, mới được hai tiếng thôi à. Có lẽ do mới vừa rồi Thẩm Lạp nói chuyện buồn cười quá, nên thể năng tiêu hao quá nhanh, nên mới thấy đói bụng như thế”.

“” Thẩm Lạp im lặng che trán, khước miệng khẽ co rút. Tôi trừng mắt, không để ý tới ánh mắt buồn bực của ai đó, dù sao kết quả cuối cùng vẫn là muốn Cola ghen tuông, thì cho dù lời nói không đáng tin cậy cũng không sao cả. Hơn nữa, nếu không phải hiện tại Cola ghen tuông dữ dội, đầu óc chấy khét không có năng lực suy tính logic, tuyệt sẽ không chất vấn tính chân thật trong lời nói của tôi làm gì đâu.

Nhưng phàm là người có đầu óc một chút cũng đều biết Thẩm Lạp tuyệt đối không có thiên ohus kể chuyện tiểu lâm.

Trà Xanh nghe thấy thế quả nhiên liền bị sắc nước trà, không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi và Thẩm Lạp, sau đó nhỏ giọng nói bên tai tôi: “ Muốn tự đâm đầu vào chỗ chết à, ngay trước mặt Cola lại dám trêu trướng!”

Tôi nheo mắt lại, thần bí hề hề đưa ngón trỏ lên môi ám chỉ im lặng, sau đó ôm cổ Trà Xanh nói: “Anh, anh và Thẩm Lạp ở lại ăn cơm tối nhé, em sẽ làm vài món ngon thiết đãi hai người!”

Trà Xanh nhìn tôi, từ từ nhú mày, rồi khẽ nhếch môi, nhỏ giọng cảnh cáo: “Tốt, để xem xem tí nữa cô chết như thế nào!”

“” Hừ, nể tình anh và tôi cùng mang họ Dịch cho nên tôi sẽ lại tha thứ cho cái miệng quạ đen của anh một lần.

Không để ý việc Trà Xanh tạt cho mình một gáo nước lạnh, tôi vui vẻ chống cằm bắt đầu quan sát người bên cạnh. Mặc dù tỏ vẻ trấn định, nhưng vẫn không khó nhìn ra cậu ấy đang cố đè nén tức giận. Cola trầm mặc cup mắt xuống, không biểu hiện thái độ gì. Nhưng bàn tay đang đặt trên thành ghế sofa, khớp xương hằn lên rõ ràng, mơ hồ trắng bệch.

Tôi cảm thấy hình ảnh như vậy thật quỷ dị, Cola rõ ràng rất tức giận, lại giả bộ trấn định trầm mặc. Tôi rõ ràng rất vui vẻ, nhưng vẫn không biến sắc nhìn lên cậu ấy. Nhìn cậu ấy không để ý tới mình, thậm chí còn không cảm thấy tất cả ánh mắt giờ phút này đều đang tụ tập lại trên người mình nữa. Trong lòng tôi chợt dâng lên cảm giác vi diệu, nhẹ nhàng kích thích tiếng lòng rung động .

Thì ra là, ở những thời điểm mà tôi không biết đến, cậu ấy cũng có rất nhiều lo lắng cùng với tự ti, mặc cảm không nói ra lời.

Tôi yên lặng nhìn Cola đang mím chặt môi, cong mắt lên nói: “Thẩm Lạp, dạo này cậu ngày càng đẹp trai hơn thì phải !”

Thẩm Lạp và Trà Xanh: “? !”

Hai người họ kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm, bị ánh mắt cùng câu nói hoàn toàn trái ngược của tôi làm cho chấn động đến sửng sốt, hoàn toàn ngẩn ra tại chỗ. Tôi không thêm để ý tới bọn họ, tiếp tục mặt mày hờn quan sát “Vại dấm” nào đó. Sắc mặt Cola cứng lại, sau đó hoàn toàn biến thành Bao công.

Tôi cố kìm khước môi không bật cười lên, ánh mắt vẫn rơi vào trên người Cola: “Thẩm Lạp, bình thường cậu thích làm những gì?”

Thẩm Lạp và Trà Xanh đã trấn định lại, cậu ta cũng rất phối hợp, nể tình mà đáp lại một câu: “Xem phim!”,sau đó dừng một chút, mới nói tiếp: “Không bằng hôm nào cùng đi xem đi, thế nào?”

Lòng ngực Cola nhẹ nhàng phập phồng, từng ngón tay co lại, nắm chặt thành quả dấm. Tôi nghiêng đầu nhìn biến hóa rất nhỏ của cậu ấy, phát hiện ra việc quan sát người này thú vị biết bao nhiêu.

“Được, lần sau cùng nhau đi xem nhé!”. Tôi bình tĩnh đáp lại Thẩm Lạp, ánh mắt giằng co ở trên mặt Cola, cậu ấy tựa như đứa trẻ đang hờn dỗi, mặt thực thối, cũng không thêm nói một tiếng nào.

Tôi đối tư thế, hai tay chống cằm, khước mắt cong cong nhìn Cola, nói: “Thẩm Lạp à, hôm nay cậu mặc áo sơ mi trắng trông rất đẹp!”

Trà Xanh xoa xoa huyệt thái dương sát tới gần, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Giải thích một chút đi, hôm nay em nhìn thấy Thẩm Lạp mặc áo sơ mi lúc nào nhì!”

Tôi đẩy ông anh trai của mình ra, tiếp tục thưởng thức “Vại dấm” hiếm khi mới bán đại hạ giá một lần: “Thẩm Lạp à, gần đây tôi mới vừa khám phá ra một trò chơi mới, nhưng lại không tài nào qua cửa được, cậu dạy tôi một chút, giúp tôi luyện cấp nhé!”.

Một lát sau, Thẩm Lạp mới lên tiếng phụ họa: “Được thôi!”.

Lúc này tôi mới quay sang nhìn Thẩm Lạp, mặt nhẵn lại, không tiếng động nói: “Cậu thật biết phối hợp đấy!”. Nếu không chỉ có mình tôi tập trung tinh thần ngả vào, Cola chưa ăn dấm, đã tạo nên hình tượng trên hoa ghẹo nguyệt không tốt chút nào. Tôi chun mũi một cái, hươ hươ quyền về phía cậu ta tỏ vẻ cảnh cáo.

Thẩm Lạp trưng ra vẻ mặt vô tội, nhún vai một cái, bày tỏ mình rất hợp tác.

Tôi còn chưa kịp đáp lại, thì Cola bỗng nhiên đứng dậy, động tác nhanh đến mức khiến tôi giật nảy mình. Tôi ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà nhìn sắc mặt ai đó hiện không được tốt lắm, hỏi: ” . . . Sao vậy?”.

Cola bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, từ từ xoay người, đưa lưng về phía tôi đáp: “Tôi muốn lên trên lầu phơi nắng.”

Không biết vì sao, nhìn vào bóng lưng của cậu ấy, bỗng nhiên một chút vui mừng cũng không có. Thậm chí còn có chút . . . đau lòng. Tôi đứng dậy, đưa tay ra cầm lấy bàn tay hơi ẩm ướt của cậu ấy, một cái tay khác liền đặt ở bên hông, khẽ nói: “Em đi cùng anh”.

Cola lẳng lặng, không nói được cũng không nói không được, sau một lát mới nắm chặt tay của tôi, nói: “Tôi lại. . . . Không muốn đi lên sân thượng nữa, muốn đi chỗ khác”.

“Đi đâu?”, tôi nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào mặt người nào đó muốn nói rồi lại thôi.

Cola từ từ xoay người, mặt đối mặt với tôi, một cái tay khác chậm rãi cầm lấy bàn tay đang quấn ở trên eo mình lên. Cậu ấy nâng tay của tôi lên, dịu dàng vuốt ve mu bàn tay, khoe môi cong cong nói: “Nhìn chăm chăm lâu như vậy, có phải nên đến hiệu thuốc mua cho em lọ thuốc nhỏ mắt không nhỉ?”.

“” Tôi ghen hòng, giật mình đứng nguyên tại chỗ không tài nào lên tiếng nổi. Cho nên mới nói, Cola nhà tôi cho dù không nhìn thấy được cũng biết rõ hành động cũng như suy nghĩ của tôi trong lòng bàn tay? Vậy mà mới vừa rồi tôi còn ở đó mò mẫm giày vò cái gì chứ? !

52. Chương 52: Chương 49

Ánh mặt trời đầu xuân thật nhu hòa, giống như một tấm lụa the dịu dàng phất qua, mơn man trên da thịt mang đến cho con người ta cảm giác vừa thoải mái lại vô cùng dễ chịu. Cola an tĩnh tựa vào trên ghế dài, nhắm hai mắt lại. Gió biển nhẹ nhàng thổi phất phơ, từ lúc bắt đầu lên trên này, cậu ấy vẫn rất trầm mặc, càng như vậy, tôi lại càng tò mò không hiểu đến tột cùng người này đang suy nghĩ cái gì. Có phải vẫn còn đang rất tức giận vì những hành động gây thương tổn mới vừa rồi của tôi hay không?

Tôi cúi người xuống, đặt tay lên tay cậu ấy, rồi tựa đầu lên trên đầu gối của ai đó, nói: “Anh vẫn giận em sao?”.

Cola không trả lời ngay, chậm rãi nâng một cánh tay khác lên, nhẹ nhàng vuốt về tóc tôi, như có như không thở dài, rồi cười cười nói: “Anh đang giận chính bản thân mình.”

“Cái gì?”, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, đây là ý gì?

Cola cười lắc lắc đầu, rũ mắt xuống, không nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Tôi buồn bực tiếp tục ngả đầu lên đầu gối, sau đó dán sát mặt vào lòng bàn tay của cậu ấy, nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng bàn tay khô ráo: “Cho nên, anh căn bản không hề ghen tuông, đúng không? Nhưng cho dù em có thần kinh thô đi chăng nữa thì cũng vẫn là con gái, cũng muốn bạn trai của mình vì mình mà ghen tuông một chút!”.

Bàn tay Cola đang đặt trên má tôi khẽ run, cứng tưởng rằng cậu ấy sẽ về đáp lại một câu, dù là cười nhạo, cũng chẳng sao cả. Nhưng đáng tiếc cậu ấy lại không nói lời nào, giống như hoàn toàn không nghe thấy tôi đang nói gì. Tôi thất bại nhắm mắt lại, thôi, đã sớm biết bản thân không có chút biện pháp nào với cậu ấy cả, cứ lạnh chanh cho rằng có thể nắm được người này trong tay, đúng là tự mình đa tình.

*

Bữa tối, Trà Xanh và Thẩm Lạp cùng ở lại ăn cơm.

Bởi vì tôi kiên trì như thế nên thím Ngô cũng không tất tả chạy về, để tôi có thể quyết tâm khoe khoang tài nấu nướng của mình. Mặc dù cho đến tận lúc này, tất tật tài học của tôi chỉ cô đọng trong một tuần lễ.

Thẩm Lạp vẫn luôn ở đằng sau hỗ trợ, thỉnh thoảng giúp vài việc vặt vãnh. Tôi vẫn chìm đắm trong cảm giác lúng túng lúc xế chiều, nên không chủ động nói chuyện với cậu ta. Mà Thẩm cũng chẳng thèm để ý, thỉnh thoảng còn nhạo báng tôi mấy câu chê tôi vụng về.

Thẩm Lạp rửa sạch nguyên liệu, ngâm thơ vẩy nước đọng trên tay lên mặt tôi. Tôi xoay người trừng cậu ta một cái, cong miệng lên cảnh cáo: “Tôi cảnh cáo cậu, không được chọc tôi nữa, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”.

Cậu ta thích thú bĩu môi, nở nụ cười trông rất muốn đánh đòn: “Thế nào, vẫn còn khó chịu vì chuyện buổi chiều sao?”. Cậu ta nói xong liền kề sát lại, nghiêng đầu qua quan sát khuôn mặt thối của tôi, còn dùng tay chỉ chỉ vào trán tôi nói: “Dịch Mộ Tranh, cô đúng là đồ ngốc, buổi chiều cô hành động như vậy, chỉ cần có đầu óc một chút liền biết ngay là cô đang diễn trò. Mặc dù Lâm Cẩm Nam không nhìn thấy được, nhưng cũng phải có cảm giác chứ? Lúc nói chuyện sẽ tạo ra luồng hơi, cô lại một mực theo dõi cậu ta, có thể không có cảm giác được sao?”.

Tôi ai oán ngược mắt lên nhìn cậu ta, uất ức nói: “Sao không nói sớm, nếu không tôi cũng sẽ không xui xẻo như vậy”. Nhớ tới câu nói “Xem em từ từ chết như thế nào” của Trà Xanh khi đó tôi liền tê dại da đầu, đúng là trò hề mà? Nếu sớm biết trước thì sao tôi lại làm hư bột hư đường như thế?

Thẩm Lạp vỗ vỗ vào đầu tôi, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, thần bí nói thầm bên tai: “Tí nữa, nếu cô có thể bảo đảm không xằng bậy, cũng có thể bảo đảm mặc kệ tôi làm cái gì cũng không tức giận thì nói không chừng còn có thể xoay ngược được tình thế!”.

Nghe cậu ta nói như vậy, tôi vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc: “Tôi nhất định sẽ nghe theo tổ chức chỉ huy, kiên quyết không tỏ ra thông minh, cầm đèn chạy trước ô tô nữa!”.

Thẩm Lạp “Hừ” một tiếng, khinh thường xoay người, đáp: “Thông minh căn bản không có chút dính dáng gì tới cô cả!”.

“ ” Vì Cola, tôi quyết định phải nhẫn nhịn.

Đã đồng ý với Thẩm Lạp dù thế nào cũng không tức giận, cho nên khi ngồi trên bàn ăn tối, thấy cậu ta chen đến ngồi vào chỗ của mình thì tôi rất bình tĩnh chỉ liếc người kia một cái. Lúc Cola ăn cơm không cần người phục vụ, tôi chỉ thỉnh thoảng gấp thêm vài món cho cậu ấy là được.

Trong khi tôi đang để ý đến động tĩnh của Cola thì Thẩm Lạp chợt gấp vào bát tôi một con tôm.

Cậu ta liếc tôi một cái, trước ánh mắt đầy nghi hoặc của tôi, vẫn bình tĩnh cúi đầu ăn cơm của mình: “Ăn nhiều một chút, gần đây cô gầy đi nhiều quá”.

Tôi thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn khe liếc mắt nhìn lại một lượt, dường như có hơi gầy thật. Lại phát hiện động tác của Cola hơi dừng một chút, tôi hồ nghi quay đầu, nhưng lúc này người nào đó vẫn đang duy trì động tác chậm chạp nhưng rất quen thuộc. Vì vậy tôi liền phát giác có lẽ bản thân lại tự mình đa tình rồi.

Cả quá trình ăn cơm đều rất bình thường, trừ Trà Xanh thỉnh thoảng thốt lên vài lời ác độc về tài nấu nướng của tôi thì mấy cái khác đều rất tốt đẹp. Thẩm Lạp cũng không có hành động gì đặc biệt, thỉnh thoảng gấp thức ăn cũng đều rất có quy củ, không có vượt quá giới hạn. Tôi cũng để mặc cậu ta, dù sao kỳ vọng Cola ghen tuông gì gì đó, đã sớm buông tha rồi.

*

Sau bữa tối, tôi và Cola đi ra bờ biển tản bộ, Thẩm Lạp và Trà Xanh cũng vô sỉ đi theo, hóa ra đầu năm nay người không có mắt chỗ nào cũng có, ít nhất thì trước mắt tôi đã có hai bóng đèn làm ví dụ.

Ánh hoàng hôn trải dài đường ven biển lộ ra tia sáng mờ ảo, nhuộm rực cả một góc trời, làm cho con người ta cảm thấy thật ấm áp. Trên đường tản bộ, Thẩm Lạp đi ở một bên, còn Cola vẫn theo sát bên cạnh như thường lệ.

Thẩm Lạp chợt kéo tay của tôi, thả chậm bước chân. Tôi cúi đầu nhìn hai bàn tay đang giao vào nhau nghi hoặc nhíu mày lại. Cậu ta nhìn tôi cười đầy giảo hoạt, rồi dùng lực kéo tôi vào trong ngực cậu ta. Tay của tôi vẫn còn đang khoác tay Cola bị tuột ra, bước chân lảo đảo tiến vào lồng ngực .

Thẩm Lạp giữ chặt tay ôm lấy tôi, nhưng ánh mắt lại không nhìn tôi mà tập trung vào haingười phía sau, rồi đột ngột lên tiếng: “Tôi có lời nói riêng với cô ấy!”.

Trà Xanh nhìn chúng tôi, mày chau lại, tuy ánh mắt rõ ràng không đồng ý nhưng lại không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Về mặt Cola vẫn thật bình tĩnh, không tiếng động đối mặt với chúng tôi, biểu cảm nhàn nhạt không hề lộ ra sơ hở. Sau mấy giây, cậu ấy là người đầu tiên bước về phía trước. Tôi không thể nào nhìn ra cậu ấy có mắt húng hay không, bởi vì người này từ trước tới giờ tâm tư vẫn luôn khó dò như đáy biển. Từ đầu đến cuối đều là biểu tình vừa bình tĩnh lại vừa lạnh nhạt.

Ánh mắt đặt trên người Cola vẫn chưa thu lại, môi liền bị chèn ép. Tôi kinh ngạc, cả người dờ dẫm, đầu óc cũng trống rỗng, luống cuống mở to mắt. Tay Thẩm Lạp rất có lực, thắt chặt bả vai tôi, mơ hồ thấy đau âm ỉ. Cuối cùng cũng phản ứng kịp, tôi uốn éo người phản kháng: “Thẩm ——”

Đầu lưỡi Thẩm Lạp bén nhọn xông vào, lúc này đầu tôi như vừa bị giáng cho một gậy nặng nề, bên tai đột nhiên chỉ còn lại tiếng on gong, trong óc trở thành một đồng bột nhão. Trong miệng đều là hơi thở phách nam xa lạ, cổ đè xuống nỗi khiếp sợ không ngừng dâng lên trong lòng, tôi chống tay lên lồng ngực của cậu ta, cố gắng đẩy ra: “Ừm. Thẩm.”

Thẩm Lạp không cho tôi cơ hội để nói, âm thanh nhỏ vụn từ giữa răng môi tràn ra, nghe lại cực kỳ mờ ám. Mắt tôi đỏ rần lên, hoàn toàn không biết nên làm gì vào lúc này, sức lực chênh lệch quá lớn không tài nào đẩy ra nổi!

Trà Xanh vừa xoay người, lúc nhìn thấy hành động này của chúng tôi, mi chau lại càng sâu.

Bả vai đang bị giam cầm dưới gông cùm mạnh mẽ, bỗng nhiên tôi được kéo vọt ra ngoài. Nghiêng mặt sang bên liền thấy được gương mặt xanh mét của Cola, hai tay cậu ấy siết chặt bả vai của tôi, móng tay hăm sâu vào trên mặt vải, xuyên qua da thịt cơ hồ muốn đâm cả vào bên trong. Tôi thở hổn hển, tinh thần vẫn chưa phục hồi lại kịp, theo bản năng đưa tay níu vạt áo sơ mi của cậu ấy lại: “Cola.”

Cola trầm mặc, chân mày vẫn chặt, từ từ cúi đầu, tay từ trên vai trượt xuống thuận thế cầm tay của tôi. Cậu ấy và Thẩm Lạp giằng co, ánh mắt u ám, cả người cũng lộ ra một tầng khí thế bức người .

Khóe môi Thẩm Lạp khẽ giương lên, mang theo nụ cười mơ hồ, trừng mắt nhìn tôi, không thềm để ý chút nào mà hả hê nói: “Lâm Cẩm Nam, cậu định làm gì? Phá ngang nụ hôn của người khác thực không lịch sự chút nào!”.

Tôi khẩn trương nhìn Cola chằm chằm, nhìn vào cái cầm đang cứng lại, tạo nên một đường cong cương nghị. Người nào đó đè nén tức giận, chậm rãi mở miệng: “Ta không cảm thấy cô ấy muốn được cậu hôn đâu!”.

Thẩm Lạp bật cười ra tiếng, nhìn tôi đáp: “Hai người chẳng phải đã chia tay sao?”.

Cảm thấy rõ ràng những ngón tay bao quanh tay tôi đột nhiên cứng đờ, Cola rũ mắt, khí thế lạnh lẽo trong nháy mắt liền bị dập tắt. Cậu ấy từ từ buông tay của tôi ra, khóe môi run rẩy, rồi nghiêng mặt sang một bên đối mặt với tôi ... trong con người đen nhánh đang giằng co giữa giữa.

Cola trầm mặc mấy giây, mới mở miệng hỏi tôi: “Em. Thích cậu ta sao?”.

Tôi nắm chặt tay, hai môi mím chặt, không biết phải trả lời thế nào? Muốn phủ nhận sao? Cola hiện tại, hình như rất khó chịu.

Thẩm Lạp đang đứng ở đối diện bỗng nhiên thò tay kéo tôi lại, neho neho mắt, chậm rãi lắc đầu một cái. Tôi biết rõ cậu ta đang khích lệ mình, nhưng khi nhìn thấy Cola khó chịu, trong lòng tôi lại dâng lên cảm giác tội lỗi. Lợi dụng nhược điểm này của cậu ấy thật sự rất tiện.

“Quả Cam, tôi thích em, đã sớm thích từ lâu rồi. . . . cho tôi một cơ hội, có được không?”. Thẩm Lạp giả vờ rất nghiêm túc, lúc nói chuyện hai mắt sáng ngời, tôi bị kỹ thuật diễn của cậu ta làm cho kinh sợ. Nếu không phải là đã sớm đọc qua kịch bản, tôi thật sự rất hoài nghi những lời kia đều là những lời xuất phát từ trái tim.

Tôi liếc sang nhìn Cola, trong mắt của cậu ấy vừa lo lắng lại bàng hoàng, tất cả đều hiện rõ mồn một. Tôi hít sâu một hơi, rồi chậm rãi lên tiếng: “Nhưng, tôi không thích cậu. . . .”

Thẩm Lạp nở nụ cười tự giễu, giơ tay lên khê vuốt ve gương mặt của tôi: “Không sao, chỉ cần em chịu cho tôi cơ hội, cho dù hiện tại không thích. . . . Cũng không sao cả!”.

Tôi chợt rung mình, chẳng lẽ tên Thẩm Lạp này đã đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, câu nào câu nấy thốt ra cũng đều cực kỳ thâm tình. Tôi le lưỡi một cái, ý bảo cậu ta thôi đi, nếu mà nói nữa thì tôi liền nôn ra hết bữa tối mất.

Thấy thế, ánh mắt của Thẩm Lạp chợt ảm đạm hẳn, bất đắc dĩ cười cười.

Hồ hấp Cola ngày càng nặng nề ngay cả tôi cũng cảm nhận được, lo lắng quan sát cậu ấy không chớp. Nhưng người nào đó chỉ an tĩnh đứng đó một lát, sau đó xoay người, đưa lưng về phía tôi nói: “Xem ra, tôi thật sự đã quá nhiều rồi!”.

Trà Xanh đưa mắt lên nhìn trời một chút, sau đó im lặng lườm tôi một cái, dõi theo bóng lưng tịch mịch của Cola, vươn tay vỗ lên gáy tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dịch Mộ Tranh, em cứ xằng bậy đi, chuyện ngày thơ như vậy mà cũng làm không biết mệt”.

Tôi uất ức, làm bộ vô tình nhìn Thẩm Lạp một cái, đáp lại: “Gì chứ, anh cũng biết, em đơn thuần như vậy dù có muốn cũng không nghĩ tới biện pháp như thế. . . .”. Ngụ ý là, tôi đã bị người kia xúi giục đấy!

Khóe mắt Thẩm Lạp giật giật, hất tay tôi ra, ghét bỏ xoa xoa mu bàn tay mình: “Cô ngu ngốc chứ đơn thuần cái gì, có điều xem ra, có người đau lòng thật đấy——”

Tôi dõi theo bóng lưng cao lớn của Cola đang đứng ở bên bờ biển, cách chúng ta không xa. Nhưng hình như thế giới của cậu ấy ai cũng không bước vào được. Chúng tôi bị ngăn cách ở bên ngoài, mà tôi, dường như càng rời xa cậu ấy thêm một chút.

Đột nhiên cảm thấy, có phải mình đã chơi đùa quá trớn rồi không?

Mà lúc này, Trà Xanh chợt quàng cổ Thẩm Lạp, chỉ vào người tôi nói: “Chính em tự giải quyết đi, anh mang thằng nhóc này về đây, để xem em dọn dẹp tàn cuộc bằng cách nào!”.

Tôi hoảng sợ túm lấy tay Thẩm Lạp, sống chết cũng không để cho Trà Xanh mang cậu ta đi: “Không được, Thẩm Lạp mà đi, thì em làm thế nào? Cola sẽ biến thành băng sơn đông chết em mất!”.

Trà Xanh buồn cười, mặt đầy hả hê nói: “Từ trước đến giờ em đều thích nhất tự chui đầu vào rọ, tình hình như thế, có khác nào một đĩa đồ ăn thôi không phải sao?”.

Tôi há miệng, không kịp nói thêm câu nào, Thẩm Lạp đã bị Trà Xanh lôi đi. Một đĩa đồ ăn cũng phải xem tôi có thể tiêu hóa hay không chứ!

Thẩm Lạp mỉm cười phát phát tay, rồi nắm quyền ý bảo tôi cố gắng lên. Tôi nhìn theo bóng lưng của bọn họ chợt bừng tỉnh ra một chuyện, hai người này ắt hẳn là muốn tới phá đám đây mà?

53. Chương 53: Chương 50

Tên khốn kiếp này, đã cắt đứt vận động giữa tôi và Cola, lại còn mang đến cho tôi một đồng phiền toái, cứ như vậy phải mông bở của chạy lấy người sao? Tôi trừng mắt nhìn về phía bóng lưng của bọn họ không ngừng sinh ra oán niệm. Không biết nên giải quyết mối phiền toái trước mắt như thế nào nữa, Cola dường như . . . đang cực kỳ khó chịu.

Tôi di chuyển từng bước nhỏ qua đó, đứng ở bên cạnh Cola, lo lắng xoắn xoắn vạt áo: “Cola. . . .anh, tức giận? Thật ra thì em...em không có. Ừm, bọn họ tới đây chính là muốn khích bác quan hệ của hai chúng ta, anh cũng đừng có mà bị họ lừa!”

Tôi cũng không biết mình đang nói những gì, ngổn ngang, không hề logic chút nào.

Cola xoay người, đối mặt với tôi, chợt cười không ra tiếng: “Quan hệ của chúng ta thế nào?”

“Hả. . . .” Tôi thiếu chút nữa là cắn rơi đầu lưỡi của mình, không mở miệng thì ai mà biết trong miệng có kết quả gì, có bị chính mình làm hỏng hay không? Tôi lo sợ, không biết nên giải thích thế nào. Tôi thừa nhận bản thân mình quả thật không thông minh, lúc gặp phải vấn đề sẽ hỗn loạn không còn chút lý trí nào, tựa như hiện tại, càng muốn giải thích, càng không biết nên nói gì cho tốt.

Trong lúc tôi vắt hết óc suy nghĩ nên nên hóa giải tình trạng lúng túng này thế nào thì hai tên đầu sỏ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia lại lộn trở lại. Thẩm Lạp đi tới, đưa một túi cho tôi, cất giọng rõ to, mỗi một câu đều vừa đủ để Cola nghe được rõ ràng: “Ừm, mua cho em lâu rồi, vẫn quên không đưa”.

Tôi cúi đầu nhìn cái túi trong tay mình, cảm thấy nó chẳng khác gì của khoai nóng, cầm bỏng cả tay. Tôi khẽ giương khóe môi, không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu ta hỏi: “Gì vậy?”

“Váy, lần trước chúng ta đi dạo phố chẳng phải em nói thích nó sao?”, Thẩm Lạp nhẹ nhàng nói, rồi lại khẽ cười. Giơ tay lên sờ sờ tóc của tôi: “Tôi đi đây, lúc nào về sẽ gọi điện cho em!”.

Tôi vẫn còn đang rối rắm nghĩ “rốt cuộc mình đi dạo phố với cậu ta lúc nào?” vừa vặn nghe được câu sẽ gọi điện thoại tới của cậu ta, trong nháy mắt đầu óc liền tỉnh táo. Cái tên này vẫn còn chê tôi chết không đủ thảm hay sao chứ?

Cola đứng bên cạnh không tỏ thái độ gì, từ đầu chí cuối cũng không hề lay động chút nào. Tôi nghiêng rằng, quay sang nói với Thẩm Lạp: “Thẩm Lạp, cậu ——”

Thẩm Lạp bỗng nhiên sán lại, động tác quá nhanh, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị cậu ta ôm lấy. Cậu ta mím môi, mặt nở nụ cười xán lạn: “Yên tâm, tôi chỉ đang theo đuổi em. Có đồng ý hay không là quyền tự do của em, nhưng hi vọng em sẽ suy nghĩ thật kỹ, đừng có vội vàng cự tuyệt như vậy!”.

Tôi kinh ngạc lắc đầu, người này rốt cuộc là muốn diễn sâu đến mức nào? Tôi đã sớm từ bỏ rồi, chẳng lẽ cậu ta lại không nhìn ra được?

Thẩm Lạp nói rất hùng hồn, sau đó tiêu sái xoay người, mỉm cười rời đi. Một loạt động tác làm liền mạch, giọt nước không lọt. Nhìn những dấu chân thật dài cậu ta lưu trên bờ cát, trên trán tôi hiện đầy vạch đen, chuyện vốn đã giải thích không rõ, hiện tại lại càng không có chút đường sống nào.

Cola bình tĩnh hướng mặt ra biển, dưới chân bắt chợt lại có một đợt sóng tràn đến.

Tôi chần chừ, lo lắng liếc trộm cậu ấy mấy lần, mặt Cola âm trầm như thế khiến cho tôi không tìm được mà run lên. Cho nên mới nói, có lúc tò mò để biết đáp án cũng chưa hẳn là chuyện tốt. Tựa như tôi trước đó chỉ tập trung tinh thần muốn biết cậu ấy khi ghen sẽ có biểu hiện gì, hiện tại, liền vô cùng rõ ràng.

Chỉ có mấy chữ, rất đáng sợ!

Trong khi tôi đang bị thương không thôi thì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Cola, chậm rãi hòa vào cùng tiếng sóng vỗ, từng câu từng chữ bay vào trong tai: “Có phải em . . . rất muốn nhìn thấy tôi tức giận hay không?”

Tôi giật mình nhìn cậu ấy, lắp bắp nói: “Anh...sao lại biết?”, nghĩ nghĩ một chút, tôi liền nói tiếp: “Nhưng mới vừa rồi anh rõ ràng là có mà, đáng vẻ kia chẳng phải tức giận là gì! Hay là ghen rồi có đúng không? Đừng có gạ em...em không ngốc đâu, sao mà không nhìn ra được chứ!”

Cola nở nụ cười thần nhiên, thở dài đáp: “Ngu ngốc, tôi sao có thể không ăn đấm chứ!”

Rồi cậu ấy vươn tay ra, tôi vội vàng cầm lấy, từ từ bị người nó kéo vào trong ngực. Cầm của cậu ấy khê cọ vào tóc tôi, chớp mũi đều là mùi hương quen thuộc, tôi thoải mái lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng, hai tay vòng lên ôm lấy hông của người mình vẫn tâm tâm niệm niệm.

Cola cao hơn tôi rất nhiều, cho nên lúc nói chuyện với tôi, cậu ấy vẫn luôn khê cúi người xuống, mà lúc này, người nào đó đang nhỏ giọng thầm thì bên tai tôi: “Thật ra thì, lúc đối mặt với em, anh đã sớm thỏa hiệp. Anh vừa sợ mình sẽ liên lụy đến em, lại vừa ích kỷ muốn độc chiếm người. Quả Cam, anh vừa vô lại, lại vừa quá quắt như thế, hiện tại, ngay cả người bình thường cũng không bằng. Em có xác định, anh như vậy mà vẫn còn thích không?”

Tôi há miệng muốn trả lời, nhưng cậu ấy đã đưa ngón trỏ lên môi của tôi, nói tiếp: “Hãy nghe anh nói, hiện tại nếu không nói, có lẽ anh sẽ không có dũng khí để lên tiếng nữa!”

Tôi yên lặng, để Cola khê vuốt ve bên tai, ấm áp nơi lòng bàn tay lan tỏa cả vào trong lòng.

“Từ cái ngày anh biết mình sẽ bị mù thì vẫn luôn trong tâm lý giãy dụa. Quảng thời gian đó, em lại vì Lục Duệ Bạch mà xa lánh anh...anh đã nghĩ, nếu cứ như vậy mà rời khỏi, có lẽ đối với em hay với anh đều là kết cục tốt nhất, không có nhiều thứ để nhớ nhung, nên tương lai cũng sẽ không phải thống khổ. Nhưng sau này từ chỗ dì Lăng, biết được thân phận của Lục Duệ Bạch, cũng biết rõ anh ta ưu tú thế nào, lần đầu tiên mới cảm thấy tự ti, cũng là lần đầu tiên thấy hâm mộ một người như vậy. Anh ta có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh em, lại còn có một thân thể khỏe mạnh ——”

“Nhưng, anh không cam lòng, mặc kệ là Lục Duệ Bạch hay là Thẩm Lạp anh đều không cam lòng. Anh mãi mới chờ đến lúc em.”

Cảm xúc mát mát của Cola lan truyền sang tôi... hốc mắt bỗng nhiên vừa mờ vừa sưng, chỉ có thể ôm chặt lấy cậu ấy, đáp: “Em hiểu, em đều hiểu”. Trong quảng thời gian mà tôi cứ nghĩ là ngọt ngào nhất của chúng tôi, thế nhưng người con trai này lại một thân một mình chịu đựng nhiều giây giụa khổ sở như vậy. Mà bản thân tôi lại không một lần nhận ra được, vẫn mãi đắm chìm trong niềm hạnh phúc do người nào đó tạo ra.

Tôi thân là bạn gái, thật đúng không xứng đáng với hai chữ này một chút nào.

Hơi thở của cậu ấy phả vào trán tôi, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ngay gương mặt khổ sở đó.

“Em không cần phải dò xét anh làm gì, nếu em muốn biết, anh đều có thể nói cho em!”

Cola dừng một chút, nói tiếp: “Anh sẽ ghen, sẽ ghen tỵ, đối với bất cứ người con trai nào có thể khỏe mạnh đứng ở trước mặt em anh đều đố kị muốn chết. Anh đúng là vừa ích kỷ lại ti tiện, rõ ràng không thể cho em được những thứ tốt nhất, mà lại cứ khư khư độc chiếm em. Mới vừa rồi chỉ cảm nhận được cậu ta đến gần em thôi anh đã hoàn toàn mất hết lý trí. Quả Cam, sao em lại ngốc như vậy? Anh quen biết em đã nhiều năm, đã từng thấy bao nhiêu người con trai xuất hiện quanh em . . . em thật cho là, mình vận khí không tốt, nên không có ai theo đuổi sao?”

Tim của tôi đập thình thịch trong lồng ngực, những hình ảnh từ quá khứ thoáng qua trong đầu. Tuy nhiên tôi lại tuyệt không tức giận, ngược lại còn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Nghe thấy lời này của cậu ấy, ý niệm đầu tiên lại là: Thật may!

Vẫn còn may không phải sao? Ít nhất, trong lúc tôi tự giận chính mình, thì vẫn còn chưa hoàn toàn tuyệt vọng với mối quan hệ này của chúng tôi, thật may là cậu ấy vẫn còn kiên trì. Mặc kệ Cola có tâm cơ gì tôi cũng đều thấy thật may mắn vì cậu ấy chưa từng buông tha, nếu như không có người này trăm phương ngàn kế, tôi làm sao có thể biết, còn có một người yêu mình như vậy.

“Ồ ngốc, tham vọng chiếm hữu của anh so với ai khác đều mạnh hơn nhiều. Nhưng bây giờ, anh đã không có tư cách đó nữa rồi, hiểu không?”

Trong lòng vừa chua vừa chát, tôi nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu ấy: “Ngu ngốc, anh đang trả thù em có đúng hay không? Em bắt anh chờ bốn năm, nên mới tức giận như vậy, hiện tại lại muốn mượn cơ hội này để hành hạ lại em. Anh muốn chúng ta phải xa nhau thêm mấy năm nữa đây?”.

“Dù là cả đời, em cũng sẽ chờ anh!”.

Cola ngẩn ra, yên lặng nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt nồng cháy như thế nào giống với người chẳng thể nhìn thấy gì. Rõ ràng vẫn là ánh mắt đó nóng bỏng đến mức làm cho trái tim của tôi tan chảy.

“Đồ ngốc!”, Cola nửa ngày mới thốt ra được hai chữ, nhưng hàng mi đang chớp chớp liên hồi kia đã viết rõ người này đang cảm động thế nào.

*

Chúng tôi cứ yên lặng đứng bên nhau như vậy ngay cả giày cũng bị nước biển đánh vào ướt sũng.

Trời chiều dần dần tối lại, chỉ còn lại ánh mắt của người nào đó sạch sẽ lại sáng ngời. Những làn gió biển thổi qua tai, mơn man trên da thịt.

Cola khẽ nhếch khóe môi cười khẽ, lòng bàn tay ấm áp mơn trớn dọc theo cánh tay của tôi, rồi từ từ giữ chặt gáy tôi lại. Sau đó cậu ấy cúi người ở bên tai tôi, khẽ khàng nói: “Làm thế nào bây giờ, bị em nhìn chăm chú lâu như vậy, anh dường như... có gì đó không đúng.”

Tôi kinh ngạc nhìn vào gương mặt đang gần trong gang tấc, không hiểu hỏi lại: “Có, có... ý gì?”.

Cola buồn cười, kéo tôi vào trong ngực, khẽ cúi người vùi đầu vào trong cổ tôi, rồi bắt đầu mơn man lên xương quai xanh: “Anh nghĩ, chúng ta nên đi siêu thị một chuyến.”

“... Đi làm cái gì?”

“Mua đồ cần dùng!”, trên mặt Cola lại nở một nụ cười lưu manh, ngón tay lướt qua cánh môi của tôi, khàn giọng thăm thì bên tai: “Vậy thì em cho là, anh lại để cho mình bị cắt đứt nhiều lần như vậy sao?”.

Mặt tôi đỏ lên, dời tầm mắt khỏi ngũ quan anh tuấn của ai đó, nuốt nuốt nước bọt: “Ừm, thật ra thì... . . . Không có cũng không sao cả”.

“...”

“Anh cảm thấy, chúng ta tận dụng khoảng thời gian dành cho hai người này. Ai biết được, sau đó lại có người đến náo loạn mà không báo trước tiếng nào!”.

“...”

Nghĩ đến khả năng này, tế bào toàn thân trong nháy mắt liên khấn trương. Nhà tôi quả thật vẫn còn vô số người lớn không đáng tin đâu, Trà Xanh vừa về, nói không chừng người tới lại là Dịch Tiểu Liêu hoặc dì Tần ấy chứ. Tôi cảm thấy dự cảm của mình vô cùng chính xác, cho nên phải nhanh chóng túm chặt Cola lại, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vì vậy tôi liền ôm lấy thắt lưng Cola, ngẩng đầu lên, mặt vô cùng rạng rỡ nhìn người nào đó: “Cola, chúng ta về ngủ thôi?”

Khóe môi Cola khẽ giật giật, chậm rãi nói: “... Hiện tại, mới sáu giờ”.

“Cách chín giờ còn có ba tiếng thôi, vẫn còn kịp!”, tôi kéo tay Cola, vội vàng quay về, chỉ sợ chậm một giây người nào đó lại đổi ý. Chín giờ là chú thím Ngô và tiểu Tư đã có thể về đến nhà rồi! Đến lúc đó làm cái gì cũng đều không tiện.

Cola không nhịn được cười ra tiếng, kéo tôi lại, ôm vào lòng. Cậu ấy cúi đầu, hôn lên vành tai của tôi, nói: “Đồ ngốc, đừng khấn trương như vậy. Trước kia là anh không tốt, sau này, anh sẽ không chạy trốn nữa. Anh muốn ở bên cạnh em, muốn em làm bà nội trợ của anh, còn làm đôi mắt của anh nữa, cả đời này!”.

Tôi nghiêng mặt sang, nhìn Cola chăm chăm một lúc, sau đó cong cong khóe mắt: “Cho nên, chúng ta làm lành rồi hả?”.

“Ừm!”, Cola cũng cười, siết chặt vòng tay ở trên eo tôi, mười ngón tay đan xen, quấn quýt thật chặt .

Tôi nheo mắt lại, con ngươi khê đảo một vòng, không nhanh không chậm nói: “Vây, kết hôn nhé, kết hôn nhé, chúng ta kết hôn nhé?”. Tôi vẫn không quên mục đích cuối cùng của mình, không đạt mục đích thì không bỏ qua, không kết hôn kiên quyết không rút ra khỏi giường, tôi cũng không tin mình còn không túm được tên quỷ khó chịu này.

“ ”

54. Chương 54: Chương 51

Chú thím Ngô và tiểu Tư đều thực đúng giờ, đồng hồ mới vừa gõ vang chín tiếng, thì khóa cửa cũng theo đó mà nhẹ nhàng chuyển động. Ba người họ vào nhà, nhìn thấy tư thế kia của tôi và Cola, mặt nhất thời hoảng hốt không thôi. Tiểu Tư khoa trương nhất, mồm như vừa nuốt hết một quả trứng chim bồ câu, hỏi: “Dịch tiểu thư, chị... chị đang làm gì thế?”.

Tôi cúi đầu nhìn lướt qua người đang bị đè ở phía dưới, hai chân đang vắt vẻo ở hai bên thắt lưng của người nào đó hơi tê tê, vì vậy liền duỗi chân ra trước, sau đó mới trả lời: “Thì như em vừa thấy đấy”

Cola im lặng đẩy tôi xuống, nói: “Dịch Mộ Tranh, xuống, chẳng lẽ em không mệt mỗi sao?”

Tôi lắc đầu một cái, rồi cúi xuống cọ cọ vào lồng ngực của Cola chẳng khác nào chú chó nhỏ đang làm nũng: “Không mệt, chỉ cần anh thoải mái thì em liền vui vẻ”.

Khóe mắt Cola hơi giật giật, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh bị em đè tới mức chân cũng sắp đứt rồi, tuyệt không thoải mái chút nào?”.

Tôi nhìn cậu ấy chằm chằm, thất bại chu miệng lên đáp: “Nói vậy, chẳng phải mới vừa rồi anh rất hưởng thụ, lại còn rên lên khe khẽ nữa, không phải sao?”.

“ ”

Ba người đứng trước cửa như bị hóa đá tức khắc, cùng nhau hít vào một hơi khí lạnh. Tôi không giải thích được nhìn chằm chằm ra cửa, sau đó từ trên người Cola bước xuống, sửa sang lại quần áo có chút xốc xệch của mình.

Cola ngồi lại nghiêm chỉnh, trấn định ho một tiếng: “Khụ, cô ấy chỉ đang giúp cháu xoa bóp mà thôi ——”

Tôi không hiểu quay sang nhìn cậu ấy, cái này thì có cái gì hay ho mà giải thích? Mặc dù cảnh tượng nữ trên nam dưới có chút mập mờ, mặc dù quần áo không ngay ngắn, không khí lại kiêu diễm ướt át, nhưng địa điểm thì hoàn toàn không bình thường chút nào. Đây là phòng khách, chúng tôi sao có thể làm ra hoạt động cấm trẻ nhỏ xem dưới mọi hình thức chứ?

Ngay cả đứa bé ngoan cũng sẽ không loạn tưởng được nổi ấy chứ? !

Ba người kia giống như vừa được nhấn nút play, lập tức khôi phục lại bình thường, mặt mày hớn hở tản ra. Thím Ngô còn ý vị sâu xa liếc tôi vài lần, nói: “Dĩ nhiên, dĩ nhiên, chúng tôi hiểu mà!”. Nói xong cũng che miệng, bả vai run lên đi vào phòng của mình.

“ ” Tại sao nhìn bọn họ, ánh mắt của ai cũng đều lấp la lấp lánh như đã sáng tỏ vậy nhỉ?

Tiểu Tư thần bí hề hề đến gần tôi, nhỏ giọng nói: “Dịch tiểu thư, chị thật lợi hại”.

“ ” Tôi dùng đuôi mắt liếc cô bé, nâng cánh tay lên, nghiêm túc đáp lại: “Bạn nhỏ Tiểu Tư, bọn chị thật sự đang xoa bóp”.

“ Nếu vậy thì kỹ thuật xoa bóp của chị thật là lợi hại, ha ha...”

Nhìn tiểu Tư nghiêm trang, sắc mặt như thường, căn bản không có chút chột dạ hoặc là tạp niệm nào, tôi không khỏi hoài nghi bản thân, có lẽ tôi thật đúng là lo bò trắng răng.

“Lâm tiên sinh mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng tâm tình rõ ràng rất tốt. Chỉ mới một buổi chiều thôi, mà chị đã dẹp xong tòa băng sơn này, có phải còn có bí quyết gì hay không?”. Hai mắt Tiểu Tư sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đáng vẻ vừa bắt quái lại hưng phấn có muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

Bí quyết?

Tôi ngẫm nghĩ, hai tay không tự chủ vịn vào thắt lưng của mình: “Đương nhiên là có chứ, có điều eo đau đến sắp gãy ra đến nơi rồi!”.

Tiểu Tư mở to cặp mắt, hai con ngươi như rút ra tới nơi rồi, hai gò má lại ửng hồng, lấp bắp nói: “Dịch tiểu thư, chị. giới quá, thực có thể duy trì lâu như thế!”.

Có thể. Duy trì? Tại sao hai chữ này lại khiến tôi lại bắt đầu suy nghĩ miên man? !

“Tiểu Tư, có phải đã đến giờ uống thuốc rồi không?”.

Bỗng nhiên một giọng nói âm trầm từ phía sau truyền đến, tiểu Tư bị dọa đến run lên. Hoảng hốt quay đầu lại, cô bé lập tức cầm túi của mình lên, nhanh chân trở về phòng, vừa chạy còn vừa nói: “Em... em lập tức đi chuẩn bị ngay”.

Thấy phòng khách rốt cuộc chỉ còn lại hai chúng tôi, liền thở phào nhẹ nhõm một cái, thật đúng là hoài niệm cái phòng trọ nhỏ chỉ có hai người chúng tôi kia. Ngôi biệt thự trống rỗng này, cho dù điều kiện hoàn cảnh có tốt đẹp thế nào chẳng nữa cũng cảm thấy vắng ngắt, không có một chút nhiệt độ. Đối với tình trạng của Cola bây giờ, ở trong một không gian trống trải như thế, ngay cả hành động làm việc và nghỉ ngơi lại càng thêm bất tiện.

Tôi ngồi trở lại bên cạnh Cola, nắm chặt lấy cơ hội tiếp tục chủ đề không thành công trước đó: “Cola, chúng ta kết hôn đi? Sau đó trở về, ở ngôi nhà chỉ có riêng hai chúng ta, ai cũng không quấy nhiễu được, nhé?”. Kéo cánh tay của cậu ấy, nũng nịu lắc lắc, từ trước đến giờ mỗi lần tôi ăn vạ Cola đều chiều theo, lần này khẳng định cũng sẽ không ngoại lệ.

Cola cau mày, giữ lấy cánh tay vẫn còn đang lay động của tôi, bất đắc dĩ nói: “Em sao vậy, hôm nay cũng lần thứ sáu cầu hôn với anh rồi. Em không thật sự muốn kết hôn đến thế chứ?”.

“ ”

Tôi nghiêm mặt, hóa ra sáu lần cầu hôn kia, không có một lần nào vị gia này cho là thật cả!

Mặt tôi như đưa đám quan sát người nào đó, khổ mà không nói ra được: “Đương nhiên là thật, anh cho rằng em là người cuồng kết hôn sao? Mỗi ngày lại tìm người kết hôn.”

Hai hàng mày của Cola nhíu lại thật chặt, thoáng do dự: “Nhưng trước đây em vẫn không muốn kết hôn, không phải sao?”. Hình như cậu ấy đã nghĩ tới điều gì, thở dài, rồi khổ sở quay về phía tôi cười nói tiếp: “Nếu như em đau lòng bởi vì chuyện anh bị mù, thì thật sự không cần, lúc này kết hôn. Đối với em, thật không công bằng.”

Nhìn cậu ấy cố nặn nụ cười nhẹ nhõm, trong lòng tôi thực không dễ chịu chút nào. Trước đây không muốn kết hôn, là bởi vì không có đầy đủ dũng khí, thậm chí đối với tình yêu này còn có quá nhiều nghi vấn. Hiện tại, nếu như mà tôi còn hoài nghi người nào đó có thật lòng với mình hay không thì thật sự thật không có lương tâm nữa rồi.

Tôi chăm chú nhìn vào mắt của cậu ấy, nhẹ giọng hỏi: “Cola, khi đó. Tại sao anh lại phải nói với Lăng Phỉ rằng thật sự thích cậu ấy?”.

Cola trừng lớn mắt, có chút khó tin, sau đó lại rũ xuống, cười khê đáp: “Cho nên, mấy năm qua , em vẫn luôn băn khoăn về chuyện này, nhưng vẫn không đủ dũng khí để hỏi anh?”

Tôi hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu: “Vâng!”.

Cola đỡ trán, không tiếng động mà cười, nhưng ẩn chứa trong đó lại tuyệt không vui vẻ hoặc vui sướng chút nào. Tôi nhìn cậu ấy, yên lặng chờ câu trả lời. Tôi biết rõ, đáp án này, đã làm chúng tôi xa cách bốn năm. Cho đến ngày hôm nay, tôi đã có thể xác định, đây chỉ là sự hiểu lầm. Nhưng mà bản thân lại không muốn có bất kỳ nút thắt nào ngăn ở giữa hai chúng tôi.

Cola dùng sức cầm tay của tôi, nghiêng mặt sang bên mặt đối mặt, chậm chậm mở miệng: “Từ khi nhận ra tình cảm của mình với em, anh cứ vẫn luôn trăn trở một điều, tại sao chúng ta, rõ ràng là yêu nhau như thế, mà lại bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy. Hiện tại, dường như anh đã hiểu!”.

Cậu ấy dừng một chút, khoe môi nhàn nhạt cong lên, yên lặng lại gần, ôm tôi vào trong ngực, nói tiếp: “Trước đây, chúng ta vẫn còn quá trẻ, chưa hiểu được tin tưởng là cái gì. Bởi vì không đủ thành thực, không đủ tin tưởng đối phương, vì vậy mà cứ bỏ lỡ một lần lại một lần, thật đáng tiếc!”.

Tôi kinh ngạc nghe cậu ấy thủ thỉ bên tai, tất cả mọi chuyện trong nháy mắt đều thông suốt .

Quãng thời gian chìm đắm trong u mê, chúng tôi vẫn luôn thử dò xét lẫn nhau, lặng lẽ quan sát thành ý của nhau. Bởi vì ích kỷ, kiêu ngạo, nên không cho phép có chút lừa dối hay lừa gạt được phép tồn tại. Tình yêu cho tới bây giờ đều không phải là chiến lợi phẩm. Nó cần thành kính, càng cần phải chung tay xây đắp.

Tin tưởng lẫn nhau, nguyện ý vô tư bỏ ra, tình yêu như vậy mới có thể tồn tại cả đời.

Mỗi người đều có một đoạn thời gian niên thiếu vừa đơn thuần lại trong sáng, đi kèm theo đó là nỗi nuối tiếc về tình yêu, bởi vì khi đó, chúng ta thường thường không hiểu tôn trọng, lại càng không hiểu tình yêu là gì. Vì vậy, mỗi tình đầu vẫn hay thất bại và trân quý nhất.

Nhưng cho dù có trân quý cỡ nào thì sau này mỗi người đều sẽ đi tìm cho mình một tình yêu mới. Mà tôi may mắn sao, người yêu đầu tiên, cũng chính là người sẽ cùng nhau nắm tay cả đời.

Tôi ôm cổ Cola, ngả đầu lên bờ vai của cậu ấy, từ từ nhắm mắt lại: “Nếu như em có dũng khí hỏi em đáp án, có lẽ chúng ta sẽ không lãng phí mất bốn năm”.

Cola buông tay tôi ra, ngồi dậy, bình tĩnh nhìn về phía trước, sau một lát mới nói: “Lăng Phỉ gọi điện thoại cho anh...lúc anh chạy tới, liền muốn đưa cô ấy đến bệnh viện. Nhưng cô ấy lại nói cho anh biết chuyện mình hãm hại em và Thẩm Lạp, nói rất nhiều, cũng nói đến tuổi thơ của cô ấy nữa. Có lẽ là vì cực đoan, cũng có lẽ là bởi vì cảm giác mình bị phản bội. Rồi cô ấy hỏi anh, ban đầu quen với cô ấy là vì thích cô ấy thật sao?”.

Lông mi Cola run rẩy, quay đầu, cảm nhận được tầm mắt khẩn trương của tôi, khoe mắt khe cong lên: “Tạo hóa thật muốn trêu ngươi, anh nói một câu dài như vậy, tại sao em chỉ nghe được mấy chữ cuối cùng ——”

Cola giơ tay lên xoa xoa mi tâm, lại nói: “Khi đó anh nói, nếu như thưởng thức cũng coi là một loại thích, như vậy thì anh thật sự thích cô ấy!”.

Tôi sững sờ nhìn người kế bên, rốt cuộc cũng hiểu rõ, hóa ra. . . . chân tướng lại là như vậy. Luôn cho rằng người biết điều lại hiểu chuyện như Lăng Phỉ chính là mẫu con gái mà Cola vẫn thích, cho nên trong tiềm thức, tôi vẫn không có một chút dũng khí để đuổi theo tìm tòi đến tận cùng. Nói trắng ra là, tôi không có tự tin. Cola đối với tôi, rốt cuộc là thói quen hay là tình yêu, khi đó, tôi thật sự không có chút lòng tin nào.

Cola không thấy tôi đáp lại, có chút thấp thỏm, khẽ hỏi: “Em giận sao?”

“Anh thừa nhận khi còn bé, cũng giống như mấy đứa con trai khác, tưởng tượng ra mẫu người con gái mình sẽ thích, theo như người ta nói đó chính là người tình trong mộng. Cho nên mới hồ đồ.” Cola kéo tay của tôi, thận trọng nói: “Thật xin lỗi, có lẽ em vẫn còn rất khó chịu?”.

Tôi liếc cậu ấy một cái, trong đầu vụt thoáng qua một tia sáng, vì vậy liền hung hăng nói: “Dĩ nhiên là tức giận chứ, trước mặt em mà anh lại nói với bạn gái trước mới chính là người tình trong mộng, đã là phụ nữ ai nghe mà không tức giận chứ!”.

Cola không nhìn thấy được nét mặt của tôi nên vô cùng khẩn trương, ngăn người ra đó không biết nên giải thích làm sao. Tôi cố nín nhịn, mím môi không dám cười ra tiếng.

Cola lấy lòng ôm lấy tôi giải thích: “Bởi vì trước kia em rất hung dữ, vừa bạo lực, vừa thô tục, còn ngốc đến rối tinh rối mù. Cho nên anh mới hoàn toàn dựa theo mặt trái đồ mà tạo nên người tình hoàn mỹ của mình, nhưng sau lại phát hiện, thật ra thì người mình thích, căn bản là người nào đó, hơn nữa, nó đã mọc rễ nảy mầm trong lòng anh từ rất lâu rồi”.

Tôi ngược đầu nhìn cậu ấy, người này đúng là nửa câu đầu khiến người ta buồn bực, nhưng nửa câu sau lại khiến người ta mừng rỡ không thôi. Cho nên nói, tên quỷ khó chịu này giỏi nhất chính là nói về nhược điểm của người khác, khiến cho tôi không có biện pháp xử lý lên được.

Tôi ôm cổ của cậu ấy, cắn một cái lên chiếc cằm cương nghị: “Mặc kệ, tóm lại mối tình đầu có sự khác biệt, mà em thì lại không có, cho nên thật không công bằng, anh phải đồng ý với em một điều kiện. Nếu không, em cũng sẽ đi tìm cho mình một mối tình đầu mới được!”

Cola ghen hòng, dừng một chút mới nói: “Mối tình đầu của em chẳng phải là anh rồi sao?”

“” Tôi tức giận trừng mắt nói: “Vị trí mối tình đầu em không thể cướp được, như vậy thì cái ghế Lâm phu nhân kia nhất định phải cho em, coi như tương lai có ly hôn, thì em cũng là người vợ đầu tiên”.

“” khóe miệng Cola khẽ co rút, nặng nề vỗ lên trán tôi một cái: “Em xác định chỉ muốn làm đệ nhất phu nhân, mà không phải là Lâm phu nhân cả đời?”

Tôi nheo lại mắt, cười cười tiến tới bên tai người nào đó, thầm thì: “Làm cả đời cũng không phải là không thể, nhưng phải dùng thử trước một thời gian đã”.

Cola sững sốt một hồi, sau đó cúi đầu đặt tay lên gáy tôi, mặt tràn đầy vui vẻ, giọng nói nhưng có chút là lạ: “Ừm, làm cả đời?”

Tôi trừng mắt nhìn, không hiểu gật đầu đáp: “Ừm, cả đời.”

Môi Cola ghé sát vào khóe môi ta, nhỏ giọng nói: “Xem ra, em thật rất có thể làm ——”

Có thể làm? Vì sao lại là hai chữ này? ! Vốn là hai chữ rất trong sáng, tại sao lại bị dùng tà ác như vậy! Đại não oanh một tiếng nổ tung, toàn thân đều giống như bị lửa thiêu, nóng hầm hập. Tôi ngồi dậy, mài mài răng, hướng về phía người đang cười xấu xa bày ra một tư thế cực kỳ thô bỉ: “Như thế nào? Em có thể làm hay không anh còn không rõ hay sao? Bảo bối ——”

“ Dịch tiểu thư, Lâm tiên sinh, tới giờ uống thuốc rồi.”

“”

55. Chương 55: Chương 52

Phụ huynh hai bên gia đình cũng đã sớm chuẩn bị tâm tư, vì vậy khi đối mặt với tuyên bố đột nhiên kết hôn của chúng tôi, đều rất trấn định. Bởi vì Cola như thế nên chúng tôi cũng không muốn tổ chức rình rang, hơn nữa, tôi vẫn còn đang đi học, cho nên đơn giản một chút là tốt nhất.

Ngày mùng một tháng năm, chúng tôi đến cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Nhìn tờ giấy đỏ cùng những dòng chữ nhỏ màu vàng trên đó, tôi thậm chí còn có chút hoảng hốt, thì ra chỉ cần bỏ ra chín đồng là có thể kết hôn được rồi, từ một thiếu nữ ngây thơ thoát một cái đã trở thành phụ nữ có chồng? ! Chỉ với chín đồng thôi, vận mệnh của chúng tôi lập tức liền cột vào một chỗ.

Buổi tối hai nhà cùng nhau ăn cơm, so sánh với lần trước tự chủ trương, thì lần này mọi người rõ ràng thận trọng hơn rất nhiều.

Thế cho nên khi chúng tôi vừa bước chân vào khách sạn liền bị dọa sợ hết hồn, lần này người nhà của Cola hiển nhiên cũng tăng gấp mấy lần so với trước. Sau khi chào hỏi một lượt các vị trưởng bối, cơ mặt tôi cũng sắp bị cứng lại, cánh tay giắt vào khuỷu tay của Cola ướt rượt mồ hôi.

Ngược lại Cola vẫn rất trấn định, lễ độ nở nụ cười nhàn nhạt, cho dù không nhìn thấy, từ hành động đến cử chỉ đều đúng mực không hề bị ảnh hưởng chút nào. Trên người khoác bộ Âu phục được may thủ công, tuy không thất cả vật, nhưng vẫn cao lớn bức người.

Tuy mọi người trong nhà họ Dịch cũng đã rất quen thuộc với anh, nhưng tối nay, thái độ dường như nhiệt tình hơn rất nhiều. Khuôn mặt Cola ánh lên vẻ nhu hòa, vốn đã đẹp trai, hơn nữa lại không nói nhiều, lại càng thêm anh tuấn .

Còn tôi hề cứ khẩn trương thì rất hay nói lung tung, hơn nữa còn nói nhiều vô cùng. Vì vậy, so sánh với Cola, tôi càng không gây được ấn tượng tốt. Mặt bà nội lo lắng nhìn tôi, trong đó còn có cả ánh mắt sắc bén của bà nội Cola, phu nhân Diệp Hồng.

Tâm trạng vốn khẩn trương lại càng thêm hoảng hốt không tìm hãm được.

Nghe nói quan hệ của chú Lâm và nhà họ Lâm rất vi diệu, cũng không phải là con trai trưởng của nhà họ Lâm. Cách đây mấy năm, nghe nói quan hệ của chú ấy và mẹ của mình cũng chính là phu nhân Diệp Hồng, bà nội của Cola vô cùng không tốt. Cũng bởi vì Diệp Hồng nữ sĩ bị bệnh rất nghiêm trọng, sau này lại kết hôn với dì Tần nên mối quan hệ của bọn họ mới chậm rãi bình thường trở lại.

Vì thế đối với phu nhân Diệp Hồng tôi vẫn cảm thấy hơi sợ, trong ấn tượng đã sớm rơi vào tình trạng “chung đụng khó khăn”.

Tối nay vẫn là lần đầu tiên gặp ông bà nội của Cola, Lâm tư lệnh so với tưởng tượng của tôi cũng không khác lắm, chính là một lão thủ trưởng, cẩn thận tỉ mỉ, cực ít mỉm cười. Mà phu nhân Diệp Hồng thì sao, ngược lại càng khiến tôi kinh ngạc đến rất quái hằm.

Nếu tính toán ra, so với bà nội của tôi bà còn lớn hơn đến mấy tuổi, nhưng khi vừa gặp lại thấy bà trẻ hơn rất nhiều. Ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng ít vô cùng, vì vậy suốt cả buổi tối tôi vẫn len lén suy nghĩ, rốt cuộc bà đã tốn bao nhiêu lòng trắng trứng, đắp bao nhiêu mặt nạ để dưỡng da chứ?

Phu nhân Diệp Hồng nhìn tôi chăm chăm nhìn, tôi cũng nhìn lại bà không chớp, sau đó Dịch Tiểu Liêu thấy thế liền đập cho tôi một cái để tỉnh lại. Tôi ai oán nhìn mẹ mình chăm chăm, chẳng lẽ bà không biết mình đang đi giày cao gót sao? Dịch Tiểu Liêu ra dấu bảo tôi nên mỉm cười, tôi theo đó liền giương khóe môi cứng ngắc, ha ha cười khúc khích.

Vì thế sắc mặt của mọi người càng trở nên khó coi hơn.

Bà nội tôi trực tiếp cúi đầu uống nước, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, như thể muốn rèn sắt không thể nào thành thép.

Phu nhân Diệp Hồng ngược lại rất hứng thú, nheo mắt nhìn tôi nói: “Quả Cam đã học năm thứ ba đại học rồi nhỉ, về sau tốt nghiệp có dự định gì không?”.

Tôi nghĩ nghĩ một lát rồi đáp: “Trước kia, cháu định sau khi tốt nghiệp sẽ đến miền núi dạy học nhưng hiện tại nếu đã kết hôn, thì cháu sẽ tìm một công việc ổn định hơn. Cháu vốn học quản lý du lịch nên khi tốt nghiệp sẽ tìm một việc trong ngành này”.

Cái trán sáng bóng của phu nhân Diệp Hồng từ từ nhú lại, hình như có chút không ủng hộ với đáp án này, lại nhìn sang Cola ở bên cạnh tôi nói: “Du lịch? Làm việc trong ngành này thì thời gian không được ổn định cho lắm ——”

Tôi hơi sửng sốt, vẫn chưa hiểu ý của bà, ngây ngốc gật đầu: “Vâng, hình như là vậy ạ”.

Nhưng mà bây giờ, không có công việc nào là bình thường “đến chín về năm”* cả? Trừ phi là làm nhân viên công vụ, nhưng công việc như vậy tôi lại không có chút hứng thú nào. Du lịch vẫn là sở thích của tôi, cho nên vậy mới không chút do dự mà chọn môn chuyên ngành này.

*Đến chín về năm là câu nói thường gặp của dân công sở, đi làm lúc chín giờ và về lúc năm giờ.

Dì Tần và chú Lâm cũng không có nói chuyện, im lặng ngồi ở đó, chân mày cũng không giãn ra chút nào. Mặt muốn nói lại thôi nhìn tôi tôi lại quay sang nhìn Cola.

“Nếu đã quyết định kết hôn, thì nên suy nghĩ vì đối phương một chút. tình huống của Cola, cháu cũng rõ ràng. Bà nghĩ, sau khi cháu tốt nghiệp sẽ an bài giúp cháu một công việc, mỗi ngày tan tầm đúng giờ, như vậy ——”

Phu nhân Diệp Hồng chưa nói xong đã bị Cola cắt đứt, anh bình tĩnh nói: “Bà nội, cháu không muốn trở thành gánh nặng của bất cứ ai, nhất là Quả Cam”.

Bầu không khí vốn hòa thuận cũng vì thế mà nhất thời đông cứng.

Tôi lập tức tỉnh ngộ, thì ra là phu nhân Diệp Hồng để ý đến vấn đề này, sợ tôi bởi vì công việc mà lơ là Cola. Nói thật, chuyện kết hôn này tôi đã suy tư thật lâu, nhưng là có lẽ bởi vì bây giờ vẫn còn là sinh viên cho nên thật sự không tính đến mâu thuẫn sẽ nảy sinh giữa công việc cùng gia đình như thế.

Hơn nữa, ông xã của tôi dù sao cũng cần có người ở bên cạnh bầu bạn.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức vì thần kinh thô của mình mà ảo não. Chuyện quan trọng như vậy mà lại không suy xét ngọn ngành, còn phải đợi người khác đến nhắc nhở? !

Tôi vội ngồi thẳng người, rất nhanh tỏ thái độ: “Bà nội nói rất đúng, là cháu suy tính không chu toàn, cháu sẽ nghe theo lời mọi người. Công việc dù có thế nào cũng không quan trọng bằng Cola được, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt”.

Mọi người trong phòng dường như ai cũng đều thở phào một cái, ngay cả Dịch Bách Sanh cũng vui mừng nhìn tôi cười.

Ngoài việc ấy nấy tự trách ra tôi cũng đã quyết định, về sau nhất định phải cẩn thận nhiều hơn, không thể cứ mãi hồ đồ đại khái như thế nữa. Cái gì cũng cần người khác tới nhắc nhở, vậy sao trở thành vợ người ta được chứ?

Ánh mắt Cola phức tạp quay đầu, hồi lâu mới nói: “Thật không cần. Quả Cam, coi như có kết hôn, anh cũng không muốn em cái gì cũng đều nhân nhượng anh cả”.

Tôi cầm lấy tay anh, nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc, thỉnh thoảng cũng nên để cho em vì anh làm chút chuyện chứ, để cho em có chút cảm giác thỏa mãn được không?”.

“ ” Cola rũ mắt xuống, có điều bàn tay nắm lấy tay tôi dưới bàn lại càng thêm dùng sức.

Lúc ăn cơm, người lớn cũng đã định ngày kết hôn của chúng tôi, hôn lễ sẽ được cử hành vào cuối tháng sáu. Tôi chỉ còn có hai tháng để giảm eo để trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của người nào đó.

Thật sự đã kết hôn rồi, tâm trạng cũng cảm thấy phới phới theo, tất cả đều tốt đẹp hơn bao giờ hết. Nhìn sang người bên cạnh, cảm giác làm người bạn trăm năm hạnh phúc suốt đời vây lấy tôi, lòng tràn đầy vui sướng. Người lớn hai nhà bàn bạc rất nhiều việc, đều là những thứ mà tôi không hiểu, thì ra kết hôn lại là một chuyện phức tạp đến như vậy, tuy nhiên tất cả vẫn tôn trọng ý của Cola, cho nên sẽ không tổ chức quá long trọng.

Với thân phận của ông nội và cha của Cola, hôn lễ của chúng tôi thật sự không nên quá phô trương, vì vậy quyết định chỉ tổ chức một buổi lễ ngoài trời là tốt rồi.

*

Sau bữa cơm chiều, Cola đi cùng với chú Lâm và dì Tần về nhà.

Ở trước cửa nhà hàng, thừa dịp lúc chú Lâm đi lấy xe tôi liền kéo tay Cola, lặng lẽ ghé vào tai anh nói: “Mới vừa đăng ký xong, chúng ta có nên tìm một chỗ nào đó ăn mừng một chút không?”.

Lúc không hợp pháp dù có trông chừng hay không đều bị người khác quấy rầy, đến khi hợp pháp vẫn không thể. cái gì gì kia. Tôi rất cuộc là có bao nhiêu khổ ép đây? Vì thế liền kéo tay Cola lắc lắc gợi ý

Cola buồn cười ôm lấy tôi, nhỏ giọng nói: “Anh không thể uống rượu, bác sĩ nói ——”

Tôi liếc anh một cái, ngắt lời: “Ai nói muốn uống rượu chứ!”

“ Vậy em muốn ăn mừng thế nào?”, Cola lộ vẻ nghi hoặc hỏi.

Tôi uất ức nhìn lên trời, người nào đó thật không hiểu phong tình chút nào mà.

Cola chợt nghĩ đến cái gì, liền không nhịn được cười ra tiếng, ngón tay tìm được chóp mũi ngắt một cái: “Dịch Mộ Tranh, làm sao mà em càng ngày càng lưu manh thế chứ!”.

Nhìn hai mắt đen nhánh của anh khê cong lên, ngũ quan cũng trở nên nhu hòa thật đẹp mắt. Mặt tôi đỏ lên, kéo kéo cúc áo Âu phục của anh, cố ý hung hăng nói: “Thì sao, hiện tại đối ý cũng không kịp rồi, anh đã cưới phải nữ lưu manh, cam chịu số phận đi. Đàng hoàng làm chồng của nữ lưu manh cho tốt!”

Cola ần ần mi tâm, cười kéo tay của tôi xuống, đáp: “Ừm, thấy em cầu hôn khổ cực như vậy, anh cũng không nỡ để cho em thất vọng”.

“” Cái gì gọi là được tiện nghi mà còn ra vẻ, người trước mắt chính là minh chứng tốt nhất!

*

Hôn lễ vào tháng sáu đến rất nhanh.

Vì đang là giữa hè, nên ở công viên ngoại ô thành phố, cỏ xanh mượt như nhung. Nghe tiếng người huyên náo, tôi hơi khấn trương, lo lắng nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương: “Tiểu Du, có phải nên dặm thêm mắt chút nữa không, sao mình lại cảm giác hai bên không cân nhau nhỉ?”

Du Dĩ Nhiên đang mê mên điện thoại di động, nghe thấy tôi nói vậy, liền nghiêng mắt nhìn qua, đáp: “Nói bao nhiêu lần, gọi mình là Du Dĩ Nhiên, Du Dĩ Nhiên, không được kêu cái tên đó!”

“” huyết thái dương của tôi nhảy lên, nếu không phải là hôm nay mặc áo cô dâu, thật sự muốn hung hăng tuôn ra một tràng nói tục mà!

Du Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn một chút, cuối cùng lại chuyển tầm mắt qua di động: “Đã rất đẹp rồi, qua hôm nay cậu liền trở thành vợ người ta rồi, đừng mãi chú trọng bề ngoài như vậy!”

“” em gái à, để cho cô dâu tức giận là chuyện rất không phúc hậu chút nào đâu!

Tôi nhìn người nào đó chằm chằm, thấy ngón tay không ngừng bay múa, nghi ngờ nói: “Cậu đang nhắn tin cho ai đấy? Tổ sẽ đi tố cáo với Trà Xanh, là cậu muốn vượt tường!”

Du Dĩ Nhiên giương mắt lên, rồi đưa di động tới trước mặt của tôi, đáp: “Thật tiếc quá, nhưng người mà tổ đang gửi nhắn tin lại chính là anh cậu đấy.”

Cúi đầu nhìn qua nội dung tin nhắn, tôi lập tức liền muốn hốc máu, khóe mắt thỉnh thoảng nháy: “Thì ra là lúc tổ thử áo cưới, cậu luôn một mực nói bộ này khó coi, bộ này mới thật sự dễ nhìn, sao cậu lại làm vậy hả, nói mau?”

Tôi nhìn con bé không đáng tin chết tiệt kia đầy giận giữ. Thật là tức chết tôi rồi, sớm biết thế đã không tin tưởng người này, lại còn bảo cô ta chọn giúp áo cưới nữa chứ.

Ánh mắt Du Dĩ Nhiên lóe lên, lo sợ đứng xa ra mấy bước mới nói: “Bởi vì Cola đã dặn dò trước. . . . Không cho cậu mặc lộ vai, lộ lưng, lộ ngực. Chỉ cần xuất hiện ba loại này, toàn bộ đều nói là khó nhìn hết. Cậu ấy nói, cậu không có chủ kiến, nhất định sẽ tin lời tổ ——”

Tôi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thầm rửa: Lâm Cẩm Nam, anh khá lắm!

Cũng may, tôi đã sớm có chuẩn bị.

*

Âm nhạc thánh thót vang lên, tôi kéo tay Dịch Bách Sanh, bước từng bước lên thảm đỏ. Chung quanh đều là người thân và bạn bè quen thuộc, hôn lễ rất đơn giản, không có quá nhiều người. Cảnh tượng rõ ràng rất ấm áp, nhưng tôi lại chợt cảm thấy hốc mắt nóng lên, trong lòng không khỏi cuộn cuộn cảm xúc.

Dưới màn trời trong xanh thăm thẳm, có một người đàn ông anh tuấn đang đứng ở cuối đường mỉm cười với tôi.

Hôm nay anh mặc lễ phục màu đen, nở nụ cười nhu hòa, an tĩnh chờ tôi đến bên mình. Cho dù biết anh không nhìn thấy được gì, tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt ấy vẫn nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của tôi giờ phút này. Tôi có chút khấn trương, tim nhảy lên thỉnh thoảng.

Dịch Bách Sanh vỗ vỗ mu bàn tay tôi, cười liếc tôi trấn an: “Đừng khấn trương, hôm nay con rất đẹp”.

Nhìn sang cha mình, tôi cố gắng mỉm cười, ưỡn thẳng lưng, cất bước đi về phía hạnh phúc.

Dịch Bách Sanh đặt tay của tôi vào tay Cola, hai bàn tay giao hòa, rồi cha tôi nhỏ giọng nói: “Con gái, phải vĩnh viễn hạnh phúc đấy!”

Tôi nhìn Dịch Bách Sanh, mấp máy môi: “Cha, cảm ơn cha!”

Dịch Bách Sanh cười ngồi trở lại ghế dành cho tân khách, tôi kéo cánh tay Cola, từ đây về sau, người này chính là chồng của tôi. Cola thật vất vả mới lồng được chiếc nhẫn vào trên ngón áp út của tôi còn tôi thì lại không có tiền đồ rơi nước mắt. Nhớ tới những chuyện đã từng trải qua, vì giờ khắc này, đột nhiên cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Cola ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, kéo gáy tôi lại, từ từ hôn lên môi của tôi. Bởi vì không thấy được, cho nên động tác đều rất chậm chạp. Hơi thở của anh xẹt qua mặt tôi mang đến cảm giác thật vi diệu khó có thể diễn tả thành lời.

Tôi ngơ ngác nhìn người đàn ông anh tuấn cao lớn trước mặt, đang khẽ hôn lên môi tôi, khàn giọng nói: “Bà xã, anh yêu em!”

Tôi hít hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mặt trời sớm mai xuyên qua tấm lưng vững chãi phóng tới đây, vừa đẹp lại vừa cực kỳ chói mắt. Tôi vòng tay lên cổ anh, khẽ cọ mũi vào sống mũi cao cao kia: “Ông xã, cảm ơn anh!”

Cảm ơn anh đã yêu em nhiều đến thế.

Cola cúi đầu ôm lấy tôi, bàn tay chậm rãi phủ trên lưng, lập tức liền cảm thấy được có gì đó không đúng. Bàn tay rộng mở vuốt ve một đường, trượt đến thắt lưng, trong nháy mắt sắc mặt liền trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Dịch Mộ Tranh, ai cho em mặc cái này! Lộ đến chỗ nào rồi, anh lại không thấy được, em mặc cho ai nhìn hả?! !”

Tôi che miệng lại cười trộm, giữ bộ mặt phớt tỉnh, đáp: “Ừm, là do Tiểu Du nói cái này rất đẹp mắt!”

Cola xanh mặt xoay qua chỗ khác, tôi thấy được Tiểu Du đang hoảng sợ nấp ở sau lưng Trà Xanh, mặt tràn đầy vô tội. Tôi quay về phía bóng lưng Cola cười không khép miệng.

Chồng à, về sau, đừng có mà xảo trá nhe thế nữa.

Bởi vì phúc hắc gì gì đó, cũng sẽ bị lấy nhiễm thôi.

56. Chương 56: Chương 53

Giăng co cả ngày, lúc quay trở lại ngôi nhà nhỏ tôi mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường không muốn động. Nhưng nghĩ đến cola, tôi vội vàng từ trên giường bật dậy, cố tỏ vẻ thoải mái nói với anh: “Em đi chuẩn bị nước tắm nhé”.

Cola đang kéo cà vạt chợt khựng lại một giây: “Nếu mệt, thì cứ nghỉ trước đã ——”

Tôi từ phía sau ôm lấy anh, hít mùi hương quen thuộc, an tâm nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Anh cũng mệt mà, tắm xong còn đi nghỉ ngơi cho sớm”.

Cola rũ mắt xuống, trầm giọng hỏi: “Anh biến thành gánh nặng của em rồi, có đúng hay không?”

“Nói bậy gì thế!”

Tôi không thích anh luôn để ý từng chút một như vậy, có lẽ anh không hiểu, cảm giác được người khác cần rất tốt đẹp. Anh vì tôi đã làm nhiều việc như thế, cho dù có phải làm bao nhiêu chuyện đi chăng nữa tôi cũng đều là cam nguyện .

Xả đầy nước, cho vào bên trong vài giọt tinh dầu thư giãn hóa giải mệt mỏi. Đưa mắt nhìn phòng tắm quen thuộc, tôi bắt đầu suy nghĩ, có nên sửa sang lại một chút hay không, kinh nghiệm sống với người khiếm thị tôi thật sự biết rất ít.

Đứng ở cửa phòng ngủ, liền thấy người nào đó chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi trắng, hai tay chống trên giường, hơi ngước đầu, không biết là đang nghĩ cái gì. Tôi đi tới, nghiêng người hôn lên khóe môi anh một cái, nói: “Nước đã xong!”.

Trầm mặc mấy giây, anh mới cong cong khóe môi, cầm tay của tôi nhẹ nhàng vuốt ve: “Cùng nhau, hửm?”.

Tôi mím môi cười, nhìn gương mặt cười như không cười của anh, nghiêm túc cởi nút áo sơ mi ra: “Em rất bận, không có thời gian làm chuyện vô ích đâu!”.

Cola nhú mày, chẳng nói đúng sai gật đầu một cái.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, ngón trỏ chỉ chỉ vào ngực của ai đó nói: “Không có thành ý chút nào cả, con gái con đũa cũng phải dè dặt tí chứ, muốn mời thì phải có hành động gì tiếp theo chứ!”.

Trong mắt Cola lóe lên ý cười, còn cố giữ bộ mặt phớt tỉnh: ” Anh lại cứ nghĩ là em thích đi thẳng vào vấn đề”.

Tôi quyết định không dông dài với người này nữa, nếu nói thêm gì nữa, khẳng định huyết áp của tôi lại không ngừng tăng vọt, biến thành sung huyết não mất.

Nhìn mỹ nam nào đó bị chính mình lột bằng sạch chỉ còn dư lại một chiếc quần be bé xinh xinh tôi liền thở ra một hơi. Giờ tay mặt quạt quạt cho bớt nóng, trấn định đỡ anh đến phòng tắm. Cần phải trấn định, tuyệt đối trấn định, về sau còn phải đối mặt với cơ thể này rất nhiều, không thể nhất thời ham mê nam sắc, cầm giữ không được.

Phụ nữ cần phải dè dặt! Dè dặt!

*

Tuy nhiên trong quá trình tắm, định lực vẫn bị khảo nghiệm tương đối, mà sự thật đã sớm chứng minh, tôi không phải là người có định lực tốt.

Vì vậy, chỉ với việc tắm hết sức đơn giản cũng phải mất đến một tiếng đồng hồ.

Lúc này tôi mới biết, cho dù có mù, thì lực chiến đấu của người nào đó cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào. Hơn nữa điểm chết người là, hiện tại tất cả cảm giác của anh đều dựa vào đôi tay, dưới xúc giác đó, toàn thân tôi cũng bắt đầu không thể khống chế mà run rẩy nóng lên.

Hơi ngẩng đầu lên, tôi thở hổn hển, nghiêng đầu dán lên cần cổ vẫn còn đọng nước của ANH.

Hai cánh tay Cola quấn ở trên eo tôi, lồng ngực bèn chắc lại cứng rắn. Đầu lưỡi nóng bỏng chậm rãi chuyển qua phía sau cổ, êm ái mút vào, anh khàn giọng ở bên tai tôi nỉ non: “Bảo bối, giúp anh!”.

Tôi giữ chặt đầu ngón tay của anh, nương theo hô hấp nặng nề đó, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng. Mang theo ngón tay của anh trượt một đường xuống trước ngực, mười ngón tay giao xoa, phủ lên bộ ngực trắng nõn mềm mại. Hơi thở của anh lúc cận lúc sâu phả vào trong tai, mang theo đầu độc khó ngừng, ngón tay chậm rãi vuốt ve bộ vị mẫn cảm nhất của tôi.

Hô hấp của tôi càng ngày càng nặng nề, mê mang nhìn ngũ quan đẹp mắt của người nào đó dưới ánh đèn mờ ảo. Nghiêng đầu, chủ động hôn anh, từ từ gặm cắn cánh môi để mặc cho anh đi vào.

Cola hôn rất dịu dàng, đầu lưỡi nhẹ lượn quanh, tiếng nước dính dính khiến cho toàn thân tôi cũng bắt đầu nóng lên.

Dưới vầng sáng ấm áp, nước từ tóc mái chảy xuống, tràn vào môi lưỡi mang theo mùi thơm thoang thoang.

Tôi xoay người, hai tay nâng mặt của anh lên, tỉ mỉ hôn một đường từ mắt đến chóp mũi. Con mắt đen nhánh của Cola, nổi sắc thâm trầm, thẳng tắp nhìn vào tôi, rõ ràng cái gì cũng không thấy, ánh mắt thâm thúy mê hoặc cũng từ từ trầm luân, không khống chế được muốn càng nhiều hơn.

Cola mang theo nụ cười, nắm lấy cằm của tôi, chạm khê lên môi của tôi. Một cái tay khác bắt được đầu ngón tay của tôi, ý bảo tôi cứ tiếp tục. Tôi hồn loạn cảm tay của anh, dời về phía thân thể của mình đang ngâm ở trong nước, giải đất ẩm ướt trong nháy mắt liền bị xâm nhập. Tôi nhắm nhin không ngừng rên khê một tiếng, nằm ở trên vai anh, điều chỉnh hô hấp.

Anh mím môi, nụ cười càng sâu hơn, ở bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Như vậy, dường như càng dễ hơn ——”

Tôi ngưng ngừng anh chậm chậm, mà ngón tay của ai đó vẫn còn đang ra vào ác liệt. Tôi khó nhịn giữ chặt cánh tay bền chắc của anh, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “Cola. . . .”

Cola tựa vào trán của tôi, bật cười ra tiếng, đôi tay chậm rãi nâng cả người tôi lên. Tôi bị anh áp tựa vào bên bồn tắm, đập vào mắt đều là làn da lúa mạch căng đầy khỏe mạnh. Hai gò má nóng lên, tôi cắn môi dưới, thân thể bị tiến vào đầy ê ẩm.

Tôi gơ cánh tay lên, che miệng lại, dè dặt không muốn kêu thành tiếng.

Cái tên khốn kiếp này!

Cola nắm chặt eo của tôi, động tác thật chậm rãi, mỗi một lần tiến vào đều thật sâu, nhưng lại không vội vàng thối lui. Qua lại cọ cọ ma sát, mỗi lần đều không bỏ qua, không nhanh không chậm như muốn trên người tôi vậy.

Tôi cắn chặt răng, phần hân nhéo cánh tay người nào đó: “Lâm Cẩm Nam, anh còn có thể hư hỏng thêm chút nữa không!”

Cola cúi đầu, hôn từ dưới hôn lên, rồi dán lên môi của tôi, cười run rẩy: “Thì sao, không đúng chỗ nào?”

Tôi buồn bực nhắm mắt lại, trong lòng đã lòi tên bại hoại này ra mắng một trăm lần!

Cola liếm liếm môi của tôi, ngón tay chậm rãi trượt đến địa phương kết hợp, từ từ vuốt ve “tiểu Tranh”. Hàng loạt cảm giác tê dại đánh tới tứ chi, để cho da thịt toàn thân cũng theo đó mà run rẩy. Tôi vịn anh thật chặt, không an phận giây dụa, thật thấp giọng: “Ông xã——”

Cola hình như bị tiếng gọi này lấy lòng, liền ôm lấy tôi, nhắc bổng lên ngồi xuống bên hông mình, rồi trầm giọng thì thầm bên tai: “Ngoan, em tới đi. . . .”

Suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn, vòng eo bị anh giữ chặt, theo động tác của người nào đó mà từ từ lên xuống.

Bên tai là tiếng hô hấp nặng nề cùng với tiếng lẩm bẩm trầm thấp mị hoặc, tế bào toàn thân cũng bị anh đẩy tới một cao trào chưa bao giờ thể nghiệm qua. Tôi hoảng hốt nhìn anh, trên gương mặt anh tuần rịn ra một mồ hôi thật mỏng, hơi thở tràn đầy ham muốn, vẻ mặt như đang mê loạn, vẻ mặt mà lúc trước tôi chưa bao giờ thấy qua.

Tôi ôm chặt lấy anh, lồng ngực dán chặt vào nhịp tim trầm ổn, không kìm hãm được thì thầm: “Em yêu anh!”

Hàng mi của anh nhẹ nhàng run rẩy, vuốt tóc tôi, rồi từ từ hôn lên môi của tôi: “Lần này, đến lượt anh nói cảm ơn.”

*

Bởi vì đang vào kỳ nghỉ hè cho nên chúng tôi có rất nhiều thời gian ở chung một chỗ. Thay vì nói như thế không bằng nói là Dịch Mộ Tranh trầm mê trong nam sắc không cách nào tự kiềm chế được thì đúng hơn.

Rõ ràng trước kia một dài thời gian sống cùng nhau, nhưng từ sau khi kết hôn, dường như có gì đó đã đổi khác không còn giống như trước nữa.

Mỗi lần nhìn gò má của anh, tôi đều không có biện pháp kìm chế nhìn đến mắt hôn. Nhìn một lát sẽ không nhin được mà mặt hồng tim đập, sau đó. . . . Sẽ không khống chế được dụ dỗ người khác xoa bóp, rồi ngủ trưa gì gì đó.

Vợ chồng mới cưới có lẽ cũng đều như vậy cả?

Tôi có thể vô tri vô giác không có lý tưởng, nhưng Cola thì không như thế. Anh hiện tại đã nghỉ học, nên cũng muốn học thứ gì đó, đối với hiện tượng đột nhiên bị mù này, cần thích ứng tiếp nhận nhiều hơn.

Ví dụ như sớm tiếp nhận việc mình phải phụ đạo thêm, nên mỗi ngày đều muốn đến trường dành cho người khuyết tật học. Ở sâu trong nội tâm của tôi, thủy chung không thể nào tiếp nhận được việc anh đã bị mù hoàn toàn, luôn chờ mong một ngày nào đó, anh sẽ đột nhiên hồi phục thị lực.

Giống như trong những tiểu thuyết võ hiệp, đột nhiên bị kích thích, hoặc là bị điểm đến huyết vị nào đó mà mắt đột nhiên sáng trở lại. Tôi đã không ít lần muốn hỏi Cola về chuyện bệnh tình, nhưng nhìn dáng vẻ trầm mặc kia của anh, lời vừa lên đến miệng liền nuốt trở lại.

Cho dù anh thật sự mù cả đời, thì có quan hệ gì?

Tôi yêu người đàn ông này, như thế đủ rồi.

Cho nên sau khi trải qua một phen giằng co, đối với chuyện Cola đến trường đó học tôi cũng từ từ thích ứng. Mỗi ngày đi đến trường học, nhìn anh ngồi giữa một đám người mù, loại tâm tình này, thật không cách nào nói rõ.

Bên ngoài cửa phòng học, có rất nhiều người nhà đi cùng. Trên mặt mỗi người hoặc nghiêm túc hoặc không chút cảm xúc, có lẽ đã sớm thích ứng với điều này, vì thế bọn họ tìm một vị trí an ổn, lấy quyển sách mang theo người hoặc điện thoại di động ra để giết thời gian.

Tôi ngồi ở trên ghế dài bên ngoài phòng học, mờ mịt nhìn đám người lạnh lùng xa cách chung quanh.

Xuyên qua cửa sổ phòng học, liền thấy được gò má trầm mặc của Cola. Người ngồi bên cạnh, so với anh nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng có người lớn tuổi hơn. Mỗi người đều trầm mặc lại lạnh nhạt, mọi người cơ hồ giống nhau như đúc, ai ai cũng rũ mắt xuống.

Thầy giáo ở trên bục giảng nói cái gì, tôi cũng đều nghe không lọt, trong mắt ta chỉ còn sót lại dáng vẻ an tĩnh kia. Người đàn ông này, đã từng là người kiêu ngạo lại tràn đầy khát vọng cỡ nào

Ngẩng đầu lên dựa vào vách tường, dãy nhà liên tiếp bao quanh chỉ chừa lại khoảng sân ở giữa, bầu trời chật hẹp, lộ ra một mảnh xanh thẫm nho nhỏ. Thỉnh thoảng lại có bầy chim bay qua, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây mỏng trút xuống những tia rực rỡ chói mắt.

Tôi nhắm mắt lại, nội tâm co rút đau đớn, nếu như có thể, thật muốn làm gì đó cho anh, nhưng tôi có thể làm cái gì chứ? Trừ làm bạn, thật không tìm được vai trò gì nữa cả. Thì ra trong tình yêu, có đôi lúc con người ta sẽ cảm thấy bất lực, không biết nên làm gì cho đối phương mới tốt.

Ngây ngô một lúc lâu, tôi mới mở điện thoại ra chơi trò chơi, cho đến khi cả người uể oải buồn bực, cửa phòng học mới mở ra. Người xung quanh tôi ai cũng đều nhanh chóng tràn vào phòng học, thủ thủ thù thù với người nhà của mình, sau đó giúp đỡ bọn họ thu dọn sách vở, rời đi.

Cola tự mình dọn dẹp đồ, ngồi nguyên tại chỗ, khóe môi hiện ý cười nhợt nhạt. Tôi đi tới, đè nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, cúi người ôm lấy anh, nghe thấy anh nói với mình: “Rất nhàm chán có đúng hay không, lần sau cứ để tiểu Tư tới là được, ham chơi như em khẳng định là ngồi không yên rồi!”.

Tôi lắc đầu, ngay sau đó chợt nhớ tới anh không thể nhìn thấy, liền nhận lấy cuốn sách của anh bỏ vào trong túi, nhẹ nhàng đáp: “Ừm, anh không biết đâu, mới vừa rồi em còn phát hiện trong sân có một cái ao nhỏ nhé, bên trong còn có cá đấy. Em còn thấy cả nòng nọc nhỏ, bơi qua bơi lại bên dưới ở lá sen, không biết có phải chúng đang tìm mẹ hay không?”.

Cola sững sốt một lát, sau đó không tiếng động cười, hỏi lại: “. Vậy sao?”

Phòng học trống huơ trống hoác, chỉ còn lại hai chúng tôi. Tôi thở dài, cúi đầu hôn lên khóe môi anh, nói: “Ông xã, mặc kệ phía trước có đen tối cỡ nào, cũng vẫn còn có em, em sẽ luôn ở bên cạnh anh!”.

Cola trầm mặc, vươn tay, tôi chui vào trong ngực anh, hai cánh tay của anh từ từ buộc chặt, vỗ vỗ lên lưng tôi: “Có lúc, anh rất sợ, không biết tương lai sẽ đi theo hướng nào!”.

Mũi của tôi lại cay cay, giả bộ buông lỏng ôm sát anh, nhẹ nói: “Không sao, chúng ta cùng nhau. Chẳng phải người xưa có câu đường đều là do người đi mà thành sao?”.

Cola nhẹ giọng cười cười, buông tôi ra: “Dân mù đường như em, không cần thận có khi lại dẫn anh cùng rơi xuống hố cũng nên!”.

“” năng lực hồi phục cảm xúc của người nào đó quá nhanh, khiến tôi nhất thời đuổi theo không kịp.
*

Từ trường học đi ra, sẽ đến phố Tửu. Đang là buổi chiều nên không dễ gọi taxi, hơn nữa hiện tại đang là tháng bảy, nóng bức không thôi, thấy bên cạnh có một cửa hàng tiện lợi, tôi liền đỡ Cola ngồi xuống hàng ghế trước cửa để đi mua nước. Lúc gần đi lại không yên lòng dằn dò anh không được chạy loạn.

Khóe miệng Cola giật giật, sắc mặt lập tức liền trầm xuống: “Em cho rằng anh là em sao?”

Tôi bĩu môi, nhìn sắc mặt âm trầm của người nào đó lại không dám nhiều lời. Vội vàng chui vào bên trong cửa hàng, bởi vì không yên lòng, cho nên hành động của tôi rất nhanh, trực tiếp lấy hai chai nước lọc đi tính tiền rồi chạy ra ngoài.

Nhưng chỉ mới mấy phút ngắn ngủi, sao trước mặt Cola lại có thêm mấy người phụ nữ?

Nhiều người phụ nữ cũng không kỳ quái, nhưng chị ta lại cầm máy ảnh tự tiện chụp Cola là có ý gì? !

Tôi sải bước chạy tới, mặt tràn đầy phòng bị quan sát người này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mắt có cần phải lớn như vậy, còn đen như vậy hay không. Trong lòng tôi trầm xuống, tức giận mắng: “Sao chị lại chụp ảnh chồng ta?”

Cola nghe vậy liền ngăn người, hình như anh nhận ra được có người đang chụp ảnh mình.

Người phụ nữ này chỉ tầm hai bảy hai tám, lúc cười lên còn có hai lúm đồng tiền ngọt chết người, thấy tôi đột nhiên xuất hiện lập tức bối rối. Sau đó rất bình tĩnh hỏi ngược lại: “Oh, vị tiên sinh này là chồng của em à?”

Nói nhảm!

Tôi cảnh giác theo dõi thấy chị ta cho tay vào của mình sờ soạng nửa ngày, cũng không biết có phải đang tìm thứ gì làm vũ khí công kích hay không?

Sau ba phút, chị ta liền xấu hổ cười, lại làm lộ ra lúm đồng tiền chói mắt, đưa danh thiếp tới, nói: “Chị rất có hứng thú với chồng của em!”

57. Chương 57: Chương 54

Tôi cúi đầu, nhìn danh thiếp trong tay, hỏi: “Chị có ý gì? Tổng giám đốc thì có thể tùy tiện đào góc tường nhà người ta, làm tiểu Tam à?”

“” khóe miệng dưới lúm đồng tiền của mỹ nữ khẽ co giật, chậm rãi nói: “Aiz, em có thể đặt sự chú ý lên mấy chữ phía trên không?”

Tôi nhíu mày, không hiểu giờ giờ danh thiếp trong tay lên: “Giải trí Hoa Thiên!”

Hình như rất nổi danh thì phải.

Mỹ nữ lúm đồng tiền không biến sắc liếc nhìn Cola an tĩnh ngồi ở một bên, nghiêm túc gật đầu đáp: “Đúng vậy, chị muốn nói chuyện với chồng của em một chút, chị cảm thấy hình tượng của cậu ấy vô cùng thích hợp để làm người phát ngôn cho sản phẩm mới lần này!”

Tôi thoáng kinh ngạc, không nhận được tí mĩ quan sát người trước mặt, nhìn thật thông minh. nhưng sao lại dùng mảnh khoé cũ kỹ như vậy để bịp người? !

“Khụ, cái này, thật ngại quá, chồng tôi không thiếu tiền, chúng tôi cũng không có ý tưởng muốn nổi danh!”. Tôi giữ nguyên bộ mặt phớt tỉnh trả lời, mặc dù là người lương gặt, nhưng cũng không nên kích thích đến chị ta quá, vạch trần ra sẽ lúng túng khó coi. Nói xong tôi còn đặc biệt thành ý thêm một câu: “Cám ơn chị!”.

Đôi mày nhỏ nhắn của mỹ nữ má lúm nhẹ nhàng giương lên, ánh mắt vẫn đặt lên trên người Cola. Thấy tôi bất đắc dĩ đứng chần ở giữa, liền đột phá vòng vây: “Có phải em cho chị là kẻ lừa đảo hay không?”

Tôi chẳng nói đúng sai, chỉ cười cười.

Mỹ nữ má lúm thấy thế cũng buồn cười, vén mái tóc đang rủ xuống ra sau vai, nói tiếp: “Nếu như không tin tưởng, bây giờ chị có thể dẫn các em đến công ty xem qua một chút!”.

Tôi lắc đầu đáp: “Cám ơn chị, bọn em còn có việc.”

Dù là thật, tôi cũng không có ý định để Cola đi làm cái này. Người mẫu? Đùa gì thế, làm nghề này không phải lúc nào cũng phải xuất đầu lộ diện, thỉnh thoảng còn phải trình diễn hay sao. Với tình huống trước mắt của Cola có lẽ cũng không thích hợp.

Tôi đi tới bên cạnh Cola, cẩn thận cầm tay của anh: “Ông xã, về nhà thôi!”.

Cola gạt đầu một cái, tỏ vẻ không hứng thú cho lắm với chuyện vừa xảy ra. Tôi một tay ôm eo một tay nắm chặt lòng bàn tay của anh, dưới ánh mắt kinh ngạc của mỹ nữ má lúm, từ từ đi lướt qua người chị ta.

Xem đi, rung động trong mắt của người này một chút cũng không che lấp được.

Nhưng chị ta cũng không đuổi theo, lúc ngồi trên xe taxi, chúng tôi bắt đầu thảo luận buổi tối sẽ ăn cái gì. Cola cũng rất phối hợp đùa giỡn, sự kiện nho nhỏ ngoài ý muốn kia rất nhanh liền ném ra sau đầu.

Cuộc sống sau này của chúng tôi sẽ như thế nào, tôi cũng không biết, chỉ có một thứ duy nhất rõ ràng đó chính là tôi không yên lòng khi để Cola một mình.

Những ngày sau đó trôi qua thật yên bình, mỗi ngày ba điểm trên một đường thẳng, học chữ nổi, trên đường về nhà thuận tiện đi siêu thị mua thức ăn, sau đó hai người an tĩnh ăn cơm.

Cho dù rất bình thản, tôi cũng cảm thấy mãn nguyện. Thử tiếp xúc với thế giới của Cola, buổi tối không còn đắm chìm vào Game Online, tỉ mỉ bắt đầu ở bên cạnh người nào đó học chữ nổi.

Ngón tay sờ lên những ký tự lồi lõm kia, cố hết sức để học.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cola, trong lòng tôi lại chưa xót rồi lại tự an ủi, nếu như đổi lại là mình, có lẽ sẽ không có đủ dũng khí để thích ứng với thế giới tăm tối đó?

Cho nên trong tiềm thức, cuối cùng vì cho rằng Cola không giống như bình thường nên sinh ra ý muốn bảo hộ.

*

Vốn tưởng rằng mỹ nữ má lúm chỉ là kẻ lường gạt, cũng chỉ là một người qua đường giáp trong cuộc sống của chúng tôi mà thôi. Nhưng thế giới nà quá nhỏ, chỉ vòng vèo một thời gian, tôi lại nhìn thấy chị ta một lần nữa.

Hẹn hò Du Dĩ Nhiên ra ngoài, cô ấy gần đây rất bận rộn, tôi không thể giải thích được vì sao chỉ là một người mới, Tiểu Minh Tinh nhỏ bé, rốt cuộc lấy đâu ra nhiều việc như vậy.

Mới vừa vào Starbucks liền thấy cô ấy ngồi ở gần cửa sổ, mặt đeo kính đen, đầu đội mũ lưỡi trai, bộ quần áo thể thao trên người che đầy không ít nhuệ khí. Thật ra thì dù cho cô ấy không nói lời nào, vẫn có khả năng lừa gạt người khác.

Tôi ngồi xuống trước mặt cô ấy, đưa tay lên chống cằm nhìn người nào đó chăm chăm: “Thật không hiểu sao cậu bình thường không muốn lại cứ thích đi đóng phim, mau nhìn hai mắt của cậu đi, cũng sắp sụp đến dưới sống mũi rồi!”.

Du Dĩ Nhiên ngây ngốc sờ sờ mắt, tỏ vẻ uất ức: “Cái này không chút quan hệ nào với đóng phim cả, đều là do anh cậu làm hại đó!”.

Tôi bĩu môi, cầm ly cà phê nhân viên mới vừa mang đến uống một hớp. Lòng bắt đầu thấy không yên, nghĩ xem có nên thuận đường đi đón Cola và tiểu Tư hay không?

Du Dĩ Nhiên nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng nháy mắt hỏi: “Tại sao cậu không hỏi tôi và Trà Xanh thế nào?”

Tôi nhìn vào ngũ quan rất thông minh kia, không tiếng động tiếc nuối, phối hợp nói: “Cậu và Trà Xanh thế nào?”.

Du Dĩ Nhiên tức giận, chiếc vòng đeo trên cổ tay khẽ chạm trên mặt bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ: “Ngày hôm qua, Trà Xanh lại đi xem mắt rồi! Cậu có biết không?”

“A, biết!”. Tôi gật đầu một cái, đối với hình thức chung đụng của hai tên quỷ ngậy thơ này tôi sớm đã không xa lạ chút nào.

Du Dĩ Nhiên mím môi, hai mắt đỏ lên nhìn tôi chăm chăm. Tôi chợt dâng lên dự cảm xấu, vội vàng duỗi tay ra, run rẩy cảnh cáo: “Này, chẳng lẽ cậu ——”

Tôi vịn trán, móc một tờ khăn giấy từ trong túi ra đưa tới trước mặt cô ấy: “Lại làm sao nữa, không phải chỉ là đi xem mắt thôi sao, cậu cũng không phải ngày đầu tiên biết anh ấy. Đã lần nào anh ấy nghiêm túc chứ?”.

Du Dĩ Nhiên siết chặt khăn giấy, nước nở rầu rĩ lau nước mắt, nghe thấy tôi nói vậy..., thút thít càng lợi hại: “Chính vì thế mới ác, tớ cũng không phải là sủng vật của anh ấy, lúc nhớ tới thì trêu chọc, không nhớ tới liền ném qua một bên.”

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nghiêm túc nói: “Thật ra thì nếu đã là sủng vật cũng không thể lúc không nhớ ném một bên, như thế chẳng phải chúng sẽ bị đói chết hoặc là buồn chết sao?”.

Du Dĩ Nhiên ngẩn người, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, khóc thút thít: “Cho nên mới nói, tớ ngay cả sủng vật cũng không bằng rồi hả ?”

Tôi đặt mạnh cốc cà phê xuống trước mặt, trán bắt đầu chảy mồ hôi, Trà Xanh không chỉ đem cậu làm sủng vật, mà còn là chuột trắng nhỏ, mang ra làm thí nghiệm.

Nhìn người trước mặt càng khóc càng đau lòng, tôi không để ý ánh mắt khác thường chung quanh, nhắm mắt đưa tới một túi khăn giấy: “Này, đừng khóc nữa, nếu khóc thì lát trở về sẽ bị người đại diện mắng đấy!”

Du Dĩ Nhiên nghe vậy hít một hơi, nước mắt cứng rắn nuốt trở vào, nhưng hô hấp vẫn rất nặng nề. Có lẽ cố gắng quá mức nên sắc mặt cô ấy tái nhợt đến dọa người, bắt đầu nấc lên: “Hức. Cũng đúng, lát nữa.hức, tổng giám đốc sẽ tới đây, bị chị ấy nhìn thấy sẽ không tốt!”.

Tôi vội vàng gật đầu, an ủi: “Không sao, không phải Trà Xanh chê cậu quá ngu ngốc đâu, chờ đến khi anh ấy phát hiện trên thế giới này không phải chỉ một mình người thời điểm, hẳn nhất định sẽ có cảm giác ngộ.”

Du Dĩ Nhiên nhú mày, hốc mắt còn chưa kịp khô lại bắt đầu ướt át: “Nhưng Trà Xanh rõ ràng đã nói là tớ đáng yêu mà——”

Tôi thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, đáp: “Ừm, đúng, đúng!”.

Hai từ đáng yêu kia ngược lại thật..... Nhìn người đang rất đau lòng trước mặt, tôi bắt đầu tự kiểm điểm hành động trơ trẽn này của ông anh trai nhà mình, Du Dĩ Nhiên cũng không phải là vật thí nghiệm mà muốn cải tạo não bộ cho cô ấy? ! Lại nói, thật ra thì Du Dĩ Nhiên.cũng không tệ đến mức ấy.

Chờ đến lúc tôi lấy lại tinh thần, ngẩng đầu liền nhìn thấy Du Dĩ Nhiên buồn bực ăn bánh ngọt, khóe miệng còn vương ít kem bơ nhàn nhạt, mắt tôi không tự chủ được lại bắt đầu rũ xuống.

Có lẽ, Trà Xanh cũng có nỗi khổ tâm ?

Rồi đột nhiên một bóng dáng thon dài đập vào mắt, tôi nghiêng đầu, phát hiện ra vị mỹ nữ má lúm từng gặp mấy ngày trước.

Chị ta cau mày, vẻ mặt không ủng hộ nhìn chằm chằm Du Dĩ Nhiên. Súng vật nào đó cảm thấy được tầm mắt bên cạnh, liền cảnh giác ngẩng đầu lên, ngượng ngùng cười, lấy lòng nói: “Tổng giám đốc Lục, chị... chị một mình đến uống cà phê à?”

“.....” Nếu như tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi có người đã nói cô ấy có hẹn với vị Tổng giám đốc Lục nào đó? Tôi quyết định làm bộ như không biết người này, quay đầu thưởng thức cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Tuy nhiên vẫn không nén nổi tò mò mà len lén liếc mắt nhìn vị Tổng giám đốc Lục kia. Chị ta ngồi bên cạnh Du Dĩ Nhiên, hai tay khoanh trước ngực, nghiêm nghị lại kiêu ngạo mắng: “Nói bao nhiêu lần rồi, ở nơi công cộng ăn cái gì cũng phải cẩn thận, bị đám chó săn chụp được thì làm thế nào?”

Du Dĩ Nhiên thận trọng lè lưỡi, liếm liếm khóe môi. Tôi ở bên kia khóe môi cũng bắt đầu giật giật, giờ tay lên chỉ chỉ vào phía bên kia, đúng là đồ ngốc, liếm môi cũng còn sai chỗ!

Du Dĩ Nhiên rất nhanh liếm liếm sang khóe môi bên kia, nhưng cũng đúng lúc đó, lại rất không có hình tượng mà nấc lên một cái.

“.....” Tôi cảm thấy bản thân mình đã bắt đầu hiểu Trà Xanh một chút rồi.

Tổng giám đốc Lục xoa xoa huyệt thái dương, im lặng quay đầu, tầm mắt đặt lên người tôi, mặt tràn đầy kinh ngạc. Chị ta sững người ra, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Em gái mắc chứng vọng tưởng?”

“.....” Người chị ta đang nhắc đến, không phải là đang nói tôi đấy chứ?

“.....” Tổng giám đốc Lục ho một tiếng, che giấu bối rối, cầm cà phê lên uống một hớp. Khuôn mặt rất nhanh liền khôi phục lại vẻ đoan trang chững chạc, cười duyên nói với tôi: “Vừa hay, chị còn đang rầu rĩ không biết phải tìm em thế nào?”

Tôi hít một hơi, mỉm cười đáp: “Tìm em làm gì ạ?”

“Chị vẫn muốn nói với em chút chuyện về ông xã của em!”

Tôi thở dài, thật không biết là chị ta có cố ý hay không, ngày đó rõ ràng cũng đã thấy được tình trạng của Cola không phải sao? Tôi thoáng nghiêng về phía trước, trịnh trọng nói: “Lục tiểu thư, em nghĩ chị chắc đã biết rõ tình huống của chồng em rồi, cho nên. em cảm thấy chúng ta thật sự không cần thiết phải nói chuyện”.

Tổng giám đốc Lục còn chưa kịp nói chuyện, Du Dĩ Nhiên đã vội chen miệng vào: “Cậu ta thế nào? Tại sao lại có liên quan ở đây chứ?”

“Muốn ăn gì?”, tôi và vị Tổng giám đốc Lục kia cùng nhau quay đầu, không hẹn mà cùng nhìn người kia chằm chằm.

Du Dĩ Nhiên uất ức nhìn Tổng giám đốc Lục của mình, ngây ngô nói: “Nhưng, Tổng giám đốc, chị mới vừa nói ——”

Tổng giám đốc Lục hít một hơi thật sâu, rồi xoa xoa mi tâm, hiển nhiên đã không còn hơi sức để giải thích ngọn ngành. Chị ta trầm mặc nhìn tôi một hồi, nói: “Chị hiểu rõ tình huống như thế nào, nhưng trước hết cho em xem món đồ này đã”.

Chị ta lấy máy ảnh từ trong túi xách ra, mân mê một lúc, sau đó đưa tới trước mặt của tôi.

Nhìn dáng vẻ của Cola trong hình, nói không kinh ngạc đó là giả. Tôi vẫn luôn cho rằng dáng vẻ bề ngoài của anh rất được, nhìn hình thể của người nào đó có lúc còn len lén so sánh với người mẫu. Nhưng YY chỉ là YY mà thôi, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghiêm túc mang anh ra liên hệ với cái nghề này.

Nhưng khi nhìn người nào đó trong hình, quả thật rất đẹp mắt. Có lẽ cũng là do kỹ thuật chụp hình chuyên nghiệp của vị kia nữa, bối cảnh cực kỳ đơn giản, bộ bàn ghế màu trắng, gương mặt an tĩnh kia của anh, rõ ràng đều hết sức bình thường. Nhưng khi tổ hợp lại với nhau, lại tạo nên một hình ảnh thật duy mỹ.

Tôi nhìn người trong hình hồi lâu, quanh người anh tản ra cảm giác u buồn dường như cũng ảnh hưởng đến tâm tình của tôi phần nào. Tôi dời mắt, bình tĩnh nhìn mỹ nữ má lúm nói: “Ừm, chụp rất đẹp!”

Tổng giám đốc Lục chần chừ một lúc, mới trầm giọng nói: “Chị hi vọng em có thể nghiêm túc suy nghĩ, tình huống của cậu ấy chị biết rất rõ, có thể chỉ cần làm chút công việc bẻ nối của người mẫu mà thôi ——”

Tôi lập tức chen ngang, khẽ cười cười nói: “Cám ơn chị, nhưng em không muốn chồng mình phải mệt mỏi như vậy”.

Tổng giám đốc Lục nhìn tôi chăm chú, sau đó cười khẽ, khéo môi hiện rõ ý giễu cợt: “Tại sao lại gấp gáp từ chối như vậy, chuyện này có phải vẫn nên bàn bạc với chồng của em một chút? Cậu ta không phải rất nhàn chán sao? Nói không chừng, sẽ rất có hứng thú đấy!”.

Cola muốn làm người mẫu? Chỉ cần vừa nghĩ tới tôi liền cảm thấy điều này là không tưởng. Tôi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, đáp: “Vẫn là câu nói kia, cám ơn chị Lục tiểu thư! Tôi không muốn chồng mình quá mệt mỏi!”.

Tôi xoay người rời đi, cũng không đoái hoài tới việc tạm biệt với Du Dĩ Nhiên, trong đầu đặc biệt loạn. Có lẽ tôi thật sự quá chuyên chế, nhưng từ sâu trong tiềm thức ý muốn bảo hộ Cola nói cho tôi biết, cái vòng này rất loạn, với tình huống bây giờ của Cola, thật sự không thích hợp, tuyệt không thích hợp.

“Dịch tiểu thư, cô hiểu được ý tưởng chân thật trong lòng chồng mình sao? Với những người như cậu ấy, hẳn là cực kỳ không nắm chắc tương lai, bị cô bảo vệ như vậy, không nhất định cậu ấy sẽ vui vẻ.”

Lời của mỹ nữ má lúm, từng câu từng chữ không cam lòng truyền đến từ phía sau.

Tôi không khỏi ngẩn ra, chợt nhớ lại câu kia của Cola: có lúc, anh sẽ sợ, không biết tương lai sẽ như thế nào.

Vậy rốt cuộc tôi nên làm sao mới đúng đây?

58. Chương 58: Chương 55

Nhìn đồng hồ thấy thời gian Cola tan lớp rất gần, vì vậy tôi liền gọi taxi đến trường học.

Đứng trước cửa ra vào đợi vài phút liền nhìn thấy được bóng dáng của tiểu Tư và Cola, bọn họ đứng ở bên cạnh chờ xe, tiểu Tư bận gọi điện thoại. Tôi lặng lẽ đi tới, dí điện thoại vào hông của Cola, trầm giọng nói: “Cướp đây, tiên sinh, anh chọn cướp tiền hay là cướp sắc hử?”.

Cola cất tiếng cười đáp lại: “Cướp sắc đi!”.

“ ” Tôi đi vòng qua, đứng ở trước mặt anh, mắt hứng ôm cổ của người nào đó nói: “Không có tinh thần gì cả, phải phối hợp diễn với em tí chứ!”.

Cola nhéo nhéo eo của tôi, mũi sát lại gần cọ cọ: “Nhanh như vậy mà đã giải tán, không đi dạo phố với tiểu Du sao?”.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, tâm tình tôi chợt trở nên nặng nề, rốt cuộc có nên thảo luận với Cola hay không đây? Cho dù không thừa nhận, nhưng những lời kia của Tổng giám đốc Lục cũng có đạo lý nhất định. Chuyện liên quan đến Cola, tôi không có quyền thay anh quyết định tất cả, dù sao đi nữa cũng nên do anh định đoạt.

“Dịch tiểu thư, xe tới rồi!”, Tiểu Tư lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, mà lúc này chú Ngô đã dừng xe ở trước mặt. Tôi cho tiểu Tư tan làm sớm một chút, đỡ Cola lên xe, tôi quyết định, phải thương lượng với anh một chút.

*

Ăn tối xong, Cola ngồi trên ghế dựa ngoài ban công nghe nhạc. Nhìn bóng lưng của anh, tôi như mất cả hồn vía. Kể từ khi nhìn thấy bức hình kia, tôi bắt đầu lưu ý đến rất nhiều chi tiết, không biết có phải là do tâm lý bị ảnh hưởng hay không mà đột nhiên tôi cảm thấy người đàn ông này lúc nào cũng thật đẹp mắt.

Kể cả anh có không nhìn thấy gì, vẻ mặt và ánh mắt mất đi thần thái sinh động nhất, nhưng vẫn tỏa ra một ánh hào quang chói mắt lại sâu liếm. Hơi thở trầm tĩnh, lạnh nhạt u buồn, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của người khác. Trước kia khi cảm nhận được những thứ này, tôi đều tự nhận định rằng người đàn ông này là người mình yêu, trong mắt người tình, tất cả đều hoàn mỹ nhất không phải sao?

Trên người anh toát ra sức quyến rũ thu hút sự chú ý của người đối diện, có lẽ tôi không nên ích kỷ tự cho là đúng rồi quyết định thay? Cuộc đời của anh, tôi đến cuối cùng chỉ có thể làm bạn, mà không phải làm chủ.

Tôi đi tới cầm bàn tay đã thấm lạnh, bao bọc trong lòng bàn tay mình.

Cola từ từ mở mắt ra, hình ảnh phản quang trong mắt khiến cho cho ngũ quan càng thêm thú vị hơn. Anh nhếch môi, đưa tay bỏ tai nghe xuống, nở nụ cười đầy lưu manh, hỏi: “Sao thế? Bỗng nhiên lại nhiệt tình như vậy!”.

Tôi đứng dậy ngồi ở trên đùi anh, vòng tay qua cổ, chuyên chú nhìn, rồi không kìm hãm được mà giơ tay lên sờ sờ mặt của người nào đó: “Chồng à, nếu để cho anh mặc độc một cái quần lót, ở trước mặt rất nhiều người đi tới đi lui, đi tới đi lui, thì anh có đồng ý không?”.

Cola nhíu mày lại, vẻ mặt có chút không giải thích được: “Vì có gì mà anh lại phải mặc độc một chiếc quần lót ở trước mặt rất nhiều người đi tới đi lui chứ?”

“ Bởi vì tiền!”, tôi bình tĩnh đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của anh.

Mi Cola nhíu lại càng sâu, có chút buồn cười nói: “Anh không thiếu tiền.”

Tôi ngược mắt nhìn lên trời, chuyện này. Có thể hiểu là không nguyện ý hay không đây?

Vì thế tôi bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, mông xê dịch về phía trước, dán người lên lồng ngực của anh, hỏi: “Vậy nếu để cho anh ở trước mặt rất nhiều người thay quần áo, sau đó chụp hình, rồi tạo ra một số tư thế thân mật với rất nhiều cô gái, khụ, có lẽ còn có cả đàn ông nữa, thì anh tính sao?”.

“” mặt Cola cách tôi không xa, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cánh mũi, tựa như đang suy nghĩ một chút, rồi mới đáp: “Không muốn!”.

Tôi nheo mắt lại, trầm nghĩ, nhìn đi, Cola nhà tôi làm sao có thể muốn đi làm người mẫu được cơ chứ? Nghĩ cũng không thể. Tâm tình trong nháy mắt liền dễ chịu hơn nhiều, tôi chống tay lên bờ vai của anh, mỉm cười cúi người hôn chụt lên trên môi người nào đó: “Ông xã thật biết nghe lời, khí tiết rất quan trọng!”.

Đang chuẩn bị đứng dậy, eo lại bị một lực mạnh mẽ giữ lấy. Tôi nghi hoặc nhìn người trước mặt, trừng mắt hỏi: “Anh, làm gì thế?”

“Làm yêu!”.

Cola nhỏ giọng cười, cầm ngón tay của tôi, dẫn dắt mò tới chỗ vừa bị tôi áp vào, rồi khàn giọng trầm thì bên tai: “Nó dường như không nghe lời!”.

Nhìn “Tiểu Cola” đã sớm ngẩng đầu đứng thẳng, không thiên vị chống đỡ ở giữa đùi, mặt tôi liền đỏ lên, lúng túng quay đầu, đáp nhỏ: “Nhưng. “Tiểu Tranh” hôm nay không, không tiện cho lắm!”.

Nhớ tới hành động tác oai tác quái của người nào đó mấy ngày nay, tôi cảm thấy nên nhanh chóng rút lui, giữ vững trận địa. Độ cứng rắn giữa hai chân như đang nhắc nhở, nếu như cứ dung túng nữa thì có lẽ ngày mai lại không ngồi dậy nổi.

Tay Cola rất lớn, một tay che ở sau gáy tôi, từ từ dùng thêm chút sức, để cho cả người tôi dán lại gần hơn. Mắt anh tràn ngập ý cười, môi sượt qua bên má của tôi, rồi chuyển xuống khóe môi: “Anh giúp em xoa xoa?”.

Xoa xoa cái đầu nhà anh, tay chân tôi bận rộn ngăn chặn cái tay của anh từ dưới váy chui lên, ghen hòng hỏi: “Cola, mới vừa rồi anh đang nghe nhạc gì đấy?”.

Người đàn ông đang hóa thú liên mắt tập trung, từ từ đưa ống nghe đến bên tai tôi, bản giao hưởng như nước chảy tràn vào trong tai, toàn thân căng cứng cũng dần dần buông lỏng. Vừa định thở ra một hơi, rất nhanh lại bị động tác kế tiếp của người nào đó làm cho thở hắt vì kinh ngạc.

Đồ sắc lang đáng chết !

Tôi cắn răng, oán hận đe dọa: “Anh dám đi vào thử xem!”

Cola ôm lấy mặt của tôi, môi nóng bỏng dán sát vào, từ từ vuốt ve, hôn từng chút, từng chút một. Sau đó liền bắt đầu phát động tiến công thẳng vào trong miệng tôi khuấy đảo, tôi bị anh giữ chặt, hôn thở không nổi, toàn thân cũng không thể động đậy.

Hôm nay tôi mặc váy liền, hơn nữa còn đặt dưới tư thế bị động như vậy, hoàn toàn không có chút phần thắng nào.

Trong nháy mắt bị anh tiến vào, âm thanh vỡ vụn cũng bị ai đó thu tóm. Hơi thở thô nóng kèm theo va chạm mạnh mẽ, ống nghe cũng theo sợi tóc chảy xuống, trầm trầm rơi trên sàn nhà. Tôi thật vất vả mới tránh được đầu lưỡi của anh, thở hổn hển, cực kỳ tức giận cắn vào bắp vai người nào đó một cái: “Khốn kiếp, nơi này là ban công đấy!”.

Mặc dù đối diện là khu quảng trường nhỏ, phóng tầm mắt nhìn tới chỉ có ánh sao chói mắt cùng màn trời màu xanh dương nhưng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái. Hai chân khấn trương khép lại, lo lắng siết chặt làn váy, liều mạng hạ thấp xuống, tìm tôi nhảy lên thành thịch, vừa xấu hổ vừa ảo não nhìn chằm chằm người khởi xướng. Đàn ông ở phương diện này luôn có tinh thần mạo hiểm, hình như Cola rất có tinh thần, vỗ về an ủi, rồi dịu dàng hôn lên tóc tôi.

“Bảo bối đừng khấn trương, thả lỏng một chút!”.

Anh nắm chặt eo của tôi thăm thò, sau khi hiểu được ý tứ của người nào đó, tôi lại càng thêm ngượng ngùng. Cơ thể căng thẳng thoáng thư giãn, từ từ đỡ bờ vai của anh, hai chân chống xuống đất.

Cola tỉ mỉ từ cằm hôn lên, liếm môi của tôi, rồi cầm lấy eo của tôi giúp luật động. Thân thể bắt đầu có khoái cảm, từng dòng điện lóe lên thấp sáng tất cả các dây thần kinh, hô hấp của tôi bắt đầu tăng nhanh, lý trí không còn sót lại chút gì, theo trêu chọc của anh giãy dụa khê rên lên.

Giữa đêm hè, ánh trăng rất nồng, bên tai đều là hơi thở ẩn nhẫn đè nén, ngoài cửa sổ, làn gió đêm khê phát qua, lành lạnh phả vào da thịt. Trong khoảnh khắc cao trào, anh nắm lấy gáy tôi, mút lấy xương quai xanh ẩm ướt mồ hôi của tôi.

Tôi dựa vào ngực anh, bất tri bất giác nói: “Chúng ta sinh một đứa đi!”.

Người bên dưới thoáng sửng sốt, cả người cứng lại, thật lâu mới lên tiếng: “. . . .Sao đột nhiên lại nghĩ vậy?”

Điều chỉnh tư thế, tôi thoải mái vòng quanh hông của anh, nhắm mắt lại, đáp: “Không phải đột nhiên!”

Có rất nhiều lời tôi không cách nào nói ra được, cũng không biết nên nói thế nào. Dù Cola có che giấu khá hơn nữa, thì lo lắng trong lòng anh vẫn sẽ lộ ra ngoài. Tôi không có cách nào nói cho anh biết, anh đáng giá đến mức nào. Có con rồi, anh tự động sẽ rõ ràng, trên thế giới này, còn có một tiểu sinh mệnh, phụ thuộc vào mình.

Dùng một đứa bé để thôi thúc dựng lên sự tin tưởng của anh, tôi không biết bản thân mình ngu ngốc hay là hồ đồ, tóm lại, vì Cola, tôi muốn bỏ ra hết thảy. Mặc kệ tương lai mất anh có khôi phục lại hay không, tôi và anh sẽ cùng nhau trải qua cả đời, không bao giờ thay đổi.

Cola không nói được, cũng không nói không được, chỉ ôm lấy tôi thật chặt, không hề rời khỏi thân thể của tôi.

*

Buổi tối, lăn qua lộn lại không ngủ được, Cola bị tôi đánh thức, ôm tôi vào trong ngực, nhắm hai mắt tựa vào vai tôi lâu bầu nói: “Lại nghĩ vẫn vợ gì thế?”.

Ánh đèn yếu ớt nơi đầu giường chỉ không hề chói mắt, tôi suy nghĩ cả đêm, cuối cùng cũng quyết định nói thật. Hiện tại càng cần phải tôn trọng ý nghĩ của Cola hơn bất cứ lúc nào. Trước đó giả vờ thử dò xét khiến cho tôi thấy hơi tội lỗi một chút.

Tôi xoay người, nhìn anh, hít một hơi thật sâu: “Ông xã, hôm nay lúc gặp mặt tiểu Du, em còn gặp cả Tổng giám đốc Lục kia nữa!”

Cola mở mắt ra, mê mang một hồi lâu: “. Là ai?”

Tôi liếc anh một cái, trí nhớ sao lại không tốt như vậy? Nhưng lại chợt nhớ ra mình chỉ từng nói với anh mỹ nữ má lúm kia họ Lục mà thôi. Vì thế tôi chống tay lên đầu, kiên nhẫn giải thích: “Chính là người chụp hình anh lần trước, Tổng giám đốc Hoa Thiên, Lục Hâm”.

“À!”

Cola lười biếng nhắm mắt lại, qua mấy giây mới đáp lại tôi, nhưng lời nói ra lại làm tôi giật cả mình: “Chị ta muốn ký hợp đồng với anh ??”.

Tôi kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh: “Anh...làm sao anh biết?”

Cola thở dài, nghiêng người sang, đối mặt với tôi: “Hôm nay trước khi em tới , tiểu Du đã gọi điện thoại cho anh!”

“.” Vậy những hành động thử dò xét của tôi lúc tới anh đã sớm đoán được?

Tôi nhất thời cảm thấy thất bại tràn trề, tựa như mình đang tự biên tự diễn một vở kịch vậy. Cả người đổ về giường, ầm ứ hỏi: “Vậy anh nghĩ sao?”

Cola cầm tay của tôi, cười đáp: “Rốt cuộc cũng biết hỏi anh nghĩ gì rồi sao?”

“.” Tôi vô cùng may mắn vì bản thân đã chọn nói thật, nếu như không thẳng thắn, giữa chúng tôi lại sinh ra những nghi kỵ không đáng có? !

Cola trầm mặc một hồi, rồi ôm tôi chặt hơn một chút. Dường như anh đang nghiêm túc ngẫm nghĩ một phen, từ từ cúi đầu, mặt đối mặt, dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt. Cola cười nhẹ, chậm rãi mở miệng: “Anh muốn thử một chút.”

“.” Tôi tiêu hóa thật lâu mới đành dè xuống tâm tình đang mâu thuẫn trong lòng, đây là đang nghiêm túc suy nghĩ sao, hiển nhiên là đang muốn đùa giỡn với tôi thì đúng hơn. Nhưng đi một vòng như vậy, coi như không am hiểu sâu, tôi cũng vậy đại khái hiểu rõ.

Tình huống Cola như thế, thật có thể không?

Có lẽ là so tôi trầm mặc quá lâu, nên sắc mặt Cola bắt đầu khó coi, hồi lâu, mới nói: “Quả Cam, anh bị như thế này, có lẽ sẽ là cả đời!”.

Tôi ngẩn ra, dờ dẫm nhìn anh cũng hiểu rõ anh đang muốn nói gì. Có lẽ sẽ bị mù cả đời, nhưng anh lại không muốn núp dưới cánh chim của bất cứ ai cả đời. Anh là đàn ông, lại là người có lòng tự tôn cực mạnh, như thế nào lại cam nguyện tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ cả đời, còn phải phụ thuộc vào vợ của mình.

Nhìn vẻ mặt phiền não kia của anh, tôi liền thận trọng giải thích: “Em không phải. Có lẽ còn có chuyện khác có thể làm, em chỉ sợ, anh ——”

Cola chống lên đệm ngồi dậy, không tiếng động hướng về phía tôi, vẻ mặt lạnh nhạt, nói: “Dịch Mộ Tranh, cho dù không thừa nhận, nhưng trong tiềm thức, em đã cho rằng anh thực sự là phế nhân rồi. Có đúng hay không?”

Tôi á khẩu không trả lời được, phế nhân? ! Tôi chưa từng nghĩ tới điều đó, chỉ là quá mức đau lòng mà thôi.

Không bỏ được, thậm chí tuyệt không để anh rời khỏi tầm mắt của mình, yêu như vậy, không lẽ là bản thân tôi đã quá cố chấp?

59. Chương 59: Chương 56

Cảm giác thật sự là một thứ vừa kỳ quái lại vi diệu, rõ ràng mới vừa rồi còn thân mật như vậy, đảo mắt liền có thể xa lạ đến thế. Nhìn về mặt xa cách của người nào đó, trong lòng tôi không nhận được bắt đầu chưa chưa: “Cola, em không có, cho tới bây giờ cũng không có ——”

Tôi không biết phải biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, vì bản thân vẫn luôn là người hết sức bị động lại không biết bày tỏ thiện chí. Nói cho cùng, tôi biết rõ Cola vẫn không cách nào vượt qua được cảm giác tự ti khi đứng trước mặt tôi.

Tôi nghiêng người ôm lấy anh, ngả đầu lên trên bờ vai rắn chắc, nhỏ giọng nói: “Nếu như anh thích, em nhất định sẽ ủng hộ. Thật xin lỗi.”

Cola trầm mặc, đưa tay ôm lấy tôi, thật lâu sau mới nói: “Là anh không đúng, anh không nên giận chó đánh mèo với em!”

Tôi lắc đầu không đáp, một chút cọ sát nho nhỏ như vậy mà đã không thể đối mặt thì sao có thể giữ vững được mối hôn nhân này. Trong tình yêu, bạn có thể rất tùy ý, nhưng hôn nhân thì không được. Trước mắt là muốn cùng nhau bầu bạn cả đời, bất luận sự lựa chọn của anh là gì, tôi đều nên ủng hộ vô điều kiện. Tôn trọng lẫn nhau, chính là điều kiện cơ bản nhất trong hôn nhân.

Lại nói đến chuyện làm người mẫu này, thật ra thì Cola cũng không quá hứng thú. Anh vốn người tính tình cực kỳ lạnh nhạt, giới thời trang, thật không thích hợp. Có lẽ anh chỉ muốn trải nghiệm thử, dưới tình huống như vậy, cố gắng chứng minh bản mình cũng không phải không có chút giá trị nào.

Mặc dù đối với tôi mà nói, sự hiện hữu của anh ở đây, cũng đã là trân quý lắm rồi.

Mấy ngày sau đó chúng tôi cũng không đề cập lại chuyện này, tôi cũng không biết Cola đang suy nghĩ gì. Chúng tôi vẫn chung sống rất hòa bình, hi hi ha ha mà trải qua tận hôn cuộc sống vui vẻ.

Lại qua chừng mấy ngày, cho đến khi Lục Hâm tới tận cửa chào hỏi.

Tôi thật sự không biết chị ta lại có nhiều chấp nhất với chuyện này như thế. Chẳng lẽ trai đẹp trên đường nhiều như vậy đều không phù hợp với thẩm mỹ quan của chị ta hay sao? Châm chọc thì châm chọc, nhưng tôi vẫn tiếp đón vị khách này thật tốt.

Lục Hâm cũng không đi thẳng ngay vào vấn đề, khách sáo hàn huyên vài chuyện tào lao. Đối với tình huống của Cola, còn tốt bụng giới thiệu vài bác sĩ chuyên khoa có tiếng. Nhìn rõ ràng chị ta có dụng ý khác, nhưng tôi cũng tuyệt không nóng nảy, an tĩnh ngồi nghe chị ta và cola nói chuyện phiếm.

Cola vẫn luôn không nói nhiều, chỉ là theo lễ phép, kiên nhẫn trò chuyện. Một lát sau, đại khái cảm thấy đã đến lúc, Lục Hâm mới bắt đầu đi vào chủ đề: “Lâm tiên sinh, đối với đề nghị của tôi lần trước, không biết cậu đã suy nghĩ thế nào rồi?”

Sau một hồi trầm mặc, Cola hơi mỉm cười đáp: “Cảm ơn ý tốt của chị, nhưng tôi cảm thấy bản thân không quá thích hợp.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, không ngờ Cola sẽ cự tuyệt. Trước đó, rõ ràng là còn muốn thử

Lục Hâm hình như không quá ngoài ý muốn, thở dài, yên lặng ngồi trên ghế sofa, nhưng chỉ chốc lát sau, ánh mắt như có như không nhìn về phía tôi nói: “Thật ra thì, tôi biết hai người các em đang lo lắng cái gì. Hiện tại công ty của tôi đang hợp tác với S. J, sản phẩm mới lần này lại vô cùng quan trọng nên được S. J đặc biệt coi trọng. Chủ đề lần này ngoài nâng cao phong cách đàn ông lịch lãm, thì chủ yếu nghiêng về cảm giác u buồn, tình huống của Lâm tiên sinh . . . tôi cảm thấy rất phù hợp. Cho nên mới tìm tới cậu ấy lần nữa, trừ cảm thấy ngoại hình của cậu ấy rất tốt, còn có một nguyên nhân quan trọng.”

“Về u buồn đó của cậu ấy dường như xuất phát từ nội tâm!”

Nghe Lục Hâm nói xong, trong lòng tôi thấy rất phức tạp.

Chị ta lại nói tiếp: “Nếu như cậu thật sự không muốn phát triển bằng con đường này, thì có thể chỉ hợp tác với tôi một case này thôi cũng được, đây cũng được xem là một thể nghiệm rất thú vị!”.

Cola không nói gì, hai cùi chỏ chống lên đầu gối, đỡ lấy cằm.

Tôi không cách nào đoán được ý tưởng của anh giờ phút này, có điều cũng bị lay động vì câu nói sau cùng của Lục Hâm. Đây cũng là thể nghiệm có ý nghĩa, tuy tôi không muốn Cola giao thiệp với cái vòng phức tạp này, nhưng chỉ đơn giản hợp tác một lần, mà có thể hình thành lên ý chí tin tưởng của anh, lại có thể thỏa mãn ý nghĩ của tôi thì sao lại không đồng ý cơ chứ.

Có phải hay không, chỉ cần thử là biết ngay?

Lục Hâm cho chúng tôi ba ngày suy nghĩ, trước khi đi còn để lại một bản phác thảo hợp đồng .

*

Buổi tối, tôi ngồi ở trước bàn đọc sách nghiên cứu kỹ nội dung trong hợp đồng. Đây cũng là những quy định tạm thời được soạn ra dành riêng cho Cola, nếu không Lục Hâm cũng sẽ không tùy tiện để nó lại đây.

Bên trong có liên quan tới rất nhiều vấn đề về tình huống đặc biệt của Cola. Không thể không nói, Lục Hâm thật sự rất giỏi suy đoán tâm tư của người khác. Đường như chị ta hoàn toàn biết rõ những vấn đề mà tôi đang lo lắng, đang do dự, mỗi một vấn đề đều tìm được một phương thức tốt nhất để giải quyết.

Tôi nhất thời cũng không biết nên quyết định thế nào. Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, tôi ngẩng đầu lên, thấy Cola đang thâm trầm tựa vào khung cửa, trên người là bộ quần áo ở nhà màu xám tro, yên lặng đứng ở đó như bóng ma. Nhìn anh như vậy, yếu ớt chẳng khác nào một chú nhóc mới lớn cả.

Tôi đi tới, cầm tay của anh, khẽ thở dài: “Anh muốn thử xem thế nào, có đúng không?”

Cola tay chậm rãi vịn lên vai tôi, cong cong khóe môi, đáp: “Anh không muốn em phải lo lắng, nếu như em không vui thì dù làm cũng chẳng có ý nghĩa gì!”.

Tôi ôm lấy anh, nghiêng mặt sang bên, dán lên lồng ngực vững chãi, nghe nhịp tim trầm ổn của ai đó mà cười không ra tiếng.

Thật là đồ ngọc mã.

Cola vuốt tóc tôi, sau đó chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, nói: “Đường như anh đã không khổng chế tốt tâm tình của mình, anh như vậy có phải làm cho người ta chán ghét không?”.

Tôi đưa ngón trở lên môi của anh, ý bảo đừng nói nữa.

Anh sao sẽ không được, sao có thể khiến người ta chán ghét được? Với tình cảnh như vậy, anh đã làm rất khá rồi. Cho tới bây giờ, anh chưa từng khiến cho tôi cảm thấy anh như một gánh nặng, càng không có một chút ý tưởng vụn vặt hoặc là u ám nào.

Rõ ràng thế giới của anh chỉ là một vùng tăm tối, nhưng vẫn luôn mang lại cho tôi cảm giác như đang ở gần một vầng thái dương sáng rõ. Sự ấm áp mà anh mang lại, đã khiến cho tôi quên hết tất cả, quên đi việc anh là một người mù, quên đi sự khác biệt giữa thế giới của anh và . . . thế giới của chúng tôi.

“Ông xã, không vui thì phải nói cho em biết. Chúng ta là vợ chồng, mặc kệ anh vui hay là không, em cũng đều muốn biết”. Tôi cầm tay anh, đan xen tay mình vào giữa những ngón tay thon dài kia, từ từ giữ chặt.

“Người em yêu là Lâm Cẩm Nam, người đàn ông không hề hoàn mỹ lại còn kiêu ngạo. Người gì mà vừa khó tính, hay soi mói, tuy nhiên em lại vẫn cứ thích, cho nên. dù anh có thế nào, thì vẫn là người mà em yêu nhất, mãi mãi sẽ không thay đổi!”.

Bàn tay đang đặt trên đầu tôi bỗng khựng lại, không tiếng động nhìn thẳng vào nhau. Anh từ từ cúi người, lòng ngón tay vuốt ve qua mũi của tôi, rồi phủ lên trên môi, anh cúi đầu, chính xác hôn lên môi của tôi, tinh tế lướt qua cánh môi.

Tôi hé mở môi, nghênh đón người nào đó nhiệt liệt.

Cái hôn kịch liệt này, mang theo mỗi cảm xúc ngổn ngang không rõ. Sau một hồi dây dưa, anh giữ chặt gáy tôi, nhỏ giọng nói: “Tại sao mỗi lần em đều phải nhìn thấu triệt tim gan anh như vậy, ngay cả anh tự ti thế nào cũng đều thấy được rõ ràng, như thế tuyệt không đáng yêu chút nào!”.

Tôi bật cười khe khẽ, cọ cọ vào chóp mũi anh, nói: “Vậy cứ thử một lần nhé. Chồng em đẹp trai như vậy, sao có thể thân mật với người phụ nữ khác được chứ, hiếm có khi em hào phóng một lần, chụp xong quảng cáo S. J này, chúng ta sẽ không làm nữa!”.

Cola sờ sờ đầu của tôi, nở nụ cười sáng lạn: “Em nghĩ anh mặc đồ bơi chụp ảnh sao? Anh mặc Âu phục đây, vợ yêu ạ!”.

“ Âu phục cũng có đường cong.”

“ ”

Mà đường cong của phái nam cũng rất dễ khiến cho phụ nữ ... khụ, kích động, chẳng phải sao? !

*

Thời điểm tiến hành chụp ảnh quảng cáo S. J, thì trường học cũng bắt đầu khai giảng. Vì thế tôi không có nhiều thời gian ở bên cạnh Cola, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhờ tiểu Tư và chú Ngô tới giúp.

Lục Hâm cũng thường đến studio giám sát.

Mỗi lần về, tiểu Tư đều hưng phấn nói với tôi: “Chị không biết hôm nay lúc Lâm tiên sinh chụp hình đẹp trai như thế nào đâu? Biểu hiện đúng là siêu cấp xuất sắc!”.

Tôi không đến được, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự thỏa mãn của Cola từ công việc này. Công việc có thể mang lại cho anh cảm giác phong phú mà tôi không thể bù đắp được. Nhưng quan trọng nhất, là niềm tin của anh cũng bắt đầu được xây đắp lại.

Ở trong công tác, nhận được sự thưởng thức và tôn trọng của mọi người, điều này khiến cho anh cảm thấy giữa mình và những người khác không có nhiều bất đồng.

Lần quảng cáo này đều là những sản phẩm cao cấp của S. J, cho nên cũng không phải quay quảng cáo khổ cực cho lắm nhưng lại yêu cầu rất nhiều tư thế tạo hình, cho nên Cola luôn phải làm việc rất muộn, trong khi đó sáng sớm đã phải ra khỏi cửa.

Tôi khó có thể tưởng tượng một người âm trầm như Cola làm thế nào mà phối hợp được với những chuyên gia trang điểm kia, mặc cho bọn họ tùy ý mân mê tóc và gương mặt của mình? Nhưng dù có tò mò thế nào, thì việc học ở năm thứ ba này rất nặng, tôi không thể dứt ra mà đi đến studio xem được.

Lúc rảnh rỗi sẽ gọi điện cho tiểu Tư, dặn dò cô bé phải đặc biệt coi chừng Cola. Tiểu Tư cũng thường hay kể cho tôi về tình hình quay chụp thế nào, nhưng mà lần nào cũng đều nhắc đến Lục Hâm, nói chị ta lợi hại ra sao, săn sóc cho Cola thế nào, mỗi lần Cola chụp ảnh là chị ấy cũng đều có mặt cả.

Tôi rất thắc mắc, chẳng lẽ một công ty lớn như Hoa Thiên, Tổng giám đốc sẽ rất rảnh hay sao?

Tổng cộng có tất cả bảy lần chụp, mà mỗi lần quay chụp đều là những nơi khác nhau. Trong đó có sáu lần lấy cảnh trong nước, đến lần cuối cùng người của công ty lại đột nhiên thông báo rằng phải chụp ngoại cảnh ở Úc.

Tôi nghe xong giận đến mức xù lông, tình huống của Cola như thế, tôi làm sao có thể yên tâm để anh đi được? !

Đã thể hiện tại chương trình học ở trường lại đẩy nhanh tiến độ để học kỳ sau sẽ an bài đi thực tập. Nhưng không ở bên cạnh Cola làm thế nào tôi cũng đều không yên tâm.

Cola an ủi rằng trước đó khi chúng ta chia tay nhau bốn tháng cũng một mình anh vượt qua được.

Tuy nói như vậy, nhưng cuối cùng tôi vẫn thấy lo lắng bất an.

Nhưng khi nhìn Cola dần dần khôi phục lòng tin, tôi thật sự không muốn ngăn cản anh vào lúc này. Cho dù thế nào thì anh cũng có mong muốn của mình, hi vọng độc lập làm việc mà không nhờ cậy vào ai.

Tôi không nên quá mức cường thế, hay lo được lo mất mới phải

*

Cola sang Úc bảy ngày, tôi không biết mình đã trải qua thời gian đó ra sao. Mỗi ngày đều nằm ở trên chiếc giường rộng lớn, nơi đâu cũng đều bao phủ hơi thở của người nào đó. Tôi ngủ chập chờn lúc tỉnh lúc mơ, hoảng hoảng hốt hốt mơ toàn việc kinh dị, một hồi nằm mơ thấy Cola lạc đường, một chốc lại nằm mơ thấy Cola có chuyện ngoài ý muốn, lát nữa lại nằm mơ thấy Cola bị xe đụng.

Mỗi lần tỉnh dậy tôi đều tự nói với mình rằng đừng quá khấn trương, Cola không phải là trẻ con, cho dù không nhìn thấy được, cũng đã là một người trưởng thành, gặp phải tình huống khó giải quyết cũng sẽ nghĩ được biện pháp giải quyết. Hơn nữa, bên cạnh anh còn có tiểu Tư chú Ngô nữa mà.

Mặc dù thế tôi vẫn cảm thấy tiểu Tư rất không đáng tin chút nào.

Ngây ngô qua bốn ngày, mỗi đêm đều nói chuyện điện thoại với Cola, nghe được giọng nói thâm trầm của anh mới có thể an tâm đi ngủ.

Nhưng việc ngoài ý muốn, thường thường chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Lúc đang ngồi học, điện thoại của tôi bắt đầu reo lên điên cuồng. Nhìn dây số thật dài đầy xa lạ, dự cảm xấu bỗng nhiên dâng lên, đại não chỉ còn một mảnh trống không, ngay trước mặt giáo sư và các bạn tôi không kịp nói gì đã chạy vọt ra khỏi phòng học.

Giọng tiểu Tư ở trong điện thoại rất vội vàng, lắp bắp khấn trương không hề logic chút nào, nhưng mà tôi nghe vẫn hiểu.

Chuyện mà tôi lo lắng, rốt cuộc vẫn xảy đến.

60. Chương 60: Chương 57

Đến Melbourne, lúc tiểu Tư nhìn thấy tôi đến đã trấn định hơn rất nhiều. Không ngừng an ủi: “Dịch tiểu thư, chị đừng lo lắng, chỉ bị thương ngoài da một chút mà thôi, đã không sao rồi!”.

Tôi trầm mặc nhìn cô bé một cái, không tận mắt nhìn thấy Cola thế nào sao tôi có thể yên lòng được chứ.

“Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”, đối mặt với cô bé tôi không đành lòng trách cứ, nhưng tâm tình lo lắng trong lòng vẫn không tài nào khắc chế được nên giọng nói vẫn cứ lạnh lạnh.

Ánh mắt Tiểu Tư lóe lên, yên lặng cúi đầu, đáp: “Bệnh viện ạ!”.

“ ”

*

Thời tiết ở Melbourne hiện tại rất tốt, xe lướt qua cảnh biển đẹp đẽ nhưng tâm trạng của tôi vẫn rối bời, bỗng nhiên lại hoảng hốt nhớ tới lần Dương Chính mang mình đến bệnh viện.

Đồng dạng tâm tình là trái tim thấp thỏm không yên.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, trong đầu đều là khuôn mặt của Cola, tôi chỉ mong nhìn thấy anh càng sớm càng tốt, còn những cái khác đều không dám nghĩ đến, cũng ép buộc bản thân không thèm nghĩ nữa.

Đến bệnh viện, tôi đứng ở trong thang máy nhìn con số biến hóa không ngừng. Có lẽ là sắc mặt của tôi quá âm trầm đã hù dọa tiểu Tư, cô bé khấn trương, tay chân luống cuống, suốt dọc đường vẫn không ngừng giải thích Cola xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế nào.

Phóng chụp ảnh sụp xuống, Lục Hàm phản ứng rất kịp thời, cho nên Cola mới không bị thương nặng. Tôi nghe tiểu Tư giải thích, cũng không thấy nhẹ nhõm chút nào, mà ngược lại, cảm giác có chỗ nào đó khiến tôi càng thêm hoảng hốt không yên.

Đứng ở cửa phòng bệnh, tôi thở dài một hơi. Đang định đẩy cửa, ngón tay vừa chạm vào cánh cửa thì cửa lại tự động mở ra. Xuyên qua khe cửa, đập vào mắt là hình ảnh khiến tôi nhất thời chết đứng ở tại chỗ, không thể nào động đậy được.

Tiểu Tư điên khùng đụng vào người tôi, nghi ngờ lại gần, hỏi: “Sao ——”

Tiếp theo đó cô bé cũng nhìn thấy tình cảnh bên trong nên liền kinh ngạc há to mồm.

Tôi nhìn người phụ nữ trong phòng, cánh môi đang nhẹ nhàng rời khỏi trán Cola, ngón tay chậm rãi lướt qua mặt anh. Mà lúc này Cola vẫn an tĩnh nằm ngủ ở trên giường bệnh, không hề nhận thấy được bất cứ điều gì bất thường.

Tôi nắm tay lại thật chặt, gờ tay lên đẩy cửa ra. Lục Hâm nghe được động tĩnh, hốt hoảng ngồi dậy, khi ánh mắt chạm phải tôi liền lóe lên kinh hoàng.

“Xin chào, Dịch tiểu thư!”, Lục Hâm khôi phục lại tỉnh táo, nhàn nhạt lễ độ đứng ở trước giường bệnh của Cola, xem như mọi chuyện vừa rồi tất cả đều chưa từng xảy ra.

Tôi nhìn chị ta, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay thật sâu, hơi mỉm cười đáp lại: “Chào chị!”.

Lục Hâm không biến sắc liếc nhìn người trên giường, rồi đưa tay cầm lấy túi của mình. Ánh mắt phức tạp nhìn tôi nói: “VẬY tôi không quấy rầy nữa, xen phép đi trước!”.

Tôi đến gần Cola, thoáng lướt qua chị ta, rồi đưa tay cầm lấy tay người nào đó. Quay đầu, nhìn Lục Hâm lòng rõ ràng không yên, bình tĩnh nói: “Đường như rất ít khi chị gọi tôi là Lâm phu nhân?”.

Lục Hâm sững sốt một lúc, sau đó gượng ép đáp: “Bởi vì em còn rất trẻ gọi Dịch tiểu thư vẫn là thích hợp nhất!”.

“VẬY sao, cảm ơn!”, tôi gật đầu, trịnh trọng nhìn lại, kiên định nhả từng chữ một: “Nhưng, tôi thì lại thích được chị gọi là Lâm phu nhân hơn!”.

Lục Hâm như có điều suy nghĩ quan sát tôi một lát, rồi từ từ nâng khóe môi, chỉ cười cười chẳng nói đúng sai.

Ánh mắt trở lại người trên giường bệnh, tôi gờ tay lên nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc ngắn, rồi cúi người xuống hôn lên khóe môi anh, nhỏ giọng nói: “Ông xã, em tới rồi!”.

“Tổng giám đốc Lục, có cần tôi tiễn chị không?”, Tiểu Tư cất xong hành lý của tôi, đứng ở cửa nói chuyện với Lục Hâm. Dù sao tuổi cô bé vẫn còn nhỏ, nên khinh bỉ trong mắt tuyệt nhiên không thêm che giấu, bộc lộ ra rõ ràng.

Tôi âm thầm thở dài, kể cả Lục Hâm có ý gì đó thì sao chứ, cho tới bây giờ tôi đều không cảm thấy người nào có thể chần giữa mình và Cola.

Tôi xoay người lại liếc nhìn Lục Hâm vẫn còn đứng ở cuối giường, cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Lục tiểu thư, còn có việc gì sao?”.

Trông mặt Lục Hâm âm trầm, gương nhẹ khóe môi: “Không có việc gì, em chăm sóc cho. . . . Lâm tiên sinh. . . cẩn thận!”.

Tôi không trả lời chị ta, Cola là chồng tôi, không cần bất cứ người phụ nữ nào dùng tư thái này để nói với mình cả. Nhìn theo bóng dáng tiểu Tư và Lục Hâm rời đi, tôi âm thầm vỗ trán. Xem ra, suy nghĩ ban đầu của Lục Hâm tuyệt không đơn thuần.

Yên lặng ngưng mắt nhìn người vẫn còn ngủ say sưa trên giường bệnh, tôi không tiếng động cười cười, cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng xoa bóp: “Làm thế nào đây? Thật đúng là nhức đầu mà, anh như vậy mà vẫn có không ít người dòm ngó đến cơ đấy!”.

Nếu như người này mà tỉnh, có lẽ còn dương dương hễ hễ một phen ấy chứ?

*

Lúc Cola tỉnh, tôi đang xem ảnh anh vừa chụp mấy ngày qua trên ipad, cho dù chưa được chỉnh sửa nhưng vẫn đẹp vô cùng. Mặc dù hoài nghi động cơ không đơn thuần của Lục Hâm, nhưng không thể không nói, chị ta quả thật rất tinh mắt. Về mặt này của Cola tôi chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Bất luận là bối cảnh trên sa mạc hoang vu, hay còn là rừng cây rậm rạp, Cola chỉ cần khoác trên người áo sơ mi cùng quần tây, tổ hợp lại đều mê người như vậy. Trong hình, phần lớn là ảnh chụp nghiêng, cho dù là lấy cảnh ngay mặt, hay là đang giả bộ đọc sách hoặc là nhìn về phía xa thì cũng hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt của anh có vấn đề.

Lúc chưa nhìn thấy những hình ảnh này thì tôi thừa nhận, sâu trong nội tâm mình vẫn luôn ôm một tia chất vấn. Nhưng từ sau khi thấy được thành quả, vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Nếu như Cola có thể tận mắt nhìn thấy, thì tốt biết bao. Kể cả anh có như vậy thì cũng xuất sắc đến mức khiến tôi phải kinh ngạc. Anh làm tốt như vậy, không hề có mặc cảm tự ti chút nào, có lẽ nào tôi đã sai rồi sao?

Người trên giường hơi giật giật, rồi từ từ mở mắt ra, hoảng hốt một hồi, hai tay chống lên thành giường ngồi dậy. Một tay anh xoa xoa trán, một chân co lại, ngồi ở trên giường không biết đang nghĩ gì. Tôi khoanh tay, neho mắt lại, dịu dàng nhìn chăm chú vào anh, thú vị len lén quan sát động tĩnh của người nào đó.

Cola ngồi một hồi, rồi vươn tay mò mẫm sang bên cạnh tủ đầu giường.

Không phải là muốn uống nước đấy chứ? Tôi vội vàng đứng dậy, đang định đi lấy cái ly thì đã thấy anh cầm được một chiếc ly thủy tinh. Động tác của Cola rất chậm, cẩn thận nắm chặt cái ly, từ từ đưa tới bên môi mình, uống nước xong, anh liền thả cái ly về chỗ cũ.

Hàng loạt động tác nối tiếp, mặc dù chậm chạp, nhưng không có chút lóng ngóng nào. Trong lòng ta không thể nói nên vui mừng hay khổ sở, chỉ cảm thấy, người đàn ông này, cho dù như vậy, vẫn tỏa ra sức quyến rũ đặc biệt hấp dẫn vô cùng. Tình yêu của tôi dành cho anh, càng ngày càng sâu đậm hơn, không hề có dấu hiệu giảm sút.

Tôi nhẹ nhàng ngang nhiên xông qua, nhỏ giọng kêu: “Ông xã ——”

Cola ngẩn người, hàng mi khẽ rung rung, giống như đang phân biệt giọng nói này là thật hay giả. Tôi lại kêu tiếp một tiếng, rồi vươn tay ôm lấy anh, ghé vào tai anh thì thầm: “Ông xã, em rất nhớ anh!”

Cola lấy lại tinh thần, ôm chặt lấy tôi, cảm chậm rãi ma sát: “Đồ ngốc, anh không sao, sao đột nhiên chạy tới đây làm gì?”

Tôi lui người ra một khoảng, chuyên chú nhìn anh, sau khi xác nhận anh thật sự không có việc gì mới vuốt ve cái trán bị thương, hỏi thăm: “Còn bị thương ở đâu nữa không? Có dẫn đến chấn thương sọ não hay không?”

Cola cầm lấy bàn tay đang sờ loạn của tôi, cười đáp: “Đã không sao rồi, bác sĩ cũng đã kiểm tra qua!”

Nghĩ đến việc vừa xảy ra, tôi không được tự nhiên hỏi: “Là Tổng giám đốc Lục cứu anh sao?”

Cola đang sờ sờ đầu chợt dừng một chút, trầm mặc mấy giây mới gật đầu đáp: “Ừ, sau này em nhớ cảm ơn chị ấy!”

Tôi mãi đắm chìm trong vui sướng, nên không có lưu ý đến câu nói kia, tại sao lại là em cảm ơn, mà không phải là anh đến cảm ơn chị ta? Tôi cởi giày, nhảy lên giường, tựa như bạch tuộc dính chặt vào người Cola. Cola cũng cười mặc cho tôi giày vò, lại nằm xuống lần nữa.

“Nhớ em không?”, tôi mặt dày mày dạn hỏi, đối mặt với ông chồng khó tính, tôi đã sớm luyện thành một người da dày thịt béo không biết dè dặt là gì.

Cola cười cười chun mũi lại, giữ nguyên bộ mặt phớt tỉnh gật đầu, đáp: “Ừ!”

Tôi len lén thưởng cho anh một ánh mắt xem thường, đối mặt với hành trình ngàn dặm tìm chồng, mối tình thâm thiết, người này lại chỉ dùng một chữ liền muốn đuổi người. Tôi ại oán cộ cộ trước ngực anh: “Quý hạp hoi, nói nhiều thêm mấy chữ thì cũng có chết đâu chứ!”

Cola trừng phạt cắn vào tai tôi, đáp: “Nói nhăng, nói cuội gì đấy, nếu thật sự gì kia thì em không khóc chết mới lạ đấy!”.

Tôi lại mặt dày thừa nhận, nếu anh thật sự muốn gì gì kia, thì xác thực sẽ khóc chết, chẳng khác nào Mạnh Khương khóc lút cả Trường Thành cả. Tôi gác chân, nheo mắt lại nhìn người trước mặt, mới không gặp một thời gian, thế nào lại cảm thấy người này còn dễ nhìn hơn so với trước kia nhỉ?

Tôi đưa tay ngắt sống mũi anh, hỏi: “Sao em cứ cảm giác mũi anh cao hơn trước kia nhỉ, anh đi phẫu thuật chỉnh hình rồi hả?”

“” Cola yên lặng liếc tôi một cái, không muốn để ý tới mấy lời ngốc nghếch của tôi nữa.

Tôi ngượng ngùng thu tay lại, ôm lấy cổ của anh bò lên trên: “Cola, anh không ở nhà, em gầy thành thế này rồi này, nhớ anh đến ăn không ngon, ngủ không yên, mà làm sao anh lại không ồm ỉ nào ngược lại còn mập hơn trước chứ hả? Mỗi ngày từ Melbourne chạy vào trong mộng của em, cũng không còn thấy mệt mỏi chút nào!”.

Cola im lặng ần ần mi tâm, nói: “ Dịch Mộ Tranh, em có thể nói những lời dễ hiểu chút được không?”.

Tôi nhìn anh chằm chằm, cảm thấy người này thật đúng là không thú vị chút nào, liền đưa chân cọ cọ vào bắp chân của anh, cười xấu xa sờ lên lồng ngực bẽn lẽn: “Không phải ngại đâu, nếu nhớ em thì phải nói cho em biết chứ, chúng ta phải đồng vợ đồng chồng mới làm nên đại sự được chứ!”.

Khóe mắt Cola khẽ giật giật, từ từ cúi đầu, nhìn ánh mắt đang dần tối lại của anh, tôi cười xấu xa cầm lấy tiểu Khả, thân thiết chào hỏi. Cola lật người ngăn tôi lại, cắn răng nói: “Anh thấy em không mệt mỏi chút nào, vậy liền đổi lại phương thức, để cho biết, rốt cuộc anh có nhớ đến “hai Quả Cam” nhà mình hay không?”

Bị thân thể người nào đó nỗ lực thông báo cho tôi biết anh thật rất muốn mình, trong mơ mơ màng màng tôi còn đang suy nghĩ, hừ, có anh mới hai ấy, cả nhà người đều là hai ấy!

Cảm nhận được thần trí của tôi đang ở trên mây, Cola liền gia tăng tốc độ, hung hăng luật động: “Còn có thời gian suy nghĩ vấn đề nữa hả?”.

Tôi khóc không ra nước mắt, vươn tay ôm lấy anh, khẽ đáp: “Ừm, người ta đang suy nghĩ đến anh mà”.

Mây Cola hếch lên, hình như không tin lời của tôi, càng thêm dùng sức ra ra vào vào: “Nghĩ gì nào?”.

Tôi càng thêm xấu hổ, vội vàng cuốn lấy hông của anh thật chặt: “Nhẹ một chút á..., giường kêu kêu kẹt, rất mất mặt.”

Quả nhiên, kèm theo tiếng thét chói tai của tôi, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa. Tiểu Tư tinh thần bất khuất, hiên ngang lẫm liệt, nói vọng vào: “Dịch tiểu thư, sao em lại nghe được âm thanh kỳ quái gì đó, không phải là chị đang bắt nạt Lâm tiên sinh đấy chứ?”

“” Là Lâm tiên sinh nhà em đang bắt nạt chị đây thì có!

*

Thương thế Cola không nặng, rất nhanh liền được xuất viện. Tiến trình chụp quảng cáo cũng bước vào thời kỳ cuối, bởi vì lần trước chính mắt nhìn thấy một màn kia, nên tôi bắt đầu có chút phòng bị với Lục Hâm, nhưng vẫn để Cola hoàn thành nốt công việc.

Lúc trở về tôi cực kỳ hưng phấn, những bức ảnh của Cola tôi đều đã xem qua, quả thực rất đẹp. hợp đồng với S. J tới đây cũng liền kết thúc, Cola cũng không nhận thêm bất cứ quảng cáo nào khác.

Anh nói, chỉ muốn thông qua lần này, chứng minh bản thân mình vẫn còn có chút năng lực, đối với giới giải trí, anh thật sự không có hứng thú gì.

Trên đường ngồi máy bay trở về, tâm tình Cola dường như cực kỳ tốt, đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ, tôi yên lặng nghĩ, Cola đã cố gắng như vậy, tôi cũng vậy nên cố gắng hết mình vì tương

lai của chúng tôi sau này. Người đàn ông này, không chỉ là người tôi yêu, mà anh còn dạy tôi làm như thế nào để cố gắng phấn đấu, làm thế nào để tích cực đối mặt cuộc sống phức tạp đầy dẫy gian nan này.

So ra, chỉ dựa vào một lần sai lầm trong quá khứ mà chưa gương dạy nổi, tội thật sự đã quá yếu ớt.

Một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy xe thức ăn tới, ngửi được mùi thơm nồng đượm đó, tôi bỗng nhiên không có một chút khẩu vị nào. Nhìn đĩa thức ăn đầy dầu mỡ, trong dạ dày không ngừng dâng lên cảm giác buồn nôn, dời sông lấp biển xông thẳng ngực mà đến.

Tôi che miệng lại, nhú chặt mày, khó chịu quay đầu nói: “Chồng à, hình như. . . .em bị say máy bay rồi!”.

61. Chương 61: Chương 58

Cola vừa nghe tôi nói bị say máy bay, liền cẩn thận đặt tay lên lưng tôi, nhỏ giọng hỏi: “Muốn uống thuốc chống say không?”.

Tôi bịt mũi, không ngửi thấy mùi thức ăn kia nữa dường như thấy tốt hơn nhiều, bụng dạ cũng không còn khó chịu như trước nữa. Tôi dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại nói với anh: “Không cần đâu, em ngủ một lát là đỡ, anh đừng lo!”.

Cola sờ sờ đầu tôi, không nói chuyện nữa. Anh xoay người, tay mới vừa cầm đĩa lên, bỗng nhiên lại xoay người đối mặt với tôi, sắc mặt thâm trầm, do dự mấy giây mới mở miệng: “Quả cam ——”

“Hả?”

Tôi bị dáng vẻ khác thường này của anh làm cho dở khóc dở cười, cố nướng mí mắt mỗi một lần nhìn anh. Không hiểu sao, dạo này tôi rất hay mệt mỏi, lại luôn luôn thèm ngủ. Hiện tại cũng không phải là mùa xuân, mùa của căn bệnh lưỡi biếng cổ hữu phát tác. Chẳng lẽ gần đây vận động quá nhiều nên thân thể bị thoái hóa?

“Có phải tháng này Em bị chậm không?”

Tôi ngây người mất mấy giây mới hiểu được anh muốn nói gì, liền giơ tay lên tính thăm. Hình như đã chậm gần hai tuần rồi ! Tôi kinh ngạc mở to mắt, không kìm được nắm lấy tay Cola.

Sẽ không phải là.

Cola nghiêng người sang ôm tôi vào trong ngực, khẽ thở dài nói: “Thật là hồ đồ hết sức, em xác định mình có thể làm tốt vai trò người mẹ sao?”.

Tay chân tôi luống cuống, đầu óc vẫn còn hơi mơ màng. Mấy tuần trước bởi vì Cola không ở bên cạnh nên tôi cũng lưỡi không chịu ăn cơm cho ra bữa, không phải là đồ ăn nhanh thì cũng là mỳ ăn liền. Đã thế chu kì của tôi lại không được đều như người ta nên vẫn không mấy chú ý đến. Nhưng đã chậm mất hai tuần. Có lẽ sẽ không sai được.

Trong lòng trở nên kích động, tôi liền ôm chầm lấy Cola, hỏi: “Cola có ... có đúng hay không?”.

Cola cười cười nắm chặt tay tôi, ý bảo tôi nhỏ tiếng xuống một chút, rồi dán sát vào tai của tôi nhỏ giọng nói: “Không phải là anh có, mà là em có, bà xã ngốc nghếch à!”.

Tiểu Tư ngồi cạnh vẫn ngủ rất sâu, tôi nhảy lên nhảy xuống như thế mà cô bé vẫn không hề bị đánh thức. Tôi cố kìm chế cảm xúc rung động mãnh liệt, ngược đầu nhìn Cola, nói: “Chồng à, cầu em một cái đi!”.

“? !” Mặt Cola mê mang, hoàn toàn không hiểu tôi muốn làm cái gì.

Tôi nắm tay của anh, lòng bàn tay phủ lên hai bên má mồm mồm, nhìn anh nhắc lại: “Ông xã, mau véo em đi, nếu như đau thì chắc chắn không phải đang nằm mơ rồi!”.

Cola lâm vào trầm mặc, nhưng tay lại không chút khách khí bóp chặt, ép hai gò má của tôi lại gần nhau trông chẳng khác nào một chiếc bánh bao. Nhưng tôi lại cực kỳ vui vẻ, cười rộ lên, nói: “Không phải nằm mơ, là thật rồi!”.

Tôi ngây ngô cười hi hi ha ha, vuốt vuốt hai bên má bị bóp đỏ của mình: “Cực cưng ngoan, em cứ mong ngóng mãi, cuối cùng cũng thật sự đến rồi!”.

Cola nở nụ cười nhột nhột, cánh tay khoác trên vai tôi từ từ thắt chặt, yên lặng ôm lấy tôi. Anh rũ mày xuống, môi mím chặt, dường như có lời muốn nói, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

*

Máy bay hạ cánh, Lục Hâm chủ động nói muốn tiễn chúng tôi về liền bị Cola cự tuyệt.

Tôi có thể nhìn ra được Cola đang cố ý xa lánh Lục Hâm, có lẽ lúc tôi không ở bên cạnh, bọn ở Úc đã xảy ra chuyện gì đó. Chẳng qua tôi không muốn đeo đuổi vấn đề này, bởi vì người đàn ông bên cạnh đã cho tôi đầy đủ cảm giác an toàn, cho dù Lục Hâm có ưu tú hơn nữa, tôi cũng sẽ không cảm thấy lo lắng chút nào.

Anh đã mang lại cho tôi một niềm tin vững bền, cho nên bất cứ người phụ nữ nào dù có hoàn mỹ đến đâu thì cũng sẽ không thấy đổ kỵ với họ.

Ngồi vào trong xe, Cola vẫn nắm tay của tôi, nhiệt độ ấm áp phủ quanh.

Thấy anh cứ trầm mặc suốt đường đi tôi nhúu chặt mi, tôi không hiểu, hỏi: “Anh sao thế?”.

Hàng mi thật dài của Cola khẽ run rẩy, dường như đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc, lát sau mới chậm rãi quay đầu cười đáp: “Không có gì.”

Nụ cười đè nén như vậy khiến tôi không cách nào suy đoán lung tung, mới vừa rồi còn rất vui vẻ, sao bây giờ bỗng nhiên lại âm trầm rồi? Tôi không khỏi cảm khái, ai nói lòng của phụ nữ như kim đáy biển chứ, lòng của đàn ông mới càng khó đoán hơn ấy.

*

Ngày hôm sau Dịch Tiểu Liêu dẫn tôi đến bệnh viện kiểm tra, trên đường còn mãnh liệt rót nước cho tôi uống.

Tôi vuốt cái bụng tròn trịa, nắc cục than thở: “Mẹ, con không uống được nữa đâu, uống nữa sẽ phun ra mất!”.

Dịch Tiểu Liêu thấy thế liền liếc mắt nhìn tôi mắng: “Ai bảo con vừa rời giường, còn đi hết sạch sành sành làm gì, đáng đời.”

“ ”

Tôi yên lặng cúi đầu nghịch tay, chưa sinh con bao giờ sao tôi có thể biết nhiều thứ như vậy được. Sáng sớm Cola đã phải đến Hoa Thiên xử lý nốt vài chuyện còn lại, cũng không có ai nhắc nhở làm sao mà biết được.

Thử hỏi, có người bình thường nào sáng vừa mở mắt ra mà không chạy vào toilet giải quyết vấn đề sinh lý chứ?

Thế mà Dịch Tiểu Liêu vẫn tuyệt không thông cảm, liếc tôi một cái, cất giọng không thương lượng: “Tiếp tục uống đi!”.

Uống thì uống chứ, nhưng chờ đến lúc tôi uống hết cốc nước thứ năm, đợi không kịp muốn đi vệ sinh. . . . thì ai tới nói cho tôi biết, phải làm thế nào khi đứng trước mặt tôi còn những hai mươi sản phụ chứ?

Tôi run chân, ngồi ở bên cạnh mặt ai oán nhìn hàng người chậm chạp di động.

Vì thế liền ra quyết định lần sau đi kiểm tra nên để cho Cola đi cùng, không bao giờ tìm Dịch Tiểu Liêu nữa, chẳng ôn nhu săn sóc một chút nào! Là một người mẹ đã không truyền thụ kinh nghiệm lại cho con gái thì ít nhất cũng phải giữ vệ mặt ôn hoà một chút.

Tôi nghiêng mặt sang bên cạnh, thấy Dịch Tiểu Liêu đang cắn một miếng Hamburger to đùng, chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình tí nào. Đây chính là người lập tức sẽ được thăng chức lên làm bà ngoại sao?

Khóe miệng tôi khẽ giương lên, nhắm mắt lại không muốn để ý tới bà nữa. Trong lúc đang nhắm mắt dưỡng thần liền cảm thấy cái ghế bên cạnh lay động kịch liệt.

Mở mắt ra liền nhìn thấy bên tay phải có một sản phụ đang gian nan cúi đầu nhặt cuốn sổ y bạ vừa rớt xuống chân, cái bụng to vượt mặt nên với tay có chút khó khăn. Tôi vội vàng cúi xuống nhặt giúp chị ta lên.

Sản phụ kia nhận lấy, còn luôn miệng nói cảm ơn.

Tôi xua xua tay, ngượng ngùng đáp: “Không cần cảm ơn, em rất nhanh cũng sẽ giống như chị đấy!”.

Sản phụ kia cười thấu hiểu, hạnh phúc đưa tay vuốt ve cái bụng nhô ra của mình: “Chắc là em mới vừa mang thai đúng không? Chị cũng mới được năm tháng, từ giờ đến lúc sinh vẫn còn mấy tháng nữa, tuy rất chờ mong, lại vẫn cảm thấy hơi sợ.”

Sợ? Tôi có chút không hiểu.

Hình như biết được tôi đang thắc mắc, sản phụ kia ngượng ngùng cúi đầu, nói: “Nghĩ đến lúc sinh con vẫn thấy hơi sợ!”.

Tôi mỉm cười, phụ nữ có lẽ ai cũng như ai, trên phương diện này đều rất mâu thuẫn, vừa thấy lo lắng, lại vừa mong chờ con của mình chào đời, nhưng lại sợ lúc sinh sẽ rất đau. Có người từng nói, nếu như những khổ sở trên đời này chia làm mười mức, thì đau đẻ sẽ đứng ở vị trí đầu tiên. Cho nên nói phụ nữ vĩ đại, nguyên nhân rất lớn là do tình mẫu tử mang lại.

“Nếu nghĩ đến việc sinh ra một cục cưng đáng yêu thì sẽ không cảm thấy đau đớn nữa!”. Tôi an ủi chị ta, cũng như đang lặng lẽ khích lệ chính mình. Nghĩ đến cục cưng sau khi lớn lên sẽ giống mình hay là giống Cola, thì sự vui sướng này đã đủ để vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng rồi.

Sản phụ kia thở dài một hơi, trên mặt vương chút thương cảm nhàn nhạt: “Thật ra thì cũng phải không là sợ đau thôi..., chồng chị là cảnh sát hình sự, hiện tại vẫn chưa hề về nhà lần nào. Không biết đến khi sinh anh ấy có thể trở về nhìn dáng vẻ lúc cục cưng ra đời hay không ——”

Tôi ngỡ ngác nhìn chị ta, nhìn dáng vẻ cục cưng lúc mới sinh sao?

Thấy y tá gọi đến tên mình, chị ấy liền chậm rãi đứng lên đi vào.

Tôi yên lặng cúi đầu, hai tay vô thức đặt lên chiếc bụng bằng phẳng của mình, có lẽ chồng của ấy không thể nhìn thấy con mình ra đời, nhưng chắc chắn sẽ có cơ hội thấy.

Nhưng còn Cola thì sao?

*

Trong lúc tôi vừa suy nghĩ lung tung, mặt cũng bị nghẹn đến đỏ bừng thì rốt cuộc cũng đến lượt vào khám.

Tôi vọt vào, nhanh chóng nằm ở trên giường, động tác nhanh đến mức ngay cả bác sĩ siêu âm cũng ngỡ ngàng. Tôi nhìn bác sĩ đang há hốc mồm nhìn mình, trong lòng thầm kêu rên: nhanh lên một chút đi, tôi đây còn đang chờ đi xuyết xuyết đấy.

Bác sĩ cầm đầu siêu âm đi đi lại lại trên bụng tôi, cảm giác bụng căng căng, có lẽ tất cả đều là nước cả thôi. Cũng không biết con tôi ở bên trong có bị sặc hay không nữa.

Trong lúc đầu óc đi vào cõi thần tiên thì bác sĩ đột ngột ném tờ giấy vệ sinh, rồi nói: “Được rồi, người kế tiếp!”.

Tôi như ban ân xá, vừa ra cửa liền chạy thẳng tới nhà vệ sinh. Dịch Tiểu Liêu nhìn theo dáng vẻ vội vàng hấp tấp của tôi, đứng ở phía sau dậm chân, gào lên: “Dịch Mộ Tranh, chậm một chút cho mẹ! Đã làm mẹ rồi mà vẫn ẩu tả như vậy sao!”.

Kết quả rất nhanh được mang ra, có lẽ là do bị nghẹn nước tiểu đến nội thương, cảm giác như sống một ngày chẳng khác nào trải qua một năm đằng đẵng cho nên trong quá trình chờ kết quả tôi cũng không quá hồi hộp. Mặc dù trong lòng đã mơ hồ đoán được kết quả, nhưng vẫn thấy hơi khẩn trương.

Chờ đến lúc y tá gọi đến tên mình, tôi vẫn còn hơi ngây ra một lúc mới đi đến. Nhìn hình ảnh đen như mực phía trên, tôi ngơ ngẩn đứng chờ ra như vừa bị người ta điểm huyết.

Cô y tá nghi ngờ nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt lộ ra bên ngoài lớp khẩu trang chớp chớp, hỏi: “Sao thế?”.

Tôi cũng trừng mắt nhìn chị ta, đưa tờ xét nghiệm tới: “Chị. . . . cho em hỏi chút, phía trên viết. Là có thai bảy tuần sao?”.

Mặt người y tá đồng tình nhìn tôi hỏi: “Không biết hai chữ này sao?”. Sau đó không đợi tôi phủ nhận liền gật đầu đáp: “Ừm, có thai bảy tuần, còn hai chữ này có nghĩa là ‘ mang thai ’!”.

Nói cách khác vật nhỏ trong bụng tôi đã được bảy tuần tuổi rồi ?

Tôi sờ lên bụng, tuy không cảm thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy thật thần kỳ. Đó là con của tôi và Cola, nó mang dòng máu chung của hai chúng tôi.

Có lẽ Dịch Tiểu Liêu cảm thấy quá mất mặt, nên vội vàng kéo tôi qua, cười cười nói với cô y tá: “Thật xin lỗi, lần đầu tiên làm mẹ nên hơi kích động một chút!”.

“ ”

Cô y tá kia cũng cười cười, quay sang nói với Dịch Tiểu Liêu: “Bệnh viện chúng tôi có mở lớp tiền thai sản, tôi nghĩ cô ấy nên đến báo danh học tập, đời trước đã bị phá hủy, đừng nên để đời sau bị phá hủy nữa!”

“ ” nghe thấy thế mặt của tôi và Dịch Tiểu Liêu trong nháy mắt đều đại ra. Tôi buồn bực cắn tay áo, có cô mới phá hủy, toàn bộ cái bệnh viện này cũng bị phá hủy!

62. Chương 62: Chương 59

Trên đường trở về nhận được điện thoại của Dịch Bách Sanh, Dịch Tiểu Liêu thật đúng là miệng rộng mà, chuyên nghề bắt quái vẫn luôn đứng hạng nhất? Sao bà lại không theo nghề báo chí nhí nhất định sẽ tạo nên nghiệp lớn cho xem.

Trong điện thoại Dịch Bách Sanh vô cùng hiền từ, nhưng giọng nói thì vẫn sang sảng như cũ: “Con về bàn với Cola, chuyển về nhà ở đi, hoàn cảnh của hai đứa bây giờ đều cần có người chăm sóc. Mà bố mẹ chồng con thì lại bận, nên đừng gây rắc rối thêm cho họ nữa!”.

Chắc chắn là Dịch Bách Sanh và Dịch Tiểu Liêu đã sớm lên kế hoạch từ trước rồi, thế nên mới có màn điện thoại này.

Nhớ tới đại gia đình nhà mình tôi liền nhức đầu không thôi. Già không ra già, trẻ không ra trẻ, chẳng có ai đáng tin cả, có lẽ trở về đây ở so với hiện tại lại càng hồng bét, không phải người ta đều nói phụ nữ có thai cần phải tính đường sao? Nhà họ Dịch đối với hai từ an tĩnh này không có nửa xu quan hệ nào thế thì tính đường làm sao?

“Vâng, để sau rồi nói đi——” lòng tôi không yên nên chỉ đáp qua loa cho xong chuyện.

Thế nhưng Dịch Bách Sanh lại tuyệt không tức giận, chỉ liên tục nhấn mạnh rằng: “Đừng làm Cola thêm gánh nặng, mang thai là chuyện tốt, hai vợ chồng có đứa bé của mình thì gia đình mới hạnh phúc trọn vẹn được!”.

Nhất thời tôi liền cứng họng, phiền não lúc ở bệnh viện lại bất ngờ quay trở lại, nhớ tới Cola, trong lòng lại càng thêm bi thương, cuối cùng chỉ nói được một câu: “Con biết rồi”.

*

Lúc về đến cửa chung cư, còn chưa kịp xuống xe liền nhìn thấy Cola đang đứng ở bên ở bồn hoa nói chuyện với một người đàn ông. Chờ xe vòng qua bên cạnh bọn họ thì tôi mới nhìn rõ là người kia là Thẩm Lạp.

Xuống xe đi tới, lúc Thẩm Lạp nhìn thấy tôi liền thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã mỉm cười chào hỏi: “Lâm phu nhân đã về rồi?”

Khóe miệng tôi trong nháy mắt không kìm chế nổi, nhìn anh ta đáp: “Cách gọi này nghe thật êm tai!”

Thẩm Lạp chẳng nói đúng sai chỉ cười cười, ánh mắt lại đặt lên trên người Cola: “Lúc nào nghĩ xong thì gọi điện thoại cho tôi, không cần vội!”

Dường như tôi cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ điều gì đó, quan hệ của người này và Cola tốt như vậy từ lúc nào chứ, lại còn phương thức liên lạc với nhau nữa chứ? ! Tôi khoác tay Cola, tò mò hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Cola thoáng chần chừ, rồi lập tức nắm chặt tay của tôi trấn an: “Không gì cả, việc linh tinh thôi!”

Quả nhiên có cái gì đó không thích hợp ở đây, lại còn muốn gạt tôi nữa?

Cũng vừa lúc Dịch Tiểu Liêu đi tới, thấy có người lạ ở đó ngay lập tức liền trưng ra dáng vẻ đoan trang của bề trên: “Sao đứng hết cả đây thế, lên nhà ngồi nói chuyện đi!”

Thẩm Lạp nghe thế liền vội vàng cự tuyệt, cười cười tạm biệt Dịch Tiểu Liêu: “Không cần đâu ạ, dì đừng khách sáo, cháu còn có việc, xin phép đi trước!”

Tôi giật mình há hốc miệng, lẩm bẩm nói: “Không phải tới tìm tôi sao?”

“ Tôi tìm Lâm Cẩm Nam!”

“ ” Tôi quay đầu nhìn Cola, dường như anh vẫn luôn bứt rứt không yên, chẳng biết đang nghĩ ngợi gì, có lẽ anh vẫn đang chìm trong suy tư kể từ khi nghe Thẩm Lạp nói câu kia.

Tôi cứ mãi miết nhìn anh, giống như tâm ý tương thông, Cola có thể cảm thấy đang bị rada quét qua, liền quay đầu lại nói với tôi: “Chỉ mấy chuyện vặt thôi, đừng nghĩ lung tung!”

Có thể không nghĩ lung tung được sao? Chồng tôi thế nhưng lại ở sau lưng tôi thậm thà thậm thụt cùng với người mà trước kia anh không thích nhất, đã thế còn sống chết không chịu nói ra nữa chứ.

Thẩm Lạp nhìn Cola đầy thâm ý, hiển nhiên cũng cảm thấy chuyện mới vừa rồi không thích hợp để cho tôi biết.

“Tôi về đây, bye bye!”, anh ta phất phất tay chào chúng tôi, rồi quay sang gật đầu chào Dịch Tiểu Liêu. Cho đến xe của anh ta đi được một đoạn xa, Cola mới ôm lấy tôi, nhỏ giọng nói: “Đừng có đoán mò, Thẩm Lạp cũng không phải người xấu!”

*

Phản ứng thái quá của tôi rất nghiêm trọng, không chỉ không thể ngửi thấy mùi dầu mỡ, mà ngay cả đặt chân vào phòng bếp cũng đã thấy buồn nôn. Từ sau khi lên lầu vẫn không có tinh thần gì, vùi người trên sofa chẳng buồn động đậy, thấy cái gì cũng không có khẩu vị.

Cola rất lo lắng, hỏi: “Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sao chịu được, không phải em nói thích ăn chua sao, thế nào mà ngay cả ô mai cũng không muốn ăn?”

Dịch Tiểu Liêu ở bên cạnh cũng cau mày, cốc sữa trong tay vẫn còn đang bốc hơi, bay vào trong mũi tôi từng đợt, khiến dạ dày co thắt điên cuồng.

Nhìn sắc mặt tôi không tốt, Dịch Tiểu Liêu thở dài nói: “Thể chất của mỗi người không giống nhau, có người ba tháng đầu mang thai vẫn ăn được ngủ được, mà sao đến phiên con lại trở nên nghiêm trọng như vậy, ngày mai vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra lại xem!”

Cola nghe Dịch Tiểu Liêu nói vậy, càng thêm khẩn trương, dùng sức nắm tay của tôi, hỏi: “VẬY. Sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Dịch Tiểu Liêu buồn cười vỗ vỗ vai anh đáp: “Không việc gì, không việc gì cả, bác sĩ cho chút thuốc là được rồi. Cũng có rất nhiều phụ nữ có thai bị nôn nghén rất nghiêm trọng”.

Mi tâm đang nhú chặt của Cola thoáng giãn ra một chút, nhưng mặt thì vẫn nặng nề như cũ.

Tôi thấy anh lo lắng, liền miễn cưỡng cười an ủi: “Không sao đâu, bác sĩ đã nói qua thời kì này sẽ tốt thôi, anh đừng lo!”.

Dịch Tiểu Liêu mang sữa vào phòng bếp đổ, thuận tiện còn chuẩn bị cơm trưa cho chúng tôi, cho dù có khó ăn đến mấy thì vẫn phải gắng gượng mà nuốt thôi. Phòng khách chỉ còn lại hai chúng tôi, Cola ôm chặt tôi, áy náy hôn lên trán tôi, thở dài: “Thật xin lỗi, anh lại chẳng làm được việc gì. . . .”

Từ biết được tôi mang thai thì tâm tình của Cola rất khó nói, từ lúc bắt đầu mừng rỡ càng về sau lại mơ hồ lộ ra phiền muộn, cho dù anh có cẩn thận che giấu, nhưng vẫn sẽ lộ ra sơ hở. Tôi không biết phải an ủi anh như thế nào, tâm tình đó tôi cũng rất hiểu, càng quan tâm thì lại càng thêm tự trách.

Thấy tôi phải chịu những triệu chứng của thời kỳ đầu mang thai, khẳng định anh lại càng muốn thay tôi san sẻ chút gì đó, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ khẩn trương lo lắng kia của anh thì lòng tôi đã cảm thấy thật thỏa mãn, không cần đòi hỏi thêm bất cứ thứ gì.

Trên đời này có biết bao nhiêu người đàn ông vốn dĩ lành lặn khỏe mạnh, nhưng lại không hề để ý đến sự khổ cực của vợ mình khi phải nuôi nấng con trẻ, cũng như không biết đau lòng hay san sẻ gánh vác bớt công việc cho vợ của họ. So sánh với bọn họ, thì cho dù Cola không nhìn thấy được gì nhưng lại rất khẩn trương, đau lòng, yêu thương bà xã mình, chỉ như vậy thôi đã là đủ lắm rồi.

Tôi ngả đầu lên vai anh, vòng tay sang bên hông, từ từ dùng sức ôm lấy người nào đó: “Ai nói anh không làm được gì chứ, anh đã cho tặng cho em một món quà quý giá, không có gì có thể tốt hơn cục cưng của chúng ta cả!”.

Cola trầm mặc ôm chặt tôi nói: “Cám ơn em, bà xã!”.

“Chẳng phải anh đã nói những lời này rất nhiều lần sao..., em cũng đã nhận rồi, lần sau không cần nói nữa, anh . . . nhớ chưa?”

Cola khẽ gật đầu, không để ý đến lời trêu chọc của tôi, chậm rãi đặt tay lên bụng tôi.

Mấy ngày sau mẹ chồng tôi mời thím Ngô đến giúp đỡ, mà tôi thì lại không muốn trở về nhà họ Dịch, trong nhà có quá nhiều người, Cola sẽ không tự nhiên, dù sao hiện tại anh vẫn còn cần người bên cạnh chăm sóc. Đối mặt với những người thân thuộc, để cho bọn họ chứng kiến vẻ nhếch nhác của mình, anh nhất định sẽ lúng túng.

Về phần nhà họ Lâm bên này, bố mẹ chồng của tôi lại rất bận rộn, nhà lại không mời người giúp việc. Cho nên nếu chúng tôi chuyển đến đó thì cũng chỉ ở một mình, chẳng có gì khác với ở đây cả. Ông bà nội Cola bên kia thì lại càng không muốn đi, bản thân Cola và bọn họ không quá thân thiện, còn không bằng ở lại mái nhà nhỏ ấm áp thoải mái này.

Từ sau khi Thím Ngô đến ở, trong nhà lập tức náo nhiệt hơn rất nhiều, ban ngày tiểu Tư cũng sẽ tới đây vì Cola vẫn học tiếp chữ nổi, nên cần cô bé đi cùng.

Tôi trừ đi ra thì những thời gian còn lại đều ru rú trong nhà, bởi vì ba tháng đầu tương đối nguy hiểm, theo đúng như lời dặn của Dịch Tiểu Liêu là: “Kiên quyết không thể chạy loạn, không thể nhảy lên nhảy xuống, không thể ăn lung tung người khác cho đồ. . . .”

Không hiểu sao khi nghe bà nói xong câu đó, phản ứng đầu tiên của tôi chính là: dường như bản thân mình chẳng khác gì con khỉ?

Mỗi ngày khi về nhà Cola sẽ cẩn thận ôm lấy tôi, vừa hôn vừa hỏi có thấy không thoải mái ở đâu hay là có ngoan ngoãn ăn uống đầy đủ đúng bữa hay không? Lúc ở trước mặt tôi anh vẫn hết sức bình thường không có gì khác biệt, có lúc dịu dàng, thỉnh thoảng nghiêm túc, có khi lại cố ý trêu chọc tôi.

Có lẽ cũng bởi vì tính tình thâm trầm đó của anh nên tôi thường hay sơ xuất xem nhẹ ý thức trách nhiệm và lòng tự ái được anh cất giấu tận sâu trong nội tâm mình.

Công việc với bên Hoa Thiên cũng đã hoàn toàn chấm dứt, hiện tại mỗi ngày trừ việc đến trường thì Cola đều ở nhà cùng với tôi. Lục Hâm có gọi điện đến mấy lần, còn tặng cả mẫu phim quảng cáo vừa quay, đã thể còn cố gắng khuyên Cola lại tiếp nhận công việc khác.

Chị ta còn nói với tình huống của Cola chỉ cần hơi lảng xê là đã lập tức trở nên nổi tiếng rồi, lại còn trở thành một tấm gương điển hình cho giới trẻ noi theo nữa.

Nghe những lời này của chị ta..., tôi liền nhận ra dù cho không có tôi thì Cola cũng sẽ không yêu một người phụ nữ như vậy.

Cho tới bây giờ chị ta cũng không hiểu, làm sao Cola sẽ dùng điểm mà bản thân tự ti nhất để được nổi tiếng chứ? Điều anh để ý nhất chính là việc mình thực sự bị mù, cũng như chán ghét ánh mắt đồng tình của người khác nhất.

*

Sau ba tháng tôi sẽ không còn khó chịu như lúc đầu nữa, bởi vì lúc trước ăn không vào thứ gì, cho nên cân nặng không hề khá khẩm lên tí nào. Vì vậy đến tháng thứ tư, mỗi ngày thím Ngô đều nấu cho tôi nhiều món ăn đa dạng, thân lại là cao thủ tham ăn, lại có cơ mang thai để phóng túng, tôi lập tức liền đâm mình, không có khí tiết chút nào mà vùi mình vào nghiên cứu ẩm thực.

Lúc này trời đã bắt đầu lạnh, đúng lúc lại đang nghỉ đông. Mỗi ngày tôi đều bao bọc thân hình cực kỳ chặt chẽ, mới bốn tháng nên bụng còn chưa lộ rõ, vừa ăn xong cơm tối, mắt đã díp lại, liền ngã đầu lên trên sofa lim dim một lát.

Cola vốn luôn kiên trì nguyên tắc không được vừa ăn xong đã nằm, cho nên hàng ngày ở sau khi ăn xong sẽ cùng tôi ra sân chung cư tản bộ.

Trời ngày càng lạnh, tôi lại càng không muốn di chuyển, lúc đó Cola sẽ đe dọa, nếu như không thường vận động, đến khi sinh cực kỳ sẽ rất vất vả. Mặc dù không biết anh lấy kinh nghiệm ở đâu mà có thể nói những câu lý lẽ như vậy, nhưng cảm giác tin cậy vào người đàn ông của mình đã khiến tôi ngoan ngoãn quấn chặt khăn quàng cổ, đội mũ, đeo găng tay, chẳng khác nào con chó nhỏ đi theo anh ra cửa.

Khoảng sân ở chung cư vào buổi tối vẫn rất náo nhiệt, có cụ ông dẫn cháu mình rèn luyện vận động, có vài bác gái trung tuổi cùng nhau tập khiêu vũ. Lúc thì bàn luận về chuyện tình yêu, chuyện giá cả, lúc thì khoe con cái nhà mình thế này thế kia, ...vô cùng rôm rả.

Tôi kéo tay Cola bước từng bước chậm rãi, hưởng thụ nguồn nhiệt ấm áp từ người bên cạnh, thỉnh thoảng kéo kéo khăn quàng cổ lên cao. Người bên cạnh tôi thì ngược lại, bình tĩnh hơn nhiều, không biết có phải bằng sơn mỹ nam nào cũng đều chịu rét giỏi như vậy không? Trên người chỉ khoác một chiếc áo nỉ màu đen, bên trong chỉ mặc áo sơ mi cùng màu mà mặt vẫn không hề biến sắc.

Tôi không nhịn được tò mò liền lên tiếng hỏi: “Cola, anh không lạnh sao?”

“Bình thường!”

Tôi xoa xoa hai tay, cảm thấy vẫn dùng nên nói chuyện với người này thì hơn, giọng nói kia nghe thế nào cũng không khác với thời tiết bên ngoài là mấy, lạnh lùng quá mức.

“Dịch Mộ Tranh”, người bên cạnh chợt lôi cả họ tên tôi ra gọi, bình thường với tình huống như thế này, câu nói kế tiếp đảm bảo sẽ không quá dễ nghe.

Tôi giữ sống lưng thẳng tắp, hô to: “Có!”

Cola nhú mày lại, vẻ mặt có chút kỳ quái, cuối cùng phiến não vượt vượt tót: “Không có gì cả!”

“.....” Không có chuyện sao lại tự dưng gọi cả tên cả họ người ta ra làm gì! Tôi dựa lại gần, chân chó cười cười, nói: “Cola, đi về nhé, trời lạnh quá, chúng ta đã đi được năm trăm mét rồi, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ!”

Cola dừng bước lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Quả Cam, vận động rất tốt cho phụ nữ có thai!”

Tôi mất hứng bấu môi, đá đá vào tảng đá bên cạnh: “Nhưng buổi tối thỉnh thoảng chúng ta cũng sẽ vận động mà ——”

Cola nhất thời ghen hờn, mím môi không nói ra lời. Tôi nheo mắt cười, lắc lắc khuỷu tay của anh: “Haiz, em biết rồi..., chỉ muốn đùa chút thôi, chúng ta đi tiếp đi!”

Cola không nhin được thở dài, sờ sờ lên gò má lạnh cóng của tôi nói: “Lúc em sinh con anh không nhìn thấy được gì, chỉ sợ em sẽ gặp chuyện gì nguy hiểm. Nếu bây giờ có thể đi nhiều thêm một chút, tương lai cũng sẽ bớt đau hơn một chút. Việc duy nhất anh có thể làm chỉ là đi về phía trước cùng với em mà thôi”.

Ấp hai tay lên má, lòng bàn tay nóng bỏng như nắng ấm sưởi ấm lòng tôi, hốc mắt thấy hơi ê ẩm. Khoác tay anh thật chặt, tôi thở ra một hơi, nhìn về phía đường phố đèn đỏm leo lét đằng trước.

Khổng chế mấy lần, nhưng vẫn không được nhin được nữa, tôi xoắn hai chân lại, khổ sở nói: “VẬYthì chúng ta đi nhanh lên đi, đến phía trước mượn nhà vệ sinh dùng một chút, em rất cần giải quyết nỗi buồn ngay bây giờ...”.

63. Chương 63: Chương 60

Từ sau khi mang thai tôi mới biết làm một người phụ nữ thật không dễ dàng gì, để một sinh mạng có thể thể ra đời bình yên cần phải trả giá bao nhiêu. Từ sau khi bụng to lên thấy rõ tôi bắt đầu thường xuyên buồn đi vệ sinh, một đêm thường thường phải đi đến mấy lần.

Cola vốn ngủ không sâu, bị tôi dậy lần qua lần lại, nên chất lượng giấc ngủ cũng kém đi trông thấy.

Nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của anh, tôi thấy thật đau lòng, nhưng lại không thể phân giường ngủ. Nếu như bên cạnh không có ai, buổi tối Cola cần làm gì sẽ rất phiền toái. Nhà chúng tôi và ngôi biệt thự ven biển không giống nhau, nhà vệ sinh ở nơi đó được thiết kế đặc biệt thích hợp cho người mù, cho nên dù Cola có ngủ một mình cũng không có vấn đề gì cả.

Nhưng ở trong căn nhà nhỏ này, dĩ nhiên không có những thiết bị tân tiến như vậy, cho nên trừ việc phải để ý đến bản thân mình ra tôi còn cần quan tâm đến Cola nữa.

Thói quen đi tiểu đêm đến tháng thứ bảy càng trở nên nghiêm trọng.

Thân hình càng ngày càng cồng kềnh, thường thường khi di chuyển cũng rất khó khăn. Lại không thể nằm thẳng ngủ, như vậy bụng sẽ bị cứng lại như đeo đá, thở không nổi. Cho nên trừ buổi tối đi vệ sinh, thì dường như cả đêm tôi đều nằm ở trên giường văng qua vật lại, ngủ không hề yên ổn.

Những lúc như thế Cola sẽ kiên nhẫn dỗ dành tôi, cẩn thận kê gối cho tôi nằm được dễ chịu, hai tay đặt lên trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó cất giọng nam tính lại trầm thấp kể lại những câu chuyện từ hồi bé của tôi.

Cục cưng đã có phản ứng, nghe được âm thanh của ba mình dường như rất vui vẻ. Tôi cũng từng đọc trên diễn đàn làm cha mẹ, âm thanh của người cha thích hợp để dưỡng thai nhất, bởi vì giọng nói của phái nam vừa trầm vừa có lực, cục cưng sẽ bén nhảy bắt được nhanh hơn. Quả đúng như vậy, cục cưng trong bụng dường như rất ưa thích giọng nói của Cola, nên vào buổi tối chính là thời điểm nó hoạt động. Duỗi duỗi tay, rồi đá đá chân, có đôi lúc tôi sẽ bị nó đánh thức, sau đó mơ mơ màng màng vuốt ve bụng một chút rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Khi trở thành thai phụ, một điều làm tôi lúng túng nữa chính là sức ăn sẽ tăng lên rất nhiều. Sức ăn này không phải ám chỉ ăn như hổ đói, mà là số bữa ăn được chia làm nhiều lần. Mỗi lần vào giờ cơm tôi thường chỉ ăn một chén nhỏ, nếu ăn nhiều hơn sẽ thấy khó chịu, nhưng ban đêm lại luôn bị đói mà tỉnh lại.

Tôi cũng không kiểu cách giống như trong tivi hoặc là trong tiểu thuyết hay cường điệu hòa, kể cả nửa đêm có tỉnh lại, có thèm ăn thứ gì cũng sẽ không nói ra, bởi vì chồng của tôi không nhìn thấy được. Tôi không muốn tạo áp lực cho anh, càng không muốn anh vốn đã rất lo lắng lại càng thêm tự trách bản thân.

Thời niên thiếu tôi cũng đã từng ước mơ về lúc mình có bầu được ông xã nâng niu trong lòng bàn tay ra sao, chỉ cần nói một câu thôi là anh chồng đã chạy mấy con phố hoặc đứng xếp hàng rất lâu mua cho mình ăn.

Nhưng bây giờ tôi không còn nhỏ nữa, những tư tưởng đó đều không có ý nghĩa gì...hiện tại tôi chỉ khao khát những điều giản đơn, ấm áp cùng cảm giác chân thực mà thôi.

Thường thường vào buổi tối trước khi ngủ, thím Ngô đều chuẩn bị trước cho tôi vài món ăn vặt hay bánh ngọt, đều là những thứ mà tôi thích ăn. Tôi cũng không muốn để một người già nửa đêm nửa hôm lụi cụi vào bếp nấu ăn, cho nên khi đói bụng liền lặng lẽ rời giường, đến nhà bếp tìm đồ ăn.

Mà những lúc đó Cola cũng sẽ cẩn thận đỡ tôi dậy, sau đó thức chờ đến khi tôi trở lại mới ngủ.

Cho nên khi tôi tỉnh lại mà không thấy người bên cạnh đâu thì cũng hơi kinh ngạc. KHOảng trống bên cạnh lạnh lẽo không còn hơi ấm chứng tỏ anh đã rời đi lâu rồi, tôi mơ mơ màng màng dụi mắt, thầm nghĩ có lẽ Cola đang đi vệ sinh. Bây giờ anh đã quen với bố cục của phòng ngủ, nên có thể từ từ đi đến nhà vệ sinh giải quyết vấn đề cá nhân rồi.

Tôi gian nan ngồi dậy, ngoài dự đoán là trong nhà vệ sinh lại không có ai, vào thư phòng cũng không thấy anh đâu cả. Tôi bật đèn phòng khách lên, gió từ ban công ập vào mặt lạnh buốt, tôi xoa xoa cánh tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang dựa vào rào chắn ở ban công.

Áo ngủ màu đen dường như hòa người anh và bóng đêm thành một thể, nhưng điểm đỏ rực ở giữa hai ngón tay lại cực kỳ chói mắt. Cola không phải là người nghiện thuốc lá, hơn nữa từ sau khi tôi mang thai anh cũng rất ít khi hút. Sau khi bị mù, hành động bất tiện, nên hút thuốc lá lại càng thêm khó khăn. Tôi không biết anh làm thế nào để đốt được điếu thuốc kia, có lẽ phải mất thời gian rất lâu.

Tôi đi tới, đưa tay ôm lấy anh.

Đêm lạnh như vậy, bầu trời âm u đen kịt bị tầng mây chặn lại không hề có chút ánh sáng, chỉ còn lại gió đêm gào thét thổi tung mái tóc đen tuyền. Trong lòng tôi thật khó chịu, anh có tâm sự, nhưng lại không nói cho tôi biết, một người phải đè nén đến mức nào mới phải dựa vào hơi thuốc để giải tỏa bớt chứ.

Cola bất chợt bị ôm lấy, cả người liền cứng ngắc, nhưng rất nhanh đã hoàn toàn thả lỏng, anh dụi điếu thuốc vào bên trong chậu hoa, tựa như đứa bé làm việc gì sai, chợt dạ cười nói: “Sao lại thức dậy thế?”

Tôi không nói gì, chỉ trầm mặc tựa đầu lên trên vai anh.

Cola cũng không nói gì thêm, từ từ thu lại nụ cười, khuôn mặt trở nên âm trầm, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Thì ra phòng ngủ lại cách phòng khách xa đến vậy ——”

Tim hung hăng bị bóp chặt, tôi dán vào lưng anh, tay dùng sức thắt chặt lại: “Vậy sao anh không gọi em, nếu hai đứa cùng đi, làm sao sẽ cảm thấy xa chứ!”

Cola thở dài, đưa tay ôm lấy tôi, đáp: “Chưa đến hai tháng nữa là cục cưng ra đời rồi.”

Trên ban công mờ tối chỉ có ánh trăng yếu ớt, tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái cằm thon gầy của anh, tay từ từ đưa lên sờ trán, rồi ôm lấy cổ anh, dán mặt vào đó khẽ cọ cọ: “Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, đúng không?”

Cola cúi đầu, dường như có chút giãy giụa, trực giác mách bảo anh có lời gì muốn nói với tôi. Nhưng điểm giãy giụa đó cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn dấu vết gì, thay vào đó là nụ cười bình tĩnh.

Anh nói: “Chỉ cần cả đời ở chung một chỗ, coi như có mù cũng tốt!”.

Cảm giác vô lực lan tràn giữa chúng tôi, nhưng là chỉ cần không phá rách tấm màn mỏng manh đó thì cả hai vẫn sẽ nỗ lực giữ vững cảnh thái bình giả tạo này, muốn cho đối phương thêm một phần yên tâm. Chỉ vì yêu, chúng tôi không thể rời bỏ nhau, cho nên dù có hồng bút đến đâu cũng muốn cùng nhau cố gắng, tiếp tục tiến bước.

*

Cách ngày dự sinh khoảng tám tuần, buổi tối đang chuẩn bị ngủ tôi đột nhiên lại thấy bụng hơi quặn lại. Lúc đầu không quá rõ ràng, nên tôi cũng không có lưu ý lắm nhưng đến nửa đêm, cơn đau dần dần tăng lên, khiến tôi vật vã bưng bít.

Bụng đau đến mức ngay cả giọng nói cũng bắt đầu phát run, tôi run run đánh thức Cola, nói: “Ông xã, em. có gì đó khác, bụng thấy đau lắm!”.

Cola vừa nghe thấy tôi kêu đau bụng, lập tức liền tỉnh lại, sau vài giây hoảng hốt, anh rất nhanh liền trấn định lại: “Bảo bối đừng sốt ruột, để anh đi gọi thím Ngô!”.

Cola xuống giường không kịp xỏ cả dép đã đi ra ngoài, có lẽ bởi vì tiếng rên của tôi đã làm anh quá kinh hãi, đi bộ cũng có chút sợ, vốn đang quen đường mà vẫn phải mò mẫm nửa ngày cũng sờ không tới vách tường, bước chân cũng có chút lảo đảo.

Tôi đau đến mức đầu đầy mồ hôi, toàn thân vô lực nằm ở trên giường nhìn theo bóng lưng của anh.

Qua một hồi lâu thím Ngô mới xông tới, nóng nảy hỏi: “Có phải vỡ ối rồi hay không ? Nhưng sao lại sớm như vậy chứ!”.

Tôi vẫn biết rõ tình trạng của mình, mặc dù đau, nhưng tuyệt không giống như trên sách miêu tả, cho nên bảo hiện tại tôi bị sinh non là không có khả năng.

“Không. Không phải đâu, có thể. cháu ăn phải đồ xấu rồi”. Tôi lấp ba lấp bắp nặn ra một câu, trên trán đều là mồ hôi rịn ra thành dòng.

Cola ở bên cạnh cũng nhanh chóng nắm chặt tay tôi, vuốt trán giúp tôi lau mồ hôi: “Cố nhịn một chút, chú Ngô sắp tới rồi”.

*

Sự thật chứng minh là tôi đã ăn phải đồ không tốt.

Nhìn đám người trong phòng bị tôi nháo nhào đến gà chó không yên, tôi thấy thật có lỗi, yếu ớt lên tiếng giải thích: “Cái đó. là do con đột nhiên thèm ăn. mỳ ăn liền, mà mọi người thì lại không cho con ăn, vì thế lại càng thèm, càng muốn ăn một lần. Vì vậy liền ——”

Dưới ánh mắt khiển trách của mọi người đầu của tôi càng rủ xuống thật thấp, có cần thiết phải dùng ánh mắt kinh khủng nhìn chằm chằm như thế hay không, không thấy người ta đang rất tự trách sao? Tôi yếu ớt nghĩ, chột dạ liếc nhìn Cola đang trầm mặc đứng bên cạnh.

Dịch Bách Sanh day day huyết thái dương, nói: “Cái thứ đó có bao nhiêu chất phụ gia hả? Cho dù là hồ đồ cũng có mức độ của nó thôi chứ!”.

Tôi uất ức chu chu mỏ không dám lên tiếng.

Mẹ chồng sửa sang chăn đệm cho tôi, từ nãy giờ vẫn không nói lời nào, cuối cùng nhìn sang Cola rồi lại nhìn sang tôi, bất đắc dĩ nói: “Hay là để mẹ qua đó, cũng chỉ còn một tháng nữa thôi, xin nghỉ phép chắc sẽ không vấn đề gì!”.

Dịch Tiểu Liêu lên tiếng ngăn: “Công việc của chị bận rộn như vậy, hay là để em qua thì hơn, có em ở đó, để xem nó còn bay nhảy thế nào?”.

“.” Tôi im lặng nhìn chằm chằm Dịch Tiểu Liêu, bà nói cứ như tôi là khỉ không bằng! Như thế này rồi còn nhảy thế nào được? !

Hai bà mẹ cùng nhau tranh cãi xem một tháng này phải làm như thế nào, Dịch Bách Sanh cũng đứng bên cạnh thỉnh thoảng phụ họa mấy câu. Cha chồng tôi vốn kiệm lời, nhưng vẫn ở bên cạnh cau mày lắng nghe.

Mà người trong cuộc là tôi, không hề có chút cảm giác tồn tại nào, ngồi một bên uống nước.

Ánh mắt của tôi chuyển qua người từ nãy giờ vẫn không lên tiếng, lại còn nhú mày tư lự, không biết anh lại đang suy nghĩ lung tung cái gì. Từ khi tôi ra khỏi phòng cấp cứu, anh không hề lên tiếng nữa, bây giờ nghe mẹ tôi và mẹ anh thảo luận về vấn đề đi hay ở thế nhưng cũng chẳng phát biểu ý kiến gì, đầu gì anh cũng được xem như là trụ cột của gia đình cơ mà.

Trên hộ khẩu, người chủ hộ còn đứng tên anh sờ sờ ra đấy.

Sau đó lại thấy anh gọi cha chồng đi ra ngoài, nói là có chuyện cần thương lượng, tôi lúng túng nhìn theo bóng lưng của anh, người từ đầu tới cuối vẫn không thêm để ý đến mình chút nào.

Không phải chỉ là không cẩn thận ăn một gói mì, hại con trai của anh hấp thụ chút chất phụ gia thôi sao. Có cần phải nhỏ nhen thế không ? Đúng là tự ái không thôi mà.

Phụ huynh hai nhà giầy vò đến tận trời sáng vắng mắt mới rời đi, kết quả cuối cùng chốt hạ là mẹ chồng và mẹ tôi thay phiên nhau đến đây ở. Nói là ở, nhưng thật ra mà nói là giám sát tôi thì đúng hơn. Nghĩ đến cuộc sống ảm đạm sau này của mình, tôi không ngừng nhần nhịn, ôm Cola bắt đầu làm nũng: “Ông xã, số em thật là khổ mà!”.

Cola bị tôi ôm chặt, không thể động đậy, lại sợ ảnh hưởng đến bụng của tôi, mặt đen lại nói: “Dịch Mộ Tranh, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không để ý đến em nữa!”.

Tôi uất ức nhìn anh, cắn môi, nói: “Được rồi, vậy về sau em sẽ không ăn mì nữa là được chứ gì!”.

“Cả khoai tây chiên, và nhiều thứ khác nữa!”, sắc mặt Cola rõ ràng càng khó coi hơn, xoay người trịnh trọng nói: “Rất cuộc là em đã mua những thứ đồ này vào lúc nào hả? Chúng ta ở chung một chỗ cả ngày, sao anh lại không biết gì chứ?”.

“” Tôi thận trọng liếc nhìn người nào đó sắc mặt không tốt, nuốt nước bọt cái ực , đáp: “Cái này, em mua qua.... Internet ”.

Hồ hấp của Cola trở nên nặng nề, tôi hoảng sợ nhìn gân xanh trên trán anh cứ giật lên từng hồi, nghiêng rằng nói: “Cho nên cả ngày chuông cửa cứ kêu vang, những thứ mà nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến hoàn toàn không phải là tiểu thuyết hay quần áo bà bầu, mà là những thứ đồ ăn đáng chết không tốt cho sức khỏe này!”.

Tôi nghe được rõ ràng tiếng hai hàm răng của người nào đó đang ma sát, Cola âm trầm rít lên: “Dịch Mộ Tranh, ở ngay trước mắt của tôi mà em dám cho con tôi ăn những thứ đồ không tốt cho sức khỏe đó sao? Em cho là tôi đã chết rồi hả?”.

Tôi sợ run bắn cả người, nhìn người nào đó đang hóa thành yêu ma nhe nanh múa vuốt, cách mình càng ngày càng gần, liền nhắm chặt hai mắt nép vào thành giường, ôm bụng kêu to: “Cục cưng à, cha con đang muốn xử lý mẹ này, mau mau cứu mạng!”.

“”

“Ông xã, cục cưng sẽ học theo thói xấu đấy! Ừm, đừng cắn em mà, đau quá ——”

64. Chương 64: Chương 61

Trong lúc đợi tôi truyền nước Cola vẫn không chịu ngủ, nằm lên trên giường, vươn tay để tôi gối đầu lên.

Sáng sớm, hành lang bệnh viện bắt đầu có tiếng bước chân, vẫn chưa tới sáu giờ, nhưng đã có nhân viên tới phòng dọn vệ sinh. Động tác của dì lao công hơi lỗ mãng, khua cây lau nhà ầm ỉ khắp nơi, va vào chân giường phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Tôi giật nảy mình, cả người cũng run lên theo, thấy tôi hơi động, Cola thuận thế ôm tôi vào lòng, hỏi: “Đã tỉnh rồi hả?”.

Tôi vẫn còn hơi ngái ngủ, giọng mũi nồng đậm “Ừm” một tiếng, sau đó lại mơ màng chui vào trong lòng anh. Trên người Cola luôn tỏa ra mùi hương đặc trưng, tôi cũng không biết diễn tả nó ra sao nữa, tựa như mùi trái cây nhàn nhạt, rất thoải mái, cũng khiến cho người ta trầm mê.

“Bà xã——” Cola dán vào tai tôi nhỏ giọng gọi.

Tôi tuy nghe thấy nhưng lại không muốn đáp lại, đầu óc còn có chút mê man, định nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngủ.

Cola không tiếp tục quấy rầy tôi nữa, qua một lúc thật lâu, lâu đến mức tôi đều không biết những lời mà mình nghe được là thật hay là mơ nữa, có điều hơi thở ấm áp như dòng nước ấm đó vẫn một mực quanh quẩn bên cổ tôi chưa từng rời đi.

“Nếu như ông trời cao cho em một cơ hội, nhưng chỉ có 50% cơ hội đi về phía hạnh phúc, em sẽ tiếp nhận chứ?”.

“Anh đã nghĩ kỹ rồi, vì em và con, sẽ dũng cảm một lần, tuy nhiên đôi lúc vẫn cảm thấy sợ hãi!”.

“Thật ra thì, cho dù kết quả có xấu đến đâu thì có sao chứ? Quả nhiên nếu chìm đắm trong hạnh phúc quá lâu, con người ta sẽ càng ngày càng tham lam”.

Bên tai vẫn quanh quẩn lời giọng nói của Cola, lúc gần lúc xa, nghe không rõ, có chút tự giấu lại có chút mờ mịt, lúc có lúc không phát qua bên tai, lời nỉ non như không ngừng lặp lại mang đến một cảm giác rất chân thực, rất mãnh liệt.

Mí mắt nặng trĩu, tôi cố thử mở mắt mấy lần, cuối cùng chỉ lờ mờ được một câu: “Ông xã à, anh nói gì thế ——”

Cola bên kia im bật, một lát sau mới trầm thấp vang lên: “Không có gì, em ngủ tiếp đi!”.

Tôi đổi tư thế, lại nghiêng mặt sang một bên nằm ở trong ngực Cola muốn tiếp tục ngủ. Nhưng người bên cạnh chợt nắm chặt lấy bả vai của tôi, tựa như đã ra quyết định: “Không, có đấy. Bảo bối tỉnh mau, anh có lời muốn nói với em”.

Cola lắc lắc bả vai của tôi, trong giọng nói lộ vẻ sốt ruột.

“ ”

Tôi không rõ chân tướng, mắt nhắm mắt mở, nhìn người nào đó hành động như vừa cần phải thuốc lắc, đầu óc lơ mơ, vô thức hỏi: “Ừm, anh muốn nói gì?”

Cola nhíu mày lại, bàn tay đang đặt trên vai tôi lo lắng giật giật, có vẻ rất không hài lòng với thái độ không tập trung của tôi. Im lặng một lúc mới nói: “Hôm nay ba mẹ đã nói gì, em còn nhớ không?”.

“? !”

Tôi ù ù cạc cạc nhìn anh chăm chăm, hỏi lại: “Nói cái gì?”.

“Chính là không được ăn đồ lung tung đấy, nhớ chưa!”, Cola mặt lạnh bắt đầu rống lên: “Còn nữa, mỗi ngày không thể không vận động, qua một tháng nữa là đến ngày dự sinh rồi, em có thể dừng cứ mãi lười biếng như vậy được không, bản thân phải tự giác một chút chút. Còn nữa, đừng có mà mãi mê chơi game, ngồi trước máy vi tính cả ngày, không chịu vận động, cục cưng ở trong bụng cũng sẽ rất khó chịu đấy!”.

“ ”

Cơn buồn ngủ lập tức bị anh dọa cho chạy sạch, trừng mắt nhìn, giơ tay lên lặng lẽ khoác lên trên bả vai anh, hỏi: “Có phải gần đây uống cháo gà nhiều quá, nên hỏa khí quá vượng?”.

Cola mím môi, hô hấp có chút rối loạn, cuối cùng giọng nói không tốt bổ sung thêm một câu: “Tóm lại, em nhớ phải thật ngoan ngoãn là được!”.

Tôi trừng lớn mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, một giây kế tiếp liền ôm lấy mặt anh không buông tay, nghiêm túc nói: “Ông xã, có phải vì em đã cho con anh ăn một chút chất phụ gia mà anh không còn cần em nữa hả? Về sau, em bảo đảm sẽ không cho con ăn lung tung nữa mà!”.

“ ” gân xanh trên trán Cola giật giật, cẩn thận kéo tôi ra, tạo khoảng cách an toàn, mới đáp: “Em có thể ngoan ngoãn chút được không? Để cho anh yên tâm làm phẫu thuật nữa!”.

Đầu tôi hiện lên đầy dấu chấm than, nghẹn họng nhìn anh trân trối: “Phẫu, phẫu thuật?”.

“Lúc trước Thẩm Lạp có tới tìm anh, còn nhớ không?”, Cola rũ mắt xuống, hờn kết giật giật: “Cậu ta biết một bác sĩ. ”

Đại não tôi trong nháy mắt liền căng lên, mơ hồ biết tiếp theo anh sẽ nói với mình cái gì.

“Anh muốn nhìn thấy con của chúng ta ra đời, cũng muốn bảo vệ cho em, chăm sóc em, cho nên anh quyết định làm cuộc phẫu thuật này!”. Cola bình tĩnh nói, nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ kiên định lại quyết tuyệt.

Tôi kích động nắm chặt tay của anh, cảm thấy chuyện này không thể nào tưởng tượng nổi, tại sao lại đột ngột chuyển biến như vậy.

“Là thật sao? Nói cách khác, sau khi giải phẫu. . . .anh... anh có thể tận mắt thấy con của chúng ta ra đời?”

Cola khẽ ngược mắt, từ từ tràn ra ý cười: “. . . .Ừm!”

Tôi nhẩn nhẩn không hét to lên, hưng phấn che miệng lại, nói: “Thật tốt quá, em giống như đang nằm mơ vậy!”.

Cola dường như cũng bị vui lây, cười yếu ớt ôm lấy tôi, nhẹ nhàng véo mũi, nói “Cho nên trong khoảng thời gian này, em phải ngoan, phải nghe lời của hai mẹ, nhất định trước khi em sinh cực kỳ anh sẽ trở lại!”.

Mới vừa rồi, tôi còn vui mừng đến toét miệng trong nháy mắt liền sụp đổ: “Cái... cái gì, không phẫu thuật ở đây sao?”.

Cola an tĩnh nắm tay tôi, lòng bàn tay vẫn tỏa ra hơi lạnh như cũ, từ từ bao bọc lấy mu bàn tay tôi, dùng sức nắm chặt, lên tiếng trấn an: “Ồ Hà Lan, Thẩm Lạp sẽ đi cùng anh, em đừng lo!”.

“Em cũng muốn đi cùng!”, chưa kịp suy nghĩ gì tôi đã bật thốt lên, sau khi kết hôn, càng ngày tôi lại càng lệ thuộc vào người đàn ông này, nhất là sau khi mang thai, càng thêm không muốn tách rời. Tôi hy vọng người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi anh hồi phục thị lực chính là mình đến đường nào.

“Tình trạng của em bây giờ sao có thể chịu đựng được hành trình khổ cực này, hơn nữa chẳng phải Hằng hàng không đã có quy định, phụ nữ có thai bảy tháng trở lên cấm được lên máy bay sao?”.

Nghe anh phớt tỉnh nói xong, tôi lo lắng sờ sờ lên chiếc bụng đã rất to của mình, hồ nghi hỏi: “Thật sao?”.

Cola gạt đầu, nói tiếp: “Em cứ an tâm ở nhà chờ anh, sau bảy, tám tuần nữa anh nhất định sẽ trở về.”

Mặc dù rất không muốn, nhưng với tình huống của tôi bây giờ, cho dù có đi theo anh cũng sẽ chỉ tạo thêm phiền hà. Tốt nhất vẫn nên ở nhà dưỡng thai, mới có thể làm cho Cola an tâm phẫu thuật.

Tôi tiến sát vào trong ngực anh, có chút không nỡ: “Em nghe lời anh, anh nhất định phải mạnh khỏe trở lại đây, mặc kệ bao lâu em đều chờ anh!”.

Cola ôm lấy tôi, môi chậm rãi đặt lên trán, khẽ nói: “Anh nhất định sẽ khỏe mạnh trở lại.”

*

Ngày Cola đi, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng tôi vẫn khóc như mưa. Thẩm Lạp và Trà Xanh cùng đi với anh, chính điều này lại làm cho tôi càng không an tâm. Hai người đàn ông sao biết cách chăm sóc chứ? Chính bọn họ còn chưa biết chăm sóc tốt cho bản thân nữa là.

Hai người kia còn chẳng biết xấu hổ cười nhạo tôi mãi. Thẩm Lạp cầm vé máy bay trong tay, nhìn tôi khóc nước mắt nước mũi tèm lem, không e dè mà chê bai: “Chỉ có một tháng, mà cứ như sắp xa nhau mười tám năm thế, chẳng khác nào Vương Bảo Xuyên tiễn Tiết Bình Quý(*) ra chiến trường vậy, khóc đến nổi lụt lội cả sân bay rồi!”.

(*):Nhà đường niên đại Túc Tông, cung đình tranh đấu thái tử lưu lạc bên ngoài nên đổi tên là Tiết Bình Quý, Bình Quý sau khi lớn lên đến Trường An thì gặp được thiên kim của Tướng gia là Vương Bảo Xuyên. Vương tướng quốc được Hoàng thượng ra lệnh chiêu hôn cho Bảo Xuyên, Bảo Xuyên vì chung tình với Bình Quý tuyệt tình nghĩa với phụ thân bằng tam kích chương, sau đó cùng Bình Quý kết thành vợ chồng. Nhưng không ngờ một ngày sau khi kết hôn Tiết Bình Quý lại phải xuất chinh đến Tây Lương. Cuộc chia ly này kéo dài những 18 năm.

Hai quân giao chiến, công chúa nước địch gặp và được Bình Quý tha mạng nên đem lòng cảm kích. Công chúa đại chiến được gã cho Bình Quý, Bình Quý kế thừa vương vị sau thiết lập hòa bình giữa hai nước, mở ra thông thương giao dịch đẩy mạnh cuộc sống người dân. Bảo Xuyên biết được sự việc này hiểu lầm Bình

Quý hai người phát sinh mâu thuẫn. Sau này, Bình Quý giải thích rõ ràng mọi chuyện, hai người lại thông hiểu cho nhau cho nên một nhà đoàn viên.

“ ”

Trà Xanh cũng lành lạnh nhìn tôi nói: “Lúc Vương Bảo Xuyên tiễn Tiết Bình Quý cũng không khóc đến mức này!”

Không biết là tôi đã bị chạm tới dây thần kinh nào mà khi nghe thấy hai lời nói ác độc đó, lòng lại đau xót không thôi, khóc càng dữ dội. Hai tay siết chặt áo sơ mi của Cola, nói: “Ông xã, anh nhớ về nha, em không muốn làm Vương Bảo Xuyên đâu!”

Cola im lặng nhìn lên trời, vừa định nói chuyện lại bị tôi cắt đứt: “Cũng không muốn trở thành Mạnh Khương đâu ——”

“ ”

Khóe môi Cola giật giật, giơ tay lên lau nước mắt cho tôi, nói: “Bọn họ trêu em thôi, đồ ngốc, kể cả có nhớ em thì anh cũng phải nghĩ đến con chứ!”

Nghe lời này chẳng những tâm đau, mà ngay cả người cũng bắt đầu chua xót, có ai an ủi người khác như thế này không chứ? Có ai làm chồng như vậy không? Có con rồi thì gạt mẹ sang một bên sao?

Cuối cùng Thẩm Lạp cũng có lương tâm phát hiện ra, vỗ vỗ vai tôi, bảo đảm: “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cho chồng em thật tốt, nhất định sẽ không để cho cậu ta thiếu một sợi tóc nào!”

“Lời này chẳng khác nào đang lừa trẻ con cả!”. Tôi nhìn anh ta chăm chăm, vén tay áo lau nước mắt: “Chăm sóc thì chăm sóc, nhưng không cho lâu ngày sinh tình đâu đấy ——”

“ ” Ba người đàn ông nghe thấy thế liền đồng loạt bắn ánh mắt xem thường về hướng này.

*

Từ sau khi Cola đi, dường như tôi đếm từng ngày một, điên cuồng nhớ nhung, nhưng lại không dám tùy tiện quấy rầy. Tôi rất sợ tâm tình của mình sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, Thẩm Lạp cũng đã nói, hiện tại Cola cần trạng thái tốt nhất để tiếp nhận ca mổ.

Tình trạng sức khỏe của Cola vẫn luôn luôn rất tốt, mặc dù bị mù nhưng không hề bỏ vận động, cho nên anh rất ít khi bị bệnh. Ngay cả cảm mạo nóng sốt đều rất ít khi bị, vì thế đối với tình trạng thân thể của anh tôi vẫn rất có lòng tin.

Tuần đầu tiên Cola đến Hà Lan liền bắt đầu làm phẫu thuật. Sau đó vẫn trong quá trình phục hồi, nghe Trà Xanh thông báo qua điện thoại rằng: “Giải phẫu rất thành công”, chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng tôi lại không nhận được mà hồng vành mắt.

Trải qua hai năm u tối, Cola rốt cuộc cũng đã nhìn thấy ánh mặt trời rồi.

Quá trình này không chỉ riêng anh, mà đối với tôi mà nói cũng là một đoạn kí ức khó quên nhưng lại mang một ý nghĩa phi phàm. Quảng thời gian này khiến cho cả hai chúng tôi trưởng thành hơn, dần dần cởi bỏ tấm áo choàng trẻ trung, tùy hứng lại lỗ mãng, dần dần trở nên thành thực, cũng càng hiểu được ý nghĩa của việc không thể rời xa nhau.

Cách ngày dự sinh hai tuần, buổi tối tôi ngồi tán gẫu với Thẩm Lạp trên MSN, tò mò hỏi một câu: “Lúc anh nói việc phẫu thuật với Cola, tại sao anh ấy còn phải suy tính lâu như vậy?”

Đây cũng là chuyện mãi sau tôi mới nhớ tới, lúc ấy bởi vì quá mức kích động mà bỏ quên những chi tiết này, chờ lúc nhớ tới thì Cola đã đi Hà Lan rồi. Nhưng mà tôi vẫn loáng thoáng cảm thấy Cola còn có chuyện gạt mình, khát vọng nhìn thấy ánh sáng của anh tuyệt đối mãnh liệt hơn nhiều so với tôi, thế nhưng lại suy tư lâu như thế, nghĩ đến khả năng nào đó, lòng của tôi chợt không rét mà run.

Ở bên kia, Thẩm Lạp thật lâu mới trả lời, vẫn là giọng điệu ngạo mạn trước sau như một kia: “Tên ngu ngốc Lâm Cần Nam này lại không nói thật với em sao? Cậu ta thật sự đã xem mình như tình thánh rồi, tỷ

lệ thành công của ca mổ chỉ có năm mươi phần trăm, nếu như thất bại. thì có thể sẽ không tỉnh lại được nữa!”.

Tôi nhìn những dòng chữ hiện trên màn hình, tầm mắt dần dần mơ hồ.

Người đàn ông này, thật là ngu ngốc mà.

Nửa năm qua, thâm tâm anh đã giãy giụa đấu tranh như thế nào? Mỗi ngày nằm ở bên cạnh tôi, mỗi ngày nhìn tôi mỉm cười, mỗi ngày bình tĩnh không gợn sóng, không biết anh đã bị hành hạ đến mức nào.

Chợt nhớ tới lần đó ở bệnh viện, anh đã nói: quả nhiên hạnh phúc quá lâu, con người ta sẽ càng ngày càng tham lam.

Chúng tôi không phải Thánh nhân, đối mặt với cái chết, chân chính e ngại chính là sau cái chết của mình sẽ mang lại cho người thân và người mình yêu khổ sở thế nào. Anh vẫn luôn là một người đàn ông dũng cảm, vì muốn tôi tin tưởng cho nên mới do dự, hay là bởi vì ý thức trách nhiệm của mình. Nếu quả như thật mất đi người đàn ông này, tôi thật không dám tưởng tượng bản thân mình sẽ ra sao.

Nếu như ban đầu anh nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện, có lẽ, tôi sẽ không mạo hiểm để anh bước vào nguy hiểm để mang về một phần ánh sáng.

Thứ tôi muốn thật không nhiều, cho tới bây giờ cũng chỉ cần một niềm hạnh phúc giản đơn. Chỉ cần anh vẫn còn ở bên cạnh tôi, cảm nhận được nhiệt độ chân thật trên người anh, hơi thở của anh, nhìn thấy hay không có quan hệ gì?

Cũng may ca mổ đã thành công, cuối cùng trời cao đối với chúng tôi cũng không tệ lắm.

*

Cách ngày dự sinh còn năm ngày thì tôi bắt đầu đau bụng, trong lúc mơ màng ngủ thì cảm thấy phía dưới có dòng nước ấm chảy ra. Tôi hoảng sợ choàng dậy, ngón tay đưa xuống phía dưới, ướt nhẹp một mảng rất đáng sợ, luống cuống kêu to, Dịch Tiểu Liêu ngủ ở phòng bên cạnh, nghe thấy tiếng tôi lập tức liền vọt tới.

Tôi bị vỡ ối, đây chính là dấu hiệu sắp sinh, vì thế khẩn trương siết chặt ga giường, động cũng không dám động, nhìn chăm chăm Dịch Tiểu Liêu cũng đang luống cuống tay chân như mình : “Mẹ, mẹ, có phải sắp sinh rồi không. đau quá!”.

Dịch Tiểu Liêu vừa an ủi tôi, vừa khuyên tôi đừng quá khẩn trương, nhưng tôi thấy bà còn khẩn trương hơn mình nhiều, khẩn trương đến mức mặt trắng bệch, hít thở sâu nhiều lần mới trấn định lại, sau đó lập tức gọi 120.

Thím Ngô kê đệm vào lưng cho tôi, rồi đi tìm túi vật dụng đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tôi nhắm hai mắt, tử cung co rút đau đến mức sống lưng ướt đầm mồ hôi. Những cơn đau ập đến liên tục khiến cho tôi không còn sức để cất lời, môi run run, thật vất vả mới phát ra vài âm thanh yếu ớt: “Mẹ, gọi cho Cola, bảo anh ấy về nhanh lên. Nhất định phải nhìn thấy cục cưng ra đời.”.

65. Chương 65: Chương 62

Tuy cũng biết quá trình sinh nở sẽ rất khổ sở, nhưng cảm giác đau đớn này đến khi bản thân tự kiểm nghiệm thì mới hiểu được tình mẫu tử vĩ đại cỡ nào. Từng cơn co thắt khiến cho toàn thân tôi ướt đầm, giờ phút này tôi không còn suy nghĩ được bất cứ điều gì, mồ hôi chảy ròng ròng dính hết lên khuôn mặt tái nhợt, hai chân vô lực cong lên.

Tôi không dám tưởng tượng người đang khóc, đang gào thét kia lại là chính mình, cũng không dám nghĩ bản thân lại thảm thiết như thế?

Nhưng chỉ bằng một từ thảm thiết này khó có thể hình dung được hiện thực bây giờ.

Đây quả thật không giống như đang sinh con, mà giống như đang đặt mình trong rạp chiếu phim, dõi mắt quan sát một bộ phim kinh dị.

Tôi thật hoài nghi cục cưng của mình vừa sinh ra liền khóc lớn hoàn toàn là do bị khiếp sợ bởi tiếng thét chói tai của mẹ nó.

Ngước nhìn lên trần nhà màu trắng, một mình tôi nằm ở trên bàn sinh vẫn cố gắng điều hòa hơi thở để giảm bớt đau đớn. Nữ y tá trẻ ngồi bên cạnh, trên tay là cuốn Tạp chí Thời trang, đọc một cách say sưa, sau đó còn rôm rả bình luận về người mẫu nam trên trang bìa, nhìn những bóng hồng nhẹ nhàng lướt đi lướt lại đầy phòng, tôi tò mò nghiêng đầu liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa là nôn ra máu.

Mẹ nó chứ, đó không phải là chồng tôi sao? !

“Nhìn bắp tay này đi, chắc chắn, vừa nhìn qua liền biết là dân thể thao rồi!”. Y tá A vừa lắc đầu vừa cảm khái, còn đưa tay sờ sờ phía trên: “Đây không phải là P sao?”.

Có chồng cô mới là P đấy, cả nhà cô đều là P cả! Tôi vừa đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, còn vừa không quên oán thâm, cũng biết sau khi lên bìa tạp chí sẽ không tránh được có chuyện như vậy, nhưng khi thấy người khác nhìn ảnh chồng mình rồi chảy nước miếng thì..., tại sao ngay trong thời điểm quan trọng này lại khiến tôi phân tâm như thế chứ, vì sao chứ?

“Aiz, loại đàn ông lạnh lùng đẹp trai này vừa nhìn chính liền biết chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà không thể với tới, nhưng nếu đặt ở trong nhà làm tượng điêu khắc thì cũng không tệ lắm. Không có giá trị thực dụng nào!”. Y tá B lộ tỏ vẻ khinh thường, cảm thấy lời của mình rất chí lý.

Đồ hồ ly, không ăn được nho liền nói nho chua, tôi lặng lẽ khinh thường.

“Cũng không đúng ..., nếu có thể lấy được một người chồng đẹp trai như vậy, kể cả có đặt ở trong nhà làm điêu khắc cũng thật vui tai vui mắt mà. Hơn nữa, với thân hình này, vừa nhìn liền biết năng lực OXXX mạnh đến thế nào rồi!”.

Phụt. lời của Y tá A khiến cho tôi thiếu chút nữa là nội thương, CMN, có thể đứng ở trước mặt tôi mà trắng trợn bàn luận về năng lực kia có mạnh hay không sao? Tử cung co rút càng lợi hại, ngay cả chút hơi sức tặng mấy ánh mắt cảm giận về phía kia cũng không có.

Có lẽ thấy tôi cứ một mực trừng to mắt, y tá A rút cuộc cũng có lương tâm, biết đi tới an ủi: “Aiz, cố gắng nhịn thêm chút nữa, bên dưới cũng đã mở được bốn phân rồi. À mà đúng rồi, chồng em đâu, gọi anh ta vào đút cho mấy miếng socola để bổ sung thể lực đi. Thời điểm cần dùng sức vẫn còn dài mà!”.

“.” Tôi yên lặng nhắm mắt lại, run rẩy nói: “Chồng em. Không có ở đây, chị gọi giúp mẹ em vào đây đi!”.

Hai y tá đưa mắt nhìn nhau, mặt đầy vẻ đồng tình nhìn tôi nói: “Vậy lúc sinh chồng em cũng không ở...” hai người ăn ý nuốt xuống nửa câu sau, nhưng trong mắt lại ánh lên ba chữ: “Thật, đáng, thương” thật to, thật rõ ràng.

Tôi im lặng nhìn lên trần nhà, nếu nói cho mấy người này biết, người đàn ông mà họ đang âm thầm khinh bỉ lại chính là người mà mới vừa rồi họ muốn đặt ở trong nhà để vui tai vui mắt thì nhất định sẽ gây ra chấn động không nhỏ đâu nhỉ?

Không nhớ rõ phải ngày người trong phòng chờ sinh mất bao lâu, tất cả đều giống như một giấc mộng dài không có thật. Nhưng cảm giác đau đớn đến chết đi sống lại đó lại chân thật nhắc nhở tôi rằng... bản thân xác thực đã trải qua một cuộc lột xác từ một người phụ nữ trở thành một người mẹ đích thực.

Cục cưng sau khi ra đời liền cất tiếng khóc đầu tiên, cứ vang vọng quanh quẩn mãi ở bên tai tôi.

Trong lòng tôi không ngừng tỏa ra từng đợt sóng rung động, mãnh liệt tuôn trào ra hốc mắt, thì ra con người ta đã được kế thừa như vậy. Tôi cảm nhận được một cách chân thực một sinh mệnh nhỏ chào đời như thế nào, nước mắt không khống chế nổi tuôn ra nóng hổi, vừa mỉm cười vừa nhắm mắt lại.

“Chúc mừng, là một bé trai, nặng ba cân ba, rất khỏe mạnh!”. Vị bác sĩ đỡ để đeo khẩu trang, mắt cười cong cong như vành trăng khuyết cúi xuống nói với tôi, sau đó vừa giúp tôi lau mồ hôi, vừa dặn dò: “Nghỉ

ngơi nhiều vào nhé!”.

“”

Ah, không phải nên bế cục cứng đến cho tôi xem một chút sao? Trên TV không phải đều chiếu như vậy sao chứ? !

Tôi oán niệm nhìn chằm chằm vị bác sĩ và mấy y tá đang bận rộn kia, nhưng toàn thân lại suy yếu đến mức không thốt nên nổi lời nào, mơ màng nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu càng ngày càng mờ hồ, dần dần chìm vào trong vùng tăm tối.

*

Chờ đến lúc tỉnh lại lần nữa, đập vào mắt là bình dịch trong suốt, chất lỏng không màu chậm rãi chảy vào trong cơ thể. Tôi mở mắt quay đầu, thấy người nào đó nằm bên mép giường, lộ ra nửa gò má, dưới vành mắt có vết thâm nhân nhợt, sắc mặt đầy mệt mỏi.

Tôi giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve tóc của anh.

Mi mắt Cola khẽ động, rồi chậm rãi mở mắt ra, tôi khẩn trương nhìn chăm chú vào người trước mặt. Mặc dù trước đó đã biết ca mổ rất thành công, cũng biết anh đã khôi phục thị lực, thế nhưng lúc mặt đối mặt, đưa mắt nhìn vào nhau, tôi vẫn không nhận được mà khẩn trương.

Trong con người đen nhánh có bóng dáng nho nhỏ của tôi, ánh sáng trong vắt sáng ngời lưu động chớp lóe. Tôi nắm chặt tay, nuốt nước bọt, khẽ cất lời: “Co ——”

Cola cúi đầu, chính xác hôn lên môi tôi. Bốn mắt nhìn nhau, anh cong cong lên khoe mắt, chậm rãi trần trọc, rồi nhỏ giọng nói: “Bảo bối, anh yêu em!”.

Tôi dờ dẫm nhìn anh, ngu ngơ giơ tay lên, quơ quơ trước mắt người nào đó.

Cola mỉm cười cầm lấy tay tôi đặt ở bên môi hôn lên: “Đã là mẹ rồi, sao vẫn trẻ con như vậy!”.

“” Tôi mím môi, nhìn anh hồi lâu, cuối cùng không kìm được túm chặt tay áo của anh khóc ra thành tiếng.

Cola thấy tôi nước nỡ ghen ngào, ngay cả vai cũng bắt đầu co rúm, càng khóc càng đau lòng, luống cuống tay chân lau nước mắt cho tôi, vội hỏi: “Sao thế ? Sao lại khóc?”.

Tôi thút tha thút thít đáp: “Em mừng quá!”.

Cola bất đắc dĩ ngồi ở bên giường ôm lấy tôi, cẩn thận không dám đụng vào chỗ đang cầm kim truyền, dỗ dành: “Đừng khóc nữa, vừa mới sinh con không thể khóc được, như thế sẽ bị hậu sản đấy. Về sau mắt sẽ biến thành mắt cá vàng, nhìn cái gì cũng kèm nhà kèm nhèm cho mà xem!”.

Tôi vừa nghe anh nói vậy, khóc càng thêm to, lại còn không ngừng nấc lên.

Cola cau mày, nghiêng đầu nhìn tôi hỏi: “. sao mà càng khuyên em lại càng khóc dữ hơn thế hả ?”

“ Ngừng, ngừng không được!”. Tôi cũng không muốn mắt của mình biến thành mắt cá vàng đâu, nhưng càng kìm chế càng không ngừng lại được, tôi khổ sở vừa nấc vừa nhủu mày trả lời đứt quãng.

Cola buồn cười ôm chặt lấy tôi, cúi đầu ngậm lấy môi của tôi, dịu dàng liếm vòng quanh cánh môi, đầu lưỡi tinh xảo dần dần lướt đến khoe môi.

Bởi vì tôi mang thai, nên Cola luôn rất khắc chế bản thân. Chúng tôi trừ hôn môi ra thì không hề có thêm bất cứ cử chỉ thân mật nào khác, hơn nữa tiểu biệt thắng tân hôn, rất nhanh liền bị hôn đến toàn thân xụi lơ, mềm nhũn, đắm chìm trong ánh mắt đen nhánh sâu thẳm của Cola, không thoát ra được.

“Khụ.”

Một tràng ho khan đáng đánh đòn vang lên vào đúng lúc này, vừa nghe liền biết ngay là cô ý.

Thấy chúng tôi không thềm nhìn mình, tiếp theo sau đó, người nọ vẫn chưa từ bỏ ý định lại ho thêm vài tiếng nữa.

“Khụ khụ khụ ——”

Mẹ nó, cũng không sợ ho ra máu hay sao! Tôi đen mặt quay đầu lại, thấy Thẩm Lạp đang khoanh tay đứng ở cửa phòng bệnh, cười như không cười nhìn tôi chằm chằm: “Xem ra tôi xuất hiện rất không đúng lúc rồi!”

Nếu như không biết cái gì gọi là mặt dày, như vậy thì thật vinh hạnh, người trước mắt đây chính là một ví dụ rành rành!

Tôi trừng mắt liếc nhìn gương mặt tuần tú rất đáng bị ăn đòn kia. Thế mà người nọ lại không thèm để ý chút nào, đứng đưng đi tới, ngồi xuống ghế sofa ngay cạnh giường tôi, sau đó còn như rada quét mắt một vòng trên người tôi mới dừng lại: “Nhìn đáng đáp khôi phục cũng không tệ lắm, chúc mừng nhé!”

Tôi liếc mắt, đáp: “Nhưng anh cũng đâu cần thiết phải đến chúc mừng tôi ngay lúc này đâu!”

Thẩm Lạp không nhịn được cười ra tiếng: “Này, Dịch Mộ Tranh, làm sao mặt cô lại cứ như chưa được thỏa mãn dục vọng thế kia, dù gì thì tôi cũng được xem như là ân nhân của nhà mấy người không phải sao? Lấy thân báo đáp thì không thể, thay vào đó để con trai cô nhận tôi làm cha nuôi là được rồi!”

Quả đúng như thế thật, Thẩm Lạp đích xác đã giúp chúng tôi rất nhiều, vì thế tôi mới thu hồi cái nhìn căm tức, giữ nguyên bộ mặt phớt tỉnh, nói: “Hả, cha nuôi gì chứ. . . .”, tôi lặng lẽ liếc anh ta một cái, yếu ớt nói tiếp: “Hiện tại hai chữ ‘cha nuôi’ này cũng không đơn giản đâu, anh nhất định muốn làm sao?”

“. . . .” Thẩm Lạp mới vừa rồi còn hả hê trong nháy mắt liền nhảy lên, vẻ mặt trông thật kỳ lạ.

Cola liền vỗ vào gáy tôi, mắng: “Đừng nói lung tung!”

Tô tỏ vẻ tức giận ôm đầu ngồi yên đó, sau đó le lưỡi nhìn về phía Thẩm Lạp.

Thẩm Lạp im lặng nhìn lên trần nhà, có lẽ cảm thấy quả thực tôi không có thuốc nào chữa được nữa nên cuối cùng bèn quay sang Cola hàn huyên mấy câu mới đứng dậy rời đi. Tối hôm qua anh ta và Cola cùng nhau bay suốt đêm quay về, đến bây giờ cũng chưa kịp về nghỉ ngơi. Nhìn theo bóng dáng mệt mỏi đó, tôi cảm thấy thật có lỗi, có được một người bạn như vậy cũng là chuyện rất hạnh phúc.

Đợi Thẩm Lạp đi khỏi đó, tôi mới kéo tay Cola, cứ thế mà khoa tay múa chân trước mặt anh, theo dõi ánh nhìn của anh không ngừng. Tôi vẫn cảm thấy bản thân như đang nằm mộng, ban đầu mọi thứ phát triển theo một phương hướng khác, nhưng trong nháy mắt lại như gặp ma thuật, đột ngột chuyển hướng phát triển sang một vùng đất tốt đẹp nhất.

Ánh mắt Cola rất có thần, cũng không ngăn cản hành động ngoặc ngoặc đó của tôi, một lát sau mới kéo tôi qua, lẳng lặng quan sát, tôi ngại ngần dời mắt qua chỗ khác, áp ứng hỏi: “Nhìn. . . .nhìn cái gì?”

Cola âm thầm nở nụ cười, khẽ nhắm mắt lại, vững vàng ôm tôi vào trong ngực, khẽ khàng nói: “Về sau nên đối xử với Thẩm Lạp tốt hơn một chút!”

Tôi hơi hoang mang nhíu nhíu mày lại, đối với người đó tôi có chỗ nào không tốt chứ? Chẳng phải hai chúng tôi vẫn luôn hi hi ha ha, chèn ép lẫn nhau lẫn nhau nhưng tuyệt đối không hề cảm thấy ghét bỏ nhau bao giờ sao?

“Cậu ta đối với em rất tốt.”

Tôi kinh ngạc mở to mắt, vội vàng từ trong ngực vùng ra: “Này, anh ngàn vạn đừng có hiểu lầm nhé, em và anh ta không có gì đâu!”

Ánh mắt Cola có chút nặng nề, sau đó yên lặng giơ tay lên vuốt vuốt tóc của tôi, khe khẽ thở dài.

Còn tôi mặc dù không hiểu anh đang nghĩ gì, nhưng cũng bắt đầu trầm tư, có lẽ vẫn nên cảm ơn Thẩm Lạp, những thứ tôi nợ anh ta thật sự càng ngày càng nhiều. . . .

Có Cola ở bên cạnh, tôi bắt đầu miên man nghĩ đến một chuyện khác.

Đó chính là con trai của tôi. Tại sao hiện tại mọi người, bao gồm cả Du Dĩ Nhiên không đáng tin cậy đều đã gặp mặt hết rồi, vậy mà người làm mẹ là tôi đây lại chưa được nhìn mặt con trai của mình! Đây là đạo lý gì chứ? !

Hơn nữa, tim tôi bắt đầu lạnh đi khi nghĩ đến một chuyện, mọi người trong nhà tôi thực sự không có lương tâm mà, vì sao lại chỉ có Cola và Thẩm Lạp đến thăm tôi, còn những người khác đều vây quanh cục cưng hết thể này, thỉnh thoảng đến an ủi một câu để cho tôi cảm thụ tình cảm ấm áp của người thân cũng không được à.

Cola buồn bực vỗ vỗ đầu của tôi, sau đó bắt đầu an ủi: “Ngoan nào, đến trưa mà có thể quay lại phòng bệnh bình thường thì đến lúc đó có thể nhìn thấy thằng nhóc kia rồi”. Sau đó anh lại quỷ dị quay đầu, lúng túng ho một tiếng, nói: “Khụ, cái đó, mẹ không cho anh bế cục cưng, nói anh không biết cách bế”

“”

“”

Tôi và Cola yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, sau đó trầm thống di dời ánh mắt.

Quá đau đớn, quá tự ái mà! Quả thực là kỳ thị người mới làm cha làm mẹ như chúng tôi đây sao? !

~ Hoàn chính văn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-con-vuong-van>